

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΛΑΤΙΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ
ἐκδιδόμενα

Ὑπὸ τῆς ἐν τῇ Οὐγγρικῇ Ἐπιστημονικῇ Ἀκαδημίᾳ
Κλασσικῆς Φιλολογικῆς Ἐπιτροπείας.

*Συγκριτικὴ τροπικὴ
τῆς ποιήσεως τῶν ἐγκρίτων χρόνων
τῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνίας.*

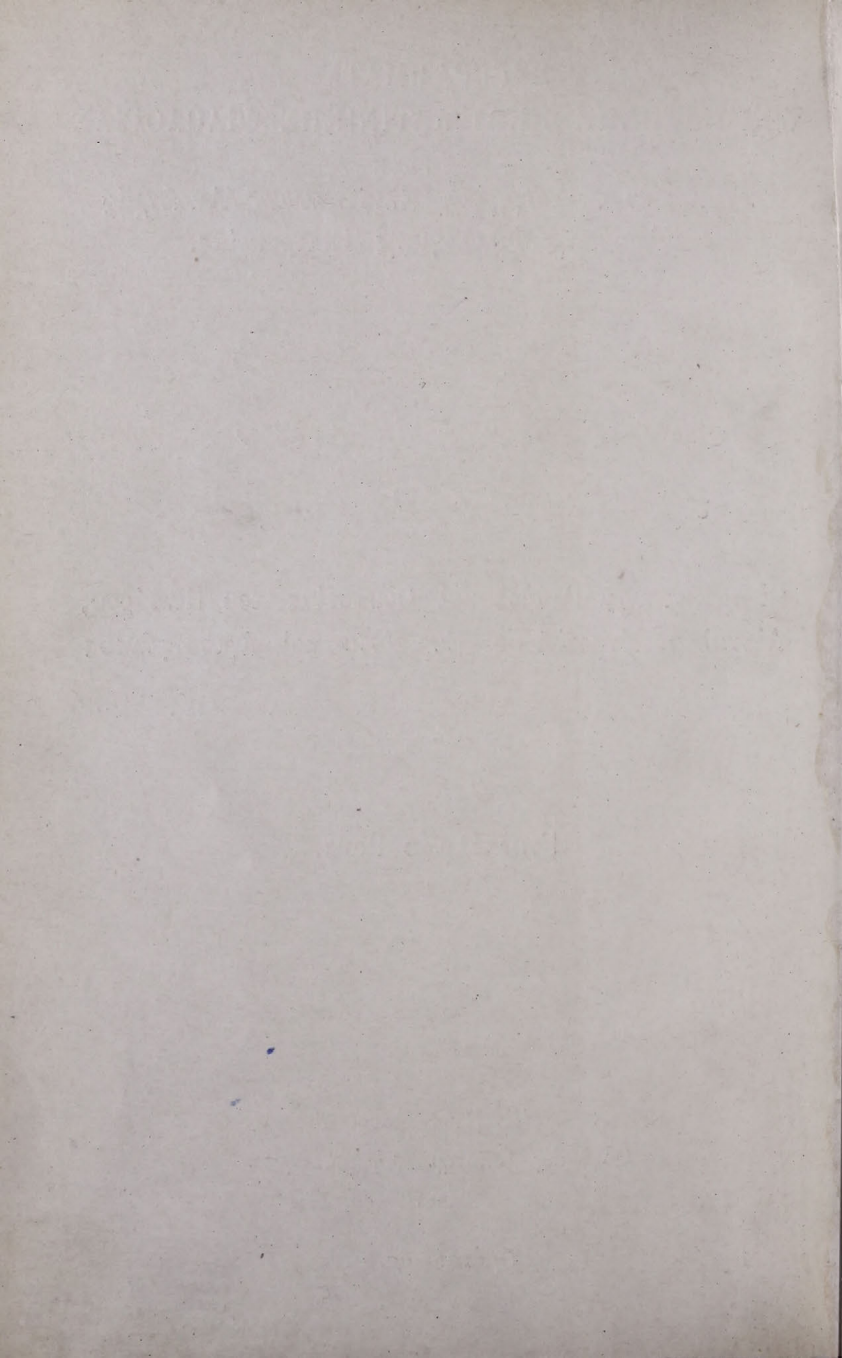
Οἱ τρόποι τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεΐας, τοῦ Πινδάρου,
Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου καὶ Ἀριστοφάνους
ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν ποιητικὴν καὶ παραβαλλόμενοι
πρὸς ἀλλήλους.

Ἑκτὸ
Γουλιέλμου Pecz.

Ἐν Βουδαπέστη.
Οὐγγρικῇ Ἐπιστημονικῇ Ἀκαδημίᾳ.

1913

Τιμᾶται χορ. 8.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΛΑΤΙΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ἐκδιδόμενα

ὕπὸ τῆς ἐν τῇ Οὐγγρικῇ Ἐπιστημονικῇ Ἀκαδημίᾳ
Κλασσικῆς Φιλολογικῆς Ἐπιτροπείας.

*Συγκριτικὴ τροπικὴ
τῆς ποιήσεως τῶν ἐγκρίτων χρόνων
τῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνίας.*

Οἱ τρόποι τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεΐας, τοῦ Πινδάρου,
Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου καὶ Ἀριστοφάνους

ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν ποιητικὴν καὶ παραβαλλόμενοι
πρὸς ἀλλήλους.

ὑπὸ

Γουλιέλμου Pecz.

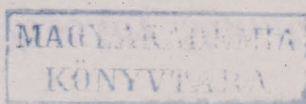
Ἐν Βουδαπέστη.

Οὐγγρικῇ Ἐπιστημονικῇ Ἀκαδημίᾳ.

1913

112701

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Ἐν τῷ παρόντι βιβλίῳ ἐνιαίως ἐπεξεργάσθην τὰς μελέτας μου τὰς πραγματευομένας τοὺς τρόπους τῶν μεγάλων ποιητῶν τῶν ἐγκρίτων χρόνων τῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνίας. Τούτων τὴν σειρὰν ἀνοίγει μὲν ἡ ἐπὶ καθηγεσία διατριβή μου ἡ πραγματευομένη περὶ τῶν τρόπων τοῦ Σοφοκλέους καὶ ἐκδοθεῖσα τῷ 1877 ἐν τῇ Zeitschrift für die österreichischen Gymnasien, κλείει δὲ τὴν σειρὰν αὐτῶν ἡ τῷ 1912 ἐν τῷ Egyetemes Philologiai Közlöny ἐκδοθεῖσα καὶ τοὺς τρόπους τοῦ Πινδάρου ἐξακριβοῦσα μελέτη μου.¹ Πρὸς ταύτην δὲ τὴν ἐργασίαν παρω-

¹ Τὰ τοὺς τρόπους τοῦ Ὀμήρου, Πινδάρου, Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου καὶ Ἀριστοφάνους πραγματευόμενα συγγράμματά μου εἶναι τὰ ἑξῆς: Systematische Darstellung der Proportionstropen bei Sophocles. Zeitschrift für die österr. Gymnasien, 10 (1877) 721—736. — Aeschylus és Sophocles képei. Egy. Phil. Közl. 2 (1878) 205—213. — Rendszerezés tárgyalása Aeschylus és Sophocles tropusainak különös tekintettel az aránytropusokra. Nyelvtud. Közl. 14 (1878) 95—165. — Euripides tropusai összehasonlítva Aeschylus és Sophocles tropusai-val műveltségtörténeti és költészeti szempontból. Adalék a költészet összehasonlító tropikájához. Értekezések a nyelv- és széptudományok köréből. Kiadja a M. Tud. Akadémia. X. kötet, VI. szám, 1882. — A kisebb görög tragikusok tropusai műveltségtörténeti és költészeti szempontból. Adalék a költészet összehasonlító tropikájához. Értekezések a nyelv- és széptudományok köréből. Kiadja a M. Tud. Akadémia. XIII. kötet, XI. szám, 1886. — Beiträge zur

τρύνθην διὰ τοῦτο μάλιστα, ὅτι οἱ λόγοι τοῦ ἐξωτερικοῦ περὶ τῶν εἰς τοὺς τρόπους ἀναφερομένων μελετῶν μου ἐν γένει εὐνοϊκὴν καὶ δὴ ἔστιν ὅτε εὐνοϊκωτάτην ἐξήνεγκον κρίσιν ἀναγνωρίζοντες τὴν πρωτοτυπίαν καὶ τὴν ὀρθότητα τοῦ συστήματος, ὅπερ ἡκολούθησα κατὰ τὴν ἔρευναν, ἐπίσης δὲ διότι εὐρέθησαν

vergleichenden Tropik der Poesie. Erster Theil. Systematische Darstellung der Tropen des Aeschylus, Sophocles und Euripides mit einander verglichen und in poetischer und culturhistorischer Rücksicht behandelt. Berliner Studien für classische Philologie und Archäologie. III. Band. III. Heft. Berlin, Calvary 1886. — Aristophanes szóképei. Akadémiai Értesítő 3 (1892) 500—506. Budapest, kiadja a Magyar Tudományos Akadémia. — Die Tropen des Aristophanes verglichen mit den Tropen des Aeschylus, Sophocles und Euripides. Ungarische Revue 13 (1893) 198—205. — Τὰ μεταφορικὰ σχήματα τοῦ Ἀριστοφάνους παραβαλλόμενα πρὸς τὰ μεταφορικὰ σχήματα τοῦ Αἰσχύλου, Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου. Ἀθηνᾶ 5 (1893) 241—284. — Συμβολαὶ εἰς τὴν μελέτην τῶν μεταφορικῶν σχημάτων τῆς ποιήσεως ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν ποιητικὴν. Μέρους τρίτον. Τὰ μεταφορικὰ σχήματα τῶν μικροτέρων καὶ ἀνωνύμων ἀρχαίων Ἑλλήνων τραγικῶν. Ἀθηνᾶ 6 (1894) 426—441. — Az Ilias és Odyssea tropusai. Akadémiai Értesítő 21 (1910) 545—552. Budapest. Kiadja a Magyar Tudományos Akadémia. — Συμβολαὶ εἰς τὴν συγκριτικὴν τροπικὴν τῆς ποιήσεως ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν ποιητικὴν. Μέρους τρίτων. Οἱ τρόποι τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς τοῦ Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου καὶ Ἀριστοφάνους. Egypt. Philologiai Közl. 35 (1911) 1—85. — Pindarus trópusai. Akadémiai Értesítő 23 (1912) 181—186. Budapest, kiadja a Magyar Tudományos Akadémia. — Συμβολαὶ εἰς τὴν συγκριτικὴν τροπικὴν τῆς ποιήσεως ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν ποιητικὴν. Μέρους τέταρτον. Οἱ τρόποι τοῦ Πινδάρου παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς τῆς Ἰλιάδος, τῆς Ὀδυσσεΐας, τοὺς τοῦ Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου, Ἀριστοφάνους. Egypt. Philologiai Közl. 36 (1912) 265—309 καὶ τὸ τελικὸν μέρος ταύτης τῆς μελέτης, τὸ ἐπιγραφόμενον Ὁι τρόποι τοῦ Πινδάρου ἐν Ξένια. Hommage international à l' Université Nationale de Grèce à l' occasion du soixante-quinzième anniversaire de sa fondation (1837—1912). Première Partie 42—48. — Die Tropen der Ilias und der Odyssee. Neue Jahrbücher 29 (1912) 665—670.

λόγιοι, οἵτινες ἐν τοῖς ὅμοια θέματα πραγματευομένοις συγγράμμασί των τὰς ἀρχάς μου ἠκολούθησαν.²

Ὡς γλῶσσαν τοῦ βιβλίου μου μεταχειρίζομαι τὴν γραφο-

² Περὶ τοῦ παρὰ τοῦ Calvary ἐκδοθέντος συγγράμματός μου ἀποφαίνεται ὁ μὲν *Ziener* (Neuer Philologischer Anzeiger, 1886, Beilage zu No 5—6) μεταξὺ ἄλλων καὶ ταῦτα· «Vor uns liegt das mühe-aber-auch verdienstvolle Werk eines ungarischen Gelehrten... Dasselbe kann vor dem kritischen Areopag der deutschen Philologie wohl bestehen und sich mit Ehren sehen lassen... Diese Aufgabe (ὁγλαδὴ τὴν ἐξεργασίαν τῶν τρόπων ὑπὸ ἔποψιν τῆς ἱστορίας τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ποιητικῆς) hat der Verf. mit grosser Schärfe und Klarheit gelöst und gelangt so zu Resultaten... die durch ihre Neuheit überraschen... Die vom Verf. gegebene Anregung halten wir in- dessen für eine so fruchtbare, dass wir hoffen, sein Vorbild wird andere zur Weiterarbeit in seinem Sinne anregen. Wir empfehlen deshalb vor allem die Lektüre dieses bedeutsamen und nützlichen Werkes.» ὁ δὲ *A. Hirzel* (Gleichnisse und Metaphern im Rigveda in culturhistorischer Hinsicht zusammengestellt und verglichen mit den Bildern bei Homer, Hesiod, Aeschylus, Sophocles und Euripides. Zeitschr. für Völkerpsych. und Sprachwissensch. 19 [1889] 276—313, 347—415) λέγει μεταξὺ ἄλλων καὶ ταῦτα· «Am lehrreichsten und fruchtbringendsten wird aber zweifellos die Untersuchung, wenn in ihr die Principien massgebend sind, die Pecz in seiner Darstellung der Tropen des Aeschylus, Sophocles und Euripides verfolgt hat... Bei der Anordnung des reichen Materials schlug ich den Weg von Pecz ein.» Περὶ δὲ τῆς μελέτης μου εἰς τοὺς τρόπους τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεύας ἀναφερομένης ἀποφαίνεται ὁ *C. Rothe* (Zeitschrift für das Gymnasialwesen 66 [1912] 174) ὡς ἑξῆς· «Die Unterschiede sind höchst bezeichnend... Wichtiger für uns ist der Unterschied zwischen den Tropen der Ilias und Odyssee... Noch bemerkenswerter ist, dass die aus dem Kriege genommenen Tropen in beiden Gedichten sehr gering sind... Auch durch diese Untersuchung finden wir unsere Vermutung IAD. S. 125 u. f. bestätigt.» Ὁ αὐτὸς ἐν τῇ πρὸς ἐμὲ ἐπιστολῇ του τῆς 25 μαρτίου 1911 λέγει· «Die Ergebnisse sind mir hochinteressant, und sollen auch bei der Bearbeitung der Odyssee als Dichtung, die ich nach der «Ilias als Dichtung» (Paderborn, Schöningh, 1910) plane, Verwendung finden.»

μένην τῶν σήμερον Ἑλλήνων, τὴν λεγομένην καθαρεύουσαν, διότι κατὰ τὴν ἀπὸ πολλοῦ σχηματισθεῖσαν καὶ ἐπανειλημμένως ἐκφρασθεῖσαν πεποιθήσιν μου αὕτη ἡ γλῶσσα προώριται νὰ εἶναι ἢ κατ' ἐξοχὴν διεθνῆς γλῶσσα τῆς ἡνωμένης καὶ ὡς μιᾶς ἐκλαμβανομένης ἀρχαίας, μεσαιωνικῆς καὶ νέας ἑλληνικῆς φιλολογίας.

Ἐν Βουδαπέστη κατὰ μῆνα νοέμβριον 1913.

Γουλιέλμος ΡΕCΖ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ

εἰς τοὺς τρόπους

τοῦ Ὅμηρου, Πινδάρου, Αἰσχύλου, Σοφοκλέους,
Εὐριπίδου καὶ Ἀριστοφάνους

ἀναφερόμενα.

Ὅμηρος, Πίνδαρος, Αἰσχύλος, Σοφοκλῆς, Εὐριπίδης, Ἀριστοφάνης.

B. Altum, Similitudines Homeri cum Aeschyli, Sophoclis, Euripidis comparantur. Berol, Schade 1855. Διατρ.

G. Bernoulli, Ikonographisches. II. Die Bildnisse des Homer. III. Die Bildnisse des Sophokles. Jahrbuch des Kais. deutsch. archäol. Instituts 11 (1897) 160—177.

H. Briegleb, De comparationibus translationibusque ex agriculturalium pastorumque rebus ab Aeschylo et Euripide desumptis. Gissæ 1888. Διατρ.

G. H. Coenen, De comparationibus et metaphoris apud Atticos præsertim poetas. Utrecht 1875. Διατρ.

W. Hardie, Metaphors and allusive language in the greek poetry. The classical Review 5 (1891) 193—195.

C. C. Hense, Über personificierende Adjectiva und Epitheta bei griechischen Dichtern insbesondere bei Pindar, Aeschylus, Sophocles. Halberstadt 1855. Πρόγρ.

I. Herzer, Metaphorische Studien zu griechischen Dichtern. I. Die auf «Unglück und Verwandtes» bezüglichen Metaphern und Bilder bei den Tragikern. Zweibrücken 1884. Πρόγρ.

Dr. Hoppe, De comparationum et metaphorarum apud tragicos, Græcos usu. Berol. 1859. Πρόγρ.

G. Radtke, De tropis apud tragicos Græcos. Pars I. Berol. 1865. Διατρ.

G. Radtke, De metaphoris ex verbis nauticis et ex venaticis petitis. Pars II. Krotoschin 1867. Πρόγρ.

J. Rappold, Die Gleichnisse bei Aischylos, Sophokles und Euripides. I. Theil. Klagenfurt 1876. Πρόγρ.

J. Rappold, Die Gleichnisse bei Aischylos, Sophokles und Euripides. II. Theil. Klagenfurt 1877. Πρόγρ.

J. Rappold, Die Gleichnisse bei Aischylos, Sophokles und Euripides. III. Theil (Schluss). Klagenfurt 1878. Πρόγρ.

J. Rappold, Beiträge zur Kenntniss des Gleichnisses bei Aischylos, Sophokles und Euripides. Wien 1886. Πρόγρ.

B. Schmeier, De translationibus ab homine petitis apud Aeschylum et Pindarum commentatio. Regimonti Prussorum (Königsberg) 1882. Διατρ.

N. Terzaghi, Appunti sui paragoni nel tragici greci. Studi italiani di Filologia classica, 14 (1906) 415—484.

Ὅμηρος.

J. Backman, Homerus comparans, seu similitudines ex Iliade et Odyssea. Hernosandiae (Greifswald) 1806.

J. L. E. Berger, De usu modorum temporumque apud Homerum in comparisonibus. Celle 1837. Πρόγρ.

A. G. van Capelle, De poeticis Homeri et Vergilii comparisonibus inter se collatis. Symbolæ litterariæ. III. Amstelodami 1839.

P. Cauer, Grundfragen der Homerkritik. Zweite, stark erweiterte und zum Teil umgearbeitete Auflage. Leipzig, Hirzel 1909 (περὶ τῶν παραβολῶν τοῦ Ὁμήρου 410—419).

Cp. Dahl, De natura similitudinum ex Homero. Upsaliae. Pars I, 1791. Pars II, 1797.

E. Derume, Notes sur les comparaisons homérique. Nova et vetera 1 (1912).

H. Düntzer, Zu den homerischen Gleichnissen. Jahrb. f. class. Phil. 93 (1886) 433—477 καὶ: Homerische Abhandlungen, Leipzig, 1872, 485—506.

I. F. W. Egen, Über die homerischen Gleichnisse nebst einer Beispielsammlung der wichtigsten homerischen Gleichnisse und Erläuterungen derselben. Magdeburg 1790.

G. Finsler, Homer. Aus dem Erläuterungswerk «Aus deutschen Lesebüchern». Leipzig und Berlin, Teubner 1908 (περὶ τῶν τρόπων τοῦ Ὁμήρου 495—505).

E. H. Friedländer, Beiträge zur Kenntniss der homerischen Gleichnisse. Berlin. I. Theil 1870. II. Theil 1871. Πρόγρ.

H. Frommann, Über den relativen Wert der homerischen Gleichnisse. Büdingen 1882. Πρόγρ.

W. C. Green, The similes of Homers Iliad, translated with introduction and notes, London, Longman 1878.

I. P. E. Greverus, Über die Gleichnisse und Bilder Homer's. Oldenburg 1839. Πρόγρ.

G. F. C. Günther, Über die homerischen Gleichnisse. Athenäum 2 (1817).

G. Hermannus, De legibus quibusdam subtilioribus sermonis Homericæ. Lipsiæ, Klaubarth. Dissertatio prima. 1812. Dissertatio secunda. 1813 καὶ Opuscula, 2, 18—39, 40—58 (ἐν τῇ δευτέρᾳ διατριβῇ πραγματεύεται περὶ τῶν παραβολῶν τοῦ Ὁμήρου).

Dr. Heussner, Von dem Alter, dem Wert und der Bedeutung einer Reihe homerischer Gleichnisse. Lehrproben und Lehrgänge 1911, 1. Heft 36—44.

V. Inama, Le similitudini nell' Iliade e nell' Odissea. Rivista di Filologia 5 (1877) 277—375.

János Boldizsár, Az Ilias hasonlatai. A budapesti VII. ker. állami főgymnasium értesítője. 1901—2, 3—56.

Kittlitz-Ottendorf, Über die Verschiedenheit der Gleichnisse in Homers Ilias und Odyssee. Zeitschr. f. d. Gymnw. 10 (1856) 937—940.

B. Kröhnert, Zur Homer-Lektüre. I. Theil: Homerische Epitheta und Gleichnisse. Memel 1887. Πρόγρ.

F. Krupp, Die Homerischen Gleichnisse zusammengestellt nach den verglichenen Personen und Anschauungskreisen, welchen die Bilder entnommen sind, mit Angabe der Vergleichungspunkte. Zweibrücken, Kranzbühler 1883. Πρόγρ.

P. La Roche, Über die Homerischen Vergleiche. Philologus 16 (1860) 531—532.

J. Lattmann, Commentationis de poetarum Græcorum imprimis Homeri comparationibus et imaginibus particula prima. Gottingæ 1852. Πρόγρ.

Lichtenegger József, A hasonlatok Homeros Iliasából és Odysseájából. Értesítő a nagybecskereki főgymnasiumról. 1881—2.

Marót Károly, A görög epikus hasonlatok és viszonyuk a Homeros-kérdéshez. Egy. Phil. Közlöny 31 (1907) 386—404.

W. Moog, Naturgleichnisse und Naturschilderungen bei Homer. Zeitschr. f. angewandte Psychologie 6 (1912) 123—173.

A. Passow, De comparationibus Homericis. Berolini 1852. Διατρ.

A. Platt, Homer's similes. The Journal of Philology, 24 (1896) 28—38.

M. Pleteršnik, Die Vergleiche im Homer und in den serbischen Volksliedern. Cilli 1865. Πρόγρ.

Th. Plüss, Das Gleichniss in erzählender Dichtung. Festschrift zur Baseler Philologenversammlung 1907.

Th. Plüss, Mykenische und nachmykenische Gleichnisse der Ilias. Zeitschr. f. d. Gymnasialwesen 64 (1910) 612—619.

S. Rasia dal Polo, De Homericis comparationibus. Cividale (Fori Julii Venetorum). 1892. Πρόγρ.

S. Rasia dal Polo, De Homericis comparationibus. Empoli (Emporii) Traversari, 1899.

H. I. Remachy, Pars I. De comparationibus Homericis disputatio. Bonn 1837. Pars II. De natura et finibus comparationum, praecipue Homericarum. Bonn 1844. Pars III. De generibus comparationum Homericarum, praecipue de simplicibus. Bonn 1846.

Reményi Ede, Homeros természetszemléletének középiskolai tanítása. Magyar Pädagogia, 7 (1898) 226—233, 277—286 (περὶ τῶν παραβολῶν τοῦ Ὁμήρου).

Roseth Arnold, A homerosi hasonlatok. Országos Középiskolai Tanáregyesületi Közlöny, 16 (1882—3) 552—562.

C. F. Sickel, Über die homerischen Gleichnisse. Rossleben 1847. Πρόγρ.

F. Spitzner, De liberiore in comparationibus Homericis structura. 1836.

L. Stacke, De comparationibus Homericis dissertatio grammatica. Rinteln 1853. Πρόγρ.

G. W. E. Starke, Über einige Gleichnisse des Homer. Bernburg 1793.

A. de Velsen, De comparationibus Homericis. Berolini 1849. Διατρ.

A. Viravsky, O metafore u Homera a Apollonia Rhodského. Taus 1880. Πρόγρ.

Fr. Wimmer, De parabolis Homericis. Vratislaviae 1834.

Fr. Winter, Parallelerscheinungen in der griechischen Dichtkunst und bildenden Kunst. Neue Jahrbücher 23 (1909) 681—712.

καὶ Gercke-Norden, Einleitung in die Altertumswissenschaft. 2. Band 1910, 161—187.

E. Wittich, Homer in seinen Bildern und Vergleichen. Stuttgart, Steinkopf 1908.

Πίνδαρος.

M. Godofredus, De elocutione Pindari sive de iis, quæ in usu Græci sermonis, præsertim in delectu vocabulorum et in oratione figurata apud Pindarum notabilia sunt. Susati s. a., Nasse 1865.

G. O. Goram, Pindari translationes et imagines. Philol. 14 (1859) 241—280, 478—498.

E. Luebbert, De elocutione Pindari. Halae 1853. Διατρ.

R. Rauchenstein, Zur Einleitung in Pindar's Siegeslieder. Aarau 1843.

Ring Mihály, Adalékok Pindar tropikájához. Országos Közép-tanodai Tanáregylet Közlönye, 4 (1871) 289—300.

M. Ring, Zur Tropik Pindar's. Pest, Aigner 1873.

Schmeier, De translationibus ab homine petitis apud Aeschylum et Pindarum commentatio. Königsberg 1882. Διατρ.

Αἰσχύλος.

S. Dahlgren, De Aeschyli metaphoris et similitudinibus a re navali deductis commentatio. Stockholm 1875. Διατρ.

S. Dahlgren, De imaginibus Aeschyli. I. Holmiæ 1877. Διατρ.

H. Gorter, De interpretatione Aeschyli metaphorarum. Lugduni Batavorum 1889. Διατρ.

I. T. Less, The metaphor in Aeschylus. Studies in honour of Gildersleeve. Baltimore 1912.

H. Ritters, De conformationum usu Aeschyleo. Leipzig, Teubner 1882. Διατρ.

H. Rüter, De metonymia abstractæ notionis pro conereta apud Aeschylum. Halle 1877. Διατρ.

Schulze, De imaginibus et figurata elocutione Aeschyli. Halberstadt 1854. Περίρ.

Tuch, De Aeschyli figurata elocutione. Wittenberg 1869.

N. Wecklein, Das Gleichniss bei Aeschylos. Studien zu Aeschylus. Berlin, Weber 1872, 1—10.

Σοφοκλής.

D. Bassi, Il sentimento della natura in Sophocle. Rivista di filologia 12 (1883).

E. Kirchauff, Quæstiones de imaginum et translationum apud Sophoclem usu. Lyck 1882. Πρόγρ.

H. Kühlbrandt, Quomodo Sophocles res imaginarias vita humana induerit. Leipzig 1880. Διατρ.

Lueck, De comparationum et translationum usu Sophocleo. Pars I. Neumark 1878. Πρόγρ.

Lueck, De comparationum et translationum usu Sophocleo. Pars II. Neumark 1880. Πρόγρ.

Lueck, De comparationum et translationum usu Sophocleo. Pars III. Stargardt 1882. Πρόγρ.

P. Rödström, De imaginibus Sophoclis a rerum natura sumptis. Holmiæ 1883. Διατρ.

K. Schirlitz, Das Bildliche in den Tragödien des Sophokles. Erster Theil. Wernigerode 1870. Διατρ.

Εὐριπίδης.

H. Delulle, Les répétitions d'images chez Euripide. Contribution à l'étude de l'imagination d'Euripide. Louvain 1911. Διατρ.

Magdeburg, Über die Bilder und Gleichnisse bei Euripides. I. Theil. Danzig 1882. Πρόγρ.

Magdeburg, Über die Bilder und Gleichnisse bei Euripides. II. Theil. Danzig 1884. Πρόγρ.

E. Schwartz, De metaphoris e mari et re navali petitis quæstiones Euripideæ. Kiel 1878. Διατρ.

Ἀριστοφάνης.

H. Blümner, Studien zur Geschichte der Metapher im Griechischen. Erster Theil. Ueber Gleichniss und Metapher in der attischen Komoedie. Leipzig, Teubner 1891.

N. Noordewier, Metaphoræ Aristophaneæ. Delphis—Batavorum 1891. Διατρ.

Ad. Schauenburg, De comparationibus Aristophaneis, Caput primum. Jever 1888. Πρόγρ.

ΕΙΣΑΓΟΓΗ.

Πρὸ πάντων θέλω νὰ ὁμιλήσω περὶ τῶν ἐπόψεων, ὅφ' ἂς κατ' ἐξοχὴν τοὺς τρόπους τῆς ποιήσεως τῶν ἐγκρίτων χρόνων τῆς ἀρχαιότητος συνήθως πραγματεύονται, καὶ περὶ τῆς ἐπόψεως, ὅφ' ἦν ἐγὼ τοὺς τρόπους πραγματεύομαι.

Ἀρχαῖος καὶ συνηθέστατος τρόπος τῆς πραγματείας τῶν τρόπων εἶναι ὁ ῥητορικός, ἐὰν δηλ. ἐξετάζομεν, πῶς οἱ καθ' ἕκαστα τρόποι ἐφαρμόζονται· ἂν τίθεται ἔμφυχον ἀντὶ ἔμφυχου, ἄψυχον ἀντὶ ἀψύχου, ἔμφυχον ἀντὶ ἀψύχου, ἄψυχον ἀντὶ ἔμφυχου, ἀφηρημένον ἀντὶ συγκεκριμένου, συγκεκριμένον ἀντὶ ἀφηρημένου· ἂν εἶναι ἢ εἰκὼν γραφικὴ ἢ ῥητορικὴ, ἤρεμος ἢ ταραχώδης ;

Συχνάκις διερευνῶσι τὰς εἰκόνας ὑπὸ γραμματικὴν ἔποψιν, δηλ. προσέχουσι πρὸς τὸ τίνα χαρακτηριστικὰ αὐταὶ ὡς πρὸς τὸ τυπικὸν καὶ τὴν σύνταξιν ἔχουσιν.

Ἐνίοτε ἀπαντᾷ καὶ ἡ λεξικογραφικὴ ἔποψις, καθ' ἣν τὰς ἐν ταῖς εἰκόσιν εὕρισκομένας λέξεις ἐξετάζουσιν.

Ὁ Ring προσπαθεῖ κατὰ ψυχολογικὴν ἀρχὴν νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς τρόπους τοῦ Πινδάρου, δηλ. λαμβάνει τὸ τρίτον τῆς συγκρίσεως (tertium comparationis) ὡς βάσιν μιᾶς σκοπίμου τροπικῆς. Κατ' αὐτὸν δηλ. δεικνύει τὸ τρίτον τῆς συγκρίσεως, ποῖαι σχέσεις τοῦ ἔξω καὶ τοῦ ἰδανικοῦ κόσμου τὸ πλεῖστον ἐξωπύρηναν τὴν ψυχικὴν διάθεσιν τοῦ ποιητοῦ. Ἡ γνώμη τοῦ Ring εἶναι, ὅτι διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ταύτης τῆς ἀρχῆς εἰς τοὺς

τρόπους τῶν ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος, καὶ διὰ τῆς συμπαραθέσεως τῶν κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον μεθοδικῶς ἐπιτευχθέντων καθ' ἕκαστα ἀποτελεσμάτων εἶναι δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ συγκριτικὴ τροπικὴ τῶν ἐγκρίτων χρόνων τῆς ἀρχαιότητος. Ὁ Ring δὲν ἐξετέλεσεν τὸ σχέδιόν του, ἀλλ' ἄλλως τε εἶναι ἀναμφισβήτητον, ὅτι τὸ τρίτον τῆς συγκρίσεως, ἐπειδὴ παρέχει εἰς τὴν ἀτομικὴν ἀντίληψιν λίαν ἐκτεταμένον πεδίον, ὡς ἰθὺνουσα ἀρχὴ πολλάκις κατὰ βιαίωτάτον τρόπον μόνον δύναται νὰ ἐφαρμοχθῇ.

Ἐνίοτε πρὸς τοῦτο προσέχουσιν, τί ὑπὸ τῶν τρόπων εἰκονικῶς ἐκφράζεται.

Τέλος πολλάκις παρατηρεῖται ἡ ὕλη τῶν τρόπων, ὅφ' ἧς τι εἰκονικῶς παριστάνεται. Ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐπιτυχῶς ταξινομοῦσι τοὺς τρόπους κατὰ τὰς διαφόρους κατηγορίας τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας καὶ τῆς φύσεως, ἐξ ὧν οἱ καθ' ἕκαστα τρόποι ἐλήφθησαν, καὶ μετὰ ταῦτα ἄνευ ἄλλης τινὸς παρατηρήσεως ἢ μετὰ τινας παρατηρήσεις ἀγορώσας τὸ ῥητορικόν, γραμματικόν ἢ λεξιγραφικόν μέρος φέρουσιν εἰς πέρας τὴν μελέτην των. Κατ' ἐμὲ ὅμως ἔπεται μετὰ ταῦτα τὸ καρποφορώτατον καὶ ἐπὶ πλείστον ἐνδιαφέρον μέρος τῆς ἐργασίας. Μετὰ ὠριμώτερον ἀναλογισμὸν ὁρῶμεν, ὅτι αἱ κατὰ τὸν ἄνω μνημονευθέντα τρόπον συνειλεγμέναι καὶ ὀρθῶς καταταχθεῖσαι εἰκόνες ἐνδιαφερόντως, ἐνίοτε δὲ ἀπροσδοκῆτως ἐπιφωτίζουσιν οὐχὶ μόνον τὴν ἐποχὴν, ἐν ἣ ὁ ποιητὴς ἔζη, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν ποιητὴν, τὸν χαρακτήρα, τὴν φαντασίαν, τὴν ιδιοσυγκρασίαν καὶ τὴν τέχνην του· πᾶς τις δύναται νὰ πεισθῇ, ὅτι αἱ εἰκόνες δὲν δύνανται νὰ εἶναι ἄλλα τινὰ ἢ φυσικὰ γεννήματα τοῦ πνεύματος τῆς ἐν λόγῳ ἐποχῆς, τῆς ἐν λόγῳ ποιητικῆς τάσεως καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἐν λόγῳ ποιητοῦ, καὶ ὅτι ὡς τοιαῦτα μόνον ὑπὸ τοιαύτην ἔποψιν, δηλ. τὴν ἔποψιν τῆς ἱστορίας τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ποιητικῆς δύνανται νὰ μελετηθῶσιν. Ἐπομένως δὲ εἶναι τὸ μόνως ὀρθὸν πρόβλημα τῆς συγκριτικῆς τροπικῆς νὰ δεῖξῃ, ποίαν σχέσιν ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους ἡ ἐποχή, ὁ

ποιητῆς καὶ οἱ τρόποι, καὶ ποῖον φῶς ἐπιρροίπτουσιν οἱ τρόποι ἐπὶ τὴν ἐποχὴν καὶ τὸν ποιητὴν.

Μετὰ ταῦτα μεταβαίνω εἰς αὐτοὺς τοὺς τρόπους, ἵνα ἐξηγήσω τινὰ περὶ τῆς οὐσίας αὐτῶν καὶ περὶ τῆς μεθόδου, ἣν ἠκολούθησα ἐν τῇ ἐπεξεργασίᾳ.

Τὴν οὐσίαν τῆς συνεκδοχῆς καὶ τῆς μετωνυμίας ἤδη οἱ ἀρχαῖοι ὀρθῶς ἐξέλαβον λέγοντες, ὅτι ἐν τῇ συνεκδοχῇ μὲν τίθεται τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ ὅλου ἢ τὸ ὅλον ἀντὶ τοῦ μέρους, ἐν τῇ μετωνυμίᾳ δὲ τὸ αἷτιον ἀντὶ τοῦ αἰτιατοῦ ἢ τὸ αἰτατὸν ἀντὶ τοῦ αἰτίου. Τὴν διάγνωσιν τῆς οὐσίας τῆς μεταφορᾶς καὶ τῶν πρὸς αὐτὴν συγγενῶν τρόπων, δηλ. τῆς ἀλληγορίας καὶ τῆς παραβολῆς ὀφείλομεν τῷ Gerber. Ἐν τῷ ἐξόχῳ συγγράμματί του *Die Sprache als Kunst* ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ μεταφορὰ οὐχὶ ἐφ' ἀπλῆς συγκρίσεως ἀλλὰ ἐπὶ ἀναλογίας βασίζεται. Διότι ἐὰν π. χ. λέγομεν· τὸ βέλος τοῦ ἡλίου, ἀντί· ἡ ἀκτίς τοῦ ἡλίου, τότε βασίζεται ἡ λεγομένη μεταφορὰ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ἀναλογίας· ἡ ἀκτίς: ὁ ἥλιος = τὸ βέλος: τὸ τόξον. Εἶναι δὲ φυσικόν, ὅτι καὶ ἀντιστρόφως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν· ἡ ἀκτίς τοῦ τόξου, ἀντί· τὸ βέλος τοῦ τόξου. Κατ' αὐτὸν δηλοῖ ἡ ἀπλῆ σύγκρισις ὁμωνυμίαν (2, 1, 81), οὐχὶ δὲ μεταφοράν. Ἐν τῇ ὁμωνυμίᾳ ἀναγνωρίζομεν πραγματικὴν ὁμοιότητα, ἐν δὲ τῇ μεταφορᾷ δημιουργοῦμεν ὁμοιότητα. «Ἐκεῖνη εἶναι ἀποτέλεσμα πεζῆς παρατηρήσεως, αὕτη δὲ τεχνικῆς πλάσεως», λέγει αὐτός (2, 1, 82).

Θέλοντες λοιπὸν τὴν οὐσίαν τῶν καθ' ἕκαστα τρόπων νὰ προεικονίσωμεν, δυνάμεθα κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον νὰ τὸ ποιήσωμεν.

1. Ἡ συνεκδοχή = α ἀντὶ α + β ἢ α + β ἀντὶ α. Ἐὰν π. χ. ἡ κόμη = α, τότε εἶναι τὸ κára = α + β, καὶ τότε δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν· κόμης (ἀντί· κρατὸς) δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει. Σοφ. Τραχ. 781. Δηλαδή· α ἀντὶ α + β. Ἡ ἐὰν π. χ. ὁ βόστρυξ = α, τότε εἶναι ἡ φόβη = α + β, καὶ τότε δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν· τῆσδε δεσπόζειν φόβης (ἀντί· τοῦδε δεσπόζειν βόστρυχος). Αἰσχ. Χο. 188. Δηλαδή· α + β ἀντὶ α.

2. Ἡ μετωνυμία = α ἀντὶ β ἢ β ἀντὶ α . Ἐὰν. π. χ. ἡ σφαγή = α , τότε εἶναι τὸ διὰ τῆς σφαγῆς ἐκχυθὲν αἷμα = β , καὶ τότε δυνατόν νὰ λεχθῇ· διέθηκτον ἐν σφαγαῖσι (ἀντί· αἵματι) βάψασα ξίφος. Αἰσχ. Πέρσ. 863. Ὁ ἐστίν· α ἀντὶ β . Ἡ ἐὰν π. χ. ὁ πούς = α , τότε εἶναι ἡ βάσις = β , καὶ τότε δυνατόν νὰ λεχθῇ· ἀντέρειδε νῦν βάσιν σὴν (ἀντί· πόδα σόν). Σοφ. Φιλ. 1403. Ὁ ἐστίν· β ἀντὶ α .

3. Ἡ μεταφορά, ἀλληγορία καὶ παραβολὴ βασίζονται, καθὼς ὁ Gerber κατέδειξεν, ἐπὶ ἀναλογίας, διότι πρὸς σχηματισμὸν τῆς μὲν ἢ τῆς δὲ χρησιμοποιεῖται τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο μέρος τῆς ἀναλογίας ἢ ὅλη ἢ ἀναλογία. Νομίζω λοιπόν, ὅτι δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν καὶ τοὺς τρεῖς λεγομένους τρόπους τῇ κοινῇ ὀνομασίᾳ· τρόποι τῆς ἀναλογίας. Πρὸς προεικονισμὸν τῆς οὐσίας, ἐξ ἧς αὐταὶ αἱ εἰκόνες οἶονεὶ προκύπτουσιν, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὁ ἐξῆς τύπος· $\alpha : \beta = A : B$. Ταῦτα δὲ λέγοντες λέγομεν μόνον, ὅτι ἡ μὴ συνειδητὸς δρᾶσις τοῦ πνεύματος τοῦ ποιητοῦ ἐν τῇ πλάσει τῶν ἐν λόγῳ τρόπων ὁμοιάζει πρὸς τοῦτον τὸν τρόπον τοῦ μαθηματικῶς σκέπτεσθαι.

α) Ἐν τῇ μεταφορᾷ τίθεται $\alpha \times B$ ἀντὶ $\alpha : \beta$ ἢ $A \times \beta$ ἀντὶ $A : B$. Ἐὰν π. χ. ταύτην τὴν ἀναλογίαν σχηματίζομεν· τὸ κενὸν πρᾶγμα (α) : τὸ ἐπικεῖσθαι (β) = τὸ θηρίον (A) : τὸ θηρᾶσθαι (B), τότε δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν· θηρᾶσθαι κενά (ἀντί· ἐπικεῖσθαι κενοῖς). Σοφ. Ἡλ. 1054. Λοιπὸν· $\alpha \times B$ ἀντὶ $\alpha : \beta$. Ἀλλὰ δυνάμεθα καὶ ἀντιστρόφως νὰ εἰπώμεν· ἐπικεῖσθαι τῷ θηρίῳ (ἀντί· θηρᾶσθαι τὸ θηρίον), ὅτε πάλιν τίθεται $A \times \beta$ ἀντὶ $A : B$. Τοῦτο βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀληθείας, ὅτι ἐν τῇ γεωμετρικῇ ἀναλογίᾳ (π. χ. $8 : 4 = 20 : 10$) τὸ προῖτον τῶν ἐξωτερικῶν μερῶν εἶναι ἴσον τῷ προῖόντι τῶν ἐσωτερικῶν μερῶν, ὅ ἐστιν· $\alpha \times B = A \times \beta$.

β) Ἐν τῇ ἀλληγορίᾳ λέγεται $\alpha : \beta$ ἀντὶ $A : B$ ἢ $A : B$ ἀντὶ $\alpha : \beta$. Ἐὰν π. χ. ταύτην τὴν ἀναλογίαν σχηματίζομεν· ὁ ἰσχυρὸς (α) : τὸ μεγαλεῖον (β) = ὁ νιφροστιβῆς χειμῶν (A) : τὸ εὐκαρπον θέρος (B), τότε δυνατόν νὰ λεχθῇ· νιφροστιβεῖς χειμῶνες

ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει (ἀντί· ὁ ἰσχυρὸς κύπτει πρὸ τοῦ μεγαλείου). Σοφ. ΑῚ. 670—671. Λοιπὸν· $A : B$ ἀντὶ $\alpha : \beta$. Ἡ δυνατόν καὶ ἀντιστρόφως νὰ λεχθῇ· ὁ ἰσχυρὸς προσκυνεῖ τὸ μεγαλεῖον (ἀντί· νιφροστιβεῖς χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει). Λοιπὸν· $\alpha : \beta$ ἀντὶ $A : B$.

γ) Ἐν τῇ παραβολῇ ἐκφράζεται ὅλη ἡ ἀναλογία· $\alpha : \beta = A : B$. Ἐὰν π. χ. σχηματίζομεν αὐτὴν τὴν ἀναλογίαν· ἡ ἀκτὴ (α) : οἱ θυελλώδεις ἄνεμοι (β) = ὁ ἄνθρωπος (Α) : ἡ βασανίζουσα ἀτυχία (Β), τότε δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν· πάντοθεν βόρειος ὥς τις ἀκτὰ κυματοπλῆξ χειμερία κλονεῖται, ὥς καὶ τόνδε κατάκρας δεῖναι κυματοαγεῖς ἄται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι. Σοφ. Ὁ. Κ. 1240—1244. Δηλαδή· $\alpha : \beta = A : B$. Σημειωτέον ὅμως, ὅτι ἐν τῇ παραβολῇ δὲν ἐκφράζεται πάντοτε ὅλη ἡ ἀναλογία, μάλιστα δέ, ἐὰν ἐν τῇ ἀναλογίᾳ δύο ἴσα μέρη εὑρίσκονται· ἐν αὐτῇ τῇ περιπτώσει δηλαδή ἐκ τῶν δύο ἴσων μερῶν μόνον ἐν ἐκφράζεται, καὶ οὕτως ἐν συνόλῳ τρία μόνον μέρη ἀπαντῶσιν. Ἐὰν π. χ. ὁ Σοφοκλῆς λέγει· ἀλλ' ὥς λέοντε συννόμῳ φυλάσσετον οὗτος σὲ καὶ σὺ τόνδ' (Φιλ. 1436—1437), τότε βασιζεται αὕτη ἡ παραβολή ἐπὶ τῆς ἐξῆς ἀναλογίας· ὁ Φιλοκτήτης καὶ ὁ Νεοπτόλεμος οἱ δύο φίλοι (α) : τὸ ὑπερασπίζειν ἀλλήλους (β) = οἱ δύο σύννομοι λέοντες (Α) : τὸ ὑπερασπίζειν ἀλλήλους (β), ἀλλὰ τὰ δύο ἴσα μέρη (τὰ δύο β) ἅπαξ μόνον λέγονται. Καὶ δὴ εὑρίσκομεν καὶ βραχυτέρας ἀκόμη παραβολὰς διὰ τῆς παραλείψεως δύο μερῶν καὶ τοῦ συγκριτικοῦ μορίου, π. χ. Αἶσχ. Ἐπτ. 835—836· ἔτευξα τύμβῳ μέλος Θυιάς, ἣτις ἐπὶ τῆς ἐξῆς ἀναλογίας βασιζεται· ὁ χορὸς (α) : τὸ μέλος (β) = Θυιάς (Α) : τὰ ὄργανα (Β), ἀλλὰ ἐξ αὐτῆς δύο μόνον μέρη (β καὶ Α) ἐκφράζονται.

Ἐὰν λοιπὸν τοιοῦτοτρόπως τὴν οὐσίαν τῆς συνεκδοχῆς, μετωνομίας καὶ τῶν τρόπων τῆς ἀναλογίας διεγνώσαμεν, συνάμα θὰ κατανοήσωμεν, ὅτι ἡ μὲν συνεκδοχὴ καὶ ἡ μετωνομία εἶναι ἀπόρροια τοῦ διαλογισμοῦ, οἱ δὲ τρόποι τῆς ἀναλογίας ἀπόρροια τῆς φαντασίας, καθὼς ταῦτα ὁ Gerber ἐν τῷ μνημονευ-

θέντι συγγράμματί του (2, 1, 25) διευκρινίζει. Ἐὰν ὁ Αἰσχύλος ἐν τῷ 563 στίχῳ τῶν Περσῶν λέγει· «Ἰαόνων χέρες» (ἀντί· οἱ Ἴωνες) διέφθειραν τοὺς Πέρσας, ἐνεργεῖ ἐν αὐτῷ τὸ παρατηρητικόν· ἐὰν δὲ ὁ αὐτὸς Πέρσ. 863 λέγει· διθηκτον ἐν «σφαγαῖσι» (ἀντί· αἵματι) βάψασα ξίφος, πηγάζει ἡ ἔκφρασις ἐκ τοῦ διαλογισμοῦ, ὅτι τὸ αἷμα εἶναι τὸ ἐπακόλουθον τῆς σφαγῆς· καὶ ἐὰν ὁ Σοφοκλῆς Φιλ. 1436—1437 ἐκφράζει· ἀλλ' «ὥς λέοντες» συννόμῳ φυλάσσετον οὗτος σὲ καὶ σὺ τόνδ', παραβάλλει ἡ φαντασία τοῦ ποιητοῦ τὸν Φιλοκτῆτην καὶ τὸν Νεοπτόλεμον πρὸς τοὺς δύο λέοντας, καὶ δημιουργεῖ μεταξὺ τούτων ὁμοιότητα. Ἐν ᾧ παρὰ τοῖς τρόποις τῆς ἀναλογίας πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ προσέχωμεν, πόθεν ἐλήφθησαν, πρέπει παρὰ τῇ συνεκδοχῇ καὶ μετωνυμίᾳ νὰ ἔχωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν, ποῦ ἐφαρμόζονται· διότι ἡ ὅλη τῆς συνεκδοχῆς καὶ μετωνυμίας μόλις παρέχει σπουδαῖόν τι, μάλιστα δὲ ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν, διότι διὰ ταύτης ἐκδηλοῦται, ἐν ποίαις περιστάσεσιν ὁ ποιητὴς ἐνήργητε μὲν ποιητικῶς, εἰς μικρότερον ὅμως βαθμόν. Διὰ τῆς συνεκδοχῆς καὶ μετωνυμίας μένει ὁ ποιητὴς πάντοτε δεδεδεμένος πρὸς τὸ πρᾶγμα συλλαβὼν τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο μέρος αὐτοῦ, ἐν τοῦτοις οἱ τρόποι τῆς ἀναλογίας παρέχουσιν αὐτῷ εὐκαιρίαν νὰ δυνηθῇ ἡ φαντασία του νὰ ἵπταται πρὸς διάφορα πράγματα, πρὸς πράγματα, ἅτινα εἰς τὴν ἀτομικότητά του ἢ εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς ἀνταποκρίνονται.

Ἐν τῇ ἐκλογῇ τῆς ὅλης μόνον τοὺς ποιητικὴν ἀξίαν ἔχοντας τρόπους ἔλαβον ὑπ' ὄψει, διότι π. χ. αὕτη ἡ μεταφορά· «νώτα θαλάσσης», δὲν εἶναι ποιητικὴ εἰκὼν, καὶ οὕτως δὲν ἀνήκει εἰς τὴν τροπικὴν τῆς ποιήσεως, ἀλλὰ εἰς τὴν τροπικὴν τῆς γλώσσης. Ἐν τοῦτοις νὰ διακρίνωμεν τοὺς τρόπους τῆς γλώσσης καὶ τοὺς ποιητικὴν ἀξίαν ἔχοντας εἶναι δυσκολώτερον παρὰ τῷ Ὅμηρῳ ἢ παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ τοῖς ἀττικαῖς δραματικοῖς, διότι δὲν ὑπάρχουσι παρ' αὐτῷ καθὼς παρ' αὐτοῖς εἰς τὴν διάθεσιν ἡμῶν περὶ ἔργα καταδεικνύοντα τοὺς γλωσσικοὺς τρόπους τῶν τότε χρόνων, ὥστε νὰ δυνηθῶμεν ὑπ'

αὐτῶν βοηθοῦμενοι νὰ ὀρίσωμεν τὴν παρὰ τῷ Ὀμήρῳ διαφορὰν μεταξὺ τῶν τρόπων τῆς γλώσσης καὶ τῶν τῆς ποιήσεως. Ἀλλὰ εὐκολύγει τὴ λύσιν τούτου τοῦ ζητήματος ἡ περίστασις, ὅτι ὡς γλωσσικαὶ τρόποι ἐν γένει μόνον οἱ μικροὶ τρόποι, ὃ ἐστὶν ἡ συνήθως ἐκ μιᾶς λέξεως ἀποτελουμένη συνεκδοχή, μετωνυμία καὶ μεταφορὰ λειτουργοῦν, ἐνῷ μεταξὺ τῶν τρόπων τοῦ Ὀμήρου ἐπικρατεῖ ὁ μέγιστος τρόπος, ἡ παραβολή, καὶ ἐπομένως σπανιώτερο μόνον εὑρίσκωμεν εἰς θέσιν ν' ἀποφασίσωμεν, ἂν ἔχουσι γλωσσικὸν ἢ ποιητικὸν ἐνδιαφέρον οἱ ἀνωτέρω μνημονευθέντες τρεῖς τρόποι. Τὸ ἐναντίον ἀληθεύει παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ τοῖς ἀττικοῖς δραματικοῖς, παρ' οἷς μεταξὺ τῶν ποιητικῶν τρόπων οἱ μικροὶ τρόποι ὑπερέχουσιν, ἐπομένως δὲ παρ' αὐτοῖς πολὺ συγγότερον ἀναγκαζόμεθα νὰ ἀνατρέξωμεν εἰς τὰς μαρτυρίας τοῦ συγχρόνου πεζοῦ λόγου, ἵνα ὑπ' αὐτοῦ βοηθοῦμενοι τὴν διαφορὰν τοῦ γλωσσικοῦ καὶ ποιητικοῦ τρόπου ὀρίσωμεν. Παρὰ τῷ Ὀμήρῳ ἐν ταύταις ταῖς περιπτώσεσιν, ἐν αἷς πρέπει ν' ἀποφασίσωμεν περὶ τῆς ὕσεως τῶν μικρῶν τρόπων, μόνον ἐπὶ τοῦ δι' ἐπιμελοῦς ἀναγνώσεως τούτου τοῦ ποιητοῦ ἀναπτυχθέντος γλωσσικοῦ αἰσθημάτων ἡμῶν δυνάμεθα νὰ βασισθώμεν τῇ βοήθειᾳ τούτου καταλέγομεν μετὰ ταῦτα τούτους τοὺς μικροὺς τρόπους, οἵτινες καταδεικνύονται ἀνήκοντες εἰς τὰς στερεοτύπους ἐκφράσεις τῆς ἐπικῆς γλώσσης, μεταξὺ τῶν γλωσσικῶν τρόπων.¹

¹ Τοιοῦτοι εἶναι π. χ. ἐν τῇ Ἰλιάδι αὗται αἱ συνεκδοχαί: ἦτορ . . . μερμήριζεν (1, 188—189), φίλη κεφαλὴ (8, 281)· αὗται αἱ μετωνυμίαι: μένος ἀνδρῶν (2, 387), βίη Ἡρακλείῃ (2, 658. 666. 4, 386), ὑπ' Ἀρης παλαμάων (3, 128), ἐμῇ κεφαλῇ (= βίῳ) περιδείδια (17, 242), ἴς Ὀδυσῆος (23, 720), σθένος Ἰδομενῆος (13, 248)· αὗται αἱ μεταφοραί: ποιμένι λαῶν (2, 85. 105. 243), πολλίων κάρηνα (2, 117), νῶτα θαλάσσης (2, 159), ὀρέων κάρηνα (20, 58), κρατὸς ἀπ' Ὀλύμποιο (20, 5), γέρα πεσσέμεν (2, 257), ὄζος Ἀρης (2, 540. 663. 704. 745. 842. 3, 147), ἔρκος Ἀχαιῶν (3, 229), ἔρκος ὀδόντων (4, 350), ταμίης πολέμοιο (4, 84), αἶμα κελαινεφές (4, 140), ἔπτατο . . . διατὸς (13, 587), διατοὶ θρῶσκον (15, 313—314)· αὗται αἱ παραβολαί: ὅσπερ . . . πυρὶ . . . ἐκίτην (1, 104), μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ (1, 249), δαίμονι ἴσος (20, 447).

Παρά τῷ Ὀμήρῳ, Πινδάρῳ καὶ τοῖς τέσσαρσι ἀττικοῖς
μεγάλοις δραματικοῖς ἀπαντῶσι τρόποι ἐκ τῶν ἐπομένων κατηγοριῶν·

Παρά τῇ συνεκδοχῇ· ὁ ἄνθρωπος, ἡ οἰκία, ἡ μαγειρική,
τὸ φαγητὸν καὶ τὸ ποτόν, ἡ μυθολογία, ἡ ἱερουργία, ἡ ποίησις,
οἱ ἀγῶνες, ὁ πολιτικὸς βίος, ὁ πόλεμος, ἡ ἵπποτροφία καὶ ἡ
ἵπποδρομία, ἡ γεωργία, ἡ ναυτιλία καὶ ἡ φύσις σὺν ταῖς ἐπο-
μέναις ὑποδιαιρέσεσιν· αἱ γενικαὶ ιδιότητες τῆς φύσεως, τὰ
ζῶα καὶ τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα.

Παρά τῇ μετωνυμίᾳ· ὁ ἄνθρωπος, ἡ οἰκία, ἡ μαγειρική,
τὸ φαγητὸν καὶ τὸ ποτόν, αἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων ἐν γένει,
ἡ μυθολογία, ἡ ἱερουργία, ἡ ποίησις, ἡ μουσική, ὁ χορὸς, οἱ
ἀγῶνες, ἡ ὕφαντουργία, ὁ πολιτικὸς βίος, ὁ πόλεμος, ἡ θήρα,
ἡ ἵπποτροφία καὶ ἡ ἵπποδρομία, ἡ μελισσοργία, ἡ ἀμπελοργία,
ἡ γεωργία, ἡ ναυτιλία καὶ ἡ φύσις σὺν ταῖς ἐπομέναις ὑπο-
διαιρέσεσιν· τὰ ζῶα, τὸ πῦρ, τὸ ὕδωρ καὶ τὰ μετεωρολογικὰ
φααινόμενα.

Παρά τοῖς τρόποις τῆς ἀναλογίας· ὁ ἄνθρωπος, ἡ οἰκία,
ἡ μαγειρική, τὸ φαγητὸν καὶ τὸ ποτόν, αἱ πράξεις τῶν ἀνθρώ-
πων ἐν γένει, ἡ μυθολογία, ἡ ἱερουργία, ἡ ποίησις, τὸ θέατρον,
τὸ ἄσμα, ἡ μουσική, ἡ γυμναστική, ὁ χορὸς, οἱ ἀγῶνες, ἡ
ἀρχιτεκτονική, ἡ ἀνδριαντοποιία, ἡ ζωγραφική, ἡ ἐπεξεργασία
τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου, ἡ ἐλεφαντουργική, ἡ κηροπλαστική,
ἡ σιδηρουργική, ἡ ξυλουργική, ἡ κεραμευτική, ἡ ὕφαντουργία,
ἡ ἱματουργία, ἡ βυρσοδεφική, ἡ ἱατρική, ὁ πολιτικὸς βίος, ὁ
πόλεμος, ἡ θήρα, ἡ ἀλιευτική, ἡ ἵπποτροφία καὶ ἡ ἵπποδρομία,
ἡ κτηνοτροφία, ἡ μελισσοργία, ἡ κηπουρική, ἡ ἀμπελοργία,
ἡ γεωργία, ἡ ναυτιλία καὶ ἡ φύσις σὺν ταῖς ἐπομέναις ὑπο-
διαιρέσεσιν· αἱ γενικαὶ ιδιότητες τῆς φύσεως, τὰ ζῶα, τὰ
φυτὰ, τὸ πῦρ, τὸ ὕδωρ καὶ τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα.

Σημειωτέον, ὅτι ἐν τῇ παρούσῃ συστηματικῇ συλλογῇ τῶν
τρόπων ὀνομάζω μόνον τὰς ἀλληγορίας καὶ τὰς παραβολάς,
οὕτως δὲ χαρακτηρίζονται οἱ λοιποὶ τρόποι τῆς ἀναλογίας παρα-
λειπομένης τῆς ὀνομασίας ὡς μεταφοραί.

Ὡς βάσιν τῆς ἐργασίας μου εἶχα τὰς ἐξῆς ἐκδόσεις·
 Homeri carmina recensuit et selecta lectionis varietate in-
 struxit Arthurus Ludwich. Lipsiæ in ædibus B. G. Teubneri.
 Pars prior. Ilias. Volumen prius, MDCCCII. Volumen
 alterum, MDCCCVII. Pars altera. Odyssea. Volumen
 prius, MDCCCLXXXIX. Volumen alterum, MDCCCXCI.
 Pindari carmina cum fragmentis selectis edidit Otto
 Schroeder. MCMVIII. Lipsiæ in ædibus B. G. Teubneri.
 Poetarum scenicorum græcorum Aeschyli, Sophoclis, Euri-
 pidis et Aristophanis fabulæ superstites et perditorum
 fragmenta ex recensione et cum prolegomenis Guilelmi
 Dindorfii. Editio quinta correctior. Lipsiæ in ædibus B. G.
 Teubneri. MDCCCLXVIII.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΗ ΣΥΜΠΑΡΑΘΕΣΙΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΙΑ

τῶν τρόπων

τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεΐας,
τοῦ Πινδάρου, Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου καὶ
Ἀριστοφάνους.

ΙΛΙΑΣ.

Α) Ἡ συνεκδοχή.

Ι. Ὁ ἄνθρωπος.

1. Ἡ καρδιά ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. — 1. Παφλαγόνων
δ' ἤγεϊτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ. 2, 851. — 2. αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
ᾤρσε Μενoitιάδew Πατροκλῆρος λάσιον κῆρ. 16, 553—554.

2. Ἡ κεφαλὴ ἀντὶ τοῦ στόματος. — 1. τρὶς μὲν ἔπειτ'
ἦρσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός. 11, 462. — 2. οὐδέ πω
Ἀτρεΐδew ὁπὸς ἔκλυον αὐδῆσαντος ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς. 16,
76—77.

ΙΙ. Ὁ πόλεμος.

1. Τὸ στόμα ἀντὶ τῆς μάχης. οὐδέ κ' Ἄρης... οὐδέ κ'
Ἀθῆνη τοσσῆσδ' ὕσμίνης ἐφέποι στόμα. 20, 358—359.

2. Τὸ στόμα ἀντὶ τοῦ αἵματηροῦ πολέμου. οὐ δέ τι
θυμῷ τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος. 19,
312—313.

3. Τὸ στόμα ἀντὶ τοῦ ὁδονηροῦ πολέμου. τεύχων . . . πολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο, 10, 6—9.

B) Ἡ μειωνυμία.

I. Ὁ ἄνθρωπος.

Ὁ πούς ἀντὶ τῆς πορείας. τῶν μὴ σύγῃ μῦθον ἐλέγξης μὴδὲ πόδας. 9, 522—523.

II. Ἡ μυθολογία.

Ὁ φόνος ἀντὶ τοῦ διὰ φόνου ἐχθυθέντος αἵματος. οἱ¹ μὲν ἄρ' ἐννήμαρ κέατ' ἐν φόνῳ. 24, 610.

III. Ἡ ἱερουργία.

Ὁ Ἥφαιστος ἀντὶ τοῦ πυρὸς τῆς θυσίας. σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπεύραντες ὑπεύρεχον Ἥφαιστοιο. 2, 426.

IV. Ὁ πόλεμος.

Ὁ φόνος ἀντὶ τοῦ ὀργάνου τοῦ φόνου.² — 1. Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ τάμε Χείρων Πηλίου ἐν κορυφῇ, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν. 16, 143—144. — 2. Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ τάμε Χείρων Πηλίου ἐν κορυφῇ, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν. 19, 390—391.

V. Ἡ φύσις.

Τὰ ζῷα.

Ὁ φόνος ἀντὶ τοῦ διὰ φόνου ἐχθυθέντος αἵματος. ἐρευγόμενοι³ φόνον αἵματος. 16, 162.

¹ Τὰ τέκνα τῆς Νιόβης. — ² Ἀντὶ τοῦ δόρατος. — ³ Ἀηλ. οἱ λύκοι.

Γ) Οἱ τρόποι τῆς ἀναλογίας.

I. Ὁ ἄνθρωπος.

1. Ὁ ἄνθρωπος, οὗτινος τὰ μέλη καταλαμβάνει τρόμος, ὁπισθοχωρεῖ δὲ καὶ ὠχρότης κυριεύει τὰς παρειάς του, (ὁ δράκων καὶ αἱ κοιλάδες τοῦ ὄρους). ὥς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνροσος ἀπέστη οὖρεος ἐν βήσσης, ὑπὸ τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα, ἅψ δ' ἀνεχώρησεν, ὠχρός τέ μιν εἶλε παρειάς, ὥς αὖτις καθ' ὅμιλον ἔδω Τρώων ἀγερῶχων δείσας Ἀτρεὺς υἱὸν Ἀλέξανδρος θεοειδής. 3, 33—37. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

2. Ὁ τρέχων ὀπίσω ἀμήχανος ἀνὴρ, (ἡ πεδιὰς, ὁ πρὸς τὴν θάλασσαν ῥέων ἐρμητικὸς, ἀφρίζων καὶ ῥοθῶν ποταμός). ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο, στήνῃ ἐπ' ὠκυρόφῳ ποταμῷ ἄλλα δὲ προρέοντι, ἀφρῶ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσω· ὥς τότε Τυδεΐδης ἀνεχάζετο. 5, 597—600. *Πολυχρωμικὴ Παραβολή.*

3. Ὁ ἀνὴρ, ὅντινα κατέλαβε μεγάλη συμφορά, καὶ ὅστις φονεύσας τινὰ ἔρχεται εἰς ἄλλον τόπον εἰς τὴν οἰκίαν πλουσίου ἀνδρός, καὶ ἐκπλήττονται, ὅσοι τὸν βλέπουσιν. ὥς δ' ὅτ' ἂν ἀνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅς τ' ἐνὶ πάτρῃ φῶτα κατακτείνας ἄλλων ἐξίκετο δῆμον, ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσρόωντας, ὥς Ἀχιλεὺς θάμβησεν ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα. 24, 480—483. *Παραβολή.*

4. Ὁ πετῶν νοῦς τοῦ ἀνδρός, ὅστις περιηγηθεὶς πολλὸν κόσμον συλλογίζεται ἐν τῇ συνετῇ ψυχῇ του· «εἶθε νῦν εἶμαι ἐκεῖ ἢ ἐκεῖ,» καὶ πολλὸν ἐπιθυμεῖ. ὥς δ' ὅτ' ἂν αἰξή νόος ἀνέρος ὅς τ' ἐπὶ πολλὴν γαίαν ἐληλουθὼς φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ «ἐνθ' εἶην ἢ ἐνθα» μενοιγῆσί τε πολλά, ὥς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρη. 15, 80—83. *Παραβολή.*

5. Ὁ πατήρ, ὅστις ὀδύρεται καίων τὰ ὀστᾶ υἱοῦ του νεογάμου, διότι οὗτος ἀποθανὼν κατελύπησε τοὺς τάλαιπῶρους γονεῖς

του. ὥς δὲ πατήρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὅστέα καίων, νυμφίου, ὅς τε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας, ὥς Ἀχιλεὺς ἐτάριοι ὀδύρετο ὅστέα καίων. 23, 222—224. *Παραβολή.*

6. Ἡ ὑπὸ ὀξείας ὀδύνης καταληφθεῖσα ἐτοιμόγεννος γυνή, (τὸ βέλος καὶ αἱ πικρὰς ὠδῖνας παρέχουσαι *Εἰλείθυιαι*, αἱ θυγατέρες τῆς Ἥρας). ὥς δ' ὅτ' ἂν ὠδίνουσιν ἔχῃ βέλος (τὸ βέλος ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ὀδύνης) ὁξὺ γυναῖκα, δριμύ, τό τε προῖεσι μογοστόκοι *Εἰλείθυιαι*, Ἥρης θυγατέρες πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι, ὡς ὁξεῖ' ὀδύναι δύνον μένος Ἀτρείδαο. 11, 269—272. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.*

7. Ἡ μήτηρ. — 1. Ἰωνά τε μητέρα (διαμονήν) μήλων. 2, 696. — 2. Ἰδὴν δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα (διαμονήν) θηρῶν. 8, 47. — 3. Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβόλακα, μητέρα (παραγωγόν) μήλων. 9, 479. — 4. ὅς τράφη ἐν Θρήκῃ ἐριβόλακι, μητέρι (διαμονῇ) μήλων. 11, 222. — 5. Ἰδὴν δ' ἵκεσθην πολυπίδακα, μητέρα (διαμονήν) θηρῶν. 14, 283. — 6. Ἰδὴν δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα (διαμονήν) θηρῶν. 15, 151.

8. Ἡ μήτηρ, τὸ ἡδέως κοιμώμενον τέκνον (καὶ ἡ μυῖα). ἡ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροός, ὥς ὅτε μήτηρ παιδὸς ἐέργῃ μυῖαν, ὅθ' ἡδέε' λέξεται ὕπνῳ. 4, 130—131. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

9. Τὸ πρὸς τὴν μητέρα του πιεζόμενον παιδίον. αὐτὰρ ὁ αὐτὶς ἰὼν, παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα, δύσκειν εἰς Αἴανθ'. 8, 271—272. *Παραβολή.*

10. Ἡ μικρὰ κόρη, ἥτις τρέχουσα μετὰ τῆς μητρός της καὶ λαβοῦσα τὸ φόρεμά της παρακαλεῖ αὐτὴν νὰ τὴν σηκώσῃ, ἐμποδίζει δὲ αὐτὴν βιαζομένην καὶ βλέπει αὐτὴν μετὰ δακρυσμένων ὀφθαλμῶν. τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις, ἡύτε κούρη νηπίη. ἥ δ' ἄμα μητρὶ θεοὺς ἀνελέσθαι ἀνώγει, εἰανοῦ ἀπτομένη, καὶ τ' ἐσσυμένην κατερύκει, δακρυόεσσα δὲ μιν ποτιδέρκεται, ὅφρ' ἀνέλγῃται τῇ ἕκλος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις. 16, 7—11. *Παραβολή.*

11. Ὁ παῖς, ἕστις τὴν ἄμμον παρὰ τὴν θάλασσαν, ἀφοῦ ἔχαμεν ἐξ αὐτῆς παίγνια, πάλιν ἀνακατώνει διὰ τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν του. ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν ῥεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης, ὅς τ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέσιν, ἅψ αὐτὶς συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων· ὥς ῥα σύ, ἦε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ οἰζὺν σύγχεας Ἀργείων. 15, 361—366. *Παραβολή.*

12. Ἡ κοίμησις. Ἰδὲ Γ, XXIII, ζ, 30.

13. Τὸ ὄνειρον, ἐν ᾧ δὲν δύναται τις νὰ προφθάσῃ τὸν φεύγοντα, διότι οὐδὲ οὗτος δύναται ν' ἀποφύγῃ τὸν διώκοντα, οὐδὲ αὐτὸς νὰ φθάσῃ τὸν φεύγοντα. ὥς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν οὔτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν οὔθ' ὁ διώκειν· ὥς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν οὔθ' ὅς ἀλύξαι. 22, 199—201. *Παραβολή.*

14. Ὁ γέλως. γέλασσε (ἐλαμψε) δὲ πᾶσα περὶ χθῶν χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς. 19, 362—363.

15. Ὁ στεναγμός. — 1. ὑπὸ δὲ στεναχίζετο (ἐδονεῖτο) γαῖα λαῶν ἰζόντων. 2, 95—96. — 2. Ἰ. Γ, V, 15. — 3. Ἰ. Γ, V, 15. — 4. Ἰ. Γ, XXIII, ε, 14. — 5. ὁ δ' ἔστενε (ὁ πάταγος) οἴδατι θύων. 23, 230.

16. Ἡ μανία. — 1. ὄφρα καὶ Ἐκτωρ εἴσεται, ἣ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται (εἶναι καταστρεπτικόν) ἐν παλάμῃσιν. 8, 110—111. — 2. Ἰ. Γ, V, 18. — 3. οὐ γὰρ Τυδείδῃ Διομήδεος ἐν παλάμῃσι μαίνεται ἐγχείη (δὲν μάχεται δόρατι ἐ Διομήδῃς). 16, 74—75.

17. Ἡ ἀναιδεια. — 1. λᾶας ἀναιδῆς (ὀλέθριος). 4, 521. — 2. Ἰ. Γ, XXIII, α, 35.

18. Ἡ ἐπιθυμία. — 1. πολλὰ δὲ δοῦρα... ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα (ῥοισμένα) χρὸς ἄσαι. 15, 314—317. — 2. αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μακρῶσα (διαδυομένη), πρόσσω ἱεμένη. 15, 542—543.

19. Ἡ πῆδησις καὶ ἡ ἐπιθυμία. ἄλλο (ἡ πτῆσις) δ'

διστὸς δ' ἐξυβελῆς, καθ' ὅμιλον ἐπιπτόσθαι μενεαίνων (ἢ διεύθυνσις). 4, 125—126. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

20. Ἡ ἐπιθυμία καὶ ἡ χόρτασις. — 1. τὰ δὲ δοῦρα . . . ἐν γαίῃ ἴσταντο ληλαίόμενα (προωρισμένα) χρὸς ἄσαι (να εἰσδύσωσιν εἰς τὰ σῶματα). 11, 571—574. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.* — 2. ἐγγεῖη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐν γαίῃ ἔστη. ἱεμένη (προωρισμένη) χρὸς ἄρμεναι (να εἰσδύσῃ εἰς τὸ σῶμα) ἀνδρομέειο. 21, 69—70. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.* — 3. ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ γαίῃ ἐνεστήρικτο, ληλαίωμένη (προωρισμένη) χρὸς ἄσαι (να εἰσδύσῃ εἰς τὸ σῶμα). 21, 167—168. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

21. Ἡ μέθη. I Γ, XIII.

II. Ἡ οἰκία.

1. Ὁ θάλαμος. Id. Γ, IX.

2. Ἡ εὐχλειστός εὐρεῖα θύρα ὑψηλοῦ θαλάμου ἀνδρὸς πλουσίου. ὄρη δ' ὑφορόφιο θύρῃ θαλάμῳ τέτυκται ἀνέρος ἀφνειοῦ, ἐν κληῖς ἀραρυῖα, τόσσ' ἄρα τοῦ ἐκάτερθεν ἔσαν περὰ. 24, 317—319. *Παραβολή.*

III. Ἡ μαγειρική, τὸ φαγητὸν καὶ τὸ ποτόν.

1. Ὁ ὀπός, ἔστις τὸ λευκὸν ῥευστὸν γάλα ταχέως πήξει, ἐάν τις αὐτὸν τῷ γάλακτι συμμειγνύῃ. ὥς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπιξεν ὑγρὸν ἐόν, μάλα δ' ὥκα περιτρέφεται κυκλῶντι, ὥς ἄρα καρπαλίμως ἔησατο θοῦρον Ἀρηα. 5, 902—904. *Παραβολή.*

2. Ὁ λέβης, ὅστις βράζει ἔνδοθεν ἐπειγόμενος ὑπὸ πολλοῦ πυρὸς καὶ ἀναλβεί τὸ πάχος τοῦ ἀπαλοτρεφοῦς παχέος χοίρου ἀναβάλλων αὐτὸ πανταχόθεν, κάτωθεν δὲ ὑπάρχουσι κατάξηρα ξύλα. ὥς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, κνίστην μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο, πάντοθεν ἀμβολάδην,

ὕπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κείται ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ. 21, 362—365. *Παραβολή.*

IV. Αἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων ἐν γένει.

1. (Ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ.) ἡ κατασκοπεύων ἀνὴρ, ἡ σκοπιά (καὶ ἡ μέλας πόντος). ὅσον δ' ἡεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν ἤμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἶνοπα πόντον, τόσον ἐπιθρόνκουσι θεῶν ὕψηλές ἵπποι. 5, 770—772. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

2. Ἡ διὰ τοῦ σχοινίου καθοδήγησις. αὐτὰρ ὕπερθε νίκης πείρατ' (ἡ καθοδήγησις) ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν. 7, 101—102.

V. Ἡ μυθολογία.

1. Ὁ θεός. — 1. ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέστυτο δαίμων ἴσος. 5, 884. *Παραβολή.* — 2. Ἴδὲ Γ, XXII, 6. — 3. Ἴ. Γ, XXIII, β, 34.

2. Ἡ ὀργὴ τῶν θεῶν. Ἴ. Γ, XIV, 3.

3. Ὁ Ζεὺς. — 1. Ἴ. Γ, XXXIII, ε, 7. — 2. Ἴ. Γ, XXIII, ζ, 30. — 3. Ἴ. Γ, XXIII, ε, 12. — 4. Ἴ. Γ, XXII, 13.

4. Ὁ Ὀλυμπος καὶ ὁ Ζεὺς. Ἴ. Γ, XXIII, ζ, 31.

5. Ὁ πατὴρ Ζεὺς. Ἴ. Γ, XXII, 17.

6. Ὁ πατὴρ Ζεὺς (καὶ ἡ ἀστραπή). τῆλε δὲ χαλκίς λάμπ' ὥς τε στεροπὴ πατρὸς Διός. 10, 153—154. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

7. Ὁ σύζυγος τῆς καλλιόμου Ἥρας, (ἡ ἀστραπή, ἡ πολλὴ καὶ ἐκατάπαυστος βροχή, ἡ χάλαζα, ἡ χιών, αἱ πεδιάδες καὶ ὁ ὀδυνηρὸς πόλεμος). ὥς δ' ὅτ' ἂν ἀπράπτη πότις Ἥρης ἠρυκόμοιο, τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀδέσφοτον ἢ ἐχάλαζαν ἢ νιφετόν, ὅτε πέρ τε χιών ἐπάλυνεν ἀρούρας, ἢ ἐποθι πτολέμοιο μέγα στόμα (τὸ στόμα ὡς συνεκδοχὴ ἀντὶ τοῦ ὀδυνηροῦ πολέ-

μου) πευκεδανοῖο, ὥς πυκίν' ἐν στήθεσσιν ἀνεστενάχιζ' Ἀγαμέμνων νειόθεν ἐκ κραδίης, τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός 10, 5—10. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

8. Ὁ ὠργισμένος Ζεὺς καὶ ἡ ἐκδίχσις τῶν θεῶν. Ἰ. Γ, XXIII, ε, 14.

9. Ὁ υἱὸς τοῦ χρυφίνου Κρόνου καὶ ἡ διοσημεία. Ἰ. Γ, XXIII, ζ, 11.

10. Ἡ ἀστραπή τοῦ αἰγιόχου Διός. Ἰ. Γ, VI, 2.

11. Ὁ φοβερὸς κεραυνὸς τοῦ μεγάλου Διός. Ἰ. Γ, XXIII, γ, 10.

12. Ὁ τὰς ἀστραπὰς ἐγείρων Ζεὺς. Ἰ. Γ, XXIII, ζ, 23.

13. Ὁ τοῖς ἀνθρώποις τὰ βέλη του δεικνύων μητίετα Ζεὺς. Ἰ. Γ, XXIII, ζ, 62.

14. Ἡ ἀστραπή, ἣντινα ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου λαβὼν εἰς τὴν χεῖρα τινάζει ἀπὸ τοῦ φωτεινοῦ Ὀλύμπου δεικνύων σημεῖον εἰς τοὺς ἀνθρώπους, αἱ δὲ λάμψεις αὐτῆς εἶναι φωτεινόταται. βῆ δ' ἦμεν ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἣν τε Κρονίων χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου, δεικνὺς σῆμα βρυτοῖσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί· ὥς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θεόντος. 13. 242—245. *Παραβολή.*

15. (Τὸ πῦρ, ἡ γῆ, ἡ καταβόσκησις, ἡ πυρπόλησις, ὁ στεναγμός,) ὁ κεραυνοβόλος Ζεὺς, ὅστις ἐργιζόμενος κτυπᾷ τὴν γῆν περὶ τὸν Τυφωέα παρὰ τοῖς Ἀρίμοις, ὅπου λέγουσιν ὅτι εἶναι ἡ κοίτη τοῦ Τυφωέως. οἱ δ' ἄρ' ἔσαν, ὥς εἴ τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο (ἡ καταβόσκησις ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς πυρπολήσεως)· γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε (ὁ στεναγμός ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς δονήσεως) Διὶ ὥς τερπικεράνῃ χωομένῃ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεὶ γαῖαν ἱμάσση εἶν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς. ὥς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο (ὁ στεναγμός ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς δονήσεως) γαῖα ἐρχομένων. 2, 780—785. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο παραβολῶν καὶ τριῶν μεταφορῶν.*

16. Ἡ πορφυρὰ ἱρίς, ἣντινα ὁ Ζεὺς ἐξαπλώνει ἐκ τοῦ

οὐρανοῦ ὡς σημεῖον διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἢ πολέμου ἢ ψυχροῦ χειμῶνος, ὅστις τοὺς μὲν ἀνθρώπους κάμνει νὰ παύσῃσι τὰ ἔργα τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, λυπεῖ δὲ τὰ πρόβατα. ἤντε πορφυρέην ἱρίν θνητοῖσι τανύσση Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων ἀνθρώπων ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει, ὥς ἢ πορφυρέην νεφέλῃ πυκάσασα ἢ αὐτὴν δύσει' Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκακτον. 17, 547—552. *Παραβολή.*

17. Ὁ πελώριος Ἄρης. σεύατ' ἔπειθ' οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης. 7, 208—209. *Παραβολή.*

18. Ὁ δορυσείστης Ἄρης, (τὸ ὀλέθριον πῦρ, τὰ ἔρη, ἡ μανία, ἡ πυρπόλησις καὶ αἱ λόχμαι τοῦ πυκνοῦ δάσους). μαίνεται δ', ὥς ὅτ' Ἄρης ἐγχεσπάλος ἢ ὀλοὸν πῦρ οὔρεσι μαίνεται (ἢ μανία ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς πυρπολήσεως) βαθέης ἐν τάρφεσιν ὄλης. 15, 605—606. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.*

19. Ὁ ἀνθρωποφθόρος Ἄρης, ὅστις πηγαίνει εἰς τὸν πόλεμον ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ ἀτρομήτου υἱοῦ αὐτοῦ, τοῦ καὶ τὸν καρτερικὸν πολεμιστὴν φοβίζοντος Φόβου· οὗτοι οἱ δύο ἐκ τῆς Θράκης ἐκστρατεύουσι εἰς τοὺς Ἐφύρους ἢ εἰς τοὺς Φλεγύας, διότι δὲν ἀκούουσι καὶ τοὺς δύο, ἀλλὰ εἰς τὸ ἐν μέρος μόνον δίδουσι δόξαν, οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμον δὲ μέτεισι, τῷ δὲ Φόβος, φίλος υἱός, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβής, ἔσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστὴν· τῷ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μέτα θωρήσασθον ἡ μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τῷ γε ἔκλυον ἀμφοτέρων, ἐτέροισι δὲ κῆδος ἔδωκαν τοιοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀγοὶ ἀνδρῶν, ἦισαν ἐς πόλεμον κεκορυθμένοι αἰθοπι χαλκῷ, 13, 298—305. *Παραβολή.*

20. Ὁ ἄσβεστος φλόξ τοῦ Ἡφαίστου. βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἰθοπι χαλκῷ, δέξα κεκληγώς, φλογὶ εἴκελος Ἡφαίστοιο ἄσβεστω. 17, 87—89. *Παραβολή.*

21. Ἡ τὰς τέχνας ὑπαγορεύουσα Ἀθηνᾶ. I. Γ, X, 3.

22. Ἡ ξανθὴ Δημήτηρ. Ἰ. Γ, XXII, 12.

23. Ὁ ἀκτινοβόλος Ὑπερίων. ὕπιδεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς, τεύχεσι παμφαίνων ὥς τ' ἡλέκτωρ Ὑπερίων. 19, 397—398. Παραβολή.

24. Αἱ πικρὰς ὠδῖνας παρέχουσαι Εἰλείθυιαι, αἱ θυγατέρες τῆς Ἥρας. Ἰ. Γ, I, 6.

25. Ἡ μαινάς. ὥς φαμένη μεγάραιοι διέσσυτο μαινάδι ἔτη. 22, 460. Παραβολή.

26. Οἱ παρὰ τοῖς ρεύμασι τοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς τοὺς Πυγμαίους πεισματωδῶς μαχόμενοι γερανοί. Ἰ. Γ, XXIII, β, 61.

VI. Ἡ ἱερουργία.

1. Ὁ μουγγρίζων ταῦρος, ὅντινα σύρουσι νεανίαί πρὸς βωμὸν τοῦ ἄνακτος¹ τῆς Ἑλένης,² καὶ ὁ σεισίχθων εὐαρεστεῖται δι' αὐτά. αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἰσθε καὶ ἥρυγεν, ὥς ὅτε ταῦρος ἥρυγεν ἐλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα, κούρων ἐλκόντων γάνυται δέ τε τοῖς ἐνοσίχθων· ὥς ἄρα τὸν γ' ἐρυγίντα λίπ' ὅστέα θυμὸς ἀγῆνωρ. 20, 403—406. Παραβολή.

2. Ὁ ὅτε μὲν ἀναφαινόμενος ὅτε δὲ κρυπτόμενος παμφαίνων ὀλέθριος ἀστήρ, (αἱ σκιεραὶ νεφέλαι, ἡ ἀστραπὴ τοῦ αἰγιόχου Διὸς. οἱ θερισταί, οἵτινες ἐν τῷ χωραφίῳ πλουσίου τινὸς ἀνθρώπου κατὰ σειρὰν κατέναντι ἀλλήλων βαδίζουσι καὶ τὰ δράγματα τοῦ σίτου ἢ τῆς κριθῆς ἀλλεπαλλήλως θερίζουσιν, οἱ λύκοι). οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλῖος ἀστήρ παμφαίνων, τότε δ' αὖτις ἔδῃ νέφεα σκιάοντα, ὥς Ἐκτωρ ὅτε μὲν τε μετὰ πρῶτοισι φάνεσκεν, ἄλλοτε δ' ἐν πυράτοις κελεύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ λάμπ' ὥς τε στεριπὴ πατὴρ Διὸς αἰγιόχοιο. οἱ δ', ὥς τ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν ὄγμον ἐλαύνωσιν, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν πυρῶν ἢ κριθέων· τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει· ὥς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλή-

¹ Τοῦ Ποσειδῶνος. — ² Ἐν Ἀχαΐᾳ.

λοισι φορόντες δῆρουν, οὐδ' ἕτεροι μνώνοντ' ὀλοοῖο φόβοιο. Ἰσας δ' ὕσμίνῃ κεφαλὰς ἔχεν, οἱ δὲ λύκοι ὥς θύνον. 11, 62—73. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα τεσσάρων παραβολῶν.*

VII. Ὁ χορός.

Τὸ χορεύμα. οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηι (γὰ μάχωμαι πρὸς χάριν τοῦ Ἄρεως). 7, 241.

VIII. Ἡ ἀρχιτεκτονική.

1. Δύο δοκοί, αἷς ἔμπειρος τέκτων συναρμόζει εἰς προ φύλαξιν ἀπὸ τῆς βίας τῶν ἀνέμων. ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῆσιν, ὥς ὅτ' ἀμείβοντες, τοὺς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων, δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων. 23, 711—713. *Παραβολή.*

2. Ὁ ἀνὴρ, ὅστις κτίζει πυκνοῖς λίθοις τοῖχον ὑψηλῆς οἰκίας πρὸς ἀποφυγὴν τῆς βίας τῶν ἀνέμων. ὥς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκνοῖσι λίθοισιν δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων, ὥς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι. 16, 212—214. *Παραβολή.*

3. Ἡ στήλη (καὶ τὸ ὑψίφυλλον δένδρον). οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ' οὔτ' ἀλέασθαι, ἀλλ' ὥς τε στήλην ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον ἀτρέμας ἐσταότα στήθος μέσον οὔτασε δουρὶ ἥρως Ἰδομενεύς. 13, 436—439. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

4. Ἡ ἀκίνητος μένουσα στήλη, ἥτις ἵσταται ἐπὶ μνημείου ἀνδρὸς ἢ γυναικός. ὥς τε στήλη μένει ἔμπειρον, ἥ τ' ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος ἐστήκη τεθνηότος ἢ γυναικός, ὥς μένον ἀσφαλῶς περικαλλέα δίφρον ἔχοντες. 17, 434—436. *Παραβολή.*

IX. Ἡ ἐλεφαντουργική.

Ἡ τὸ ἐλεφαντόδοντον μετὰ πορφύρας βάψασα Μαιονίς ἢ Καρία γυνή, (ἡ στολὴς τῶν παρειῶν τῶν ἵππων. ὁ θάλαμος, ὁ βασιλεύς, ὁ ἱππηλάτης). ὥς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μίηνῃ Μηονίς ἢ Κάειρα, παρήιον ἔμμεναι ἵππων· κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο ἱππῆες φορέειν, βασιλῇ δὲ κεῖται ἄγαλμα. ἀμφοτέρων, κόσμος θ' ἵππῳ ἐλατήρί τε κῶδος. τοιοῖ τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροὶ εὐφυέες κνήμαί τε ἰδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθε. 4, 141—147. Πολυχρωμικὴ παραβολή.

X. Ἡ ξυλουργική.

1. Ὁ τῶν δρυτόμων ἀνδρῶν μακρόθεν ἀκουόμενος χρότος, (αἱ κοιλάδες τοῦ ὅρου). τῶν δ', ὥς τε δρυτόμων ἀνδρῶν δρυμαγδὸς ὄρωρεν οὖρεος ἐν βήσσης, ἔκασθεν δὲ τε γίνετ' ἀκομή· ὥς τῶν ὄρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης. 16, 633—635. Πολυχρωμικὴ παραβολή.

2. Ὁ ὁμαξοποιός, ὁ ἡκονημένος πέλεκυς καὶ ὁ γυῖρος τοῦ τροχοῦ τῆς ἀμάξης. Ἰδὲ Γ, XXIII, γ, 16.

3. Ἡ στάθμη, δι' ἧς κανονίζουσι τὸ ναυπηγῆσιμον ξύλον αἱ χεῖρες τοῦ ἐμπείρου τέκτονος, (ἡ τὰς τέχνας ὑπαγορεύουσα Ἀθηνᾶ). ὥς τε στάθμη δόρυ νήιον ἐξιθύνει τέκτονος ἐν παλάμῃ· δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης εὖ εἰδῆ σοφίης ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης, ὥς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε. 15, 410—413. Πολυχρωμικὴ παραβολή.

4. Ὁ τὸ ξύλον σχίζων σκληρὸς πέλεκυς καὶ ὁ ἀνὴρ, ὅστις τεχνικῶς κόπτει τὸ ναυπηγῆσιμον ξύλον. αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρής, ὅς τ' εἰσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνη νήιον ἐκτάμνησιν, ὁφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν· ὥς σοὶ ἐνὶ στήθεσσι ἀτάρβητος νόος ἐστί. 3, 60—63. Παραβολή.

5. Οἱ τέκτονες ἄνδρες, οἱ νεοακονημένοι πελέκεις καὶ

τὸ ναυπηγήσιμον ξύλον. — 1. Ἰ. Γ, XXIII, γ, 11. — 2
Ἰ. Γ, XXIII, γ, 12.

XI. Ἡ κεραμευτική.

Ὁ κεραμεύς, ὅστις καθήμενος δοκιμάζει τὸν πρὸς τὰς
χεῖρας κατάλληλον τροχόν, ἂν τρέχῃ. οἱ δ' ὅτε μὲν θρέεασκον
ἐπισταμένοισι πόδεσσι βεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν
παλάμῃσιν ἐζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἶ κε θέησιν. 18,
599—601. *Παραβολή.*

XII. Ἡ ὑφαντουργία.

1. Ἡ χειρίς, ἣτις εἶναι πλησίον τοῦ στήθους καλλιζώνου
γυναικός, ἣτις τὴν κρόκην διὰ τῆς κερκίδος ἐξελκύει πολλὴν
καλῶς μὲ τὰς χεῖράς της διὰ μέσου τοῦ στήμονος. ἐπὶ δ'
ᾠρνυτο διὸς Ὀδυσσεὺς ἄγχι μάλ', ὥς ὅτε τις τε γυναικὸς
ἐυζώνοιο στήθεός ἐστι κανών, ὃν τ' εὖ μάλα χερσὶ ταχύσση
πηνίον ἐξέλκουσα παρ' ἐκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει στήθεος· ὥς
Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν. 23, 759—763. *Παραβολή.*

2. Ἡ χρηστή ἀποχειροβίτοτος γυνή, ἣτις ἔχουσα τὴν
τρουτάνην καὶ λαβοῦσα τὸ βάρος καὶ τὸ μαλλίον ζυγίζει ἰσά-
ζουσα τὰ δύο μέρη, ἵνα λάβῃ ποταπὸν μισθὸν διὰ τὰ τέκνα
της. ἔχον ὥς τε τάλαντα γυνὴ χερνήτης ἀληθῆς, ἥ τε σταθμὸν
ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσα, ἵνα παιτὶν ἀεικέα
μισθὸν ἄρῃται· ὥς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε.
12, 433—436. *Παραβολή.*

XIII. Ἡ βυρσοδεψική.

Ὁ ἀνὴρ, ὅστις δίδει τοῖς συνεργάταις του τὸ μὲ ἀλειμμα
ποτισμένον δέρμα τοῦ μεγάλου ταύρου γὰ τὸ τευνώσασιν,
αὐτοὶ δὲ λαβόντες καὶ σταθέντες ἐν ἀποστάσει κύκλῳ τευν-

τώνουσιν αὐτό, καὶ εὐθὺς ἀποχωρίζεται ἡ ὑγρασία καὶ εἰσ-
 ὄυει τὸ πάχος εἰς τὸ δέρμα, ἐπειδὴ πολλοὶ τὸ σύρουσιν, καὶ
 ὅλον τὸ δέρμα εἶναι τεντωμένον, (ἡ μέθη). ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ
 ταύριοιο βοὸς μέγαλοιο βοεῖην λαοῖσιν δῶη τανύειν, μεθύουσιν
 (ἡ μέθη ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ ὅτι εἶναι τι ποτισμένον)
 ἀλοιφῇ· δεξάμενοι δ' ἄρα τοί γε διαστάντες τανύουσι κυκλός',
 ἄφαρ δέ τε ἱκμάς ἔβη δύνει δέ τ' ἀλοιφή, πολλῶν ἐλκόντων,
 τάνυται δέ τε πᾶσα διὰ πρό· ὡς οἱ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν
 ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ εἴλκεον ἀμρότεροι. 17, 389—395. *Πολυχρω-*
μικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μετα-
φορᾶς.

XIV. Ὁ πολιτικὸς βίος.

1. Ὁ βασιλεύς. Ἰδὲ Γ, IX.

2. Οἱ ἐν ταῖς συνελεύσεσι διεστραμμένους δίκας κρίνον-
 τες ἄνδρες, οἵτινες ἀποδιδόχουσι τὴν δικαιοσύνην. Ἰ. Γ,
 XXIII, ε, 14.

3. (Ὁ ἀναβαίνων καπνός, ὁ εἰρὺς οὐρανός,) ἡ καιομένη
 πόλις, ἣτις εἰς πάντας μὲν προξενεῖ φροντίδας, εἰς πολλοὺς
 δὲ ἐπιφέρει θλίψεις, (ἡ ὀργὴ τῶν θεῶν). ὥς δ' ὅτε καπνός
 ἰὼν εἰς οὐρανὸν εἰρὺν ἵκηται ἄστερος αἰθομένοιο, θεῶν δέ ἐ
 μῆνις ἀνῆκε. πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκεν,
 ὡς Ἀχιλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κήδε' ἔθηκεν. 21, 522—525.
Πολυχρωμικὴ παραβολή.

XV. Ὁ πόλεμος.

1. Ὁ ὀδυνηρὸς πόλεμος. Ἰδὲ, Γ, V, 7.

2. Ὁ πόρος. — 1. ἤριπε δ', ὥς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρα-
 τερῇ ὑσμίνῃ. 4, 462. *Παραβολή.* — 2. Αἶας δ' ἐγγύθεν ἦλθε
 φέρων σάκος ἥύτε πύργον. 7, 219. *Παραβολή.* — 3. Αἶας
 δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος ἥύτε πύργον. 11, 485. *Παραβολή.* —
 4. Αἶας δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος ἥύτε πύργον. 17, 128.
Παραβολή.

3. Τὸ βέλος, 'I. Γ, I, 6.

4. Ὁ λαμπρὸς σίδηρος. 'I. Γ, XXIII, δ, 2.

5. Ὁ μέγας στρατὸς τῶν λαῶν. 'I. Γ, XXIII, ζ, 11.

6. Ἐννεαχιχίλιοι ἢ δεκαχιχίλιοι κραυγάζοντες μαχόμενοι ἄνδρες. ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἀρης, ὅσόν τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι ἄνδρες ἐν πολέμῳ ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρης. 5, 859—861. *Παραβολή.*

7. Ἐνέα ἢ δέκα χιλιάδες μάχην συνάπτοντες καὶ φωνάζοντες ἄνδρες. ὅσόν τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι ἄνδρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρης, τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὅπα κρείων ἐνοσίχθων ἤκειν. 14, 148—151. *Παραβολή.*

8. Ἡ σάλπιγξ, ἥστινος ἢ φωνὴ γίνεται ἐξάκουστος πολιορκούντων τὴν πόλιν τῶν ψυχοφθόρων ἐχθρῶν. ὥς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ ἄττυ περιπλομένων δηίων ὑποθυμοραϊστέων, ὥς τότε ἀριζήλη φωνὴ γένετ' Αἰακίδαο. 18, 219—221. *Παραβολή.*

9. Ὁ φθάνων εἰς τὸν αἰθέρα καπνός, ὅστις ἔρχεται ἀπὸ πόλεως μεμαχρυσμένης νήσου, ἦντινα πολιορκοῦσιν ἐχθροί, ἐνῶ οἱ πολιορκούμενοι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν τῇ ἀποτροπαίῳ μάχῃ διακρίνονται· ἅμα δὲ δύσῃ ὁ ἥλιος, καίονται ἀλλεπάλληλοι πυραί, ὧντινων ἡ λάμψις ἀναβαίνει ὑψηλά, ἵνα τὴν ἰδῶσιν οἱ περίοικοι καὶ ἔλθωσι μετὰ τῶν πλοίων των εἰς βοήθειαν. ὥς δ' ὅτε καπνός ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται, τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δῆλοι ἀμφιμάχονται, οἳ τε πανημέριοι στουγερῶ κρίνονται Ἄρηι ἄστεος ἐκ σφετέρου· ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι πύρσοι τε φλεγέθουσι ἐπῆτριμοι, ὅπως δ' αὐγὴ γίνεται αἰσσοῦσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι, αἳ κέν πως σὺν νηυσὶν Ἄρεω ἀλκτῆρες ἴκωνται· ὥς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἴκανεν. 18, 207—214. *Παραβολή.*

XVI. Ἡ θῆρα.

1. Ἡ πλεχτάνη. — 1. ἄσπον ἴθ', ὥς κεν θάσπον ὀλέθρου πεῖραθ' (τὸ εἰμαρμένον) ἴκηαι 6, 143. — 2. γνωτὸν δέ, . . .

ὥς ἤδη Τρώεσσι δλέθρου πείρατ' (τὸ εἰμαρμένον) ἐφῆπται 7, 401 - 402. — 3. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ οὐ μενέουσ', εἰ δὴ σφιν δλέθρου πείρατ' (τὸ εἰμαρμένον) ἐφῆπται. 12, 78—79. — 4. ἄσσον ἴθ', ὥς κεν θάσσον δλέθρου πείραθ' (τὸ εἰμαρμένον) ἴκηαι. 20, 429.

2. Ἡ ἐξάπλωσις τῆς ἀδιαρρήκτου καὶ ἀλύτου πλεκτάνης. τὼ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο πείρας (ταλαιπωρίαν) ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν, ἄρρηκτόν τ' ἄλυτόν τε.¹ 13, 358 - 360.

3. Οἱ ταχεῖς θηρευταὶ κύνες καὶ οἱ ἀκμάζοντες κυνηγοί. Ἰδὲ Γ, XXIII, β, 26.

4. Οἱ κύνες καὶ ὁ λέων. καταπτώσσουσι, κύνες ὥς ἀμφὶ λέοντα. 5, 476. Παραβολή.

5. Ὁ ἀρπακτικὸς λέων, ὅντινα θέλουσι νὰ φονεύσωσιν ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ δήμου συναθροιζόμενοι, αὐτὸς δὲ πρῶτον μὲν ἔρχεται καταφρονᾷ αὐτούς, ἀλλ' ὕταν τις τῶν ταχέων ἐν τῇ μάχῃ νεανιῶν τὸν κτυπήσῃ μὲ δόρου, συστρέφεται πρὸς πῆδημα ἀνοίξας τὸ στόμα, ἀφρίζουσι δὲ οἱ ὀδόντες του, στενάζει ἐνδοθεν ἐν τῇ καρδίᾳ ἢ γενναία ψυχὴ του, καὶ κτυπῶν μὲ τὴν οὐρὰν ἀμφοτέρωθεν τὰς πλευρὰς καὶ τὰ ἰσχία του διεγείρει ἑαυτὸν εἰς τὴν μάχην, καὶ μὲ πυρῶδες βλέμμα καὶ ὀργὴν ὀρμᾷ ἐναντίον, ὅπως ἢ φονεύσῃ τινὰ ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἢ αὐτὸς φονευθῇ ἐν τῇ πρώτῃ συμπλοκῇ τῆς μάχης. Πηλείδης δ' ἐτέρωθεν ἐναντίον ὤρτο, λέων ὥς σίντης, ὃν τε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμενοι μεμάασιν ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις Ἀρηιδῶν αἰζήων δουρὶ βάλλῃ, ἐάλλῃ τε χανών, περὶ τ' ἀφρὸς ὀδόντας γίνεται, ἐν δέ τέ οἱ κραδίη στένει ἄλκιμον ἦτορ, οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθε μαστίεται, ἐς δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι· γλαυκιῶν δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἣν τινα πέφνη ἀνδρῶν ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῃ ἐν ὁμίλῳ· ὥς Ἀχιλλῇ ὥτρυνε μένος καὶ

¹ Ἡ ἐννοία τοῦ ἔλου εἶναι ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ποσειδῶν περιέπλεξαν ἀμφοτέρους, δηλαδὴ τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τοὺς Τρώας εἰς ἀκατάπαυστον πόλεμον.

θυμὸς ἀγῆνωρ ἀντίον ἐλθέμεναι μεγάλῃτορος Αἰνείας. 20, 164—175. *Παραβολή.*

6. Ἡ περὶ τὰ τέχνα της στέκουσα λέαινα, ἥντινα, ἐνῶ φέρει τὰ τέχνα της, συναντῶσι κυνηγοί, αἷτη δὲ ὑπερηφανεύεται διὰ τὴν δύναμίν της καὶ συνοφρυοῦται¹ καλύπτουσα τοὺς ἰφθαλμούς (τὸ δάσος). Αἶας δ' ἀμφὶ Μενoitιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύφας ἐστήκει ὥς τις τε λέων περὶ οἷτι τέκεσιν, ᾧ ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὁ δὲ τε σθένει βλεμεαίνει· πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται ὅσσε καλύπτων· ὥς Αἶας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωι βεβήκει. 17, 132—137. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

7. Ὁ πυκνογένειος λέων, οὗτινος τοὺς σκῆμνους ἤρπασε κυνηγὸς ἀνὴρ, αὐτὸς δὲ λυπεῖται ἐλθὼν ὕστερον, καὶ τρέχει ἐρευνῶν τὰ ἔχνη τοῦ ἀνδρός, ἵνα τὸν εὕρῃ που, διότι ὀριμυτάτῃ ὀργῇ κατέχει αὐτόν· (τὸ πυκνὸν δάσος καὶ οἱ κοιλάδες). τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο, χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος· στήθεσιν ἐταίρου, πυκνὰ μάλα στενάχων ὥς τε λῆς ἡυγένειος, ᾧ ῥά θ' ὑπὸ σκῆμνους ἐλαφηβόλος ἀρπάσῃ ἀνὴρ ὕλης ἐκ πυκινῆς· ὁ δὲ τ' ἄχνυται ὕστερος ἐλθὼν, πολλὰ δὲ τ' ἄγχε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἔχνη' ἐρευνῶν, εἴ ποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ ὀριμὸς χόλος αἶρεϊ· ὥς ὁ βαρὺ στενάχων μετεφώνει Μυρμιδόνεσσιν. 18, 316—323. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

8. Οἱ ὑπὸ τῶν θηρευτῶν φονευθέντες δύο λέοντες, (ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους, τὸ πυκνὸν δάσος, οἱ βόες, τὰ παχέα πρόβατα, ἡ μάνδρα, αἱ εὔφηλα ἐλάται). οἷω τῷ γε λέοντε δύο ἕρεος κορυφήσιν ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης· τῷ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε βόας καὶ ἔφια μῆλα σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον, ὄφρα καὶ αὐτῷ ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξεῖ χαλκῷ· τοῖω τῷ χεῖρεσσιν ὑπ' Αἰνείας δαμέντε κιππεσέτην ἐλάτησιν ἐοικότες ὕψηλῃσι. 5, 554—560. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο παραβολῶν.*

¹ Καταβιβάζει τὰς ὀφρύς.

9. Οἱ λέοντες καὶ οἱ ἄνθρωποι, μεταξὺ ὧν δὲν ὑπάρχουσι πιστοὶ ὄρκοι, διότι πάντοτε κακὰ ἐναντίον ἀλλήλων σκέπτονται, (οἱ λύκοι καὶ τὰ ἄρνια, οἵτινες δὲν ὁμοφρονοῦσιν). ὥς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά, οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν, ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν, ὥς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶιν ὅρκια ἔσσονται. 22, 262—266. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

10. Ἡ πάρδαλις, ἥτις ἔρχεται ἐναντίον κυνηγοῦ χωρὶς νὰ τρομάξῃ οὐδὲ νὰ φοβῇται, ὅταν ἀκούσῃ τὰς ὕλακας τῶν κυνῶν, διότι καὶ ἂν προφθάσῃ ὁ κυνηγὸς νὰ τὴν πληγῶσῃ ἢ νὰ τὴν κτυπήσῃ, ἐκείνη καίτοι τροπυμένη ὑπὸ δόρατος δὲν χάνει τὴν δύναμίν της, ἕως οὗ ἢ πολεμήσῃ ἢ καταβληθῇ· (τὸ πυκνὸν δάσος). ἥτε πάρδαλις εἶσι βαθεῖης ἐκ ξυλόχοιο ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὕλαγμὸν ἀκούσῃ· εἰ περ γὰρ φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ ἢ ἐβάλλῃσιν, ἀλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει ἀλκῆς, πρὶν γ' ἢ ἐσυμβλήμεναι ἢ ἐδαμῆναι· ὥς Ἀντήνορος υἱὸς ἄγαυοῦ, δῖος Ἀγένωρ, οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσαι· Ἀχιλλεύς. 21, 573—580. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

11. Ὁ ἰσχυρὸς κῆπρος, ὅστις εὐκόλως διασκοπρίζει τοὺς τε κύνες καὶ τοὺς ἀκμάζοντας κυνηγοὺς, (τὰ ὄρη καὶ αἱ κοιλάδες). ἔθυσεν δὲ διὰ προμάχων συὶ εἵκελος ἀλκὴν καπρίῳ, ὃς τ' ἐν ὕρεσσι κύνες θαλεροὺς τ' αἰζηοὺς ῥηιδίως ἐκέδασσεν ἐλιξάμενος διὰ βήσσας· ὥς υἱὸς Τελαμῶνος ἄγαυοῦ, φαίδιμος Αἴας, ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας. 17, 281—285. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

12. Οἱ κύνες καὶ οἱ ἀχμαῖοι νεανῖαι, οἵτινες τὸν τοὺς λευκοὺς ὀδόντας του μεταξὺ τῶν κυρτῶν σιαγόνων ἀκονίζοντα καὶ τρίζοντα κῆπρον διώκουσιν, περὶ αὐτὸν ὁρμῶσι καὶ αὐτὸν καίτοι φοβερόν ὄντα περιμένουσιν, (τὸ πυκνὸν δάσος). ὥς δ' ὅτε κῆπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροὶ τ' αἰζηοὶ σεύωνται, ὁ δὲ τ' εἶσι βαθεῖης ἐκ ξυλόχοιο θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτήσι γένουσιν· ἀμφὶ δὲ τ' αἰσσανται, ὑπαὶ δὲ τε κόμπος ὀδόντων

γίνεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινὸν περ ἔόντα· ὥς ῥα τότε ἄμφ' Ὀδυσῆα Δίφιλον ἐσσεύοντο Τρῶες. 11, 414—420. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

13. Ὁ κάπρος, ὅστις ἔχων πεποίθησιν εἰς τὴν δύναμιν του περιμένει τὸν πλησιάζοντα μέγαν ἀνδρῶν θόρυβον, οὐ-
τινος ἀγορθοῦνται αἱ εἰς τὰ νῶτα αὐτοῦ τρίχες καὶ οἱ
ὀφθαλμοὶ λάμπουσιν ὡς πῦρ, καὶ ὅστις ἀκονίζει τοὺς ὀδόν-
τας του ἐπιθυμῶν ν' ἀποκρούσῃ καὶ τοὺς κύνας καὶ τοὺς
ἄνδρας, (τὰ ὄρη καὶ ὁ ἔρημος χῶρος). ἀλλ' οὐκ Ἰδομενεῆα
φόβος λάβε τηλύγετον ὥς, ἀλλ' ἔμεν', ὡς ὅτε τις σὺς οὖρεσιν
ἀλκί πεποιθώς, ὅς τε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν
ἀνδρῶν χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δέ τε νῶτον ὑπερθεν·
ὀφθαλμῷ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας θήγει, ἀλέ-
ξασθαι μεμαῶς κύνας ἡδὲ καὶ ἄνδρας· ὡς μένεν Ἰδομενεὺς
δουρικλυτός. 13, 470—476. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

14. Οἱ κύνες, οἵτινες πρὸ τῶν ἀχμαίων κυνηγῶν ὀρμῶσιν
ἐναντίον πληγωμένου κάπρου· οὗτοι χρόνον τινα τρέχουσι
ἕτοιμοι νὰ τὸν σπαράξωσιν, ἀλλ' ὅταν ὁ κάπρος στραφῇ
πεποιθώς εἰς τὴν δύναμιν του, ὀπισθοχωροῦσι καὶ φεύγουσιν
ἄλλοι ἐδῶ καὶ ἄλλοι ἐκεῖ (τὸ πῦρ, ὃ τι ἐξαίφνης ἐκραγὲν
καὶ ἐπιπεσὸν κατακαίει τὴν πόλιν τῶν ἀνδρῶν, καταστρέ-
φονται δὲ οἱ οἶκοι ἐντὸς τῆς μεγάλης φλογός, ἥντινα μετὰ
κρότου ἀναρριπίζει ἡ δύναμις τοῦ ἀνέμου· οἱ ἡμίονοι, οἵτινες
κρατεράν δύναμιν ἀναλαβόντες ἔλκουσιν ἐν πετρώδει ἀτραπῷ
ἢ δοκὸν ἢ μέγα ναυπηγῆσμον ξύλον, ἐνῶ δὲ σπείδουσιν,
ὑποφέρει ἡ ψυχὴ των ἀπὸ καμάτου ὁμοῦ καὶ ἰδρώτος· τὸ
ὄρος· ἡ δὲ μῆσος ὅλης τῆς πεδιάδος ἐκτεινομένη δασώδης
προβολὴ ἔρους, ἣτις σταματᾷ τὸ ὕδωρ, καὶ εὐθὺς ἀποδοῦσα
αὐτὸ τὸ κάμνει νὰ ρεύσῃ πρὸς τὴν πεδιάδα, τὸ δὲ ὕδωρ δὲν
δύναται μὲ τὴν δύναμιν του νὰ τὴν διαρρήξῃ· τὰ φοβερὰ
ρεύματα τῶν μεγάλων ποταμῶν· τὸ πετῶν στῖφος φαρᾶν
ἢ κολοῶν, οἵτινες δυνατὰ κραυγάζουσιν, ὅταν ἴδωσιν ἐπερ-
χόμενον ἰέραχα, ὅστις φέρει φόβον εἰς τὰ μικρὰ πτηνὰ· ἡ

νεφέλη). Ἰθυσαν δὲ κύνεσσιν ἐοικότες, οἳ τ' ἐπὶ κάπρῳ βλημένῳ αἰξίῳσι πρὸ κούρων θηρητήρων ἕως μὲν γάρ τε θέουσι διαρραῖσαι μεμαῶτες, ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται ἀλκί πεποιθώς, ἅψ τ' ἀνεχώρησαν διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλουδ' ἄλλος. ὡς Τρῶες εἶως μὲν ὁμιλαδὸν αἰέν ἔποντο νύττοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν· ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χρώς, οὐδὲ τις ἔτλη πρόσσω αἰξας περὶ νεκροῦ θηρίσασθαι· ὡς οἳ γ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο νῆας ἔπι γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν ἄγριος ἥύτε πῦρ, τὸ τ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν ὄρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἴκοι ἐν σέλαϊ μεγάλῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἕς ἀνέμνιο· ὡς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν ἀζηχῆς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν· οἳ δ', ὡς θ' ἡμίονοι κρατερὴν μένος ἀμφιβαλόντες ἔλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν ἢ δοκὸν ἢ δόρυ μέγα νήιον· ἐν δὲ τε θυμὸς τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρῷ σπευδόντες· ὡς οἳ γ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὀπίσθεν Αἴαντ' ἰσχανέτιν, ὡς τε πρὶν ἰσχνάει ὕδωρ ὕληεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς, ὅς τε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα ἵσχει, ἄφαρ δὲ τε πᾶσι ῥόνον πεδίοιο δὲ τίθησι πλάζων· οὐδὲ τί μιν σθένει ῥηγνῶσι ῥέοντες· ὡς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέρργον ὀπίσσω Τρώων· οἳ δ' ἅμ' ἔποντο, δῶω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα, Αἰνεΐας τ' Ἀγχι-σιάδης καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ. τῶν δ', ὡς τε ψαρῶν νέφος (ἢ νεφέλη ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ στίφους) ἔρχεται ἢ κολοίων, οὐλον κεκλήγοντες, ὅτε προῖδωσιν ἰόντα κίρκον, ὃ τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσιν, ὡς ἄρ' ὅπ' Αἰνεΐα τε καὶ Ἑκτορι κούροι Ἀχαιῶν οὐλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρις. 17, 725—759. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα πέντε παρὰ βολῶν καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.*

15. Δύο ὑπερήφανοι κατὰ τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν ἐπι-πεσόντες κάπροι. τῷ δ' ἀν' ὄμιλον ἰόντε κυδοίμεσιν, ὡς ὅτε κάπρῳ ἐν κυσὶ θηρευτῇσι μέγα φρονέοντε πέσητον· ὡς ὄλεον Τρῶας παλινορμένῳ. 11, 324—326. *Παραβολή.*

16. Οἱ δύο χάπροι, οἷτινες ἐρχόμενον τὸν θόρυβον τῶν κυνηγῶν καὶ τῶν κυνῶν ὑπομένουσι καὶ πλαγίως ὀρμῶντες καὶ τοὺς ὀδόντας τρίζοντες τὸν θρυμὸν περὶ ἑαυτοὺς ἐκχόπτουσιν, ἕως οὗ χτυπήσας τις αὐτοὺς φονεύσῃ. (τὰ ὄρη καὶ ὁ θρυμὸς). ἐκ δὲ τῷ αἰξάντε πυλάων πρόσθε μαχέσθην, ἀγροτέροισι γέσσιιν ἐοικότε, τῷ τ' ἐν ὄρεσσιν ἀνδρῶν ἡδὲ κυνῶν δέχεται κολοσύρτον ἰόντα, δοχμῷ τ' αἰσسونτε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην, πυρυνήν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων γίνεσθαι, εἰς ὃ κέ τις τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλῃται· ὥς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς ἄντην βαλλομένων. 12, 145—152. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

17. Ὁ ταχύπους θηρευτὴς κύων, ὅστις ἐξόπισθεν δαγκάνει τὴν ὀσφὺν καὶ τὸν γλουτὸν τοῦ χάπρου ἢ λέοντος καὶ παρατηρεῖ αὐτὸν στρεφόμενον. ὥς δ' ὅτε τις τε κύων συὸς ἀγρίου ἢ λέοντος αἰτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσιν διώκων, ἰσχία τε γλουτοὺς τε, ἐλίσσόμενόν τε δοκεύει, ὥς Ἐκτωρ ὤπαζε κάρηκομόωντας Ἀχαιοὺς, αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστανον. 8, 338—342. *Παραβολή.*

18. Ὁ κυνηγὸς, ὅστις τοὺς λευκόδοντας κύνας διεγείρει ἐναντίον χάπρου τινὸς ἢ λέοντος, (ἢ σφοδρὰ θύελλα, ἥτις ἐπιπεσουῖσα διεγείρει τὴν κυανόχρουν θάλασσαν). ὥς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συὶ καπρίῳ ἢ λέοντι, ὥς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεῦσε Τρῶας μεγαθύμους Ἐκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῷ ἴσος Ἄρηι. αὐτὸς δ' ἐν πρώοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει, ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ ὑπεραεὶ ἴσος ἀέλλῃ, ἢ τε καθαλλομένη ἰοειδέα πίντον ὀρίνει. 11, 292—298. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο παραβολῶν.*

19. (Ἡ θύελλα,) ὁ χάπρος ἢ ὁ λέων, ὅστις συναίσθανόμενος τὴν δύναμιν τοῦ μεταξὺ κυνῶν καὶ κυνηγῶν στρέφεται, ἐνῷ αὐτοὶ παρατάξαντες ἑαυτοὺς ὡς εἰς πύργον ἵστανται ἐναντίον τοῦ καὶ ρίπτουσι πυκνὰ ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτῶν ἀκόντια, ἀλλὰ ἡ γενναία καρδία τοῦ λέοντος δὲν τρομάζει καὶ δὲν ὑποχωρεῖ, καὶ ἡ τόλμη τοῦ φονεύει αὐτόν, ἐνῷ

συχνάκις στρέφεται δοκιμάζων τὰς τάξεις τῶν κυνηγῶν, ὅτινες, ὅπου ὁρμήσῃ, ἐκεῖ ὑποχωροῦσιν. αὐτὰρ ὃ γ', ὡς τὸ πρότερον, ἐμάρνατο ἴσος ἑλλῆλ. ὡς δ' ὅτ' ἂν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσι κάπριος ἢ ἐλέων στρέφεται σθένει βλεμεαίωνων· οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες ἀντίον ἵστανται καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς αἰχμὰς ἐκ χειρῶν τοῦ δ' οὐ ποτε κυδάλιμον κῆρ ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται, ἀγνηορίῃ δέ μιν ἔκτα· ταρφέα τε στρέφεται στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων· ὅππῃ τ' ἰθύσῃ, τῇ τ' εἵκουσι στίχες ἀνδρῶν· ὡς Ἑκτωρ ἂν ὄμιλον ἰὼν ἐλλίσσεθ' ἐταίρους, τάφρων ἐποτρύνων διαβαινέμεν. 12, 40—50.
Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο παραβολῶν.

20. Τὸ θηρίον, ὃ τι κακὸν τι ἔπραξε καὶ φεύγει, πρὶν νὰ συναχθῇ πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων, (ὁ κύων, ὁ βουκόλος καὶ αἱ βόες). ὃ γ' ἄρ' ἔτρεσε θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς, ὅς τε κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι φεύγει, πρὶν περ ὄμιλον ἀολλίσθῃμεναι ἀνδρῶν· ὡς τρέσσει Νεστορίδης, ἐπὶ δὲ Τρώεσ τε καὶ Ἑκτωρ ἡχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο 15, 586—590. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

21. Ὁ κερασφόρος ἔλαφος, ὅντινα ὁ κυνηγὸς διὰ τοῦ ἀπὸ τῆς χορδῆς τοῦ τόξου ριφθέντος βέλους ἐκτύπησεν, καὶ ὥστις τὸν μὲν κυνηγὸν διέφυγε φεύγων, ἐνόςφω τὸ αἷμά του ἦτο ὑπόθερμον καὶ τὰ γόνατά του ἐκινούντο, ἀλλὰ κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ ταχέος βέλους. I. Γ, XXIII, β, 34.

22. Ὁ κύων, ὅστις σηκῶσας ἐκ τῆς φωλεᾶς τὸ ἐλαφοπούλον διώκει αὐτό, καὶ ἂν τοῦτο συγκύψαν διαφύγῃ, ὁ κύων ὅμως ἀνιχνεύων τρέχει ἀδιακόπως, ἕως ὅτου τὸ εἶρῃ (τὸ ὄρος, αἱ φάραγγες, αἱ κοιλάδες καὶ ὁ θάμνος). ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ἤρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται, ὄρσας ἐξ εὐνῆς, διὰ τ' ἄγκας καὶ διὰ βήστας· τὸν δ' εἴ πέρ τε λάθῃσι καταπτῆξας ὑπὸ θάμνῳ, ἀλλὰ τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπροσθεν, ὄφρα κεν εἶρῃ· ὡς Ἑκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλεΐωνα. 22, 189—193.
Πολυχρωμικὴ παραβολή.

23. Ὁ κύων, ὅστις ἐπιπίπτει πληγωμένῳ ἐλαφοπούλῳ,

ὅ τι ἀναπηδῆσαν ἐκ τῆς φωλεᾶς ἐκτύπησε κυνηγὸς ἀνὴρ. Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε κύων ὥς, ὅς τ' ἐπὶ νεβρῷ βλημὲν ἄϊξη, τὸν τ' ἐξ εὐνῆφι θορόντα θηρητὴρ ἐτύχησε βαλὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα· ὥς ἐπὶ σὺί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης τεύχεα συλήσων. 15, 579—583. *Παραβολή.*

24. Οἱ κύνες καὶ οἱ χωρικοὶ ἄνδρες, οὔτινες κυνηγοῦσι κερασφόρον ἔλαφον ἢ ἄγριον τράγον, ἀλλὰ δὲν δύνανται· νὰ τὸν εὗρωσιν. I. Γ, XVIII, 2.

25. Οἱ δορκάδα ἢ φωνάζοντα λαγῶν ἐπιμόνως διώκοντες ὁξεῖς ἰδόντας ἔχοντες δύο θηρευταὶ κύνες (καὶ ὁ δασάδης τόπος). ὥς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύο κύνε εἰδότε θήρης ἢ κεμάδ' ἢ λαγῶν ἐπείγεται ἐμμενὲς αἰεὶ χῶρον ἀν' ὀλήενθ', ὁ δὲ τε προθέσει μεμηκώς. ὥς τὸν Τυδεΐδης ἢ δ' ὁ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς λαοῦ ἀποτμήξαντε διώκετον ἐμμενὲς αἰεὶ. 10, 360—364. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

XVII. Ἡ ἀλειυτική.

1. Οἱ βρόχοι τοῦ πάντα συλλαμβάνοντος δικτύου. μὴ πως, ὥς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου, ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένησθε. 5, 487—488. *Παραβολή.*

2. Ἡ μολυβδίνη σφαῖρα, ἣτις ἐπιτεθειμένη εἰς τὸ κέρας τοῦ ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐλιζομένου βοῦς καταβαίνει εἰς τὸ βάθος φέρουσα τὸν θάνατον εἰς τοὺς ὠμοφάγους ἰχθύς. ἡ δὲ μολυβδαίνη ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν, ἥ τε κατ' ἀγραύλοιο βοῦς κέρας ἐμβεβαυῖα ἔρχεται ὠμηστῆσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα. 24, 80—82. *Παραβολή.*

3. Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις καθήμενος ἐπὶ προεξέχοντος βράχου ἐχβάλλει λίνῳ καὶ ἀγκίστρῳ ἐκ τῆς θαλάσσης τὸν μέγαν ἰχθύν. ἔλκε δὲ δουρὸς ἐλὼν ὑπὲρ ἄντυγος, ὥς ὅτε τις φῶς πέτρῃ ἐπὶ προβλήτι καθήμενος ἱερὸν ἰχθύν ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἥνοπι χαλκῷ· ὥς ἔλκ' ἐκ δῖφροιο κεχηγόντα δουρὶ φαεινῷ. 16, 406—409. *Παραβολή.*

4. Ὁ μεγαλοχάσμων δελφίν, ὅστις διώκει τοὺς ἄλλους φοβουμένους ἰχθύας καὶ κατατρώγει, ὅντινα συλλάβῃ, (οἱ μυχοὶ τοῦ ἀσφαλοῦς λιμένος). ὥς δ' ὑπὸ δελφίνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι φεύγοντες περιπλάσι μυχοὺς λιμένος ἐυόρμου, δευδιότες· μᾶλλον γὰρ τε κατεσθίει, ὅν κε λάβῃσιν· ὥς Τρώες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα πτώσσον ὑπὸ κρημνούς. 21, 22—26. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

XVIII. Ἡ ἵπποτροφία καὶ ἡ ἵπποδρομία.

1. Ὁ ἐν τῷ ἵπποστασίῳ πολλὸν χρόνον σταθεὶς καὶ παρὰ τῇ φάτνῃ ἀφθόνους κριθὰς φαγὼν ἵππος, ὅστις σπάσας τὰ δεσμά του τρέχει καλπάζων καὶ ὑπερηφανευόμενος, χαίρων δὲ διὰ τὴν ἀραιότητά του κρατεῖ ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ αἱ χαῖται τοῦ κινοῦνται περὶ τοὺς ὤμους, καὶ ὅστις φέρεται ταχέως ὑπὸ τῶν ποδῶν του εἰς τὰς συχνάζομένας ὑπὸ τῶν ἵππων βοσκάς, (ἢ πεδιάς, ὁ καλλίρρους ποταμὸς καὶ ὁ ἀκτινοβολῶν ἥλιος). ὥς δ' ὅτε τις ττατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων, εἰωθὼς λούεσθαι ἐυρρεῖος ποταμοῖο, κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις αἰττονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθὼς, ῥίμφά ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἡθεα καὶ νομὸν ἵππων· ὥς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἄκρης, ἐτύχετι παμφαίνων ὥς τ' ἡλέκτωρ, ἐβεβίκει κατχαλόν, ταχέες δὲ πόδες φέρον. 6, 506 514. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο παραβολῶν.*

2. Ὁ ἐν τῷ ἵπποστασίῳ πολλὸν χρόνον σταθεὶς καὶ παρὰ τῇ φάτνῃ ἀφθόνους κριθὰς φαγὼν ἵππος, ὅστις σπάσας τὰ δεσμά του τρέχει καλπάζων καὶ ὑπερηφανευόμενος, χαίρων δὲ διὰ τὴν ἀραιότητά του κρατεῖ ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ αἱ χαῖται τοῦ κινοῦνται περὶ τοὺς ὤμους, καὶ ὅστις φέρεται ταχέως ὑπὸ τῶν ποδῶν του εἰς τὰς συχνάζομένας ὑπὸ τῶν ἵππων βοσκάς· (ἢ πεδιάς, ὁ καλλίρρους ποταμὸς, οἱ ῥύνες καὶ οἱ χωρικοὶ ἄνδρες, οἵτινες κυνηγοῦσι κερασφόρον ἔλαφον ἢ

ἄγριον τράγον, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ τὸν εὗρωσιν· ὁ ὑψηλὸς βράχος, τὸ βαθύσκιον δάσος καὶ ὁ ἐμφανιζόμενος πυκνογέ-
νειος λέων). ὥς δ' ὅτε τις στατὴς ἵππος, ἀκοστίσας ἐπὶ
φάτνη, δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων, εἰθδὼς λούεσθαι
ἐυρρείος ποταμοῖο, κυδιόων· ὕψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ
χαῖται ὥμοις αἰσσοῦνται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθὼς, ῥίμφα ἐ-
γούνα φέρει μετὰ τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων· ὥς Ἴκτωρ λαίψηρὰ
πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα ὀτρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν
αὐδὴν. οἱ δ', ὥς τ' ἡ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα ἐσσεύαντο
κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροῖσθαι· τὸν μὲν τ' ἡλίβατος πέτρῃ καὶ
δάσκιος ὕλῃ εἰρύσαι, οὐδ' ἄρα τέ σφι κινήμεναι αἴσιμον ἦεν·
τῶν δὲ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῖς ἡρυγένειος εἰς ὁδόν, αἶψα δὲ
πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας· ὥς Δαναοὶ εἴως μὲν ὀμίλιαδὸν
αἰὲν ἔποντο νόσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν, αὐτὰρ
ἐπεὶ ἴδον Ἴκτωρ' ἐποικήμενον στίχας ἀνδρῶν, τάρβησαν, πᾶσιν
δὲ παρὰ ποτὶ κάππεσε θυμός. 15, 263—280. *Πολυχρωμι-
κὸν σύμπλεγμα δύο παραβολῶν.*

3. Ἡ στολὴς τῶν παρειῶν τῶν ἵππων καὶ ὁ ἱππηλάτης.
Ἰδὲ Γ, IX.

4. Ὁ τῆς ἱππασίας ἔμπειρος ἀνὴρ, ὅστις συζεύξας ἐκ
τῶν πολλῶν τέσσα·ας ἵππους ἐλαύνει αὐτοὺς ἐκ τῆς πεδιάδος
διὰ λεωφόρου πρὸς μεγάλην πόλιν, καὶ παρατηροῦσιν αὐτὸν
πολλοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, αὐτὸς δὲ ἀναπηδᾷ ἀδιακόπως
καὶ ἀσφαλῶς ἀναβαίνει ἄλλοτε μὲν εἰς τὸν ἕνα ἄλλοτε δὲ
εἰς τὸν ἄλλον, ἐνῶ οἱ ἵπποι πετῶσιν. ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι
κελητίζειν ἔν εἰδῶς, ὅς τ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναίρεται
ἵππους, σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἅσιμ δίηται λαοφόρον
καθ' ὁδόν· πολέες τέ ἐδηγήσαντο ἀνέρες ἡδὲ γυναῖκες· ὁ δ'
ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρόψκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ
δὲ πέτονται· ὥς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἱκρία νηῶν φοῖτα
μακρὰ βιβάζ, φωνὴ δὲ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν. 15, 679—686.
Παραβολή.

5. Ὁ νικηφόρος ἵππος, ὅστις εὐκόλως τρέχει μετὰ τοῦ

ἰχθύματος τρέχων μὲ τὰ τέσσαρα διὰ μέσου τῆς πεδιδόδος. ὥς εἰπὼν προτὶ ἄστν μέγα φρονέων ἐβεβήκει, σευάμενος ὥς θ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχρεσφιν, ὅς ῥά τε ῥεῖα θέησι τιταίνόμενος πεδίοιο· ὥς Ἀχιλεὺς λαιψήρᾳ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα. 22, 21—24. *Παραβολή.*

6. Οἱ νικηταὶ ταχίποδες¹ ἵπποι, οἵτινες τρέχουσι ταχύτατα περὶ τὸ τέρμα, διότι κεῖται μέγα βραβεῖον πρὸς τιμὴν ἀποθανόντος ἀνδρός, ἢ τρίπους ἢ γυνή. ὥς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι ῥίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον, ἢ τρίπος ἢ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος· ὥς τὼ τρίς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην καρπαλίμοισι πόδεσσι. 22, 162—166. *Παραβολή.*

XIX. Ἡ κτηνοτροφία.

1. Ὁ ποιμὴν. — 1. Ἰδὲ Γ, XXIII, ε, 6. — 2. Ἰ. Γ, XXIII, ζ, 7.

2. Ἡ ποιμὴν καὶ ὁ κλέπτης τῶν προβάτων. Ἰ. Γ, XXIII, ζ, 50.

3. Ἡ ποιμενικὴ ῥάβδος, ἥντινα ῥίπτει βουκόλος ἀνὴρ, αὕτη δὲ στρεφομένη πετᾷ ὑπεράνω τῆς ἀγέλης τῶν βοῶν. ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἶλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης, ὅσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ· ἡ δὲ ἐλίσσομένη πέτεται διὰ βουὸς ἀγελαίας· τόσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε. 23, 844—847. *Παραβολή.*

4. Οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς διατρίβοντες ποιμένες. Ἰ. Γ, XXIII, β, 23.

5. Ὁ νομός. ἐπέων δὲ πολλὸς νομός (εὐκαιρία) ἔνθα καὶ ἔνθα. 20, 249.

6. Ἡ καταβόσκησις. — 1. Ἰ. Γ. V, 15. — 2. ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὅφρα νέμοιτο (ἢ πυρπόλησις). 23, 177.

¹ ἢ μονόχρηστοι.

7. Αἱ μάνδραι. Ἰ. Γ, XXIII, β, 19.
8. Ἡ μονήρης μάνδρα. Ἰ. Γ, XXIII, δ, 18.
9. Ἡ μάνδρα καὶ τὰ περιγαλακτωμένα ἀγγεῖα. Ἰ. Γ, XXIII, β, 67.
10. Ὁ κύων, ὁ βουκόλος καὶ αἱ βόες. Ἰ. Γ, XVI, 20.
11. Τὰ πρόβατα, ἡ μάνδρα, οἱ βοσκοὶ καὶ οἱ κύνες. Ἰ. Γ, XXIII, β, 22.
12. Ὁ ποιμήν, τὰ δασύμαλλα πρόβατα, ὁ περίβολος τῆς αὐλῆς καὶ ἡ μάνδρα. Ἰ. Γ, XXIII, β, 10.
13. Ὁ ταῦρος, μεμυκὼς ἢ ὅτε ταῦρος. 21, 237. Παραβολή.
14. Αἱ βόες. Ἰ. Γ, XXIII, β, 8.
15. Οἱ χαμπυλοκέρατοι βόες. Ἰ. Γ, XXIII, β, 5.
16. Ἡ πρώτην φοράν γεννῶσα βοῦς, ἣτις κλαυθμηρίζουσα προστατεύει τὴν δάμαλιν τῆς. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ πρωτοτόκος κινυρῇ, οὐ πρὶν εἶδυσ' αὐτόκοι· ὧς περὶ Πατρόκλη βαίνει ξανθὸς Μενέλαος. 17, 4—6. Παραβολή.
17. Ἡ βοσκομένη δάμαλις καὶ ἡ βοῦς. Ἰ. Γ, XXIII, β, 9.
18. Ἡ καλλίστη βοῦς τῆς βοσκομένης ἀγέλης καὶ οἱ περὶ αὐτὴν κύνες καὶ ἄνδρες βοσκοί, οἵτινες κραυγάζουσι μεγάλως μακρόθεν, ὅν τι τολμῶσιν ὅμως νὰ ὑπάγῃσιν ἐναντίον τοῦ λέοντος, διότι ὠχρὸς φόβος καταλαμβάνει αὐτούς. Ἰ. Γ, XX, 5.
19. Αἱ ἐν λιβαδίῳ μεγάλου ἔλους βόσκουσαι ἀπειράριθμοι βόες, αἵτινες ἔχουσι βοσκὸν μὴ γνωρίζοντα καλῶς νὰ πολεμήσῃ πρὸς θηρίον διὰ τὸν φόνον ἐλικοκεράτου βοῦς καὶ ὅστις πηγαίνει πάντοτε μετὰ τῶν πρώτων ἢ τελευταίων βοῶν, ἐνῶ τὸ θηρίον ἐφορμᾷ εἰς τὸ μέσον καὶ κατατράγει μίαν βοῦν, αἱ δὲ ἄλλαι τρέπονται πᾶσαι εἰς φυγὴν. Ἰ. Γ, XXII, 23.
20. Οἱ τὸν λέοντα διὰ δοράτων καὶ θορόβου ἀποδιώχοντες κύνες καὶ ἄνδρες ἡ μάνδρα. Ἰ. Γ, XXIII, β, 18.
21. Οἱ κύνες καὶ οἱ ἄνδρες, οἵτινες τὸν ἐρεθίζοντα

αὐτοὺς λέοντα ἀπὸ τῆς μάνδρας διώκουσιν ὅλην τὴν νύκτα ἀγρυπνοῦντες καὶ ἐναντίον αὐτοῦ πολλὰ ἀκόντια καὶ καϊόμενα ξύλων δέματα ρίπτοντες. Ἰ. Γ, XXIII, β, 20.

22. Οἱ κύνες καὶ οἱ χωρικοὶ ἄνδρες, οἷτινες τὸν λέοντα ἀπὸ τῆς μάνδρας τῶν βοῶν διώκουσιν ὅλην τὴν νύκτα ἀγρυπνοῦντες καὶ ἐναντίον αὐτοῦ πολλὰ ἀκόντια καὶ καϊόμενα ξύλων δέματα ρίπτοντες· ὁ ὀκνηρὸς ὄνος, ὅστις διερχόμενος πλησίον ἀγροῦ ἐκβιάζει τοὺς ροπάλοις αὐτὸν τύποντας ἀλλὰ μικρὸν μόνον δύναμιν ἔχοντας παῖδας, ἔπειτα δὲ εἰσελθὼν καιατρῶγει τὸ πυκνὸν σπαρτὸν καὶ μόλις ἐκδιώκεται, ἀφοῦ κορεσθῇ φορβῆς. Ἰ. Γ, XXIII, β, 21.

23. Ὁ βοῦς, ὅτινα οἱ βουκόλοι ἄνδρες σχοινίοις διὰ τῆς βίας δέσαντες ἄκοντα φέρουσιν. ἤσπαιρ' ὥς ὅτε βοῦς, τὸν τ' οὖρσι βουκόλοι ἄνδρες ἱλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δῆσαντες ἔγουσιν· ὡς ὁ τυπεὶς ἤσπαιρε μίνυθά περ. 13, 571—573. Παραβολή.

24. Ὁ φονευόμενος καὶ στενάζων ἐρυθρόχρους καὶ μεγαλόψυχος ταῦρος καὶ ἡ ἀγέλη τῶν ἐλικοπόδων βοῶν. Ἰ. Γ, XXIII, γ, 12.

25. Ὁ δυνατὸς ἀνὴρ, ὅστις κρατῶν τὸν κοπτερόν πέλεκυν κατακόπτει ὅπισθεν τῶν κεράτων τοῦ ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐλιζομένου βοῦς τὸ νεῦρον, ὁ δὲ βοῦς πηδᾷ ἐμπρὸς καὶ πίπτει. ὡς δ' ὅτ' ἂν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζήμιος ἀνὴρ κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοῦς ἀγραύλοιο ἵνα τάμη διὰ πᾶσαν, ὁ δὲ προθορῶν ἐρίπησιν, ὡς ἄρ' ὁ γε προθορῶν πέσεν ὕπτιος. 17, 520—523. Παραβολή.

26. Τὰ πρόβατα. Ἰ. Γ, XXIII, β, 16.

27. Ὁ δασύμαλλος καὶ τὸ μέγα ποίμνιον λευκῶν προβάτων διερχόμενος χριός. αὐτὸς δὲ κτίλος ὡς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν· ἀρνεῖσθαι μιν ἔγωγε εἰσκω πηγεσιμάλλῳ, ὅς τ' δίων μέγα πῶν διέρχεται ἀργεννάων. 3, 196—198. Παραβολή.

28. Τὰ πρόβατα, ἅτινα ἀκολουθοῦσιν εἰς τὸν κριόν, ὅταν ἀπὸ τῆς βοσκῆς ὑπάγωσι νὰ πίων, καὶ ὁ χαίρων ἐνδομύχως

ποιμήν. αὐτὰρ ἔπειτα λαοὶ ἔπονθ' ὥς εἴ τε μετὰ κτίλον ἔσπετο
μῆλα πιόμεν' ἐκ βοτάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν· ὥς
Αἰνεία θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆθει, ὥς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπι-
σπόμενον ἑοῖ αὐτῷ. 13, 491—495. *Παραβολή.*

29. Τὰ τῶν ποιμνίων ἀδύνατον φυγὴν ἔχοντα πρόβατα
καὶ ἐρίφια, ἅτινα ἐκ τῆς ἀμελίας τοῦ ποιμένος διεχωρίσθη-
σαν. Ἰ. Γ, XXIII, β, 37.

30. Τὰ εἰς τὴν μάνδραν ἐγκλεισμένα πρόβατα. καὶ νό-
κε σήκασθεν κατὰ Ἰλιον ἡύτε ἄρνες. 8, 131. *Παραβολή.*

31. Οἱ τὰ πρόβατα ἐν τῇ μάνδρᾳ φυλάττοντες ἀγρο-
πνοῦντες κύνες καὶ ἄνδρες, (τὸ εὐτολμον θηρίον, τὸ δάσος
καὶ τὸ ὄρος). ὥς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ
θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅς τε καθ' ὕλην ἔρχεται δι'
ὄρεσφι· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ ἀνδρῶν ἡδὲ κυνῶν, ἀπό-
τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν· ὥς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάρου
ὀλώλει νύκτα φυλασσομένοις κακῇ. 10, 183—188. *Πο-
λυχρωμικὴ παραβολή.*

32. Τὰ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ πολυχτήμονος ἀνδρὸς εἰρικό-
μενα ἄπειρα καὶ λευκὸν γάλα παρέχοντα πρόβατα, ἅτινα
ἀκούοντα τὴν φωνὴν τῶν ἀρνίων ἀδιακόπως βελάζουσιν.
Τρῶες δ', ὥς τ' οἷες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ μυρίαὶ
ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκὸν, ἀζηχὲς μεμακυῖαι, ἀκού-
ουσαι ὅπα ἀρνῶν, ὥς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ τετρατὸν εὐρὺν
ὀρώρει. 4, 433—436. *Παραβολή.*

33. Ὁ ποιμήν, ὅστις εὐκόλως σηκώνει τὸ κεκομμένον
μαλλίον ἀρσενικοῦ προβάτου λαβὼν αὐτὸ εἰς τὴν μίαν χεῖρά
του, καὶ ὀλίγον πιέζει αὐτὸν τὸ φορτίον. ὥς δ' ὅτε ποιμήν
ρεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἷος χειρὶ λαβὼν ἐτέρῃ. ὀλίγον τέ-
μιν ἄχθος ἐπείγει, ὥς Ἐκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν ἀείρας.
12, 451—453. *Παραβολή.*

34. Ὁ αἰπόλος καὶ τὰ ποίμνια. Ἰ. Γ, XXIII, ζ, 32.

35. Ἡ αἰξ καὶ οἱ ὀξεῖς ὀδόντας ἔχοντες κύνες. Ἰ. Γ,
XXIII, β, 29.

36. Αἱ μυκώμεναι αἶγες. Ἰ. Γ, XXIII, β, 6.

37. Ἡ ἀγέλη βοῶν ἥ τὸ μέγα ποιμνιον προβάτων, ὃ τε κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ποιμένου συνταράσσεται ἐν καιρῷ σκοτεινῆς νυκτός, (τὰ δύο ἐξαίφνης ἐλθόντα θηρία). οἱ δ' ὥς τ' ἡ βοῶν ἀγέλην ἥ πῶν μέγ' οἴων θῆρε δύω κλονέωσι μελαίνης νυκτός ἀμολγῶ, ἐλθόντ' ἐξαπίνης σιμάντορος οὐ παρεόντος, ὥς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάγκιδες. 15, 323—326.
Πολυχρωμικὴ παραβολή.

38. (Τὸ ἐξολοθρευτικὸν καὶ μακρόθεν λάμπον πῦρ, τὸ ἀπέραντον θάσος, ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους, τὰ πολλὰ πλήθη χηνῶν ἢ γεράνων ἢ μακρολαίμων κύκνων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πετομένων, ἐπὶ ταῖς πτερύγεσσι των σεμνυνομένων καὶ μετὰ κραυγῆς καθιζόντων, ἡ πεδιάς τοῦ Ἀσίου, τὰ ῥεῖθρα τοῦ Καῦστρου, τὰ φύλλα, τὰ ἄνθη, ἡ ὕνοιξις, τὰ πολλὰ πλῆθη περιστρεφόμενων ἀνθρώπων μυῶν,) ὁ ποιμενικὸς σταθμός, τὰ γαλακτοφόρα ἄγρεια, τὰ σποράδην νεμόμενα ποιμνία τῶν αἰγῶν, οἱ αἰγοβοσκοί, ἡ βόσκη, ὁ ἐν ταῖς ἀγέλαις τῶν βοῶν μεγάλως ἐξέχων ταῦρος. ἥντε πῦρ αἰδηλὸν ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην οὖρεος ἐν κορυφῆς, ἔκαθεν δέ τε φαίνεται ἀγῆ, ὥς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίῳ αἴγλη παμφανώσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἵκε. τῶν δ', ὥς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ, χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι Καῦστρίου ἀμφὶ ῥεῖθρα ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμενα πτερύγεσσι, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμῶν ὥς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἅπο καὶ κλισιάων ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων. ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι μυρίοι, ὅσά τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὦρη. ἥντε μυῶν ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ, αἳ τε κατὰ σταθμὸν ποιμνήμον ἡλάτκουσιν ὦρη ἐν εἰαρινῇ. ὅτε τε γλάγος ἄγρεα δεύει, τόστοι ἐπὶ Τρώεσσι καρηκομῶντες Ἀχαιοὶ ἐν πεδίῳ ἕσταντο διαρραῖσαι μεμαῶτες. τοὺς δ', ὥς τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομῶ μιγέωσιν, ὥς

τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα ὁσμίνην δ' ἰέναι, μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων, ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἔκελος Διὶ τερπικεραύνῳ, Ἄρει δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι. ἥντε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξυχος ἔπλετο πάντων ταῦρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένησι· τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἥματι κείνῳ, ἐκπρέπε' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἠρώετοσιν. 2, 455—483.
Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα ἐξ παραβολῶν.

39. Τὰ ἀφύλακτα ποίμνια αἰγῶν ἢ προβάτων. Ἰ. Γ, XXIII, β, 15.

40. Οἱ βόες, τὰ παχέα πρόβατα καὶ ἡ μάνδρα. Ἰ. Γ, XVI, 8.

41. Ὁ παῖς χοιροβοσκός, (ἡ κακοχαιρία καὶ ὁ χεῖμαρος). νῦν δέ με λευγαλέφ θανάτῳ εἵμαρτο ἀλῶναι ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβόν, ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρση χειμῶνι περῶντα. 21, 281—283. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

42. Οἱ ἡμίονοι, οἷτινες κρατερὰν δύναμιν ἀναλαβόντες ἔλκουσιν ἐν πετρώδει ἀτραπῷ ἢ δοχὸν ἢ μέγα ναυπηγήσιμον ξύλον, ἐνῷ δὲ σπεύδουσιν, ὑποφέρει ἡ ψυχὴ τῶν ἀπὸ καμάτου ὁμοῦ καὶ ἰδρωῶτος. Ἰ. Γ, XVI, 14.

XX. Ἡ κηπουρική.

1. Ἡ φύτευσις, ἣ ἐθέλεις . . . κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι (νὰ προξενήσῃς); 15, 132—134.

2. Ὁ βλαστὸς καὶ τὸ φυτὸν ἐν τῷ λόφῳ τοῦ καλλιερ-γημένου ἀγροῦ. — 1. ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος· τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλωῆς, νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἰλιον εἶσω Τρωσὶ μαχισόμενον. 18, 56—59. *Σύμπλεγμα δύο παραβολῶν.* — 2. ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος· τὴν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλωῆς, νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἰλιον εἶσω Τρωσὶ μαχισόμενον. 18, 437—440. *Σύμπλεγμα δύο παραβολῶν.*

3. Ὁ μήκων, ὅστις ἀπὸ τοῦ βάρους τοῦ χαπροῦ κλίνει τὴν κεφαλὴν του ἐν τῷ κήπῳ, (ἢ ὀρόσος καὶ ἡ ἀνοιξίς). μήκων δ' ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἥ τ' ἐνὶ κήπῳ, καρπῷ βριθομένη νοτίησί τε εἰαρινῇσιν· ὡς ἐτέρωσ' ἤμυσε κάρη πήληκι βαρυνθέν. 8, 306—308. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

4. Ἡ κεφαλὴ τοῦ μήκωνος. ὁ δὲ φῆ κώδεϊαν ἀνασχὼν (δηλαδὴ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἰλιονέως) πέφραδ' ἐτε Τρώεσσι. 14, 499—500. *Παραβολή.*

5. Ὁ ὑπὸ ἀνδρὸς ἐν ἐρίμῳ τόπῳ τρεφόμενος εὐθαλὴς καὶ λευκῶν ἀνθέων βρίθων βλαστὸς τῆς ἐλαίας, ὅντινα οἱ ἄνεμοι ἐκ τοῦ λάκκου ἐκριζώνουσι καὶ κατὰ γῆς ἐξαπλώνουσιν, (τὸ πηγάζον Ἰδωρ, αἱ πνοαὶ τῶν διαφόρων ἀνέμων, ἢ μετὰ μεγάλης λαίλαπος ἐξαίφνης ἐλθὼν ἄνεμος· ὁ εἰς τὴν δύναμιν του πεποιθῆσιν ἔχων καὶ αἰμοβόρος λέων, ἡ καλλίστη βοῦς τῆς βοσκομένης ἀγέλης καὶ οἱ περὶ αὐτὴν κύνες καὶ ἄνδρες βοσκοί, οἵτινες κραυγάζουσι μεγάλως μακρόθεν, δὲν τολμῶσιν ὁμως νὰ ὑπάγῳσιν ἐναντίον τοῦ λέοντος, διότι ἀχρὺς φόβος καταλαμβάνει αὐτούς). οἶον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἄλις ἀναβέβρυχεν Ἰδωρ, καλόν, τηλεθάον· τὸ δὲ τε πνοιαί δονέουσι παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρύει ἄνθει λευκῷ· ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ· τοῖον Πάνθου υἱόν, εὐμμελίην Εὐφορβον, Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα. ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκὶ πεποιθώς, βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἀρπάσῃ, ἥ τις ἀρίστη τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσι πρῶτον, ἔπειτα δὲ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει δηῶν· ἄμφι δὲ τὸν γε κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν οὐδ' ἐθέλουσιν ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἶρει· ὡς τῶν οὗ τιτι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἐτόλμα ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο. 17, 53—69. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο παραβολῶν.*

6. Ὁ ὑδραγωγὸς ἀνὴρ, ὅστις τὸ ρεῦμα ὕδατος ἀπὸ

πηγῆς μέλαν ὕδωρ ἐχούσης¹ ὁδηγεῖ διὰ μέσου φυτειῶν καὶ κήπων κρατῶν εἰς τὴν χειρὰ μάκελλαν καὶ ἐκβάλλων ἐκ τοῦ ὀχετοῦ τὰ προσκόμματα, ὅταν δὲ αὐτὸ ρεύσῃ, κινουῦνται ὅλα τὰ λιθάρια, τὸ δὲ ὕδωρ ταχέως κατερχόμενον ἐν κατηφορικῷ τόπῳ κελαρύζει, προφθάνει δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ὁδηγόν του. ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου ἄμ' φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ιγεμονεύη, χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔλματα βάλλων· τοῦ μὲν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφίδες ἄπασαι ὀχλεῦνται· τὸ δὲ τ' ὅκα κατειβόμενον κελαρύζει χῶρῳ ἐνι προαλεῖ, φθάνει δὲ τε καὶ τὸν ἄγοντα· ὥς αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχήσατο κῆμα ῥόοιο καὶ λαιψηρὸν ἔοντα. 21, 257—264. *Παραβολή.*

7. (Ὁ φθινόπωρινὸς Βορρᾶς,) ὁ ταχέως ἀποξηραινόμενος νεοπότιστος κῆπος καὶ ὁ χαίρων κηπουργός. ὥς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ὕλῳι' αἰψ' ἰνέηράνη· χαίρει δέ μιν ὅς τις ἐθείρη· ὥς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν. 21, 346—348. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

XXI. Ἡ γεωργία.

1. Οἱ εὐφοροὶ ἀγροὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἰδὲ Γ, XXIII, ζ, 62.
2. Τὰ γεωργικὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων. Ἰ. Γ, XXIII, ε, 14.
3. Τὰ ἡσφαλισμένα προχώματα, οἱ περίβολοι τῶν θαλερῶν ἀγρῶν, ἡ γεωργία καὶ οἰνέοι γεωργοί. Ἰ. Γ, XXIII, ε, 7.

4. Οἱ δύο μέλανες βόες, οἵτινες ἴσον φρόνημα ἔχοντες σύρουσιν ἐν τῷ χωραφίῳ τὸ στερεὸν ἄροτρον, ἀναβλύζει δὲ ἐν τῇ ρίζῃ τῶν κερμάτων αὐτῶν ἄφθονος ἰδρώς· αὐτοὺς μόνον ὁ καλᾶς κατειργασμένος ζυγὸς διαχωρίζει βαδίζοντας ἐν τῇ αὐλακί καὶ κόπτοντας διὰ τοῦ ἄροτρου τὸ χωράφιον. ὥς τ' ἐν νειῷ βόε οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον ἴσον θυμὸν ἔχοντε τιταίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρά σφι πρυμνοῖσιν κεράεοσι πολὺς ἀνακη-

¹ Ἀπὸ ἀφρόνου πηγῆς.

κίει ἰδρώς· τὼ μὲν τε ζυγὸν οἶον ἐύξοον ἀμφὶς ἐέργει ἰσμένω
κατὰ ὦλκα· τέμει δέ τε τέλσον ἀρούρης· ὥς τὼ παρβεβαῶτε
μάλ' ἔστασαν ἀλλήλουιν. *Παραβολή.*

5. Οἱ στάχυες τοῦ αὐξάνοντος σπαρτοῦ καὶ ἡ ὑπὸ τῶν
ὀρθίως ἰσταμένων σταχύων οἶονεὶ ἀνατριχιασμένη καλλιερ-
γημένη γῆ. Ἰ. Γ, XXIII, ζ, 66.

6. Τὸ ἐσπαρμένον χωράφιον καὶ οἱ κατακλινόμενοι στά-
χυες. Ἰ. Γ, XXII, 20.

7. Ἡ καλάμη, τὸ δρέπανον («χαλκός»), ὁ θερισμός
(«ἔχευεν») καὶ ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ («ἄμνητος»). αἰψά τε
φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν, ἧς τε πλείστην μὲν κα-
λάμην (μαχητήν) χθονὶ χαλκὸς δ' (τὸ ξίφος καὶ τὸ δόρυ)
ἔχευεν (ρίπτει κατὰ γῆς), ἄμνητος (ὁ χρόνος, ἐν ᾧ οἱ πολέμοι
πίπτουσιν) ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνησι τάλαντα Ζεὺς (ἡ ἔννοια
ταύτης τῆς δυσσερμηνεύτου ἀλληγορίας εἶναι περίπου ὡς ἐξῆς·
ἐὰν ὁ Ζεὺς ἐπενέγκῃ τὴν ἵτταν τῶν πολεμίων, ὁ χρόνος, ἐν
ᾧ ἄλλως οἱ πλείστοι πολέμοι δύνανται νὰ πέσωσι φεύγοντες,
θὰ εἶναι βραχύς, ἐὰν μὴ διὰ βρώσεως καὶ πόσεως καλῶς
ἐνισχυθῶμεν, διότι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες ἄνθρωποι
ταχέως κουράζονται διὰ τῆς μάχης). 19, 221—224.
Ἀλληγορία.

8. Ὁ θερισμός. — 1. διάμησε (κατέκοψε) χιτῶνα ἔγχος.
3, 359—360. — 2. ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμησε (κατέ-
κοψε) χιτῶνα ἔγχος. 7, 253—254.

9. Οἱ θερισταί, οἵτινες ἐν τῷ χωραφίῳ πλουσίου τινὸς
ἀνθρώπου κατὰ σειρὰν κατέναντι ἀλλήλων βαδίζουσι καὶ τὰ
δράγματα τοῦ σίτου ἢ τῆς κριθῆς ἀλλεπαλλήλως θερρίζουσιν.
Ἰ. Γ, VI, 2.

10. Τὸ ἀλώνισμα. γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία
(ἐκτύπα). 9, 568.

11. (Τὸ μανιωδῶς φλεγόμενον θεόφλεκτον πῦρ, ἡ φλόξ,
αἱ βαθεῖαι φάραγγες τοῦ καταξήρου ὄρους, τὸ πυκνὸν δάσος,
ὁ διαταράσσων καὶ συστρέφων ἄνεμος,) ὁ γεωργός, ὅστις

ζεύγει πλατυμετώπους ἀρσενικοὺς βόας, ἵνα ἀλωνίσωσι λευκὴν κριθὴν ἐν τῷ καλοκτισμένῳ ἀλωνίῳ, αὕτη δὲ ταχέως ἀλωνίζεται ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἰσχυρῶς μυχαμένων βοῶν. ὥς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκρα θεσπιδᾶς πῦρ οὖρεος ἀλαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη, πάντῃ τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει, ὥς ὃ γε πάντῃ θύνη σὺν ἔγχει δαίμονι ἴσος κτεινομένους ἐφέπων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα, ὥς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους τριβέμεναι κρὶ λευκὸν ἐνυκτιμένη ἐν ἀλῶνι, ῥίμφά τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων, ὥς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι στείβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας. 20, 490—499. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο παραβολῶν.*

12. (Ὁ ἄνεμος,) τὸ ἄχυρον, τὸ ἀλώνιον, οἱ λιχμίζοντες γεωργοί, (ἡ ξανθὴ Δημήτηρ,) ὁ καρπὸς καὶ ὁ ἀσπρίζων σωρὸς τοῦ ἀχύρου. ὥς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλῶας ἀνδρῶν λιχμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ κρίνη ἐπειγομένων ἀνέμων καρπὸν τε καὶ ἄχνας, αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμαί· ὥς τότε Ἀχαιοὶ λευκοὶ ὕπερθ' ἐγένοντο κονισάλφ. 5, 499—503. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

13. Τὰ μαῦρα κουκία ἢ τὰ ῥεβίδια, ἅτινα ἐπὶ μεγάλου ἀλωνίου ἀναπηδῶσιν ἀπὸ τοῦ πλατέος πτυαρίου ὥς ἐκ τῆς ὀξείας πνοῆς καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ λιγνιστοῦ. ὥς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτύοφιν μεγάλην κατ' ἀλῶν θρόψκωσιν κυαρμ. μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι πνοιῇ ὑπο λιγυρῇ καὶ λιχμητῆρος ἐρωῇ, ὥς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς ἐκάς ἔπτατο πικρὸς διστός. 13, 588—592. *Παραβολή.*

14. Οἱ δύο ἄνδρες, ὅτινες ἐπὶ μικροῦ ἀμφισβητήσιμου τεμαχίου ἐπικοίνου γεωργησίμου γῆς ἰστάμενοι· καὶ τὰ μέτρα ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες περὶ τοῦ δικαίου διαμερισμοῦ καὶ τῶν δικαίων ὄρων φιλονεικοῦσιν. ὥς τ' ἀμφ' οὔροισι δύο ἄνερε δηριάασθον, μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρη, ὥ τ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης, ὥς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξεις. 12, 421—424. *Παραβολή.*

XXII. Ἡ ναυτιλία.

1. Ἡ θάλασσα. Ἰδὲ Γ, XXIII, ζ, 32.

2. Ἡ ἄμιμος τῆς θαλάσσης. Ἰ. Γ, XXIII, γ, 4.

3. Ὁ βουτηχτής. — 1. ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικῶς κάππεσ' ἀφ' ὕψηλῶς πύργου. 12, 385—386. Παραβολή. — 2. ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικῶς κάππεσ' ἀπ' εὐεργέως δίφρου. 16, 742—743. Παραβολή.

4. Οἱ ναῦται. Ἰ. Γ, XXIII, ζ, 11.

5. Οἱ ναῦται, οὕστινας παρὰ τὴν θέλησίν των φέρουσιν αἱ θύελλαι ἐπὶ τῆς πολυέχθυος θαλάσσης μακρὰν τῶν φίλων των. Ἰ. Γ, XXIII, δ, 18.

6. (Ὁ θεὸς καὶ) οἱ τὸν οὐρίον ἄνεμον ἐπιθυμοῦντες ναῦται, οἵτινες ἀπέκαμον χτυπῶντες ταῖς κόπαις τὴν θάλασσαν, καὶ ὧντινων τὰ μέλη εἶναι παραλελυμένα ὑπὸ τῆς κουράσεως. ὥς δὲ θεὸς ναύτησιν ἐλδομένοισιν ἔδωκεν οὖρον, ἐπεὶ κε κάμωσιν ἐυξέστης ἐλάττησι πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται, ὥς ἄρα τὼ Τρώεσσιν ἐλδομένοισι φανήτην. 7, 4—7. Πολυχρωμικὴ παραβολή.

7. Οἱ μυχοὶ τοῦ ἀσφαλοῦς λιμένος. Ἰ. Γ, XVII, 4.

8. Ἡ πολυὰ θάλασσα, οἱ λιμένες, αἱ ἀκταὶ καὶ τὸ προσπίπτον κῦμα. Ἰ. Γ, XXIII, ζ, 62.

9. Ἡ κύμανσις. πολλὰ δὲ οἱ κραδίη πόρφυρε (συνεκινεῖτο) μένοντι. 21, 551.

10. Τὰ κύματα, ἡ ὕψηλὴ ἀκτὴ, (ὁ Νότος καὶ οἱ διάφοροι ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου μέρους πνέοντες ἄνεμοι). Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὥς ὅτε κύμα ἀκτῇ ἐφ' ὕψηλῃ, ὅτε κινήσῃ Νότος ἐλθὼν, προβλήτῃ σκοπέλῳ· τὸν δ' οὐ ποτε κύματα λείπει παντοίων ἀνέμων, ὅτ' ἂν ἔνθ' ἢ ἔνθα γένωνται. 2, 394—397. Πολυχρωμικὴ παραβολή.

11. (Ὁ Ζεφύρος καὶ) ἡ φρικίασις τῆς μελαινομένης θαλάσσης. οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπὶ φριξ ὀρνυμένοι νεόν, μελάνει δὲ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς, τοῖαι ἄρα στίχες εἶατ'

Ἀχαιῶν τε Τρώων τε ἐν πεδίῳ. 7, 63—66. *Πολυχρωμική παραβολή.*

12. Ἡ φρικίασις τῆς θαλάσσης, ἡ πλήρης φύκους παραλία καὶ τὸ μέλαν κῆμα. Ἰ. Γ, XXIII, β, 73.

13. Ἡ ἐκ τοῦ ὑποκάφου κύματος μελανίζουσα μεγάλη θάλασσα, ἥτις δὲν κυλίνεται πρὸς οὐδὲν μέρος, οἱ ταχέως ἐρχόμενοι συρίζοντες ἄνεμοι, (ὁ Ζεὺς) καὶ ὁ ὠρισμένος οὐριος ἄνεμος. ὥς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ, ὁσσομένον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα, αὖτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδ' ἐτέρωσε, πρὶν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὐρον, ὡς ὁ γέρων ὥρμαινε δαιζόμενος κατὰ θυμὸν διχθάδι. 14, 16—21. *Πολυχρωμική παραβολή.*

14. Ἡ σφοδρὰ θύελλα, ἥτις ἐπιπεσοῦσα διεγείρει τὴν κυανόχρουν θάλασσαν. Ἰ. Γ, XVI, 18.

15. Τὸ μέγα κῆμα τῆς εὐρυπόρου θαλάσσης, ἃ τι βιάζόμενον ὑπὸ τῆς τὰ κύματα αὐξανούσης δυνάμεως τοῦ ἀνέμου πίπτει ἐντὸς πλοίου ἄνωθεν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ. οἱ δ', ὥς τε μέγα κῆμα θαλάσσης εὐρυπόροιο νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ἐπείγῃ ἕς ἀνέμου· ἡ γάρ τε μάλιστα γε κύματ' ὀφέλλει· ὥς Τρῶες μεγάλη ἰαχὴ κατὰ τεῖχος ἔβαινον. 15, 381—384. *Παραβολή.*

16. Τὸ εἰς τὸν μέγαν αἰγιαλὸν βροντᾶν κῆμα τῆς πολυχυμάντου θαλάσσης καὶ ὁ παταγῶν πόντος. οἱ δ' ἀγορὴν δὲ αὐτὶς ἐπεσσεύοντο νεῶν ἅπο καὶ κλισιάων ἡχῇ, ὥς ὅτε κῆμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δὲ τε πόντος. 2, 207—210. *Παραβολή.*

17. (Ἡ σφοδρῶν ἀνέμων ἐκπληκτικῶς συρίζουσα θύελλα, ἡ βροντή, ὁ πατὴρ Ζεὺς, ἡ πεδιάς καὶ) τὰ πολλά, ἄλλα μὲν ἐμπρὸς ἄλλα δὲ ὀπίσω παφλάζοντα, κυρτὰ καὶ ἀφρίζοντα κύματα τῆς πολυταράχου θαλάσσης. οἱ δ' ἔσαν, ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλη, ἥ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἰσι πέδον δέ θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἀλὶ μίσγεται, ἐν δέ τε πολλὰ κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, κυρτὰ, φαλη-

ρίωντα, πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα· ὡς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι, χαλκῷ μαρμαίροντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο. 13, 795—801. *Πολυχρωμική παραβολή.*

18. (Οἱ ἀπὸ τῆς Θρήκης πνέοντες καὶ ἐξαίφνης ἐλθόντες δύο ἄνεμοι, ὁ Βορρᾶς καὶ ὁ Ζέφυρος.) ἡ ἰχθυοφόρος θάλασσα, τὸ μέλαν κῦμα καὶ τὰ πολλὰ φύκη τῆς θαλάσσης. ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα, Βορέης καὶ Ζέφυρος, τῷ τε Θρήκηθεν ἤητον, ἐλθόντ' ἐξαπίνης· ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν κορυθύεται, πολλὸν δὲ παρ' ἐξ ἄλα φύκος ἔχουσιν· ὡς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. 9, 4—8. *Παραβολή.*

19. (Ὁ μετὰ μεγάλης καταιγίδος ἐπιπεσὼν καὶ τὰς νεφέλας τοῦ σφοδροῦ Νότου ἀποδιώκων Ζέφυρος,) τὸ κυλιόμενον μέγα κῦμα, καὶ ὁ ἐκ τῆς πνοῆς τοῦ πολυστρόφου ἀνέμου ὑψηλὰ διασκορπισθεὶς ἀφρός. ὡς ὁπότε νέφεα Ζέφυρος στουφελίξῃ ἀργεστάῳ Νότοιο, βαθεῖη λαίλαπι τυπτῶν πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλινδεται, ὑφόσε δ' ἄχνη σκίδνεται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς· ὡς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἐκτορι δάμνατο λαῶν. 11, 305—309. *Παραβολή.*

20. Τὰ μεγάλα κύματα τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, (ὁ Εὖρος, ὁ Νότος, αἱ νεφέλαι, τὸ ἐσπαρμένον χωράφιον, ὁ σφοδρῶς ἐπιπνέων Ζέφυρος καὶ οἱ κατακλινόμενοι στάχυες). κινήθη δ' ἀγορή ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης, πόντου Ἰκαρίοιο· τὰ μὲν τ' Εὐρὸς τε Νότος τε ὥρор' ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν. ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήιον ἐλθὼν, λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῶι ἀσταχύεσσιν, ὡς τῶν πᾶσ' ἀγορή κινήθη. 2, 144—149. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο παραβολῶν.*

21. Τὸ ἐν τῷ παταγῶδει αἰγιαλῷ ἀλλεπαλλήλως ἐγειρόμενον κῦμα τῆς θαλάσσης, ὃ τι πρῶτον μὲν κορυφοῦται ἐν τῷ πελάγει, ἔπειτα δὲ ῥηγνύμενον ἐν τῇ ξηρᾷ βροντᾷ μεγάλως καὶ κορυφοῦται κυρτὸν ὃν περὶ τὰς ἄκρας, καὶ ἀποπτύει τὸν ἀφρὸν τῆς θαλάσσης, (ὁ Ζέφυρος). ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ

πολυηχεί κῦμα θαλάσσης ὄρνυτ' ἐπασσύτερον Ζεφύρου ὑπὸ κινή-
σαντος· πόντῳ μὲν τε πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα χέρσῳ
ῥηγνύμενον μέγала βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας κυρτὸν Ἴον κορυ-
φοῦται, ἀποπτύει δ' ἄλῃς ἄχνην· ὥς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν
κίνυντο φάλαγγες νωλεμέως πόλεμον δέ. 4, 422—428.

Πολυχρωμικὴ παραβολή.

22. Τὸ κῦμα, ὃ τι ἐχειρόμενον ἐν τῷ πόντῳ βοῶζει ἐπὶ
τῆς ξηρᾶς, (ἡ θλιβερά πνοή τοῦ Βορρᾶ, ὁ κρότος τοῦ φλε-
γομένου πυρός, αἱ κοιλιάδες τοῦ ὄρους, τὸ δάσος, ὃ μανιω-
δῶς συρίζων ἄνεμος καὶ αἱ ὑψηλαὶ δρύες). οὔτε θαλάσσης
κῦμα τόσον βοᾷ ὥς χέρσον, ποντόθεν ὀρνύμενον πνοῇ Βορέω
ἀλεγεινῇ, οὔτε πυρὸς τόσσός γε πέλει βρόμος αἰθομένοιο οὔρεος
ἐν βήτῃ, ὅτε τ' ὤρετο καίεμεν ὕλην, οὔτ' ἄνεμος τόσσόν γε
περὶ δρυσὶν ὑφικόμεοισιν ἡπύει, ὅς τε μάλιστα μέγα βρέμεται
χαλεπαίνων, ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνή δει-
νὸν αὐσάντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. 14, 394—401.

Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα τριῶν παραβολῶν.

23. Ὁ πλησίον τῆς πολιᾶς θαλάσσης εὐρισκόμενος ἀπό-
κρημνος καὶ μέγας βράχος, ὅστις ὑπομένει τὴν ὀρμὴν τῶν
συριζόντων ἀνέμων καὶ τὰ προσαρασσόμενα ἐξωγκωμένα
κύματα· τὸ ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν νεφελῶν ἐρχομένου ἀνέμου ἠϋξή-
μενον ὀρμητικὸν κῦμα, ὃ τι πίπτει ἐντὸς ταχέος πλοίου, τοῦτο
δὲ ὀλόκληρον ὑπὸ τῆς ἄχνης σχεπάζεται καὶ μετὰ ἤχου πνεῖ
εἰς τὰ ἱστία αὐτοῦ τὸ φοβερὸν φύσημα τοῦ ἀνέμου, φοβοῦν-
ται δὲ οἱ ναῦται καὶ τρέμει ἡ καρδιά αὐτῶν, διότι ὀλίγον
ἀπέχουσιν ἀπὸ τοῦ θανάτου· (ὁ ἐπερχόμενος ὀλέθριος φρονῶν
λέων καὶ αἱ ἐν λιβαδίῳ μεγάλου ἔλους βόσχουσαι ἀπειρά-
ριθμοι βόες, αἷτινες ἔχουσι βοσχὸν μὴ γνωρίζοντα καλῶς νὰ
πολεμήσῃ πρὸς θηρίον διὰ τὸν φόνον ἐλικοκεράτου βοῆς καὶ
ὅστις πηγαίνει πάντοτε μετὰ τῶν πρώτων ἢ τῶν τελευταίων
βοῶν, ἐνῷ τὸ θηρίον ἐφορμᾷ εἰς τὸ μέσον καὶ κατατρώγει
μίαν βοῦν, αἱ δὲ ἄλλαι τρέπονται πᾶσαι εἰς φυγὴν). ἴσχον γὰρ
πυργηδὸν ἀρηρότες, ἡγεῖα πέτρῃ ἡλίβατος μεγάλη, πολιῆς ἄλῃς

ἐγγὺς ἐοῦσα, ἥ τε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα κύματά τε τροφόεντα, τὰ τε προσερεύεται αὐτήν· ὥς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπροσθεν οὐδὲ φέβοντο. αὐτὰρ ἡ λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν ἔνθορ' ὁμίλῳ, ἐν δ' ἔπεσ' ὥς ὅτε κύμα θυῆ ἐν νηὶ πύσῃσι λάβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτρεφές· ἡ δέ τε πᾶσα ἄχνη ὑπεκρύφθη, ἀνεμοιο δὲ δεινὸς ἀήτη ἱστίῳ ἐμβρέμεται, τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θαλάττοιο φέρονται· ὥς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν. αὐτὰρ ὅ γ' ὥς τε λέων ὁλοόφρων βουσὶν ἐπελθὼν, αἶψά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλκος μέγалоιο νέμονται μυρίαί, ἐν δέ τε τῇσι νομεὺς οὐ πῶ σάφα εἰδὼς θηρὶ μαχήσασθαι ἔλικος βοὸς ἀμφὶ φονῆσιν· ἦτοι ὁ μὲν πρῶτῃσι καὶ ὁσισατήσιν βόεσσιν αἰὲν ὁμοσσιγᾶσι, ὁ δέ τ' ἐν μέσσησιν ὁρούσας βῶν ἔδει, αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὥς τότε Ἀχαιοὶ θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἑκτορι καὶ Διὶ πατρὶ πάντες. 15, 618 – 638. Πολυχωμικρὸν σύμπλεγμα τριῶν παραβολῶν.

XXIII. Ἡ φύσις.

α) Αἱ γενικαὶ ἰδιότητες τῆς φύσεως.

1. Ἡ γῆ. Ἰδὲ Γ, V, 15.
2. Ἡ μέλαινα γῆ, αἱ κλιτύες καὶ τὰ ὄρη. Ἰ. Γ, XXIII, ε, 14.
3. Ἡ πολύτροφος γῆ. Ἰ. Γ, XXIII, ζ, 59.
4. Ὁ ἀγρός. Ἰ. Γ, XXIII, β, 10.
5. Ἡ πεδιάς. — 1. Ἰ. Γ, I, 2. — 2. Ἰ. Γ, XVIII, 1. — 3. Ἰ. Γ, XXII, 17. — 4. Ἰ. Γ, XXIII, β, 50.
6. Ἡ μεγάλη πεδιάς. Ἰ. Γ, XXIII, β, 41.
7. Ἡ πεδιάς καὶ τὰ ὄρη. Ἰ. Γ, XXIII, ε, 12.
8. Ἡ πεδιάς καὶ ὁ ἐψηλὸς ἰσθμὸς. Ἰ. Γ, XVIII, 2.
9. Αἱ πεδιάδες. Ἰ. Γ, V, 7.
10. Τὸ μέγα ἔλος καὶ ἡ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ἰ. Γ, XXIII, γ, 16.

11. Τὸ ὄρος. — 1. Ἰ. Γ, XIX, 31. — 2. Ἰ. Γ, XXIII, β, 56.

12. Τὸ ὄρος (καὶ ἡ χιῶν). ὠρμήθη ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς.
13. 754. Πολυχρωμικὴ παραβολή.

13. Τὸ ὄρος καὶ ἡ διὰ μέσου ὄλης τῆς πεδιάδος ἐκτεινομένη δασώδης προβολὴ ὄρους, ἣτις σταματᾷ τὸ ὕδωρ, καὶ εὐθὺς ἀπωθοῦσα αὐτὸ τὸ κáμνει νὰ ρεύσῃ πρὸς τὴν πεδιάδα, τὸ δὲ ὕδωρ δὲν δύναται μὲ τὴν δύνάμιν του νὰ τὴν διαρρήξῃ. Ἰ. Γ, XVI, 14.

14. Τὸ ὄρος, αἱ φάραγγες καὶ αἱ κοιλάδες. Ἰ. Γ, XVI, 22.

15. Ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους. — 1. Ἰ. Γ, XXIII, ζ, 50. — 2. Ἰ. Γ, XVI, 8.

16. Ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους καὶ ἡ πεδιάς τοῦ Ἀσίου. Ἰ. Γ, XIX, 38.

17. Ἡ κορυφὴ τοῦ μακρόθεν περιβλέπτου ὄρους. Ἰ. Γ, XXIII, γ, 15.

18. Ἡ ὑψηλὴ κορυφὴ τοῦ μεγάλου ὄρους, αἱ ἀναφανόμεναι ἀκρώρειαι καὶ ἀκρωτήρια καὶ κοιλάδες. Ἰ. Γ, XXIII, ζ, 23.

19. Αἱ κορυφαὶ τοῦ ὄρους. — 1. Ἰ. Γ, XXIII, β, 30. — 2. Ἰ. Γ, XXIII, β, 25.

20. Αἱ κοιλάδες τοῦ ὄρους. — 1. Ἰ. Γ, I, 1. — 2. Ἰ. Γ, XXII, 22. — 3. Ἰ. Γ, X, 1. — 4. Ἰ. Γ, XXIII, ζ, 54.

21. Αἱ βαθεῖαι φάραγγες τοῦ καταξήρου ὄρους. Ἰ. Γ, XXI, 11.

22. Τὰ ὄρη. — 1. Ἰ. Γ, XXIII, β, 34. — 2. Ἰ. Γ, XXIII, γ, 13. — 3. Ἰ. Γ, XVI, 16. — 4. Ἰ. Γ, XXIII, γ, 11. — 5. Ἰ. Γ, V, 18. — 6. Ἰ. Γ, XXIII, β, 38. — 7. Ἰ. Γ, XXIII, β, 37. — 8. Ἰ. Γ, XXIII, γ, 12. — 9. Ἰ. Γ, XXIII, δ, 18.

23. Τὰ ὑψηλὰ ὄρη. Ἰ. Γ, XXIII, ζ, 30.

24. Τὰ ὄρη καὶ αἱ κοιλάδες. Ἰ. Γ, XVI, 11.

25. Τὰ ὄρη, ἡ κοιλὰς καὶ ἡ χαράδρα. Ἰ. Γ, XXIII, ε, 6.

26. Τὰ ὄρη καὶ ὁ ἔρημος χῶρος. Ἰ. Γ, XVI, 13.

27. Αἱ κορυφαὶ τῶν ὑψηλῶν ὀρέων καὶ τὰ ἀκρωτήρια. Ἰ. Γ, XXIII, ζ, 62.

28. Αἱ κοιλάδες. Ἰ. Γ, XVI, 7.

29. Ἡ κοίλη πέτρα. Ἰ. Γ, XXIII, β, 63.

30. Τὸ χάσμα τῆς κοίλης πέτρας. Ἰ. Γ, XXIII, β, 57.

31. Τὸ σπήλαιον. Ἰ. Γ, XXIII, ζ, 32.

32. Ὁ ὑψηλὸς βράχος. Ἰ. Γ, XXIII, β, 48.

33. Ὁ ἀπόκρημνος βράχος. — 1. Ἰ. Γ, XXIII, ε, 4, 1. — 2. Ἰ. Γ, XXIII, ε, 4, 2.

34. Αἱ ἀκρώρειαι, τὰ ἀκρωτήρια καὶ αἱ κοιλάδες. Ἰ. Γ, XXIII, ζ, 7.

35. Ὁ ὀλέθριος στρογγύλος λίθος, ὅστις πεσὼν ἀπὸ προεξεχούσης ἄκρας ἐξακολουθεῖ ἀδιακόπως νὰ τρέχῃ, ἕως ὅτου φθάσῃ εἰς ἐπίπεδον, καὶ τότε πλέον ὁὐκ κυλίεται, (ὁ χειμάρρος, ἡ ἀναΐδεια καὶ τὸ δάσος). ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ ἀντικρὺς μεμαῶς, ὀλοοίτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης, ὃν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρρος ὦση, ῥίξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναΐδεις (ἡ ἀναΐδεια ὡς μεταφορὰ ὀντὶ τοῦ ὀλέθρου) ἔχματα πέτρης· ὕψι δ' ἀναθρώσκων πέτεται, κτυπέει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ ὕλη· ὁ δ' ἀσφαλῶς θέει ἔμπεδον, ὅφρ' ἂν ἴκηται ἐσόπεδον· τότε δ' οὐ τι κυλίνδεται ἐτιύμενός περ· ὡς Ἐκτωρ εἴως μὲν ἀπειλεῖ μέγρι θαλάσσης ῥέα διελεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν κτείνων· ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξ, στῆ ῥα μάλ' ἐγχιμυθεῖς. 13, 136—146. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.

36. (Αἱ ὑπὸ σφοδρῶν ἀνέμων διεγχειρόμεναι θύελλαι,) κονιορτὸς τῶν δρόμων καὶ ἡ μεγάλη ὀμίχλη κονιορτοῦ. ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι ἡματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμρὶ κελεύθους, οἳ τ' ἄμυδις κόνις μεγάλην

ἰστᾶσιν ὁμίχλην, ὥς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη. 13, 334—337.
Πολυχρωμικὴ παραβολή.

β) T à ζ ω α.

1. Τὸ θηρίον. Ἀτρεΐδης δ' ἄν' ὄμιλον ἐφοίτα θηρὶ ἐοικώς.
 3, 449. *Παραβολή.*

2. Τὸ εὐτολμον θηρίον. Ἰδὲ Γ, XIX, 31.

3. Τὰ δύο ἐξαίφνης ἐλθόντα θηρία. Ἰ Γ, XIX, 37.

4. Ὁ λέων. — 1. ὁ δ' ἐναντίον ὤρτο λέων ὡς Ἀτρεΐδης.
 11, 129—130. *Παραβολή.* — 2. μεμαῶς ὥς τε λῆς, 11, 239.
Παραβολή.

5. Ὁ λέων (καὶ οἱ χαμπυλοκέρατοι βόες). εἰ μὴ ἄρ' υἱὸν
 ἐὼν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς ὤρσεν ἐπ' Ἀργείοισι, λέονθ' ὡς
 βουσίην ἔλιξιν. 12, 292—293. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

6. Ὁ λέων (καὶ αἱ μυκώμεναι αἰγες). οἷ τέ σε πεφρίκασι
 λέονθ' ὡς μηκάδες αἰγες. 11, 383 *Πολυχρωμικὴ παρα-
 βολή.*

7. Αἱ σιαγόνες τοῦ φονεύοντος λέοντος. Ἰ Γ, XXIII,
 γ, 12.

8. Ὁ δυνατοὺς ὀδόντας ἔχων αἰμοβόρος λέων, (αἱ βόες
 καὶ τὸ σκότος τῆς νυκτός). οἱ δ' ἔτι καὶ μῆττον πεδίον
 φοβέοντο βόες ὥς, ἅς τε λέων ἐφόβησε μολῶν ἐν νυκτός ἀμολγῶ
 πάσας· τῇ δέ τ' ἰῇ ἀναφαίνεται αἰπὸς ὄλεθρος· τῆς δ' ἐξ αὐχέν'
 ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσι πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ
 ἔγκυα πάντα λαφύσσει· ὥς τοὺς Ἀτρεΐδης ἔφεπε κρείων
 Ἀγαμέμνων αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον. 11, 172—178.
Πολυχρωμικὴ παραβολή.

9. Ὁ αἰμοβόρος λέων, (ἡ βοσκομένη δάμαλις καὶ ἡ βοῦς,
 καὶ τὸ δάσος). ὥς δὲ λέων ἐν βουσί θορῶν ἐξ αὐχένα ἄξην
 πόρτιος ἢ βροῦς ξύλοχον κᾶτα βοσκομενάων, ὥς τοὺς ἀμφοτέ-
 ρους ἐξ ἵππων Τυδῆος υἱὸς βῆσε κακῶς ἀέκοντας. 5, 161—164.
Πολυχρωμικὴ παραβολή.

10. Ὁ αἰμοβόρος λέων, (ὁ ποιμήν, ὁ ἀγρός, τὰ δασύ-
μαλλα πρόβατα, ὁ περίβολος τῆς αὐλῆς, ἡ μάνδρα). δὴ τότε
μιν τρίς τόσσον ἔλεν μένος, ὥς τε λέοντα, ὃν ῥά τε ποιμήν
ἀργῷ ἐπ' εἰροπόκοις δίεσσι χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον,
οὐ δὲ θαμάσῃ τοῦ μὲν τε σθένος ὥρσεν, ἔπειτα δέ τ' οὐ
προσαμύνει, ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς δύεται, τὰ δ' ἐρήμα φοβεῖται·
αἱ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλησι κέχυνται, αὐτὰρ ὁ ἐμμε-
μαῶς βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς· ὥς μεμαῶς Τρώεσσι μίγῃ κρα-
τερὸς Διομήδης. 5, 136—143. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

11. Ὁ εἰς τὴν δυνάμιν του πεποιθήσιν ἔχων λέων.
ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαίνει λέων ὥς ἀλκί πεποιθώς. 5, 299.
Παραβολή.

12. Ὁ εἰς τὴν δυνάμιν του πεποιθήσιν ἔχων καὶ αἰμο-
βόρος ὀρεσίτροφος λέων. Ἰ. Γ, XX, 5.

13. Ὁ ἐμφανιζόμενος πυκνογένειος λέων. Ἰ. Γ, XVIII, 2.

14. Ὁ ἐπερχόμενος ὀλέθρια φρονῶν λέων. Ἰ. Γ, XXII, 23.

15. Ὁ ἐφορμῶν λέων (καὶ τὰ ἀφύλακτα ποιμένα αἰγῶν
ἢ προβάτων). ὥς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθῶν,
αἶγῃσιν ἢ δίεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ, ὥς μὲν Θρήικας
ἄνδρας ἐπύχετο Τυδέος υἱός. 10, 485—487. *Πολυχρωμικὴ
παραβολή.*

16. Ὁ ἄγριος λέων, ὅστις ἐνδίδων εἰς τὴν μεγάλην ἰσχὺν
καὶ τὴν ὑπερήφανον ψυχὴν του ὀρμᾷ, ἵνα λάβῃ τροφήν, (τὰ
πρόβατα). ᾧ οὐτ' ἄρ' φρένες εἰσὶν ἐναίσιοι οὔτε νόημα γναμ-
πτὸν ἐνὶ στήθεσσι, λέων δ' ὥς ἄγρια οἶδεν, ὅς τ' ἐπεὶ ἄρ
μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγῆγορι θυμῷ εἵξας εἰς ἐπὶ μῆλα βροτῶν,
ἵνα δαῖτα λάβῃσιν· ὥς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ
αἰδῶς γίνεται. 24, 40—45. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

17. Ὁ πηδῶν λέων. Πηλείδης δ' οἴκοιο λέων ὥς ἄλτο
θύραζε. 24, 572. *Παραβολή.*

18. Ὁ διωκόμενος καὶ ἄκων ἀναχωρῶν πυκνογένειος
λέων, οὐτινος ἢ γενναία καρδία τρομάζει ἐν τῷ στήθει
του, (οἱ τὸν λέοντα διὰ δοράτων καὶ δορύβου ἀποδιώκοντες

κύνες καὶ ἄνδρες· ἢ μάνδρα). αὐτὰρ ὃ γ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λείπε δὲ νεκρὸν, ἐντροπαλιζόμενος ὥς τε λῆς ἡυγένης, ὃν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῦ διώονται ἔγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ παχνοῦται, ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο· ὥς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος, 13, 108—113. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

19. Ὁ εἰς τὸ στήθος πληγθεὶς ὀρμητικὸς καὶ καταστρεπτικὸς λέων, ὅντινα διαφθείρει τὸ θάρρος του, (αἱ μάνδραι). ὥς εἰπὼν ἐπὶ Κεβρίονῃ ἥρωι βεβήκει, οἶμα λέοντος ἔχων, ὅς τε σταθμοὺς κεραΐζων ἔβλητο πρὸς στήθος, ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή· ὥς ἐπὶ Κεβρίονῃ, Πατρόκλεις, ἄλσο μεμῶς. 16, 751—754. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

20. Ὁ λέων, ὅστις ἐπιθυμῶν νὰ φάγῃ τῶν παχειῶν βοῶν τὰ κρέατα ἐφορμᾷ, ἀλλ' οὐδὲν κατορθώνει καὶ κουρασθεὶς τὴν πρωτὰν μετὰ τεθλιμμένης καρδίας ἀπομακρύνεται, (οἱ κύνες καὶ οἱ ἄνδρες, οἵτινες τὸν ἐρεθίζοντα αὐτοῦς λέοντα ἀπὸ τῆς μάνδρας διώκουσιν ὅλην τὴν νύκτα ἀγρυπνοῦντες καὶ ἐναντίον αὐτοῦ πολλὰ ἀκόντια καὶ καιόμενα ξύλων δέματα ρίπτοντες). βῆ δ' ἰέναι ὥς τίς τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο, ὅς τ', ἐπεὶ ἄρ κε κάμῃσι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων, οἱ τέ μιν οὐκ εἰώσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι πάννυχοι ἐγρήσσοιτες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων ἰθύει, ἀλλ' οὐ τι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες ἀντίον αἰσσοῦσι θρασειάων ὑπὸ χειρῶν, καιόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖς ἐσόμενός περ· ἡῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιγῶτι θυμῷ· ὥς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος ἦγε πόλλ' ἀέκων. 17, 657—666. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

21. Τὸ θηρίον, ὁ μελανόχρους λέων, ὅστις ἐπιθυμῶν νὰ φάγῃ τῶν παχειῶν βοῶν τὰ κρέατα ἐφορμᾷ, ἀλλ' οὐδὲν κατορθώνει καὶ τὴν πρωτὰν μετὰ τεθλιμμένης καρδίας ἀπομακρύνεται, (οἱ κύνες καὶ οἱ χωρικοὶ ἄνδρες, οἵτινες τὸν λέοντα ἀπὸ τῆς μάνδρας τῶν βοῶν διώκουσιν ὅλην τὴν νύκτα ἀγρυπνοῦντες καὶ ἐναντίον αὐτοῦ πολλὰ ἀκόντια καὶ καιόμενα ξύλων δέματα ρίπτοντες· ὁ ὀκνηρὸς ὄνος, ὅστις διερχόμενος πλησίον

ἀγροῦ ἐχβιάζει τοὺς ῥοπάλοις αὐτὸν τύπτοντας ἀλλὰ μικρὰν
μόνον δύναμιν ἔχοντας παῖδας, ἔπειτα δὲ εἰσελθὼν κατα-
τρώγει τὸ πυκνὸν σπαρτὸν καὶ μόλις ἐκδιώκεται, ἀφοῦ κο-
ρεσθῇ φορβῆς). τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, θηρὶ ἐοικώς,
ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων. ὥς δ' αἴθωνα
λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοις ἐσσεύαντο κύνες τε καὶ ἀνέρες
ἀγροῖωται, οἳ τέ μιν οὐκ εἶδωσι βοῶν ἐκ πιαρ ἐλέσθαι πάννηχοι
ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων ἰθύει, ἀλλ' οὐ τι πρήσσει·
θαμέες γὰρ ἄκοντες ἀντίον αἰσσοῦσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
καιόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ· ἡῶθεν δ' ἀπὸ
νόσφιν ἔβη τετιγὼς θυμῷ ὥς Αἴας τότε ἀπὸ Τρώων τετιγμέ-
νος ἦτορ ἦε, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δῖε νηυσὶν Ἀχαιῶν. ὥς
δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβλήσατο παῖδας νωῆς, ᾧ δὴ
πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη, κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήιον·
οἱ δὲ τε παῖδες τύπτουσιν ῥοπάλοισι· βίη δὲ τε νηπίη αὐτῶν·
σπουδῇ τ' ἐξήλασσαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς· ὥς τότε ἔπειτ'
Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν, Τρῶες ὑπέρθυμοι πολυηγερέες
τ' ἐπίκουροι νόσποντες ξυστοῖσι μέσον σάκος αἰὲν ἔποντο. 11,
546—565. *Πολυχρωμικὸν σίμπλεγμα τριῶν παρὰ-*
βολῶν.

22. Ὁ ἱρεσίτροφος λέων, ὅστις πρὸ πολλοῦ ὦν ἐστερη-
μένος κρεάτων ἀναγκάζεται ὑπὸ τῆς εὐτόλμου ψυχῆς του νὰ
δοκιμάσῃ τὰ πρόβατα, καὶ εἰ εὖρη βοσκοὺς φυλάσσοντας,
ὁμοῦ ἐπιπηδῇ καὶ ἢ ἀρπάξῃ τι ἢ πληγάνεται, (τὰ πρόβατα,
ἢ μάνδρα, οἱ βοσκοὶ καὶ οἱ κύνες). τὴν ἄρ' ὅ γε πρόςθε σχό-
μενος, δύο δοῦρε τινάσσων βῆ ῥ' ἔμεν ὥς τε λέων ἱρεσίτροφος,
ὅς τ' ἐπιδευῆς δηρὸν ἔη κρειῶν· κέλεται δὲ ἐ θυμὸς ἀγῆνωρ
μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν· εἴ περ γὰρ χ'
εὖρησι παρ' αὐτόφιν βώτορας ἄνδρας σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι
φυλάσσοντας περὶ μῆλα, οὐ ρά τ' ἀπειρήτος μέμονε σταθμοῖο
δίεσθαι, ἀλλ' ὅ γ' ἄρ' ἵ, ἥραξε μετάλμενος ἡὲ καὶ αὐτὸς
ἔβλητ' ἐν πρώτοισι θυῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι· ὥς ῥα τότε
ἀντίθεν Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκε τεῖχος ἐπαῖξαι διὰ τε

ρήξασθαι ἐπάλξεις. 12, 298—308. *Πολυχρωμική παραβολή.*

23. Ὁ πολὺ πεινασμένος ἐρυθρόχρους λέων, ὅντινα δὲν δύνανται νὰ διώξωσιν ἀπὸ τοῦ πτώματος βοός, (οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς διατρίβοντες ποιμένες). ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὐ τι λέοντ' αἰθῶνα δύνανται ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινῶντα δῖεσθαι, ὥς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύω Αἴαντε κορυττά Ἑκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι. 18, 161—164. *Πολυχρωμική παραβολή.*

24. Ὁ λέων, ὅστις κατέφαγε ταῦρον. ἀνὰ δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεὶν αἵματόεις, ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς. 17, 541—542. *Παραβολή.*

25. Ὁ θέλων νὰ πῇ μεγαλοφρονῶν λέων, ὅστις δαμάζει διὰ τῆς ἰσχύος του τὸν θέλοντα νὰ πῇ μεγαλοφρονοῦντα καὶ πολὺ ἀσθμαίνοντα ἰσχυρὸν κάπρον, (αἱ κορυφαὶ τοῦ ὄρους καὶ ἡ μικρὰ κρήνη). ὡς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα λέων ἐβήτηστο χάρμη, ὧς τ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον πίδακος ἄμφ' ὀλίγης, ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω· πολλὰ δὲ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βήτην· ὥς πολέας πεφνόντα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν Ἑκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα. 16, 823—828. *Πολυχρωμική παραβολή.*

26. Ὁ μεγάλην λείαν, κερασφόρον ἔλαφον ἢ ἀγρίαν αἶγα, ἐπαντῶν καὶ αὐτὴν κατατρώγων πειναλέος λέων, (οἱ ταχεῖς θηρευταὶ κύνες καὶ οἱ ἀκμάζοντες κυνηγοί). τὸν δ' ὡς σὺν ἐνόησεν Ἀρηίφιλος Μενέλαος ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου, μακρὰ βιβῶντα, ὥς τε λέων ἐχάρη μεγάλῃ ἐπὶ σώματι κύρσας, εὐρών ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἀγρίαν αἶγα, πεινῶν· μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴ περ ἂν αὐτὸν σεύωνται ταχέες τε κύνες θαλεροὶ τ' αἰζηοί· ὥς ἐχάρη Μενέλαος Ἀλέξανδρον δεοειδέα ὀφθαλμοῖσιν ἰδών. 3, 21—28. *Πολυχρωμική παραβολή.*

27. Ὁ λέων, ὅστις εὐκόλως συνθραύει τὰ μικρὰ τέκνα τῆς ταχέως ἐλάφου καὶ παίρνει τὸν τρυφερὸν βίον αὐτῶν

πορευθεῖς εἰς τὴν φωλεάν αὐτῶν καὶ λαβὼν αὐτὰ δ' αὖ τῶν κρατερώων του ὀδόντων, ἐνῶ ἢ ἔλαφος, καὶ πολὺ πλησίον ἀν τύχη, δὲν δύναται νὰ τὰ βοηθήσῃ, οἷοι καὶ αὐτὴν δεινὸς τρόμος καταλαμβάνει καὶ φεύγει ταχέως σπεύδουσα καὶ ἰδρώουσα διὰ τὴν ὀρμὴν τοῦ ἰσχυροῦ θηρίου, (οἱ πυκνοὶ ὄρυμοι καὶ τὰ δάση). ὥς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα ῥηιδίως συνέαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν, ἐλθὼν εἰς εὐνὴν, ἀπαλὸν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα· ἢ δ' εἴ πέρ τε τύχησι μάλα σχεδόν, οὐ δύναται σφι χραισμεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει· καρπαλίμως δ' ἤϊξε διὰ ὄρυμ' ἀ πυκνὰ καὶ ὕλην σπεύδουσα, ἰδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὀρμῆς ὥς ἄρα τοῖς οὐ τις δύνατο χραισμῆσαι ὄλεθρον Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο. 11, 113—121. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

28. Οἱ δύο λέοντες. βάν ῥ' ἔμεν ὥς τε λέοντες δύο διὰ νύκτα μέλαιναν. 10, 297. *Παραβολή.*

29. Οἱ δύο λέοντες, οἵτινες ἀρπάσαντες τὴν λείαν φέρουσιν αὐτὴν κρατοῦντες ὑψηλὰ εἰς τὰς σιαγόνας των, (ἢ αἶψ, οἱ ὀξεῖς ὀδόντας ἔχοντες κύνες καὶ τὸ πυκνὸν δάσος). ὥς τε δύο αἶγα λέοντες κυνῶν ὑπο κερχαροδόντων ἀρπάξαντες φέρητον ἀνὰ ῥωπήια πυκνά, ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχοντες, ὥς ῥα τὸν ὑψοῦ ἔχοντες δύο Αἶαντες κορυστὰ τεύχεα συλήτην. 13, 198—202. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

30. Οἱ δύο λέοντες, οἵτινες πεινῶντες ἀμφοτέρωι μάχονται μεγαλοφρονοῦντες διὰ πεφονευμένην ἔλαφον, (αἱ κορυφαὶ τοῦ ὄρους). τῷ περὶ Κεβριόναο λέονθ' ὥς θηρινθήτην, ὧς τ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ καταμένης ἐλάφοιο, ἄμφω πεινῶντες, μέγα φρονέοντες μάχεσθον· ὥς περὶ Κεβριόναο δύο μῆστωρες αὐτῆς, Πάτροκλός τε Μενoitιάδης καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ, ἔεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλεί· χαλκῷ. 16, 756—761. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

31. Οἱ ὠμοφάγοι λέοντες. Τρῶες δὲ λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι νηυσὶν ἐπεσσεύοντο. 15, 592—593. *Παραβολή.*

32. Οἱ ὠμοφάγοι λέοντες καὶ οἱ κάπροι, οἵτινες ἀκατάβλητον δύναμιν ἔχουσιν. — 1. ὅθι πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσταν, . . . λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν ἢ συσὶ κάπροις, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν. 5, 780—783. *Παραβολή.* — 2. ἄμ' ἄμφω σύν ῥ' ἔπεσον, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν ἢ συσὶ κάπροις, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν. 7, 255—257. *Παραβολή.*

33. Ἡ τόλμη τῆς παρδάλεως ἢ τοῦ λέοντος ἢ τοῦ καταστρεπτικοῦ κάπρου, οὗτινος ἡ μεγάλη φυχή ὑπερφηανεύεται ἐν τῷ στήθει διὰ τὴν δύναμιν του. οὗτ' οὖν παρδάλιος τόσον μένος οὔτε λέοντος οὔτε συὸς κάπρου ὁλοόφρονος, οὗ τε μέγιστος θυμὸς ἐν στήθεσσι περὶ σθένει βλεμεαίνει, ὅσον Πάνθου υἱὲς ἐνυμελῖαι φρονέουσιν. 17, 20—23. *Παραβολή.*

34. Οἱ τὸν ἔλαφον περικυκλοῦντες καὶ κατασπαράσσοντες ἐρυθρόφαιοι καὶ ὠμοφάγοι θῶες. (τὰ ὄρη, ὁ κερασφόρος ἔλαφος, ὅντινα ἔ κυνηγὸς διὰ τοῦ ἀπὸ τῆς χορδῆς τοῦ τόξου ριφθέντος βέλους ἐκτύπησεν, καὶ ὅστις τὸν μὲν κυνηγὸν διέφυγε φεύγων, ἐνόσφω τὸ αἷμά του ἦτο ὑπόθερμον καὶ τὰ γόνατά του ἐκινούντο, ἀλλὰ κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ ταχέος βέλους· τὸ σκιερὸν δάσος,) ὁ ἱρπακτικὸς λέων, ὅστις ἀποσοβεῖ τοὺς θῶας καὶ αὐτὸς σπαράσσει τὸν ἔλαφον, (ὁ θεός). ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν Τρῶες ἔπονθ', ὡς εἴτε δαφουνοὶ θῶες, ὄρεσφιν ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὃν τ' ἔβαλ' ἀνὴρ ἰὼ ἀπὸ νευρῆς· τὸν μὲν τ' ἤλυξε πόδεςσι φεύγων, ὅφρ' αἷμα λιαρὸν καὶ γούνατ' ὀρώρη· αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τὸν γε δαμάσσεται ὡκὺς διστός, ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν ἐν νέμεϊ σκιερῷ· ἐπὶ τε λὶν ἤγαγε δαίμων σίντην· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει· ὥς ῥα τότε ἄμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην Τρῶες ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι. 11, 473—483. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

35. Οἱ λύκοι. — 1. οἱ δὲ λύκοι ὡς ἀλλήλοισιν ἐπόρουσαν. 4, 471—472. *Παραβολή.* — 2, 'I. Γ, VI, 2.

36. Οἱ λύκοι καὶ τὰ ἀρνία, οἷτινες δὲν ὁμοφρονοῦσιν.
I. Γ, XVI, 9.

37. Οἱ ἐφορμῶντες καὶ ἀμέσως ἀρπάζοντες ἀρπακτικοὶ λύκοι, (τὰ τῶν ποιμνίων ἀδύνατον ψυχὴν ἔχοντα πρόβατα καὶ ἐρίφια, ἅτινα ἐκ τῆς ἀμελείας τοῦ ποιμένος διεχωρίσθησαν· τὰ ὄρη). ὥς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι σίνται, ὑπ' ἐκ μῆλων αἰρεύμενοι, αἷ τ' ἐν ὄρεσσι ποιμένους ἀφραδίῃσι διέτμαχεν· οἱ δὲ ἰδόντες αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάγκιδα θυμὸν ἐχούσας ὥς Δαναοὶ Τρῶεσσιν ἐπέχραον. 16, 352—356.
Πολυχρωμικὴ παραβολή.

38. Οἱ ἐν τῇ ψυχῇ ὑπερμεγέθη δύναμιν ἔχοντες ὁμοφάγοι λύκοι, οἷτινες φονεύσαντες μέγαν κερασφόρον ἔλαφον τὸν κατατρώγουσι καὶ ὅλων αἱ παρειαὶ εἶναι κόκκιναι ἀπὸ τοῦ αἵματος· οἷτοι ἀγέληδὸν πηγαίνουσιν ἔπειτα νὰ πλώσιν ὕδωρ τῇ ἄκρᾳ τῆς γλώσσης των καὶ ἐρεύγονται αἷμα, ἢ δὲ ψυχῇ των ἐν τῷ στήθει εἶναι ἀτρόμητος καὶ περιστενοχωρεῖται ἢ κοιλὰ των (τὰ ὄρη καὶ ἡ μελάνυδρος κρήνη). οἱ δὲ λύκοι ὥς ὁμοφάγοι, τοῖσιν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή, οἷ τ' ἔλαφον κεράων μέγαν οὖρεσι δηῶσαντες δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήιον αἷματι φοινόν· καὶ τ' ἀγέληδὸν ἵασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου λάφοντες γλώσσησιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ, ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος (ὁ φόνος αἷς μετωνυμία ἀντὶ τοῦ διὰ φόνου χυθέντος αἵματος)· ἐν δὲ τε θυμὸς στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιττένεται δὲ τε γαστήρ· τοῖσι Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο ῥῶοντ'. 16, 156—166. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

39. Ὁ δυνατὸς κάπρος. Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, αὐτ' εἰκελὸς ἀλκίῃ. 4, 253. *Παραβολή.*

40. Αἱ δεῖλαι ἔλαφοι, αἷτινες ἄνευ πολεμικῆς δυνάμεως μάτην τρέχουσαι βορὰ γίνονται τῶν θάων, τῶν παρδάλων καὶ τῶν λύκων, (τὸ δάσος). οἱ τὸ πάρος περ φοξακινῆς ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν, αἷ τε καθ' ὕλην θάων παρδαλίων τε λύκων τ' ἦτα πέλονται αὐτως ἡλάσκουσαι ἀνάγκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρμη· ὥς Τρῶες

τὸ πρὶν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν μῖννεῖν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, οὐδ' ἡβαιόν. 13, 101—106. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

41. Τὰ ἐκθαμβὰ μικρὰ ἐλάφια, ἅτινα ἀφοῦ κουρασθῶσι τρέχοντα ἴστανται καὶ δὲν ὑπάρχει πλέον δύναμις ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν (καὶ ἡ μεγάλη πεδιάς). τίφθ' οὕτως ἔσθητε τεθνηπότες ἥρτε νεβροί; αἶ τ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θεοῦσαι, ἐστᾶς, οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἱλκή· ὡς ὑμεῖς ἔσθητε τεθνηπότες οὐδὲ μάχεσθε. 4, 243—246. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

42. Τὰ ἐλαφόπουλα. — 1. τοὺς ἐξήγε θύραζε τεθνηπότες ἥρτε νεβρούς. 21, 29. *Παραβολή.* — 2. ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστρ, πεφυζότες ἥρτε νεβροί, ἰδρῶ ἀνεψύχοντο. 22, 1—2. *Παραβολή.*

43. Τὸ πτηνόν, ὃ τι τὴν μασσημένην τροφὴν προσφέρει εἰς τοὺς ἀπτέρους νεοσσούς του, αὐτὸ τὸ ἴδιον δὲ δυσπραγεῖ. ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι μᾶστακ', ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ, ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀύπνους νύκτας ἴαυον, ἡμᾶτα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων, ἀνδρά τι μαρνάμενος δάρων ἔνεκα σφετεράων. 9, 323—327. *Παραβολή.*

44. Τὸ πτερόν. — 1. λαισήϊά τε πτερόεντα (ἐλαφρά). 5, 453. — 2. λαισήϊά τε πτερόεντα (ἐλαφρά). 12, 426. — 3. τῷ δ' εὐτε πτερὰ γίνετ'. 19, 386. *Παραβολή.*

45. Τὰ πτηνά. τὰς Εὐμηλὸς ἔλαυνε ποδώκεας ὄρνιθας ὡς. 2, 764. *Παραβολή.*

46. Ὁ γύψ. Μηριόνης δ' ἐξαυτὶς ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὡς, ἐξέρυσσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος. 13, 531—532. *Παραβολή.*

47. Ὁ ἐναντίον χηνῶν ὀρμῶν γύψ. τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταίρου, ἵπποις αἰτσων ὡς τ' αἰγυπιὸς μετὰ χήνας. 17, 459—460. *Παραβολή.*

48. Οἱ ἀγκύλον χεῖλος ἔχοντες γαμφώνυχες γυῖπες, οἵτινες

μεγάλως φωνάζοντες πολεμοῦσιν, (ὁ ὑψηλὸς βράχος). οἱ δ', ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι, πέτρη ἐφ' ὕψηλῃ μεγάλα κλάζοντε μάχονται, ὥς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. 16, 428—430. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

49. Ὁ ἐρμητικὸς μέλας θηρευτικὸς αἰετός, ὅστις εἶναι ὁ ἰσχυρότατος καὶ ταχύτατος τῶν πτηνῶν. Πηλεΐδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή, αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος τοῦ θηρητῆρος, ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὠκιστος πετεηνῶν τῷ εἰκῶς ἤϊεν. 21, 251—254. *Παραβολή.*

50. Ὁ ὑψιπέτης αἰετός, ὅστις κατεργόμενος ἀρπάζει ἢ τρυφερὸν ἀρνίον ἢ περιφοβὸν λαγῶν, (ἡ πεδία καὶ αἱ σκοτειναὶ νεφέλαι). οἴμησεν δὲ αἰεὶς ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετήεις, ὅς τ' εἰσιν πεδίον δὲ διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν ἀρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτωκα λαγῶν· ὥς Ἑκτωρ οἴμησε τινάσσων φάσγανον δξύ. 22, 308—311. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

51. Ὁ αἰετός, ὅστις λέγουσιν ὅτι εἶναι ὁ ὀξυδερκέστατος τῶν ὑπουρανίων πτηνῶν, καὶ ὄντια καίτοι ὑψηλὰ ὄντα δὲν διαφεύγει ὁ ταχύπους λαγός, ἀλλ' ἐφορμᾷ κατ' αὐτοῦ καὶ ταχέως συλλαβὼν αὐτὸν τὸν φονεύει, (ὁ πυκνόφυλλος θάμνος). ὥς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος, πάντοσε παπταίνων ὥς τ' αἰετός, ὃν ῥά τέ φασιν ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν, ὃν τε καὶ ὑπόθ' ἐόντα πύδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος, ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῷ ἔσσυτο καὶ τέ μιν ὠκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν. ὥς τότε σοί, Μενέλαε διοτρεφές, ὅσσε φαινὼ πάντοσε δινεῖσθην πολέων κατὰ ἔθνος ἐταίρων, εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζῶντα ἴδοιτο. 17, 673—681. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

52. Ὁ ἐρυθόχρους αἰετός, ὅστις ὀρμᾷ κατὰ τοῦ πλήθους πτηνῶν, χηνῶν ἢ γεράνων ἢ μακρολαίμων κύκνων, βοσκόντων πλησίον ποταμοῦ. ὥς τ' ὀρνίδων πετεηνῶν αἰετὸς αἶδων ἔθνος ἐφορμᾶται, ποταμὸν πάρα βοσκομενάων, χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων, ὥς Ἑκτωρ ἴδυσε νεὸς κωανοπρόφροιο ἀντίος αἰέας. 15, 690—694. *Παραβολή.*

53. Ὁ ἰέραξ. ἡ δ' ἱρηξ ὥς ἄλτο Οὐλύμποιο νιφόεντος.
18, 616. *Παραβολή.*

54. Ὁ φασσοκτόνος¹ ἰέραξ, τὸ ταχύτατον τῶν πτηνῶν.
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων, ἱρηκι ἐοικῶς ὠκέι, φασσοφόνῳ, ὅς
τ' ὠκιστος πετεηνῶν. 15, 237—238. *Παραβολή.*

55. Ὁ ἀποπετόμενος ταχύπτερος ἰέραξ, ὅστις ὑψωθεὶς
ἀπὸ ἀποκρήμνου καὶ ὑψηλοῦ βράχου ὁρμᾷ εἰς τὴν πεδιάδα,
ἵνα κυνηγήσῃ ἄλλο ὄρνεον. αὐτὶς δ', ὥς τ' ἱρηξ ὠκύπτερος
ὥρτο πέτεσθαι, ὅς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος
ἀρθεὶς ὁρμήσῃ πεδίοιο δ' ὠκείν ὄρνεον ἄλλο, ὥς ἀπὸ τῶν ἦξε
Ποσειδάων ἐνοσίχθων. 13, 62—65. *Παραβολή.*

56. Ὁ ἰέραξ, ὁ ἐλαφρότατος τῶν πτηνῶν, ὅστις εὐκό-
λως ὁρμᾷ ἀντίον δειλῆς περιστερᾶς, αὕτη δὲ φεύγει ἔμπρο-
σθεν καὶ ὁ ἰέραξ δυνατὰ φωνάζων ἐφορμᾷ συχνῶς ἐκ του
πλησίον θέλων νὰ συλλάβῃ αὐτήν (τὸ ὄρος). ἤντε κίρκος
ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν, ῥηιδίως οἴμῃσε μετὰ τρήρωνα
πέλειαν· ἡ δὲ θ' ὑπαιθα φοβεῖται, ὁ δ' ἐγγύθεν δεξιὴν λεληκὼς
ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἐλέειν τέ ἐ θυμὸς ἀνώγει· ὥς ἄρ' ὁ γ'
ἐμμεμαῶς ἰθὺς πέτετο, τρέσε δ' Ἐκτωρ τεῖχος ὑπο Τρώων,
λαίψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα. 22, 139—144. *Πολυχρωμικὴ
παραβολή.*

57. Ἡ περιστερὰ, ἥτις διωχομένη ὑπὸ ἰέρακος φεύγει
πετῶν, διότι δὲν εἶναι ἀκόμῃ ἡ τύχη της νὰ συλληφθῇ, (τὸ
χάσμα τῆς κοίτης πέτρας). δακρυόεσσα δ' ὑπαιθα θεὰ φύγεν
ὥς τε πέλεια, ἥ ῥά θ' ὑπ' ἱρηκος κοίτην εἰσέπτατο πέτρηγ,
χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῇ γε ἀλώμεναι αἷσιμον ἦεν· ὥς ἡ
δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα. 21, 493—496.
Πολυχρωμικὴ παραβολή.

58. Ὁ τοὺς κολοιοὺς καὶ τοὺς ψᾶρας φοβίζων ταχὺς
ἰέραξ. ἔθυσεν δὲ διὰ προμάχων ἱρηκι ἐοικῶς ὠκέι, ὅς τ'
ἐφόβησε κολοιοὺς τε ψήρᾶς τε· ὥς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεις

¹ Ἡ φάσσα εἶναι εἰδὸς τι ἀγρίας περιστερᾶς.

ἵπποκέλευθε, ἔσσυο καὶ Τρώων, κεχόλωσο δὲ κῆρ ἑτάροιο. 16, 582—585. *Παραβολή.*

59. Τὸ πετῶν στίφος φαρῶν ἢ κοιριῶν, οἵτινες δυνατὰ κραυγάζουσιν, ὅταν ἴδωσιν ἐπερχόμενον ἑέρακα, ὅστις φέρει φόνον εἰς τὰ μικρὰ πτηνά. ¹ I. Γ, XVI, 14.

60. Ἡ ἐκτεταμένης πτέρυγας ἔχουσα ὀξύφωνος ἄρπη.¹ ἡ δ', ἄρπη εἰκνία τανυπτέρυγι, λιγυφώνῃ, οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέρος. 19, 350—351. *Παραβολή.*

61. Οἱ κραυγάζοντες (καὶ παρὰ τοῖς ρεύμασι τοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς τοὺς Πυγμαίους πεισματωδῶς μαχόμενοι) γερανοί, (ὁ οὐρανός, ὁ χειμὼν καὶ ἡ βροχή). Τρῶες μὲν κλαγγὴ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς· ἥύτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό, αἶ τ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον, κλαγγὴ ταί γε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων, ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσai· ἡέριαι δ' ἄρα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται. 3, 2—7. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

62. Τὰ πολλὰ πλήθη χηνῶν ἢ γεράνων ἢ μακρολαίμων κύκνων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πετομένων, ἐπὶ ταῖς πτερύγεσσι τῶν σεμνυνομένων καὶ μετὰ κραυγῆς καθιζόντων· τὰ πολλὰ πλήθη περιστρεφόμενων ἀθρόων μυῶν. I. Γ, XIX, 38.

63. Τὰ σμήνη ἀθρόων μελισσῶν συνεχῶς ἐκ νέου ἐξερχομένων καὶ ἐν σχήματι βοτρυῶν σωρηδὸν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πετομένων, (ἡ κοίλη πέτρα, τὰ ἄνθη καὶ ἡ ἄνοξις). ἥύτε ἔθνεα εἰσι μελισσῶν ἀδινάων, πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομένα· βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν, αἱ μὲν τ' ἔνθα ἅλῃς πεποτήγεται, αἱ δὲ τε ἔνθα· ὥς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἅπο καὶ κλισιάων ἡμόνος προπάρειθε βαθείης ἐστιχόωντο ἱλαδὸν εἰς ἀγορὴν. 2, 87—93. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

64. Οἱ εὐκίνητον σῶμα ἔχοντες σφῆκες καὶ αἱ μέλισσαι,

¹ Πτηνὸν ἄρπακτικόν.

αἵτινες κατασκευάζουσι τοὺς οἴκους των ἐν ὁδῷ πετρῶδει καὶ δὲν καταλείπουσι τὴν κοίλῃν φωλεάν των ἀλλὰ μένουσαι ἀποκρούουσι τὰς θηρευτὰς ἄνδρας ὑπερασπίζουσαι τὰ τέκνα των. οἱ δ', ὥς τε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἢ μέλισσαι οἰκία ποιῶσονται ὁδῷ ἐπὶ παιπαλοέσσει, οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δῆμον, ἀλλὰ μένοντες ἄνδρας θηρητῆρας ἀμύνονται περὶ τέκνων, ὥς οἱ γ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων καὶ δὴ ἐόντες χάσασθαι, πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν ἢ ἐάλῃ. 12, 167—172. *Παραβολή.*

65. Οἱ ἐχθρύνόμενοι σφῆκες, οἷστίνας ἔχοντας τὰς φωλεάς των ἐν τῷ ὁρόμῳ ἀνόητα παῖδιά πάντοτε συνειθίζουσι νὰ ἐρεθίζωσι καὶ πολλοῖς κοινὸν κακὸν προξενούσιν· ἐὰν δηλαδὴ διαβήτης τις παρερχόμενος τοὺς κινήσῃ χωρὶς νὰ θέλῃ, οὗτοι γενναίαν καρδίαν ἔχοντες πετῶσιν ἐμπρὸς καὶ ὑπερασπίζουσι τὰ τέκνα των. αὐτίκα δὲ σφῆκεςσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο εἰνοδίῳ, οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες, αἰεὶ κερτομέοντες, ὁδῷ ἐπὶ οἰκίᾳ ἔχοντας, νηπίαχοι· ξυλὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖται· τοὺς δ' εἴ περ παρά τις τε κιὼν ἄνθρωπος ὁδίτης κινήσῃ ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντας πρόσσω πᾶς πέτεται καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι. τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες ἐκ νηῶν ἐχέοντο. 16, 259—267. *Παραβολή.*

66. Ἡ μυῖα. I. Γ, I, 8.

67. Αἱ βομβοῦσαι μυῖαι, (ἢ μάνδρα, τὰ περιγαλακτωμένα ἀργεῖα καὶ ἢ ἀνοιξίς). οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον, ὥς ὅτε μυῖαι σταθμῷ ἐνὶ βρομέωσι περιγλαφείας κατὰ πέλλας ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει· ὥς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον. 16, 641—644. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

68. Οἱ γλυκέως ἄδοντες τέττιγες, (τὸ δάσος καὶ τὸ δένδρον). ἀγορηταὶ ἐσθλοί, τεττίγεςσιν ἐοικότες, οἱ τε καθ' ὕλην δεινδρέφ' ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσαν ἱέισι. 3, 150—152. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

69. (Ἡ ὁρμὴ τοῦ πυρός,) αἱ ἐγειρόμεναι καὶ ἐκ φόβου φεύγουσαι ἀκρίδες, (ὁ ποταμός, τὸ ἐξαίφνης ἀναφθὲν ἀκούραστον πῦρ καὶ τὸ ὑδωρ). ὥς δ' ὅθ' ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες

ἡερέθονται ψευγέμεναι ποταμὸν δέ· τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ ὄρμενον ἐξαίφνης, ταῖ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ· ὥς ὅπ' Ἀχιλλῆος Ξάνθου βαθυδινηέντος πλήτο ῥόος κελάδων ἐπιμῖξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν. 21, 12—16. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

70. Ὁ δράκων. I. Γ, I, 1.

71. Ὁ ὀρεινὸς δράκων, ἔστις φαγὼν κακὰ φάρμακα περιμένει ἐν τῇ ἰπῇ ἀνθρωπον, εἶναι δὲ κατειλημμένος ὑπὸ δεινῆς ὀργῆς, καὶ στρεφόμενος περὶ τὴν ὀπὴν ρίπτει φοβερὰ βλέμματα. ὥς δὲ δράκων ἐπὶ χειτῇ ὀρέστερος ἀνδρα μένησι, βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ'. ἔθυ δέ τέ μιν χόλος αἰνός, σμερδαλέον δὲ δέδορκεν ἐλίσσόμενος περὶ χειτῇ· ὥς Ἐκτωρ ἄσβεστον ἔχων μένος οὐχ ὑπεχώρει. 22, 93—96. *Παραβολή.*

72. Ὁ σκόληξ. ὥς τε σκόληξ ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθεῖς. 13, 654—655. *Παραβολή.*

73. Ὁ ἀνασχιρτῶν ἰχθὺς, (ὁ Βορράς, ἡ φρικίασις τῆς θαλάσσης, ἡ πλήρης φύκους παραλία καὶ τὸ μέλαν κύμα). ὥς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικτὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς θίν' ἐν φυκιδέντι, μέλαν δέ ἐ κύμα κάλυψεν, ὥς πληγείς ἀνέπαλτ'. 23, 692—694. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

γ) Τὰ φυτά.

1. Αἱ λωτόφυτοι πεδιάδες. Ἰδὲ Γ, XXIII, ζ, 62.

2. Τὸ φύλλον. οἱ φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοτε μὲν τε ζαφλεγέες τελέθουσιν, . . . ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι, 21, 464—466. *Παραβολή.*

3. Τὰ φύλλα, ὧντινων ἄλλα μὲν χαμαὶ πίπτουσιν ἄλλα δὲ τὸ θαλερὸν θάσος φύει, (ὁ ἄνεμος καὶ ἡ ἀνοιξίς). οὔη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν· φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη τιλεθώσα φύει, ἔαρος δ' ἐπιγίνεται ὥρη· ὥς ἀνδρῶν γενεή ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει. 6, 146—149. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

4. Τὰ φύλλα (καὶ ἡ ἔμφορ τῆς θαλάσσης). λίγην γὰρ

φύλλοισιν ὁϊκότες ἢ φαρμάθοισιν ἔρχονται πεδίοιο. 2, 800—801. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

5. Τὰ ἄνθη. Ἰ. Γ, XXIII, β, 63.

6. Ὁ βλαστός. φίλον θάλος (τέκνον), ὃν τέκον αὐτή. 22, 87.

7. Ὁ θάμνος. Ἰ. Γ, XVI, 22.

8. Ὁ πυκνόφυλλος θάμνος. Ἰ. Γ, XXIII, β, 1.

9. Τὸ ἐφίφυλλον δένδρον. Ἰ. Γ, VIII, 3.

10. Ἡ ῥιζήδὸν καταπεσοῦσα δρυς, ἦντινα ἰδῶν τις εὐρισχόμενος πλησίον δὲν ἔχει θάρρος, (ὁ φοβερὸς κεραυνὸς τοῦ μεγάλου Διὸς). ὥς δ' ὅθ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπη, δρυς πρόρριζος, δεινὴ δὲ θεοῦ γίνεται ὁδμή ἐξ αὐτῆς. τὸν δ' οὐ περ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἴδῃται ἐγγὺς ἑὼν, χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλιοι κεραυνός· ὥς πέσεν Ἑκτορος ὦκ' χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσι. 14, 413—418. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

11. Ἡ πεσοῦσα δρυς ἢ λεύκη ἢ ὑψηλὴ πίτυς, (τὰ ὄρη, οἱ τέκτονες ἄνδρες, οἱ νεοακονημένοι πελέκεις καὶ τὸ ναυπηγῆσιμον ξύλον). ἤριπε δ', ὥς ὅτε τις δρυς ἤριπεν ἢ ἀχερωὶς ἢ πίτυς βλωθρή, τήν τ' οὖρεσι τέκτονες ἄνδρες ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι νήιον εἶναι· ὥς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου καίτο ταχυσθεῖς, βεβρυχῶς κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσης. 13, 389—393. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

12. Ἡ πεσοῦσα δρυς ἢ ὑψηλὴ πίτυς, (τὰ ὄρη, οἱ τέκτονες ἄνδρες, οἱ νεοακονημένοι πελέκεις, τὸ ναυπηγῆσιμον ξύλον, ὁ φονευόμενος καὶ στενάζων ἐρυθρόχρους καὶ μεγάλῳ ψυχὸς ταῦρος, ἢ ἀγέλη τῶν ἐλικοπόδων βοῶν, αἱ σιαγόνες τοῦ φονεύοντος λέοντος). ἤριπε δ', ὥς ὅτε τις δρυς ἤριπεν ἢ ἀχερωὶς ἢ πίτυς βλωθρή, τήν τ' οὖρεσι τέκτονες ἄνδρες ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι νήιον εἶναι· ὥς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου καίτο ταχυσθεῖς, βεβρυχῶς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσης. ἥντε ταῦρον ἔπαψε λέων ἀγέληφι μετελθὼν, αἰθῶνα, μαγάθυμον, ἐν εἰλιποδεσσι βόεσσιν, ὧλετό τε στενάχων ὑπὸ

γαμνηλῆσι λέοντος, ὡς ὑπὸ Πατρόκλη Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων
κτεινόμενός μενέαινε, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον. 16, 482—491.
Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο παραβολῶν.

13. Αἱ εἰς τὰς μεγάλας ρίζας τῶν στιχοζώμεναι ὑψιό-
ρουφοι δρύες, (τὰ ὄρη, ὁ ἄνεμος καὶ ἡ βροχή). τὼ μὲν ἄρα
προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων ἕστασαν, ὥς ὅτε τε δρύες οὖρεσιν
ὑψικάρηνοι, αἷ τ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἡμᾶτα πάντα,
ρίζησιν μεγάλῃσι διηνεκέσσ' ἀραρυταί· ὡς ἄρα τὼ χεῖρεσσι
πεποιθότες ἡδὲ βίῃφι μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον οὐδὲ
φέβοντο. 12, 131—136. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

14. Αἱ ξηραὶ δρύες καὶ αἱ πεῦκαι. Ἰ. Γ, XXIII, ε, 12.

15. Ἡ μελία, ἣτις κοπτομένη πλησιάζει εἰς τὴν γῆν
τὰ τρυφερά της φύλλα (καὶ ἡ κορυφή τοῦ μακρόθεν περι-
βλέπτου ὄρους). ὁ δ' αὐτ' ἔπесεν μελίη ὥς, ἥ τ' ὄρεος κορυφῇ
ἔκαθεν περιφαινομένοιο χαλκῷ ταμνόμενῃ τέρενα χθονὶ φύλλα
πελάσσει· ὡς πέσεν, ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
13, 178—181. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

16. Ἡ ἐκκεκομμένη καὶ ξηραίναν ἑλὶα λείκη, ἥστινος
οἱ κλάδοι ἐν τῇ κορυφῇ βλαστάνουσιν, τὸ λιβάδιον, (τὸ μέγα
ἔλος, ὁ ἀμαξοποιός, ὁ ἡκονημένος πέλεκυς, ὁ γῦρος τοῦ
τροχοῦ τῆς ἀμάξης καὶ ἡ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ). ὁ δ' ἐν κονίῃσι
χαμαὶ πέσεν αἰγείρος ὥς, ἥ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο
πέφυκε λείη, ἀτάρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασι· τὴν μὲν
θ' ἀρματοπηγὸς ἀνὴρ αἰθῶνι σιδήρῳ ἐξέταρ', ὄφρα ἔτον κάμψῃ
περικαλλεῖ δίφρῳ· ἡ μὲν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας.
τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοσίσιον ἐξενάρειξεν Αἴας διογενῆς. 4,
482—489. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

17. Τὸ δάσος. — 1. Ἰ. Γ, XXIII, β, 9. — 2. Ἰ. Γ,
XIX, 31. — 3. Ἰ. Γ, XXIII, β, 40. — 4. Ἰ. Γ, XXIII, α,
35. — 5. Ἰ. Γ, XVI, 6.

18. Τὸ δάσος καὶ τὸ δένδρον. Ἰ. Γ, XXIII, β, 68.

19. Τὸ δάσος καὶ αἱ ὑψηλαὶ δρύες. Ἰ. Γ, XXII, 22.

20. Τὸ πυκνὸν δάσος. — 1. Ἰ. Γ, XVI, 12. — 2.

Ἰ. Γ, XXIII, β, 29. — 3. Ἰ. Γ, XVI, 7. — 4. Ἰ. Γ, XXI, 11. — 5. Ἰ. Γ, XVI, 10.

21. Τὸ πυκνὸν δάσος καὶ αἱ ὑψηλαὶ ἐλάται. Ἰ. Γ, XVI, 8.

22. Τὸ σειόμενον πυκνὸν δάσος, ἢ φηγός, ἢ μελία καὶ ἢ τανύφλοιος κράνεια, αἷτινες φοβερωῶς κρότῳ κτυπῶσι τοὺς τανυήκεις κλάδους ἀλλήλων, καὶ ἀκούεται ὁ κρότος αὐτῶν συντριβομένων. Ἰ. Γ, XXIII, ζ, 54.

23. Τὸ σκίερὸν δάσος. Ἰ. Γ, XXIII, β, 34.

24. Τὸ βαθύσκιον δάσος. Ἰ. Γ, XVIII, 2.

25. Τὸ ἀπέραντον δάσος, τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη. Ἰ. Γ, XIX, 38.

26. Τὸ ἀξύλευτον δάσος καὶ οἱ θάμνοι. Ἰ. Γ, XXIII, δ, 6.

27. Ὁ δρυϊός. Ἰ. Γ, XVI, 16.

28. Οἱ πυκνοὶ δρυμοὶ καὶ τὰ δάση. Ἰ. Γ, XXIII, β, 27.

29. Αἱ λόχμαι τοῦ πυκνοῦ δάσους. Ἰ. Γ, V, 18.

30. Ὁ δασώδης τόπος. Ἰ. Γ, XVI, 25.

δ) Τὸ πῦρ.

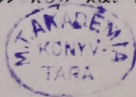
1. Τὸ πῦρ. ὥς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός. 17, 366. *Παραβολή.*

2. Τὸ πῦρ (καὶ ὁ λαμπρὸς σιδήρεος). τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἰμι, καὶ εἰ πυρὶ χειρας ἔοικεν, εἰ πυρὶ χειρας ἔοικε, μένος δ' αἰθῶνι σιδήρῳ. 20, 371—372. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο παραβολῶν.*

3. Τὸ πῦρ, ὃ τι ἐξαίφνης ἐκραγεν καὶ ἐπιπεσὸν κατακαίει τὴν πόλιν τῶν ἀνδρῶν, καταστρέφονται δὲ οἱ οἴκοι ἐν τῇς μεγάλης φλογός, ἵντινα μετὰ κρότου ἀναρριπίζῃ ἢ δύναμις τοῦ ἀνέμου. Ἰδὲ Γ, XVI, 14.

4. Τὸ πῦρ καὶ ἡ πυρπόλησις. Ἰ. Γ, V, 15.

5. Τὸ ὀλέθριον πῦρ καὶ ἡ πυρπόλησις. Ἰ. Γ, V, 18.

6. Τὸ ἑρμητικὸν καὶ καταστρεπτικὸν πῦρ, (τὸ ἀξόλευτον δάσος, ὁ συστρέφων ἄνεμος καὶ οἱ θάμνοι). ὡς δ' ὅτε πῦρ αἰδηλὸν ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ, πάντα τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι πρόρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ· ὡς ἄρ' ὅπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα Τρώων φευγόντων. 11, 155—159. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

7. Ἡ ὁρμὴ τοῦ πυρὸς καὶ τὸ ἐξαίφνης ἀναφθὲν ἀκούραστον πῦρ. Ἰ. Γ, XXIII, β, 69.

8. Τὸ ἐξολοθρευτικὸν καὶ μακρόθεν λάμπον πῦρ. Ἰ. Γ, XIX, 38.

9. Τὸ καιόμενον πῦρ. — 1. ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. 13, 673. *Παραβολή.* — 2. ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. 18, 1. *Παραβολή.*

10. Τὸ φλογερὸν πῦρ. ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. 11, 596. *Παραβολή.*

11. Ὁ κρότος τοῦ φλεγόμενου πυρὸς. Ἰ. Γ, XXII, 22.

12. Τὸ μανιωδῶς φλεγόμενον θεόφλεκτον πῦρ καὶ ἡ φλόξ. Ἰ. Γ, XXI, 11.

13. Ἡ φλόξ. — 1. ἡ ῥ' ὅ γ' ὁ λυτρώδης φλογὶ εἵκελος ἡγεμονεύει, Ἐκτωρ. 13, 53—54. *Παραβολή.* — 2. οἱ δ' ὡς Ἰδομενεῖα ἶδον φλογὶ εἵκελον ἀλκήν. 13, 330. *Παραβολή.* — 3. οὐ δὲ δύναντο ὦτα· ἀπὸ σφείων φλογὶ εἵκελον Ἐκτορα δῖον. 13, 687—688. *Παραβολή.* — 4. Ἐκτωρ τε, Πριάμοιο πάις, φλογὶ εἵκελος ἀλκήν. 18, 154. *Παραβολή.* — 5. ἀντίς ἦλθ' Ἀχιλλεὶ δὲ δόρυ κραδᾶων, φλογὶ εἵκελος. 20, 422—423. *Παραβολή.*

14. Ἡ φλόξ (καὶ ἡ θύελλα). Τρῶες δὲ φλογὶ ἴσοι ἀολέες ἢ θυέλλῃ Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαώτες ἔποντο. 13, 39—40. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

15. Ἡ λάμψις. ἐν δὲ οἱ ὅσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡς εἰ σέλας ἐξεφάνθην. 19, 16—17. *Παραβολή.*

16. Ἡ λάμψις τοῦ πυρὸς. τὼ δὲ οἱ ὅσσε λαμπέσθην ὡς εἴ τε πυρὸς σέλας. 19, 365—366. *Παραβολή.*

17. Ἡ λάμψις τοῦ καιομένου πυρός (καὶ ἡ λάμψις τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου). ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἵκελος αὐγῇ ἢ πυρὸς αἰθομένου ἢ ἡελίου ἀνιόντος. 22, 134—135. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

18. (Ἡ σελήνη,) ἡ τοῦ καιομένου πυρός ἀναφαινομένη λάμψις, (οἱ ναῦται, οὓσιν αὖτε παρὰ τὴν θέλησίν των φέρουσιν αἱ θύελλαι ἐπὶ τῆς πολυίχθυος θαλάσσης μακρὰν τῶν φίλων των· τὰ ὄρη καὶ ἡ μονήρης μάνδρα). αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε εἴλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ' ἥύτε μήνης. ὥς δ' ἔτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτητι φανήῃ καιομένοιο πυρός, τό τε καίεται ὑψόθ' ὄρεσφι σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄλλαι πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν· ὥς ἂπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἔκανε καλοῦ δαιδαλέου. 19, 373—380. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο παραβολῶν.*

19. Ὁ καπνός. ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται ἥύτε καπνός. 18, 110. *Παραβολή.*

20. Ὁ ἀναβαίνων καπνός. Ἰ. Γ, XIV, 3.

ε) Τὸ ὕδωρ.

1. Τὸ πηγάζον ὕδωρ. Ἰδὲ Γ, XX, 5.

2. Ἡ μικρὰ κρίνη. Ἰ. Γ, XXIII, β, 25.

3. Ἡ μελάνυδρος κρίνη. Ἰ. Γ, XXIII, β, 38.

4. Ἡ μελάνυδρος κρίνη (καὶ ὁ ἀπόκρημνος βράχος). — 1. ἂν δ' Ἀγαμέμνων ἵστατο δάκρυ χέων, ὥς τε κρίνη μελάνυδρος, ἥ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ· ὥς ὁ βαρὺ στενάχων ἔπε' Ἀργεῖοισι μετηύδα. 9, 13—16. 2. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.* — 2. Πάτροκλος δ' Ἀχιλλεὶ παρίστατο, ποιμένι λαῶν, δάκρυα θερμὰ χέων ὥς τε κρίνη μελάνυδρος, ἥ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ. 16, 2—4. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

5. Ὁ χεῖμαρρος. — 1. Ἰ. Γ, XXIII, α, 35. — 2. Ἰ. Γ, XIX, 41.

6. Οἱ ἐκ μεγάλων πηγῶν ῥέοντες καὶ τὰ ὀρμητικὰ ὕδατά των συμβάλλοντες ῥοθοῦντες χεῖμαρροι, (τὰ ὄρη, ἡ κοιλάς, ἡ χαράδρα καὶ ὁ ποιμήν). ὥς δ' ὅτε χεῖμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες ἐς μισγάγκειαν ξυμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ κρουνῶν ἐκ μεγάλων κοίλης ἔντοσθε χαράδρης· τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὖρεσιν ἔκλυε ποιμήν· ὥς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχή τε πόνος τε. 4, 452—456. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

7. Ὁ ὀρμητικῶς ῥέων καὶ ἐξαίφνης ἐπελθὼν πεπλημμυρισμένος χεῖμαρρος ποταμὸς, (τὰ ἠσφαλισμένα προχώματα, οἱ περίβολοι τῶν θαλερῶν ἀγρῶν, ὁ Ζεὺς, ἡ ῥαγδαία βροχή, ἡ γεωργία καὶ οἱ νέοι γεωργοί). θῦνε γὰρ ἄμ. πεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἑοικώς, χεῖμαρρῳ, ὅς τ' ὡκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας· τὸν δ' οὐτ' ἄρ τε γέφυραι ἐερμέναι ἰσχανόωσιν οὐτ' ἄρα ἔρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθλέων ἐλθόντ' ἐξαπίνης, ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος· πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε κάλ' αἰζηῶν· ὥς ὑπὸ Τυδεΐδῃ πυκινὰ κλονέοντο φάλαγγες Τρώων, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον, πολέες περ ἑόντες. 5, 87—94. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

8. Ὁ ποταμὸς καὶ τὸ ὕδωρ. Ἰ. Γ, XXIII, β, 69.

9. Τὰ ῥεῖθρα τοῦ Καῦστρου. Ἰ. Γ, XIX, 38.

10. Ὁ καλλίρρους ποταμὸς. 1. Ἰ. Γ, XVIII, 1. — 2. Ἰ. Γ, XVIII, 2.

11. Τὰ φοβερά ῥεύματα τῶν μεγάλων ποταμῶν. Ἰ. Γ, XVI, 14.

12. Ὁ πλημμυρισμένος ὀρμητικὸς ποταμὸς, ἔστις πολὺν συρφετὸν ἐμβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, (ἡ πεδιάς, τὰ ὄρη, ὁ Ζεὺς, ἡ βροχή, αἱ ξηραὶ δρυὲς καὶ αἱ πεῦκαι). ὥς δ' ὅποτε πλήθων ποταμὸς πεδίον δὲ κάτεισι χεῖμαρρους κατ' ὄρεσφιν, ὁπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, πολλὰς δὲ δρυὺς ἀξαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας ἐσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἄλλα βάλλει, ὥς

ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας, δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας. 11, 492—497. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

13. Ὁ πρὸς τὴν θάλασσαν ῥέων ὀρμητικός, ἀφρίζων καὶ ῥοδᾶν ποταμός. I. Γ, I, 2.

14. (Ἡ βροχερὰ καταιγίς, ἡ μέλαινα γῆ, ἡ φθινοπωρινὴ ἡμέρα), τὸ σφοδρότατον χυνόμενον ὕδωρ, (ὁ ὠγρισμένος Ζεὺς, οἱ ἐν ταῖς συνελεύσεσι διεστραμμέναις δίκαις κρίνοντες ἄνδρες, οἵτινες ἀποδιώκουσι τὴν δικαιοσύνην· ἡ ἐκδίκησις τῶν θεῶν,) οἱ πλημμυριζόμενοι ποταμοί, οἱ χεῖμαρροι, οἵτινες προηγεῖς μετὰ πατάγου ῥέουσιν εἰς τὴν θάλασσαν, (αἱ κλιτύες, τὰ ὄρη, ὁ στεναγμός, τὰ γεωργικὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων). ὥς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθὼν ἡματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χεῖι ὕδωρ Ζεὺς, ὅτε δὴ ἄνδρεςσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ, οἷ βίῃ εἰν ἀγορῇ σχολιάς κρίνωσι θέμιστας, ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες· τῶν δὲ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες, πολλὰς δὲ κλιτύς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι, ἐς δ' ἄλλα πορφυρέην μεγάλην στενάχουσι (ὁ στεναγμός ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ πατάγου) ῥέουσαι ἐξ ὀρέων ἐπὶ χάρ, μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων· ὥς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλην στενάχοντο θέουσαι. 16, 384—393. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.*

15. Τὸ μέγα κῶμα τῆς θαλάσσης, ὃ τι παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ οὐρανοπέπτου ποταμοῦ βρουχᾶται συγχρουόμενον πρὸς τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ· αἱ ἐκατέρωθεν ἄκραι τῆς παραλίας, αἵτινες βοῖζουσι ἐκβραζούσης τῆς θαλάσσης. ὥς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι Διυπετέος ποταμοῖο βέβρυχεν μέγα κῶμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι ἡόνες βοῶσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἕξω, τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν. 17, 263—266. *Παραβολή.*

16. Ὁ μέλας πόντος. I. Γ, IV, 1.

ζ) Τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα.

1. Ὁ οὐρανός, ὁ χειμῶν καὶ ἡ βροχή. Ἰδὲ Γ, XXIII, β, 61.

2. Ὁ εὐρύς οὐρανός. Ἰ. Γ, XIV, 3.

3. Ὁ ἥλιος. λευκὸν δ' ἦν ἡέλιος ὥς. 14, 185. *Παραβολή.*

4. Ὁ ἐκτινοβολῶν ἥλιος. Ἰ. Γ, XVIII, 1.

5. Ἡ λάμψις τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Ἰ. Γ, XXIII, δ, 17.

6. Ἡ σελήνη. — 1. Ἰ. Γ, XXIII, δ, 18. — 2. ἐν δὲ μετώπῳ λευκὸν σῆμα τέτυκτο περίτροχον ἥτε μήνη. 23, 454—455. *Παραβολή.*

7. Οἱ ἀστέρες, οἵτινες ἐν τῷ οὐρανῷ περὶ τὴν φωτεινὴν σελήνην λαμπροὶ ἐμφαίνονται, ἐὰν ὁ ἄπειρος αἰθέρ νηνεμῇ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ διεκφαίνεται, (αἱ ἀκρίόρειαι, τὰ ἀκρωτήρια, αἱ κοιλάδες καὶ ὁ ποιμήν). ὥς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαινήν ἀμφὶ σελήνην φαίνεται ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθέρ, ἔκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόνες ἄκροι καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθέρ, πάντα δὲ εἶδεται ἄστρα, γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν· τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἡδὲ Εὐάνθοιο ῥοάων Τρώων καίωντων πυρὰ φαίνεται Ἰλιόθι πρό. 8, 555—561. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

8. Ὁ ἀστήρ. ἡ δ' ἀστήρ ὡς ἀπέλαμπεν ἵππουρις τρυφάλαια. 19, 381—382. *Παραβολή.*

9. Ὁ λάμπων ἀστήρ. Ἐκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνη, ὃς κάλλιστος ἦν ποικίλμασιν ἡδὲ μέγιστος, ἀστήρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν. 6, 293—295. *Παραβολή.*

10. Ὁ ὠραῖος ἀστήρ. ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' . . . Ἐκτορίδην ἀγαπητόν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ. 6, 399—401. *Παραβολή.*

11. Ὁ ἀναφαινόμενος λαμπρὸς καὶ πολλοὺς σπινθῆρας ῥίπτων ἀστήρ, (ὁ υἱὸς τοῦ χρυφίνου Κρόνου, οἱ ναῦται, ἡ διοσημεία καὶ ὁ μέγας στρατὸς τῶν λαῶν). οἷον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω, ἥ ναύτησι τέρας ἦε στρατῷ εὐρέι λαῶν, λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται· τῷ εἰκοτ' ἦξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη, καὶ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον. 4, 75—79. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

12. Ὁ ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀστέρων πορευόμενος ἔσπερος, ὅστις εἶναι ὁ ὠραιότατος τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ ἀστέρων. οἷος δ' ἀστήρ εἷσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ ἔσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ, ὥς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς πάλLEN δεξιτερῇ φρονέων κακὸν Ἑκτορι δίω. 22, 317—320. *Παραβολή.*

13. Ὁ φθινοπωρινὸς ἀστήρ,¹ ὅστις λελουσμένος ἐν τῷ Ὠκεανῷ² λαμπρότατα φέγγει. θαῖε οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ, ἀσ:έρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὃς τε μάλιστα λαμπρὸν παμφαίνησι λελουμένος Ὠκεανοῖο τοῖόν σί πῦρ θαῖεν ἀπὸ κρατὸς τε καὶ ὤμων. 5, 4—7. *Παραβολή.*

14. Ὁ λάμπων στήρ, ὅστις ἀνατέλλει τὸ φθινόπωρον, αἱ δὲ λάμψεις αὐτοῦ εἶναι φωτεινότεραι μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀστέρων ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς, ἐπικαλοῦσι δὲ αὐτὸν κύνα τοῦ Ὠρίωνος καὶ εἶναι μὲν οὗτος λαμπρότατος, ἀλλ' εἶναι κακὸν σημεῖον, διότι φέρει πολὺν καύσωνα τοῖς δυστυχεῖσιν ἀνθρώποις. τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἶδεν ὀφθαλμοῖσι παμφαίνονθ' ὥς τ' ἀστέρ', ἐπεσσύμενον πεδίοιο, ὃς ῥά τ' ὀπώρης εἷσιν, ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαὶ φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ, ὃν τε κύν' Ὠρίωνος ἐπικλησιν καλέουσι λαμπρότατος μὲν ὃδ' ἐστί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται καὶ τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν· ὥς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος. 22, 25—32. *Παραβολή.*

15. Τὸ φῶς. — 1. φῶς (σωτηρίαν) δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν. 6, 6. — 2. αἶ κέν τι φῶς (σωτηρία) Δαναοῖσι γένηαι. 8, 282. — 3. αἶ κέν τι φῶς (σωτηρία) Δαναοῖσι γένηαι. 11, 797. — 4. ὡ ἐν χερσὶ φῶς (σωτηρία), οὐ μελιχίῃ πολέμοιο. 15, 741. — 5. ἦν πού τι ὁ φῶς (σωτηρία) Δαναοῖσι γένωμαι. 16, 39. — 6. ἐπὴν φῶς (σωτηρίαν) ἐν νήεσσι θήγης. 16, 95—96. — 7. καὶ τῷ μὲν φῶς (σωτηρία) ἦλθεν. 17, 615. — 8. οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμεν φῶς (σωτηρία) οὐδ'

¹ Ὁ Σείριος. — ² Δηλ. ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ ἀνατέλλων.

ἐτάροιζι τοῖς ἄλλοις. 18, 102—103. — 9. ἥ οἱ πρόσθεν
 ἰούσα τίθει φάος (νίχην). 20, 95. — 10. αἱ δὲ πετασθεῖσαι
 τεῦξαν φάος (σωτηρίαν). 21, 538.

16. Ἡ ἀστραπή. — 1. Ἰ. Γ, V, 6. — 2. δεινὸν ἄορ
 τανύηκες ἔχων ἐν χερσὶ παχείης, εἵκελον ἀστεροπή. 14, 385—386.
Παραβολή.

17. Ἡ ἀστραπή, ἡ πολλή καὶ ἀκατάπαυστος βροχή, ἡ
 χάλαζα καὶ ἡ χιών. Ἰ. Γ, V, 7.

18. Ἡ σκοτεινὴ ἀτμόσφαιρα, τὸ καῦμα καὶ ὁ θυελλώδης
 ἄνεμος. οἷη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ καύματος ἐξ
 ἀνέμοιο δυσασέος ὀρνυμένοι, τοῖος Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ χάλκεος
 Ἀρης φαίνεται ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν. 5, 864—867.

Παραβολή.

19. Ἡ νύξ. ὁ δ' ἦγε νυκτὶ ἑοικώς. 1, 47. *Παραβολή.*

20. Ἡ ταχεῖα νύξ. ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἐκτωρ νυκτὶ
 θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια. 12, 462—463. *Παραβολή.*

21. Τὸ σκότος τῆς νυκτός. Ἰ. Γ, XXIII, β, 8.

22. Ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ. Ἰ. Γ, IV, 1.

23. (Ἡ ὑψηλὴ κορυφὴ τοῦ μεγάλου ὄρους.) ἡ διασκορ-
 πισθεῖσα πυκνὴ νεφέλη, (ὁ τὰς ἀστραπὰς ἐγείρων Ζεὺς, αἱ
 ἀναφαινόμεναι ἀκρόωρται καὶ ἀκρωτήρια καὶ κοιλάδες), ὁ ἀπὸ
 τοῦ οὐρανοῦ διεκχαινόμενος ἄπειρος αἰθήρ. ὥς δ' ὅτ' ἀφ'
 ὑψηλῆς ὄρεος μέγαλοιο κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα
 Ζεὺς, ἐκ τ' ἔφρανε πᾶσι σκοπιαὶ καὶ πρόωνες ἄκροι καὶ νάπαι,
 οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ, ὥς Δαναοὶ νηῶν
 μὲν ἀπωτάμενοι δήιον πῦρ τυτθὸν ἀνέπνευσαν. 16, 297—302.

Πολυχρωμικὴ παραβολή.

24. Ἡ νεφέλη. — 1. ἐπεὶ πολέμοιο νέφος (ὄλεθρος)
 περὶ πάντα καλύπτει, Ἐκτωρ. 17, 243—244. — 2. Ἰ. Γ,
 XVI, 14. — 3. μετὰ δὲ νέφος (στῖφος) εἴπετο πεζῶν. 23, 133.

25. Ἡ νεφέλη καὶ ἡ θύελλα. ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη
 ἴστατ' ἀειρομένη ὥς τε νέφος ἡδὲ θύελλα. 23, 365—366.

Παραβολή.

26. Ἡ σκοτεινὴ νεφέλη. — 1. κυάνεον Τρώων νέφος (στῆφος) ἀμφιβέβηκε νηυσίν. 16, 66—67. — 2. νεφέλη (θάνατος) δέ μιν ἀμφεκάλυψε κυανέη. 20, 417—418.

27. Αἱ σκοτειναὶ νεφέλαι. Ἰ. Γ, XXIII, β, 50.

28. Αἱ σκιεραὶ νεφέλαι. Ἰ. Γ, VI, 2.

29. Ἡ μέλαινα νεφέλη. — 1. θανάτου δὲ μέλαν νέφος (αἰώνιον σκότος) ἀμφεκάλυψεν. 16, 350. — 2. τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα (λύπη μεγάλη). 17, 591. — 3. τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα (λύπη μεγάλη). 18, 22.

30. Αἱ ἀκίνητοι σκιεραὶ νεφέλαι, (ὁ Ζεὺς,) ἡ νηνεμία, (τὰ ὑψηλὰ ὄρη, ἡ κοίμησις,) ἡ παῦσις τοῦ ἰσχυροῦ Βόρρᾶ καὶ τῶν ἄλλων ὀρμητικῶν ἀνέμων καὶ αἱ συρίζουσαι πνοαί. ἔμμενον νεφέλησιν ἐοικότες, ἅς τε Κρονίων νηνεμίης ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν ἀτρέμας, ὅφρ' εὐδῇσι (ἡ κοίμησις ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς παύσεως) μένος Βορέας καὶ ἄλλων ζαχρειῶν ἀνέμων, οἳ τε νέφεα σκιάοντα πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασκιδνάσιν ἀέντες· ὡς Δαναοὶ Τρώας μένον ἔμπεδον οὐδὲ φέροντο. 5, 522—527. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.

31. Ἡ μετὰ αἰθρίαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐρχομένη καὶ λαίλαπα προμηνύουσα νεφέλη, (ὁ Ὀλύμπιος καὶ ὁ Ζεὺς). ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω αἰθέρος ἐκ δίτης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ, ὡς τῶν ἐκ νηῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε, οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. 16, 364—367. Πολυχρωμικὴ παραβολή.

32. Ἡ νεφέλη, ἡ μεγάλην θύελλαν φέρουσα μέλαινα νεφέλη, (ὁ αἰπὸλος, ἡ θάλασσα,) ὁ Ζεφύρος, (τὸ σπῆλαιον καὶ τὰ ποίμνια). τῷ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος (ἡ νεφέλη ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ στίφους) εἶπετο πεζῶν. ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπὸλος ἀνὴρ ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς· τῷ δὲ τ' ἀνευθεν ἐόντι μελάντερον ἢ ὅτε πίσσα φαίνεται· ἰὼν κατὰ πόντον, ἄγει δὲ τε λαίλαπα πολλήν, ῥίγησέν τε ἰδὼν ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα· τοῖαι ἅμ' Αἰάντεσσι Διοτρε-

φέων αἰζήων δήιον ἐς πόλεμον πυκινὰ κίνυντο φάλαγγες κῶ-
ναι, σάχεσιν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι. 4, 274—282.
Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ
μιᾶς μεταφορᾶς.

33. Ἡ πνοή. δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο (ἢ
προσπάθεια) 21, 386.

34. Ὁ ἄνεμος. Ἰ. Γ, XXI, 12.

35. Ὁ ἄνεμος καὶ ἡ βροχή. Ἰ. Γ, XXIII, γ, 13.

36. Ὁ ἄνεμος καὶ ἡ ἀνοιξίς. Ἰ. Γ, XXIII, γ, 3.

37. Ὁ συστρέφων ἄνεμος. Ἰ. Γ, XXIII, δ, 6.

38. Ὁ διαταράσσων καὶ συστρέφων ἄνεμος. Ἰ. Γ,
XXI, 11.

39. Αἱ πνοαὶ τῶν διαφόρων ἀνέμων καὶ ὁ μετὰ μεγάλης
λαίλαπος ἐξαίφνης ἐλθὼν ἄνεμος. Ἰ. Γ, XX, 5.

40. Ἡ θύελλα. — 1. Ἰ. Γ, XVI, 19. — 2. Ἰ. Γ, XXIII,
δ, 14.

41. Αἱ ἐπὶ σφοδρῶν ἀνέμων διεγχειρόμεναι θύελλαι. Ἰ.
Γ, XXIII, α, 36.

42. Ἡ σφοδρῶν ἀνέμων ἐκπληκτικῶς συρίζουσα θύελλα
καὶ ἡ βροντή. Ἰ. Γ, XXII, 17.

43. Ἡ σκοτεινὴ λαίλαψ. — 1. οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον
ἐρεμνῇ λαίλαπι ἴσοι. 12, 375. *Παραβολή.* — 2. αὖτε δ' Ἄρης
ἐτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἴσος. 20, 51. *Παραβολή.*

44. Ἡ μέλαινα καταιγίς. αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα κελαινῇ
λαίλαπι ἴσος. 11, 748. *Παραβολή.*

45. Ἡ βροχερὰ καταιγίς καὶ ἡ φθινοπωρινὴ ἡμέρα. Ἰ.
Γ, XXIII, ε, 14.

46. Ὁ Βορρᾶς. Ἰ. Γ, XXIII, β, 73.

47. Ἡ θλιβερὰ πνοὴ τοῦ Βορρᾶ καὶ ὁ μανιωδῶς συρί-
ζων ἄνεμος. Ἰ. Γ, XXII, 22.

48. Ὁ φθινοπωρινὸς Βορρᾶς. Ἰ. Γ, XX, 7.

49. Ὁ Ζέφυρος. — 1. Ἰ. Γ, XXII, 21. — 2. Ἰ. Γ,
XXII, 11.

50. (Ἡ κορυφή τοῦ ὄρους,) ὁ Νότος, ἡ καταχευμένη ὁμίχλη, ἐν ᾗ βλέπει τις τόσον, ὅσον μακρὸν ρίπτεται ὁ λίθος, (ὁ ποιμὴν, ὁ κλέπτης τῶν προβάτων,) ἡ νύξ. εὐτ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὁμίχλην, ποιμέσιν οὗ τι φίλην, κλέπτην δέ τε νυκτὸς ἀμείνω, τόσον τίς τ' ἐπιλεύσει, ὅσον τ' ἐπὶ λαῶν ἵησιν· ὥς ἄρα τῶν ὑπὸ πρὸς κόνισαλος ὥρυτ' ἀελλῆς ἐρχομένων. 3, 10—14. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

51. Ὁ Νότος καὶ οἱ διάφοροι ἀπὸ τοῦ ἐνδὸς ἢ τοῦ ἄλλου μέρους πνέοντες ἄνεμοι. Ἰ. Γ, XXII, 10.

52. Οἱ ἀπὸ τῆς Θράκης πνέοντες καὶ ἐξαίφνης ἐλθόντες δύο ἄνεμοι, ὁ Βορρᾶς καὶ ὁ Ζέφυρος. Ἰ. Γ, XXII, 18.

53. Ὁ μετὰ μεγάλης καταγίδος ἐπιπесῶν καὶ τὰς νεφέλας τοῦ σφοδροῦ Νότου ἀποδιώκων Ζέφυρος. Ἰ. Γ, XXII, 19.

54. Ὁ Εὐρος καὶ ὁ Νότος ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους, (αἱ κοιλάδες τοῦ ὄρους, τὸ σειόμενον πυκνὸν δάσος, ἡ φηγὸς, ἡ μελία καὶ ἡ τανύφλοιος¹ κρίνεια, αἵτινες φοβερώς κρότῳ κτυπῶσι τοὺς τανυήχεις² κλάδους ἀλλήλων, καὶ ἀκούεται ὁ κρότος αὐτῶν συντριβομένων). ὥς δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοισιν οὗρεος ἐν βήσσης βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην, φηγὸν τε μελίην τε τανύφλοιόν τε κρίνειαν, αἶ τε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκειας ὄζους ἡχῇ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων· ὥς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες δῆρουν, οὐδ' ἕτεροι μνῶνont' ὀλοοῖο φόβοιο. 16, 765—771. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

55. Ὁ Εὐρος, ὁ Νότος, αἱ νεφέλαι καὶ ὁ σφοδρῶς ἐπιπνέων Ζέφυρος. Ἰ. Γ, XXII, 20.

56. Ἡ κακοκαιρία. Ἰ. Γ, XIX, 41.

57. Ἡ χιὼν. Ἰ. Γ, XXIII, α, 12.

58. Ἡ ἐκ τῶν νεφελῶν ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ὑπὸ τοῦ

¹ Κατὰ μακρὰς ταινίας ἀπολεπιζόμενον φλοιὸν ἔχουσα. — ² Μακρὰν καὶ εὐθεΐαν ἀκωκὴν ἔχοντα.

αἰθέρος γεννηθέντος Βορρᾶ καταφερομένη χιὼν ἢ ψυχρὰ χάλαζα. ὥς δ' ὅτ' ἂν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἢ χάλαζα ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέας, ὥς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτато ὠκέα Ἴρις. 15, 170—172. *Παραβολή.*

59. Αἱ νιφάδες, ἄστινας σφοδρὸς ἄνεμος σείσας τὰς σκιερὰς νεφέλας σωρηδὸν καταρρίπτει, (ἢ πολύτροφος γῆ). νιφάδες δ' ὥς πίπταν ἔραζε, ἅς τ' ἄνεμος ζαῆς, νέφεα σκιάοντα δονήσας, ταρφειὰς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ· ὥς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, ἡμὲν Ἀχαιῶν ἡδὲ καὶ ἐκ Τρώων. 12, 156—160. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

60. Αἱ χειμεριναὶ νιφάδες. ἀλλ' ὅτε δὴ ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος εἶη καὶ ἔπεα νιφάδεσιν ἐοικότα χειμερίησιν. 3, 221—222. *Παραβολή.*

61. Αἱ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ὑπὸ τοῦ αἰθέρος γεννηθέντος Βορρᾶ καταφερόμεναι πυκναὶ καὶ ψυχραὶ νιφάδες. ὥς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται ψυχραὶ, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέας, ὥς τότε ταρφειαὶ κόρυθες λαμπρὸν γανώσασιν νηῶν ἐκφορέοντο καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι θώρηκές τε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρα. 19, 357—361. *Παραβολή.*

62. Αἱ ἐν χειμερινῇ ἡμέρᾳ πυκνῶς πίπτουσιν καὶ τὰ πάντα καλύπτουσιν νιφάδες τῆς χιόνος, (ὁ τοῖς ἀνθρώποις τὰ βέλη του δεικνύων μητίετα Ζεὺς,) οἱ ἄνεμοι, (αἱ κορυφαὶ τῶν ὕψηλῶν ὀρέων, τὰ ἀκρωτήρια, αἱ λωτόφυτοι πεδιάδες, οἱ εὔφοροι ἀγροὶ τῶν ἀνθρώπων, ἡ πολιὰ θάλασσα, οἱ λιμένες, αἱ ἄκται καὶ τὸ προσπίπτον κῶμα). τῶν δ', ὥς τε νιφάδες χιόνος πίπτωσι θαρμειαὶ ἡμῶν χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς νιφέμεν, ἀνθρώποισι πιφασκόμενος τὰ ἃ κῆλα κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον, ὅφρα καλύψῃ ὕψηλῶν ὀρέων κυρυφὰς καὶ πρῶνας ἄκρους καὶ πεδία λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα· καὶ τ' ἐφ' ἄλός πολιῆς κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἄκταις, κῶμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται· ἀλλὰ τε πάντα εἵλυται καθύπερθ', ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος· ὥς τῶν ἀμφοτέρωσιν λίθοι

πωτῶντο θαμειαί. 12, 278—287. Πολυχρωμική παραβολή.

63. Ἡ ὁμίχλη. ἀνέδου πολιῆς ἄλως ἤντ' ὁμίχλη. 1, 359. Παραβολή.

64. Ἡ βροχή. Ἰ. Γ, XXIII, ε, 12.

65. Ἡ ῥαγδαία βροχή. Ἰ. Γ, XXIII, ε, 7.

66. Ἡ τηχομένη δρόσος, (οἱ στάχυες τοῦ αὐξάνοντος σπαρτοῦ καὶ ἡ ὑπὸ τῶν ὀρθίως ἱσταμένων σταχύων οἶονεῖ ἀνατριχιασμένη καλλιεργῆμένη γῆ). τοῖο δὲ θυμὸς ἰάνθη, ὡς εἰτε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση ληίου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι· ὡς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη. 23, 597—600. Πολυχρωμική παραβολή.

67. Ἡ δρόσος καὶ ἡ ἄνοιξις. Ἰ. Γ, XX, 3.

68. Ἡ ἄνοιξις. — 1. Ἰ. Γ, XXIII, β, 63. — 2. Ἰ. Γ, XIX, 38. — 3. Ἰ. Γ, XXIII, β, 67.

ΟΛΥΣΣΕΙΑ.

Α) Ἡ συνεκδοχή.

Ὁ ἄνθρωπος.

Ἡ καρδία ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. ἀλλ' οὗ πω τοιοῦτον ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν οἷον Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ. 4, 269—270.

Β) Ἡ μετωνυμία.

Ὁ ἄνθρωπος.

1. Τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν ἀντὶ τῶν ὀφθαλμῶν. — 1. κύσσε δέ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά. 16, 15. —

2. κύσσε δέ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά. 17,

39. — 3. κύσσ' ἄρα μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά.
19, 417.

2. Ὁ φόνος ἀντὶ τῆς αἰτίας τοῦ φόνου. αἱ δὴ οἱ καὶ
ἔπειτα φόνος καὶ μοῖρα γέγοντο. 21, 24.

Γ) Οἱ τρόποι τῆς ἀναλογίας.

I. Ὁ ἄνθρωπος.

1. Ὁ πατήρ, ὅστις ὑποδεχόμενος τὸν μετὰ παρέλευσιν πολλοῦ χρόνου ἀλλαχόθεν νεωστὶ ἐπιστρέψαντα υἱόν του φιλοξενεῖ αὐτὸν ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς του. δεξάμενος δέ με κείνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν ἐνδυκέως ἐφίλει, ὡς εἴ τε πατήρ ἐὼν υἱὸν ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν· ὡς ἔμ' ἐκεῖνος ἐνδυκέως ἐκόμιζε σὺν υἰάσι κυδαλίμοισιν. 17, 110—113. *Παραβολή.*

2. Ὁ πατήρ, ὅστις ὑποδέχεται περιπαθῶς μονογενῆ καὶ ὀφείγονον υἱόν του ἐπανερχόμενον ἀπὸ μεμακρυσμένης χώρας μετὰ θέα εἶτη, καὶ ὅστις ὑπέφερε πολλοὺς πόνους ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ του. ὡς δὲ πατήρ ὢν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζῃ ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῃ ἐνιαυτῷ, μόνον τηλύγετον, τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ, ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα διὸς ὕφορβος πάντα κύσεν περιφύς. 16, 17—21. *Παραβολή.*

3. Οἱ παῖδες, οἵτινες χαίρουσι διὰ τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ πατρὸς των, ὅστις ἐπὶ πολλὸν χρόνον κατέκειτο βασανιζόμενος καὶ ὑποφέρων σκληροὺς πόνους ἐκ νόσου, ἀπηλλάγῃ δὲ τοῦ κακοῦ τούτου πρὸς χαρὰν ἑαυτοῦ καὶ τῶν παίδων του, (ὁ ἀποτρόπαιος δαίμων καὶ οἱ θεοί). ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπᾶσιος βίωτος παίδεσσι φανήῃ πατρός, ὃς ἐν νοῦσφ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, δηρὸν τηκόμενος, στυγερὸς δὲ οἱ ἔχραε δαίμων, ἀσπᾶσιον δ' ἄρα τὸν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, ὡς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη. 5, 394—398. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

4. Ἡ μήτηρ. ἔναιε Πύλφ ἔνι, μητέρι (διαμονῇ) μήλων. 15, 226.

5. Τὸ γῆρας. ὄγχνη ἐπ' ὄγχνη γηράσκει (ἢ ὠρίμανσις). 7, 120.

6. Ἡ διάνοια. Ἰδὲ Γ, XIX, β, 6.

7. Ἡ ἀναίδεια. αὐτίς ἔπειτα πέδον δὲ κυλίνδετο λάας ἀναιδῆς (ὀλέθριος). 11, 598.

II. Ἡ οἰκία.

1. Ὁ γάμος ἢ γεῦμα δι' ἐράνου γινόμενον ἢ ἄφθονος εὐωχία πλουσίου καὶ ἰσχυροῦ ἀνδρός. Ἰδὲ Γ, XV, 7.

2. Οἱ κύνες, οἵτινες περὶ τὸν κύριον των ἐπανερχόμενον ἐκ συμποσίου σείουσι τὰς οὐράς, διότι πάντοτε φέρει αὐτοῖς ἡδύσματα τῆς φυγῆς των. ὥς δ' ὅτι ἂν ἀμφὶ ἄνακ-α κύνες δαίτηθ-ν ἰόντα σαίνωσ'. αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ ὥς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἡδὲ λέοντες σαῖνιν. 10, 216—219. Παραβολή.

3. Ἡ ὑλακὴ καὶ ἡ κύων, ἥτις στοεφομένη περὶ τὰ τρυφερὰ νεογνά τῆς ὑλακτεῖ κατὰ τοῦ ἀγνώστου ἀνδρός καὶ θέλει νὰ ἐπιτεθῇ. κραδίη δὲ οἱ ἔνδον ὑλάκτει (ἢ ὑλακὴ ὥς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ἀγανακτήσεως). ὥς δὲ κύων ἀμαλῆσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα ἄνδρ' ἀγνοίησας ὑλάει μέμονέν τε μάχεσθαι, ὥς ῥα τοῦ ἔνδον ὑλάκτει (ἢ ὑλακὴ ὥς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ἀγανακτήσεως) ἀγαιομένου κακὰ ἔργα. 20, 13—16. Σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ δύο μεταφορῶν.

III. Ἡ μαγειρική, τὸ φαγητὸν καὶ τὸ ποτόν.

Ὁ ἀνὴρ, ὅστις ἐπὶ μεγάλου φλεγομένου πυρὸς ταχέως περιστρέφει τὴν πάχους καὶ αἷματος πλήρη κοιλίαν, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ τὴν ψήσῃ τάχιστα. ὥς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰδομένοιο, ἐμπλείην κνίσης τε καὶ αἵματος, ἔνθα

καὶ ἔνθα αἰόλλη, μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι, ὥς ἄρ'
ὁ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλίσσεται μερμηρίζων. 20, 25—28.
Παραβολή.

IV. Αἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων ἐν γένει.

Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐν τῇ ἄκρᾳ τοῦ ἀγροῦ μακρὰν παντὸς
γεῖτονος κρύπτει τὸν δαυλὸν εἰς τὴν μέλαιναν στάκτην
σάζων τὸ ξάπυρον, ἵνα μὴ ἀναγκασθῇ νὰ ζητήσῃ ἀλλαχόθεν.
ὥς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ ἀγροῦ ἐπ' ἐσχα-
τιῆς, ᾧ μὴ πάρα γεῖτονες ἄλλοι, σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα
μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὖθι, ὥς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύφατο.
5, 448—491. *Παραβολή.*

V. Ἡ μυθολογία.

1. Ὁ Ποσειδῶν. Ἰδὲ Γ, XVIII, 4.

2. Ὁ Ὑφαιστος καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, οἵτινες διδάσκουσι παντοίας
τέχνας. — 1. Ἰ. Γ, VIII, 1. — 2. Ἰ. Γ, VIII, 2.

3. Ἡ μέλαινα Κήρ. Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ κηρὶ
ἔοικε. 17, 500. *Παραβολή.*

4. Ὁ ἀποτρόπαιος θαίμων καὶ οἱ θεοί. Ἰ. Γ, I, 3.

5. Ἡ τοῦ ὄρους κατέρχομένη τοξεύτρια Ἄρτεμις, ἥτις
διατρέχει ἢ τὸν ὑπερύψηλον Ταῦγετον ἢ τὸν Ἐρύμανθον
τερπομένη τῇ θήρᾳ τῶν ἀγριοχοίρων καὶ τῶν ὠκέων ἐλάφων,
καὶ σὺν αὐτῇ διασκεδάζονται αἱ ἀγροδίαται νύμφαι, αἱ
θυγατέρες τοῦ αἰγιδοφόρου Διὸς, χαίρει δὲ ἡ Λητώ ἐν τῇ
καρδίᾳ της, διότι ἡ θυγάτηρ της ὑψώνει ὑπεράνω πασῶν τῶν
ἄλλων τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ μέτωπον, καὶ εὐκόλως διακρίνεται
μεταξὺ αὐτῶν, εἰ καὶ πᾶσαι εἶναι ὠραῖαι. οἷον δ' Ἄρτεμις
εἰσι κατ' ὄρεος ἰοχέαιρα, ἢ κατὰ Τηῦγετον περιμήκετον ἢ
Ἐρύμανθον, τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείης ἐλάφοις· τῇ δὲ
θ' ἄμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, ἀγρονόμοι παίζουσι.

γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ· πασάων δ' ὅπερ ἦ γε κάρη ἔχει
 ἡδὲ μέτωπα, ρεῖά τ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
 ὣς ἦ γ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμής. 6, 102—109.

Παραβολή.

6. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Πανδαρέου, ἡ πρασινοκίτρινος Ἀηδών,
 ἥτις καθίζουσα ἐν τοῖς πυκνοῖς φύλλοις τῶν δένδρων φάλλει
 ὠραίως ἀρχομένου ἔαρος, καὶ συνεχῶς στρέφουσα χύνει
 τὴν πολύηχον φωνὴν τῆς κλαίουσα τὸν προσφιλῆ υἱὸν τῆς
 Ἰτυλον, τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως Ζήθου, ὃν ποτε ἐφόνευσε δι'
 ὄπλου ἐξ ἀνοησίας. ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη, χλωρῆς
 Ἀηδών, καλὸν αἰεΐδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοις, δεινδρέων ἐν
 πετάλοισι καθεζομένη πυκνοῖσιν, ἥ τε θαμὰ τρωπῶσα χέει
 πολυηχέα φωνήν, παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἰτυλον φίλον, ὃν ποτε
 χαλκῷ κτείνει δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθου ἀνακτος, ὡς καὶ
 ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὁρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα. 19, 518—524.

Παραβολή.

VI. Τὸ ᾄσμα.

1. Ὁ ᾄσματος ἔμπειρος ἀνὴρ. Ἰδὲ Γ, VII.
2. Ὁ ἀοιδός, ὅστις ὑπὸ τῶν θεῶν ἐμπνεόμενος φάλλει
 ᾄσματα τέρποντα τοὺς θνητούς, ὅντινα δὲ μετὰ πολλῆς προσοχῆς
 προσβλέπει ὁ ἀνὴρ καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπιθυμοῦσιν ἀπαύστως
 νὰ τὸν ἀκούωσιν, ὁσάκις φάλλει. ὡς δ' ὅτ' ἀοιδὸν ἀνὴρ
 ποτιδέρκεται, ὅς τε θεῶν ἔξ αἰεῖδῃ δεδαῶς ἔπε' ἱμερόεντα
 βροτοῖσι, τοῦ δ' ἄμοτον μεμάασιν ἀκουέμεν, ὅππότε αἰεῖδῃ·
 ὡς ἐμὲ κείνος ἔθελγε παρήμενος ἐν μεγάροισι. 17, 518—521.

Παραβολή.

VII. Ἡ μουσική.

Ὁ φόρμιγγος ἔμπειρος ἀνὴρ, ὅστις τανύει εὐκόλως περὶ
 τὸ νέον στρεπτάριον τὴν χορδὴν προσδέσας ἐκατέρωθεν τὸ
 εὐστρεφὲς ἔντερον προβάτου, (ὁ ᾄσματος ἔμπειρος ἀνὴρ καὶ
 ἡ φωνὴ τῆς χελιδόνος). ὡς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος

καὶ ἀοιδῆς ῥηιδίως ἐτάνυσσε νέφ' περὶ κόλλοπι χορδὴν, ἄψας ἀμφοτέρωθεν ἐυστρεφὲς ἔντερον υἱός, ὥς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν περὶήσατο νευρῆς· ἥ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεϊσε, χελιδόνι εἰκέλη αὐδὴν. 21, 406—411. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο παραβολῶν.*

VIII. Ἡ ἐπεξεργασία τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου.

Ὁ ἔμπειρος τεχνίτης, ὅστις ἐπιχρυσώνει τὸν ἀργυρον καὶ κατασκευάζει ὠραιότατα ἔργα, (ὁ Ἡφαιστος καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, οἵτινες διδάσκουσι παντοίας τέχνας). — 1. ὥς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ Ἰδρις, ὃν Ἡφαιστος δέδασεν καὶ Παλλὰς Ἀθῆνη τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει, ὥς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις. 6, 232—235. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.* — 2. ὥς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ Ἰδρις, ὃν Ἡφαιστος δέδασεν καὶ Παλλὰς Ἀθῆνη τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει· ὥς μὲν τῷ περίχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις. 23, 159—162. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

IX. Ἡ σιδηρουργική.

1. Ὁ σίδηρος. — 1. Ἴδὲ Γ, XV, 8. — 2. Ἰ. Γ, XIX, α, 9.

2. Ὁ σιδηρουργὸς ἀνὴρ, ὅστις ἐμβάπτει εἰς ψυχρὸν ὕδωρ μέγαν πέλεκυν ἢ σκέπαρνον μεγάλως συρίζοντα σκληρύνων αὐτά, διότι τοῦτο δίδει μεγάλην σκλήρυνσιν εἰς τὸν σίδηρον. ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἢ σκέπαρνον εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μέγала ἰάχοντα φαρμάσσω· τὸ γὰρ αὐτὸ σιδήρου γε κράτος ἐστίν· ὥς τοῦ σίξ' ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέφ. περὶ μοχλῶ. 9, 391—394. *Παραβολή.*

X. Ἡ ξυλουργική.

Ὁ ξυλουργός, ὅστις τρυπᾷ διὰ τῆς τρυπάνης δοκὸν πλοίου, καὶ οἱ βοηθοὶ του συστρέφουσι τὴν τρυπάνην διὰ τοῦ περὶ αὐτὴν ἱμάντος ἀφάμενοι αὐτοῦ ἐκατέρωθεν, ἡ δὲ τρυπάνη στρέφεται ἀκαταπαύστως. ὥς ὅτε τις τρυπῶ δόρυ νήιον ἀνὴρ τρυπάνη, οἱ δὲ τ' ἔνερθεν ὑποσσεύουσιν ἱμάντι ἀφάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεὶ ὥς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυριήκεα μοχλὸν ἐλόντες δινέομεν. 9, 384—388. Παραβολή.

XI. Ὁ πόλεμος.

1. Ὁ πύργος. τοῖος γάρ σφιν πύργος (προστασία) ἀπώλετο. 11, 556.

2. Ἡ τρωῶσις. οἶνος σε τρώει (ζαλίζει) μελιτῆς. 21, 293.

3. Ἡ γυνή, ἥτις κλαίουσα ἐναγκαλιζέται τὸν ἀγαπητὸν σύζυγόν της. ὅστις ἔπεσε πρὸ τῆς πόλεως καὶ τῶν συμπολιτῶν του ζητῶν ἀποκρούσῃ ἀπὸ τῆς πόλεως καὶ τῶν τέκνων του τὴν ἡμέραν τοῦ ὀλέθρου· ἡ δὲ σύζυγός του ἰδοῦσα αὐτὸν ἀποθνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντα καὶ ἐναγκαλιζομένη τὸ σῶμά του ὀξυφάνως ὀδύρεται, ἐνῶ ὅπισθεν αὐτῆς οἱ ἐχθροὶ κτυπῶσι διὰ τῶν ἀκοντίων των τὰ νῶτα καὶ τοὺς ὤμους της καὶ τὴν ἀπάγουσιν εἰς αἰχμαλωσίαν, ἵνα ἔχῃ κόπους καὶ βάσανα, αἱ δὲ παρειαὶ της μαραίνονται ὑπὸ ἐλεεινοτάτης θλίψεως. ὥς δὲ γυνή κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα, ὅς τε ἐῆς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν, ἅσπερ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ· ἡ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει· οἱ δὲ τ' ὅπισθε κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἡδὲ καὶ ὤμους εἴρερον εἰσανάγουσι, πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἰζύν· τῆς δ' ἐλεεινοτάτῃ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί· ὥς Ὀδυσσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν. 8, 523—531. Παραβολή.

XII. Ἡ θήρα.

1. Ἡ πλεχτάνη. — 1. ἔνθα οἱ αἶσα ἐκφυγέειν μέγα πείραρ (τὸν κίνδυνον) ἠΐζουσ. 5, 288—289. — 2. ὡς δὴ σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' (τὸ εἰμαρμένον) ἐφῆπτο. 22, 33. — 3. νῦν ὕμιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' (τὸ εἰμαρμένον) ἐφῆπται. 22, 41.

2. Αἱ τὰ πτερὰ τανύουσαι κίχλαι ἢ περιστεραί, αἷται· ἐπιθυμοῦσαι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν κοίτην των ἐμπίπτουσιν εἰς δίκτυον, ὃ τι ἴσταται ἐν τῷ θάμνῳ, οἰκτρὰ δὲ τοὺς ὑποδέχεται κλίνη. ὡς δ' ὅτ' ἂν ἡ κίχλαι τανυσίπτεροι ἢ πέλειαι ἔρκει ἐνιπλήξωσι, τό θ' ἐστήκη ἐνὶ θάμνῳ, αὐλιν ἐσιέμεναι, στυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος, ὡς αἶ γ' ἐξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις δειρῇσι βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἴκτιστα θάνοιεν. 22, 468—472. Παραβολή.

3. Ὁ λέων, ὅστις ἐν τῷ μέσῳ πυκνοῦ πλήθους ἀνδρῶν διαλογίζεται δειλιάσας, ὅταν τὸν περικυκλώσῃσι δολίως. ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ δείσας, ὅππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσι, τόσσά μιν ὀρμαίνουσιν ἐπήλυθε νῆδυμος ὕπνος. 4, 791—793. Παραβολή.

XIII. Ἡ ἀλιευτική.

1. Οἱ ἰχθύες. ἰχθῦς δ' ὡς πείροντες ἀτερπέα δαῖτα φέροντο. 10, 124. Παραβολή.

2. Ὁ ἀλιεύς, ὅστις ἐπὶ ἐξεχούσης ἀκτῆς ρίπτων φαγητὰ ὡς δόλωμα διὰ τοὺς μικροὺς ἰχθῦς ἐξακοντίζει διὰ μακροῦς ῥάβδου εἰς τὴν θάλασσαν τὸ κέρασ τοῖ ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐλιζομένου βοός, ἔπειτα δὲ λαβὼν ρίπτει αὐτοὺς ἀσπαίροντας ἔξω τῆς θαλάσσης. ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἀλιεὺς περιμήκει ῥάβδῳ ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοις δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρασ ἀγραύλοιο, ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα

λαβὼν ἔρριψε θύραζε, ὥς οἱ γ' ἀσπαίροντες ἀείροντο προτὶ πέτρας· 12, 251—255. *Παραβολή.*

3. Οἱ ἰχθύες, οὐστinas οἱ ἀλιεῖς σύρουσι μὲ τὸ πολλὰς ὁπὰς ἔχον δίκτυον ἐκτὸς τῆς πολιᾶς θαλάσσης εἰς τὴν κοίλην παραλίαν, ἐκείνοι δὲ ὅλοι σκορπισμένοι ἐπὶ τῆς ἁμίου ποθοῦσι τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ ὁ φωτεινὸς ἥλιος ἀφαιρεῖ τὴν ζωὴν των. τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίησι πεπτεῶτας πολλούς, ὥς τ' ἰχθύας, οὓς θ' ἀλιεῖς ποῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῶ· οἱ δὲ τε πάντες κύμαθ' ἄλως ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται· τῶν μὲν τ' Ἡέλιος φαέθων ἐξείλετο θυμόν· ὥς τότ' ἄρα μνηστήρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο. 22, 383—389. *Παραβολή.*

XIV. Ἡ ἵπποτροφία καὶ ἡ ἵπποδρομία.

Τέσσαρες συνεζευγμένοι ἄρσενικοὶ ἵπποι, οἵτινες ἐν τῇ πεδιᾷδι παροτρυνόμενοι ὅλοι ὁμοῦ ὑπὸ τῶν πληγῶν τῆς μάστιγος πηδῶντες ὑψηλὰ διατρέχουσιν ὀρμητικῶς τὸν δρόμον. ἡ δ', ὥς τ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι, πάντες ἅμ' ὀρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης, ὑφός' ἀειρόμενοι ῥίμψα πρήσσουσι κέλευθον, ὥς ἄρα τῆς πρύμνῃ μὲν ἀείρετο, κύμα δ' ὀπισθε πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. 13, 81—85. *Παραβολή.*

XV. Ἡ κτηνοτροφία.

1. Ἡ βόσκησις. — 1. παῖ νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκει (θὰ ἔτρεφεν). 14, 325. — 2. βούλεται αἰτίζων βόσκειν (νὰ γεμίξῃ) ἦν γαστέρ' ἀναλτον. 17, 228. — 3. σῖτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον γαστέρα βοσκήσεις (θὰ γεμίξῃς). 17, 558—559. — 4. ὄφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν (νὰ γεμίξῃς) σὴν γαστέρ' ἀναλτον. 18, 364. — 5. καὶ νύ

κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βότκοι (θα ἔτρεφεν). 19, 294.

2. Ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐλιζόμενος ταῦρος. Ἰδὲ Γ, XIX, β, 2.

3. Ὁ μυχόμενος καὶ βοσκόμενος ταῦρος (καὶ τὸ λιθάδιον). τὰ δ' ἀνέβραχεν ἥτε ταῦρος βοσκόμενος λειμῶνι· τόσ' ἔβραχε καλὰ θύρετρα πληγέντα κληῖδι. 21, 48—50. Πολυχρωμικὴ παραβολή.

4. Αἱ διαταραχθεῖσαι τῆς ἀγέλης βόες. Ἰ. Γ, XIX, β, 11.

5. Αἱ βόες, τὰ πρόβατα καὶ ἡ μάνδρα. Ἰ. Γ, XIX, β, 3.

6. Οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐλιζόμενοι μόσχοι, οἵτινες περὶ τὰς βόας τῆς ἀγέλης, ὅταν ἐπανέρχονται εἰς τὴν κοπρίαν, ἀφοῦ χορτάσωσι βόσκουσαι, ὅλοι ἐμοῦ ἀναπηδῶσιν εἰς προὔπαντησίν των, χωρὶς νὰ δύναται πλέον νὰ τοὺς ἐμποδίξῃ φραγμός τις, ἀλλὰ συνεχῶς μυκόμενοι τρέχουσι περὶ τὰς μητέρας των. ὡς δ' ὅτ' ἂν ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας, ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται, πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι· οὐδ' ἔτι σηκοὶ ἴσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκόμεναι ἀμφιθέουσι μητέρας· ὡς ἐμὲ κεῖνοι. ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσι, δακρυόεντες ἔχυντο. 10, 410—415. Παραβολή.

7. Ὁ ἐν τῇ φάτνῃ φονευόμενος βοῦς, οἱ φονευόμενοι λευκόδοντες σύες, (ὁ γάμος ἢ γεῦμα δι' ἐράνου γινόμενον ἢ ἄφθονος εὐωχία πλουσίου καὶ ἰσχυροῦ ἀνδρός). ἀλλὰ μοι Αἴγισθος τεύξας θανάτον τε μόρον τε ἕκτα σὺν οὐλομένη ἀλόχῳ, οἶκον δὲ καλέσσας, δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ. ὡς θάνατον οἰκτίστῳ θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἐταῖροι νωλεμέως κτείνοντο, σύες ὡς ἀργιόδοντες, οἳ ῥά τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοις ἢ γάμῳ ἢ ἐράνῳ ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυῖν. 11, 409—415. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο παραβολῶν.

8. Τὸ κέρας (καὶ ὁ σίδηρος). ὀφθαλμοὶ δ' ὡς εἰ κέρα ἔστασαν ἢ ἐ σίδηρος ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι. 19, 211—212. Πολυχρωμικὴ παραβολή.

XVI. Ἡ κηπουρική.

1. Ἡ φύτευσις. — 1. τοῖσδεσσι φόνον καὶ κῆρα φυτεύει (παρασκευάζει) πάντεσιν. 2, 165—166. — 2. τίπτέ τοι ὦδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων ὠδύσκι' ἐκπάγλως, ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει (προξενεῖ). 5, 339—340. — 3. κακὰ δὲ μνηστῆρσι φυτεύει (παρασκευάζει). 14, 110. — 4. κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων (παρασκευάζων). 14, 218. — 5. μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει (παρασκευάζει). 15, 178. — 6. κακὰ δὲ μνηστῆρσι φυτεύει (παρασκευάζει). 17, 27. — 7. εἰ δέ κ' ἐγὼ τούτοις φόνον καὶ κῆρα φυτεύσω (δὰ παρασκευάσω). 17, 82. — 8. μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει (παρασκευάζει). 17, 159.

2. Ὁ βλαστός. — 1. λευσσόντων τοιόνδε θάλος (καλλογόν) χορὸν εἰσοιχνεῦσαν. 6, 157. — 2. τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ ἔρνεϊ ἴσον. 14, 175. *Παραβολή.*

XVII. Ἡ γεωργία.

1. Ὁ γεωργός, ὅστις ἐπιθυμεῖ τὸ δεῖπνον, ἀφοῦ ἐπὶ δόκλῃρον τὴν ἡμέραν οἱ δύο μέλανε βόες τοῦ ἔσυρον ἐν τῷ χωραφίῳ τὸ στερεὸν ἄροτρον, χαίρει δὲ βλέπων τὸ φῶς τοῦ ἡλίου κλῖνον πρὸς τὴν δύσιν, διότι ἐπιθυμεῖ ν' ἀσχολῇται περὶ τὸ δεῖπνον, καὶ κλονοῦνται τὰ γόνατα αὐτοῦ βαδίζοντος. ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, ᾧ τε πανῆμαρ νεῖον ἀν' ἔλκῃτον βόε οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδω φάος ἡελίοιο δόρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δὲ τε γούνατ' ἰόντι. ὥς Ὀδυσῆ ἀσπαστὸν ἔδω φάος ἡελίοιο. 13, 31—35. *Παραβολή.*

2. Ἡ βλάστησις τῶν σταχύων. οὐδὲ κεν ἄλλως ἀνδρὶ γ' ὑποσταχύοιτο (ἢ αὔξησις) βοῶν γένος εὐρυμετώπων. 20, 211—212.

3. ('Ο σφοδρὸς ἄνεμος,) ἡ τινασσομένη θημωνία ξηραῖν ἀχύρων καὶ τὰ τῇδε καχεῖσε διασκορπιζόμενα ἄχυρα. ὥς δ' ἄνεμος ζαῆς ἤων θημῶνα τινάξει καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλουδ' ἄλλῃ, ὥς τῆς δοῦρατα μακρὰ διεσκέδασ'. 5, 368—370. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

XVIII. Ἡ ναυτιλία.

1. Ἡ κύμανσις τῆς θαλάσσης. — 1. πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε (συνεκινεῖτο) κίοντι 4, 427. — 2. πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε (συνεκινεῖτο) κίοντι. 4, 572. — 3. πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε (συνεκινεῖτο) κίοντι. 10, 309.

2. Τὰ φοβερὰ βάδῃ τῆς ἀκάρπου θαλάσσης. Ἴδὲ Γ, XIX, β, 12.

3. Ὁ βουτηχτής. ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτήρι ἐοικώς κάππεσ' ἀπ' ἱκρίοφιν. 12, 413—414. *Παραβολή.*

4. Οἱ κολυμβῶνες, οἵστισιν ἀσπασία ἐμφανίζεται ἡ ξηρά, ἀφ' οὗ συνετρίφθῃ ἐν τῇ θαλάσῃ τὸ καλῶς κατειργασμένον πλοῖόν των ὠθούμενον ὑπὸ τῶν ἀνέμων καὶ τῶν ἐξωγκωμένων κυμάτων· ὁλοῖται δὲ αὐτῶν ἐξέφυγον τῆς πολιᾶς θαλάσσης εἰς τὴν ξηρὰν κολυμβῶντες καὶ ἔχοντες τὸ σᾶμα καταβεβρεγμένον ὑπὸ τοῦ θαλασσίου ὕδατος, καὶ ἀσπάσιοι ἐπιβαίνουσι τῆς ξηρᾶς φυγόντες τὸν ὄλεθρον, (ὁ Ποσειδῶν). ὥς δ' ὅτ' ἂν ἀσπάσιος γῇ νιχομένοις φανήῃ, ὧν τε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ ραίσῃ, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ· παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἡπειρον δὲ νηχόμενοι, πολλὴ δὲ περὶ χροῦ τέτροφεν ἄλμῃ, ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες· ὥς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσορώσῃ, δειρῆς δ' οὐ πῶ πάμπαν ἀφίετο πῆχες λευκῷ. 23, 233—240. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

XIX. Ἡ φύσις.

α) Αἱ γενικαὶ ἰδιότητες τῆς φύσεως.

1. Ἡ πεδιάς. Ἰδὲ Γ, XIX, γ, 3.
2. Τὸ λιβάδιον. Ἰ. Γ, XV, 3.
3. Τὰ ὄρη καὶ ἡ πεδιάς. Ἰ. Γ, XIX, β, 11.
4. Τὰ ὑψηλὰ ὄρη. Ἰ. Γ, XIX, ε, 13.
5. Ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους. τὴν δὲ γυναῖκα εὗρον ὅσῃν τ' ὄρεος κορυφὴν. 10, 112—113. *Παραβολή.*
6. Αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων καὶ αἱ χλοεραὶ κοιλάδες. —
1. Ἰ. Γ, XIX, β, 4, 1. — 2. Ἰ. Γ, XIX, β, 4, 2.
7. Ὁ δασύδης βράχος ὑψηλοῦ ὄρους, ὅστις ὑφούται μεμονωμένος ὑπεράνω τῶν ἄλλων. καὶ γὰρ θαυμ' ἐτέτυκτο πελώριον, οὐδὲ ἐφίκει ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίψ' ὑλήεντι ὑψηλῶν ὀρέων, ὅ τε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων. 9, 190—192. *Παραβολή.*
8. Ἡ πέτρα. ὁ δ' ἐστάθη ἥντε πέτρη ἔμπεδον. 17, 463—464. *Παραβολή.*
9. Ἡ σκληρὰ πέτρα (καὶ ὁ σίδηρος). ἔξω δ' ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἦε σίδηρος. 19, 494. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*
10. Ὁ μυχὸς τοῦ ὑπερμεγέθους σπηλαίου καὶ ὁ βράχος. Ἰ. Γ, XIX, β, 16.

β) Τὰ ζῷα.

1. Ὁ ὀρεσίτροφος λέων. ἦσθις δ' ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος. 9, 292. *Παραβολή.*
2. Ὁ λέων, ὅστις προβαίνει, ἀφοῦ ἔφαγεν, ὅλον δὲ τὸ στήθος καὶ ἡ παρεῖά του ἀμφοτέρωθεν εἶναι καθημαγμένα καὶ ἡ θεὰ του εἶναι τρομερά, (ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐλιζόμενος ταῦρος). εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσσι, αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον ὥς τε λέοντα, ὅς ῥά τε βεβρωκὼς βοὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο· πᾶν δ' ἄρα οἱ στήθος τε παρήϊα

τ' ἀμφοτέρωθεν αἵματόεντα πέλει, δεινὸς δ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι·
ὥς Ὀδυσσεὺς πεπάλαντο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν. 22, 401—406.

Πολυχρωμικὴ παραβολή.

3. Ὁ ὀρεσίτροφος καὶ εἰς τὴν δυνάμιν τοῦ πεποίθησιν
ἔχων λέων, ὅστις εἰς βροχὰς καὶ ἀνέμους ὑποκείμενος
ἔρχεται μὲ ἀστράπτοντας ὀφθαλμούς, καὶ τρέχει κατόπιν
ἀγρίων ἐλάφων, διότι ἀναγκάζει αὐτὸν ἡ γαστήρ του, (αἰ
βόες, τὰ πρόβατα καὶ ἡ μάνδρα). βῆ δ' ἔμειν ὥς τε λέων
ὀρεσίτροφος, ἀλκί πεποιθὼς, ὅς τ' εἰς ὕμνος καὶ ἀήμενος,
ἐν δέ οἱ ὅσσε δαίεται· αὐτὰρ ὁ βουτὶ μετέρχεται ἢ δίσσιν
ἢ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· κέλεται δέ ἐ γαστήρ μήλων πει-
ρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν· ὥς Ὀδυσσεὺς κούρησιν
εὐπλοκάμους ἐμελλε μίξεσθαι γυμνός περ ἐὼν· χρεῖώ γάρ
ἔκανε. 6, 130—136. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

4. Ἡ ἔλαφος, ἣτις κοιμήσασα ἐν τῇ φωλεᾷ ὀνυχοῦ λέοντος
τὰ νεογέννητα καὶ ἔτι θηλάζοντα μικρά της ἐξέρχεται εἰς
τὴν βοσκήν, ὁ δὲ λέων κατόπιν εἰσερχόμενος εἰς τὴν φωλεάν
του προξενεῖ καὶ τῇ ἐλάφῃ καὶ τοῖς μικροῖς της τέλος ἐπο-
νείδιστον, (τὸ πυκνὸν δάσος, αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων καὶ αἱ
χλοεραὶ κοιλάδες). — 1. ὥς δ' ὁπότε' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρα-
τεροῖο λέοντος νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνοὺς κνη-
μοὺς ἐξερέησι καὶ ἄγκρα ποιήεντα βοσκομένη, ὁ δ' ἔπειτα ἐὶν
εἰσῆλυσεν εὐνὴν, ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν,
ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει. 4, 335—340.

Πολυχρωμικὴ παραβολή. — 2. ὥς δ' ὁπότε' ἐν ξυλόχῳ
ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλα-
θηνοὺς κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἄγκρα ποιήεντα βοσκομένη, ὁ δ'
ἔπειτα ἐὶν εἰσῆλυσεν εὐνὴν, ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα
πότμον ἐφῆκεν, ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει.
17, 126—131. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

5. Τὰ πτηνὰ (καὶ ἡ σκοτεινὴ νύξ). ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ
νεκύων ἢν οἰωνῶν ὥς, πάντος' ἀτυχομένων· ὁ δ' ἐρεμνὴ νυκτὶ
ἐοικώς, γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρήφιν διστόν, δεινὸν

παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἐοικώς. 11, 605—608. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο παραβολῶν.*

6. Τὸ πτερόν (καὶ ἡ διάνοια). τῶν νέες ὠκεῖται ὥς εἰ πτερόν ἦε νόημα. 7, 36 *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

7. Οἱ κόρακες. — 1. οἱ δὲ κορώνησιν ἔκελοι περὶ νῆα μέλαιναν κύμασιν ἐμφορέοντο. 12, 418—419. *Παραβολή.* — 2. οἱ δὲ κορώνησιν ἔκελοι περὶ νῆα μέλαιναν κύμασιν ἐμφορέοντο. 14, 308—309. *Παραβολή.*

8. Ἡ φωνὴ τῆς χελιδόνης. Ἰδὲ Γ, VII.

9. Ὁ ὑφιπέτης ἀετός. σμερδαλέον δ' ἐβόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς, οἴμησεν δὲ ἀλεῖς ὥς τ' αἰετὸς ὑφιπετήεις. 24, 537—538. *Παραβολή.*

10. Τὰ ὀξυφώνως καὶ συνεχῶς ὀδυρόμενα πτηνὰ, οἱ θαλάσσιοι ἀετοὶ ἢ οἱ χαμπύλους ὄνουχας ἔχοντες γυπαστοί, ὠντινων τοὺς νεοσσοὺς οἱ χωρικοὶ ἀρπάζουσιν, πρὸ τοῦ νὰ δύνωνται νὰ πετάσωσιν. ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἡμερος ὥρτο γόοιο· κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἢ τ' οἶωνοί, φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες, οἷσί τε τέκνα ἀγρόται ἐξεῖλοντο πάρος πετεηνὰ γενέσθαι· ὥς ἄρα τοῖ γ' ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβον. 16, 215—219. *Παραβολή.*

11. (Αἱ διαταραχθεῖσαι τῆς ἀγέλης βόες,) ὁ ἐπιπεσὼν περιπτάμενος οἶστρος, (ἡ ἄνοιξις, ἐν ᾗ εἶναι μακρὰ αἱ ἡμέραι) οἱ ἀγκύλον χειῖλος ἔχοντες γαμφώνυχες γυπες, οἵτινες ἐπιπεσόντες κατὰ τῶν πτηνῶν τὰ ἐξολοθρεύουσιν, ταῦτα δὲ δὲν ἔχουσι μῆτε ἰσχὺν μῆτε καταφύγιον, καὶ χαίρουσιν οἱ ἄνδρες ἐπὶ τῇ κυνηγεσίᾳ (τὰ ὄρη, ἡ πεδιάς καὶ αἱ νεφέλαι). οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον βόες ὥς ἀγελαῖαι· τὰς μὲν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν ὥρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἡματα μακρὰ πέλονται. οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες, ἀγκυλοχειλῆαι, ἐξ ὁρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θόρωσι· ταῖ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται, οἱ δὲ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδὲ τις ἀλκὴ γίνεται οὐδὲ φυγὴ· χαίρουσι δὲ τ' ἄνδρες ἄγρῃ· ὥς ἄρα τοῖ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα

τύπτον ἐπιστροφάδην. 22, 299—308. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο παραβολῶν.*

12. Ὁ γλᾶρος τὸ πτηνόν, ὅστις ἀγρεύων ἰχθῦς βυθίζει τὰ πυκνὰ πτερά του εἰς τὸ ἄλμυρον ὕδωρ (καὶ τὰ φοβερὰ βάθη τῆς ἀκάρπου θαλάσσης). σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα λάρφ ὄρνιθι ἑοικώς, ὅς τε κατὰ δεινοὺς κόλπους ἄλός ἀτρυγέτοιο ἰχθῦς ἀγρώσων πυκινὰ πτερά δεύεται ἄλμῃ· τῷ ἵκελος πολέεσσιν ὀχῆσατο κύμασιν Ἑρμῆς. 5, 51—54. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

13. Ἡ θαλασσία αἶθυια. ἄνελφ δ' ἐνδούπησε πεσοῦς ὡς εἰναλίη κήξ. 15, 479. *Παραβολή.*

14. Ἡ ἀνόπαια¹ τὸ πτηνόν. ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο. 1, 320. *Παραβολή.*

15. Ἡ νυκτερίς. αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἐρινεὸν ὑφός' ἀερθεῖς, τῷ προσφῶς ἐχόμεν ὡς νυκτερίς. 12, 432—433. *Παραβολή.*

16. Αἱ νυκτερίδες, αἵτινες τρίζουσι περιπτάμεναι, ὅταν τις αὐτῶν ἐκπέσῃ τοῦ ὀρμαθοῦ, καὶ προσηλοῦνται εἰς ἀλλήλους, (ὁ μυχὸς τοῦ ὑπερμεγέθους σπηλαίου καὶ ὁ βράχος). ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίῳ τρίζουσαι ποτέονται, ἐπεὶ κέ τις ἀποπέσῃσιν ὀρμαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔχονται, ὡς αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἤρισαν. 24, 6—9. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

17. Ὁ ὀκτάπους, οἷτινος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ποδῶν του ἐξελκομένου ἐκ τῆς θαλάσσης πολλοὶ μικροὶ λίθοι προσκολλῶνται. ὡς δ' ὅτε πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο πρὸς κοτυληδονόφιν πυκινὰ λάιγες ἔχονται, ὡς τοῦ πρὸς πέτρησι θρασείων ἀπὸ χειρῶν ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν. 5, 432—435. *Παραβολή.*

γ) Τὰ φυτά.

1. Τὰ φύλλα, τὰ ἄνθη (καὶ ἡ ἀνοιξίς). ἤλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα παῖ ἄνθεα γίγνεται ὥρη. 9, 51. *Παραβολή.*

¹ Εἶδος ἀετοῦ.

2. Τὰ φύλλα τῆς εὐμήχους λεύκης. αἱ δ' ἰστοὺς ὑφώσι καὶ ἡλάκατα στωφῶσιν ἡμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο. 7, 105—106. *Παραβολή.*

3. (Ὁ φθινοπωρινὸς Βορρᾶς), αἱ συσσωρευμέναι ἄκανθαι (καὶ ἡ πεδιάς). ὥς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέες φορέησιν ἀκάνθας ἅμ πεδίον, πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται, ὥς τὴν ἅμ πέλαγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα. 5, 328—330. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

4. Τὸ πυκνὸν δάσος. — 1. Ἰδὲ Γ, XIX, β, 4, 1. — 2. Ἰ. Γ, XIX, β, 4, 2.

δ) Τὸ ὕδωρ.

Οἱ πλημμυροῦντες ποταμοί. Ἰδὲ Γ, XIX, ε, 13.

ε) Τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα.

1. Ὁ ἥλιος. — 1. ὄρμον δ' . . . ἔνεικε, χρύσειον, ἡλέκτρισιν ἐερμένον ἡέλιον ὥς. 18, 295—296. *Παραβολή.* —

2. λαμπρὸς δ' ἦν ἡέλιος ὥς. 19, 234. *Παραβολή.*

2. Ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη. εὖθ' ἡ φᾶρος ἔδειξεν, . . . ἡελίῳ ἐναλίγκιον ἡὲ σελήνῃ. 24, 147—148. *Παραβολή.*

3. Ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης. — ὥς τε γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλεν ἡὲ σελήνης δῶμα καθ' ὕπερφεές Μενελάου κυδαλίμιοι. 4, 45—46. *Παραβολή.* — 2. ὥς τε γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλεν ἡὲ σελήνης δῶμα καθ' ὕπερφεές μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο. 7, 84—85. *Παραβολή.*

4. Τὸ φῶς. — 1. ἦλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φᾶος (σωτηρία). 16, 23. — 2. ἦλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φᾶος (σωτηρία). 17, 41.

5. Ὁ λάμπων ἀστήρ. ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἡδὲ μέγιστος, ἀστήρ δ' ὥς ἀπέλαμπεν. 15, 107—108. *Παραβολή.*

6. Ἡ σκοτεινὴ νύξ. Ἰδὲ, Γ, XIX, β, 5.

7. Ἡ ἄνοιξις. Ἰ. Γ, XIX, γ, 1.

8. Ἡ ἄνοιξις, ἐν ᾗ εἶναι μακραὶ αἱ ἡμέραι, καὶ αἱ νεφέλαι. Ἰ. Γ, XIX, β, 11.

9. Ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου. ἡ δ' ἀνέμου ὡς πνοὴ ἐπέσσυτο δέμνια κοῦρης. 6, 20. Παραβολή.

10. Ὁ σφοδρὸς ἄνεμος. Ἰ. Γ, XVII, 3.

11. Ὁ φθινοπωρινὸς Βορρᾶς. Ἰ. Γ, XIX, γ, 3.

12. Ἡ μέλαινα νεφέλη. — 1. πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιον μέλιν νέφος (αἰώνιον σκότος) ἀμφεκάλυψεν. 4, 180. — 2. τὸν δ' ἄχθος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα (λύπη μεγάλη). 24, 315.

13. Ἡ χιών, ἦντινα κατατῆκε ὁ Εὐρος, ἀφ' οὗ αὐτὴν κατέρριψεν ὁ Ζέφυρος, (τὰ ὑψηλὰ ὄρη καὶ οἱ πλημμυροῦντες ποταμοί). ὡς δὲ χιών κατατῆκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν, ἦν τ' Εὐρος κατέτῆξεν, ἐπὴν Ζέφυρος καταχεύῃ τηκομένης δ' ἄρα τῆς ποταμὶ πλήθουσι ῥέοντες· ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρῆια δάκρυ χεούσης. 19, 205—208. Πολυχρωμικὴ παραβολή.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ.

Α) Ἡ συνεκδοχή.

Ι. Ὁ ἄνθρωπος.

1. Ἡ κεφαλὴ ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. — 1. αἰτέων λαοτρόφον τιμάν τιν' ἐᾷ κεφαλᾷ. Ὀ. 6, 60. — 2. ὁ δ' ἄρα γέροντα ξένον Στροφίον ἐξίκετο, νέα κεφαλά. Π. 11, 34—35.

2. Ὁ ὀφθαλμὸς ἀντὶ τοῦ πατρός. τὸν μὲν ἐσελθόντ' ἔγνων ὀφθαλμοὶ πατρός. Π. 4, 120.

3. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. αὐδάσομαι . . . τεκεῖν μή τιν' . . . πόλιν . . . ἄνδρα μᾶλλον εὐεργέταν . . . ἀφθονέστερόν τε χέρα Θήρωνος. Ὀ. 2, 100—105.

4. Ὁ ποὺς ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. τοῦτ' ἀνιάρότατον, . . . ἀνάγκη ἐκτὸς ἔχειν πόδα Π. 4, 288—289.

5. Τὸ αἷμα ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. τετράτων παίδων κ' ἐπι-
γινομένων αἵμά οἱ κείναν λάβε . . . ἄπειρον. Π. 4, 47—48.

II. Ἡ μυθολογία.

1. Ἡ κεφαλὴ ἀντὶ τοῦ Ἡλίου. ἐξ κεφαλᾶ ἐξοπίσω γέρας
ἔσσεσθαι. Ὅ. 7, 67—68.

2. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τοῦ Ἀπόλλωνος. ὅσια κλυτὰν χέρα οἱ
προσενεγκεῖν ἦρα; Π. 9, 36—37.

3. Ἡ σὰρξ καὶ τὰ ὀστέα ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους
καταφαγωθέντος βοός. καὶ τότε' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἔδον ἥδ'
ὀστέων στεναγμὸν βαρύν. Ἀποσπ. 168.

III. Ἡ ποίησις.

Τὸ στόμα ἀντὶ τοῦ ποιητοῦ. τοῖσιν Αἴγιναν προσφέρει. στόμα
πάτρην. Ἰ. 5, 43.

IV. Οἱ ἀγῶνες.

Ἡ ταινία ἀντὶ τοῦ στεφάνου. ἦλθον τιμᾶρος Ἰσθμιαῖοι
Λαμπρομάχου μίτραις. Ὅ. 9, 82—84.

B) Ἡ μετωνυμία.

I. Ὁ ἄνθρωπος.

1. Ἡ κεφαλὴ ἀντὶ τῆς καρδίας. οἷον ἀταρβεῖ νεῖκος ἄγει
κεφαλᾶ. Π. 9, 31.

2. Ἡ εὐνὴ ἀντὶ τοῦ γάμου. — 1. θῆκε νιν ζαλωτὸν
ὁμόφρονος εὐνάς. Ὅ. 1, 6—7. — 2. ἀλλ' οὐ σφιν ἄμβροτοι
τέλεσταν εὐνὰν θεῶν πραπίδες. Ἰ. 8, 30—31. — 3. βροτέων
δὲ λεχέων τυχοῖσα υἱὸν εἰσιδέτω θανάοντ' ἐν πολέμφ. Ἰ. 8,
35—36.

3. Ἡ εὐνὴ ἀντὶ τῆς ἀθωότητος τῆς συζύγου. ὡς ἄρα νυμφείας ἐπεῖρα κείνος ἐν λέκτροις Ἀκάστου εὐνάς. Ν. 5, 30—31.

4. Ἡ εὐνὴ ἀντὶ τῆς γονῆς. ἄτερ δ' εὐνάς ὁμόδαμον κτισσάσθαι λίθινον γόνον. Ὁ. 9, 44—45.

5. Ἡ εὐνὴ ἀντὶ τοῦ ἔρωτος. — 1. νῦν γε μὲν ἄλλοδαπῶν κριτὸν εὐρήσει γυναικῶν ἐν λέχεσιν γένος. ΙΙ. 4, 50—51. — 2. ἀδείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνάς. ΙΙ. 9, 41. — 3. ματρός τ' . . . ἀναγκαῖον λέχος. ΙΙ. 12, 14—15.

6. Ἡ εὐνὴ ἀντὶ τοῦ ἐρωτικοῦ πόθου. εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν ἔβαλον. ΙΙ. 2, 35—36.

7. Ἡ εὐνὴ ἀντὶ τῆς μοιχείας. καὶ τότε γνοὺς Ἴσχυρος Εἰλατίδα ξεινίαν κοίταν. ΙΙ. 3, 31—32.

8. Ἡ εὐνὴ ἀντὶ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς μοιχείας. ἥ ἐτέρω λέχεϊ δαμαζομένην ἔννυχον πάραγον κοίται; ΙΙ. 11, 24—25.

9. Ἡ δύναμις ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. διδύμων κρατησίμαχον σθένος υἱῶν. ΙΙ. 9, 86.

10. Ἡ δύναμις ἀντὶ τοῦ σῆναροῦ σώματος. δε ἐξέπεμψεν παλαισμάτων αὐχένα καὶ σθένος ἀδιάντον. Ν. 7, 72—73.

11. Ἡ δύναμις ἀντὶ τοῦ Αἴαντος καὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ. ἴτε μὲν Αἴαντος ἀλκάν, φοῖνιον τὰν (δηλ. ἀλκάν, ἀντὶ τοῦ σώματος) ὁφίᾳ ἐν νυκτὶ ταμῶν περὶ ᾧ φασγάνῳ, μομφὰν ἔχει παίδεσσιν Ἑλλάνων. Ι. 4, 35—37.

12. Ὁ Ἄρης ἀντὶ τῆς ἐχθιχέσεως. σὺν Ἄρει πέφνεν τε μάτερα. ΙΙ. 11, 36—37.

ΙΙ. Ἡ μυθολογία.

1. Ἡ εὐνὴ ἀντὶ τοῦ Διὸς. τὰν Διὸς εὐναὶ λάχον. ΙΙ. 2, 27.

2. Ἡ δύναμις ἀντὶ τῶν Ἀμαζόνων. καὶ ποτε χαλκότηρον Ἀμαζόνων μετ' ἀλκάν ἔπετό οἱ.¹ Ν. 3, 38—39.

¹ Δηλ. τῷ Ἰολάῳ.

3. Ἡ αἰχμὴ ἀντὶ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους. γέρας ἔχει . . . Κάστορος δ' αἰχμὰ Πολυδεύκεός τ'. Ἰ. 5, 32—33.

III. Ἡ ποιήσις.

1. Ἡ Μοῦσα ἀντὶ τῆς ποιήσεως. γινώσκομαι δὲ καὶ μοῖσαν παρέχων ἄλις Ἀποσπ. IV, 23—24. (σελ. 279).

2. Τὰ ἄντρα τῶν Μουσῶν ἀντὶ τῆς ποιήσεως. οὐθ' ὑπέροπλον ἦβαν δρέπων, σοφίας δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων. Π. 6, 48—49.

3. Τὸ πέδιλον ἀντὶ τοῦ ῥυθμοῦ. Δωρίφ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ ἀγλαόκωμον. Ὀ. 3, 5.

IV. Οἱ ἀγῶνες.

Ἡ δόναμις ἀντὶ τῶν ἡμιόνων. ζεῦξον ἤδη μοι σθένος ἡμιόνων. Ὀ. 6, 22.

V. Ὁ πόλεμος.

1. Ὁ Ἕρως ἀντὶ τοῦ πολέμου. καπνωθεῖσαν πάτραν ἐπεὶ ἴδον ἐν Ἄρει. Π. 5, 84—85.

2. Ὁ Ἕρως ἀντὶ τῆς ἀνδρείας. ἐν δ' Ἄρης ἀνθεῖ. Ὀ. 13, 22.

3. Ὁ Ἕρως ἀντὶ τῆς μάχης. καὶ νῦν ἐν Ἄρει μαρτυρῆσαί κεν πόλις Αἴαντος. Ἰ. 5, 47—48.

4. Ὁ Ἕρως ἀντὶ τῆς μάχης καὶ ἡ αἰχμὴ ἀντὶ τοῦ Ἀχιλλέως. ἐξ οὗ Θέτιος γόνος οὐλίῳ νιν¹ ἐν Ἄρει παραγορεῖτο μή ποτε σφετέρας² ἄτερθε ταξιούσθαι δαμασιμβρότου αἰχμᾶς. Ὀ. 9, 75—79.

5. Τὸ δόρυ ἀντὶ τῆς μάχης. κλυθ' Ἀλαλά, Πολέμου θύγατερ, ἐγχεῶν προοίμιον. Ἀποσπ. 77.

¹ Δηλ. τὸν Πάτροκλον. — ² Δηλ. τοῦ Ἀχιλλέως.

6. Ἡ αἰχμὴ ἀντὶ τοῦ πολεμιστοῦ. Ἀργεῖα σὺν αἰχμᾷ.
Ο. 7, 19.

7. Ἡ αἰχμὴ ἀντὶ τοῦ πολέμου. ἐν ἑπταπύλοις ἰδὼν
Θήβαις υἱὸς αἰνίξατο παρμένοντας αἰχμᾷ. Π. 8, 39—40.

8. Ἡ αἰχμὴ ἀντὶ τῆς πολεμικῆς δόξης. Θρέψε δ' αἰχμάν
Ἀμφιτρώωνος. Ν. 10, 13.

9. Ὁ φόνος ἀντὶ τοῦ αἵματος. Τηλέφου μέλανι ραίνων
φόνῳ πεδῖον. Ι. 8, 50—51.

VI. Ἡ ἵπποτροφία καὶ ἡ ἵπποδρομία.

1. Ἡ δύναμις ἀντὶ τοῦ ἵππου. ὅταν . . . καταξευγνύη
σθένος ἵππων. Π. 2, 10—11.

2. Ἡ δύναμις ἀντὶ τοῦ ἄρματος. κατέκλασε γὰρ ἐντέων
σθένος οὐδέν. Π. 5, 33—34.

VII. Ἡ μελισσοργία.

Τὸ κηρίον ἀντὶ τοῦ μέλιτος. μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν
πόνον. Π. 6, 54.

VIII. Ἡ φύσις.

Τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα.

Ἡ δύναμις ἀντὶ τοῦ ἡλίου. σθένος ἀελίου χρύσειον λεύσ-
σομεν. Π. 4, 144.

Γ) Οἱ τρόποι τῆς ἀναλογίας.

I. Ὁ ἄνθρωπος.

1. Τὸ μέτωπον. ὃ τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαίας
μέτωπον (τὸ ὕψιστον ὄρος).¹ Π. 1, 30.

¹ Δηλ. ἡ Αἴτην.

2. Ὁ ὀφθαλμός. — 1. Σικελίας τ' ἔσαν ὀφθαλμός (κλέος). Ὁ. 2, 11. — 2. διχόμηνης ὄλον χρυσάρματος ἐσπέρας ὀφθαλμὸν (φῶς) ἀντέφλεξε Μήνα. Ὁ. 3, 19—20. — 3. ποθέω στρατιᾶς ὀφθαλμὸν (σωτηρίαν) ἐμᾶς, Ὁ. 6, 16. — 4. ἔχει συγγενῆς ὀφθαλμός (λαμπρὰ θέσις) αἰδοιότατον γέρας . . . τοῦτο. Π. 5, 16—19.

3. Ὁ φαεινότατος ὀφθαλμός. Ἰδὲ Γ, XVIII, 18.

4. Τὸ δάκρυ (καὶ ἡ πτῆσις). αἶ τε τὰς χλωρᾶς λιβάνου ξανθὰ δάκρυ (ρήτινῃν) θυμιάτε, πολλάκι ματέρ' ἐρώτων οὐρανίαν πτάμεναι (στρεφόμεναι) νόημα πὸτ τὰν Ἀφροδίταν. Ἀποσπ. 122, 3—5. Πολυχρωμικὸν σύμγλεγμα δύο μεταφορῶν.

5. Ἡ ὄρασις. — 1. τὸ δὲ κλέος τηλόθεν δέδορκε (ἡ διάδοσις) τὰν Ὀλυμπιάδων. Ὁ. 1, 94. — 2. Ἰδὲ Γ, XXVIII, ζ, 7. — 3. Ἰ. Γ, XXVIII, ζ, 8.

6. Ἡ τυφλότης. — 1. τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται (εἶναι ἄδηλοι) φραδαί. Ὁ. 12, 9. — 2. οὔτοι τετύφλωται (εἶναι ἀφανής) μακρὸς μόχθος ἀνδρῶν. Ἰ. 5, 56—57.

7. Ἡ ὀφρύς. τὰ δ' ἐπ' ὀφρύϊ (χορυφῇ) Παρνασσία ἔξ Ὁ. 13, 106—107.

8. Ἡ παρειά. — 1. Ἰ. Γ, VIII, 6. — 2. Ἰ. Γ, VIII, 7.

9. Ἡ σιαγὼν (καὶ ὁ χαλινός). ἀνίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν (δύο χαλκίνας σκαπάνας ἔχουσιν) ναῖ κριμνάντων¹ ἐπέτοσσε,² θοᾶς Ἀργοῦς χαλινόν (ὀχύρωσιν). Π. 4, 24—25. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

10. Τὸ στέρνον. στέρνον (χαμάρωμα) χθονός. Ἀποσπ. IV, 14 (σελ. 279).

11. Τὸ σῶμα. Ἀστερίας δέμας (γῆν) οἰκεῖν. Ἀποσπ. V, 42 (σελ. 281).

12. Τὸ μέλος. Ἰ. Γ, XXVIII, γ, 6.

¹ Δηλ. τῶν Ἀργοναυτῶν. — ² Ἐπέτυχε, δηλ. ὁ Τρίτων ὁ θεός.

13. Τὰ νεῦρα. Τροίᾳς ἵνας (ῥοῶας) ἐκταμὼν δορί. Ἰ. 8, 52—53.

14. Ἡ ὑγίεια. Ἰ. Γ, XXIV, 12.

15. Ἡ ἀνάπνευσις. ἦν ὅτι νιν¹ πεπρωμένον . . . λάβρον ἀμπνεῦσαι (ν' ἀναβιβάζῃ) καπνόν. Ὀ. 8, 35.

16. Ἡ χοίμησις. παλαιὰ γὰρ εὔδει (λησιμονεῖται) χάρις. Ἰ. 7, 16—17.

17. Ἡ ἔϊσις. ἔνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται (ἡ ἐκροή) πότον . . . ποταμοί. Ἀποσπ. 130.

18. Ὁ πατήρ. — 1. χρόνος ὁ πάντων πατήρ (γενετήρ). Ὀ. 2, 18. — 2. Ἰ. Γ, XXIV, 14. — 3. φορμικτὰς ἀοιδᾶν πατήρ (πρωτουργός) ἔμολεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς. Π. 4, 176—177. — 4. ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε πάτερ (ἐπιμελητής).² Ἀποσπ. 105, 2—3.

19. Ἡ μήτηρ. — 1. ματέρ' (τὴν ἀρχαιοτάτην πόλιν τῆς Ἀρκαδίας)³ ἐὺμήλοιο λιπόντ' Ἀρκαδίας. Ὀ. 6, 100. — 2. μᾶτερ (τόπε) ὧ χρυσοστεφάνων ἀέθλων, Ὀλυμπία. Ὀ. 8, 1. — 3. στεφάνων ἄωτοι κλυτὰν Λοκρῶν ἐπαείροντι ματέρ' (πόλιν) ἀγλαόδενδρον. Ὀ. 9, 20. — 4. Ὑβριν, Κόρου ματέρ' (γενέτειραν) θρασύμυθον. Ὀ. 13, 10. — 5. μᾶτερ (πατρίς) ἐμὰ, . . . χρύσασπι Θήβα. Ἰ. 1, 1. — 6. ἀκτὴ ἀελίου, . . . ὧ μᾶτερ (ἀρχή) ὀμμάτων. Ἀποσπ. IX. 1—2. (σελ. 290).

20. Ἡ τρυφερὰ μήτηρ. Ἰ. Γ, XXV.

21. Ὁ μαστός. ἐν ἀργεννόεντι μαστῷ (ὀροπεδίῳ). Π, 4, 9.

22. Ὁ τοκετός. ταῦτα δ' ἐν πρωτογόνῳ (πρωῶτον ἀγομίνῃ) τελεσθῇ. Ὀ. 10, 51—52.

23. Ἡ τροφός. — 1. νιφόεσσ' Αἴτνα, πανέτης χιόνος ὀξείας τιθήνα (ἔχουσα χιόνα). Π, 1, 20. — 2. ὧ Συράκοσαι . . . ἀνδρῶν ἵππων τε σιδαροχαρμᾶν δαιμόνιαι τροφοί (πατριίδες). Π. 2, 1—3.

¹ Δηλ. τὸ τεῖχος τῆς Τροίας. — ² Δηλ. ὁ Ἱέρων. — ³ Δηλ. τὴν Στύμφαλον.

24. Ὁ παῖς. — 1. οὐδ' ¹ ἡσύχιμον ἀμέραν ὁπότε παῖδ' (γέννημα) ἀλίου ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσσαν. Ὁ. 2, 35—36. — 2. Ἰ. Γ, V, 4. — 3. Διὸς παῖς (γέννημα) ὁ χρυσός. Ἀποσπ. 222.

25. Οἱ παῖδες. ἔστω ἀνθρώποις . . . χρῆσις . . . οὐρανίων ὑδάτων, ὁμβρίμων παίδων (γεννημάτων) νεφέλας. Ὁ 11, 1—3.

26. Ὁ τῇ μητρὶ πειθόμενος παῖς καὶ ἡ τροφός. ἦτορι δὲ φίλῳ παῖς ἄτε ματέρι κενῶ πειθόμενος κατέβαν στεφανῶν καὶ θαλιᾶν τροφὸν (ἡ τροφὸς ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ τόπου τῶν θαλιῶν) ἄλλος Ἀπόλλωνος. Ἀποσπ. VI, 12—15. (σελ. 283.)
Σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.

27. Ὁ παῖς ἐκ νομίμου ἀλόχου, ὅστις ποθεινὸς φαίνεται πατρὶ ἤδη προκεχωρηκότι τὴν ἡλικίαν, λίαν δὲ θερμαίνει τὴν φυγὴν αὐτοῦ τῇ ἐγάπῃ, διότι ὁ πλοῦτος, ὅντινα κληρονομεῖ κληρονόμος τις ἀλλότριος τοῦ γένους, εἶναι τῷ ἀποθνήσκοντι ἰδιοκτήτῃ στυγερώτατος (καὶ ὁ ποιμὴν). ἀλλ' ὥτε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρὶ ποθεινὸς ἵκοντι νεότατος τὸ πάλιν ἤδη, μάλα δὲ οἱ θερμαίνει φιλότατι νόον· ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα (ὁ ποιμὴν ἄς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ κληρονόμου) ἐπακτὸν ἀλλότριον θνήσκοντι στυγερώτατος· καὶ ὅταν καλὰ ἔρξαις ἀοιδᾶς ἄτερ, Ἀγησίδαμ' εἰς Αἶδα σταθμὸν ἀνὴρ ἵκηται, κενεὰ πνεύσαις ἔπορε μόχθῳ βραχύ τι τερπνόν (ἡ ἔννοια εἶναι· καθὼς ὁ ἀποθνήσκων πλούσιος ἀνὴρ λυπεῖται, ἐὰν δὲν ἔχῃ παῖδα κληρονόμον, οὕτω λυπεῖται καὶ ὁ καλὰ ἐργασάμενος ἀνὴρ, ἐὰν ἀποθάνῃ ἄνευ ὕμνου κλειζόντος αὐτόν). Ὁ 10, 86—94.
Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.

28. Ἡ θυγάτηρ. Ἰ. Γ, XXIV, 17.

29. Αἱ θυγατέρες. αἱ δὲ σοφαὶ Μοισᾶν θύγατρες (γεννήματα) ἀοιδαί. Ν, 4, 2—3.

30. Ὁ ὀρφανός. — 1. κελαδενᾶς δ' ὀρφανοὶ (ἄνευ)

¹ Δηλ. κέχρηται.

ὕβριος. Ἰ. 4, 8—9. — 2. φόρον ἄτων Κασταλίας ὀρφανὸν (ἐστερημένον) ἀνδρῶν. Ἀποσπ. VI, 8—9 (σελ. 283).

31. Ὁ πλούσιος ἀνὴρ, ὅστις λαβὼν μὲ τὴν χεῖρα τὴν καχλάζουσαν ἔνδον ὕγρῳ ἀμπέλου πάγχρυσον φιάλην, κτῆμα ἄριστον πάντων, καὶ προπίνων δωρεῖται αὐτὴν νεανίᾳ γαμβρῷ ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ οἴκου εἰς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον,¹ τιμήσας τὴν τε εὐφροσύνην τοῦ συμποσίου καὶ τὸν ἑαυτοῦ γαμβρόν, καὶ ὅστις ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν φίλων καθίστησι τὸν γαμβρόν του ζηλωτὸν διὰ τὴν ἀρίστην συναρμογὴν τοῦ γάμου, (ἢ δρόσος, τὸ ρευστὸν νέκταρ καὶ ὁ καρπός). φιάλαν ὡς εἴ τις ἀφνεᾶς ἀπὸ χειρὸς ἐλὼν ἔνδον ἀμπέλου καχλάζοισαν δρόσῳ (ἢ δρόσος ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ ὕγρου) δωρήσεται νεανίᾳ γαμβρῷ προπίνων οἴκοθεν οἴκαδε, πάγχρυσον, κορυφὰν κτεάνων συμποσίου τε χάριν, κἀδὸς τε τιμάσαις ἑόν, ἐν δὲ φίλων παρεόντων θῆκῃ νιν ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς (ἢ εὐνὴ ὡς μετωνομία ἀντὶ τοῦ γάμου)· καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτὸν (τὸ χυτὸν νέκταρ ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ ὕμνου), Μοῖσᾶν δόσιν, ἀεθλοφόροις ἀνδράσιν πέμπων, γλυκὸν καρπὸν (ὁ καρπὸς ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ γεννήματος) φρενός, ἰλάσκομαι. Ὀλυμπία Πυθοῖ τε νικῶντεςσιν. Ὁ. 7, 1—10. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ τριῶν μεταφορῶν.

32. Ἡ εἴνοια. εἶπε . . . ὄραν . . . γαῖαν εὐφρονα (πρόσφορον) μήλοισ. Ὁ. 7, 62—63.

33. Ὁ θάνατος. — 1. ἐσλὼν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνήσκει (ἀφανίζεται) παλίγκοτον δαμασθέν. Ὁ. 2, 21—22. — 2. θνήσκει (λησμονεῖται) δὲ σιγαθὲν καλὸν ἔργον ἅπαν. Ἀποσπ. 120.

II. Ἡ οἰκία.

1. Ἡ οἰκῆσις (καὶ οἱ μάρτυρες). τοῖς² παρὰ καλλιχόρῳ ναίοισι (φύονται) πόλι Χαρίτων . . . πιστοὶ χορευτὰν μάρτυρες

¹ Διὰ γὰρ τὴν οἰκειότητα αἱ οἰκίαι κοιναὶ εἶναι τῷ τε πατρὶ καὶ τῇ νύμφῃ καὶ τῷ γαμβρῷ. — ² Δηλ. οἱ δόνακες.

(ὁπαδοί). Π. 12, 26—27. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

2. Τὸ ἔρχομαι. Ἰδὲ Γ, XX.

3. Ἡ κλείς. — 1. βουλὰν τε καὶ πολέμων ἔχουσα κλαῖδας (ἀποφάσεις) ὑπερτάτας. Π. 8, 3—4. — 2. κρυπταὶ κλαῖδες (βοηθητικὰ μέσα) ἐντὶ σοφῆς Πειθοῦς ἱερὰν φιλοτάτων. Π. 9, 38—39.

4. Ἡ ῥοπή τῆς τρυτάνης. — 1. ὃ τι γὰρ πολὺ καὶ πολλὰ ῥέπη (ἡ συρροή τοῦ πλῆθους τῶν ἀνθρώπων). Ὁ. 8, 22—23. — 2. ὕπνον ἀναλίσκοντα ῥέποντα (ἐπερχόμενον) πρὸς ἁῶ. Π. 9, 25.

5. Οἱ καλοὶ ἄνδρες, οἵτινες τοὺς ἐλθόντας ξένους παρακαλοῦσιν εἰς δεῖπνον. φιλιῶν δ' ἐπέων ἄρχετο, ξείνοις ἅτ' ἐλθόντεσσιν εὐεργέται δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον. Π. 4, 29—31. Παραβολή.

6. Ἡ εὐωχία. ἐπτα γὰρ δαΐσαντο (ἐξηφάνισαν) πυραὶ νεογνίους φῶτας. Ν. 9, 24.

7. Τὸ λίνευμα. ὄφον (ἡδονή) δὲ λόγοι φθονεροῖσιν. Ν. 8, 21.

8. Τὸ ἐπίδειπνον. δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τρωγάλιον (τὸ σκόλιον). Ἀποσπ. 124^c.

9. Ὁ κρατήρ. Ἰ. Γ, XVII, 5.

III. Αἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων ἐν γένει.

1. Ἡ ἀνάγνωσις καὶ ἡ γραφή. τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ (ζητήσατε) μοι Ἀρχεστράτου παῖδα, πόθι φρενὸς ἐμᾶς γέγραπται (ἀπόκειται). Ὁ. 10, 1—3. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

2. Ὁλος ὁ λογαριασμὸς καὶ ἡ πληρωμή. Ἰ. Γ, XXVIII, ε, 7.

3. Ὁ τόκος. ὅμος δὲ λῦσαι δυνατὸς δέξειαν ἐπιμομφάν τόκος (ὠραῖος ὕμνος) θνατῶν. Ὁ. 10, 8—9.

4. Ἡ στάξις. — 1. οἷς . . . αἰδοία ποτιστάξῃ (παρέχει) Χάρις ἐδκλέα μορφάν. Ὁ. 6, 75—76. — 2. θρηῆνον . . . τὸν . . . ἅϊε λειβόμενον (ἡχοῦντα). Π. 12, 8—10. — 3. τερπνὰν ἐπιστάζων (παρέχων) χάριν. Ἰ. 4, 74.

5. Ἡ στάξις (καὶ ἡ οἰκοδόμησις τῆς κρηπίδος). πραῦν δ' Ἰάσων μαλθακᾷ φωνᾷ ποτιστάζων ὕαρον (ὀμλῶν) βάλλετο κρηπίδα (κατεβάλλετο ἀρχήν) σοφῶν ἐπέων. Π. 4, 136—138. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορᾶν.

6. Ἡ λύσις τοῦ σχοινίου. λύει (ἀποσοβεῖ) δυσφόρων σχοινίον (βάρος) μεριμνᾶν. Ἀποσπ. 248.

7. Ἡ ἀναψίς τοῦ πυρσοῦ,¹ (ὁ στέφανος καὶ ὁ βλαστός). κεῖνον ἄψαι πυρσὸν (ὁ ἐγκωμιασμός) ὕμνων καὶ Μελίσσῳ παγκρατίου στεφάνωμ' (καύχημα) ἐπάξιον, ἔρνεϊ (παιδί) Τελεσιάδα. Ἰ. 4, 43—45. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα τριῶν μεταφορᾶν.

8. Οἱ μάρτυρες. Ἰ. Γ, Π, 1.

IV. Ἡ μυθολογία.

1. Τὸ ῥευστὸν νέκταρ. Ἰ. Γ, Ι, 31.

2. Τὸ τῶν Μουσῶν ἄγιον ὕδωρ τῆς Δίρκης. πίσω σφε² Δίρκας ἀγνὸν ὕδωρ (θὰ κλείσω αὐτοὺς τοῖς ἐμοῖς ὕμνοις). Ἰ. 6, 74. Ἀλληγορία.

3. Ὁ τὸν οὐρανὸν βαστάζων Ἀτλας. καὶ μὲν κείνος³ Ἀτλας οὐρανῷ προσπαλαίει νῦν γε πατρώας ἀπὸ γᾶς ἀπὸ τε κτεάνων. Π. 4, 289—290. Παραβολή.

4. Αἱ στήλαι τοῦ Ἡρακλέους. ἀνορέαις δ' ἐσχάταισιν οἰκοθεν στάλαισιν ἄπτονθ' Ἡρακλείαις (τὰ μέγιστα κατώρθωσαν). Ἰ. 4, 11—12.

¹ Τοῦ διὰ πυρὸς σημείου. — ² Θὰ ποτίσω αὐτούς, δηλ. τὸν Λάμπερτον καὶ τοὺς υἱούς του. — ³ Δηλ. ὁ Δαμόφιλος.

V. Ἡ ἱερουργία.

1. Ἡ ῥάντισις. — 1. Ἀλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω, ῥαίνω (χλεῖζω) δὲ καὶ ὕμνῳ. Π. 8, 57. — 2. τάνδ' ἐπιστείχοντα νᾶσον ῥαίνέμεν (ὁ ἐγκωμιασμός) ἐδλογίαις. Ἰ. 6, 21.

2. (Ἡ μαλθακὴ δρόσος,) ἡ ῥάντισις καὶ αἱ σπονδαί. μεγαλὰν δ' ἀρετὰν δρόσῳ μαλθακᾷ (χαρίεντι ἐπαίνῳ) ῥανθειςᾶν (χλεῖσθειςᾶν) κώμων ὑπὸ χεύμασιν (ὕμνοισι), ἀκούοντι. Π. 5, 98—101. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα τριᾶν μεταφορῶν.

3. Τὸ τοῦ Διὸς θεῖον πτηνόν. Ἰ. Γ, XXVIII, β, 11.

4. Ὁ προφήτης (καὶ ὁ παῖς). ἐγκρινάτω τίς νιν, γλυκὸν κώμου προφάταν (προάγγελον), ἀργυρέασι δὲ νωμάτων φιάλαισι βιατὰν ἀμπέλου παιδ' (οἶνον). Ν. 9, 50—51. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

5. Τὸ τῶν Μουσῶν ἄγιον ἐκ μέλιτος καὶ λευκοῦ γάλακτος μεμιγμένον ποτόν, ἡ μῆξις, (ἡ δρόσος καὶ) ὁ ἀφρός. ἐγὼ τότε τοι πέμπω μεμειγμένον μέλι λευκῷ σὺν γάλακτι, κίρναμένα δ' ἔερσ' (ἡ δρόσος ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ ἀφροῦ) ἀμφέπει, πόμ' ἀοίδιμον (ἡ ἔννοια τῆς ἀλληγορίας εἶναι πέμπω σοι τοῦτον τὸν τῆς Μούσης Κλειοῦς ἄγιον ἐπινίκιον). Ν. 3, 76—78. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς ἀλληγορίας καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.

6. (Ἡ ἀνθησις καὶ) τὸ εὐθυμον συμπόσιον, ἐν ᾧ ὁ μὲν πρῶτος κρατὴρ ἀφιερώθη τῷ Διὶ Ὀλυμπίῳ, ὁ δὲ δεύτερος τῇ Γαίᾳ καὶ τοῖς ἡρώσιν, ὁ δὲ τρίτος τῷ Διὶ Σωτῆρι. θάλλοντος (ἡ ἀνθησις ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς εὐθυμίας) ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίου δεύτερον κρατῆρα Μοισαίων μελέων κίρναμεν Λάμπωνος εὐαέθλου γενεᾶς ὕπερ, ἐν Νεμέᾳ μὲν πρῶτον, ὦ Ζεῦ, τὴν ἥωτον δεξάμενοι στεφάνων, νῦν αὖτ' ἐν Ἰσθμοῦ δεσπότῃ Νηρεΐδεσσι τε πεντήκοντα παίδων ὀπλοτάτου Φυλακίδα νικῶντος. εἴη δὲ τρίτον σωτῆρι πορσαίνοντας Ὀλυμπίῳ Ἀΐγιναν

κάτα σπένδειν μελιφθόγγις αἰδαῖς (ἡ ἔννοια ταύτης τῆς παραβολῆς εἶναι ὡς ἐξῆς· καθὼς ἐν τοῖς συμποσίοις οἱ Ἕλληνες τοῖς θεοῖς τρεῖς κρατῆρας καθαγιάζουσιν, οὕτως καθιερώ καὶ ἐγώ, λέγει ὁ Πίνδαρος, ὑπὲρ τῆς εὐάθλου γενεᾶς τοῦ Αἰγινῆτου Λάμπωνος τρεῖς ἐπινικίους ὕμνους· τὸν μὲν πρῶτον [δηλ. τὸν Ν. 5] ἀφιέρωσα σοί, ὦ Ζεῦ, ὅταν ἐνίκησεν ἐν Νεμέᾳ ὁ Πυθίας, ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Λάμπωνος, τοῦτον δὲ τὸν δεύτερον καθαγιάζω τῷ Ποσειδῶνι καὶ ταῖς Νηρείσιν νικήσαντος τοῦ Φυλακίδου, τοῦ νεωτέρου υἱοῦ τοῦ Λάμπωνος, καὶ θὰ καθιερώσω τὸν τρίτον ἐπινίκιον τῷ Διὶ Σωτῆρι, ἐὰν θὰ νικήσῃ ὁ Φυλακίδας ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις). Ἰ. 6, 1—9. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφοῶς.

7. Ἡ μετὰ τὴν ἑορτὴν ἡμέρα. ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον τραχεῖαν ἐρπόντων πρὸς ἐπιβδαν (μέλλον) ὅμως. Π. 4, 139—140.

8. Ἡ κτίσις τοῦ θησαυροῦ. Ἰ. Γ, XXVIII, ζ, 29.

VI. Τὸ ἄσμα.

Τὸ προανάχρυσμα.¹ ἀδεῖαί γε μὲν ἀμβολάδαν (ὡς προοίμιον, δηλ. τῆς μελλούσης ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκης) ἐν τελευταῖς δις Ἀθαναίων νιν² ὁμφαὶ κώμασαν. Ν. 10, 33—35.

VII. Ἡ μουσική.

Ἡ ἡρμαίως ὑπηχοῦσα κιθάρα. τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν μανίασιν ὑποκρέκει (εἶναι ἕσπον) Ὀ. 9, 39.

¹ Δηλ. τὸ προοίμιον τοῦ ἄσματος, ἡ ἀναβολή. — ² Δηλ. τὸν Θεαῖον.

VIII. Οἱ ἀγῶνες.

1. Ἐν τῷ σταδίῳ ἐσκάπτετο ἐκάστῳ πεντάθλῳ τόπος τις¹ κατὰ μικρὸν μὲν πλάτος μέγα ὁ δὲ μήκος, ἵνα οἱ πόδες τοῦ πηδῶντος εὐδιακρίτως καταλίπωσιν ἵχνη καὶ τοῦ μέρους, ὅθεν ἤρξατο τὸ πῆδημα, καὶ τοῦ μέρους, ὅπου ἐτελεύτησεν. ἡ δύναμις τῶν ἐλαφρῶν ποδῶν (καὶ οἱ πέραν πόντου πετόμενοι αἰετοί). εἰ δ' ὄλβον ἢ χειρῶν βίαν ἢ σιδαρίταν ἐπαινήσαι πόλεμον δεδόκηται, μακρά μοι αὐτόθεν ἄλμαθ' ὑποσκάπτοι τις· ἔχω γονάτων ἐλαφρὸν ὄρμάν· καὶ πέραν πόντοιο πάλλοντ' αἰετοί (ἐν τοῖς ἐπαίνοις νικῶ καὶ κατὰ τὸ μέγεθος καὶ κατὰ τὸ ὕψος τοὺς ὁμοτέχνους μου). N. 5, 18—21. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο ἀλληγοριῶν.*

2. Ὁ ἐλαφρὰς πόδας ἔχων,² ἱστάμενος καὶ ἀναπνέων ἀθλητής. ἴσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις, ἀναπνέων τε (εἶμαι ἕτοιμος νὰ διηγῶμαι). N. 8, 19. *Ἀλληγορία.*

3. Ἡ ταχυποδία. ποδαρκῆς (ταχεῖα) ἀμέρα. Ὁ. 13, 38—39.

4. Ὁ στρέφων, πλέκων καὶ ἔλκων ἀκαταγώνιστος ἀθλητής καὶ ὁ ἀντὶ τοῦ νικηθέντος τῷ νικήσαντι παλαίων τραχὺς ἔφεδρος. οἷον αἰνέων κε Μελησίαν ἔριδα στρέφοις,³ ῥήματα πλέκων, ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἔλκειν, μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς, τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος (εἶμαι ἀνέλεγκτος ἐπαινέτης τοῦ Μελησίου). N. 4, 93—96. *Ἀλληγορία.*

5. Τὸ ἐγγύτατα τοῦ σκοποῦ ἀκόντισμα. ἀκοντίζων σκοποῖ' ἄγχιστα Μοισᾶν (ἐπαινῶν συμφωνότατα τῇ ἐμπνεύσει τῶν Μουσῶν). N. 9, 55. *Ἀλληγορία.*

6. Ἡ ῥίψις τοῦ περιδινουμένου χαλκίνην ἀκωκὴν ἔχοντος ἀκοντίου ἔξω τοῦ σταδίου, (ἢ παρειᾶ) καὶ ἡ διὰ μακρᾶς

¹ Τοῦτον τὸν τόπον ὁ Πίνδαρος καλεῖ «ἄλματα». — ² Δηλ. ἕτοιμος νὰ τρέχῃ. — ³ Δηλ. σύ, ποιητά. Ἐννοεῖ δὲ ὁ Πίνδαρος ἑαυτὸν, διότι πολ-
λάκις ἤδη ἐπήνεσε τὸν Μελησίαν.

ρίψεως ἐνίκησις τῶν ἀντιπάλων. ἔλπομαι μὴ χαλκοπάρχον (ἢ παρειὰ ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ἀκωχῆς) ἄκονθ' ὥσειτ' ἀγῶ-
νος βαλεῖν ἔξω παλάμα δονέων, μακρὰ δὲ ῥίψις ἀμεύσασθ'
ἀντίους (ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ ὑπερβῶ τὸ μέτρον τοῦ ἐπαίνου
ἀλλὰ ὅτι ἄριστα θὰ ἐπαινέσω τὸν Ἰέρωνα). Π. 1, 43—45.
Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς ἀλληγορίας καὶ
μιᾶς μεταφορᾶς.

7. Ὁ πένταθλος, ὅστις ῥίπτει τὸ χαλκίνην ἀκωχὴν ἔχον
ἀκόντιον μεθ' ὅσης ἔχει δυνάμεως τόσον μακράν, ὥστε ν'
ἀποθαρρυνθῶσιν οἱ ἀντίπαλοι ἐξακολουθοῦντες τὸν ἀγῶνα,
καὶ ὅστις νικᾷ τοιοιυτοτρόπως μετὰ βραχὺν χρόνον εὐκόλως
ἀπαλλάττων τῶν ἀγωνισμάτων τὸν αὐχένα καὶ τὸ σθENAPOY
σῶμά του, πρὶν νὰ προσβληθῶσι τὰ μέλη ὑπὸ τοῦ φλέγοντος
ἡλίου (καὶ ἢ παρειὰ). ἀπομνύων μὴ τέρμα προβάς ἄκονθ'
ὥτε χαλκοπάρχον (ἢ παρειὰ ὡς μεταφορὰ ἂντὶ τῆς ἀκωχῆς)
ῥρσαι θοὰν γλῶσσαν, ὅς ¹ ἐξέπεμψεν ² παλαισμάτων αὐχένα
καὶ σθένος (ἢ δύναιμι ὡς μετωνυμία ἀντὶ τοῦ σθENAPOY σῶ-
ματος) ἀδιάντον, αἰθῶνι πρὶν ἀλίφ γυῖον ἐμπεσεῖν (ὁμνύω, ὅτι
ποιῶν κατ' ἐντολὴν τῶν Δελφῶν ἀνδρῶν τὸν εἰς τὸν Ἀπόλ-
λωνα παιᾶνα δὲν ἤθελον νὰ τύχω βραχέως [ῥρσαι θοὰν
γλῶσσαν] καὶ εὐκόλως τοῦ ἐπαίνου αὐτῶν κλεῖζων τὸν θεὸν
διὰ ταπεινώσεως τοῦ Νεοπτολέμου, ὁμνύω, ὅτι δὲν προσέβην
πέραν τοῦ δέοντος [μὴ τέρμα προβάς] μεταχειριζόμενος
τέχνασμα τι, καθὼς ὁ πένταθλος, ὅστις ῥίπτει κλπ.) Ν. 7,
70—74. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς,*
καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.

8. Ἡ μακράν δισχοβολία καὶ τὸ ἐπὶ πολὺ ἀκόντισμα.
μακρὰ δισκήσαις ἀκοντίσσαιμι τοσοῦθ' (εἶθε νὰ δυνηθῶ
τόσον ὑπερβαλλόντως νὰ ἐξυμνήσω). ³ Ἰ. 2, 35. *Ἀλλη-*
γορία.

9. Ὁ στέφανος. — 1. Ἰλίφ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον

¹ Δηλ. ὁ ἄκων. — ² Δηλ. ἀπὸ γλῶσσης. — ³ Δηλ. τὸν Ξενοκράτην.

(τεῖχος) τεῦξαι. Ὁ. 8, 32—33. — 2. Ἴδὲ Γ, XXIV, 7. — 3. ὄλβιον ἄνδρα διωξίππου στεφάνωμα (χαύχημα) Κυράνας. Π. 9, 4. — 4. Ἰ. Γ, III, 7.

10. Ἡ πλοχὴ τοῦ στεφάνου. ἀνδράσιν αἰχμηταῖσι πλέκων (ποιῶν) ποικίλον ὕμνον. Ὁ. 6, 86.

11. Ἡ ταινία τοῦ στεφάνου. φέρων Λυδίαν μίτραν (ἐπινίκιον Λυδία ἀρμονία συντεθειμένον). Ν. 8, 14—15.

12. Ἡ στεφάνωσις. — 1. ὅθεν¹ ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλεται σοφῶν μητίεσσι (περιπλέκεται εἰς τὸν νοῦν τῶν ποιητῶν). Ὁ. 1, 9. — 2. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι (νὰ κλείσω) κείνον ἱππῖφ νόμῳ Αἰολήϊδι μολπᾷ χρή. Ὁ. 1, 101—102. — 3. πρῶτασι κύριε πολλὰν μὲν εὐστεφάνων (εὐ τετειγισμένων) ἀγνῖαν. Π. 2, 58.

13. Ἡ ἀνάθεσις τοῦ βραβείου. μέγιστον δ' αἰόλφ φεῦδαι γέρας ἀντέταται (παρέχεται). Ν. 8, 25.

14. Ἡ ἀνέγερσις τοῦ ἀνδριάντος τοῦ νικητοῦ. — 1. ἀφθόνητος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις οὗτος ἄγκειται (μένει). Ὁ. 11, 7—8. — 2. Ἰ, Γ, XXVIII, ζ, 4.

15. Ὁ ἐν οἴκῳ μαχόμενος πετεινός (καὶ ἡ μάρανσις). υἱὲ Φιλάνορος, ἦτοι καὶ τεὰ κεν ἐνδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ συγγόνῳ παρ' ἐστία ἀκλεῆς τιμὰ κατεφυλλορόησεν (ἡ μάρανσις ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ἀπωλείας) ποδῶν (ἡ ἔννοια εἶναι καθὼς ὁ ἐν τῷ οἴκῳ μόνον οὐχὶ δὲ ἐν τοῖς δημοσίοις ἀγῶσι μαχόμενος πετεινός εἶναι ἀκλεῆς, οὕτως καὶ σὺ θὰ ᾗσο ἀκλεῆς, εἰάν ἔμενες ἐν τῇ ἀρχικῇ πατρίδι σου, ἐν Κνωσσῷ, καὶ δὲν ἤρχεσο εἰς τὴν νέαν πατρίδα σου, τὴν Ἰμέραν). Ὁ. 12, 13—15. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾷς παραβολῆς καὶ μιᾷς μεταφορᾶς.

IX. Ἡ ἀρχιτεκτονική.

1. Ὁ τέκτων. — 1. θρέψεν ποτὲ τέκτονα (παραίτιον)² νωδυνίας. Π. 3, 5—6. — 2. μελιγαρύων τέκτονες (χορευταί)

¹ Δηλ. ἐξ Ὀλυμπίας. — ² Δηλ. ἱατρόν.

κώμων νεανίαι. Ν. 3, 4—5. — 3. χρή δ' ἀπ' Ἀθανᾶν τέκτον' (ἀλείπτῃν) ἀεθληταῖσιν ἔμμεν. Ν. 5, 49.

2. Οἱ τέκτονες. τέκτονες (ποιηταί) οἷα σοφοὶ ἄρμυσαν. Π. 3, 113—114.

3. Ἡ θεμελίωσις τοῦ οἰκοδομήματος. — 1. σέθεν ἀδυεπῆς ὕμνος ὀρμάται θέμεν (ν' ἀρχίσω) αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων. Ν. 1, 4—6. — 2. ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν (αἱ ἀρχαὶ εἶναι ἀπὸ τῶν θεῶν). Ν. 1, 9.

4. Ἡ οἰκοδόμησις τῆς κρηπίδος. — 1. Ἴδὲ Γ, ΠΙ, 5. — 2. κρηπὶδ' (εἰσαγωγῇν) ἀοιδᾶν ἵπποισι βαλέσθαι (νὰ ποιήσωμεν). Π. 7, 4.

5. Ἡ οἰκοδόμησις τῆς λαμπρᾶς κρηπίδος. ὅθι παῖδες Ἀθαναίων ἐβάλοντο φαεινὰν κρηπὶδ' ἐλευθερίας (ἐθεμελίωσαν τὴν ἐλευθερίαν). Ἀποσπ. 77.

6. Ἡ οἰκοδόμησις τῆς χρυσῆς κρηπίδος καὶ ἡ τείχισις. κεκρότῃται χρυσέα κρηπίς (ἔτοιμον εἶναι τὸ προοίμιον) ἱεραῖσιν ἀοιδαῖς· εἰς τειχίζωμεν (ἄς στιγουργῶμεν) ἤδη ποικίλον κόσμον αὐδάεντα λόγων. Ἀποσπ. 194, 1—2. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

7. Τὸ πρόθυρον. γνῶσομαι τὰν ὀλβίαν Κόρινθον, Ἴσθμίου πρόθυρον (εἴσοδον τοῦ Ἴσθμοῦ) Ποτειδᾶνος. Ὅ. 13, 3—5.

8. Ἡ ἀνέγερσις τοῦ κίονος. τεθμὸς δὲ τις ἀθανάτων καὶ τάνδ' ὀλιερκέα χώραν¹ παντοδαποῖσιν ὑπέστασε (παρεῖχε) ξένοις κίονα (προστασίαν) δαιμονίαν. Ὅ. 8, 25—27.

9. Ἡ ἐποστήριξις τῆς στήλης. σεῦ δὲ πάτρα Χαριάδαις τε λάβρον ὑπερείσαι λίθον Μοισαῖον (νὰ ποιήσω ἐπινίκιον). Ν. 8, 46—47.

10. Ὁ ἀμετακίνητος κίων. ὃς Ἑκτορ' ἔσφαλε, Τροίας ἄμαχον ἀστραβῇ κίονα (ἀκίνητον προστάτην). Ὅ. 2, 89—90.

11. Ἡ ὁρῶς, ἥτις ἐν ἀλλοτρίᾳ οἰκίᾳ σὺν τοῖς ἄλλοις βασιλικοῖς κίουσιν ἐρείδει τὴν στέγην. Ἰ. Γ, XXVIII, γ, 4.

¹ Δηλ. τὴν Ἀἴγιοναν.

12. Ἡ διὰ χρυσῶν κίωνων ὑποστήριξις τοῦ εὐτειχοῦς προθύρου τοῦ θαλάμου, ἡ οἰκοδόμησις τοῦ ἀξιοθέατου οἴκου («μέγαρον»), καὶ τὸ τηλαυγὲς μέτωπον τοῦ ἀρχομένου ἔργου. χρυσέας ὑποστάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου κίονας ὥς ὅτε θαητὸν μέγαρον πάξομεν (ἡ ἔννοια τῆς παραβολῆς εἶναι· καθὼς χρυσοῦς ὑποστήσαντες κίονας ἐν εὐτειχεῖ προθύρῳ τοῦ θαλάμου τὸν ἀξιοθέατον οἶκον οἰκοδομοῦμεν, οὕτως καὶ τὸν ὕμνον θὰ ποιήσωμεν)· ἀρχομένου δ' ἔργου πρόσωπον χρῆθήμεν τηλαυγές (ἡ ἔννοια τῆς ἀλληγορίας εἶναι· ἀρχόμενοι τῆς ποιήσεως πρέπει νὰ ἐπινοήσωμεν τῷ ὕμνῳ λαμπρὸν προσόμιον).¹ Ὁ. 6, 1—4. Σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς ἀλληγορίας.

13. Οἱ χαλυβιδίνοι ἥλοι. τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαντος θῆσεν ἅλοις (ἀκαταγωνίστῳ δυνάμει); Π. 4, 71.

X. Ἡ ἀνδριαντοποιία.

Ἡ ἀνάθεσις τῆς Παρίου λίθου λευκοτέρας ἐπιτυμβίου στήλης. εἰ δέ τοι μάτρῳ μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις στάλαν Παρίου λίθου λευκοτέραν (νὰ κλείσω τὸν Καλλικλέα ἐπινικίῳ). Ν. 4, 79—81. Ἀλληγορία.

XI. Ἡ ἐπεξεργασία τοῦ χρυσοῦ.

1. Ὁ χρυσός. — 1. κόσμων ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας (καλλίστης) ἐλαίας ἀδυμελῇ κελαδήσω. Ὁ. 11, 13—14. — 2. χρύσσαι (κάλλισται) παῖδες εὐβούλου Θέμιτος.² Ὁ. 13, 8.

2. Ὁ διαυγέστατος ἐφόμενος χρυσός. ὁ χρυσὸς ἐφόμενος αὐγὰς ἔδειξεν ἀπάσας, ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν ἐργμάτων βασι-

¹ Ἐνταῦθα παραβάλλεται ὁ μὲν ὕλος ὕμνος πρὸς τὸν οἶκον, τὸ δὲ προσόμιον αὐτοῦ πρὸς τὸ πρόσωπον, τὸ δὲ ἐπίλοιπον μέρος τοῦ ὕμνου πρὸς τὸν θάλαμον. — ² Δηλ. αἱ ὦραι.

λεῦσιν ἰσοδαίμονα τεύχει φῶτα (ἢ ἔννοια εἶναι· καθὼς ὁ ἐφό-
μενος χρυσὸς δείκνυσιν λαμπροτάτας αὐγὰς, οὕτως ἡ ἐξέμνη-
σις τῶν καλῶν ἔργων καθίστησι τὸν ἄνδρα ἴσον τοῖς βασι-
λεῦσι κατὰ τὴν δόξαν). Ν. 4, 82—85. *Παραβολή.*

3. Ὁ χρυσός, ὅστις εἶναι τὸ πολυτιμώτατον τῶν κτημά-
των. Ἰ. Γ, XXVIII, ε, 2.

4. Ὁ χρυσός, ὅστις ἐν τῷ μεγαλύνοντι τοὺς ἄνδρας
πλούτῳ ἔξοχα διαπρέπει. Ἰ. Γ, XXVIII, ζ, 34.

5. Ἡ δοκιμασία τοῦ χρυσοῦ διὰ τῆς Λυδίας λίθου.
πειρῶντι δὲ καὶ χρυσὸς ἐν βασιάνῃ πρέπει καὶ νόος ὀρθός (ἢ
ἔννοια εἶναι· καθὼς ὁ χρυσὸς διὰ τῆς Λυδίας λίθου, οὕτως
ὁ τῶν φίλων τρόπος διὰ τῆς πείρας δοκιμάζεται). Π. 10,
67—68. *Παραβολή.*

XII. Ἡ σιδηρουργική.

Ὁ ἄκμων καὶ ἡ σιδηρουργία. ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι
χόλκους γλῶσσαν (ἔσο φιλαλήθης). Π. 1, 86—87. *Ἀλλη-
γορία.*

XIII. Ἡ ξυλουργική.

1. Ἡ στάθμη. — 1. πόλιν κείναν . . . Ὑλλίδος στάθμης
(δικαιοσύνης) Ἰέρων ἐν νόμοις ἔκτισσε. Π. 1, 61—62. — 2.
Θρασύβουλος πατρῶαν μάλιστα πρὸς στάθμαν (παράδειγμα)
ἔβα. Π. 6, 44—45. — 3. τῶν μὲν ὑπὸ στάθμᾳ (κατὰ τὸ
δίκαιον) νέμονται. Ἀποσπ. 1, 4.

2. Ἡ στάθμη, δι' ἧς γράφεται ἡ διευθύνουσα γραμμὴ.
καίπερ . . . οὐκ εἰδότες . . . ἄμμε πότμος ἄντιν' ἔγραψε (προσ-
διώρισεν) δραμέμεν ποτὶ στάθμαν (κανόνα). Ν. 6, 6—7.

3. Ὁ ἀκρωτηριασμός καὶ ὁ ὀξύτομος πέλεκυς. Ἰ. Γ,
XXVIII, γ, 4.

XIV. Ἡ ὕφαντουργία.

1. Ἡ ὕφανσις. — 1. ὕφαίνειν (ἢ ἐξασφάλισις) λοιπὸν ὄλβον. Π. 4, 141. — 2. τὴν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται (παρέχονται) χάριτες. Π. 4, 275. — 3. ἐξῦφαινέ (τελείωσε), γλυκεῖα, καὶ τόδ' αὐτίκα, φόρμιγξ, Λυδία σὺν ἁρμονίᾳ μέλος. Ν. 4, 44—45.

2. Ἡ ὕφανσις τοῦ ποικίλου κεφαλοδέσμου. ὕφαίνω δ' Ἀμυθανονίδαισιν ποικίλον ἄνθημα (στιχουργῶ λαμπρὸν ποίημα). Ἀποσπ. 179. Ἀλληγορία.

XV. Ἡ γεωδαισία.

Ἡ ἑλξίς τῆς μακρᾶς στάθμης. στάθμας δέ τινος ἐλκόμενοι περισσᾶς (οἱ παρὰ τὴν δύναμιν των μεγάλα πράγματα σχεδιάζοντες). Π. 2, 90—91. Ἀλληγορία.

XVI. Ἡ ἱατρική.

1. Ἡ θεραπεία. ἐμὲ δ' οὖν τις ἀοιδᾶν δίψαν ἀκείόμενον (ἱκανοποιοῦντα) πράσσει χρέος. Π. 9, 103—104.

2. Τὸ φάρμακον. — 1. ψυχρὰν ὁπότ' εὐδιανὸν φάρμακον (χλαῖναν) αὐρὰν Πελλάνα φέρε. Ὁ. 9, 96—97. — 2. φάρμακον (ἱκανοποιήσις) κάλλιστον ἕως ἀρετᾶς. Π. 4, 187.

3. Ὁ ἱατρός, (τὸ φῶς) καὶ ὁ θεραπεύων μαλακῇ χειρὶ τὸ τραῦμα τοῦ ἔλκουσ. ἐσσι δ' ἱατῆρ (ὁ ἱατρός ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ σοφοῦ βασιλέως) ἐπικαιρότατος, Παιάν τέ οἱ τινᾶ φάος (τὸ φῶς ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ κλέους). χρή μαλακὰν χέρα προσβάλλοντα τρώμαν ἔλκεος ἀμφιπολεῖν (πρέπει νὰ ἐπιεικεύησαι, ὧς Ἀρχεσίλαε, πρὸς τὸν στασιαστὴν Δαμόφιλον). Π. 4, 270—271. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς ἀλληγορίας καὶ δύο μεταφορῶν.

XVII. Ὁ πολιτικός βίος.

1. Ἡ ὑπακοή. ἔδοξεν γυμνὸς αὐτῷ κάπος ὀξείαις ὑπακουέμεν (ὅτι εἶναι ἐκτεθειμένος) ἀγχαῖς ἀλίου. Ὁ. 3, 24.

2. Ὁ δικηγόρος. σύνδικος (μάρτυς) δ' αὐτῷ Ἰολάου τύμβος. Ὁ. 9, 97—99.

3. Ἡ πτώσις τοῦ κλήρου. — 1. πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμην ἔπεσεν (ἐγένετο). Ὁ. 12, 10. — 2. ἔπεσε δ' οὐ Χαρίτων ἐκάς (δὲν εἶναι ἀλλοτρία) ἅ δικαιοπολις . . . νᾶσος.¹ Π. 8, 21—24.

4. Ὁ δραπετεύων δοῦλος. εὐδαιμόνων δραπέτας (ὁ ἐγκυκλοπώτης) οὐκ ἔστιν ὄλβος. Ἀποσπ. 134.

5. Ἡ σκυτάλη τῶν Σπαρτιατῶν (καὶ ὁ κρατήρ). ἐσσι γὰρ ἄγγελος ὀρθός, ἡυκόμων σκυτάλα (ἀγγελιαφόρος) Μοισάν, γλυκὺς κρατήρ (μεσίτης) ἀγαφθέγκτων ἀοιδῶν. Ὁ. 6, 91—92. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

6. Ἡ ἀμαξιτὴ ὁδός. καὶ ταῦτα μὲν παλαιότεροι ὁδὸν ἀμαξιτὸν (τρόπον) εὗρον. Ν. 6, 53—54.

7. Ἡ πορεία ἐπὶ τῆς ἀμαξιτῆς ὁδοῦ. μακρὰ μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτὸν (ἐπεκτείνω τὰ ποιήματα). Π. 4, 247. Ἀλληγορία.

8. Ἡ συνδιασταυρουμένη τρίοδος καὶ ἡ ὀρθὴ ὁδός. ἦρ', ὦ φίλοι, κατ' ἀμευσιπόρους τριόδους ἐδινίθην, ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν τὸ πρὶν (ἐσφάλην τοῦ δέοντος παρασυρόμενος εἰς παρέκβασιν); Π. 11, 38—39. Ἀλληγορία.

XVIII. Ὁ πόλεμος.

1. Τὸ βέλος. — 1. ἐμοὶ μὲν ὦν Μοῖσα καρτερώτατον βέλος (ποίημα) ἀλκᾷ τρέφει. Ὁ. 1, 111—112. — 2. πολλὰ μὲν ἀρτιεπὴς γλῶσσά μοι τοξεύματ' (ἐπαίνους) ἔχει. Ἰ. 5, 45—46.

¹ Δηλ. ἡ Λύγισα.

2. Τὰ βέλη. — 1. κῆλα (οἱ ἥχοι τῆς κιθάρας) δὲ καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας. Π. 1, 12. — 2. ἐκ πόντου σωώθη ἔκ τε ματρυνᾶς ἀθέων βελέων (ἐπιβουλῶν) Π. 4, 161—162.

3. Τὸ τόξον. τοῖ δ' οὐ πλουτέοντες ἀέξονται φρένας ἀμπελίνοις τόξοις (οἶνω) θαμέντες. Ἀποσπ. 124 a b, 8—9.

4. Ἡ ἀκωχή. οὐδὲ νῦν ποτε φόβος ἀνδροδάμας ἔπαυσεν ἀκμάν (δύναμιν) φρενῶν. Ν. 3, 39.

5. Ἡ δῆξις. θάξαις (ἐνισχύσας) δέ κε φύντ' ἀρετᾶ ποτὶ πελώριον ὀρμάσαι κλέος ἀνῆρ. Ὅ 10, 20—21.

6. Ἡ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀκονήσεως συρίζουσα ἀκόνη (καὶ τὸ ρεῦμα). δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσῃ ἀκόνας λιγυρᾶς (ἰχθυῶντος ὕμνου), ἃ μ' ἐθέλοντα προσέρπει καλλιρόοισι (εὐήχοις) πνοαῖς. Ὅ. 6, 82—83. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

7. Ἡ Ναξία¹ σιδηροφάγος ἀκόνη, ἥτις εἶναι μεταξὺ τῶν ἄλλων λίθων ἢ καλλίστη. φαίης κέ νιν ἄνδρ'² ἐν ἀεθληταῖσιν ἔρμεν Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις χαλκοδάμαντ' ἀκόναν (δηλ. καθὼς ἢ Ναξία ἀκόνη εἶναι μεταξὺ τῶν ἄλλων λίθων ἢ καλλίστη, οὕτως εἶναι ὁ Μένανδρος ὁ κάλλιστος ἀλείπτης μεταξὺ τῶν ἄλλων). Ἰ. 6, 72—73. Παραβολή.

8. Τὰ ταχεία βέλη ὑπὸ τὸν ἀγκῶνα ἐντὸς τῆς φαρέτρας. πολλὰ μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκέα βέλη ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας (πολλοὺς ἐπαίνους γινώσκω ἐν τῇ ψυχῇ μου). Ὅ. 2, 91—92. Ἀλληγορία.

9. Ἡ ῥίψις τοῦ βέλους. ἴει γλυκὺν Πυθωνάδ' οὔστον (κλέϊζε γλυκεῖ ὕμνω). Ὅ. 9, 11.

10. Ἡ τόξευσις. — 1. πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν οὐ ψεύδει βαλὼν (ψευδὲς τι διατεινόμενος). Ν. 1, 18. — 2. ῥίμψα παιδείους ἐτόξευον (ἐπεμπον) μελιγάρυας ὕμνους. Ἰ. 2, 3—4.

11. Ἡ τόξευσις, τὰ τόξα καὶ τὰ βέλη. ἀλλὰ νῦν ἑκατα-

¹ Ἐκ Νάξου, πόλεως τῆς Κρήτης. — ² Δηλ. τὸν Μένανδρον, τὸν ἀλείπτην.

βόλων Μοισᾶν (Μουσῶν τῶν ποιούντων εἰς ἅπαντα τόπον νὰ δεῖκνῶνται τὰ ποιήματα) ἀπὸ τόξων (ὕμνων). Δία τε φοινικοστερόπαν σεμνόν τ' ἐπίνειμαι ἀκρωτήριον Ἀλιδος τοιοῖσδε βέλεσσιν (ὕμνοις). Ὅ. 9, 5 - 9. *Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.*

12. Ἡ τόξευσις καὶ τὸ τυχεῖν τοῦ σκοποῦ. ἔλπομαι μέγα εἰπὼν σκοποῦ ἅντα τυχεῖν ὧτ' ἀπὸ τόξου ἰεῖς. Ν. 6, 26—27. *Παραβολή.*

13. Ἡ εὐστοχία. σέο δ' ἀγών, τὸν ὕμνος ἔβαλεν (ἐξυμνεῖ). Ν. 3, 66.

14. Ἡ διεύθυνσις τοῦ τόξου, ἡ εὐστοχία, ἡ ρίψις τῶν βελῶν καὶ ἡ ἔντασις τοῦ τόξου. ἔπεχε νῦν σκοπῶ τόξον (ἀπεύθυνε τὸν ἔπαινον πρὸς τὸν σκοπὸν), ἄγε θυμέ· τίνα βάλλομεν (ἐξυμνοῦμεν) ἐκ μαλθακᾶς αὐτε φρενὸς εὐκλέας δῖστοδς ἰέντες (κλείζοντες ὕμνῳ); ἐπὶ τοι Ἀκράγαντι τανύσαις (στρέφων τὴν προσοχὴν μου πρὸς Ἀκράγαντα) αὐδάσομαι ἐνὸρκιον λόγον ἀλαθεῖ νόφ. Ὅ. 2, 97—101. *Σύμπλεγμα τεσσάρων μεταφορῶν.*

15. Ἡ ρίψις τῶν δινουμένων εὐστόχων ἀκοντίων καὶ ἡ ρίψις τῶν πολλῶν βελῶν ἰσχυραῖς χερσὶ εἰς τὰ πλάγια τοῦ σκοποῦ. ἐμὲ δ' εὐθὺν ἀκόντων ἰέντα ῥόμβον παρὰ σκοπὸν οὐ χρὴ τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χεροῖν (πρέπει νὰ ἐγκωμιάζω αὐτὸν τὸν νικητὴν καὶ νὰ μὴ πολυλογῶ περὶ πραγμάτων, ἅτινα δὲν ἀφορῶσιν ἀμέσως αὐτόν). Ὅ. 13, 93—95. *Ἀλληγορία.*

16. Τὰ βέλη καὶ οἱ τραυματαῖαι καὶ χρυσέων βελέων (ἡ δύναμις τοῦ χρυσοῦ) ἔντι τραυματαῖαι (καὶ ὁ χρυσὸς νικᾷ τοὺς ἀνθρώπους).¹ Ἀποsp. 223. *Ἀλληγορία.*

17. Ὁ τοῖχος. Ἰ. Γ, XXVIII, β, 8.

18. Ὁ πύργος (καὶ ὁ φαεινότετος ὀφθαλμός). πύργος (ὑπεράσπισις) ἄστεος ὄμμα (σωτηρία) τε φαειννότετον ξένοισι.

¹ Δηλ. τοὺς πλεονέκτας.

Π. 5, 56—57. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

19. Ἡ τείχισις, ὁ πύργος καὶ ἡ ἀνάβασις εἰς τὸν πύργον. τετείχισται¹ δὲ πάλαι πύργος² ὑψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν³ (ἢ ἔννοια τῆς ἀλληγορίας εἶναι· αἱ μεγάλαι ἀρεταὶ τῶν Αἰακιδῶν καθιστῶσι τὴν Αἴγιναν ἀκαταμάχητον). Ἰ. 5, 44—45. Ἀλληγορία.

20. Ἡ ἀνάβασις εἰς τὸ ὑψηλὸν τεῖχος. πότερον δίκῃ τεῖχος ὕψιον ἢ σχολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει (ἐξασφαλίζει μᾶλλον ἑαυτό) ἐπιχθόνιον γένος ἀνδρῶν. Ἀποσπ. 213. Ἀλληγορία.

21. Ὁ ἀμείλικτος στρατός. Ἰ. Γ, XXVIII, ζ, 29.

XIX. Ἡ θήρα.

1. Ὁ κυνηγέτης. νῦν τε πέφανται οὐκ ἄμμορος ἄμφι πάλα κυναγέτας (μιμητῆς). Ν. 6, 13—14.

2. Ἡ κυνηγεσία. — 1. μεταμώνια θηρευῶν (ζητῶν) ἀκράντοις ἐλπίσιν. Π. 3, 23. — 2. καὶ μὲν Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος θήρευσσε (ἐφόνευσσε) κραιπνόν. Π. 4, 90. — 3. κερδέων δὲ χρὴ μέτρον θηρευέμεν (ἢ τήροσις τοῦ μέτρου). Ν. 11, 47.

3. Ἡ ἵχνευσις. παλαισμάτεσσι γὰρ ἵχνεύων (ἀκολουθαῖν) ματραδελφεούς. Π. 8, 35.

XX. Ἡ ἀλιευτική.

Τὸ δίχτυον («σκευᾶς ἐτέρας»), ὅ τι ἐν τῷ βάθει («βαθύν») τῆς θαλάσσης ἀλιεύει («ἐννάλιον πόνον ἐχοίσας»), ἐνῶ ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας («ὅπερ ἕρκος») τῆς θαλάσσης («ἄλμας») ἐρρισχόμενος φελλὸς δὲν βυθίζεται («ἀβάπτιστος») (καὶ τὸ ἔρ-

¹ Δηλ. ἡ Αἴγινα. — ² Ὡς πύργος. — ³ Ὡς πρὸς τὴν ἀνάβασιν, τουτέστιν ἐννίκησιν.

κος). ἅτε γὰρ ἐννάλιον πόνον ἐχοίτας βαθὺν σκευᾶς ἐτέρας, ἀβάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὡς ὑπὲρ ἔρκος (τὸ ἔρκος ἄς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ἐπιφανείας) ἄλμας (ἡ ἔννοια εἶναι καθὼς τὸ μὲν δίκτυον ἐν τῷ βάθει ἀλιεύει, ὁ δὲ φελλὸς δὲν βυθίζεται, οὕτως οἱ μὲν συκοφάνται με χρυφίως διαβάλλουσιν, ἐγὼ δ' ὁμῶς διατελῶ ὦν ἀβλαβής). Π. 2, 79—80. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφοᾶς.

XXI. Ἡ ἵπποτροφία καὶ ἡ ἵπποδομία.

1. Ἡ χαίτη. ἰὼν φόβαι (φύλλα). Ἀποσπ. 75, 17.

2. Ὁ χαλινός. — Ἰδὲ Γ, I, 9. — 2. ἐρατὸν λύοι κεν χαλινὸν (ζώνην) ὑφ' ἡρωῖ παρθενίας. Ἰ. 8, 44—46.

3. Τὸ λάκτισμα. φλόξ ἀνατελλομένα συνεχὲς παννυχίζει, αἰθέρα κνισάεντι λακτίζουσα (κτυποῦσα) καπνῷ. Ἰ. 4, 65—66.

4. Ἡ ἄμαξα. — 1. πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ (ποιήσει). Ὁ. 9, 80—81. — 2. οἱ χρυσαμπύκων ἐς δίφρον (ποιήσιν) Μοισᾶν ἔβαινον. Ἰ. 2, 1—2. — 3. ἐρατὰν ὄχημ' (τὸ πεμφθέν) αἰοδᾶν τοῦτό τοι πέμπω. Ἀποσπ. 124, 1—2.

5. Ἡ ζευῖξις τοῦ τεθρίππου ζεύγους. τὸδ ἔξευξεν ἄρμα Πιερίδων τετράορον (παρέστησε τοῦτον τὸν λαμπρὸν ἐπινίκιον). Π. 10, 65. Ἀλληγορία.

6. Οἱ μεταξὺ τῶν δύο παρηόρων ἵππων εὐρίσχύιενοι δύο ζύγιοι ἵπποι τοῦ τεθρίππου ζεύγους. ἐπεὶ τετραόροισιν ὦθ' ἄρμάτων ζυγοῖς ἐν τεμένεσσι δόμον ἔχει τεοῖς, ἀμφοτέρας ἰὼν χειρός (καθὼς ἐν τῷ τεθρίππῳ ζεύγει οἱ δύο ζύγιοι ἵπποι εὐρίσχονται μεταξὺ τῶν δύο παρηόρων ἵππων, οὕτως ἔχει [«ἰὼν»] ὁ Σωγένης τὸν οἶκόν του μεταξὺ [«ἀμφοτέρας χειρός»] τῶν δύο τεμενῶν σου, ὡς Ἡράκλεις). Ν. 7, 93—94. Παραβολή.

7. Ἡ ἄνοιξις τῆς ἀφετηρίας τοῦ σταδίου. χρή τοίνυν πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς (νὰ ἐξυμνῶμεν αὐτάς).¹ Ὁ. 6, 27.

¹ Δηλ. τὰς νικηφόρους ἡμιόνας.

8. Ὁ δρόμος τοῦ ζεύγους τῶν ἵππων. ἔσονται (ἡγεῖ) τε Μοισαῖον ἄρμα (ὕμνος). Ἰ. 8, 61—62. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

9. Ὁ ἡνίοχος καὶ ὁ ἀκάματος ποὺς τοῦ ἵππου. ἐλατήρ (ὁ ῥίπτων) ὑπέρτατε βροντᾶς ἀκαμαντόποδος (ἀκουράστως διΐκνουμένης) Ζεῦ. Ὁ. 4, 1. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

XXII. Ἡ κτηνοτροφία.

1. Ὁ ποιμήν. — 1. Ἰδὲ Γ, I, 27. — 2. οἳ καὶ Διὸς Αἰγίνας τε λέκτρον ποιμένες (φύλακες)¹ ἀμφεπόλησαν Κυπρίας δώρων. Ν. 8, 6—7.

2 Ἡ βόσκησις καὶ ἡ ἀγέλη. ὦ Κύπρου δέσποινα, τεὸν δεῦτ' ἐς ἄλσος φορβάδων (συζωσῶν) κορᾶν ἀγέλαν (ἐταιρίαν) ἐκατόγγιον Ξενοφῶν τελέαις ἐπάγαγ' εὐχολαῖς ἰανθεῖς. Ἀποσπ. 122, 14—17. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

3. Ἡ βόσκησις (καὶ ἡ ἀνθησις). — 1. τὰ μὲν ἀμετέρα γλῶσσα ποιμαίνειν (νὰ ὑμῇ) ἐθέλει, ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεῖ (ἀκμάζει) πραπίδεςσιν ἑμοίως. Ὁ. 11, 8—10. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν. — 2. δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον μοῦνα ποιμαίνοντι (τρέφουσιν) τὸν ἄλπνιστον εὐανθεῖ (αὐξάνοντι) σὸν ἔλβφ. Ἰ. 5, 12. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

4. Ἡ ζεῖξις. — 1. ἔργματιν νικαφόροις ἐγκώμιον ζευῆσαι (νὰ συνθέσω) μέλος. Ν. 1, 8. — 2. εἵργει δὲ πότμφ ζυγένθ' (ἀναγκασθέντα) ἕτερον ἕτερα. Ν. 7, 6. — 3. ἀμφοτερᾶν τοι χαρίτων σὸν θεοῖς ζεύξω (θα πραγματοποιήσω) τέλος. Ἰ. 1, 6.

5. Τὸ κέντρον. — 1. ἐν ξυνῷ κεν εἴη συμπόταισιν τε γλυκερὸν . . . κέντρον (ἐρεθισμός).² Ἀποσπ. 124 a b, 2—4. — 2. κέντρον (ἐρεθισμός) δὲ μάχας ὁ κρατιστεύων λόγος. Ἀποσπ. 180.

¹ Δηλ. οἱ ἑρωότες. — ² Δηλ. τὸ σκόλιον.

6. Ὁ ζυγὸς ἐπὶ τοῦ αὐχένος, τὸ λάκτισμα πρὸς τὸ κέντρον καὶ ἡ ὀλισθηρὰ ὁδός. φέρειν δ' ἐλαφρῶς ἐπανυχένιον λαβόντα ζυγὸν ἀρήγει· ποτὶ κέντρον δέ τοι λακτιζέμεν τελέθει ὀλισθηρὸς οἶμος (συμφέρει ν' ἀνεχώμεθα τὰς ἀναγκαστικὰς περιστάσεις, διότι εἶναι ἐπικίνδυνον ν' ἀντιταχθῶμεν κατὰ τῆς δυνάμεως). Π. 2, 93—95. Ἀλληγορία.

XXIII. Ἡ μελισσοργία.

1. Ἡ σπεύδουσα μέλισσα. ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον ὥτε μέλισσα θύνει λόγον. Π, 10, 53—54. Παραβολή.

2. Τὸ μέλι. — 1. ἐν δ' ἐρατεινῷ μέλιτι (ὁ διὰ ὕμνου ἔπαινος) . . . καλλίνικον χάρμ' ἀγαπάζοντι. Ἰ. 5, 53—54. — 2. ἔραται δέ μοι γλῶσσα μέλιτος (ἐγκωμίου) ἄωτον γλυκὺν παραπέμπειν. Ἀποsp. VI, 58—59.

3. Τὸ μέλι (καὶ ἡ βροχή). μέλιτι (ἐγκωμίῳ) εὐάνορα πόλιν καταβρέχων (δοξάζων). Ὁ. 10, 97—98. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

4. Ὁ τηχόμενος κηρὸς τῶν μελισσῶν, (ἡ δῆξις, ἡ θέρμανσις καὶ ὁ καύσων τοῦ ἡλίου). ἀλλ' ἐγὼ θεᾶς ἕκατι κηρὸς ὥς δαχθεῖς (ἡ δῆξις ὥς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς θερμάνσεως) ἐλᾷ . . . μελισσᾶν τάχομαι. Ἀποsp. 123, 6—7. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.

XXIV. Ἡ κηπουρική.

1. Ἡ καλλιέργεια τοῦ κήπου. Ἰδὲ Γ, XXVIII, δ, 3.

2. Ἡ ἀνθησις. — 1. πρὸς εὐάνθεμον (ώραιαν) δ' ὅτε φυὰν λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον. Ὁ. 1, 67—68. — 2. εὐανθῆς (ώραια) Μετώπα. Ὁ. 6, 84. — 3. θάλλει (εἶναι περίφημος)¹ δ' ἀρεταῖσιν. Ὁ. 9, 16. — 4. ἐν δ' Ἄρης

¹ Δηλ ἡ πόλις Ὀποῦς.

ἀνθεῖ (ἀκμάζει). Ὁ. 13, 22. — 5. Ἰ. Γ, XXII, 1, 1. — 6. ὦν κλέος ἄνθησεν (ἤχμασεν) αἰχμᾶς. Π. 1, 66. — 7. εὐανθεῖ (εὐγενεῖ) δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων. Π. 1, 89. — 8. φαντί γε μὴν . . . παρμονίμαν θάλλοισαν (μεγάλην) εὐδαιμονίαν τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι. Π. 7, 19—22. — 9. νιν¹ ἀγαθέα Καρνειάδα υἱὸς εὐθαλεῖ (μεγάλῃ) συνέμειξε τύχα. Π. 9, 71—72. — 10. ἔποιτο μοῖρα καὶ ὑστέραισιν ἐν ἀμέραις ἀγάνορα πλούτον ἀνθεῖν (νὰ ἔχωσιν ἀφθονίαν πλούτου) σφίσιν. Π. 10, 17—18. — 11. τὰ μέσα μακροτέρῳ ὄλβῳ τεθαλότα (εὐτυχοῦντα). Π. 11, 52. — 12. θάλησε (εὐκλείσθη)² Κορινθίους σελίνοις. Ν. 4, 88. — 13. Ἰ. Γ, XXVIII, ζ, 8. — 14. νεοθαλῆς (ἐκ νέου) δ' αὖξεται μαλθακᾷ νικαφορία σὺν ἀοιδᾷ. Ν. 9, 48—49. — 15. ἵπποτρόφον ἄστν τὸ Προίτιο θάλησεν (ἦτο εὐκλέες). Ν. 10, 41—42. — 16. ἀγώνων μοῖραν Ἑρμᾷ καὶ σὺν Ἡρακλεῖ διέποντι θάλειαν (περίφημον). Ν. 10, 17—18. — 17. οὐχ ὁμῶς πάντα χρόνον θάλλων (αὐξανόμενος)³ ὁμλεῖ. Ἰ. 3, 6. — 18. αἴσι⁴ Κλεωνυμίδαι θάλλοντες (περίφημοι). Ἰ. 4, 4. — 19. Ἰ. Γ, XXII, 12. — 20. τὴν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοισ' (γενομένη) ἀρετά, Φυλακίδα, χεῖται. Ἰ. 5, 17—18. — 21. Ἰ. Γ, V, 6. — 22. εὐανθέ' (στίλβουσαν) ἀπέπνευσας ἀλικίαν. Ἰ. 7, 34. — 23. ὦ χρυσέα κόμα θάλλων (στίλβον) . . . Λοξία Ἰ. 5, 49. — 24. παρὰ δέ σφισιν εὐανθῆς (αὐξάνων) ἅπας τέθαλεν (παραμένει) ὄλβος. Ἀποσπ. 129—130, 6. — 25. κατὰ μὲν φίλα τέκνα ἔπεφνεν θάλλοντας (σφριγῶντας) ἦβα. Ἀποσπ. 171.

3. Τὸ ἄνθος. — 1. ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος (ὠραιότητα). Ὁ. 6, 105. — 2. λευκανθέα (λευκόν) σώμασι πᾶναν καπνόν. Ν. 9, 23.

4. Τὸ ἄνθος (καὶ ἡ κύμανσις). σὺν δ' ἄνθος (ὠραιότης) ἦβας ἄρτι κυμαίνει (σφριγᾷ). Π. 4, 158. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορᾶν.

¹ Δηλ. τὴν Κυρήνην. — ² Δηλ. ὁ Καλλικλῆς. — ³ Δηλ. ὁ ὄλβος. —

⁴ Δηλ. ἀρεταῖς.

5. Τὰ ἄνθη. — 1. αἶνει δὲ παλαιὸν μὲν οἶμον, ἄνθεα (γεννήματα) δ' ὕμνων νεωτέρων. Ὁ. 9, 47—49. — 2. κόρον δ' ἔχει καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' (ἀπολαύσεις) Ἀφροδίσια. Ν. 7, 53. — 3. τὰν δὲ λαῶν γενεὰν θαρρὸν ἐρέπτοι σῶφρονος ἄνθεσιν (τοῖς ἀγαθοῖς) εὐνομίας. Ἀποσπ. I, 9—10 (σελ. 273).

6. Τὰ ἐρυθροβαφῇ ἄνθη, (ἢ ἀκμὴ τοῦ ἔαρος καὶ) ἡ ἄνθησις. ἡ μάλα δὴ μετὰ καὶ νῦν, ὥτε φοινικανθέμου ἤρος ἀκμᾶ, παισὶ τούτοις ὄγδοον θάλλει (ἢ ἄνθησις ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς εὐτυχίας) μέρος Ἀρκεσίλας. Π. 4, 64—65. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.

7. Ἡ δρέψεις (καὶ ὁ στέφανος). εὐρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμὰν οἷαν οὗτις Ἑλλάνων δρέπει (λαμβάνει) πλούτου στεφάνωμ' (καύχημα) ἀγέρωχον. Π. 1, 49—50. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

8. Τὰ δένδρα, ἅτινα δὲν φέρουσι κατὰ πάσας τὰς περιόδους τῶν ἐτῶν ἄνθος εὐῶδες ἴσον κατὰ τὴν ἀφθονίαν, ἀλλ' ἐναλλάξ. I. Γ, XXVI, 7.

9. Ἡ μάρανσις. I. Γ, VIII, 15.

10. Ἡ φύτευσις. — 1. θεόπομποί σφισιν τιμαὶ φύτευθεν (ἐθεμελιώθησαν). Π. 4, 69. — 2. τόθι γὰρ γένος Εὐφάμου φυτευθὲν (ἀρχόμενον) λοιπὸν αἰεὶ τέλλετο. Π. 4, 256—257. — 3. φύτεvé (μηχανᾶτο) οἱ θάνατον ἐκ λόχου. Ν. 4, 59—60. — 4. τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέντες (γεννηθέντες) σθένος ἀελίου χρύσειον λεύσσομεν. Π. 4, 143—145. — 5. ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἥρωας αἰχματὰς φυτευθέντας (γεννηθέντας). Ν. 5, 7—8. — 6. λέγοντι γὰρ Αἰακὸν νιν . . . φυτεῦσαι (γεννηῆσαι). Ν. 7, 83—84. — 7. σὺν θεῷ γὰρ τοι φυτευθεῖς (θεμελιωθεῖς) ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονώτερος. Ν. 8, 17. — 8. σὺν τέ οἱ δαίμων φυτεύει (παρέχει) δόξαν ἐπήρατον. I. 6, 12—13. — 9. χάριν ἀοιδᾷ φυτεύει (παρέχει). Ἀποσπ. 141.

11. Ἡ ἄρδευσις (καὶ ἡ δρόσος). τὰν Ψαλυχιαδὰν δὲ πάτρην χαρίτων ἄρδοντι (κλεῖζουσι) καλλίστα δρόσφ (ὕμνῳ).

Ἰ. 6, 63—64. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

12. (Ἡ ὑγίεια καὶ) ἡ ἄρδευσις. ὑγίεντα (ἀσφαλῆ) δ' εἴ τις ὄλβον ἄρδει (αὐξάνει). Ὁ. 5, 23. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

13. Ἡ βλάστησις. ἔβλαπτεν (ἐγεννήθη) δ' υἱὸς Οἰνῶνας. Ν. 8, 7.

14. Ἡ βλάστησις (καὶ ὁ πατήρ). βλάστε (ἀνεφάνη) μὲν ἐξ ἁλὸς ὑγρᾶς νᾶσος, ἔχει τέ νιν ὀξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ (γενετήρ).¹ Ὁ. 7, 69—70. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

15. Ὁ βλαστός. — 1. Ἀδραστιδᾶν θάλος (ἀπόγονος)² ἄρωγόν δόμοις. Ὁ. 2, 49. — 2. σεμνὸν θάλος (ἀπόγονος) Ἀλκαῖδαν. Ὁ. 6, 68. — 3. κλεινᾶν Συρακοσσᾶν θάλος (τὸ διαπρεπέστατον μέρος) Ὀρτυγία. Ν. 1, 2. — 4. Ἰ. Γ, III, 7.

16. Ὁ βλαστός (καὶ τὸ φλεγόμενον πῦρ). κράτησεν . . . Καλλίας ἁδὼν ἔρνεσι (παισίν) Λατοῦς, παρὰ Κασταλίαν τε Χαρίτων ἐσπέριος ὁμάδῳ φλέγεν (ἐκλείζετο). Ν. 6, 35—38. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

17. Ὁ βλαστός (καὶ ἡ θυγάτηρ). χαῖρ' ὦ θεοδράτα, λιπαροπλοκάμου παῖδεσσι Λατοῦς ἡμεροέστατον ἔρνος (διαμονή), πόντου θύγατερ (γέννημα).³ Ἀποσπ. 87, 1—3. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

18. Ὁ καρπός. — 1. τερπνᾶς δ' ἐπεὶ χρυσοστεφάνοιο λάβεν καρπὸν Ἦβας (ἡβην). Ὁ. 6, 56—58. — 2. Ἰ. Γ, I, 31. — 3. φρενῶν ἔλαχε καρπὸν (κέρδος) ἀμώμητον. Π. 2, 72—73. — 4. πατρὶ δ' Ἀδράστοιο Λυγκεῖ τε φρενῶν καρπὸν (γνώμην) εὐθείᾳ συνάρμοξεν δίκην. Ν. 10, 12. — 5. ὅστις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας εὐθρόνου μνάστειραν ἀδίσταν ὁπώραν (ἡβην). Ἰ. 2, 4—5. — 6. ἐπέων δὲ καρπὸς (ἀποτέλεσμα)

¹ Δηλ. ὁ ἥλιος. — ² Δηλ. ὁ Θέρσανδρος. — ³ Δηλ. ἡ Δῆλος.

οὐ κατέφθινε. Ἰ. 8, 45—46. — 7. κικλόφρονά τ' ἄμφρανεν παρὰ-
πίδων καρπὸν (γέννημα). Ἀποσπ. 211.

19. Ἡ καρπολογία. — 1. δρέπων μὲν κορυφὰς ἀρετῶν
ἀπὸ πασῶν (ἐξασκῶν πάσας τὰς ἀρετάς). Ὁ. 1, 13. — 2.
πέντε δραπῶν (ἀπολαύων) νύκτεσσιν ἔν θ' ἀμέραις ἱερὸν εὐζώας
ἄωτον. Π. 4, 130—131. — 3. οὐθ' ὑπέροπλον ἦβαν δρέπων
(ἀπολαύων), σοφίαν δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων Π. 6, 48—49. —
4. Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι (ἢ ἀπόκτησις) κάλλιστον ἄωτον ἐν
Πυθίοισι τε νικᾶν. Ν. 2, 8—9. — 5. ἐρατειναῖς ἐν εὐναῖς
μαλθακᾶς ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι (ἢ ἀπόλαυσις τοῦ
ἔρωτος). Ἀποσπ. 122, 7—8. — 6. χρῆν μὲν κατὰ καιρὸν ἐρώ-
των δρέπεσθαι (ἢ ἀπόλαυσις). Ἀποσπ. 123, 1. — 7. ἀτελῇ
σοφίας καρπὸν δρέπειν (ἢ ἀπόλαυσις τοῦ ἀποτελέσματος).
Ἀποσπ. 209.

20. Ὁ ἀνθῶν καρπός, ἡ καρπολογία καὶ ἡ φύτευσις. χρυ-
σοστεφάνου δέ οἱ Ἦβας καρπὸν ἀνθήσαντ' (ώραιότητα) ἀπο-
δρέφει (ἢ ἀπόλαυσις) ἔθελον. πατήρ δὲ θυγατρὶ φυτεύων (πα-
ρασκευάζων) κλεινότερον γάμον. Π. 9, 109—111. Σύμ-
πλεγμα τριῶν μεταφορῶν.

21. Ὁ ἀπὸ τοῦ χοριοῦ ἀποσπασθεῖς κλάδος. ποίας δ'
ἀποσπασθεῖσα (ἀποχωρισθεῖσα) φύτλας (γενεᾶς) ὀρέων κευθ-
μῶνας ἔχει σκιοέντων; Π. 9, 33—34. Σύμπλεγμα δύο
μεταφορῶν.

22. Ἡ ῥίζα. — 1. σπέρματος ἔχοντα ῥίζαν (καταγωγὴν)
πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε τυγ-
χανέμεν. Ὁ. 2, 50—52. — 2. Ἀχιλεὺς, οὗρος Αἰακιδᾶν, Αἴγι-
ναν σφετέραν τε ῥίζαν (γένος) πρόφαινε. Ἰ. 8, 55.

23. Ἡ ῥίζα καὶ ἡ φύτευσις. ἀστέων ῥίζαν φυτεύεσθαι
(καταβολὴ τοῦ θεμελίου). Π. 4, 15.

24. Ἡ θάλλουσα ῥίζα. ῥίζαν (μέρος) ἀπείρου τρίταν
εὐήρατον θάλλοισαν (εὐτυχές) οἰκεῖν. Π. 9, 8—9.

XXV. Ἡ ἀμπελοουργία.

Ὁ καρπός, (ἡ τρυφερὰ μήτηρ καὶ) ἡ οἰνάνθη. οὕτω γένουσι φαίνων τέρειναν ματέρ' (γενέτειραν) οἰνάνθας (τοῦ χροῦ) ¹ ὁπώραν (ὠριμότητα). N. 5, 6. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.

XXVI. Ἡ γεωργία.

1. Ἡ γεωργία. τὸν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέα στέφανον, Μοῖσαισι τ' ἔδωκ' ἀρόσαι (ὑμνῆσαι). N. 10, 26.

2. Ἡ γεωργήσιμος γῆ. ἥ καὶ τι Διωνύτου ἄρουρα (ποιήσις) φέρει βιόδωρον ἀμαχανίας ἄκος. Ἀποσπ. IV, 25—26 (σελ. 279).

3. Ὁ ἀροτήρ. I. Γ, XXVII, 26.

4. Ἡ ἀροτρίασις τῆς ἀρούρας. ἥ γὰρ ἐλικώπιδος Ἀφροδίτας ἄρουραν (ὕμνον) ἡ Χαρίτων ἀναπολίζομεν (ποιοῦμεν). Π. 6, 1—3.

5. Τὸ σπείρειν. — 1. σπεῖρέ (πάρεχε) νυν ἀγλαίαν τινὰ νάσφ. N. 1, 12—13. — 2. ὁρόσπορος (συγγενές) ἔθνος. N. 5, 43. — 3. μομφὰν δ' ἐπισπείρων (μεμφόμενος) ἀλιτροῖς. N. 8, 39.

6. Τὸ σπέρμα. — 1. καὶ τοὶ γὰρ αἰθαίσας ἔχοντες σπέρμ' (σπινθῆρα) ἀνέβαν φλογὸς οὐ. O. 7, 47. — 2. πολλὰν δ' ὄρει πῦρ ἐξ ἐνὸς σπέρματος (σπινθῆρος) ἐνθορὸν αἵστωσεν ὕλαν. Π. 3, 36—37. — 3. Λιβύας εὐρυχόρου σπέρμα (ὁ βῶλος). Π. 4, 42—43.

7. Αἱ μέλαιnai ἄρουραι, αἷτινες δὲν δίδουσι συνεχῶς καρπὸν (καὶ τὰ δένδρα, αἵτινα δὲν φέρουσι κατὰ πάσας τὰς περιόδους τῶν ἐτῶν ἄνθος εὐῶδες ἶσον κατὰ τὴν ἀφθονίαν, ἀλλ' ἐναλλάξ). ἀρχαῖαι δ' ἀρεταὶ ἀμφέροντ' ἀλλασσόμεναι γε-

¹ Δηλ. τῆς πρώτης ἀναφύσεως τοῦ γενείου.

νεαῖς ἀνδρῶν σθένος· ἐν σχερῷ δ' οὐτ' ὦν μέλαιναι καρπὸν ἔδωκαν ἄρουραι, δένδρεα τ' οὐκ ἐθέλει πάσαις ἐτέων περόδοις ἄνθος εὐῶδες φέρειν πλούτῳ ἴσον, ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι. καὶ θνατὸν οὕτως ἔθνος ἄγει μοῖρα. Ν. 11, 37—41. *Παραβολή.*

8. Αἱ καρποφόροι ἄρουραι, αἵτινες ἐκ διαλειμμάτων ποτὲ μὲν δίδουσι ἐκ τῶν πεδίων τοῖς ἀνθρώποις βίον ἀφθονον, ποτὲ δὲ πάλιν ἀναπαυσάμεναι λαμβάνουσι σθένος. τεκμαίρει δὲ καὶ νυν Ἀλκιμίδας τὸ συγγενὲς ἰδεῖν ἄγχι καρποφόροις ἀρούραισιν αἵτ' ἀμειβόμεναι τόκα μὲν ὦν βίον ἀνδράσιν ἐπηετανὸν ἐκ πεδίων ἔδοσαν, τόκα δ' αὐτ' ἀναπαυσάμεναι σθένος ἔμαρψαν. Ν. 6, 7—11. *Παραβολή.*

9. Ὁ θερισμὸς τῆς χλόης. ὅσῳ κλυτὰν χέρα οἱ προσε-
νεγκεῖν ἦρα καὶ ἐκ λεχέων κεῖραι (ἢ ἀπόλαυσις) μελιαδέα ποίαν (ἡβην); Π. 9, 36—37.

XXVII. Ἡ ναυτιλία.

1. Ἡ θάλασσα καὶ ἡ κολύμβησις, πρὸς τὴν ἀπατηλὴν ἀκτῆν. πελάγει (ἢ θάλασσα ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ἀφθονίας) δ' ἐν πολυχρύσειο πλούτῳ πάντες ἴσον νέομεν ψευδῇ πρὸς ἀκτάν (ζῶμεν βίον ἄδηλον). Ἀποσπ. 124 a b, 6—7. *Σύμπλεγμα μιᾶς ἀλληγορίας καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.*

2. Ἡ κολύμβησις ἐκ τῆς θαλάσσης ἐλαφροῖς ποσίν. ἀλλὰ κόυφοισιν ἐκνεῦσαι ποσίν (κατάπαυσον τὸν ὕμνον). Ὁ. 13, 114. *Ἀλληγορία.*

3. Τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. Ἰ. Γ, XXVIII. ζ, 29.

4. Ὁ οὐρίος ἄνεμος. — 1. Ξενοφώντας εὐθύνε δαίμονος οὐδρον (εὐτυχίαν). Ὁ. 13, 28. — 2. ὄφρα . . . αὐξῆς οὐδρον (ἐξύμνησιν). Π. 4, 2—3. — 3. εὐθύν' ἐπὶ τοῦτον, ἄγε, Μοῖσα, οὐδρον (ἐπιτυχῇ ἐξύμνησιν) ἐπέων ἐὐκλέ'. Ν. 6, 27—29.

5. Ὁ ἐπιπνέων οὐρίος ἄνεμος. ἄλλοτε δ' ἄλλοις οὐρος (τύχη) πάντας ἀνθρώπους ἐπαΐσσω (πλησιάζουσα) ἐλαύνει. Ἰ. 4, 5—6. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

6. Ὁ οὐριος ἄνεμος, ἡ ὑποστολὴ τοῦ ἰστίου καὶ ὁ πλοῦς θέρους μὲν πρὸς Φᾶσιν,¹ χειμῶνος δὲ πρὸς τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου.² οὐδὲ ποτε ξενίαν οὖρος ἐμπνεύσαις ὑπέστειλ' ἰστίον ἀμφὶ τράπεζαν· ἀλλ' ἐπέρα ποτὶ μὲν Φᾶσιν θερείαις, ἐν δὲ χειμῶνι πλέων Νείλου πρὸς ἀκτάν (οὐδέποτε συνέστειλε³ τὴν προθυμίαν του εἰς τὰς τραπέζας, ἀλλὰ ἐδέξατο πάντοτε φιλικῶς τοὺς ξένους). Ἰ. 2, 39—42. Ἀλληγορία.

7. Ὁ ἄνεμος, ὅστις ρίπτει τὴν θαλασσίαν ἄκατον ἔξω τοῦ πλοῦ. ἢ μὲ τις ἄνεμος ἔξω τοῦ πλοῦ ἐβαλεν, ὥς ὅτ' ἄκατον ἐννολίαν (ἢ ἐννοια εἶναι· ὁ ἐνθουσιασμός με παρέρσυσεν οὕτως, καθὼς ὁ ἄνεμος τὴν ἄκατον); Π. 11, 39—40. Παραβολή.

8. Ὁ μέλλων τριταῖος ἄνεμος. σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον ἔμαθον (οἱ σοφοὶ φροντίζουσι περὶ τοῦ νᾶ διατηρηθῆναι διὰ τῶν ὕμνων ἢ μνήμη τῶν καλῶν ἔργων αὐτῶν). Ν. 7, 17—18. Ἀλληγορία.

9. Ὁ παύσας ἄνεμος καὶ ἡ μεταβολὴ τῆς θέσεως τῶν ἰστίων. ἐν δὲ χρόνῳ μεταβολαὶ λήξαντος οὖρου ἰστίων (κατὰ τοὺς καιροὺς λαμβάνονται τὰ μέτρα). Π. 4, 291—293. Ἀλληγορία.

10. Τὸ κῶμα. ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται κῶμ' Αἴδα (θάνατος). Ν. 7, 30—31.

11. Τὸ παρὰ τῷ πλοίῳ ἐλισσόμενον κῶμα, ὃ τι ταράττει μάλιστα τὴν φυγὴν. τὸ δὲ πᾶρ ποδὶ ναὸς ἐλισσόμενον αἰεὶ κυμάτων λέγεται παντὶ μάλιστα δονεῖν θυμόν (ἢ παροῦσα νίκη ἰδιαιτέρως παροτρύνει με νᾶ τὴν ἐξυπνήσω). Ν. 6, 55—56. Ἀλληγορία.

12. Ἡ κύμανσις. — 1. Ἰδὲ Γ, XXIV, 4. — 2. ὅς μὴ πόθῳ κυμάνεται (ἐρεθίζεται). Ἀποσπ. 123, 3.

13. Ἡ σφοδρὰ κύμανσις τῆς θάλασσης. οἱ δ' ἀνιαραῖς ἀντικύρσαντες ζάλαις (ἀτυχταίς). Ὁ. 12, 11—12.

¹ Πρὸς βορρᾶν. — ² Πρὸς μεσημβρίαν. — ³ Δηλ. ὁ Ξενοκράτης.

14. Ὁ ῥόχθος τῶν κυμάτων. ῥόθια (ῥχους) δεχομένα κατερεῖς. Ἀποσπ. VI, 128—129 (σελ. 286).

15. Τὸ πηδάλιον. νώμα δικαίῳ πηδαλίῳ (δικαιοσύνη) στρατόν. Π. 1, 86.

16. Ὁ ἄντλος. κράτει τιθεῖς ὕβριν ἐν ἄντλῳ (φθορᾷ). Π. 8, 11—12.

17. Ἡ ἄντλησις τοῦ ὕδατος ἐκ τοῦ πλοίου. τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει (χρησιμοποῖει τελείως) μαχανάν. Π. 3, 62.

18. Ὁ κυβερνήτης. εἰ μὴ θεὸς ἀγεμόνεσσι κυβερνατῆρ (βοηθός) γένηται. Π. 4, 274.

19. Ὁ οἰαχοστρόφος κυβερνήτης. κυβερνατῆρος οἰαχοστρόφου (τοῦ διδάσκοντος ἀλείπτου)¹ γνώμα πεπιθὼν πολυβούλῳ. Ί. 4, 72—73.

20. Ὁ κυβερνήτης, ὅστις ἀναπεταννύει τὸ ἀνέμου πλῆρες ἰστίον. μὴ κάμνε λίαν δαπάναις· ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ ἰστίον ἀνεμόεν (ἢ ἔννοια εἶναι· καθὼς ὁ κυβερνήτης ἀναπεταννύει τὸ ἰστίον πρὸς τὸν ἄνεμον, οὕτως καὶ σὺ δαπάνη μεταξὺ τῶν πολιτῶν ἀφειδέστατα). Π. 1, 90—91. *Παραβολή.*

21. Τὸ ἀναπεταννύναι τὰ ἰστία πρὸς τὴν κεραίαν («ζυγόν») τοῦ θωρακίου («καρχασίου»),² δηλ. τὸ ταξεῖδι μ' ὅλα τὰ ἰστία, ὃ πλησίστιος πλοῦς. ἀνὰ δ' ἰστία τείνον πρὸς ζυγὸν καρχασίου (ἐξύμνησον θαρρούντως). Ν. 5, 52. *Ἀλληγορία.*

22. Ἡ θαλασσοπορία. ἐλευθέρῳ στόλῳ (ἐλευθερίᾳ) πόλιν τάνδε κόμιζε. Π. 8, 98—99.

23. Ὁ πλοῦς («τάμνοισαι») καὶ ὁ σάλος τοῦ πλοίου. αἶ γε μὲν ἀνδρῶν πόλλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω φεύδῃ μεταμώνια τάμνοισαι κυλίνδοντ' (ἐπεὶ μὲν ἀνυφούνται ὅτε δὲ καταπιέζονται) ἐλπίδες. Ὁ. 12, 5—7. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

24. Ὁ πλοῦς ἐν τῷ μέσῳ τῆς βαθείας θαλάσσης. καίπερ

¹ Δηλ. τοῦ διδασκάλου τῆς πάλης. — ² Τοῦ ἀνωτάτου μέρους τοῦ ἱστοῦ.

ἔχει βαθεῖα ποντίας ἄλμα μέσσον (καίτοι παρεξέβην διηγούμενος ἐκτεταμένως τὰ περὶ Ἡρακλέα καὶ Τελαμῶνα). Ν. 4, 36—37.

Ἀλληγορία.

25. Ὁ πλοῦς πρὸς μακρυνὸν ἀκρωτήριον. θυμέ, τίνα πρὸς ἄλλοδαπὰν ἄκραν ἐμὸν πλὸν παραμείβει (ἡ ἔννοια τῆς ἀλληγορίας εἶναι· θυμέ, διὰ τί ἔῃς τὸν ἐμὸν ὕμνον νὰ ἐπαινῇ ἡρώα μὴ Αἰγινήτην);¹ Ν. 3, 26—27. *Ἀλληγορία.*

26. Τὸ φέρειν διὰ τοῦ πλοίου (καὶ ὁ ἀροτήρ). ἴδια ναυτολόοντες (ἔχοντες) ἐπικώμια, Πιερίδων ἀρόταις (τοῖς ποιηταῖς) δυνατοὶ παρέχειν πολὺν ὕμνον ἀγερῶχων ἐργμάτων ἔνεκεν. Ν. 6, 32—34. *Πολυήρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

27. Ὁ πλέων ἐπὶ τοῦ πλοίου τῆς πολιτείας μετὰ ἰδιωτικοῦ φόρτου. ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλείς (ἐγὼ ἐξυμνῶν τὸ ἰδιωτικὸν κλέος τῆς οἰκογενείας τοῦ νικητοῦ ἐν δημοσίᾳ πομπῇ). Ὁ. 13, 49. *Ἀλληγορία.*

28. Ἡ ἐπαναστροφή τοῦ πλοίου πρὸς τὴν Εὐράπην. ἀπώτρεπε αὐτὶς Εὐρώπην ποτὶ χέρσον ἔντεα ναός (ἐγὼ διηγηθεὶς τοσαῦτα περὶ τῶν Αἰακιδῶν ὀφείλω νὰ ἐάσω τὴν περαιτέρω διήγησιν καὶ νὰ ἔλθω ὀπίσω εἰς τοὺς προγόνους τοῦ νικηφόρου). Ν. 4, 69—70. *Ἀλληγορία.*

29. Ὁ ἔσχατος πλοῦς. περαίνει πρὸς ἔσχατον πλὸν (τὸ ὕψιστον). Π. 10, 28 - 29.

30. Ἡ παῦσις τῆς κωπηλασίας, ἡ ῥῖψις τῆς ἀγκύρας ἐκ τῆς πρῶρας εἰς τὴν γῆν καὶ ἡ ὕφαλος πέτρα. κώπαν σχάσον, ταχὺ δ' ἄγκυραν ἔρεισον χθονὶ πρῶραθε, χοιράδος ἄλκαρ πέτρας (παῦσον ἤδη ἐκτείνων τὸν περὶ τῶν προγόνων τοῦ νικηφόρου ἔπαινον). Π. 10, 51—52. *Ἀλληγορία.*

31. Ἡ ῥῖψις δύο ἀγκυρῶν ἀπὸ τοῦ ταχέος πλοίου ἐν χειμερίᾳ νυκτί. ἀγαθαὶ δὲ πέλοντ' ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ θοᾶς ἐκ ναός ἀπεσκήμφθαι δύο ἄγκυραι (ἡ ἔννοια εἶναι· ἐν καιρῷ

¹ Δηλ. τὸν Ἡρακλέα.

κινδύνου εἶναι καλὸν διὰ τὸν Ἀγῥσίαν, ὅτι ἔχει δύο πατρίδας).¹
 'Ο. 6, 100—101. Ἀλληγορία.

32. Ἡ ἀγκυροβολία. ἐσχατιαῖς ἤδη πρὸς ὄλβου βάλλετ' ἀγκυραν (ἀφικνεῖται) θεότιμος ἐών. 'Ι. 6, 13—14.

33. Ὁ διὰ θαλάσσης νηχόμενος δελφίς. δελφῖνι καὶ τάχος δι' ἄλμας ἴσον εἴπομι Μελησίαν. Ν. 6, 64—65. Παραβολή.

XXVIII. Ἡ φύσις.

α) Αἱ γενικαὶ ἰδιότητες τῆς φύσεως.

1. Ἡ ἄμμος, ἥτις δὲν δύναται νὰ ἀριθμηθῇ. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν, καὶ κείνος² ὅσα χάσματ' ἄλλοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναίτο; 'Ο. 2, 108—109. Παραβολή.

2. Ὁ κυλινδρόμενος χάλιξ. 'Ι. Γ, XXVIII, ε, 7.

β) Τὰ ζῷα.

1. Ἡ ἐρυθρόχρους ἀλώπηξ καὶ οἱ μεγάλῳφωνοι λέοντες, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ μεταβάλῳσι τὸ ἔμφυτον ἦθος των. τὸ γὰρ ἐμφυὲς οὐτ' αἰθῶν ἀλώπηξ οὐτ' ἐρίβρομοι λέοντες διαλλάξαντο ἦθος (οἱ Λοχροὶ δὲν δύνανται νὰ μεταβάλῳσι τὰς ἐμφύτας ἀρετάς των). 'Ο. 11, 19—20. Ἀλληγορία.

2. Οἱ ἐν ταῖς σχολιαῖς ὁδοῖς προσβάλλοντες λύκοι. ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἅτ' ἐχθρὸς ἐὼν λύκοιο δίκαν ὑποθεύομαι, ἄλλ' ἄλλοτε πατέων ὁδοῖς σχολιαῖς. Π. 2, 84—85. Παραβολή.

3. Ἡ δῆξις. 'Ι. Γ, XXIII, 4.

4. Ἡ σφοδρὰ δῆξις. ἐμὲ δὲ χρεὼν φεύγειν δάκος ἀδινὸν (ἀπέχθειαν) κακαγοριᾶν. Π. 2, 52—53.

5. Ἡ πτῆσις. — 1. ἴτω τεὸν χρέος... ἐμᾶ ποτανὸν (περίφημον) ἀμφὶ μαχανᾶ. Π. 8, 33—35. — 2. πέτεται (φημίζεταί) δ' ἐπὶ τε χθόνα καὶ διὰ θαλάσσης τηλόθεν ὄνυμ'

¹ Δηλ. τὴν Ἀρκαδίαν καὶ τὰς Συρακούσας. — ² Ὁ θήρων.

αὐτῶν. Ν. 6, 49. — 3. ἐπεὶ ψεύδεσί οἱ ποτανῶ τε μαχανᾶ (ποιήμασιν) σεμνὸν ἔπεστί τι. Ν. 7, 22. — 4. Ἰ. Γ, Ι, 4.

6. Τὸ πτερόν. — 1. Ἰδὲ Γ, XXVIII, δ, 3. — 2. ἐστεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων πτεροῖσι (στεφάνοις) χαίταν. Ὁ. 14, 24. — 3. ἐν πτερόεντι (ἀειδινήτῳ) τροχῷ. Π. 2, 22. — 4. πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ (στεφάνους) δέξατο νικᾶν. Π. 9, 125. — 5. εἴη νιν εὐφώνων πτερύγεσσι (ἐπινικίοις ποιήμασιν) ἀερθέντ' ἀγλααῖς περιίδων . . . Ἀλφεοῦ ἔρνεσι φράξαι χεῖρα. Ἰ. 1, 64—66. — 6. πτερόεντα (πασίγνωστον γενόμενον) νέον σύμπεμφον ὕμνον. Ἰ. 5, 63.

7. Ἡ πτήσις καὶ τὸ πτερόν. πέεται (ἐμφυχοῦται) ὑποπτέροις (κλειζούσαις) ἀνορέαις. Π. 8, 90. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορᾶν.*

8. Ὁ τὰ πτερὰ τανύων ἀετός, τὰ πηνά, (ὁ τοῖχος) καὶ ἡ πτήσις. θάρσος δὲ τανύπτερος ἐν ὄρνιξιν αἰετός ἔπλετο· ἀγωνίας δ', ἔρκος οἶον, σθένος· ἔν τε Μοῖσαισι ποτανὸς (ἡ πτήσις ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς τελειότητος) ἀπὸ ματρὸς φίλας. Π. 5, 111—114. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο παραβολῶν καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.*

9. Οἱ πέραν πόντου πετόμενοι αἰετοί. Ἰ. Γ, VIII, 1.

10. Ὁ αἰετὸς εἶναι ταχύτατος τῶν πτηνῶν, ὅστις μακρόθεν ἐπιπετῶν τῇ ἄργᾳ εὐθὺς τοῖς ποσὶ καταλαμβάνει αὐτὴν καθημαγμένην· οἱ δὲ κρώζοντες κολιοὶ ταπεινὰ βόσκουσιν. ἔστι δ' αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς, ὃς ἔλαβεν αἶψα, τηλόθε μεταμαιόμενος, δαφνοῖν ἄγρην ποσὶν· κραγέται δὲ κολιοὶ ταπεινὰ νέμονται (ἡ ἔννοια τῆς ἀλληγορίας εἶναι· ὅφρ' ἐπεμψα τοῦτον τὸν ἐπινίκιον, ἀλλὰ καίτοι μετὰ μερίστης ταχύτητος ἔγραψα αὐτόν, ὅμως εἶναι ἀριστοῦργημα, ἐνῶ οἱ ἀντίτεχνοί μου¹ κραυγάζουσι μόνον καὶ ταπεινὰ λέγουσιν). Ν. 3, 80—82. *Ἀλληγορία.*

11. Θί ἀκρατῆτως κρώζοντες κόρακες (καὶ τὸ τοῦ Διὸς

¹ Ὁ Πίνδαρος αἰνίττεται κατ' ἐξοχὴν πρὸς τὸν Βαχχυλίδην.

θεῖον πτηνόν).¹ σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾶ· μαθόντες δὲ λάβροι παγγλωσσίᾳ κόρακες ὡς ἄκρατα γαρυέτων Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον (ἢ ἔννοια εἶναι ὡς ἐξῆς· καθὼς οἱ ἀκρατῆτως κρώζοντες κόρακες παραβαλλόμενοι πρὸς τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀετοῦ εἶναι καταφρονήσεως ἄξιοι, οὕτως εἶναι οἱ μαθόντες μὲν μὴ ἔχοντες δὲ φύσιν ποιητικὴν καὶ ἀτελείωτα μόνον φλυαροῦντες ποιηταὶ ἀξιοκαταφρόνητοι ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν σοφὸν καὶ ἐκ φύσεως ὄντα ποιητήν). Ὁ. 2, 94—96. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

12. Οἱ δελφῖνες. οἱοὶ δ' ἀρετὰν δελφίνες ἐν πόντῳ. Αποσπ. 1, 6—7. *Παραβολή.*

γ) Τὰ φυτά.

1. Τὰ φύλλα. ὤπασεν² τοιάδε τῶν τότε ἐόντων φύλλ' (ἐπαίνους) αἰιδᾶν. Ἰ. 4, 26—27.

2. Ἡ χλωρότης. ἀγανᾶ χλοαρὸν (ζωηρῶς) γελάσσαις ὀφρῦν. Π. 9, 38.

3. (Ἡ χλωροποιὸς δρόσος,) τὸ αὐξανόμενον δένδρον (καὶ ὁ ὑγρὸς αἰθέρ). αὖξεται δ' ἀρετά, χλωραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρεον ἥσσει, ἐν σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερθεῖς ἐν δικαίῳ τε πρὸς ὑγρὸν αἰθέρα. Ν. 8, 40—42. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

4. Ὁ ὄζος, ἡ θαυμαστὴν μορφήν ἔχουσα μεγάλη καὶ τῆς αὐτῆς θέσεως ἐρημωθεῖσα («ἐὼν ἐρημώτατα χωρὸν») φθινόκαρπος δρυς, (ἥτις ἐν ἀλλοτρίᾳ οἰκίᾳ [«ἄλλοις . . . ἐν τείχεσιν»] σὺν τοῖς ἄλλοις βασιλικαῖς χίοσιν ἐρεῖδει τὴν στέγην [«μόχθον δύστανον»]· ὁ ἀκρωτηριασμός [«ἐξερεΐφειν»], ὁ ὀξύτομος πέλεκυς, ὁ χειμῶν [«χειμέριον»] καὶ τὸ πῦρ). εἰ γάρ τις ὄζους ὀξύτόμῳ πελέκει ἐξερεΐφειν μεγάλας δρυός, αἰσχύνοι δέ οἱ θαητὸν εἶδος, καὶ φθινόκαρπος ἐοῖσα διδοῖ ψᾶφόν περ' αὐτῆς, εἴ ποτε χειμέριον πῦρ ἐξίκηται λοίσθιον, ἢ σὺν ὀρθαῖς

¹ Δηλ. ὁ ἀετός. — ² Δηλ. ἡ φήμη.

κίονεσσιν δεσποσύναισιν ἐρειδομένα μόχθον ἄλλοις ἀμφέπει
 δούτανον ἐν τείχεσιν, ἐὼν ἐρημώταίσα χῶρον (ὁ στασιαστὴς
 Δαμόφιλος εἶναι ἔξοχος ἀνὴρ, καὶ δύνатаι καὶ στεροόμενος
 τῶν τιμῶν καὶ τῆς πατρίδος νὰ δείξῃ τὴν δυνάμιν του [«εἰ
 γάρ τις . . . αὐτὰς» καὶ «ἐὼν χῶρον»] ἐν περιπτώσει νέας
 στάσεως [«εἴ ποτε . . . λοίπδιον»] ἢ χρησιμοποίησεως τῆς
 ἱκανότητός του ἐν ξένῃ πόλει [«ἢ σὺν . . . τείχεσιν»]). Π. 4,
 262—269. *Πολυχρωμικὴ ἀλληγορία.*

5. (Τὸ χειμερινὸν σκότος καὶ) ἡ φοινικίαις ῥόδοις
 ἀνθοῦσα ποικίλη γῆ. νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον ποικίλα μηνῶν
 ζόφον (τὸ χειμερινὸν σκότος ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς μεγά-
 λης ἀτυχίας) χθὼν ὥτε φοινικέοισιν ἄνθησεν ῥόδοις δαιμόνων
 βουλαῖς (δηλ. καθὼς ἀνθεῖ ἡ γῆ, οὕτως ἐγένετο εὐτυχῆς ἡ
 ἐστία τῶν ἀνδρῶν).¹ Ἰ. 4, 17—19. *Πολυχρωμικὸν σύμ-
 πλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.*

6. (Τὸ μέλος), τὸ ἄλσος (καὶ τὸ φῶς). κολλᾷ τε σταδίῳν
 θαλάμῳν ταχέως ὑψίγυιον (ὑψηλόν) ἄλσος (πληθος) ἀπ' ἀμα-
 χανίας ἄγων ἐς φάος (εὐτυχίαν) τόνδε δᾶμον ἀστῶν. Ὁ. 5,
 13—14. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.*

δ) Τὸ πῦρ.

1. Τὸ πῦρ. Ἰδὲ Γ, XXVIII, γ, 4.

2. Τὸ φλεγόμενον πῦρ. — 1. Ἰδὲ Γ, XXVIII' ζ, 34. —

2. σὲ δ' ἡὔκομοι φλέγοντι (ἐγκλωμάζουσιν) χάριτες. Π. 5,
 46. — 3. τῶν εὐφροσύνα τε καὶ δόξ' ἐπιφλέγει (εἶναι περί-
 φημος). Π. 11, 45. — 4. Ἰ. Γ, XXIV, 16. — 5. φλέγεται²
 (εἶναι εὐκλεές) δ' ἀρεταῖς μυρίαῖς ἔργων θρασέων ἔνεκεν. Ν.
 10, 2—3. — 6. φλέγεται (κλεῖζεται) δὲ ἱσπλόκνισι Μοίσαις.
 Ἰ. 7, 23. — 7. ὁ δὲ καλὸν τι πονήσαις εὐαγορίαισιν φλέγει
 (εἶναι εὐκλεές). Ἀποσπ. Π, 66—67 (σελ. 276).

¹ Τουτέστιν ὁ οἶκος τῶν Κλεωνυμιδῶν. — ² Δηλ. τὸ Ἄργος.

3. Τὸ φλεγόμενον πῦρ, (τὸ πτερὸν καὶ ἡ καλλιεργία τοῦ κήπου). ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν μάλεραῖς ἐπιφλέγων (λαμπρόνων) αἰοδαῖς, καὶ ἀγάνορος ἵππου θάσσον καὶ ναὸς ὑποπτέρου (ζώπαις κατηγοτισμένης) παντὶ ἀγγελίαν πέμψω ταύταν, εἰ σὺν τινι μοιριδίῳ παλάμα ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι κἄπον (καλλιεργῶ τὴν ποίησιν). Ὁ. 9, 21—27. Πολυχρωμικὸν σίμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.

ε) Τὸ ὕδωρ.

1. Τὸ ὕδωρ, ὃ τι εἶναι τὸ ἄριστον τῶν στοιχείων. Ἰ. Γ, XXVIII, ζ, 34.

2. Τὸ ὕδωρ, ὃ τι εἶναι τὸ ἄριστον τῶν στοιχείων (καὶ ὁ χρυσός, ὅστις εἶναι τὸ πολυτιμότερον τῶν κτημάτων). εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατος, νῦν δὲ πρὸς ἐσχατιὰν Θήρων ἀρεταῖσιν ἰκάνων ἄπτεται οἴκῳθεν Ἡρακλῆος σταλᾶν. Ὁ. 3, 42—45. Πολυχρωμικὴ παραβολή.

3. Τὸ ἄριστον ὕδωρ τῆς πηγῆς. προβάτων γὰρ ἐκ πάντων κελάρυζεν, ὥς ἀπὸ κρανᾶν φέρτατον ὕδωρ, θήλειον γάλα. Ἀποσπ. 101, 1—2. Παραβολή.

4. Ἡ πηγὴ καὶ κε μυθήσεται, ὅποιαν, Ἀρκεσίλα, εὔρε παγὰν (ποιητήν) ἀμβροσίων ἐπέων. Π. 4, 298—299.

5. Τὸ ρεῦμα. — 1. ῥοαὶ (περιπέττειται) δ' ἄλλοτ' ἄλλαι εὐθυμῖαν τε μέτα καὶ πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν. Ὁ. 2, 37—38. — 2. Ἰ. Γ, XVIII, 6. — 3. εἰ δὲ τύχη τις ἔρδων, μελίφρον' αἰτίαν ῥοαῖσι Μοισᾶν (ποιήμασιν) ἐνέβαλε. Ν. 7, 11—12. — 4. προμαθείας δ' ἀπόκεινται ῥοαὶ (νουθεσίαι). Ν. 11, 46. — 5. ὃ τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν (ῥυθμοῖς) ἐξίκηται ζυγόν. Ἰ. 7, 18—19.

6. Τὸ ρεῦμα τοῦ ὕδατος. Ἰ. Γ, XXVIII, ζ, 32.

7. Τὸ κατακλύζον ῥέον κῶμα, (ὁ κυλινδόμενος χάλις, ὅλος ὁ λογαριασμός καὶ ἡ πληρωμή). νῦν ψᾶφον ἐλισσομέναν ὅπᾳ

κῦμα κατακλύσσει ῥέον, ὅπῃ τε κοινὸν λόγον (ὁ λογαριασμός
ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ὑποσχέσεως) φίλαν τείσομεν (ἢ πληρωμὴ
ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ἐκτελέσεως) ἐς χάριν (ἢ ἔννοια εἶναι
καθὼς τὸ ῥέον κῦμα κατακλύζει τὸν κυλινδρόμενον χάλικα, οὕτως
θα ἐκτελέσωμεν ὅλην τὴν ὑπόσχεσιν ἡμῶν πρὸς εὐχαρίστησιν
τοῦ ἐγκωμιαζομένου).¹ Ὁ. 10, 9—11. Πολυχρωμικὸν
σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ δύο μεταφορῶν.

8. Ὁ παμφόρος συρφετός. Ἰ. Γ, XXVIII, ζ, 29.

9. Ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ ἔδε ... βαθὺν εἰς ὄχετον
(ἄβυσσον) ἄτας ἔζοισαν ἐὰν πόλιν. Ὁ. 10, 36—38.

ζ) Τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα.

1. Ἡ ἀκτίς. — 1. σπέρμ' ... ὑμετέρας ἀκτίνος (κλέους)
ὄλβου δέξατο μοιρίδιον ἄμαρ. Π. 4, 255—256. — 2. ἔσχον
θοὰν ἀκτίνα (κλέος) σὺν ἵπποις. Π. 11, 48.

2. Ἡ ἄσβεστος ἀκτίς. βέβακεν ἐργμάτων ἀκτίς (εὐχλεια)
καλῶν ἄσβεστος (αἰωνία) αἰεὶ. Ἰ. 4, 41—42.

3. Τὸ φῶς. — 1. χρονιώτατον φάος (κλέος) εὐρυσθενέων
ἀρετῶν. Ὁ. 4, 10. — 2. Ἰδὲ Γ, XXVIII, γ, 6. — 3. χάρμα ...
ἔργων πρὸ πάντων βιότῳ φάος (εὐτυχία). Ὁ. 10, 22—23. —
4. ὀγίειαν ἄγων χρυσεάν κῶμον τ' ἀέθλων Πυθίων αἴγλαν
(εὐχλειαν) στεφάνοις. Π. 3, 72—74. — 5. Ἰ. Γ, XVI, 3. —
6. ἀλλ' ὅταν αἴγλα (εὐνοια) διόσδοτος ἔλθῃ, λαμπρὸν φέγγος
(εὐτυχία) ἔπεσιν ἀνδρῶν. Π. 8, 96—97. — 7. Χαρίτων κελα-
δεννᾶν μὴ με λίποι καθαρὸν φέγγος (φανός). Π. 9, 89—90. —
8. δέξαίτο ² δ' Αἰακιδᾶν ὑφίπυργον ἔδος, δίκῃ ξεναρχεῖ κοινὸν
φέγγος (κλέος). Ν. 4, 11—13. — 9. σφύδρα δόξομεν δαΐων
ὑπέρτεροι ἐν φάει (φήμῃ) καταβαίνειν. Ν. 4, 37—38. — 10.

¹) Ἡ ἔννοια εἶναι κατὰ λέξιν· τώρα (εἶναι περὶ τούτου ὁ λόγος), ὅπως
κατακλύζει τὸ ῥέον κῦμα τὸν κυλινδρόμενον χάλικα, καὶ ὅπως ὥς ἐκτελέ-
σωμεν ὅλην τὴν ὑπόσχεσιν ἡμῶν πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ ἐγκωμιαζομένου. —

² Δηλ. τὸν ὕμνον μου.

εὐάρματον ἄνδρα γεραίρων, Ἀκραγαντίνων φάος (καύχῃα). Ἰ. 2, 17. — 11. κείνοις δ' ὑπέρτατον ἦλθε φέγγος (σωτηρία). Ἀποσπ. Π. 68—69 (σελ. 276). — 12. ἄγνὸν φέγγος (σωτηρία)¹ ὁπώρας. Ἀποσπ. 153.

4. Τὸ φῶς (καὶ ἡ ἀνέγερσις τοῦ ἀνδριάντος τοῦ νικητοῦ). πατρὸς δὲ Θεσσαλοῦ ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥεέθροισιν αἴγλα (φήμη) ποδῶν ἀνάκειται (μένει). Ὁ. 13, 35—36. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

5. Τὸ τηλαυγὲς φῶς. τηλαυγὲς (λαμπρά) ἄραρε φέγγος (δόξα) Αἰακιδᾶν αὐτόθεν. Ν. 3, 64.

6. Ἡ λάμψις. — 1. λάμπει δὲ οἱ κλέος (εἶναι εὐκλείης). Ὁ. 1, 23. — 2. ὀρφανίζει μὲν κακὰν γλῶσσαν φαεννᾶς (θρασείας) ὁπός. Π. 4, 283. — 3. λάμπει (εἶναι εὐκλείης) δὲ σαφὲς ἀρετά. Ἰ. 1, 21. — 4. Πηλὸς ἀντιθέου μόχθοις νεότας ἐπέλαμψεν (ἐγένετο εὐκλείης) μυρίοις. Ἀποσπ. 172, 1—2 — 5. λάμπει (γίνονται εὐκλείῃ) δὲ χρόνῳ ἔργα. Ἀποσπ. 227.

7. (Ἡ ὄρασις), ἡ λάμψις καὶ τὸ φῶς. τίν² γε μὲν, . . . δέδορκεν (ἡ μὲν ὄρασις ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς λάμψεως ἡ δὲ λάμψις ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς γενέσεως) φάος (κλέος. Ἡ ἔννοια τοῦ ὅλου εἶναι σοί, ὦ Ἀριστοκλείδῃ, ἐγένετο κλέος). Ν. 3, 83—84. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.

8. (Ἡ ἀνθῆσις, ἡ ὄρασις), ἡ λάμψις καὶ τὸ φῶς. λέγεται μὲν Ἐκτορι μὲν κλέος ἀνθῆσαι (ἐγένετο) Σκαμάνδρου χεύμασιν ἀγχοῦ, βαθυκρήμνοισι δ' ἄμφ' ἀκταῖς Ἐλώρου . . . δέδορκεν (ἡ μὲν ὄρασις ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς λάμψεως, ἡ δὲ λάμψις ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς γενέσεως) παιδὶ τοῦδ' Ἀγησιδάμου φέγγος (κλέος)³ ἐν ἀλικίᾳ πρώτῃ. Ν. 9, 39—42. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα τεσσάρων μεταφορῶν.

9. Ἡ θέρμανσις καὶ ὁ καύσων τοῦ ἡλίου. Ἰ. Γ, XXIII, 4.

¹ Δηλ. ὁ Διόνυσος. — ² Δηλ. σοί, ὦ Ἀριστοκλείδῃ. — ³ Δηλ. τῷ παιδὶ τοῦ Ἀγησιδάμου (τῷ Χρομίῳ) ἐγένετο κλέος.

10. Ἡ εὐδία. ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίοντι ἔχει μελι-
τόεσσιν εὐδίαν (εὐθυμίαν) ἀέθλων γ' ἔνεκεν. Ὁ. 1, 97—98.

11. Ἡ εὐδία καὶ τὸ φαιδρὸν φῶς. τὸ κοινόν τις ἀστῶν
ἐν εὐδία (ἡσυχία) τιθεὶς ἐρευνασάτω μεγάλανος Ἡσυχίας τὸ
φαιδρὸν φάος (σωτηρίαν). Ἀποσπ. 110. Σύμπλεγμα δύο
μεταφορῶν.

12. Ἡ εὐδία καὶ ὁ χειμῶν. ἀλλὰ νῦν μοι Γαῖόχορος εὐδίαν
(εὐτυχίαν) ὅπασσεν ἐκ χειμῶνος (ἀτυχίας). Ἰ. 5, 37—38.
Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

13. Ἡ εὐδία, ὁ χειμερινὸς ὄμβρος καὶ ἡ φώτισις. εὐδίαν
(ἡσυχον) ὡς¹ μετὰ χειμέριον ὄμβρον (ἐπανάστασιν)² τεὰν
καταιθύσσει (κλείζει) μάκαιραν ἐστίαν. Π. 5, 10—11. Σύμ-
πλεγμα τριῶν μεταφορῶν.

14. Ὁ λαμπρότατος ἀστὴρ καὶ τὸ φῶς. ὁ μὲν πλοῦτος...
ἀστὴρ ἀρίζηλος (ἡ λαμπρότης), ἐτυμώτατον ἀνδρὶ φέγγος (φανός).
Ὁ. 2, 58—62. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

15. Τὸ τοῦ οὐρανοῦ ἀστέρος τηλαυγέστερον φῶς* ἀστέ-
ρος οὐρανοῦ φαμὶ τηλαυγέστερον κείνῳ φάος (μεγάλῃ εὐτυχία)
ἐξικόμαν κέ βαθὺν πόντον περάσαις. Ο. 3, 75—76.

16. Ἡ λάμψις τοῦ ἐν τοῖς ἄλλοις ἄστροις ἀξιοθεάτου
Ἑωσφόρου. λάμπει, Ἀοσφόρος θαητὸς ὡς ἄστροις ἐν ἄλλοις.³
Ἰ. 4, 23—24. Παραβολή.

17. Ἡ δρόσος. — 1. Ἰ. Γ, Ι, 31. — 2. Ἰ. Γ, V, 5. —
3. Ἰ. Γ, XXIV, 11.

18. Ἡ μαλθακὴ δρόσος. Ἰδὲ, Γ, V, 2.

19. Ἡ χλωροποιδὴ δρόσος καὶ ὁ ὑγρὸς αἰθήρ. Ἰ. Γ,
XXVIII, γ, 3.

20. Ἡ πνοή. ὅσσα δ' ἐπ' ἀνθρώπους ἄηται (περιφέρουν-
ται) μαρτύρια. Ἰ, 4, 8—9.

21. Οἱ διαπνέοντες ἄνεμοι. ἄλλοι* ἄλλοιαι διαιθύσσοισιν

¹ Δηλ. ὁ Κόστωρ. — ² Δηλ. τοῦ Δαμοφίλου. — ³ Παραβάλλεται ἡ
ἐγίμη τῶν Κλεωνυμιδῶν.

αἶραι (μεταβάλλονται τὰ πνεύματα τῶν πολιτῶν). 'Ο. 7, 95.
' *Αλληγορία.*

22. Αἱ μεταβαλλόμεναι πνοαὶ τῶν ὑψιπετῶν ἀνέμων· ἄλλοτε δ' ἄλλοιαι πνοαὶ ὑψιπετῶν ἀνέμων (τὰ παρὰ τῶν θεῶν διδόμενα δὲν εἶναι σταθερά). Π. 3, 104—105.
' *Αλληγορία.*

23. 'Ο τοῦς καρποὺς διαφθείρουσα χειμερία πνοή τῶν ἀνέμων. μὴ φθινοπωρίς ἀνέμων χειμερία κατὰ πνοὰ (ἐπαΐσσεις) δαμαλίζοι χρόνον. Π. 5, 120—121.

24. 'Η νεφέλη. — 1. ἐπὶ μὲν βαίνει τι καὶ λάθος ἀτέκμαρτα νέφος (λήθη). 'Ο. 7, 45. — 2. φόνου παρποδίου νεφέλαν (κίνδυνον) τρέψαι. Ν. 9, 37—38. — 3. Οἰκλείδαν, πολέμοιο νέφος (φοβερὸν πολεμιστήν). Ν. 10, 9. — 4. ἔσπετο δ' αἰενάου πλούτου νέφος (πλῆθος). Ἀποσπ. 118.

25. 'Η μέλαινα νεφέλη. κελαινῶπιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν (ὑπνον) ἀγκύλῳ κρατὶ . . . κατέχευας. Π. 1, 7—9.

26. 'Η νεφέλη καὶ ἡ χάλαζα. ὅστις ἐν ταῦτα νεφέλας (πολέμῳ) χάλαζαν (ἐκρηξιν καταστρεπτικὴν) αἵματος πρὸ φίλας πάτρας ἀμύνεται. 'Ι. 7, 26—28. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

27. 'Η βροχή. — 1. ἴων ξανθαῖσι παῖ παμπορφύροις ἀκτῖσι βεβρεγμένος (περιβεβλημένος) ἄβρὸν σῶμα. 'Ο. 6, 55—56. — 2. 'Ι. Γ. XXIII, 3. — 3. ἀλλ' ὅμως καύχαμα κατὰβρεχε (κατεπέεξε) σιγᾷ. 'Ι. 5, 51.

28. 'Ο ὄμβρος καὶ ἡ χάλαζα. καὶ νῦν ἐν Ἄρει μαρτυρήσαι κεν πόλις Αἴαντος ὀρθωθείσα ναύταις ἐν πολυφθόρῳ Σαλαμῖς Διὸς ὄμβρῳ (μάχῃ) ἀναρίθμων ἀνδρῶν χαλαζᾶεντι (καταστρεπτικῶ) φόνῳ. 'Ι. 5, 47—50. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

29. ('Η κτίσις τοῦ θησαυροῦ,) ὁ χειμέριος ὄμβρος, ἡ ἐξ ἐριβρόμου νεφέλης ἐλθοῦσα καταστρεπτικὴ ἔχχυσις (ὁ ἐμείλικτος στρατός,) ὁ ἄνεμος (τὰ βάθη τῆς θαλάσσης καὶ ὁ παμφόρος συρφετός). Ὕμνων θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ Ἀπολ-

λωνία τετείχισται νάπα· τὸν οὔτε χειμέριος ὕμβρος, ἐπακτός ἐλθὼν ἐριβρόμου νεφέλας στρατὸς ἀμείλιχος (ὁ ἀμείλικτος στρατὸς ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς καταστρεπτικῆς ἐκχύσεως), οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχοὺς ἄλδς ἄξεισι παμφόρῳ χεράδει τυπτόμενον (ἡ νίκη τοῦ Ξενοκράτους εἶναι («τετείχισται»)) ἀξία ὑπόθεσις («θησαυρός») τῶν ὕμνων, καὶ ταύτην τὴν ἀξίαν τῆς δὲν θὰ δυνηθῇ ν' ἀφανίσῃ οὐδεμία βιαιότης). Π. 6, 8—14. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς ἀλληγορίας καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.

30. Ἡ σφοδρὰ νιφάς. τραχεῖα νιφὰς (ἀτύχημα) πολέμοιο. Ή. 4, 16.

31. Τὸ σκότος. — 1. ἐν σκότῳ (λήθῃ) καθήμενος. Ή. 1, 83. — 2. φθονερὰ δ' ἄλλος ἀνὴρ βλέπων γνώμαν κενεὰν σκότῳ (ἀχλεῶς) κυλινδεῖ. Ν. 4, 39—40. — 3. εἰ δέ τις ἀνθρώποισι θεόσδοτος ἀτλάτα κακότητας προτιύχῃ, ταύταν σκότει (λήθῃ) κρύπτειν ἔοικεν. Ἀποsp. 42, 4—5. — 4. ἀρετὰν ἐς αἰπὸν ἔβαλε σκότον (λήθῃν). Ἀποsp. 228.

32. Τὸ σκότος (καὶ τὸ ρεῦμα τοῦ ὕδατος). σκοτεινὸν (τὸ σκότος ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ἀπεχθείας) ἀπέχων φόγον, ὕδατος ὥτε ῥοὴς φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων κλέος ἐτήτυμον αἰνέσω. Ν. 7, 61—62. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.

33. Τὸ μέγα σκότος. ταὶ μεγάλαι γὰρ ἀλκαὶ σκότον πολὺν (λήθῃν) ὕμνων ἔχοντι δεόμεναι. Ν. 7, 12—13.

34. (Τὸ ὕδωρ, ὃ τι εἶναι τὸ ἄριστον τῶν στοιχείων· ὁ χρυσός, ὅστις ἐν τῷ μεγαλύνοντι τοὺς ἀνδρας πλούτῳ ἔξοχα διαπρέπει· τὸ φλεγόμενον πῦρ,) ἡ νύξ καὶ ὁ ἥλιος, ὅστις εἶναι τὴν ἡμέραν τὸ θερμότατον φαεινὸν ἄστρον ἐν τῷ ἐρήμῳ¹ αἰθέρι. ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὃ δὲ χρυσός αἰθόμενον πῦρ ἅτε διαπρέπει νυκτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου· εἰ δ' ἀεθλα γάρουεν

¹ Δηλ. ὁ ἥλιος τόσον ἀποσκοτίζει τὰ ἄστρα, ὥστε νὰ γίνηται διὰ τοῦτου ὁ αἰθὴρ ἔρημος.

ἔλδεαι, φίλον ἦτορ, μηκέθ' ἄλιου σκόπει ἄλλο θαλπνότερον ἐν
 ἀμέρᾳ φαεννὸν ἄστρον ἐρήμας δι' αἰθέρος, μηδ' Ὀλυμπίας
 ἀγῶνα φέρτερον αὐδάσομεν (ἢ ἔννοια εἶναι ὥς ἐξῆς· καθὼς
 τὸ ὕδωρ εἶναι ἄριστον, καὶ καθὼς ὁ χρυσὸς οὕτως διαπρέπει
 ἐν τῷ μεγαλύνοντι τοὺς ἄνδρας πλούτῳ, ὥς τὸ φλεγόμενον
 πῦρ ἐν καιρῷ νυκτός, καὶ καθὼς ὁ ἥλιος εἶναι τὴν ἡμέραν
 τὸ θερμότατον φαεινὸν ἄστρον ἐν τῷ ἐρήμῳ αἰθέρι, οὕτως
 εἶναι ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγὼν ὁ λαμπρότατος). Ὁ. 1, 1—8.
*Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο παραβολῶν.*¹

35. Τὸ χειμερινὸν σκότος. Ἰ. Γ, XXVIII, γ, 5.

36. Ὁ χειμὼν. Ἰδὲ Γ, XXVIII, γ, 4.

37. Ἡ χειμασία. φόβῳ δ' οὐ κεχείμανται (ταράττονται)
 φρένες. Π. 9, 32—33.

38. Ἡ ἀκμὴ τοῦ ἔαρος. Ἰδὲ Γ, XXIV, 6.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Α) Ἡ συνεκδοχή.

Ι. Ὁ ἄνθρωπος.

1. Ἡ κόμη ἀντὶ τοῦ βόστρυχος. τῆσδε δεσπόζειν φόβης.
 Χο. 188.

2. Ὁ ὀφθαλμὸς ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. — 1. βάλλεται γὰρ
 ὕσσοις Διόθεν κεραυνός. Ἀγ. 468—469. — 2. ὦ τερπνὸν
 ὄμμα. Χο. 238.

¹ Ἡ μὲν μία παραβολὴ εἶναι καθὼς τὸ ὕδωρ εἶναι ἄριστον, καὶ καθὼς
 ὁ χρυσὸς διαπρέπει ἐν τῷ μεγαλύνοντι τοὺς ἄνδρας πλούτῳ, καὶ καθὼς ὁ ἥλιος
 εἶναι τὴν ἡμέραν τὸ θερμότατον ἄστρον ἐν τῷ ἐρήμῳ αἰθέρι, οὕτως εἶναι
 ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγὼν ὁ λαμπρότατος. Ἡ δὲ ἄλλη παραβολὴ εἶναι καθὼς
 τὸ φλεγόμενον πῦρ διαπρέπει ἐν καιρῷ νυκτός, οὕτως διαπρέπει ὁ χρυσὸς ἐν
 τῷ μεγαλύνοντι τοὺς ἄνδρας πλούτῳ.

3. Ὁ ὀφθαλμὸς ἀντὶ τοῦ ὑπηρέτου. δικαίων τ' ὀμμάτων παρουσία. Χο. 671.

4. Τὸ βλέφαρον ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ. Ἐπτ. 3.

5. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. — 1. χεὶρ δ' ὄρᾳ τὸ δράσιμον. Ἐπτ. 554. — 2. τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτούμενον χερσός. Χο. 104. — 3. πανούργῳ χειρί. 384—385. — 4. ἕκατι δ' ἀμᾶν χερῶν. 437.

6. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τῶν Ἰώνων. Ἰαόνων χέρεις. Πέρσ. 563.

7. Ἡ καρδιά ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. ἐντὸς δὲ καρδιά στένει. Ἐπτ. 967.

8. Ἡ κατασκευὴ τοῦ σώματος ἀντὶ τοῦ Ἰππομέδοντος. Ἰππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος. Ἐπτ. 488.

9. Τὸ χροῖμα ἀντὶ τοῦ ἐνδύματος. κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσα. Ἀγ. 239.

II. Ἡ οἰκία.

1. Ἡ διαδοχὴς ἀντὶ τῆς οἰκίας. ἀνίσκρον, θράσος μελαίνας μελάθροισιν Ἄτας. Ἀγ. 769—770.

2. Ἡ ἐστία ἀντὶ τῆς οἰκίας. ἰὼ πάνοιζυς ἐστία. Χο. 49.

III. Ἡ μυθολογία.

1. Ὁ ὀφθαλμὸς ἀντὶ τῶν θεῶν. — 1. μηδὲ κρείσσωνων θεῶν ἄφυκτον ὄμμα προσδράκοι με. Προμ. 902—903. — 2. καὶ τοῖσδ' ἐμ' ἐμβαίνονθ' ἄλουργέσιν θεῶν μῆτις πρόσωθεν ὄμματος βάλοι φθόνος. Ἀγ. 946—947.

2. Ὁ ὀφθαλμὸς ἀντὶ τοῦ Διὸς. ὥς ἂν τὸ Δίον ὄμμα λωφῇτῃ πόθον. Προμ. 654.

3. Ὁ ὀφθαλμὸς ἀντὶ τῆς Πειθοῦς. στέργω δ' ὄμματα Πειθοῦς. Εὐμ. 970.

4. Τὸ στόμα ἀντὶ τοῦ Διός. ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα τὸ Δῖον. Προμ. 1032—1033.

5. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τῶν θεῶν. ἀθανάτων δ' ἀπέχειν χέρας. Εὐμ. 350.

IV. Ὁ πολιτικὸς βίος.

Ἡ χεὶρ ἀντὶ τοῦ ψηφίζοντος λαοῦ δήμου κρατοῦσα χεὶρ. Ἰκ. 604.

V. Ἡ ναυτιλία.

1. Ἡ δοκὸς ἀντὶ τοῦ πλοίου. — 1. δρόμος ἄλλα στέγων δορός. Ἰκ. 135. — 2. γομφοδέτῳ τε δόρει. 846. — 3. κί' ἐς δόρυ. 852. — 4. πολὺς δὲ πόντος ὄυνεκ' ἡρόθη δορί. 1007. — 5. κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός. Ἀγ. 1618.

2. Ἡ κώπη ἀντὶ τοῦ πλοίου. κατ' ἔχνος πλατᾶν. Ἀγ. 695.

VI. Ἡ φύσις.

Τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα.

1. Ἡ ἀκτὺς ἀντὶ τοῦ ἡλίου. φέγγος ἡλίου κατέφθιτο. Πέρσ. 377.

2. Ὁ κύκλος ἀντὶ τοῦ ἡλίου. — 1. κύκλον ἡλίου καλῶ. Προμ. 91. — 2. λαμπρὸς ἡλίου κύκλος. Πέρσ. 504.

B) Ἡ μειωνυμία.

I. Ὁ ἄνθρωπος.

1. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τῆς πράξεως. οὐ καθεύδουσιν χερσί. Ἀγ. 1357.

2. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τῆς δαπάνης. δεδωμάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρᾶ χερσί. Ἰκ. 958.

3. Ἡ παλάμη ἀντὶ τῆς πληγῆς. ὀλόμεναι παλάμαις. Ἰκ. 865.

4. Ἡ ἔλξεις ἀντὶ τῆς χειρός. ὀλκή γὰρ οὗτοι πλόκαμον οὐδ' ἀμ' ἄζεται. Ἰκ. 884.

5. Τὸ βάδισμα ἀντὶ τοῦ ποδός. μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν. Εὔμ. 36.

6. Ὁ δρόμος ἀντὶ τοῦ ἡμεροδρόμου. τοῦδε γὰρ δράμημα φωτὸς Περσικὸν πρέπει μαθεῖν. Πέρσ. 247.

7. Ἡ κραυγὴ ἀντὶ τῆς βοηθείας. εἰ βραδύνοιμεν βοῇ. Ἰκ. 730.

8. Ἡ γλῶσσα ἀντὶ τῶν Περσῶν. Περσίδος γλώσσης ῥόθος ὑπηντίαζε. Πέρσ. 406—407.

9. Ἡ καρδιά ἀντὶ τοῦ νοῦ. μαινομένα καρδιά διδύμα κάκ' ἐτέλεσεν. Ἐπτ. 781—782.

10. Ἡ δύναμις ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. ὑποχείριος κράτεσιν ἀρσένων. Ἰκ. 392—393.

11. Ὁ βίος ἀντὶ τοῦ αἵματος. ἐν δὲ γαίᾳ ζῶα φονορῦτφ μέμικται. Ἐπτ. 937—940.

12. Ἡ ἀνάπνευσις ἀντὶ τοῦ βίου. ὅς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδὼν ἔξει πνοάς. Προμ. 800.

13. Ἡ πνοὴ ἀντὶ τοῦ βίου. σωθεὶς δὲ πνεῦμ' ἀπώλεσεν. Ἐπτ. 981.

14. Αἱ ὠδῖνες τοκετοῦ ἀντὶ τοῦ παιδός. παῖδα, φιλτάτην ἐμοὶ ὠδιν'. Ἀγ. 1417—1418.

15. Τὸ φρόνημα ἀντὶ τῆς Ἑλένης. πάραυτα δ' ἐλθεῖν ἐς Ἰλίου πόλιν λέγοιμ' ἂν φρόνημα. Ἀγ. 737—740.

16. Ἡ ἀγνότης ἀντὶ τῶν δακρύων. δακρύων δ' ἀποστάζει πένθιμον αἰδῶ. Ἰκ. 578—579.

17. Ἡ τιμὴ ἀντὶ τῆς μητρὸς. ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας. Προμ. 1091.

18. Ἡ ὑπερφάνεια ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. ὁ κόμπος δ' οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. Ἐπτ. 425.

19. Ἡ ὀργὴ ἀντὶ τῆς ὀργισμένης ἀναπνεύσεως. πνέουσ' ἐν ἐχθροῖς κότον. Χο. 951.

20. Ὁ φόβος ἀντὶ τῆς ἀπειλῆς. φοβοῦμαι κάποτρέπομαι δεῖμα πολιτῶν. Ἐπτ. 1060—1061.

21. Ἡ ἰκετεία ἀντὶ τῆς ἰκετευούσης ὁμάδος. γυναικῶν ἦτις ἦδε προστροπή. Χο. 21.

22. Ἡ τύφισ τοῦ στήθους ἀντὶ τῆς ἀτυχίας. ὦ Ζεῦ, κόπων οἴκτειρε μᾶπολωλότας. Ἰκ. 209.

23. Ἡ ἀλγηδὼν ἀντὶ τῆς θρηγούσης φωνῆς. οἶμαί σφ' ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων στηθέων ἦσιν ἄλγος ἐπάξιον. Ἐπτ. 864—865.

24. Ἡ ἐκδίχσις ἀντὶ τοῦ Ὁρέστου. ἤξειν τιν' ὑπτίασμα κειμένου πατρός. Ἀγ. 1285.

25. Ὁ φόνος ἀντὶ τοῦ αἵματος. — 1. διθήκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος. Προμ. 863. — 2. γῆν θανόντες τήνδε φυράσειν φόνῳ. Ἐπτ. 48. — 3. φόνον δόμοι πνέουσιν αἵματοςσταγῇ. Ἀγ. 1309. — 4. κἄκρυσιὼν ὀξεῖαν αἵματος σφαγῇν. 1389. — 5. φονολιβεῖ τύχα. 1427. — 6. φόνος πέπηγεν. Χο. 67.

26. Ὁ φόνος ἀντὶ τοῦ νεκροῦ. ἐμοῦσα θρόμβους οὖς ἀφείλκυσας φόνου. Εὐμ. 184.

27. Ὁ φόμος ἀντὶ τοῦ φοβεροῦ βλέμματος. φόνον βλέπων. Ἐπτ. 498.

28. Τὸ αἶμα ἀντὶ τοῦ φόνου. — 1. ὑπέστης αἵματος δέκτωρ νέου. Εὐμ. 204. — 2. τόδ' αἶμα κρῖνον. 613.

29. Ἡ κατάρα ἀντὶ τοῦ καταρωμένου πατρός. πατρός τάλαιν' ἄρα ξηροῖς ἀκλαύτοις ὄμμασι προσιζάνει. Ἐπτ. 695—696.

30. Ἡ φθορὰ ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. ἰὼ πῆμα πατρὶ πάρευνον. Ἐπτ. 1004.

31. Ὁ ἄρτος ἀντὶ τῆς δουλείας. δουλίας μάξης τυχεῖν. Ἀγ. 1041.

32. Ὁ ἄνεμος ἀντὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας. δέξαιθ' . . . αἰδοίῳ πνεύματι χώρας. Ἰκ. 28—30.

33. Ἡ Ἰυγξ¹ ἀντὶ τῆς σφοδρᾶς ἐπιθυμίας. Ἰυγγά μοι δῆτ' ἀγαθῶν ἐτάρων ὑπομιμνήσκεις. Πέρσ. 987—988.

34. Ὁ καρπὸς τῆς βύβλου ἀντὶ τῶν Αἰγυπτίων καὶ ὁ στάχυς ἀντὶ τῶν Ἀργείων. βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν. Ἰκ. 671.

35. Ἡ θεὰ τοῦ θανάτου ἀντὶ τοῦ κινδύνου. κῆρ' ἀφελόντα χώρας. Ἐπτ. 777.

36. Ὁ Ἄιδης ἀντὶ τοῦ θανάτου. — 1. ἄδην πόντιον πεφευγότες. Ἀγ. 667—668. — 2. ἡ δίκτυόν τι Ἄιδου. 1115.

37. Ὁ Ἄιδης ἀντὶ τοῦ θανάτου καὶ ὁ Ἄρης ἀντὶ τῆς ἐξηγριωμένης ἀναπνεύσεως. θύουσαν Ἄιδου μητέρ' ἄσπονδον τ' Ἄρη φίλοις πνέουσαν. Ἀγ. 1235—1236.

38. Ὁ Ἄρης ἀντὶ τοῦ ἐκδικητοῦ. βέλη ὑπάλλων Ἄρης. Χο. 161.

39. Ὁ Ἄρης ἀντὶ τοῦ θάρρους. οὐκ ἔνεστ' Ἄρης. Ἰκ. 749.

II. Ἡ οἰκία.

Ἡ οἰκία ἀντὶ τῶν κατοίκων. ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη. Ἀποσπ. 64.

III. Ἡ μυθολογία.

1. Ἡ Κύπρις ἀντὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ Διός. συναίρεσθαι Κύπριν θέλει. Προμ. 650—651.

2. Ἡ αἰχμὴ ἀντὶ τῆς τυραννίας τοῦ Διός. θεοῖς τοῖς πάρος ἐνδείκνυσιν αἰχμάν. Προμ. 405.

3. Ὁ φόνος ἀντὶ τῆς ἐξηγριωμένης ἀναπνεύσεως τοῦ Τυφῶνος. σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον. Προμ. 355.

4. Ἡ ἐπιγραφή ἀντὶ τῆς Δίχης. τάχ' εἰσόμεθα... εἶνιν κατάξει χρυσότευκτα γράμματα. Ἐπτ. 659—660.

¹ Εἶδος πτηνοῦ, ἡ σεισπογίς, ἡ σουσουράδα, ἣν οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο εἰς τὰς μαγείας ὡς θέληθρον.

5. Ἡ δύναμις ἀντὶ τοῦ Ποσειδῶνος. Ποσειδῶνος κράτος. Εὐρμ. 27.

6. Ὁ θρόνος ἀντὶ τῶν Ἑρινύων. Θρόνοι τ' Ἑρινύων. Εὐρμ. 511.

7. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τῆς βιαιοπραγίας τοῦ Διός. οὐδὲ λήξει, πρὶν ἂν ἡ κορέση κέαρ ἢ παλάμη τινὶ τὰν δυσάλωτον ἔλῃ τις ἀρχάν. Προμ. 165.

IV. Ἡ ἱερουργία.

1. Ἡ ῥάβδος ἀντὶ τοῦ φρουροῦ τοῦ ναοῦ. ἡ τηρὸν ἱεροῦ ῥάβδον. Ἰκ. 248.

2. Τὸ στόμα ἀντὶ τῆς προσευχῆς. πότε δὴ στομάτων δεῖξομεν ἰσχὺν ἐπ' Ὀρέστη; Χο. 720—721.

3. Ἡ Μοῦσα ἀντὶ τοῦ θρησκευτικοῦ ἔσματος. εὐφαιμον δ' ἐπὶ βωμοῖς μοῦσαν θείατ' ἀοιδοί. Ἰκ. 694—695.

4. Ἡ λαμπὰς ἀντὶ τοῦ φωτὸς τῆς εὐχαριστηρίου θυσίας. οὐρανομήκης λαμπὰς ἀνίσχει. Ἀγ. 92—93.

5. Ἡ θανάτωσις ἀντὶ τοῦ αἵματος τοῦ θυσιασθέντος ταύρου. θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου. Ἐπτ. 44.

6. Ἡ τιμὴ ἀντὶ τῆς σπονδῆς. γαπότους δ' ἐγὼ τιμὰς προπέμψω. Πέρσ. 621—622.

7. Ὁ πέλανος ἀντὶ τῆς ἱλαστηρίας θυσίας. τόσος γὰρ ἔσται πέλανος αἵματοςφαγῆς. Πέρσ. 816.

8. Ὁ πέλανος ἀντὶ τῆς εὐχαριστηρίου θυσίας. πελάνω μυχόθεν βασιλείῳ. Ἀγ. 96.

9. Ὁ πέλανος ἀντὶ τῆς σπονδῆς. χέουσα τόνδε πέλανον. Χο. 92.

V. Ὁ πολιτικὸς βίος.

1. Ἡ αἰχμή ἀντὶ τῆς κυριαρχίας. — 1. γυναῖκες αἰχμᾶ πρέπει. Ἀγ. 483. — 2. γυναικεῖαν ἄτολμον αἰχμάν. Χο. 630.

2. Ἡ δύναμις ἀντὶ τοῦ ἡγεμόνος ἥξει σὺν ὑμῖν, τῆσδε γῆς φίλον κράτος. Ἀγ. 619.

3. Ἡ δύναμις ἀντὶ τῆς Κλυταιμνήστρας. ἦκω σεβίζων σόν, Κλυταιμνήστρα, κράτος. Ἀγ. 258.

4. Ἡ τυραννία ἀντὶ τοῦ τυράννου. ἴδεσθε χώρας τὴν διπλὴν τυραννίδα. Χο. 973.

5. Τὸ βουλευτήριον ἀντὶ τοῦ βουλευτοῦ. κακῶν τ' Ἀδράστω τῶνδε βουλευτήριον. Ἐπτ. 575.

6. Ἡ βοή ἀντὶ τοῦ στασιάζοντος πολίτου. βοάν τ' ἔνδημον ἐξοπλίζων. Ἰκ. 682.

VI. Ὁ πόλεμος.

1. Ὁ Ἄρης ἀντὶ τοῦ πολέμου. πρὶν καταιγίσαι πνοάς Αρεως. Ἐπτ. 63—64.

2. Ὁ Ἄρης ἀντὶ τῆς ἀνδρείας. Ἄρης δ' οὐκ ἔνι χώρα. Ἀγ. 78.

3. Ὁ Ἄρης ἀντὶ τῆς λυσσώδους μάχης. μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρη. Ἀγ. 48.

4. Ὁ Ἄρης ἀντὶ τῆς ἐκ φιλομαχίας προερχομένης σφοδραῆς ἀναπνεύσεως. πέφανται δ' ἐκγόνους ἀτολμήτων Ἄρη πνεόντων. Ἀγ. 373—376.

5. Τὸ δόρυ ἀντὶ τοῦ πολεμίου. — 1. πύργον στέγειν εὔχεσθε πολέμιον δόρυ. Ἐπτ. 216. — 2. εἶργειν τεκούση μητρὶ πολέμιον δόρυ. 416.

6. Τὸ δόρυ ἀντὶ τοῦ πολέμου. — 1. Αἶδα προῖάφαι, δορὸς ἄγραν. Ἐπτ. 322. — 2. λαὸς πᾶς κατέφθαρται δορί. Πέρσ. 729. — 3. πλοῦτον ἐκτήσω ξὺν αἰχμῇ. 755. — 4. μένει δορὶ τίνειν ὁμοίαν θέμιν. Ἰκ. 435—436. — 5. ἐν μάχῃ δορός. Ἀγ. 438. — 6. στρατὸν δέχεσθαι τὸν λελειμμένον δορός. 517.

7. Τὸ δόρυ ἀντὶ τοῦ στρατοῦ. ἐποίσειν εὖ κεκασμένον δόρυ. Εὐμ. 766.

8. Τὸ δόρυ ἀντὶ τῆς βοηθείας. συμμάχῳ δορί. Εὐμ. 773.

9. Τὸ δόρυ ἀντὶ τῶν δύο ἐχθρικοῶν ἀδελφῶν. ἡ δύσσορνος ἄδε ξυναυλία δορός. Ἐπτ. 837.

10. Τὸ δόρυ ἀντὶ τῶν Δωριέων. Δωρίδος λόγχης ὕπο. Πέρσ. 817.

11. Ἡ αἰχμὴ ἀντὶ τοῦ πολέμου. — 1. τόλμαν τ' αἰχμᾶς ἀκόρεστον. Πέρσ. 999. — 2. Ἰάνων λαὸς οὐ φυγαίχμας. 1025.

12. Ἡ ὁδὸς ἀντὶ τοῦ στρατοῦ. χρόνῳ μὲν ἀγρεῖ Πριάμου πόλιν ἄδε κέλευθος. Ἀγ. 126.

13. Ἡ δύναμις ἀντὶ τῶν δύο Ἀτρειδῶν. Ἀχαιῶν διέθρονον κράτος. Ἀγ. 108.

14. Ἡ γλαῦσσα ἀντὶ τοῦ πολεμίου. οὐκ ἐάσει γλῶσσαν ἐργμάτων ἄτερ βρέουσαν ἀλδαίνειν κακὰ. Ἐπτ. 556—557.

15. Ὁ ὑπερήφανος λόγος ἀντὶ τοῦ πολεμίου. πέπτωκεν ἀνδρῶν ὀβριμῶν κομπάσματα. Ἐπτ. 794.

16. Ὁ φόβος ἀντὶ τοῦ πολεμίου. φόβος γὰρ ἤδη πρὸς πύλαις κομπάζεται. Ἐπτ. 500.

17. Ὁ φόβος ἀντὶ τοῦ ἐκφοβοῦντος ἤχου τῶν κωδῶνων τῆς ἀσπίδος. ὑπ' ἀσπίδος δὲ τῷ χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον. Ἐπτ. 385.

18. Ὁ φόβος ἀντὶ τοῦ ἐκφοβοῦντος ἤχου τῶν χαλινῶν τῶν πολεμιστηρίων ἵππων. μινύρονται φόβον χαλινοί. Ἐπτ. 123.

19. Ὁ φρυγαγμὸς ἀντὶ τοῦ ἀφροῦ τῶν πολεμιστηρίων ἵππων. ψιμοὶ . . . μυκτηροκόμποις πνεύμασιν πληρούμενοι. Ἐπτ. 463—464.

VII. Ἡ γεωργία.

1. Ἡ ἀροτρίασις ἀντὶ τοῦ ἀγροῦ. μάχλον Ἀρη, τὸν ἀρότοις θερίζοντα βροτούς ἐν ἄλλοις. Ἰκ. 635—636.

2. Τὸ θέρος ἀντὶ τῆς σποράς. — 1. ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾶ θέρος. Πέρσ. 822. — 2. δύστηνον θέρος. Ἀγ. 1655.

VIII. Ἡ ναυτιλία.

1. Ἡ ὁδὸς ἀντὶ τοῦ πλοίου. λινορραφοῦς τε δρόμος ἄλα στέγων δορός. Ἰκ. 135.

2. Ἡ κατάρρα ἀντὶ τοῦ πλοίου. λίμνα δ' ἔμβαλε πορφυροειθεῖ τὰν μελανόζυγ' ἄταν. Ἰκ. 529—530.

IX. Ἡ φύσις.

α) Τὰ ζῷα.

1. Ἡ ἐπίπονος περιποιήσις ἀντὶ τῶν πτηναρίων. δεμνιοτήρη πόνον ὀρταλίχων ὀλέσαντες. Ἀγ. 53—54.

2. Ὁ Ὕαρης ἀντὶ τῆς λύσεως τῶν λεόντων. θυμὸς ἀνδρεία φλέγων ἔπνει, λεόντων ὡς Ἄρη δεδορκότων. Ἐπτ. 52—53.

β) Τὸ πῦρ.

1. Τὸ σέλας ἀντὶ τοῦ πυρός. παντέχνου πυρὸς σέλας, θνητοῖσι κλέφας ὥπασεν. Προμ. 7—8.

2. Ὁ Ὕφαιστος ἀντὶ τοῦ πυρός. Ὕφαιστος Ἰδης λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας. Ἀγ. 281.

Γ) Οἱ τρόποι τῆς ἀναλογίας.

I. Ὁ ἄνθρωπος.

1. Ἡ κόμη. τρεῖς κατασκίους λόφους σείει, κράνους χαίτωμ' (ὁ λόφος περικεφαλαίας). Ἐπτ. 384—385.

2. Ὁ βόστρυξ. ῥιπέσσθω μὲν πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος (ὁ κεραυνός). Προμ. 1043—1044.

3. Τὸ μέτωπον. διπλοῦν μέτωπον (ἢ ὄφιν) ἦν δυοῖν στρατευμάτοιιν. Πέρσ. 720.

4. Ὁ ὀφθαλμός. — 1. πρέσβιστον ἄστρον, νυκτὸς

ὄφθαλμός (τὸ φῶς), πρέπει. Ἐπτ. 390. — 2. ἀμφὶ δ' ὄφθαλμοῖς (τὸ φίλον τέχνον) φόβος. Πέρσ. 168. — 3. νυκτὸς ὄμμα (τὸ σκότος) ἀφείλετο. 428. — 4. τὸν σὸν πιστὸν πάντ' ὄφθαλμόν. 980. — 5. ὠμμάτωσα (ὁ σαφὴς λόγος) γὰρ σαφέστερον. Ἰκ. 467. — 6. οὔτοι φρέν' ἂν κλέψειεν ὠμματωμένην. Χο. 854. — 7. ὄφθαλμόν (ὁ φίλος ἀνὴρ) οὔκων. 934. — 8. ὄμμα (ὁ πολυτιμότερος θησαυρός) γὰρ πάσης χθονός. Εὐμ. 1025.

5. Ὁ ὀφθαλμός, ἡ ὄρασις καὶ ἡ ἀκουσις. καὶ πρῶρα πρόσθεν ὄμμασι βλέπουσ' ὁδὸν, οἶακος ἰθυνηῖρος ὑστάτου νεὼς ἄγαν καλῶς κλύουσα, τῶς ἂν οὐ φίλῃ. Ἰκ. 716—718. *Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.*

6. Ἡ ὄρασις. — 1. τὸν πανόπτην (πάντα φωτίζοντα) κύκλον ἡλίου καλῶ. Προμ. 91. — 2. ὦ διὸς αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί, . . . ἔδεσθέ μ' οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός· δέρχθηθ'. 88—93. — 3. ἄς οὔθ' ἥλιος προσδέρκεται (ἡ φῶτίσις) ἀκτίσιν. 796—797. — 4. πῶς ταῦτ' ἀληθῆ καὶ βλέποντα (πιστοποιηθέντα) δοξάσω. Χο. 844.

7. Ὁ πῶγων. φλογὸς μέγαν πῶγωνα (τὴν μεγάλην φλόγα). Ἀγ. 306.

8. Ἡ ἀγκάλη. πόντιαί τ' ἀγκάλαι (ὁ κόλπος). Χο. 586.

9. Ἡ ἀγκάλη καὶ ἡ φόρησις. πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάσει. Προμ. 1019.

10. Ὁ ποῦς. — 1. ποδῶκες (ἐρευνῶν) ὄμμα. Ἐπτ. 623. — 2. μὴ μέγας πλοῦτος κονίσας οὐδας ἀντρέψῃ ποδὶ ὄλβον. Πέρσ. 163—164. — 3. νεκρὸν θήσω, ποδῶκει περιβαλὼν χαλκεύματι. Χο. 575—576. — 4. οὐ χρὴ ποδῶκῃ (ταχύ) τὸν τρόπον λίαν φορεῖν. Ἀποσπ. 258. — 5. τό τοι κακὸν ποδῶκες (ταχύ) ἔρχεται βροτοῖς. 282.

11. Τὸ γονάτισμα. Ἀσία δὲ χθῶν . . . αἰνῶς ἐπὶ γόνυ κέκληται. Πέρσ. 930.

12. Τὸ βάδισμα. νεῖκος ἔβα (ἡ γένεσις). Ἐπτ. 905.

13. Ἡ λαγνεία. — 1. μάχλον (σκληρόν) Ἄρη. Ἰκ.

635. — 2. οὕτω δὲ καὶ Αἰσχύλου μάχλον, φασίν, ἄμπελον εἰπόντος τὴν ῥεομένην. Ἀποσπ. 390.

14. Ἡ παρθένος. παρθένῳ (καθαράς) πηγῆς μέτα. Πέρσ. 613.

15. Ἡ μήτηρ. — 1. πῶς ἐτόλμησας . . . τὴν σιδηρομήτορα (σίδημον παράγουσαν) ἐλθεῖν ἐς αἶαν. Προμ. 299—302. — 2. μητρός (ἢ ἄμπελος) ἀγρίας ἀπο ποτόν. Πέρσ. 614—615.

16. Ἡ μήτηρ καὶ τὸ γένος. πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας μήτηρ, γονῆς σωτήρος. Ἐπτ. 224—225. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

17. Ἡ τίχτουσα μήτηρ. προστέλλεται εἶργειν τεκούση μητρὶ (ἢ πατρί) πολέμιον δόρυ. Ἐπτ. 415—416.

18. Ἡ μητρυιὰ. πόντου Σαλμυδησσία γνάθος . . . μητρυιὰ (ὁ κίνδυνος) νεῶν. Προμ. 726—727.

19. Ἡ μήτηρ, (ἢ πηγὴ) καὶ ὁ βίος. μητρός τε πηγὴν (ἢ πηγὴ ὥς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ βίου) τίς κατασβέσειε δίκη (τίς θὰ ἠδύνατο νὰ καταπολεμήσῃ δικαίως τὴν ὑπαρξίν τῆς πατρίδος του); Ἐπτ. 584. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς ἀλληγορίας καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.

20. Ὁ τοκετός. — 1. μὴ καὶ τεκνωθῇ (ἢ γένεσις) δυσφορώτερος γόος. Ἐπτ. 658. — 2. Ἰ. Γ, XXVI, 7.

21. Ὁ τοκετός, ὁ παῖς, ὁ θάνατος (καὶ ἡ βλάστησις) παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος τέτυκται, μέγαν τελεσθέντα φωτὸς ὄλβον τεκνοῦσθαι μὴδ' ἄπαιδα θνήσκειν, ἐκ δ' ἀγαθᾶς τύχας γένει βλαστάνειν (ἢ γένεσις) ἀκόρεστον οἰζόν. Ἀγ. 750—756. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα τεσσάρων μεταφορῶν.

22. Ὁ βίος. — 1. Ἰ. Γ, XXIX, ζ. 6. — 2. τὴν αἰζῶν (αἰωνίαν) ἄφθιτον πόαν φαγών. Ἀποσπ. 31. — 3. γεύομαί πως τῆς αἰζόου (αἰωνίας) πόας. 31.

23. Ὁ θηλαζόμενος. Ἰ. Γ, XXIX, β, 46.

24. Ἡ καταχοίμησις. — 1. κοιμῶντες (σβεννύοντες)

εὐώδη φλόγα. Ἀγ. 597. — 2. κοίμησον στόμα (σιώπα). 1247. — 3. μετακοιμισθὲν (λῆγον) μένος ἄτης. Χο 1076.

25. Ἡ κατακοίμησις (καὶ τὸ κῶμα). κοίμα (καθησύχαζε) κελαινοῦ κύματος (ὀργῆς) πικρὸν μένος. Εὐμ. 832. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

26. Ὁ παῖς. — 1. κναπτόμενοι . . . πρὸς ἀναύδων παίδων (ζώων) τὰς ἀμιάντου. Πέρτ. 576—578. — 2. παμφόρου γαίας τέκνα (τὰ φυτά). 618. — 3. λειχὴν ἄφυλλος, ἄτεκνος (ἄνευ καρποῦ). Εὐμ. 785. — 4. λειχὴν ἄφυλλος, ἄτεκνος (ἄνευ καρποῦ). 815.

27. Ὁ παῖς (καὶ τὸ πετόμενον πτηνόν). διώκει παῖς ποτανὸν ὄρνιν (ὁ ἀπερίσκεπτος ἄνθρωπος προσπαθεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰ πάθη του). Ἀγ. 394. *Πολυχρωμικὴ ἀλληγορία.*

28. (Τὸ φύλλον, ἡ ξήρανσις,) ὁ παῖς καὶ τὸ ὄνειρον. τό θ' ὑπεργήρων φυλλάδος (τὸ φύλλον ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς δυνάμεως) ἤδη κατακαρφομένης (ἡ ξήρανσις ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ἐξασθενήσεως) τρίποδας μὲν ὁδοὺς στείχει, παιδὸς δ' οὐδὲν ἀρείων ὄναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει. Ἀγ. 79—82. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ δύο μεταφορῶν.*

29. Ἡ νεότης. — 1. ἀεὶ γὰρ ἡβᾶ (ἡ ἐπιθυμία) τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν. Ἀγ. 584. — 2. φιλεῖ δὲ τίττειν ὕβρις μὲν παλαιὰ νεάζουσαν (νέαν) ἐν κακοῖς βροτῶν ὕβριν. 763—765.

30. Ἡ παίδευσις, ὁ σφοδρὸς πόθος καὶ ὁ στεναγμός. πᾶσα χθὼν Ἀσιᾶτις θρέψασα πόθῳ στένεται μυχερῷ. Πέρσ. 61—62. *Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.*

31. Ἡ ἡβη. καὶ μάλ' ἡβῶντος (τάχους) δεῖ. Χο. 879.

32. Ὁ σύγχρονος. καταίθουσα παιδὸς δαφνοῖδὸν δαλὸν ἥλικ'. Χο. 607—608.

33. Τὸ γῆρας. χρόνος . . . παρήβηκεν (ἡ παρέλευσις). Ἀγ. 983—985.

34. Ὁ γέρων καὶ ὁ τοκετός· γέρων (παλαιός) φόνος

μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι (μὴ διεγείρῃ κίνδυνον). Χο. 805.
Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

35. Ὁ πάππος. φάος τόδ' οὐκ ἄπαππον (μὴ προερχόμενον) Ἰδαίου πυρός. Ἀγ. 311.

36. Ὁ ἀδελφός. — 1. λιγνὸν μέλαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιν. Ἐπτ. 494. — 2. μαρτυρεῖ δέ μοι κάσις πηλοῦ ξύνουρος διψία κόνις τάδε. Ἀγ. 494—495.

37. Ὁ ὄρμαιμος. ἀρπαγαὶ δὲ διαδρομᾶν ὀρμαίνοντες (συνδεδεμένοι). Ἐπτ. 351.

38. Τὸ γένος. τίς ἂν γονὰν (αἰτίαν) ἀραῖον ἐκβάλοι δόμων. Ἀγ. 1565.

39. Ἡ καλύπτρα. Ἰ. Γ, XXIX, ζ, 20.

40. Ἡ καλύπτρα, ἡ μνηστή, ἡ ὄρασις, (ἡ πνοὴ καὶ τὸ προσκλύζον κῶμα). καὶ μὴν ὁ χρησμὸς οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων ἔσται δεδορκῶς νεογάμου νύμφης δίκην· λαμπρὸς δ' ἔοικεν ἡλίου πρὸς ἀντολὰς πνέων ἐσάξειν, ὥστε κύματος δίκην κλύζειν πρὸς αὐγὰς τοῦδε πῆματος πολὺ μείζον. Ἀγ. 1177—1183.
Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο παραβολῶν.

41. Τὸ ἐπανωφόριον. χθονὸς τρίμοιρον χλαῖναν (ὁ τάφος) ἐξηύχει λαβών. Ἀγ. 872.

42. Τὸ ποικιλόχρουν ἔνδυμα. ἡ ποικιλείμων (ἐναστρος) νύξ. Προμ. 24.

43. Τὸ μέλαν ἔνδυμα καὶ τὸ ἐκ πένθους ἄμυξις τοῦ σώματος. ταῦτα μοι μελαγχίτων (πενθοῦσα) φρὴν ἀμύσσεται (βασανίζεται) τὸ βῆ. Πέρσ. 114—115. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

44. Ὁ πενθῶν. σέβων . . . βάρη, πόλεως γέννας πενθητήρος. Πέρσ. 945—946.

45. Ἡ σίτισις. οἶδ' ἐγὼ φεύγοντας ἀνδρας ἐλπίδας σιτουμένους (ἡ παρηγορία). Ἀγ. 1668.

46. Ὁ γέλως. — 1. ποντίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα (ἡ μαρμαρυγή). Προμ. 89—90. — 2. ὁσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ (ἡ ὁσφρανσις). Εὐμ. 253.

47. Ὁ δρόμος. τοιοῖδε τοί μοι, λαμπαδηφόρων νόμοι, . . . νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος δραμών. Ἀγ. 312—314.

48. Τὸ ἄλμα. — 1. Ἰ. Γ, XXIX, ζ, 8. — 2. τρίτος πάλος ἐξ ὑπτίου πῆδησεν (ἐξέπεσεν) εὐχάλκου κράνους. Ἐπτ. 457—458. — 3. Ἰ. Γ, XXIX, ζ, 35.

49. Ἡ τύφισ. θείνει (ἀτιμάζει) δ' ὀνειδίει μάντιν Οἰκλείδην σοφόν. Ἐπτ. 382.

50. Ὁ ἐλαφρὸς ὕπνος. βρίζει (ἀφανίζεται) γὰρ αἶμα. Εὐμ. 280.

51. Ὁ ὕπνος. — 1. μέλει, φόβῳ δ' οὐχ' ὑπνώσκει (ἡσυχάζει) κέαρ. Ἐπτ. 287. — 2. οὐ καθυδουσιν (βραδύνουσιν) χερί. Ἀγ. 1357.

52. (Ἡ κλίνη καὶ) ὁ ὕπνος. εὔτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς κοίταις (κατὰ τὴν μεσημβρίαν) ἀκύμων νηνέμοις εὐδοί (ἡ ἡσυχία) πεσών. Ἀγ. 565—566. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

53. Ὁ ὕπνος. — 1. ὄναρ (ὁ τρομερὸς ἄνθρωπος) μέλαν. Ἰκ. 888. — 2. ὀνειράτων δίκην τερπνὸν ὄδ' ἐλθὼν φῶς ἐφήλωσεν φρένας. Ἀγ. 491—492. Παραβολή.

54. Ἡ αὐπνία. ἀκοιμήτω (αἰωνίῳ) ῥεύματι. Προμ. 139.

55. Ἡ αὐπνία καὶ ἡ ἔκπνευσις. ἀλλ' ἦλθεν οὐτῷ Ζηνὸς ἄργυπνον βέλος, καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα. Προμ. 358—359. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

56. Ἡ ἔκπνευσις. — 1. Ἰ. Γ, XVIII, 11. — 2. Ἰ. Γ, XVIII, 10. — 3. φόνον δόμοι πνέουσιν. Ἀγ. 1309.

57. Ἡ ἔκπνευσις, ἡ ὀργή καὶ ὁ κρόταφος. ἔνθα ποταμὸς ἐκρυσᾷ (ἐκχεῖ) μένος (τὸν χεῖμαρρον) κροτάφων (ἡ κορυφή τοῦ ὄρους) ἀπ' αὐτῶν. Προμ. 720—721. Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.

58. Ὁ φελλισμός. τῶν δ' εἴ τί σοι φελλόν (ἀκατανόητον) τε καὶ δυσεῦρετον, ἐπανδίπλαζε. Προμ. 816—817.

59. Ὁ στεναγμός. — 1. ἀλιστόνοις (ὁ φλοῖσθος) πόδας χρίμπτουσα ῥαχίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα. Προμ. 712—713. — 2.

στένει πόλισμα γῆθεν. Ἑπτ. 247. — 3. στένει γαί' Ἀσιᾶς. Πέρσ. 548—549. — 4. τίνα πόλις πονοῦσ' ὄτλον στένει. 682—683. — 5. Σούσων μὲν ἄστν πᾶν κεανδρίαν στένει. 730.

60. Ὁ στεναγμός καὶ ἡ φίλια. στένουσι πύργοι, στένει πέδον φίλανδρον. Ἑπτ. 901. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

61. Ὁ στεναγμός καὶ ὁ πόθος. ὡς στένειν πόλιν Περσῶν, ποθοῦσαν φιλάτην ἥβην χθονός. Πέρσ. 511—512.

62. Ὁ στεναγμός. στένει (βομβεῖ) βυθός. . . παγαί θ' ἀγνωρότων ποταμῶν στένουσιν (βομβοῦσιν). Προμ. 432.—435.

63. Ἡ βοή. — 1. βοᾷ δ' ἐκκενουμένα πόλις. Ἑπτ. 330. — 2. βοᾷ μοι μελέων ἔντοσθεν ἦτορ. Πέρσ. 991. — 3. πᾶσα γὰρ πόλις βοᾷ. Ἀγ. 1106.

64. Ὁ ὀλοφυρμός. γὰρ δ' αἰάζει. Πέρσ. 922.

65. Ἡ μανία. δοριτίνακτος αἰθῆρ δ' ἐπιμαίνεται. Ἑπτ. 155.

66. Ἡ εὐμένεια. Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ (ὀροσερῶ) ποτῶ. Πέρσ. 487.

67. Ἡ ιδιότροπία. οἰόφρων (μοναδική) κρεμᾶς γυπιάς πέτρα. Ίκ. 795—796.

68. Ὁ διαλλακτήρ. διαλλακτῆρι (τὸ ὄπλον) δ' οὐκ ἀμεμφία φίλοις. Ἑπτ. 909—910.

69. Ὁ θάνατος καὶ ἡ ἀναπνοή. συνθνήσκουσα (ἀφανιζομένη) δὲ σποδὸς προπέμπει πίνοντας πλούτου πνοάς (χαπνόν). Ἀγ. 819—820. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

70. Ὁ θάνατος καὶ ἡ πῆδησις. λόγοι πεδάρσιοι θρώσκουσι (γίνονται) θνήσκοντες (ἀφανιζόμενοι) μάτην. Χο. 845—846. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

II. Ἡ οἰκία.

1. Τὸ κλεῖθρον. ἔστι κἄμοι κλῆς (ἡ σιωπή) ἐπὶ γλώττῃ φύλαξ. Ἀποσπ. 307.

2. Ἡ κλίνη. Ἰ. Γ, I, 52.

3. Ὁ ζυγός. ὁ χρυσαμοιβός δ' Ἀρης σωμαίων καὶ ταλαντοῦχος (χρίσιμος). Ἀγ. 437—438.

4. Ὁ κανὼν τοῦ ζυγοῦ. σὸν δ' ἐπίπαν ζυγὸν ταλάντου (ἢ δικαιουσύνην ἀσχοῦσα παντοδυναμία). Ἰκ. 822—823.

5. Ὁ ζυγός καὶ ἡ φόρτωσις αὐτοῦ δι' ἀνίσου βάρους. τάλαντα (τὸν ἄνθρωπον) βρίσας (κατατινάξας) οὐκ ἰσορροπῶ (ἀδίκῳ) τύχῃ. Πέρσ. 346. Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.

6. Ἡ ζωπύρῃσις. ζωπυρουμένας (ὁ ἐρεθισμός) φρενός. Ἀγ. 1034.

7. Ἡ θέρμανσις. πολλὰ θερμαίνοι (ἢ χαρά) φρενί. Χο. 1004.

8. Ὁ βρασμός. ἔξεσεν (ἐμάνη) γὰρ Οἰδίου κατεύγματα. Ἐπτ. 709.

9. Τὸ ὄξος καὶ τὸ πάχος. ὄξος τ' ἄλειφά τ' ἐγγέας ταῦτῳ κύττει διχοστατοῦντ' ἄν, οὐ φίλῳ, προσεννέποις. καὶ τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων δέχα φθογγὰς ἀκοῦειν ἔστι συμφορᾶς διπλῆς. Ἀγ. 322—325. Παραβολή.

10. Τὸ λίχνευμα. ἐμοὶ δ' ἐπήγαγεν εὐνῆς παροφώνημα (ἢ ἡδονή) τῆς ἐμῆς χλιδῆς. Ἀγ. 1446—1447.

11. Ὁ γείτων καὶ ἡ ζωπύρῃσις. γείτονες δὲ κάρζας μέριμναι ζωπυροῦσι (προξενοῦσι) τάρβος. Ἐπτ. 288—289.

12. Ὁ κοινὸν τοῖχον ἔχων γείτων. νόσος γὰρ γείτων ὁμοτοίχος ἐρείδει. Ἀγ. 1002—1003. Παραβολή.

III. Αἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων ἐν γένει.

1. Ἡ πέμψις. — 1. κραιπνοφόροι δὲ μ' ἔπεμψαν αὔραι. Προμ. 132. — 2. ἄλλους δ' ὁ μέγας καὶ πολυθρέμμων Νεῖλος ἔπεμψεν. Πέρσ. 33—34. — 3. Βαβυλῶν δ' ἡ πολύχρυσος πάμμικτον ὄχλον πέμπει σύρδην. 52—54.

2. Ἡ ἀποδοχή. γῆς Ἀχαΐδος πέδον καὶ Θεσσαλῶν πόλισμ' ὕπεσπανισμένους βορᾶς ἐδέξαντ'. Πέρσ. 488—490.

3. Ἡ ἀπόδειξις. πέτρα, βαθὺ πτώμα μαρτυροῦσα μοι.
Ἰκ. 796.

4. Ἡ κλοπή. ἤτοι τις ἔκλεψεν (τὸ χρυφίως σώζειν) ἢ
ἔητήσατο θεὸς τις. Ἀγ. 662—663.

5. Ὁ πλουτισμός. — 1. σὺν δὲ πλουτίζειν (τὸ εὐφραίνειν)
ἐμέ. Ἀγ. 586. — 2. ἄλλην τιν' ἄτην ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε (ἢ
τιμωρία). 1268.

6. Ἡ γραφή. — 1. ταῦτα μὲν γράψεσθε (ἢ ἐν μνήμῃ
διατήρησις) πρὸς γεγραμμένοις (ἢ ἐν μνήμῃ διατήρησις) πολ-
λοῖσιν. Ἰκ. 991—992. — 2. κάρτ' ἀπομούσως ἦσθα γεγραμ-
μένος (ἢ παρατήρησις). Ἀγ. 801. — 3. ἐν φρεσὶν γράφου (ἢ
παρατήρησις). Χο. 450. — 4. παροῦσαν ἐγγράφει (ἢ παρα-
τήρησις). 699. — 5. δελτογράφῳ (ἐνδύμουμένῃ) δὲ πάντ'
ἐπωπᾶ φρενὶ. Εὐμ. 275.

7. Ἡ γραφὴ καὶ ὁ γραφικὸς πίναξ. ἐγγράφου (ἢ παρα-
τήρησις) σὺ μνήμοσιν δέλτοις (ἢ μνήμῃ) φρενῶν. Προμ. 789.
Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

8. Ἡ γραφὴ ἐπὶ τοῦ γραφικοῦ πίνακος. φυλάξαι τᾶμ'
ἔπη δελτουμένας (ἢ ἐν μνήμῃ διατήρησις). Ἰκ. 179.

9. Ἡ τῆξις τοῦ κηροῦ τοῦ γραφικοῦ πίνακος. ἀλλὰ
μοι τόδ' ἐμμένοι καὶ μήποτ' ἐκτακείη (ἢ παραμέλησις).
Προμ. 535.

10. Ἡ ἀκριβῶς κόλλησις. ἀρτίκολλον (προσέχοντα) ἀγγέ-
λου λόγον μαθεῖν. Ἐπτ. 373.

11. Ἡ ῥάφεις. Ἰ. Γ, XXIX, β, 27.

12. Ὁ ῥαφεύς. τοῦ φόνου ῥαφεύς (ὁ αἷτιος). Ἀγ. 1604.

13. Ἡ κυβεία. τάδε πεσσονομῶν (ἢ συμφωνία). Ἰκ. 13.

14. Ὁ κύβος. ἔργον δ' ἐν κύβοις (ἢ μάχῃ) Ἄρης κρινεῖ.
Ἐπτ. 414.

15. Ἡ εὐτυχὴς κυβεία. ἣν γὰρ εὐβόλως (εὐτυχίς) ἔχων.
Χο. 696.

16. Ἡ εὐτυχὴς κυβεία καὶ ἡ τρις ἐξ βολῇ διὰ τοῦ
κύβου. τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα (εὐτυχῇ) θήσομαι τρις ἐξ

βαλούσης (εὐτυχίαν ἐνεγκούσης) τῇσδὲ μοι φρυκτωρίας. Ἀγ. 32—33. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

17. Ἡ ὀχεταγωγία. ὡς πρὸς οἶκον ὠχετεύετο (ἀφικνεῖτο) φάτις. Ἀγ. 867—868.

18. Ὁ ὄρος καὶ ἡ ὁδός. πόθεν ὄρους (ὁ ἐνθουσιασμός) ἔχεις θεσπεσίας ὁδοῦ (ἁσματος) κακορρήμονας. Ἀγ. 1155. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

IV. Ἡ μυθολογία.

1. Οἱ θεοί. ὡς δὲ δαίμονες ἀφύλακτον εὐδῆσουσι πᾶσαν εὐφρόνην. Ἀγ. 336—337. *Παραβολή.*

2. Τὸ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν θεῶν ἐκλάμπον φῶς. ἀλλ' ἤδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς φᾶος ὀρμάται μήτηρ βασιλέως. Πέρσ. 150—151. *Παραβολή.*

3. Ὁ Ἄρης. ὅταν Ἄρης (ὁ φονεύς) υἱθασὸς ὦν φίλον ἔλῃ. Εὐμ. 355.

4. Ὁ Ἄρης (καὶ ὁ λέων). ἔμολε δ' ἐς δόμον τὸν Ἀγαμέμνωνος διπλοῦς λέων (ὁ τρομερὸς ἄνθρωπος) διπλοῦς Ἄρης (ὁ ἐκδικητής). Χο. 937—939. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

5. Ἡ Θυιάς. — 1. ἔνθεος δ' Ἄρει βακχᾷ πρὸς ἀλκήν Θυιάς ὡς φόνον βλέπων. Ἐπτ. 497—498. *Παραβολή.* —

2. ἔτευξα τύμβω μέλος Θυιάς. 835—836. *Παραβολή.* —

3. μαινομένα πόνοις ἀτίμοις ὀδύναις τε κεντροδαλήτισι θυιάς Ἥρας. Ἰκ. 562—564. *Παραβολή.*

6. Ἡ Ἐρινός. Ἰ. Γ, XXIX, β, 46.

7. Ἡ πύλη τοῦ Ἄιδου. Ἄιδου πύλας (τὴν οἰκίαν τοῦ θανάτου) δὲ τάσδ' ἐγὼ προσενέπω. Ἀγ. 1291.

8. Ἡ Στυγία ὁμίχλη (καὶ ἡ πτῆσις). Στυγία γάρ τις ἐπ' ἀχλὺς (μεγάλῃ ἀτυχία) πεπόταται (περιβάλλει). Πέρσ. 667. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

9. Ὁ Απόλλων ἢ Πᾶν ἢ Ζεὺς, ὅστις πέμπει τοῖς κακούργοις τὴν ἐκδικήτριαν Ἐρινόν. Ἰ. Γ, XXIX, β, 23.

V. Ἡ ἱερουργία.

1. Ὁ εὐσεβὴς ἀνὴρ, οἱ θεῶν ἀμνήμονες πολῖται, ἡ τιμωρία καὶ ἡ τύχη. Ἰ. Γ, XXVIII, 1.

2. Τὸ ἱερόν. εὐτ' ἂν φλέγων ἀκτιζιν ἥλιος χθόνα λήξῃ, κνέφας δὲ τέμενος αἰθέρος (τὸν ἄγιον αἰθέρα) λάβῃ. Πέρσ. 365.

3. Τὸ ἄγιον ἄλσος. — 1. ἐσορᾶν πόντιον ἄλσος (τὸ πέλαγος). Πέρσ. 111. — 2. δυσπαλάμως ὅλοιο δι' ἀλίρρυτον ἄλσος (τὸ πέλαγος). Ἰκ. 867—868.

4. Ἡ θεήλατος βοῦς καὶ ὁ βώμος. πῶς θεηλάτου βοὸς δίκην πρὸς βωμὸν εὐτόλμως πατεῖς. Ἀγ. 1297—1298. Παραβολή.

5. Ὁ θυσιασθῆσόμενος, μυκῶμενος ταῦρος. ἐτονθόρυξε ταῦρος ὡς νεοσφαγῆς. Ἀποστ. 433. Παραβολή.

6. Ὁ τεμαχισμὸς τοῦ σφαγίου. ὥτρυνε θεσμὸν μὴ ῥαχίζεσθαι (ἢ διακοπή) πυρός. Ἀγ. 304.

7. Τὸ ἄγιον πλοῖον τῶν θεωρῶν. Ἰ. Γ, XXVIII, 32.

8. Ὁ χρησμός. ἥδ' οὐκ ἐτ' εὐξύμβλητος ἢ χρησμοφδία (ὁ μυστηριώδης λόγος). Προμ. 775.

9. Ὁ μάντις. — 1. καὶ νύκτα ταύτην ἣν λέγεις . . . τάχ' ἂν γένοιτο μάντις οἷα πείσεται. Ἐπτ. 400—402. — 2. τοῦτων πρόμαντις οὖσα. Χο. 758. — 3. ἡ κάρτα μάντις οὐξ ὄνειράτων φόβος. 929.

10. Τὸ πτηνὸν τῆς μαντείας (καὶ ἡ συναυλία). ἡ δύσορνις (ἀπαίσιος) ἄδε ξυναυλία (ἢ σύγχρουσις) δορός. Ἐπτ. 837. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

11. Τὸ μαγικὸν ἄσμα. ἐπιδὸν (τὸ πραϋντικὸν φάρμακον) Θρηκίων ἀημάτων. Ἀγ. 1418.

12. Τὰ πρὸ τῆς θυσίας τελούμενα ἱερά. Ἰ. Γ, XXIX, β, 46.

VI. Ἡ ποίησις.

Ἡ ἀπαγγελία τῶν στίχων κατὰ τὸ μέτρον. ἀλλὰ νηλεῶς ὥδ' ἐρρύθμισμαι (ἐσταύρωμαι). Προμ. 240—241.

VII. Τὸ ἄσμα.

1. Ἡ ῥοδή. τὸ Κισσίων πόλισμ' ἀντίδουπον ἄσεται (δ' ἀντηχήσῃ). Πέρσ. 120—121.

2. Ἡ ῥοδή (καὶ ἡ πρὸς ἄσμι ὄρχησις). πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος ἄδειν (ὁ βασανισμός) ἔτοιμος ἦδ' ὑπορχεῖσθαι (ὁ παλμὸς τῆς καρδίας) κότε. Χο. 1024—1025. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

VIII. Ἡ μουσική.

1. Ὁ μικρὸς καὶ ὁ μέγας αὐλός. τὸν δ' ἡμίσιον καὶ τὸν ἐλάσσονα ταχέως ὁ μέγας καταπίνει (ὁ δυνατὸς εὐκόλως νικᾷ τὸν ἀδύνατον). Ἀποσπ. 89. Ἀλληγορία.

2. Ἡ συναυλία. Ἰ. Γ, V, 10.

IX. Ἡ γυμναστική.

Ἡ γυμναστική. — 1. ἄδην με πολὺπλανοὶ πλάναι γεγυμνάκασιν (ὁ βασανισμός). Προμ. 585—586. — 2. πρὸς βίαν γυμνάζεται (ὁ βασανισμός). 592. — 3. θεοὺς ἀτίζων, κάπογυμνάζων στόμα (ὁ ἐπηρμένος λόγος). Ἐπτ. 441. — 4. ἔρως πατρώας τῆσδε γῆς σ' ἐγύμνασεν (ὁ βασανισμός). Ἀγ. 540.

X. Ὁ χορός.

1. Ἡ ὄρχησις. ὀρχεῖται (πάλλει) δὲ καρδίᾳ φόβῳ. Χο. 165.

2. Ἡ πρὸς ἄσμι ὄρχησις. Ἰ. Γ, VII, 2.

3. Ὁ ῥυθμός. πάρεστιν οἰκεῖν καὶ μονορρυθμούς (ἐρήμους) δόμους. Ίκ. 961.

XI. Οἱ ἀγῶνες.

1. Οἱ ἀγῶνες. θααῖς ἀμίλλαις (ἢ πιῆσις) προσέβα τόνδε πάγον. Προμ. 128—130.

2. Τὸ στάδιον. πυθέσθαι δ' οὐδέν ἐστ' ἔξω δρόμου (τοῦ ἀνήχοντος). Χο. 514.

3. Τὸ στάδιον (καὶ ὁ ἄνεμος). ἔξω δὲ δρόμου (ὁδοῦ) φέρομαι λύσσης πνεύματι (ὁρμῇ) μάργω. Προμ. 883—884. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

4. Τὸ στάδιον καὶ ὁ δρόμος. τὰ δ' ἄλλ' ἀκούσας ἐκ δρόμου πεσὼν τρέχω (εἶμαι ἔξω ἐμαυτοῦ). Ἀγ. 1245.

5. Ὁ ἀγωνοδίκης. Ἀρτεμβάρης δὲ μυρίας ἵππου βραβεύς (ὁ ῥιγέτης). Πέρσ. 302.

6. Ὁ παλαιστής. ἀλλ' ἦν παλαιστής (ὁ μνηστήρ) κάρτ' ἐμοί. Ἀγ. 1206.

7. Τὸ πρῶτον τῶν τριῶν παλαισμάτων. ἐν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων (τὸ πρῶτον ἐνίκησα ἐγώ) Εὐμ. 589. *Ἀλληγορία.*

8. Ὁ χαμαὶ ριπτόμενος. οὐ κειμένῳ (νικωμένῳ) πω τόνδε κερπάζεις λόγον. Εὐμ. 590.

9. Ὁ τὸν ἀντίπαλον τρεῖς νικῶν παλαιστής. — 1. ὅς δ' ἔπειτ' ἔφυ, τριακτῆρος (νικητοῦ) οἷχεται τυχών. Ἀγ. 171—172. — 2. οὐκ ἀτρίακτος (ἀνίκητος) ἄτα. Χο. 339.

10. Ἡ πάλη καὶ ὁ ἀντὶ τοῦ νικηθέντος τῷ νικήσαντι παλαίῳ ἐφεδρος. τοιάνδε πάλην (φόνον) μόνος ὢν ἐφεδρος (ὁ ἐκδικητής) διισοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης ἄψειν. Χο. 866—868. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

11. Ὁ ἐκ μέρους πόλεώς τινος εἰς ἀγῶνα στελλόμενος θεωρός. — 1. πόνων ἐμῶν θεωρός (αὐτόπτης μάρτυς). Προμ. 118. — 2. Ζεῦ, Ζεῦ, θεωρός (αὐτόπτης μάρτυς) τῶνδε πραγμάτων γένου. Χο. 246. — 3. βοᾷς τοιοῦδε πράγματος θεωρός (αὐτόπτης μάρτυς) ὢν. Ἀποσπ. 391.

XII. Ἡ ἀρχιτεκτονική.

1. Ὁ τέκτων. — 1. γένους παλαιόφρων μέγας τέκτων (πρόγονος). Τη. 593—594. — 2. νεικέων τέκτονα (αἵτιον)

σύμφυτον αἰνῶν. Ἀγ. 152. — 3. τῆσδε δεξιᾶς χερὸς ἔργον, δικαίας τέκτονος (ἐκτελεστοῦ). 1405—1406.

2. Ἡ κρηπίς. κοῦδέπω κακῶν κρηπίς (τέλος) ὕπεστιν. Πέρσ. 814—815.

3. Ὁ οἰκοδόμησις τῆς οἰκίας μέχρι τοῦ θριγκοῦ. ἄτας τάσδε θριγκώσων (ὅστις θὰ τελειώσῃ). Ἀγ. 1283.

XIII. Ἡ ἀνδριαντοποιία.

1. Ὁ τύπος, ἡ σφυρηλάτησις τοῦ ἀνδριάντος καὶ ὁ ἀνδριαντοποιός. Κύπριος χαρακτήρ τ' ἐν γυναικείois τύποις (σχήμασιν) εἰκῶς πέπληκται (ἢ γέννησις) τεκτόνων (πατέρων) πρὸς ἀρσένων. Ἰκ. 282—283. Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.

2. Ὁ μέλας γενόμενος κακὸς χαλκός. οὐκ ἐκρύφθη, πρέπει δὲ, φῶς αἰνολαμπές, σίνος· κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον τρίβῃ τε καὶ προσβολαῖς μελαμπαγῆς πέλει δικαίωθεις. Ἀγ. 387—393. Παραβολή.

XIV. Ἡ ζωγραφική.

Ὁ ἐρρατισμένος σπόγγος καὶ ἡ εἰκὼν. βολαῖς ὑγρώσων σπόγγος ὤλεσεν γραφήν (διὰ μικροῦ πράγματος εἶναι δυνατόν νὰ γείνη ὠφέλεια). Ἀγ. 1329. Ἀλληγορία.

XV. Ἡ σιδηρουργική.

Ὁ ἄκμων. Μάρδων, Θάμυρις, λόγχης ἄκμονες (χειριζόμενοι). Πέρσ. 51.

XVI. Ἡ ἰατρική.

1. Ἡ νόσος. — 1. θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον (φοβερότητα) τρίαينαν . . . σκεδᾷ. Προμ. 924—925. — 2. τερπνῆς ἄρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου (θλίψεως). Ἀγ. 542.

2. Ὁ ἱατρός. ἀλλ' οὔτι παιῶν (σωτήρ) τῷδ' ἐπιστατεῖ λόγῳ. Ἀγ. 1248.

3. Ὁ ὄρρωστος ἱατρός, τὸ φάρμακον καὶ ἡ θεραπεία. κακὸς δ' ἱατρός ὥς τις ἐς νόσον πεσὼν ἀθυμεῖς καὶ σεαυτὸν οὐκ ἔχεις εὑρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος. Προμ. 473 - 475. *Παραβολή.*

4. Τὸ φάρμακον. — 1. θιγόντι δ' οὔτι νομφικῶν ἐδωλίῳ ἄκος (ἢ ἐξίλασις). Χο. 71—72. — 2. πολλῶν γὰρ τόδ' ἐν βροτοῖς ἄκος (τὸ συμφέρον). Εὐμ. 987.

5. Ἡ κατασκευὴ τοῦ φαρμάκου. ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων (ἐφαρμόζων) ἄκος (τὸ μέσον). Ἀγ. 17.

6. Ἡ κατασκευὴ τοῦ φαρμάκου καὶ τὸ ποτόν. ὥς δὲ φάρμακον τεύχουσα κἄμοῦ μισθὸν ἐνθήσει ποτῷ. Ἀγ. 1260 — 1261. *Παραβολή.*

7. Ἡ διὰ τεμαχισμοῦ κατεσκευασμένον φάρμακον. — 1. τούτων ἄκη τομαῖα (ἐξαφάνισιν) καὶ λυτήρια πράξας. Ίκ. 268—269. — 2. τίν' ἂν πόρον τέμνω (ἢ ἐφεύρεις) γάμου λυτήρια; 806—807. — 3. ἄκος τομαῖον (σωτηρίαν) ἐλπίσασα πημάτων. Χο. 539.

8. Τὸ φάρμακον, ἡ καὺσις, ἡ τμησις καὶ ἡ νόσος. ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων, ἥτοι κέαντες ἢ τεμόντες εὐφρόνως πειρασόμεθ' πῇμ' ἀποτρέψαι νόσου (θὰ θεραπεύσωμεν τὰ κακὰ διὰ ἐνεργῶν μέσων). Ἀγ. 848—850. *Ἀλληγορία.*

9. Τὸ ἐν μοτῷ φάρμακον. δώμασιν ἔμμοτον τῶνδ' ἄκος (σωτηρία). Χο. 471—472.

10. Τὸ δηλητήριον. ἰὸς (πάθος) καρδίαν προσήμενος. Ἀγ. 834.

11. Τὸ σκληρὸν ἔλκος καὶ ἡ ἰσχνανσις αὐτοῦ. ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσῃ κέαρ καὶ μὴ σφυδῶντα (σφοδρόν) θυμὸν ἰσχναῖνῃ (καταπίεσις) βία. Προμ. 379—380. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

12. Τὸ λεύκωμα τοῦ ὀφθαλμοῦ. — 1. ἐπαργέμοισι

(ἀκατανοήτοις) θεσφότοις ἀμηχανῶ. Ἀγ. 1113. — 2. οὐκ ἐπαργέμους (ἀκατανοήτους) λόγους τίθησιν. Χο. 665—666.

13. Ἡ χειρουργία τοῦ λευκώματος τοῦ ὀφθαλμοῦ. καὶ φλογωπὰ σήματα ἐξωμμάτωσα (ἡ ἐρμηνεία) πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα (ἀκατανόητα). Προμ. 498—499. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

14. Ἡ ξηρὰ γάγγραινα. — 1. ὑπό μ' αὖ σφάκελος (πόνος) καὶ ἤρενοπληγεῖς μανίαι θάλλουσ'. Προμ. 877—878. — 2. ἐρεθιζέσθω βροντῇ σφακέλῳ (θύελλῃ) τ' ἀγρίων ἀνέμων. 1045—1046.

XVII. Ὁ πολιτικὸς βίος.

1. Ἡ κυβέρνησις. διδαχθεῖς τοῦδε δεσπόσω (ἡ κατάληψις) λόγου. Ἀγ. 543.

2. Ὁ βασιλεύς. — 1. πᾶς ἀνὴρ κώπης ἄναξ (χωπηλάτης). Πέρσ. 378. — 2. ναῶν ἄνακτες (ἀρχηγοί). 383.

3. Ἡ συνωμοσία καὶ ἡ ἔχθρα. ξυνώμοσαν γὰρ, ὄντες ἔχθιστοι τὸ πρὶν, πῦρ καὶ θάλασσα. Ἀγ. 650—651. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

4. Ἡ ἐπανάστασις σαφηνῆς τοῦτο κοῦκ ἔνι στάσις (ἀσυμφωνία). Πέρσ. 738.

5. (Ἡ σκίρτησις καὶ) ἡ ἐπανάστασις. σκιρτᾷ (μαίνεται) δ' ἀνέμων πνεύματα πάντων εἰς ἄλληλα στάσιν (θύελλαν) ἀντίπνου ἀποδεικνύμενα. Προμ. 1085—1087. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

6. Ἡ ὑπεράσπισις τῶν συμμάχων. ἀλλ' ἡ δίκη γε ξυμμάχων ὑπερστατεῖ (ὑποστηρίζει τοὺς εὐνοουμένους.) Ἰκ. 342.

7. Οἱ ἐχθρόξενοι πολῖται. Ἰ. Γ, XXVIII, 1.

8. Ἡ κλήρωσις. ὥς ἕκαστος ἔσπασεν τύχης πάλον (μετεῖχε τύχης). Ἀγ. 333.

9. Ὁ κλήρος. — 1. κἀγὼ πάλον (ιδιοκτησίαν) τ' ἔκυρσα. Πέρσ. 779. — 2. κρατύνεις βωμὸν, ἐστίαν χθονὸς, μονοψήφοισι (μόνως ἀποφασίζουσι) νεύματιν. Ἰκ. 372—373.

10. Ὁ μέτοιχος. — 1. σκληρὰς μέτοιχος (ὁ ἀποθανών) γῆς. Πέρσ. 319. — 2. Ἰ. Γ, XXIX, β, 23.

11. Ὁ δοῦλος. — 1. ὅστις Ἑλλάσποντον ἱρὸν δοῦλον ὡς δεσμώματιν ἤλπισε σχήσειν. Πέρσ. 745—746. Παραβολή. — 2. ὑπαί τις ἀρβύλας λύοι τάχος πρόδουλον (ὑπηρετοῦσαν) ἔμβασιν ποδός. Ἀγ. 944—945.

12. Ὁ σὺν ἄλλοις λειτουργῶν πολίτης. Πάρις γὰρ οὔτε συντελής (ὑπάρχους) πόλις. Ἀγ. 532.

13. Ὁ σύλλογος πολιτῶν, ὅστινες διὰ κοινῶν ἐξόδον ἐν πλοῖον πρὸς χρῆσιν τῆς πόλεως ἐξώπλισαν. ὧ ξυντέλεια (κοινὸν ἄθροισμα θεῶν), μὴ προδῶς πυργώματα. Ἐπτ. 251.

14. Ἡ δασμολογία. ἀτίμωσιν ὑστέρῳ χρόνῳ καὶ ξυνεστίου Διὸς πρassoμένα (ἢ τιμωρία). Ἀγ. 701—705.

15. Ὁ συνήγορος. συνήγορόν (συναινοῦντα) μ' ἔχεις. Ἀγ. 831.

XVIII. Ὁ πόλεμος.

1. Ἡ στρατηγία. Βάκχαις ἐστρατήγησεν (ἢ ὁδηγία) θεός. Εὐμ. 25.

2. Ἡ ἀκόνησις καὶ ἡ ἀκόνη. δίκην δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θηγάνει (ἢ ἐτοίμασία) βλάβης πρὸς ἄλλαις θηγάναισι (ἢ εὐκαιρία) Μοῖρα. Ἀγ. 1535—1536. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

3. Ἡ ἀκόνη. μὴ βάλης μήθ' αἵματηρὰς θηγάνας (πάθος). Εὐμ. 858—859.

4. Τὸ ἀμβλύνειν. θέσφατ' οὐκ ἀμβλύνεται (ἀφανίζεται). Ἐπτ. 844.

5. Ἡ ἀκωχή καὶ τὸ ἀμβλύνειν. τεθηγμένον (τὸ σφοδρὸν πάθος) τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς (ἢ καθησύχασις) λόγῳ. Ἐπτ. 715. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

6. Τὸ κράνος. πότερον τόξου ῥῦμα τὸ νικῶν, ἢ δορυκράνου (ἀκωχὴν ἐχούσης) λόγχης ἰσχύς κεκράτιχεν. Πέρσ. 147—149.

7. Ἡ ἀσπίς. Αἰγισθος . . . ἀσπίς (ὁ ὑπερασπιστής) οὐ σμικρὰ θράσους. Ἀγ. 1436—1437.

8. Τὸ βέλος. — 1. ὦ παγκρατὲς Ζεῦ, τρέφον εἰς ἐχθροὺς βέλος (κεραυνόν). Ἐπτ. 255. — 2. κεραυνοῦ δέ νιν βέλος (ἀκτίς) ἐπισχέθοι. 453. — 3. διὰ χερὸς βέλος (κεραυνός) φλέγον. 513. — 4. ἰκνεῖται δ' εἰσικνουμένον βέλει (τὸ κέντρον) βουκόλου. Ἰκ. 556—557. — 5. Ἰ. Γ, XXIX, β, 46. — 6. ἐπαίσθην δ' ὡς διανταίῳ βέλει. Χο. 184. *Παραβολή*. — 7. τὸ γὰρ σκοτεινὸν τῶν ἐνεργέτερων βέλος (ἐκδίχσις) 286. — 8. οὗς ἴκεθ' ἅπερ τι βέλος. 381. *Παραβολή*. — 9. σκορπίου βέλος (κέντρον) λέγω. Ἀποσπ. 165.

9. Τὸ βέλος (καὶ ἡ θερμότης). Ζεὺς γὰρ ἡμέρου βέλει (σφοδρότητι) πρὸς σοῦ τέθαλπται (ὁ ἔρωσ). Προμ. 649—650. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν*.

10. Τὸ βέλος (καὶ ἡ ἔκπνευσις). τινάτσων τ' ἐν χερσὶν πόρπουν βέλος (ἀστράπτοντα κεραυνόν). Προμ. 917. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν*.

11. Τὸ βέλος, (ἡ ἔκπνευσις καὶ ἡ τρικυμώδης θάλασσα). τοιόνδε Τυφῶς ἐξαναζέσει χάλον θερμοῖς ἀπλάτου βέλεσι (ἡ λάβα) πυρπνόου ζάλης (πῦρ ἐκβαλλομένης ἐκρήξεως). Προμ. 370—371. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν*.

12. Ἡ τόξευσις τοῦ βέλους. ἡμῖν μὲν ἤδη πᾶν τετόξευται βέλος (πάντα εἵπαμεν). Εὐμ. 676.

13. Ἡ τόξευσις. — 1. καὶ γλώσσα τοξέυτατα (προσβλητικὸς λόγος) μὴ τὰ καίρια. Ἰκ. 446. — 2. μίαςμ' ἔλεξας οὐχ ὑπερτοξεύσιμον (παμμέγιστον). 473.

14. Τὸ τόξον. — 1. ὄμματος θελκτήριον τόξευμ' (τὸ βλέμμα) ἔπεμψεν. Ἰκ. 1004—1005. — 2. τόξῳ (σκέφει) γὰρ οὖνις πημάτων προσίεται. Χο. 1033.

15. Ἡ ἔντασις τοῦ τόξου. Δία τοι ξένιον μέγαν αἰδοῦμαι τὸν τάδε πράξαντ' ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ τείνοντα πάλαι τόξον (κατατινάσσοντα). Ἀγ. 362—364.

16. Ὁ δεξιὸς τοξότης καὶ τὸ τυχεῖν τοῦ σκοποῦ. ἔκυσας ὥστε τοξότης ἄκρος σκοποῦ. Ἀγ. 628. *Παραβολή*.

17. Ἡ ῥίψις τοῦ δόρατος. λέγουσι . . . τὸν δ' ἀνανδρίας ὑπο ἔνδον αἰχμαΐζειν (τὸ δεσπόζειν). Πέρσ. 754—755.

18. Τὸ δόρυ. — 1. ἐπ' ἄλλην δ' ἄλλος ἠῦθυνεν δόρυ (τὴν προῶραν). Πέρσ. 411. — 2. διπλῇ μάστιγι, τὴν Ἄρης φιλεῖ, δίλοχχον (ἀμφήχη) ἔτην. Ἀγ. 643.

19. Ἡ αἰχμή. — 1. τρίαينαν, αἰχμὴν (τὸ σχῆπτρον) τὴν Ποσειδῶνος, σκεδᾷ. Προμ. 925. — 2. βρωτήρας αἰχμᾶς (τὸ δηλητήριον) σπερμάτων ἀνημέρους. Εὐρ. 803.

20. Ἡ πάσις τῶν ὄπλων. δίνγρα τριπάλτων (παμμεγίστων) πημάτων. Ἐπτ. 985.

21. Ὁ τὸν χαλινὸν μένει ἐπιφυσῶν ἵππος, ὅστις ἐφορμᾷ ἀκούων τὴν σάλπιγγα. βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις, μάχης ἔρων, ἵππος χαλινῶν ὥς καταισθμαίνων μένει, ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει κλύων. Ἐπτ. 392—394. Παραβολή.

22. Ἡ σφενδόνησις. Ἰ. Γ, XXVIII, 49.

23. Τὸ μεταίχιμιον. — 1. ἀνὴρ γυνή τε χῶ τι τῶν μεταίχιμιον (πρᾶγμα ἐν τῷ μέσῳ εὐρισχόμενον). Ἐπτ. 197. — 2. Ἰ. Γ, XXIX, ζ, 21. — 3. πλάθουσι καὶ πεδαίχιμοι (μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς) λαμπάδες πεδάοροι. Χο. 588—590.

24. Ἡ καταπάτησις διὰ ἵππικοῦ. — 1. νέος δὲ γραιῖας δαίμονας καθιππάσω (ἢ ταπεινώσεις). Εὐρ. 150. — 2. καθιππάζει (ὁ ὑβρισμός) με πρεσβύτιν νέος. 731. — 3. παλαιοὺς νόμους καθιππάσασθε (ὁ ὑβρισμός). 778—779. — 4. παλαιοὺς νόμους καθιππάσασθε (ὁ ὑβρισμός). 808—809.

25. Ὁ πύργος. — 1. νομίσματα πύργινα (αὐστηρά) πάντ' ἐπηρύθυνον. Πέρσ. 858—860. — 2. ἰάπτει δ' ἐλπίδων ἄφ' ὕψιπύργων (τόλμηρῶν) πανώλεις βροτούς. Ἐπτ. 95—96.

26. Ὁ προμαχών. οὐ γὰρ ἔστιν ἑπαλξίς (ἢ ὑπεράσπισις) πλούτου. Ἀγ. 381—382.

27. Ἡ ἐκπόρθησις. — 1. αὐτοὶ ὅφ' αὐτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα (ἀφανιζόμεθα). Ἐπτ. 194. — 2. καὶ μοι γενεῖου πέρθε (σπάρασσε) λευκήρη τρίχα. Πέρσ. 1056.

XIX. Ἡ θήρα.

1. Ἡ κυνηγεσία. — 1. Ἰ. Γ, XXIX, ε, 2. — 2. ἐμὲ . . . κυναγετεῖ (ἢ διώξεις). Προμ. 572—573. — 3. μηδὲ πρὸς αἵτης θηραθεῖσαι (τὸ περιπίπτειν) μέμψησθε τύχην. 1072—1073. — 4. θηρᾶσαι (ἢ ἀλωσις) πόλιν. Πέρσ. 233. — 5. Αἰὸς ἕμερος οὐκ εὐδήρατος (ἐξερευνητός) ἐτόχθη. Ίκ. 86. — 6. δίκας μέτειμι τόνδε φῶτα κάκκυνηγετῶ (ἢ διώξεις). Εὐμ. 231.

2. Ὁ θηρεύων τοξότης. ἤμαρτον, ἢ θηρῶ τι τοξότης τις ὧς; Ἀγ. 1194. Παραβολή.

3. Οἱ κυνηγέται καὶ τὸ ἔχνος. πολὺάνδροί τε φεράσπιδες κυναγοὶ (διωχταί) κατ' ἔχνος (ἢ ὁδός) πλατᾶν ἄφαντον κέλσαντες. Ἀγ. 695. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

4. Ἡ ἔχνευσις. πάρεστι τοῦτό γ' ἐξιχνεῦσαι (ἢ ἐμπειρία). Ἀγ. 368.

5. Τὸ ἔχνος. — 1. λόγων ἔχνος (ἢ συνέχευα) Προμ. 845. — 2. ἔχνος (τὸ φρόνημα) τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέψω φρενός. Ίκ. 1017.

6. Ἡ ἔχνευσις, τὸ ἔχνος καὶ ἡ ὄσφρανσις. καὶ μαρτυρεῖτε συνδρόμῳ (κατανοοῦντες) ἔχνος (τὸ ἀπόρρητον) κακῶν ῥίνηλατούση (ἐρευνώση) τῶν πάλαι πεπραγμένων. Ἀγ. 1184—1185.

7. Ἡ ἐξάπλωσις τοῦ δικτύου. — 1. ἦτ' ἐπὶ Τροίας πύργοις ἔβαλες στεγανὸν δίκτυον (ἢ δούλωσις) Ἀγ. 357—358. — 2. πημονῆς ἀρκύστατ' ἂν φάρξειεν (τὸ φέρειν εἰς κίνδυνον). 1375.

8. Τὸ δίκτυον. — 1. εἰς ἀπέραντον δίκτυον (ἢ ἀτυχία) αἵτης ἐμπλεχθήσεσθ'. Προμ. 1078—1079. — 2. Ἰ. Γ, XXVIII, 1. — 3. παρξασίνει βροτὸν εἰς ἄρκυας (ὁ κίνδυνος) Ἄτα. Πέρσ. 96—97. — 4. ἐπεῖπερ καὶ πάγας (ὁ δόλος) ὑπερκόπους ἐφαρέάμεθα. Ἀγ. 822—823. — 5. τέτρωται δικτύου πλέον λέγειν. 868. Παραβολή. — 6. ἐντὸς δ' ἂν οὐτα μορσίμων ἀγρευμάτων (ἢ δουλοσύνη) πείθοι' ἂν. 1048—1049. — 7. ἢ δίκτυόν (ὁ δόλος) τι Αἰδου; ἀλλ' ἄρκυς (ὁ δόλος) ἢ

ξύνευνος. 1115—1116. — 8. δίκης ἐν ἔρκεσιν (ἢ δύναμις) 1611. — 9. ποικίλοις ἀγρεύμασ' (αἱ δολοπλοκίαι) κρύφασ'. Εὔμ. 460—461.

9. Τὸ θηρίον, ὅτι ἐξέφυγε τὸ δίκτυον. ἐξ ἀρκύων πέπτωκεν οἷχεται θ' ὁ θήρ (ὁ ὀρέστης ἐξέφυγεν ἡμᾶς). Εὔμ. 147. *Ἀλληγορία.*

10. Τὸ θηρίον καὶ ὁ ὑλακτῶν κύων. ὄναρ διώκεις θήρα, κλαγγάνεις δ' ἄπερ κύων μέριμναν οὐποτ' ἐκλιπὼν πόνου. Εὔμ. 131—132. *Παραβολή.*

11. Ὁ καλῶς ρινηλατῶν κύων. εὖικεν εὖρις ἢ ξένη κυνὸς δίκην εἶναι, ματεύει δ' ὧν ἀνευρήσει φόνον. Ἀγ. 1093—1094. *Παραβολή.*

12. Τὸ νεωστὶ ἡγρευμένον θηρίον. τρόπος δὲ θηρὸς ὡς νεαιρέτου. Ἀγ. 1063. *Παραβολή.*

13. Ὁ κύων καὶ ὁ τετραυματισμένος νεβρὸς. τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρὸν πρὸς αἷμα καὶ σταλαγμὸν ἐκματεύομεν. Εὔμ. 246—247. *Παραβολή.*

14. Ὁ νεβρὸς καὶ τὸ δίκτυον. ὁ δ' ἐξαλύξας οἷχεται νεβροῦ δίκην, καὶ ταῦτα κούφως ἐκ μέσων ἀρκυσμάτων ὥρουσεν. Εὔμ. 111—113. *Παραβολή.*

15. Ὁ λαγός. τόνδ' ἀφαιρούμενος πῶκα (τὸν φυγάδα). Εὔμ. 325.

16. Ἡ λεία. ἄγραν (ὀρέστην) ὥλεσα. Εὔμ. 146.

XX. Ἡ ἀλιευτική.

1. Τὸ ἀλιευτικὸν δίκτυον. — 1. στείχωμεν ὡς κώλοισιν ἀμφίβληστρον (ὁ δεσμός) ἔχει. Προμ. 81. — 2. γάγγαμον (ἢ τάλαιπωρία) ἄτης παναλώτου. Ἀγ. 361. — 3. ἄπειρον ἀμφίβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων. 1382. *Παραβολή.* — 4. μέμνησο δ' ἀμφίβληστρον (ὁ δόλος) ᾧ σ' ἐκαίνυσαν. Χο. 492.

2. Ὁ φελλός, τὸ ἀλιευτικὸν δίκτυον καὶ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης. παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληθόνες σωτήριον θανόντι φελλοὶ

δ' ὡς ἄγουσι δίκτυον, τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστήρα σώζοντες λίνου. Χο. 505—507. *Παραβολή.*

3. Οἱ θύννοι καὶ οἱ μιᾷ βολῇ τοῦ ἀλιευτικοῦ δικτύου ἡγρευμένοι ἰχθύες. τοὶ δ' ὥστε θύννους ἢ τιν' ἰχθύων βόλον ἀγαῖσι κωπῶν θραύμασιν τ' ἐρειπίων ἔπαιον. Πέρσ. 424—426. *Παραβολή.*

4. Ὁ θύννος. — 1. θύννος ὡς ἠνέτχετο ἄναυδος. Αποσπ. 297. *Παραβολή.* — 2. τὸ σκαλὸν ὄμμα παραβαλὼν θύννον δίκην. 297. *Παραβολή.*

XXI. Ἡ ἵπποτροφία καὶ ἡ ἵπποδρομία.

1. Ὁ ἵππος. — 1. κεχειρωμένους ἄγεσθαι, ἐῆ, νέας τε καὶ παλαιὰς ἵππηδὸν πλοκάμων. Ἐπτ. 326—328. *Παραβολή.* — 2. μή τι τλῆς τὰν ἰκέτιν εἰσιδεῖν . . . ἀγομένην ἵππηδὸν ἀμπύκων πολυμίτων. Ἰκ. 427—432. *Παραβολή.*

2. Ἡ ἡνιόχῃσι καὶ ὁ ἵππόδρομος. ὥσπερ ξὺν ἵπποις ἡνιοστροφῶ δρόμου ἐξωτέρω. Χο. 1022—1023. *Παραβολή.*

3. Ὁ χαλινός. — 1. τίνα φῶ λεύσσειν τόνδε χαλινούς (δεσμούς) ἐν πετρίνοισιν χειμαζόμενον. Προμ. 561—563. — 2. ἀλλ' ἐπηνάγκαζέ νιν Διὸς χαλινός (ἢ προσταγή) πρὸς βίαν πράσσειν τάδε. 671—672. — 3. Ἰ. Γ, XXIX, ζ, 22. — 4. βία χαλινῶν (δεσμῶν) τ' ἀναύδῃ μένει. Ἀγ. 238. — 5. χαλινὸν (ἢ δουλοσύνη) δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν. 1066.

4. Ἡ ὑπὸ τὴν σιαγὸνα ἄλυσος τοῦ χαλινοῦ. μέγα τ' ἀφηρέσθην ψάλιον (ἢ κατάρα) οἰκιστῶν. Χο. 962.

5. Ὁ κημὸς. καὶ τοῦσδε κημοὺς (δεσμούς) στόματος. Αποσπ. 124.

6. Ἡ πλατεῖα λαοῖς τοῦ ἐξευγμένου ἵππου. ἀλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστήρας (δεσμούς) βάλε. Προμ. 71.

7. Τὸ λάκτισμα. κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει (βασανίζει) Προμ. 881.

8. Ἡ ζευξίς καὶ τὸ ζεύγος. ὅπου γὰρ ἰσχύς συζυγοῦσι

(ἢ ἔνωσις) καὶ δίκη, ποία ξυνωρίς (δύο τινές) τῆσδε καρτερωτέρα. Ἀποσπ. 311. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

9. *Τὸ ξεῦρος.* — 1. διπλῇ μάστιγι, τὴν Ἄρης φιλεῖ, ... φοινίαν ξυνωρίδα (δύο τινάς). Ἀγ. 642—643. — 2. πέδας τε χεροῖν καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα (δεσμόν). Χο. 982.

10. *Τὸ μόνιππον ὄχημα.* ἐκάστα ... λείπεται μονόζυξ (ἐγκαταλελειμμένος). Πέρσ. 136—139.

11. *Ἡ ξεῦξις καὶ ὁ σειραφόρος ἵππος.* μόνος δ' Ὀδυσσεὺς, ὅσπερ οὐχ ἐκὼν ἔπλει, ζευχθεὶς (καταβάλλων κόπον) ἔτοιμος ἦν ἐμοὶ σειραφόρος (βοηθός). Ἀγ. 841—842.

12. *Ἡ ξεῦξις, ὁ σειραφόρος καὶ πολλὴν κριθὴν τρώγων πῶλος.* τὸν δὲ μὴ πειθάνορα ξεῦξω βαρεῖαις οὔτι μοι σειραφόρον κριθῶντα πῶλον (τὸν ἀπειθῇ καὶ ὑπερήφανον ἄθροπον θὰ καταβάλω). Ἀγ. 1639—1641. *Ἀλληγορία.*

13. *Ὁ πῶλος, ἡ ξεῦξις καὶ ἡ ἄμαξα.* ἴσθι δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον (Ὁρέστην) εὖνιν ζυγέντ' (καταπιεζόμενον) ἐν ἄρματι (ἢ ἀθλιότης) πημάτων. Χο. 795. *Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.*

14. *Ἡ χνόη.* σπουδῇ διώκων πομπίμους χνόας (μέλη) ποδοῖν. Ἐπτ. 371.

15. *Ὁ τὸ στόμιον θακὼν καὶ ταῖς ἡνίας μὴ πειθαρχῶν πῶλος.* θακὼν δὲ στόμιον ὡς νεοζυγῆς πῶλος βιάζει καὶ πρὸς ἡνίας μάχει. Προμ. 1009—1010. *Παραβολή.*

16. *Ἡ σκίρησις.* Ἰ. Γ, XVII, 5.

17. *Ὁ πῶλος.* πωλίκων (εἰς παρθένων ἀνηκόντων) δ' ἐδωλίων ὑπερκόψω δορὶ ποτ' ἐξαλαπάξαι. Ἐπτ. 454—455.

18. *Ὁ ἡνίοχος.* ἤκουσα μαστικτήρα (καταπλήττοντα) καρδίας λόγον. Ἰκ. 466.

19. *Ὁ ἡνίοχος καὶ τὸ κέντρον.* ἔτυψεν δίκαν διφρηλάτου μεσολαβεῖ κέντρῳ ὑπὸ φρένας. Εὐρ. 156—158. *Παραβολή.*

20. *Ἡ μάστιξ.* — 1. οἰστροπλήξ δ' ἐγὼ μάστιγι (ὁ διωγμός) θεία γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι. Προμ. 681—682. — 2.

1. Γ, XXVIII, 1. — 3. διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγνης (ἢ ἀτυ-
χία) δοῦπος ἱκνεῖται. Χο. 375—376.

21. Ὁ μαστίζων (καὶ τὸ ρίγος). πάρεστι μαστίκτορος
(μεμφομένου) δαΐου δαμίου βαρὺ τὸ περιβαρυ κρύος (ἢ φορίκη)
ἔχειν. Εὐμ. 160—161. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο
μεταφορῶν.

22. Ἡ μεταστροφὴ εἰς τὸ ἕτερον κῶλον τοῦ διαύλου.
κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον (ἢ μεταστροφή). Ἀγ. 344.

23. Ἡ ἐκτὸς ἢ ἐντὸς ὑπεκφυγὴ τοῦ καμπτήρος ἐν τῷ
ἵπποδρόμῳ. πῶς σε σεβίζω μήθ' ὑπεράρας (ὑπερβαίνων) μηθ'
ὑποκάμψας (καταλείπων) καιρὸν χάριτος; Ἀγ. 786—788.

XXII. Ἡ κτηνοτροφία.

1. Τὸ κτῆνος. 1. Γ, XXIX, β, 46.

2. Τὸ κτῆνος καὶ ἡ βόσκησις. — 1. ἀβουκόλητον τοῦτ'
ἐμῷ φρονήματι (δὲν ἀνέχει εἰς ἐμέ). Ἰκ. 929. — 2. ἐβουκο-
λοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος (τὸ σκέπτεσθαι περὶ τινος). Ἀγ.
669. — 3. μὴ πρόκαμνε τόνδε βουκολούμενος (ἢ ἀνοχή) πόνον. Εὐμ.
78. — 4. τόδε ποιμαίνων (ἢ ὑπεράσπισις) ἐμὸν ἱκέτην. 91—92.

3. Ἡ βόσκησις. — 1. τούτῳ γὰρ Ἄρης βόσκεται (ἢ τέρ-
φει). Ἐπτ. 244. — 2. πολύβοτος (πολλοὺς τρέφων) τ' αἰῶν
βροτῶν. 774. — 3. λειμῶνα χιονόβοσχον (χιόνι τρεφόμενον).
Ἰκ. 560. — 4. ὠγμοῖσι βόσκεται (ἢ λύπη) κέαρ. Χο. 26. —
5. πᾶς πεποίμανται (τὸ περιπλανᾶσθαι) τόπος. Εὐμ. 249.

4. Τὸ ὁμοῦ βοσκόμενον κτῆνος. — 1. κενὸς κενὸν καλεῖ,
ξύννομον (ἐταῖρον) θέλων ἔχειν. Ἐπτ. 353—354. — 2. γεραιὰ
ξύννομ' εὐγενὲς γύναι (σύζυγε). Πέρσ. 704. — 3. ἔρωτας
ἄταισι συννόμους (συνδεδεμένους) βροτῶν. Χο. 598.

5. Ἡ ἀγέλη. — 1. ἐπὶ πᾶσαν χθόνα ποιμανόριον (στρα-
τός) θεῖον ἐλαύνει. Πέρσ. 75. — 2. αἰδοῦνται δ' ἱκέτας Διὸς,
ποίμναν (ἢ ὁμάς) τάνδ' ἀμέγαρτον. Ἰκ. 641. — 3. ποίμνης
(ἢ ὁμάς) τοιαύτης δ' οὔτις εὐφιλῆς θεῶν. Εὐμ. 197.

6. Τὸ κτήνος καὶ ἡ ἀγέλη τῶν μαλλιαρῶν προβάτων. οὐ προτιμῶν, ὡς περὶ βοτοῦ μόνον, μῆλων φλεόντων εὐπόκοις νομεύμασιν, ἔθυσεν αὐτοῦ παιδα. Ἀγ. 1415—1417. *Παραβολή.*

7. Ὁ μυκηθμός. — 1. βροντῆς μύκημ' (ἢ τερατώδους φωνῇ) ἀτέραμνον. Προμ. 1062. — 2. Ἰ. Γ, XXVIII, 47.

8. Τὸ κερατίζειν. — 1. νικώμενοι κύριссон (ἢ πρόσχρουνσι) ἰσχυρὰν χθόνα. Πέρσ. 310. — 2. αἱ δὲ κεροτοπούμενοι (ἢ σύντριψις) βία. Ἀγ. 655.

9. Ὁ ποιμήν. — 1. ὡς ὁ μάντις φησὶν, οἰωνῶν βοτήρ (ὁ παρατηρητής). Ἐπτ. 24. — 2. τίς δὲ ποιμάνωρ (ὁ ἡγέτης) ἔπεστι; Πέρσ. 241. — 3. θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες (ὁ κυβερνήτης). Ἰκ. 767. — 4. ποιμένος (ἢ θύελλα) κακοῦ στρόβφ. Ἀγ. 657. — 5. ὅστις δ' ἀγαθὸς προβατογνώμων (ὁ γνώστης τῶν ἀνθρώπων). 795.

10. Ἡ δάμαλις, εἰς ἣν δὲν ἐπλησίασεν ἀκόμη ταῦρος. ἀγνᾷ δ' ἀταύρωτος (ἢ παρθένος) αὐδᾷ. Ἀγ. 244.

11. Τὸ ἀπειργεῖν τὸν ταῦρον τῆς βοῆς καὶ τὸ κέρασ. ἄπεχε τὰς βοῆς τὸν ταῦρον (ἄπειργε τῆς Κλυταμνήστρας τὸν Ἀγαμέμνονα) ἐν πέπλοισι μελαγκέρφ (τὸ κέρασ ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ δεσμοῦ) λαβοῦσα μηχανήματι τύπτει. Ἀγ. 1125—1128. *Σύμπλεγμα μιᾶς ἀλληγορίας καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.*

12. Ἡ ὑπὸ λύκου διωκομένη καὶ εἰς ὕψηλὴν πέτραν μυχωμένη δάμαλις καὶ ὁ ποιμήν. ἴδε με τὰν ἰκέτιν φυγάδα περιδρομον, λυκοδίωκτον ὡς δάμαλιν ἄμ πέτραις ἡλιβάτοις, ἵν' ἀλλὰ πίσυνος μέμυκε φράζουσα βοτήρι μόχθους. Ἰκ. 349—352. *Παραβολή.*

13. Ὁ δοῦλος κτηνοτροφείου. Μαινάδων ζευκτήριε (ὁ δαμαστήρ). Ἀποσπ. 350.

14. Ἡ ζεῦξις. — 1. ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέζευγμαι (τὸ περιπίπτειν) τάλας. Προμ. 108. — 2. ταῖσδ' ἐνέζευξας (ἢ περιπλοχῇ) . . . ἐν πημὸσύναις. 578—579. — 3. δεῦρ' ὕπερ.

γην (ἢ διεύθυνσις) πόδα. Χο. 676. — 4. μηδ' ἐπιξευχθῆς (ἢ μετρίαισι) στόμα. 1044.

15. Ὁ ζυγός. — 1. πόλιν ζυγοῖσι (ἢ ταπεινώσεις) δούλοις μήποτε σχεθεῖν. Ἐπτ. 75. — 2. δούλιον ζυγόν (ὁ ὑβρισμός). 471. — 3. δούλιον ζυγόν (ὁ ὑβρισμός). 793. — 4. ζυγὸν ἐμβαλεῖν δούλιον (ἢ ἄλωσης) Ἑλλάδι. Πέρσ. 50. — 5. ποθέουσαι ἰδεῖν ἀρτιζυγίαν (τὸν νέον γάμον). 542. — 6. ζυγὸν (ἢ ἀνάγκη) ἀλκᾶς. 594. — 7. ἀνάγκας ἔδω λέπαδνον (ἢ ἀνάγκη). Ἀγ. 218. — 8. Τροίᾳ περιβαλὼν ζευκτήριον (ἢ δουλοσύνη). 529. — 9. δουλίῳ χρήται ζυγῷ (ἢ ἀνάγκη). 953. — 10. εἵκουσ' ἀνάγκη τῇδε καίνισον ζυγόν (ἢ δουλοσύνη). 1071. — 11. δούλιον ζυγόν (ἢ ἀνάγκη). 1226. — 12. συζύγους (ἢ ἔνωσις) δ' ὀμαυλίας. Χο. 599.

16. Ὁ ζυγὸς καὶ ὁ λαϊμός πολύγομφον ὄδισμα ζυγὸν ἀμφιβαλὼν (ἢ γεφύρωσις) ἀνχέει (ὁ πορθμός) πόντου. Πέρσ. 71. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

17. Ὁ ἐξευγμένος λαϊμός τοῦ κτήνους. οὐκέτ' ἐξ ἐλευθέρου δέρης (ἢ ἐλευθερία) ἀποιμώζουσι φιλτάτων μόρον. Ἀγ. 328—329.

18. Τὸ ξεῦγος τῶν βοῶν. ὀχυρὸν ξεῦγος Ἀτρεΐδαι (οἱ δύο Ἀτρεΐδαι). Ἀγ. 44.

19. Ἡ κέντρωσις καὶ τὸ κέντρον. — 1. κρίουσα (ὁ βασανισμός) κέντροις (ὁ πόνος) φοιταλέοις. Προμ. 597. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν. — 2. οἷστρον δ' ἄρδεις (ὁ πόνος) χρίει (βασανίζει) μ' ἄπυρος. 880. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

20. Τὸ κέντρον. — 1. κέντρῳ (ὁ βασανισμός) ψήξειν ψυχάν. Προμ. 692. — 2. διάνοιαν μαινόλιν κέντρον (ὁ ἐρεθισμός) ἔχων ἄφυκτον. Ἰκ. 107—108. — 3. ὀδύναις τε κεντροδαλήτιτι (βασανίζούσαις). 563—564. — 4. ἀντίκεντρα (ἢ προσβολή) γίγνεται. Εὐμ. 136. — 5. ποῦ γὰρ τοσοῦτο κέντρον (ἢ αἰτία) ὥς μητροκτονεῖν. 427. — 6. ἄλγη προφωνῶν ἀντίκεντρα (σφοδρά) καρδίᾳ. 466. — 7. κέντημα (ὁ βασανισμός) γλώσσης. Ἀποsp. 165.

21. Ἡ βληχὴ (καὶ ὁ ῥόχθος τῆς θαλάσσης). βλαχὰ (ὁ κλαυθμός) δ' αἵματόεσσαι τῶν ἐπιμαστιδίων ἄρτι βρεγῶν βρέμονται (ἡχοῦσιν). Ἐπτ. 348—350.

22. Ὁ ποιμὴν καὶ φύλαξις τῶν αἰγῶν. χωρεῖτ' ἄνευ βοτῆρος (ὁ ἡγέτης) αἰπολούμενοι (ὁδηγούμενοι). Εὐμ. 196. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

23. Ἡ σίτευσις. — 1. Ἰ. Γ, XXVII, 3. — 2. Ζητὸς κτόν . . . μήποτ' εἰσόπιν χρόνου πόλιν παχῦναι (ὁ ἐρεθισμός). Ἰκ. 616—618. — 3. τὸν τριπάχυντον (ὑπερδύναμον) δαίμονα. Ἀγ. 1476. — 4. πᾶσσε, πιαίνου (τρούφα). 1669.

24. Ἡ σίτευσις (καὶ τὸ πνερόν). ἀλλ' ἢ σ' ἐπ' ἀνέν (ἐξηπάτησε) τις ἄπτερος (κενὴ) φάτις. Ἀγ. 276. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

25. Ἡ φορβή. — 1. ἀμηχάνου βόσκημα (ἡ αἰτία) πημονῆς πέλειν. Ἰκ. 620. — 2. ἀπὸ δὲ σοῦ φεροίμαν βοσκὰν (τροφήν) πώματος δυσπότου. Εὐμ. 265—266. — 3. ἀναίματον βόσκημα (ἡ λεία) 302.

XXIII. Ἡ μελισσοουργία.

Τὸ σμῆνος μελισσῶν. — 1. πᾶς γὰρ ἱππηλάτας καὶ πεδοστιβῆς λεῶς σμῆνος ὥς ἐκλέλοιπεν μελισσᾶν σὺν ὀρχάμῳ στρατοῦ. Πέρτ. 126—127. *Παραβολή.* — 2. ἀρσενοπληθὴ δ' ἐσμὸν (τὸ πλῆθος) ὕβριστην. Ἰκ. 30—31. — 3. νόσων δ' ἐσμὸς (τὸ πλῆθος) ἀπ' ἀστῶν ἵζαι κρατὸς ἀτερπῆς. 684—685.

XXIV. Ἡ κηπουργική.

1. Ὁ κηπουργός. — 1. πατήρ φυτουργός (ὁ γεννήτωρ). Ἰκ. 592. — 2. στέργω γὰρ, ἀνδρὸς φυτυποίμενος δίκην, τὸ τῶν δικαίων τῶνδ' ἀπένθητον γένος. Εὐμ. 911—912. *Παραβολή.*

2. Ἡ φύτευσις. φυτεύει (ἡ γέννησις) γόνον. Ἰκ. 312.

3. Ἡ σκαπάνη. Διὸς μ.κέλλῃ (ὁ κεραυνός). Ἀγ. 526.

4. Ἡ *ρίζα*. σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν, ὧν Ἄρης ἐφείσατο, *ρίζωρ* (ὁ ἀπόγονος) ἀνεῖται. Ἐπτ. 412—413.

5. Ἡ *ρίζα*, ἡ *φυλλὰς*, ἡ *σκιὰ* (καὶ ὁ *Σείριος*). *ρίζης* γὰρ οὗτης *φυλλὰς* ἔκτε' ἐς δόμους, *σκιάν* ὑπερτείνασα *σειρίου* *κυνός* (ὁ οἶκος εὐρυσχομένου ἀνδρὸς ἐν αὐτῷ ὑπερασπίζεται ἀπὸ *συμφορῶν*). Ἀγ. 966—967. *Πολυχρωμικὴ ἀλληγορία*.

6. Ὁ *κορμός*. — 1. γένος ὠλέσατε *πρέμνοθεν* (*παντελῶς*) οὕτως. Ἐπτ. 1056. — 2. *Δίκας* δ' ἐρείδεται *πυθμὴν* (ἡ *δύναμις*). Χο. 626. — 3. *γενειάδος* *πυθμὴν* (ἡ *σιαγών*). Ἀποσπ. 30.

7. Ὁ *κορμός* καὶ ἡ *ἐκρίζωσις* αὐτοῦ. μή μοι πόλιν γε *πρέμνοθεν* (καθ' *ὀλοκληρίαν*) *πανώλεθρον* ἐκθαμνίστητε (ὁ *ἀφανισμός*). Ἐπτ. 71—72. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν*.

8. Τὸ σπέρμα καὶ ὁ *κορμός*. *σμικροῦ* γένουτ' ἂν σπέρματος *μέγας* *πυθμὴν* (καὶ ἐκ *μικροῦ* *πράγματος* δύναται νὰ *γείνη* *μέγας* *κίνδυνος*). Χο. 204. *Ἀλληγορία*.

9. Ἡ *ἀποξήρανσις* τοῦ *κορμοῦ*. οὗτ' ἀρχικὸς σοι πᾶς ὁδ' *ἀθανθεὶς* *πυθμὴν* (ἡ *ἐξαφανιζομένη* *γειεά*) *βωμοῖς* ἀρήξει. Χο. 260—261.

10. Ὁ *θάλλων κορμός*. *πυθμὴν* δι' ἄμὸν γάμον *τεθαλώς* (οἱ υἱοὶ τοῦ *Αἰγύπτου*). Ἰκ. 104—105.

11. Ἡ *ἄνθησις*. — 1. Ἰ. Γ, XXIX, ζ, 2. — 2. αἶμα βροτοῖσι *θάλλει* (*τρέφεται*). Ἰκ. 857. — 3. *ἀνθοῦν* (*πλῆρες*) *πέλαγος*. Ἀγ. 659. — 4. Ἰ. Γ, XXIX, β, 16. — 5. *ἀμφιθαλῆς* (*δύο* *καθιστῶν* *εὐτυχεῖς*) *Ζεύς*. Χο. 394. — 6. *πάθος* *ἀνθεῖ* (*δὲν* *παύεται*). 1009.

12. Ἡ *ἄνθησις*, ἡ *καρποφορία* (ὁ *στάχυς*, ὁ *θερισμός* καὶ ἡ *σπορά*). ὕβρις γὰρ *ἐξανθοῦς* (*γινομένη*) *ἐκάρπωσε* (*ἐπροξένησε*) *στάχυν* (*κίνδυνον*) *ἄτης*, ὅθεν *πάγκλαυτον* *ἐξαμά* (*ἐπεται*) *θέρος* (τὸ μὲν *θέρος* ὡς *μετωνομία* ἀντὶ τῆς *σποραῖς*, ἡ δὲ *σπορά* ὡς *μεταφορὰ* ἀντὶ τῆς *λύπης*). Πέρσ. 821—822.

Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα πέντε μεταφορῶν.

13. Τὸ *ἄνθος*. — 1. τὸ σὸν γὰρ *ἄνθος* (τὸ *καύχημα*).

Προμ. 7. — 2. χροιάς ἀμείψεις ἄνθος (ἢ ὠραιότης). 23. — 3. ἄρειον ἄνθος (ἢ ἥρωες). 410. — 4. ἄνθος (ἢ νεολαία) Περσίδος αἶας. Πέρσ. 59. — 5. τὸ Περσῶν δ' ἄνθος (ἢ νεολαία). 252. — 6. χώρας ἄνθος (ἢ νεολαία). 925. — 7. μηδ' . . . Ἄρης κέρσσειεν ἄωτον (ἢ νεολαία). Ἰκ. 665. — 8. ἄνθος (ἢ νεολαία) Ἀργείων. Ἀγ. 197. — 9. Ἰ. Γ, XXIX, β, 46. — 10. ἐξαίρετον ἄνθος (τὸ γένος). 955.

14. Ἡ δρέψις τοῦ ἄνθους. — 1. κλαυτὸν δ' ἀρτιδρόποις (ἢ πρόσφατος ἐξύβρισις) ὠμοδρόπων (ἢ ἀπόλαυσις τῆς παρθένου) νομίμων προπάραιθεν διαμείψαι. Ἐπτ. 333—334. — 2. ἀλλ' αὐτάδελφον αἶμα δρέψασθαι (ἢ ἐκχυσις) θέλεις. 718. — 3. γοεδνά δ' ἀνθεμίζομαι (ἢ ἀνοχή) δεῖμα. Ἰκ. 72—73. — 4. ἦβας δ' ἄνθος ἄδρεπτον (ἢ ἀκέραιος ὠραιότης). 663. — 5. τούτων τὰ λῶστα καὶ τὰ θυμηδέστατα πάρεστι, λωτίσασθε (ἢ ἐκλογή). 962—963. — 6. ματαίαν γλῶτταν ὧδ' ἀπανθίσαι (ἢ ὑπερηφάνεια). Ἀγ. 1662.

15. Ὁ ἐπανθισμός. — 1. ἰὼ πολλοῖς ἐπανθίσαντες (καταμαστιζαντες) πόνοισι γενεάν. Ἐπτ. 951—952. — 2. ἡ πολύμναστον ἐπηνθίσω (ἢ μίανσις) αἶψ' ἀνιπτον. Ἀγ. 1459. — 3. ὑμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν (ὁ κλαυθμός) νόμος. Χο. 150.

16. Ὁ καρπός. — 1. καρπὸς (τὸ ἐπαχολούθημα) ἧς ἀσύμφορος. Ἐπτ. 600. — 2. εἰ καρπὸς (ἢ πραγμάτωσις) ἔσται θεσφάτοις Λοξίου. 618. — 3. πικρόκαρπον (τὸ ἀποτελεσμα) ἀνδροκτασίαν τελεῖν 693. — 4. τέρειν' ὀπώρα (ἢ νεότης) δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς. Ἰκ. 998. — 5. ἐμῆς δ' ὀπώρας (ἢ νεότης) οὐνεκ' εὖ θάρσει. 1015.

17. Ὁ καρπός (καὶ ἡ στάξις). καρπώματα (ἢ νεότης) στάζοντα (ἢ ἀπόλαυσις) κηρύσσει Κύπρις. Ἰκ. 1001—1002. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

18. Ἡ καρπολογία. — 1. μεγίστης ὄνομα γῆς καρπούμενη (ἀποκτωμένη). Ἰκ. 316. — 2. αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο (ἢ τιμωρία) τὴν ἀμαρτίαν. Ἀγ. 502. — 3. οὐκ ἐστ' ὅπως λέξαμι τὰ ψευδῆ καλὰ ἐς τὸν πολλὸν φίλοις καρποῦσθαι (ἢ

ρά) χρόνον. 620—621. -- 4. χρησμούς . . . ἀκαρπώτους (ἀχρήστους) κτίσαι. Εὐρ. 714.

19. Ὁ βλαστός. — 1. μητροκτόνον φίτυμα (ὁ παῖς). Ἀγ. 1281. -- 2. ἐμὸν ἐκ τοῦδ' ἔρνος (ὁ παῖς) ἀερθέν. 1525. — 3. ἡ δ' ἄπερ ξένῳ ξένῃ ἔσωσεν ἔρνος (ὁ θηλαζόμενος). Εὐρ. 660—661. — 4. οἷον ἔρνος (ὁ θηλαζόμενος) οὔτις ἂν τέκοι θεός. 666.

XXV. Ἡ ἀμπελοργία.

1. Ἡ ἔγχυσις τοῦ οἴνου. τὸ γὰρ ἐμὸν θροεῖς πάθος ἐπεγχείας (τὸ συμμνημονεύειν). Ἀγ. 1137.

2. Ἡ μῆξις τοῦ οἴνου. νεοκῶτα (νεωστὶ ἀφίγμενον) φίλον κομίσαιεν Χο. 344.

3. Ὁ ἄκρατος οἶνος. — 1. ἄκρατος (πολὺ ὠργισμένος) ὀργὴν Ἄργος. Προμ. 678. — 2. Ἴ. Γ, XXIX, ζ, 25.

4. Ἡ μέθη. Ἴ. Γ, XXVIII, 27.

XXVI. Ἡ γεωργία.

1. Ὁ ἀγρός καὶ ὁ θερισμός. μάχλον Ἄρη, τὸν ἀρότοις (ἡ μὲν ἀροτρίασις ὡς μετωνυμία ἀντὶ τοῦ ἀγροῦ, ὁ δὲ ἀγρός ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης) θερίζοντα (ἡ θανάτωσις) βροτοὺς ἐν ἄλλοις. Ἰκ. 635—636. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

2. Ἡ ἀροτρίασις. πολὺς δὲ πόντος οὖνεκ' ἠρόθη (ἡ ἐπίπλευσις) δορί. Ἰκ. 1007.

3. Ἡ ἄλοξ. ὄνυχος ἄλοκι (τὸ τραῦμα) νεατόμφ. Χο. 25.

4. Ἡ ἄλοξ, τὸ ἐναποθηκεῦν καὶ ἡ βλάβησις. βαθεῖαν ἄλοκα (ἡ σύνεσις) διὰ φρενὸς καρπούμενος (ἡ ἐπαφέλεια), ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει (γίνεται) βουλεύματα. Ἐπτ. 593—594. Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.

5. Τὸ σπείρειν. — 1. θηλύσπορος (τὸ γένος). Προμ. 855. — 2. ὁμόσπορον (ὁ ἀδελφός). Ἐπτ. 576. — 3. ὁμο-

σπόροι (ὁ ἀδελφός). 820. — 4. χερσὶν ὁμοσπόροισιν (ἢ συγγένεια). 933. — 5. ὁμόσποροι (ἢ συγγένεια). 934. — 6. τριτοσπόρῳ (ἢ τρίτῃ γενεᾷ) γονῇ. Πέρσ. 818. — 7. ὁμοσπόροις (ὁ συγγενής). Ἀγ. 1510. — 8. ὁμοσπόρου (ὁ ἀδελφός). Χο. 242. — 9. τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου (γεννηθέντος). Εὐμ. 659. — 10. τοὺς ἐπισπόρους (ἀπογόνους). 673. — 11. οἱ θεῶν ἀγχίσποροι (συγγενεῖς). Ἀποσπ. 155.

6. Ἡ σπορά. σπορᾶς (τὸ γένος) γε μὴν ἐκ τῆσδε φύσεται θρασύς. Προμ. 871.

7. Τὸ σπεῖρειν, ἢ ἄρουρα καὶ ἡ ρίζα. ὅστε ματρὸς ἀγνὰν σπεύρας ἄρουραν (ἢ συγχοίμῃσις), ἔν' ἐτράφη, ρίζαν (τὸ γένος) αἱματώσσαν, ἔτλα. Ἐπτ. 752—756.

8. Ἡ σπορά, ὁ κάλυξ, (ὁ τοκετός) καὶ ἡ βλάστησις. χαίρουσαν οὐδὲν ἦσσαν ἢ διοσδότῃ γάνει σπορητὸς κάλυκος ἐν λοχεύμασιν (ὁ τοκετὸς ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς βλαστήσεως). Ἀγ. 1391—1392. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.

9. Ἡ σπορὰ καὶ ὁ θερισμός. ἀλλὰ καὶ τὰδ' ἐξαμῆσαι (τὸ ἀνέχεσθαι) πολλὰ δύστηνον θέρος (τὸ μὲν θέρος ὡς μετωνομία ἀντὶ τῆς σπορᾶς, ἢ δὲ σπορὰ ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς δευνοπαθείας). Ἀγ. 1655.

10. Ὁ στάχυς, ὁ θερισμὸς καὶ ἡ σπορά. Ἰ. Γ, XXIV, 12.

11. Τὸ σπέρμα. — 1. Ἰνάχειον σπέρμα (ὁ παῖς). Προμ. 705. — 2. Κρέοντος σπέρμα (ὁ παῖς). Ἐπτ. 474. — 3. σπέρμα (θυγατέρες) σεμνᾶς μέγα ματρός. Ἰκ. 141. — 4. σπέρμα (θυγατέρες) σεμνᾶς μέγα ματρός. 151. — 5. σπέρματ' (παῖδες) εὐτέκνου βοός. 275. — 6. σπέρμα (ἡ ἀρχή) τ' Ἀργεῖον τὸ σόν. 290. — 7. σπέρμα (παῖς) . . . χθονός. Ἀγ. 528. — 8. ἐλπίς σπέρματος (συγγενούς) σωτηρίου. Χο. 236. — 9. σπέρμα (τὸ γένος) Πελοπιδῶν. 503. — 10. σφαγαί τε σπέρματος (ὁ θηλαζόμενος). Εὐμ. 187. — 11. βροτείων σπερμάτων (ὁ θηλαζόμενος). 909. — 12. βρότειον σπέρμ.

(ὁ ἄνθρωπος). Ἀποσπ. 295. — 13. τοῦ πηλοπλάστου σπέρματος (ἢ ἀρχή) θνητὴ γυνή. 373.

12. Ἡ βλάστησις. — 1. ἀγαθοῖσι βρύοις (ἢ εὐλογία). Ίκ. 966. — 2. θάρσει βρύων (ἢ ὑπερηφάνεια). Ἀγ. 169. — 3. Ἰ. Γ, Ι, 21. — 4. νόσου βρύειν (ἢ αὐταρέσκεια). Χο. 70. — 5. στόμα . . . μαντικῇ βρύον (ἢ ἐκπρέπεια) τέχνη. Ἀποσπ. 281.

13. Ὁ βλαστός. — 1. βλαστημόν (ἢ δύναμις) ἀλδαίνοντα. Ἐπτ. 12. — 2. Ἰ. Γ, XXVIII, 7. — 3. τῆσδε βλαστημόν (ὁ γεννηθεὶς). Ίκ. 317.

14. Ὁ θερισμός. — 1. αὐτόχθονον πατρῶον ἔθρισεν (ἢ ἐξολόθρευσις) δόμον. Ἀγ. 536. — 2. οἱ δ' οὐποτ' ἐλπίσαντες ἤμησαν (τὸ κέρδος) καλῶς. 1044.

XXVII. Ἡ ἐμπορία.

1. Ἡ πώλησις. πεπραμένοι (ἢ ἐκδίωξις) γὰρ νῦν γέ πως ἀλώμεθα. Χο. 132.

2. Ἡ καπηλεία. — 1. ἐλθὼν δ' ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν (ἢ ἐγκατάλειψις) μάχην. Ἐπτ. 545. — 2. κάπηλα (κακομήχανα) προσφέρων τεχνήματα. Ἀποσπ. 338.

3. Τὸ καταρρίπτειν τὸ ἐμπόρευμα ἀπὸ τῆς πρύμνης (καὶ ἢ σίτευσις). πρόπρυμνα δ' ἐκβολὰν φέρει (ἢ ἀπώλεια) ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν ὄλβος ἔχον παχυνθεὶς (ἢ ἐπαύξησις). Ἐπτ. 769—770. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

4. Ἡ ἀγόρασις. τίς δ' ἂν φίλους ὦνοίτο (τὸ ποιεῖν) τοὺς κεκτημένους; Ίκ. 336.

5. Ὁ σύντροφος τοῦ ἐμπόρου. — 1. σύ τ' αὐτὸς χοῖ ξυνέμποροι (οἱ ἐταῖροι). Ίκ. 939. — 2. ἐκείνου καὶ συνεμποροῦ (τοῦ ἐταίρου) τινός. Χο. 208. — 3. τοῦσδε καὶ ξυνεμποροὺς (τοὺς ἐταίρους). 713. — 4. λύπη δ' ἄμισθός ἐστί σοι ξυνέμπορος (ὁ συνοπαδός). 733.

XXVIII. Ἡ ναυτιλία.

1. Το πλοῖον, (ὁ εὐσεβὴς ἀνὴρ), οἱ ὦμοί καὶ πανοῦργοι ναῦται, (οἱ ἐχθρόξενοι καὶ θεῶν ἀμνήμονες πολῖται, ἡ μάλιστα, ἡ τιμωρία, τὸ δίκτυον καὶ ἡ τύχη). ὥς γὰρ ξυνεσβάς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνὴρ ναύταισι θερμοῖς καὶ πικρουργίας πλέφς ὄλωλεν ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστῃ γένει, ἢ ξὺν πολίταις ἀνδράσιν δίκαιος ὢν ἐχθροξένοις τε καὶ θεῶν ἀμνήμοσι πληγείς θεοῦ μάλιστα (ἡ μάλιστα ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς τιμωρίας) παγκοίνῃ δάμῃ, ταῦτοῦ κυρήτας ἐκδίκους ἀγρεύματος (τὸ δίκτυον ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς τύχης), οὕτως ὁ μάντις, υἱὸν Οἰκλέους λέγω, σώφρων δίκαιος ἀγαθὸς εὐσεβὴς ἀνὴρ, μέγας προφήτης, ἀνοσίσοις συμμιγείς θρασυστόμοισιν ἀνδράσιν βία φρενῶν Διὸς θέλοντος ξυγκαθελκυσθήσεται. Ἐπτ. 601—614. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ δύο μεταφορῶν.

2. Τὸ καλῶς γεγομφωμένον καὶ στροφεῖσις εἰς τὴν θάλασσαν προσηγμένον σκάφος. γεγόμφωται σκάφος στρέβλαισι ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον (πρέπει νὰ ἐνεργήσω ὅσον τὸ δυνατόν τάχιστα). Ἰκ. 440—441. Ἀλληγορία.

3. Ἡ ὑποστολὴ τοῦ ἰστίου, ἡ θραυομένη κεραία καὶ ἡ δίνη. τὸν ἀντίτολμον δέ φαμι παρβάταν . . . ξὺν χρόνῳ καθήσειν λαῖφος (ἡ ἔνδοσις), ὅταν λάβῃ πόνος θραυομένης κεραίας (ἡ ἀτυχία). κλεῖ δ' ἀκούοντας οὐδὲν ἐν μέσῃ δυσπαλεῖ τε δίνῃ (ὁ κίνδυνος). Εὐρ. 553—559. Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.

4. Ἡ πρῶρα. στόματός τε καλλιπρώρου (ῥαίου) φυλάκῃν κατασχεῖν φθόγγον ἀραῖον οἴκοις. Ἀγ. 236—237.

5. Ἡ πρῶρα καὶ ὁ ἄνεμος. πάροιθεν δὲ πρῶρας (ἡ ψυχὴ) δριμύς ἄηται (ὁ ἐρεθισμός) καρδίας θυμός. Χο. 390—392. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

6. Ἡ πρῶρα καὶ ὁ ρόχθος τῶν κυμάτων. δάιος στρατὸς

ὄξυπρόφροισι (ἢ ἀκίς) βρέμων (ἢ λύσσα) ἐν αἰχμαῖς. Προμ. 424.
Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

7. Ἡ *πρῶρα* (καὶ ὁ βλαστός). βλάστημα (ὁ παῖς) καλλιπρόφρον (τὸ ὥραϊον πρόσωπον). Ἐπτ. 533. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

8. Ἡ *πρύμνη*. — 1. αἰδοῦ σὺ πρύμναν (βωμόν) πόλεως. Ἰκ. 344. — 2. τοιῶνδε τυγχάνοντες εὐπρυμνῇ (ὥραϊαν) φρενὸς χάριν σέβεσθαι. 989—990.

9. Ἡ *πρύμνη* καὶ ἡ *πηθαλιουχία*. χρῆ λέγειν τὰ καίρια ὅστις φυλάσσει πρᾶγος ἐν πρύμνῃ (ἢ κυβέρνησις) πόλεως οἶακα νομῶν (διοικῶν). Ἐπτ. 2—3. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

10. Τὸ *κατάστρομα*. — 1. πληροῦτε θωρακεία, καπὶ σέλμασι (ἢ ἐπαλξίς) πύργων στάθητε. Ἐπτ. 32—33. — 2. δαιμόνων δέ που χάρις βιαίως σέλμα (ὁ θρόνος) σεμνὸν ἡμέων. Ἀγ. 182—183.

11. Τὸ *ἔρμα*. λαβοῦσα δ' ἔρμα (τὸ ἔμβρυον) Δίον ἀψευδεῖ λόγῳ. Ἰκ. 580.

12. Τὸ *φορτίον πλοίου*. — 1. ἄτην γε μεῖζω καὶ μέγ' ἐμπλήσας γόμου (τὸ καχόν). Ἰκ. 444. — 2. ἐποίκτιστον γέμος (ἢ κατάρα). Ἀγ. 1221.

13. Ἡ *κώπη*, τὸ *ζυγὸν* καὶ τὸ *πλοῖον*. σὺ ταῦτα φωνεῖς νερτέρῳ προσήμενος κώπῃ (ἢ θέσις), κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ (ὁ θρόνος) δορός (ἢ μὲν δοκὸς ὡς συνεκδοχὴ ἀντὶ τοῦ πλοίου, τὸ δὲ πλοῖον ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς πόλεως); Ἀγ. 1617—1618.
Σύμπλεγμα τριᾶν μεταφορῶν.

14. Ἡ *κώπη* καὶ ἡ *κωπηλασία*. Ἰ. Γ, XXIX, β, 23.

15. Ἡ *κωπηλασία*. — 1. ἔρεσσ' ἔρεσσ' (τύπτου τὸ στηθός) καὶ στέναζ' ἐμὴν χάριν. Πέρσ. 1046. — 2. Ἰὼ οἷστρῳ ἔρεσσομένα (ὁ διωγμός). Ἰκ. 540—541.

16. Ὁ *κωπηλάτης*. — 1. ἀντηρέτας (ὁ ἀντίπαλος) ἐχθροῖσι . . . τάξω. Ἐπτ. 283—284. — 2. εἰκὸς δὲ πράξειν ἄνδρας ὧδ' ἀντηρέτης (ὁ ἀντίπαλος). 518. — 3. ἀντηρέτας

(ὁ ἀντίπαλος) πέμπειν ἐπαινῶ. 595—596. — 4. δορός γε τῷδ' ἀντηρέτας (ὁ ἀντίπαλος). 993.

17. Τὸ πηδάλιον. — 1. ἱππικῶν τ' ἄπυον πηδαλίων (τὰ φάλαρα) δία στόμια Ἑπτ. 206—207. — 2. οὐδ' εὖ πραπίδων οἶακα (ἢ σύνεσις) νέμων. Ἀγ. 802.

18. Ἡ πηδαλιουχία. — 1. σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν (ἢ κυβέρονησις) πόλιν. Ἑπτ. 652. — 2. ἐπεὶ στρατὸν εὖ ποδούχει (ἢ ὁδηγία). Πέρσ. 656. — 3. φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν ῥακοστρόφουν (ἢ ὁδηγία). 767.

19. Ἦ πηδαλιούχος. — 1. νέει γὰρ οἰακονόμοι (ὁ ἡγεμών) κρατοῦσ' Ὀλύμπου. Προμ. 148. — 2. τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστρόφος (ὁ θεός). 515. — 3. χώρας τήσδε πρυμνήτης (ὁ βασιλεύς) ἄναξ. Εὐρ. 16. — 4. πρυμνήτην (ὁ βασιλεύς) χθονὸς ἐλθόντ'. 765—766.

20. Ὁ πηδαλιούχος καὶ ἡ θύελλα σὺ δ' ὥστε κεδνὸς ναὸς οἰακοστρόφος ψάρξαι πόλισμα, πρὶν καταίγισαι πνοὰς (ἢ θύελλα ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ κινδύνου) Ἄρεως. Ἑπτ. 62—64. Σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.

21. Ἡ ἐξάντλησις τοῦ ὕδατος ἐκ τοῦ πλοίου. — 1. τί σοί οἶοι τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλήσαι (ἢ λύτρωσις) πόνων. Προμ. 83—84. — 2. ἐγὼ δὲ τὴν παρούσαν ἀντλήσω (ἢ ἀνοχή) τύχην. 375. — 3. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἦντλουν (ἢ ἀνοχή) κακά. Χο. 748.

22. Ἡ θάλασσα, ἡ τριχυμία, ἡ πρύμνη καὶ ὁ μορμυρισμὸς τοῦ ὕδατος. κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κῶμ' ἄγει τὸ μὲν πίπτον, ἄλλο δ' ἀεῖρει τρίχαλον, ὃ καὶ περὶ πρύμναν (ἢ πρύμνη ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ὑπάρξεως) πόλεως καχλάζει. Ἑπτ. 758—761. Σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.

23. Ἡ μεγάλη θάλασσα. κακῶν δὲ πέλαγος (ἢ κατάρρα) ἔρρωγεν μέγα. Πέρσ. 433.

24. Ἡ γαλήνη. I. Γ, XXIX. β, 46.

25. Ἡ ἄβυσθος καὶ δυσπόρευτος θάλασσα καὶ ὁ λιμήν. ἄτης δ' ἄβυσσον πέλαγος (παμμέριστον ἀτυχίαν) οὐ μάλ' εὐπορον (ἀνεκτὴν) τόδ' ἐσβέβηκα, κοῦδαμοῦ λιμήν (τέλος) κακῶν. Ἰκ. 470—471. *Σύμπλεγμα δι' ὁ μεταφορῶν.*

26. Τὸ ἄβυσθον βάθος τῆς θαλάσσης. — 1. πλοῦτος ἄβυσσος (ἀπέραντος) ἔσται. Ἐπτ. 950. — 2. τί δὲ μέλλω φρένα Δίαν καθορᾶν, ὅψιν ἄβυσσον (ἀνεξέυρετον). Ἰκ. 1058—1059.

27. Ὁ κολυμβητής, τὸ βάθος τῆς θαλάσσης (καὶ ἡ μέθη). δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου, δίκην κολυμβητῆρος, ἐς βυθὸν μολεῖν δεδορκὸς ὕμνα, μηδ' ἄγαν ὦνωμένον. Ἰκ. 407—409 *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

28. Ἡ ἀκτὴ. ὦ πότνια χθὼν καὶ πότνι ἀκτὴ (τὸ εἶψωμα) χώματος. Χο. 722—723.

29. Ὁ βράχος. ἔρματι (ἡ αὐστηρότης) προσβαλὼν δίκας ὄλετ. Εὐμ. 565.

30. Ὁ πλοῦς διὰ τοῦ πορθμοῦ. ἐφετμὴς τάσδε πόρθμευσον (ἡ γνωστοποίησις) πάλιν. Χο. 685.

31. Ὁ οὖριος ἄνεμος. — 1. ἴτω κατ' οὖρον (ἡ μεγάλη ταχύτης). Ἐπτ. 690. — 2. αἰεὶ δαίμον' οὐριεῖν (ἡ εὐνοία) τύχης. Πέρσ. 602. — 3. τὸ πᾶν μῆχαρ οὖριος (εὐμενής) Ζεύς. Ἰκ. 594. — 4. τύχοιμ' ἂν καθ' ἐν οὐρίσας (ἡ ἐκτέλεισις τοῦ σχεδιάσματος). Χο. 317. — 5. πράξιν οὐρίαν (εὐνοον) θέλων. 814. — 6. θῆλυν οὐριοστάταν (εὐτυχῇ) . . . νόμον. 811—823. — 7. πατὴρ γὰρ αἶσα τὸνδ' ἐπουρίζει (προξενεῖ) μόνον. 927. — 8. σὺ δ' αἵματηρὸν πνεῦμ' ἐπουρίσασα (ἐκφυσήσασα) τῷ ἔπου. Εὐμ. 137—138.

32. Ὁ οὖριος ἄνεμος, ἡ κωπηλασία, ὁ ἀπὸ τοῦ κύπου τῶν κωπῶν κρότος τοῦ ὕδατος (καὶ τὸ ἅγιον πλοῖον τῶν θεωρῶν). ἀλλὰ γόων, ὦ φίλοι, κατ' οὖρον (ἡ σφοδρότης) ἐρέσσετε' (ἡ ἀντήχησις) ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν πίτυλον (ὁ κλαυθμός) ὅς αἰὲν δι' Ἀχέροντ' ἀμείβεται τὰν ναύστολον μελάγκροκον θεωρίδα (τὸ σκάφος). Ἐπτ. 854—857. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα τεσσάρων μεταφορῶν.*

33. Ὁ ἀπὸ τοῦ κύπου τῶν κωπῶν χρότος τοῦ ὕδατος. πάντες ἐνὶ πιτύλῳ (ὁ θόρυβος τῶν μαχομένων) ἐή, ἐή, τλάμνες ἀσπαίρουσι χέρσῳ. Πέρσ. 975—976.

34. Ἡ γαλήνη, τὸ κῦμα καὶ τὸ ἐν τῷ πλοίῳ ὕδωρ. πόλις δ' ἐν εὐδία (ἡ ἀσφάλεια) τε καὶ κλυδωνίου (ὁ κίνδυνος) πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον (ὁ πολέμος) οὐκ ἐδέξατο. Ἐπτ. 795—796. *Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.*

35. Τὸ ρεῦμα. ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ (ἡ εὐνοία). Πέρσ. 601.

36. Τὸ ρεῦμα καὶ τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης. δόκιμος δ' οὗτις ὑποστάς μεγάλῳ ρεύματι (τὸ πλῆθος) φωτῶν ἐχυροῖς ἔρκεσιν εἶργειν ἄμαχον κῦμα θαλάσσης (ὁ στρατός). Πέρσ. 86—90. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

37. Τὸ κῦμα. — 1. θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῇ στυγνῆς πρὸς κύματιν (ἡ ἀτυχία) ἄτης. Προμ. 885—886. — 2. ὀχλεῖς μάτην με κῦμ' ὅπως παρηγορῶν. 1001. *Παραβολή.* — 3. βοᾷ πᾶρ κῦμα (τὸ πλῆθος) χερσαῖον στρατοῦ. Ἐπε. 64. — 4. εἰς οὐρανὸν πέμπει γεγωνὰ Ζηνὶ κυμαίνοντ' (ὁρμητικὰ) ἔπη. 442—443. — 5. ὅταν κλύδων (ἡ πληγὴ) κακῶν ἐπέλθῃ. Πέρσ. 599—600. — 6. ποῖ τόδε κῦμ' (ἡ τύχη) ἀπάξει. Ἰκ. 126. — 7. κέαρ, κελαινόχρῳ δὲ πάλλεται κλυδωνίῳ (ὁ τρόμος). 784—785. — 8. κῆμοι προσέστη καρδίας κλυδώνιον (ἡ ἐκχυσις) χολῆς. Χο. 183—184. — 9. Ἰ. Γ, I, 25.

38. Τὸ κῦμα καὶ ὁ κατακλυσμός. — 1. μηδ' ἄλλοδαπῶν κύματι (ἡ προσβολή) φωτῶν κατακλυσθῆν (ὁ ἀφανισμός). Ἐπτ. 1076—1077. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

39. Ἡ πνοή καὶ τὸ πλοσκλύζον κῦμα. Ἰ. Γ, I, 40.

40. Ὁ ῥόχθος τῆς θαλάσσης. — 1. Ἰ. Γ, XXII, 21. — 2. Τυδεὺς μὲν ἤδη πρὸς πύλαισι Προϊτίσιν βρέμει (ἡ μανία). Ἐπτ. 377—378. — 3. Ἰ. Γ, XXIX, β, 23. — 4. μήποτ' ἐν πόλει στάσιν τὰδ' ἐπεύχομαι βρέμειν (ἡ μανία). Εὐμ. 977—978.

41. Ὁ ῥόχθος τῆς θαλάσσης καὶ τὸ ἀκαταμάχητον καὶ

τὸ ὄρος κυρτῶν κύμα. βρέμει δ' ἀμαχέτου δίκαν ὕδατος ὁροτόπου. Ἑπτ. 84—85. *Παραβολή.*

42. Τὸ παφλάζον καὶ τοῖς ἀνέμοις ἐγχειρόμενον κύμα. κύμα (τὸ πληθος) περὶ πόλιν δοχμολοφᾶν ἀνδρῶν καχλάζει (ὁ θόρυβος) πνοαῖς (τὸ πνεῦμα) Ἄρεος ὁρόμενον (ὁ ἐρεθισμός). Ἑπτ. 112—115. *Σύμπλεγμα τεσσάρων μεταφορῶν.*

43. Ἡ τρικυμώδης θάλασσα. — 1. Ἰ. Γ, XVIII, 11. — 2. δυσχείμερον γε πέλαγος (ἡ μεγάλη βύσανος) ἀτηρᾶς δύης. Προμ. 746.

44. Ἡ θυελλώδης πλημμυρίς. ἐξ ὁμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσι μοι σταγόνες ἄφαρκτον δυσχίμου πλημμυρίδος (ὁ σφοδρὸς ὀδυρμός). Χο. 185—186.

45. Ἡ θύελλα καὶ ἡ τρικυμία. οἷός σε χειμῶν (τὸ πάθος) καὶ κακῶν τρικυμία (ἡ βύσανος) ἔπεισ' ἄφυκτος. Προμ. 1015—1016. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

46. Οἱ ἐν τῇ θυέλλᾳ περιπλανώμενοι ναῦται. ἐν χειμῶσι ναυτίλων δίκην στροβοῦμεθα. Χο. 202—203. *Παραβολή.*

47. Ὁ σάλος, τὸ βάθος τῆς θαλάσσης (καὶ ὁ μυκηθμός). χθὼν σεσάλευται (ὁ σεισμός) βρυχία (βαρεῖα) δ' ἡχῶ παραμυχᾶται (ὁ φοβερός ἦχος). Προμ. 1081—82. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.*

48. Ὁ ἀπὸ τῆς πρύμνης εἰς πρῶραν φυγὼν ναύτης καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ κύματος τῆς θαλάσσης προσβληθὲν πλοῖον. ὁ ναύτης ἄρα μὴ ᾗς πρῶραν φυγὼν πρύμνηθεν ἡῦρε μηχανὴν σωτηρίας, νεῶς καμούσης ποντίῳ πρὸς κύματι (σώζει ὁ ἡγεμὼν τὴν πολιορκουμένην πόλιν, ἐὰν ἀντὶ νῆα ἐνεργήσῃ ἐπικαλῆται τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν); Ἑπτ. 208—210. *Ἀλληγορία.*

49. Ὁ εὐθύς πλοῦς, ἡ πρόσχρους τοῦ πλοίου πρὸς τὴν ὕφαλον, τὸ ρίπτειν ἐκ τοῦ πλοίου ἐν μέρος τοῦ φορτίου, (ἡ σφενδόνησις) καὶ ἡ βύθισις τοῦ πλοίου. πάτμος εὐθυπορῶν (εὐτυχίς) ἀνδρὸς ἔπαισεν (ὁ ἀφανισμός) ἄφαντον ἔρμα (ἡ ἀτυχία). καὶ τὸ μὲν πρὸ χρημάτων κτησίων ὄκνος βαλὼν σφεν-

δόνας (ἢ μὲν σφενδόνησις ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ ρίπτειν τὸ φορτίον, τὸ δὲ ρίπτειν τὸ φορτίον ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς θυσίας) ἀπ' εὐμέτρου, οὐκ ἔδω (ἢ καταστροφή) πρόπας δόμος πημονὰς γέμων ἄγαν. Ἀγ. 1005—1012. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα ἐξ μεταφορῶν.

50. Ἡ βύθις τοῦ σκάφους εἰς τὴν θάλασσαν. οὐδ' ἐπόντισε σκάφος (ἢ οἰκία δὲν καταστρέφεται). Ἀγ. 1013. Ἀλληγορία.

51. Τὸ ναυάγιον. περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ πληγεῖς' ἐναυάγησεν (ἢ σύντριψις). Ἀποsp. 179.

52. Ἡ προσόρμις. — 1. πᾶ ποτε τῶνδε πόνων χρή σε τέρμα κέλσαντ' (ἢ ἄφιξις) ἐσιδεῖν. Προμ. 183—184. — 2. ἐς τάσδε σαντὸν πημονὰς καθώρμισας (ἐνέπεσες). 965. — 3. δεῦρο δ' ἐξοκέλλεται (τελειώνεται). Ἰκ. 438. — 4. ἐν σπαργάνοις παιδὸς ὀρμίσαι (ἢ ἐντύλιξις) δίκην. Χο. 529.

53. Ἡ ἄγκυρα. ὥρα δ' ἐμπόρους καθιέναι ἄγκυραν (ἢ ἀνάπαυσις) ἐν δόμοις. Χο. 661—662.

54. Ὁ λιμήν. πολὺς πλούτου λιμήν (τὸ ταμιευτήριον). Πέρσ. 250.

XXIX. Ἡ φύσις.

α) Γενικαὶ ἰδιότητες τῆς φύσεως.

1. Ὁ κύκλος. κύτος προσηθάφισται κοιλογάστορος κύκλου (ἢ ἀσπίς). Ἐπτ. 495—496.

2. Ἡ σκιά. εὐτυχοῦντα μὲν σκιά (ἢ συμφορά) τις ἂν τρέψειεν. Ἀγ. 1328—1329.

3. Τὸ πεδίον. πόντου πεδίον (ἢ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης). Ἀποsp. 150.

4. Τὸ βάθος. — 1. ἀνφώωξεν κακῶν ὁρῶν βάθος (το μέγεθος). Πέρσ. 465. — 2. κακῶν ἰδεῖν βάθος (τὸ μέγεθος). 712.

β) Γὰ ζϞα.

1. 'Ο κύων. — 1. κοιμώμενος στέγαις Ἀτρείδων ἄγκαθεν, κυνὸς δίκην, ἄστρον κάτοιδα νυκτέρων ὁμήγουριν. Ἀγ. 2—4. *Παραβολή*. — 2. γυναῖκα πιττήν δ' ἐν δόμοις εὔροι μολῶν οἶανπερ οὖν ἔλειπε, δωμάτων κύνα (ὁ φύλαξ). 606—607. — 3. γλῶσσα μισητῆς κυνός (ἢ ἀναίσχυντος γυνή). 1228. — 4. φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας (τὰς Ἑρινύας). Χο. 924. — 5. μητρὸς ἔγκοτοι κύνες (αἱ Ἑρινύες). 1054.

2. 'Ο βλαπτικὸς κύων. μυχοῦ δ' ἄφερκτος πολυσίνου κυνὸς δίκαν. Χο. 446. *Παραβολή*.

3. 'Η ὑλαχή. — 1. νέον δ' ἄνδρα βαῦζει (ἢ ἐπιθυμία). Πέρσ. 13. — 2. λύμας εἰς σὺ πρὸ γᾶς ὑλάσκων (ἢ κραυγή). Ίκ. 877. — 3. τάδε σιγά τις βαῦζει (ἢ ἀγανάκτησις). Ἀγ. 447—448. — 4. σὺ δ' ἐξορίνας νηπίοις ὑλάγμασιν (ἢ κραυγή) ἄξει. 1631—1632. — 5. μὴ προτιμήσης ματαίων τῶνδ' ὑλαγμάτων. 1672.

4. 'Η δῆξις. — 1. λόφοι δὲ κώδων τ' οὐ δάκνουσ' (ὁ τραυματισμός) ἄνευ δορός. Ἐπτ. 399. — 2. ὠμοδακῆς (σφοδρός) τ' ἄγαν ἥμερος ἐξοτρύνει. 692—693. — 3. ἥδε συμφορὰ δάκνει (ἢ λύπη). Πέρσ. 846. — 4. δῆγμα (ἢ θλίψις) δὲ λύπης. Ἀγ. 791. — 5. πέπληγμαι δ' ὑπὸ δῆγματι (ὁ πόνος) φοινίῳ δυσάλγῃ τύχα. 1164—1166.

5. 'Ο ἀλέκτωρ. — 1. μήτ' ἐξελοῦσ' ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀστοῖσιν. Εὐμ. 861—862. *Παραβολή*. — 2. ἐνοικίου δ' ὄρνιθος (ἢ μικροπρέπεια) οὐ λέγω μάχην. 866.

6. 'Ο ἀλέκτωρ καὶ ἡ ὄρνις. κόμπασον θαρσῶν, ἀλέκτωρ ὥστε θηλείας πέλας. Ἀγ. 1671. *Παραβολή*.

7. Τὸ πτηνόν. — 1. καὶ Ζηνὸς ὄρνιν τόνδε νῦν κικλήσκετε. Ίκ. 211. — 2. Ί. Γ, XXIX, γ, 3.

8. Τὸ πετόμενον πτηνόν. Ί. Γ, I, 27.

9. Τὸ πνυγνὸν καὶ τὸ ἐσθίειν. ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἀγνεύοι

φαγών (πῶς θὰ ἰδύνατο νὰ εἶναι ὁ συγγενὴς ἀναμάρτητος, εἰς ὑβρίξῃ τὴν συγγενῇ). Ίκ. 226. Ἀλληγορία.

10. Τὸ πτερόν. — 1. ὦ διὸς αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι (σφοδραί) πνοαί. Προμ. 88. — 2. οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ λινόπτερ' (διὰ λίνεια ἱστία κατηρτισμένα) ἤρρε ναυτίλων ὀχήματα. 467—468. — 3. λευκοπτέρῳ (πετομένῃ) δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι χθονίοις κυκάτω πάντα. 993—994. — 4. νᾶες δ' ἀπώλεσαν, τοτοῖ, ἐμοπτέροισι (τὸ ἱστίον) ἐμβολαῖς. Πέρσ. 561—562. — 5. πόνου δ' ἴδοις ἄν οὐδαμοῦ ταυτὸν πτερόν (ἢ σφοδρότης). Ίκ. 328. — 6. βέλει βουκόλου πτερόεντος (ταχέος). 556—557. — 7. φοβοῦμαι, νῆες ὡς ὠκύπτεροι (τὸ ἱστίον) ἤκουσι. 734—735. — 8. Ί. Γ, XXII, 24. — 9. βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον πτεροῖ (ἢ ταχύτης) ὀπαδοῦς' ὕπνου κελεύθοις. Ἀγ. 425—426. — 10. καὶ μὴν ὅδ' ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος (ὅμοιος). Χο. 174. — 11. ἀνεπτέρωθης (ἢ χαρά) κἀδόκεις ὄραν ἐμέ. 228. — 12. οὐχ ὑπόπτερος (κουφόνους) φροντίσιν δαεῖς. 602—603. — 13. Παλλάδος δ' ὑπὸ πτεροῖς (ἢ σκέπη). Εὐμ. 1000.

11. Ἡ πετῆσις. — 1. τίς ὁδμὰ προσέπτα (τὸ μυρίζειν) μ' ἄνεργγῆς. Προμ. 115. — 2. τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα (ἢ ἀνάμνησις). 555. — 3. Ί. Γ, XXIX, ζ, 7. — 4. διὰ πέδον βοὰ ποτᾶται (ἡχεῖ). Ἐπτ. 84. — 5. Ί. Γ, IV, 8. — 6. ἐκ στομάτων ποτάσθω (ὁ ἥχος) φιλότιμος εὐχά. Ίκ. 656. — 7. ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτῶμένοισι (ἢ σπουδῇ). Ἀγ. 576. — 8. δεῖμα . . . ποτᾶται (ἢ ἐνθύμησις). 976—977. — 9. τί γὰρ κεύθω φρενὸς θεῖον ἔμπας ποτᾶται (ὁ ἐρεθισμός). Χο. 389—390. — 10. Ί. Γ, XXIX, ζ, 19.

12. Ὁ τερετισμός. μινύρονται (ὁ χρότος) φόνον χαλινοί. Ἐπτ. 123.

13. Τὰ μικρὰ τοῦ πτηνοῦ. — 1. πατρὸς νεοσσὺς (παῖδας) τοῦσδ'. Χο. 256. — 2. πάτερ, ἰδὼν νεοσσὺς (παῖδας) τοῦσδ'. 500—501.

14. Τὰ μικρὰ τοῦ πτηνοῦ, ὁ φοβερός δράκων (καὶ ἡ

θύελλα). εἴρξει νεοσσῶν ὥς δράκοντα δύσχιμον (ἢ θύελλα ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς φοβερότητος). Ἐπτ. 503. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.*

15. Ἡ χελιδὼν. εἴπερ ἐστὶ μὴ χελιδὼνος δίκην ἀγνώτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη. Ἀγ. 1050—1051. *Παραβολή.*

16. Ἡ ὑπὸ τῶν κακῶν περικυκλωμένη θρηνοῦσα ξανθὴ ἀηδὼν (καὶ ἡ ἀνθησις). ἀμφὶ δ' αὐτὰς θροεῖς νόμον ἄνομον, οἷά τις ξουθα ἀκέρετος βοᾶς, φεῦ, ταλαίναις φρεσὶν Ἴτυν Ἴτυν στένουσ' ἀμφιθαλῇ (ἢ ἀνθησις ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς περικυκλώσεως) κακοῖς ἀηδῶν βίον. Ἀγ. 1141—1145. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.*

17. Ὁ τὸ τελευταῖον ἄδων ἀποθνήσκων κύκνος. ἡ δέ τοι κύκνου δίκην τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον κεῖται φιλήτωρ τοῦδ'. Ἀγ. 1444—1446. *Παραβολή.*

18. Ὁ κόραξ. — 1. κόρακες ὥστε, βωμῶν ἀλέγοντες οὐδέν. Ἰκ. 751. *Παραβολή.* — 2. ἐπὶ δὲ σώματος δίκαν κόρακος ἐχθροῦ σταθεῖς ἐκνόμως ὕμνον ὕμνεῖν ἐπεύχεται. Ἀγ. 1472—1474. *Παραβολή.*

19. Τὸ σμῆνος ἀγρίων περιστερῶν, οἱ ἰέρακες καὶ τὸ πτερόν. ἐν ἀγνῷ δ' ἐσμός ὡς πελειάδων ἕζεσθε κίρκων τῶν ὁμοπτέρων (τὸ πτερόν ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς συγγενείας) φόβῳ, ἐχθρῶν ὁμαίμων καὶ μαινόντων γένος. Ἰκ. 223—225. *Σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.*

20. Οἱ ἰέρακες καὶ αἱ ἄγριαι περιστεραί. οἱ δ' ἐπτοημένοι φρένας, κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λειψιμμένοι, ἤξουσιν θηρεύοντες οὐ θηρασίμους γάμους. Προμ. 856—859. *Παραβολή.*

21. Ὁ ἀετός. ἀετοῦ (Ἀγαμέμνων) γένεθλ' ἀποφθείρας. Χο. 258.

22. Ὁ ὑπὲρ τοῦ ἐλισσομένου ὄφεως φονευθεὶς ἀετός καὶ τὰ ὀρφανὰ καὶ πενῶντα μικρὰ τοῦ ἀετοῦ, ἅτινα δὲν ἔχουσι δύναμιν νὰ ἐνέγκωσιν εἰς τὴν νεοττιὰν τὴν ὑπὸ τοῦ πατρὸς

των θηρευθεῖσαν τροφήν. ἰδοῦ δὲ γένναν εἶνιν ἀετοῦ πατρὸς, θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασι δεινῆς ἐχίδνης, τοὺς δ' ἀπωρφανισμένους νῆστις πιέζει λιμός· οὐ γὰρ ἐντελὴς θήρην πατρώαν προσφέρειν σκηνήμασιν. οὕτω δὲ καὶ τήνδε τ', Ἠλέκτραν λέγω, ἰδεῖν πάρεστί σοι, πατροστερῇ γόνον, ἄμφω φυγὴν ἔχοντε τὴν αὐτὴν δόμων. Χο. 247—254. *Παραβολή.*

23. Οἱ γυῖπες, οἵτινες ἐκ τῶν νεοττιῶν των ἐξεληλαμένοι καὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν μικρῶν των μεγάλως λυπούμενοι ὑπεράνω τῶν νεοττιῶν των περιδινοῦνται κινοῦντες τὰ πτερά, (ὁ Ἀπόλλων ἢ Πᾶν ἢ Ζεὺς, ὅστις πέμπει τοῖς κακούργοις τὴν ἐκδικητρίαν Ἐρινύν, ἡ κόπη, ἡ κωπηλασία καὶ ὁ μέτοιχος). δέκατον μὲν ἔτος τόδ' ἐπεὶ Πριάμου μέγας ἀντίδικος, Μενέλαος ἄναξ ἡδ' Ἀγαμέμνων, . . . στόλον Ἀργείων χιλιοναύτην τῆσδ' ἀπὸ χώρας ἦραν, στρατιωτὴν ἀρωγὴν, μέγαν ἐκ θυμοῦ ἀλάζοντες Ἄρη τρόπον αἰγυπίων, οἷ' ἐκπατίοις ἄλγεσι παίδων ὕπατοι λεχέων στροφοδινοῦνται πτερύγων ἐρετμοῖσιν (ἡ κόπη ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ πτεροῦ) ἐρεσσόμενοι (ἡ κωπηλασία ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς κινήσεως), δεμνιοτήρη πόνον ὀρταλίων ὀλέσαντες, ὕπατος δ' αἰῶν ἢ τις Ἀπόλλων ἢ Πᾶν ἢ Ζεὺς οἰωνόθροον γόνον ὀξυβόαν τῶνδε μετοίκων (ὁ μέτοιχος ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ἐξελάσεως) ὑστερόποινον πέμπει παραβάσιν Ἐρινύν. οὕτω δ' Ἀτρέως παῖδας ὁ κρείσσων ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει ξένιος Ζεὺς πολυάνθρωπος ἀμφὶ γυναικὸς πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρὴ γόνατος κονίαισιν ἐρειδομένου διακναιομένης τ' ἐν προτελείοις κάμῳ θήσων Δαναοῖσι Τρωσί θ' ὁμοίως. Ἀγ. 40—67. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ τριῶν μεταφορῶν.*

24. Ἡ ἀράχνη. ἄραχνος ὡς βάδην. Ίκ. 886. *Παραβολή.*

25. Ἡ ἀράχνη καὶ τὸ δίχτυον αὐτῆς. — 1. κεῖσαι δ' ἀράχνης (ἡ κακὴ γυνή) ἐν ὑφάσματι (ὁ δόλος). Ἀγ. 1492. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.* — 2. κεῖσαι δ' ἀράχνης (ἡ κακὴ γυνή) ἐν ὑφάσματι (ὁ δόλος). 1516. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

26. *Θί ελαφροὶ μύρμηκες. κατώρυχες δ' ἔναιον ὥστ' ἀήσυροι μύρμηκες ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίσις.* Προμ. 452—453. *Παραβολή.*

27. *Ἐο λαγός (καὶ ἡ ῥάφισ). λαγὼ δίκην Πενθεὶ καταρράφας (ἡ ῥάφισ ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς προσεξινήσεως) μόνον.* Εὐμ. 26. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.*

28. *Τὸ θηρίον καὶ τὸ μικρὸν τοῦ θηρίου. πόλιν διημάθουνεν Ἀργεῖον δάκος (ὁ στρατός), ἵππου νεοσσός (τὸ ἵππικόν).* Ἀγ. 824—825. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

29. *Ἡ σιαγών. — 1. Σαλμυθησσία γνάθος (τὸ στενόν).* Προμ. 726. — 2. *σαρκῶν ἐπαμβατήρας ἀγρίαις γνάθοις (ὁ πόνος) λειχήνας.* Χο. 280—281. — 3. *πυρὸς μαλερὰ γνάθος (ἡ δύναμις).* 325.

30. *Ἡ ὠμότης καὶ ἡ σιαγών. σφηνὸς αὐθάδη γνάθον (ἡ τρομερὰ ἀκωχή) στέρνων διαμπνέ πασσάλευ'.* Προμ. 64—65. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

31. *Ἐο σπαραγμός. — 1. συννοῖα δὲ δάπτομαι (βασανίζομαι) κέαρ.* Προμ. 437. — 2. *ταρβῶ γὰρ ἀστεργάνορα παρθενίαν εἰσορῶς' Ἰοὺς μέγα δαπτομέναν (βασανιζομένην).* 897—898. — 3. *πυριδάπτω (χαιομένη) λαμπάδι.* Εὐμ. 1041.

32. *Ἐο σπαραγμός καὶ ἡ σιαγών. ἔνθεν ἐκραγήσονται ποτε ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες (καταστρέφοντες) ἀγρίαις γνάθοις (ἡ δύναμις) τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροῦς γύας.* Προμ. 367—369. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

33. *Ἐο φονικὸς λύκος. λύκος γὰρ ὥστ' ὠμόφρων ἄσαντος ἐκ ματρός ἐστι θυμός.* Χο. 421—422. *Παραβολή.*

34. *Θί νεβρὸν φέροντες λύκοι. εἴλκον δ' ἄνω λυκηδόν, ὥστε διπλόοι λύκοι νεβρὸν φέρουσιν ἀμφὶ μασχάλαις.* Ἀποσπ. 33. *Παραβολή.*

35. *Ἐο ὕφισ. οἱ γὰρ τεκνύσα τόνδ' ὕφιν (σληρόν ἄνθρωπον) ἐθρεψάμεν.* Χο. 928.

36. *Τὸ πτερόν καὶ ὁ ὕφισ. λαβοῦσα πτηνὸν (πτερωτόν)*

ἀργηστὸν ὄφιν (τὸ βέλος). Εὐμ. 181. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

37. Ὁ ὄφιν καὶ ἡ ἔχιδνα. μαιμᾶ πέλας δίπους ὄφιν (ὁ ὄφιν ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ τρομεροῦ ἀνθρώπου), ἔχιδνα δ' ὥς μέ τις πόδ' ἐνθακοῦς ἔχει. Ίκ. 895—897. *Σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.*

38. Ὁ δράκων. — 1. δυοῖν δρακόντων (ὁ τρομερὸς ἄνθρωπος) εὐπειτῶς τεμῶν κάρα. Χο. 1047. — 2. δεινῆς δρακαίνης (ἡ Ἐρινός) ἐξεκήρανε μένος. Εὐμ. 128.

39. Ὁ γλαυκόφθαλμος καὶ φοινικὸς δράκων. κυανοῦν δ' ὄμμασι λεύσσω φονίου δέργμα δράκοντος, πολύχειρ καὶ πολυναύτας, Σύριον θ' ἄρμα διώκων, ἐπάγει δουρικλύτοις ἀνδράσι τοξόδαμνον Ἄρη. Πέρσ. 81—85. *Παραβολή.*

40. (Ἡ μεσημβρία καὶ) ὁ συρίζων δράκων. Τυδεὺς δὲ μαργῶν καὶ μάχης λελιμμένος μεσημβριναῖς κλαγγαῖσιν ὡς δράκων βοᾷ. Ἐπτ. 380—381. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

41. Ἡ δειλὴ περιστέρα, ἥτις φοβεῖται διὰ τὰ ἐν τῇ νεοττιᾷ κείμενα μικρὰ της, αἵτινα ἀπειλοῦνται ὑπὸ ἐχθρικῶν δρακόντων. γείτονες δὲ κάρζας μέριμναι ζωπυροῦσι τάρβος τὸν ἀμφιτειχῆ λεῶν, δράκοντας ὥς τις τέκνων ὑπερδέδοικεν λεχαίων δυσενάτορας πάντρομος πελειάς. Ἐπτ. 288—292. *Παραβολή.*

42. Ὁ λέων. — 1. ποινὰς φημι βουλεύειν τινὰ λέοντ' (ἄνθρωπον) ἀναλκιν. Ἀγ. 1223—1224. — 2. Ί. Γ, IV, 4.

43. Ὁ ἐξηγριωμένος λέων. θυμὸς ἀνδρείᾳ φλέγων ἔπνει, λεόντων ὡς Ἄρη δεδορκῶν. Ἐπτ. 52—53. *Παραβολή.*

44. Ὁ αἰμόδιφος λέων. ὑπερθορῶν δὲ πύργον ὠμηστῆς λέων ἄδην ἔλειξεν αἵματος τυραννικοῦ. Ἀγ. 827—828. *Παραβολή.*

45. Ἡ λέαινα, ὁ λύκος καὶ ὁ λέων. αὕτη δίπους λέαινα συγκοιμωμένη λύκῳ λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσία, κτενεῖ με τὴν τάλαιναν. Ἀγ. 1258—1260. *Παραβολή.*

46. Ὁ τῆς μητρὸς στερηθεὶς θηλαζόμενος βλαπτικὸς λέων, ὅστις ἐν ἀρχῇ τῆς ἡλικίας του εἶναι ἡμερος. χρόνῳ δὲ

ἀποδεικνύων τὴν φύσιν τῶν γονέων του μολύνει αἵματι τὸν οἶκον, (τὰ πρὸ τῆς θυσίας τελούμενα ἱερά, τὸ κτῆνος, ἡ γαλήνη, τὸ βέλος, τὸ ἄνθος καὶ ἡ Ἑρινός). ἔθρεψεν δὲ λέοντα σίνιν δόμοις ἀγάλακτον οὕτως ἀνὴρ φιλόμαστον, ἐν βιότου προτελείοις (τὰ πρὸ τῆς θυσίας τελούμενα ἱερά ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ἀρχῆς) ἄμερον, εὐφιλόπαιδα καὶ γεραροῖς ἐπίχαρτον. πολέα δ' ἔσχ' ἐν ἀγκάλαις νεοτρόφου τέκνου δίκαν, φαιδρωπὸς ποτὶ χεῖρα σαίνων τε γαστρὸς ἀνάγκαις. χρονισθεὶς δ' ἀπέδειξεν ἔθος τὸ πρόσθε τοκῆων. χάριν τροφᾶς γὰρ ἀμείβων μηλοφόνοισιν ἐν αἵταις δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν· αἵματι δ' οἶκος ἐφύρθη, ἄμαχον ἄλγος οἰκέταις μέγα σίνος πολύκτονον. ἐκ θεοῦ δ' ἱερεὺς τις ἄτας δόμοις προσεδρέφθη. πάραυτα δ' ἔλθειν ἐς Ἰλίου πόλιν λέγοιμ' ἂν φρόνημα μὲν νηνέμου γαλάνας (ἡ γαλήνη ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ἡμερότητας), ἀκασκαῖον τ' ἄγαλμα πλούτου, μαλθακὸν ὁμμάτων βέλος (τὸ βέλος ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ βλέμματος), δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθος (τὸ ἄνθος ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ὥραιότητος). παρακλίνασ' ἐπέκρανεν δὲ γάμου πικρὰς τελευτὰς, δύσεδρος καὶ δυσόμιλος συμένα Πριαμίδαισιν, πομπῇ Διὸς ξενίου, νυμφόκλαυτος Ἑρινός (ἡ Ἑρινός ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς κατάρας). Ἀγ. 717—749. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ πέντε μεταφορῶν.

γ) Τὰ φυτά.

1. Τὸ φυτόν. καὶ Νεῖλος ἂν θρέψειε τοιοῦτον φυτόν (γεννηθέντα). Ἰκ. 281.

2. Τὸ χλοερὸν φυτόν. εἰ δ' οὖν τις ἀκτὶς ἡλίου νιν ἱστορεῖ χλωρόν (ἡ βῶντα) τε καὶ βλέποντα. Ἀγ. 676—677.

3. Ὁ θάμνος (καὶ τὸ πτηρόν). οὗτοι δυσοῖζω θάμνον ὡς ὄρνις φόβῳ. Ἀγ. 1316. Πολυχρωμικὴ παραβολή.

4. Τὸ φύλλον καὶ ἡ ξήρανσις. Ἰ. Γ, Ι, 28.

5. Ἡ κατάφυτος καὶ σκοτεινὴ ἀτραπός. δαυλοὶ (χρυπτοί) γὰρ πραπίδων δάσκειοι (χρύφιοι) τε τείνουσιν πόροι (αἱ ἐπι-

βουλαί) κατιδεῖν ἄφραστοι. Ίκ. 92—94. Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορᾶν.

δ) Τὸ πῦρ.

1. Τὸ πῦρ. — 1. πυρωθέντα (παροξυνθέντα) καρδίαν ἔπειτ' ἀλλαγὰ λόγου καμεῖν. Ἀγ. 480—481. — 2. οἶον τὸ πῦρ (ἢ σφοδρότης) ἐπέρχεται δέ μοι. 1256. Παραβολή. — 3. νηδύος πυρί (ἢ ὀργή). Εὐμ. 139.

2. Ὁ λάμπων φῶς. — 1. μήτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς (ἢ εὐχλεία). Πέρσ. 167. — 2. Δίκα δὲ λάμπει (χοριαρχεῖ). Ἀγ. 774.

3. Ἡ μαρμαρυγή. αἶθων (τολμηρός) τέτακται λῆμα. Ἐπτ. 448.

4. Τὸ φλογίζεσθαι. — 1. θυμὸς ἀνδρεία φλέγων (ἢ σφοδρότης) ἔπνει. Ἐπτ. 52—53. — 2. πρὶν λόγους ἰκέσθαι καὶ φλέγειν (ἢ ἐκφόβησις) χρείας ὕπο. 286. — 3. σάλπιγξ δ' αὖτῃ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν (ὁ ἐνθουσιασμός). Πέρσ. 395. — 4. φλέγων (λάμπων) ὀφθαλμός. Ἀποσπ. 238.

5. Ἡ θερμότης. — 1. ἡ Διὸς θάλπει (ἐρεθίζεται) κέαρ ἔρωτι. Προμ. 590. — 2. Ί. Γ, XVIII, 9. — 3. μηδὲ μ' οἰκτίσας σὺνθαλπε (ἢ χολακεία) μύθοις ψευδέσιν. 684—685.

ε) Τὸ ὕδωρ.

1. Ἡ πηγὴ. — 1. παρειὰν νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς (τὸ δάκρυον). Προμ. 400—401. — 2. Ί. Γ, I, 19. — 3. ἀργύρου πηγὴ (τὸ μεταλλεῖον) τις αὐτοῖς ἐστί. Πέρσ. 238. — 4. κακῶν ἔοικε πηγὴ (ἢ ἔρμη) πᾶσιν ἡρῆσθαι φίλοις. 743. — 5. κλαυμάτων ἐπίσσυτοι πηγαὶ (τὸ δάκρυον) κατεσβήκασιν. Ἀγ. 887—888.

2. (Ἡ κυνηγεσία καὶ) ἡ πηγὴ. θηρῶμαι (ἢ κλοπή) πυρὸς πηγὴν (τὸ πῦρ) κλοπαίαν. Προμ. 109—110. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορᾶν.

3. Ἡ στάξις. — 1. I. Γ, XXIV, 17. — 2. στάζει (χυμαίνεται) δ' ἔν θ' ὕπνῳ πρὸ καρδίας μνησιπήμων πόνος. Ἀγ. 179—180.

4. Ἡ ἀνάβλυσις. κυδδέπω κακῶν κρηπὶς ὕπεστιν, ἀλλ' ἔτ' ἐκπιδύεται (διαρκεῖ). Πέρσ. 814—815.

5. Ὁ ποταμός. κακῶν δὲ πλῆθος ποταμός ὥς ἐπέρχεται. Ίκ. 469. *Παραβολή*.

6. Ἡ ῥεῦσις. — 1. ῥεῖ (ἢ πλησίασις) πολλὰς ὅδε λεώς. Ἐπτ. 80. — 2. αὐτῶν πολιτῶν μὴ πικραίνοντων νόμους κακαῖς ἐπιρροαῖσι (μεταβολαῖς). Εὐμ. 696—697. — 3. οὐπιρρέων (ἀχολουθῶν) γὰρ τιμιώτερος χρόνος 853. — 4. καρπὸν τε γαίας καὶ βοτῶν ἐπίρρυτον (ἢ ἀφθονία). 907.

7. Ἡ ῥεῦσις καὶ τὸ πρόχωμα. οὐκ ἑάσει γλώσσαν ἐργμάτων (τὸ ἐμπόδιον) ἄτερ εἴσω πυλῶν ῥέουσιν (εἰσορμῶσαν) ἀλδαίνειν κακά. Ἐπτ. 556—557. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν*.

8. Ὁ φοῖστος. — 1. ὁμοῖθ' ὅπ' ἀστῶν φροιμίαις πολυρρόθοις (ἢ λοιδορήσις). Ἐπτ. 7. — 2. διερροθήσας (ἢ προσένησις) ἄψυχον κάκην. 192. — 3. πρὶν . . . ταχυρρόθους (μεγαληρόρους) λόγους ἰκέσθαι. 285—286. — 4. γὰς δόσις οὐτιδανοῖς ἐν ῥοθίοις (ἢ σύγχυσις) φορεῖται. 361—362. — 5. ἐλπίς ἐστι νύκτερον τέλος μολεῖν, παγκλαύτων ἀλγέων ἐπίρροθον (ὁ ἐλευθερωτής). 367—368. — 6. Περσίδος γλώσσης ῥόθος (ὁ θόρυβος τῶν μαχομένων) ὑπηντίαζε. Πέρσ. 406—407. — 7. ἐφορμηθέντες ἐξ ἑνὸς ῥόθου (ἢ ἐπιδρομή) παίουσι. 462—463. — 8. κύτῳ δ' ἐπιρροθεῖ (ἤχει) κροτητὸν ἄμὸν καὶ πανάθλιον κάρα. Χο. 426—427. — 9. στάσις δὲ πάγκοιτος ἅδ' ἐπιρροθεῖ (ἢ ἐπιδοχίμασία). 458.

9. Τὸ ῥεῦμα. — 1. ῥεῦμα (τὸ πλῆθος) Περσικοῦ στρατοῦ ἀνεῖχεν. Πέρσ. 412—413. — 2. μαιῶν παρθενοσφάγοισι ῥεῖ' ῥοῖς (τὸ ῥέον αἶμα) πατρώους χέρας. Ἀγ. 209—210.

10. Ἡ δίνη. — 1. ῥίψει δέμας τοῦμὸν ἀνάγκης στερραῖς δίναις (ὁ κίνδυνος). Προμ. 1051—1052. — 2. δίναις (τὸ ἀτύχημα) κυκλοῦμενον κέαρ. Ἀγ. 997.

11. Ὁ βόρβορος, τὸ καθαρόν ὕδωρ καὶ τὸ ποτόν. βορ-
 βόρφ θ' ὕδωρ λαμπρὸν μαιίνων οὕποθ' ἐρήσει ποτόν (ὁ τὰς
 καλὰς διατάξεις διαφθείρων ὥθεϊ τὴν πόλιν εἰς τὸν ἔλεδρον).
 Εὑρ. 697—698. Ἀλληγορία.

ζ) Τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα.

1. Ὁ ἄνεμος. — 1. Ἰ. Γ, XI, 3. — 2. ἐμπαίοις τύχαισι
 συμπνέων (ἢ ὑπειξίς). Ἀγ. 186. — 3. φρενὸς πνέων (ἢ σχέψις)
 δυσσεβῇ τροπλίαν ἄναγον. 219—220.

2. Ὁ ἄνεμος (καὶ ἡ ἄνθησις). ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερω-
 τέρφ (ἡπιωτέρφ) πνεύματι (φρονήματι). Ἐπτ. 707—708.
 Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

3. Ὁ ἄνεμος καὶ ἡ θύελλα. — 1. χάλεποῦ γὰρ ἐκ πνεύ-
 ματος (ἢ αἰτία) εἰσι χειμῶν (ἢ ἀτυχία). Ἰκ. 165. Σύμ-
 πλεγμα δύο μεταφορῶν. — 2. χάλεποῦ γὰρ ἐκ πνεύμα-
 τος (ἢ αἰτία) εἰσι χειμῶν (ἢ ἀτυχία). Ἰκ. 175. Σύμπλεγμα
 δύο μεταφορῶν.

4. Ἡ θύελλα. — 1. λάβρως (ἢ σπουδῇ) διαρταμήσει σώ-
 ματος μέγα ῥάκος. Προμ. 1022—1023. — 2. Ἰ. Γ, XXIX,
 β, 14. — 3. δυσχειμέρους (ἐπικινδύνους) ἄτας. Χο. 271. —
 4. μή σ' ἀναρπάσῃ δυσχειμέρφ (τρομερᾷ) πέμφιγι. Ἀποσπ. 195.

5. Ἡ θύελλα καὶ ἡ πνοή. ὅδε τοι μελάθροισ τοῖς βασι-
 λείοις τρίτος αὖ χειμῶν (ἢ ἀτυχία) πνεύσας (ἢ γένεσις)
 γονίας ἐτελέσθη. Χο. 1065—1067. Σύμπλεγμα δύο μετα-
 φορῶν.

6. Ἡ θύελλα (καὶ ὁ βίος). ἄτης θύελλαι (αἱ ἀτυχίαι) ζῶσι
 (διαρκοῦσιν). Ἀγ. 819. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο
 μεταφορῶν.

7. Ἡ θύελλα (καὶ ἡ πτῆσις). αἰσχύνομαι θεόσσυτον χει-
 μῶνα (ἢ κατάρα) καὶ διαφθορὰν μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλίᾳ
 προσέπτατο (ἢ γένεσις). Προμ. 642—644. Πολυχρωμικὸν
 σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

8. Ἡ ὀμίχλη (καὶ τὸ ἄλμα). φοβερὰ δ' ἐμοῖσιν ὄσσοις ὀμίχλα (τὸ δάκρυον) προσῆξε (ἐξέρρευσε). Προμ. 143—144. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

9. Ἡ κρεμωμένη νεφέλη. καὶ χαλεπὰς δῦας ὑπερθ' ὁμμάτων κρημναμενὰν νεφελᾶν (ἡ ἐκφοβοῦσα φροντίς) ὀρθοῖ. Ἐπτ. 228—229.

10. Ἡ ἀστραπή. — 1. ἐξ ὁμμάτων δ' ἤστραπτε (ἡ λαμπρῶν) γοργωπὸν σέλας. Προμ. 366. — 2. λαμπραῖσιν ἀστραπαῖσι (ἡ φλόξ) λαμπάδων. Ἀποσπ. 383.

11. Ὁ ὄμβρος. δέδοικα δ' ὄμβρου (ἡ τύχη) κτύπον δομοσφαλῇ τὸν αἵματηρόν. Ἀγ. 1533—1534.

12. Ὁ χιονοστρόβιλος. — 1. νιφάδος ὅτ' ὀλοᾷς νιφομένας (ὁ ἐπαπειλῶν κίνδυνος) βρόμος ἐν πύλαις. Ἐπτ. 212—213. — 2. νεφέλην δ' ὑπερτῶν νιφάδι (τὸ πλῆθος) πέτρων. Ἀποσπ. 196.

13. Τὸ ῥῆγος. — 1. κακὸν με καρδίαν τι περιπίτνει κρύος (ὁ φόβος). Ἐπτ. 834. — 2. Ἰ. Γ, XXI, 21.

14. Ἡ πάχνη. — 1. δρόσοισιν (τὸ μικρὸν θηρίον) μαλερῶν τε λεόντων. Ἀγ. 141. — 2. ὅποι δὲ καὶ προβαίνων πάχνη (τὸ πηζόμενον αἷμα) κουροβόρῳ παρέξει. 1511—1512.

15. Ἡ δρόσος. βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσου (τὸ αἷμα). Ἀγ. 1390.

16. Ἡ ψυχρότης. τότε ἤδη ψῦχος (τὸ ἀρεστόν) ἐν δόμοις πέλει. Ἀγ. 971.

17. Ἡ θερμότης καὶ ὁ χειμῶν. θάλπος (ἡ χαρά) μὲν ἐν χειμῶνι (ἡ ἀτυχία) σημαίνεις μολόν, Ἀγ. 969. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

18. Τὸ σκότος. — 1. φυγόντα μητρώθεν σκότον (ἡ μήτρα). Ἐπτ. 664. — 2. πένθει δνοφερῷ (μεγάλῳ) κατέκρυψας. Πέрс. 536.

19. Τὸ σκότος, (ἡ πῆσις) καὶ ἡ ὀμίχλη. τοῖον ἐπὶ κνέφας (ἡ τύχη) ἀνδρὶ μύσος πεπόταται (περιβάλλει) καὶ δνοφεράν τιν' ἀχλὺν (ἡ ἀτυχία) κατὰ δώματος αὐδᾶται πολύστονος φάτις.

Εὐμ. 378—380. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.*

20. Τὸ σκότος (καὶ ἡ καλύπτρα). ἰδεῖν φιλοῖς ὄμμασι δνοφερᾶς (λυπηρᾶς) καλύπτρας (τύχης). Χο. 810—811. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

21. (Τὸ μεταίχμιον καὶ) τὸ σκότος. τὰ δ' ἐν μεταίχμῳ (τὸ μέσον) σκότου (ἡ ἀτυχία). Χο. 63. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

22. Τὸ σκότος (καὶ ὁ χαλινός). οἷον μή τις ἄγα θεόθεν κνεφάσῃ (ἡ φθορά) προτυπὲν στόμιον (ὁ νικητής) μέγα Τροίας στρατωθέν. Ἀγ. 131—134. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

23. Τὸ σκότος (καὶ ὁ ῥόχθος τῆς θαλάσσης). νῦν δ' ὑπὸ σκότῳ (μυστικῶς) βρέμει (γογγύζει). Ἀγ. 1030. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

24. Ἡ νύξ. — 1. εἰ γὰρ θανόντι νύξ (ὁ θάνατος) ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι. Ἐπτ. 403. — 2. νυχίαν (ἀπαίσιον) πλάκα κερσάμενος. Πέρσ. 952. — 3. μένει δ' ἀκοῦσαι τί μου μέριμνα νυκτηρεφές (χρύφιον). Ἀγ. 460.

25. Ἡ νύξ (καὶ ὁ ἄκρατος οἶνος). τοὺς δ' ἄκρατος (αἰωνία) ἔχει νύξ (ἡ ἀτυχία). Χο. 65. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

26. Ἡ νύξ, τὸ σκότος, ἡ ἡμέρα καὶ τὸ φῶς. ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων νύκτα (ἡ νύξ ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ ὀλέθρου) πρὸ τ' ὀμμάτων σκότον (τὸ σκότος ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ ὀλέθρου) φέρει, καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανέστερος (ὁ ἐναργὴς χρησμὸς τοῦ Ἀπόλλωνος προξενεῖ εὐτυχίαν). Χο. 816—818. *Σύμπλεγμα μιᾶς ἀλληγορίας καὶ δύο μεταφορῶν.*

27. Τὸ φῶς. — 1. ὦ χαῖρε λαμπτήρ νυκτός, ἡμερήσιον φάος (ἡ εὐτυχία). Ἀγ. 22—23. — 2. ὅτε τὸ κύριον μόλη φάος (ἡ εὐκλεία) τόκου. 766. — 3. ῥοπή δ' ἐπισκοπεῖ δίκας ταχεῖα τοὺς μὲν φάει (ἡ εὐτυχία). Χο. 61—62. — 4. ἐν φάει (ἡ ἡθιχότης) καρδίαν ἀνατρέφων. Εὐμ. 521—522.

28. Τὸ φῶς, ἡ αἰθρία ἡμέρα καὶ ἡ σκοτεινὴ νύξ. ἐμοῖς μὲν εἶπας δώμασι φάος (ἡ εὐτυχία) καὶ λευκὸν ἡμαρ (ἡ σωτηρία) νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου (ἡ ἀτυχία). Πέρσ. 300—301. *Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.*

29. Τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος. — 1. πάντα τοι φλεγέθει (ἡ ἐνάργεια) κἂν σκότῳ μελαίνα (τὸ ἀπόρητον) ξὺν τύχῃ μερόπεσσι λαοῖς. Ίκ. 87—89. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.* — 2. σκότῳ (ὁ ὑβρισμός) φάος (ὁ ἐξελασμός) ἀντίμοιρον. Χο. 319. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

30. Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ ἡ νύξ. ἦκει γὰρ ὑμῖν φῶς (τὸ κλέος) ἐν εὐφρόνῃ (ἡ αἰσχύνῃ) φέρων. Ἀγ. 522. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

31. Ἡ μεσημβρία. Ί. Γ, XXIX, β, 40.

32. Ὁ ἥλιος. ἰσχύς πορευτοῦ λαμπάδος πρὸς ἡδονὴν πεύκης τὸ χρυσοφεγγές, ὥς τις ἥλιος, σέλας παραγγείλασα Μακίστου σκοπῶ. Ἀγ. 288—289. *Παραβολή.*

33. Ὁ ἥλιος καὶ τὸ σκότος. ἀνήλιοι (καταστρεπτικοί) βροτοστρυγεῖς δνόφοι (ἡ κατάρα) καλύπτουσι δόμους. Χο. 51—52. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

34. Ἡ ἀκτὶς τοῦ ἡλίου. ξυνανύται βίου δύντος ἀγχαῖς (ὁ βίος). Ἀγ. 1123.

35. (Τὸ ἄλμα καὶ) ἡ σελήνη. λαμπὰς . . . ὑπερθοροῦσα (τὸ ἄλμα ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ φωτισμοῦ) πεδίον Ἀσωποῦ, δίκην παιδρᾶς σελήνης. Ἀγ. 296. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.*

36. Ὁ Σεῖριος. Ί. Γ, XXIV, 5.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ.

Α) Ἡ συνεκδοχή.

I. Ὁ ἄνθρωπος.

1. Ἡ κεφαλὴ ἀντὶ τοῦ προσώπου. μὴ δείσης ποθ' ὥς γέλωτι τοῦμὸν φαιδρὸν ὄψεται κára. Ἦλ. 1309—1310.

2. Ἡ κόμη ἀντὶ τῆς κεφαλῆς. κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει. Τραχ. 781.

3. Τὸ πρόσωπον ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. εἰπὼν ἄπειμ' ὦν οὔνεκ' ἦλθον, οὐ τὸ σὸν δείσας πρόσωπον. Ο. Τ. 447—448.

4. Ὁ ὀφθαλμὸς ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. — 1. ὦ φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὄμμ' ἐμοί. Αἴ. 977. — 2. τὸ σὸν γὰρ ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ. Ἀντ. 690. — 3. ἀλλ' ὅμως τὰ τῶν τέκνων ὄμμαθ' ἥδιστον βλέπειν. Ο. Τ. 998—999. — 4. κατ-κοίμησε τοῦμὸν ὄμμα. 1222. — 5. ὦν ἀφαρπάξῃεν φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθρωπος. Τραχ. 548—549. — 6. μέλον πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ, φρουρεῖν ὄμμ' ἐπὶ σῶ μάλιστα καιρῷ. Φιλ. 150—151. — 7. μηδὲ σύντροφον ὄμμ' 171.

5. Τὸ βλέφαρον ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. νικᾷ δ' ἐναργῆς βλεφάρων ἥμερος εὐλέκτρον νόμφας. Ἀντ. 795—796.

6. Τὸ βλέφαρον ἀντὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ. πονθάνομαι τὰν ἀμφινεικῇ Δηϊάνειραν . . . οὔ ποτ' εὐνάξῃεν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον. Τραχ. 103—106.

7. Ἡ κεφαλὴ καὶ τὸ βλέφαρον ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. μὴ σκεδάσαι τῷδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον. Τραχ. 989—991.

8. Τὸ στόμα ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. — 1. τὸ σὸν δ' ἀφίεται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα. Ο. Κ. 794. — 2. μηδ' ἐπαιτιῶ τοῦμὸν στόμα. Ἦλ. 632—633.

9. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. — 1. καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιῶσαν φόνου. Αἴ. 50. — 2. σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωτιδας

χέρας δεσμοῖς ἀπευθύνοντα προσμολεῖν καλῶ. 71—72. — 3. θεοῖς ὧδ' ἔδοξε που καὶ σῇ μάλιστα χειρί. 489—490. — 4. αἶδε γὰρ χέρεες Θησέως ἔσωσαν. Ο. Κ. 1102—1103. — 5. ἄτερ ἐμῶν χερῶν. Ἡλ. 866. — 6. δῶρημ' ἐκείνῳ τάνδρῃ τῆς ἐμῆς χερός. Τραχ. 603.

10. Ὁ ποὺς ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. — 1. λέξαθ', ὡς εἰδῶ τὸ πᾶν οὗ χάριν δεῦρ' ἤξα θάσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός. Ο. Κ. 889—890. — 2. ὦ ἡδιστον . . . ποδῶν ὑπηρέτημα. Ἡλ. 1357—1358.

11. Ἡ διάρθρωσις τοῦ ποδός ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. ἔτλασαν ποδός ἄρθρον ἀπῶσαι. Φιλ. 1201.

II. Ἡ μυθολογία.

1. Τὸ πρόσωπον ἀντὶ τῆς Πειθοῦς. δεινὸν τὸ τὰς Πειθοῦς πρόσωπον. Ἀποσπ. 743.

2. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τῶν θεῶν. ὦ παλάμαι θεῶν. Φιλ. 176.

3. Τὸ πτερόν ἀντὶ τῆς Ἀφροδίτης. νομᾷ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοῦκείνης πτερόν. Ἀποσπ. 678.

4. Τὸ πτερόν ἀντὶ τῶν Εὐμενίδων. ἔγνωκα μὲν νυν ὥς με . . . πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερόν ἐξήγαγ' ἐς τόδ' ἄλσος. Ο. Κ. 96—98.

5. Ὁ κύκλος ἀντὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῶν Φινειδῶν. εἶδεν ἀρατὸν ἕλκος ἀραχθὲν . . . ὀμμάτων κύκλοις. Ἀντ. 972—974.

III. Ἡ ἱερουργία.

Τὸ θεμέλιον ἀντὶ τοῦ βωμοῦ. ὦ Κηναία κρηπίς βωμῶν. Τραχ. 993.

IV. Ἡ ἵπποτροφία καὶ ἡ ἵπποδρομία.

Τὸ περιθώριον ἀντὶ τῆς ἀμάξης. ἔθραυσε δ' ἄξιονος μέσας χνόας, κᾶξ ἀντύγων ὤλισθε. Ἡλ. 745—746.

V. Ἡ γεωργία.

Ἡ αὐλαξ ἀντὶ τῆς γῆς. πῶς ποτε πῶς ποθ' αἱ πατρῷαι
ἄλοκες φέρειν, τάλας, σῖγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε. Ο. Τ.
1210—1212.

VI. Ἡ ναυτιλία.

Ἡ δοχὸς ἀντὶ τοῦ πλοίου. ὅς νιν ποντοπόρῳ δούρατι. . .
πατρίαν ἄγει πρὸς αὐλάν. Φιλ. 721—722.

VII. Ἡ φύσις.

α) Αἱ γενικαὶ ἰδιότητες τῆς φύσεως.

Ἡ χόνις ἀντὶ τῆς γῆς. ἐδέξατο ῥαγεῖσα Θηβαία χόνις.
Ἀποσπ. 781.

β) Τὰ ζῷα.

Ὁ ὀφθαλμὸς ἀντὶ τῆς ἀγρίας περιστερᾶς. πεφόβημαι
πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας. Αἴ. 139—140.

γ) Τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα.

1. Ὁ κύκλος ἀντὶ τοῦ ἡλίου. — 1. κατέστη λαμπρὸς
ἡλίου κύκλος. Ἀντ. 416. — 2. πᾶς προσκυνεῖ δὲ τὸν στρέφοντα
κύκλον ἡλίου. Ἀποσπ. 771.

2. Ὁ κύκλος ἀντὶ τοῦ σκοτεινοῦ οὐρανοῦ. νυκτὸς αἰανῆς
κύκλος. Αἴ. 672.

B) Ἡ μετωνυμία.

I. Ὁ ἄνθρωπος.

1. Ὁ ὀφθαλμὸς ἀντὶ τοῦ βλέμματος. καγὼ λαθραῖον ὄμμ'
ἐπεσκιασμένη φρούρουν. Τραχ. 914—915.

2. 'Ο ὀφθαλμὸς ἀντὶ τῆς χαρᾶς. ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ φήμης ἀνασχὼν τῇσδε νυν καρπούμεθα. Τραχ. 203—204.

3. 'Η ὄρασις ἀντὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ. διπλᾶς ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί. Ἀντ. 51—52.

4. 'Η ὄρασις ἀντὶ τῆς ἀληθείας. ὅς' ἂν λέγωμεν, πάνθ' ὀρώντα λέξομεν. Ο. Κ. 74.

5. 'Η δάκρυσις ἀντὶ τῆς ὀλοφύρσεως. μῆδ' ἐπισκῆνους γόους δάκρυε. Αἴ. 579—580.

6. Τὸ στόμα ἀντὶ τῆς φωνῆς. — 1. παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως, ἀφώνως, ἀλόγως τὸ τᾶς εὐφάμου στόμα φροντίδος ἰέντες. Ο. Κ. 130—133. — 2. τὸ θεῖον αὐτοὺς ἐξαναγκάσει στόμα. 603.

7. Τὸ στόμα ἀντὶ τοῦ λόγου. — 1. ἐθελύνθην στόμα. Αἴ. 651. — 2. τόνδ' . . . ἐς ταφὰς θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δεῖσας στόμα. 1108—1110. — 3. δῆλος δὲ μούστι σκαιὸν ἐκλύσων στόμα. 1225. — 4. ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα. Ἀντ. 997. — 5. τοῦμὸν στόμα προπηλάκιζε. Ο. Τ. 426—427. — 6. τὸ γὰρ σὸν . . . ἐποικτεῖρω στόμα ἐλείνόν. 671—672. — 7. πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα. 706. — 8. οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι, σοῦ γ' ἐς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα. Ο. Κ. 980—981. — 9. δεῖ σ' . . . μὴ ᾔπιμειναι τοῦμὸν ὀξύναι στόμα. Τραχ. 1175—1176.

8. 'Η χεὶρ ἀντὶ τῆς δυνάμεως. — 1. σθένεις δ' ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερί. Ἥλ. 998. — 2. ζώης μοι καθύπερθεν χερί. 1090—1091.

9. 'Η χεὶρ ἀντὶ τῆς πράξεως. τίνα δὴ ῥέξης παλάμην ποτέ; Φιλ. 1206.

10. 'Η χεὶρ ἀντὶ τῆς ὑπηρεσίας. πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν. Φιλ. 148.

11. 'Η χεὶρ ἀντὶ τῆς βοηθείας. — 1. τίνος ποτ' ἄρ' ἔρξε χεῖρι δύσμορος; Αἴ. 905. — 2. ὦ φίλταται μὲν χεῖρες. Ἥλ. 1357.

12. 'Η χεὶρ ἀντὶ τοῦ φρονήματος. παραπλήκτω χερί συγκατακτὰς κελαινοῖς ξίφεσι βοτά. Αἴ. 230—231.

13. Τὸ βάδισμα ἀντὶ τοῦ ποδός. — 1. πρὸς τοὺς μὲν οὖν σε τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν παύσοντας ἄλλους ἀποσωζοντας νόσου. Φιλ. 1378 - 1379. — 2. ἀντέρειδε νῦν βάσιν σήν. 1403.

14. Ὁ γάμος ἀντὶ τῆς συγγενείας. ἐνδατούμενος τὸν Οἰνέως γάμον. Τραχ. 791—792.

15. Ἡ κλίνη ἀντὶ τῆς ἐρωμένης. οὐκ ἔπειθε τὸν φυτοσπόρον τὴν παιδα δοῦναι, κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος. Τραχ. 359—360.

16. Ἡ κλίνη ἀντὶ τῆς συζύγου. κατείδομεν . . . εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθορά. Ἀντ. 1221—1224.

17. Ἡ κλίνη ἀντὶ τοῦ ὑπανδρεύεσθαι. ἦκει μόρον Ἀντιγόνης ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν; Ἀντ. 628—630.

18. Ἡ κλίνη ἀντὶ τοῦ γάμου. — 1. ἄγαν γε λυπεῖς καὶ τὸ σὸν λέχος. Ἀντ. 573. — 2. ἰὼ πατρῶαι λέκτρων ἄται. 862. — 3. κατείδομεν . . . ἀποιμώζοντα . . . τὸ δύστηνον λέχος. 1221—1225. — 4. κυρῶ γ' ἐγὼ ἔχων μὲν ἀρχάς . . . ἔχων δὲ λέκτρα. Ο. Τ. 258—260. — 5. καὶ πῶς τὸ μητρὸς οὐκ ὀκνεῖν λέχος με δεῖ; 976. — 6. κακᾶ μ' εὐνᾶ πόλις οὐδὲν ἔδριν γάμων ἐνέδησεν ἄτα. Ο. Κ. 525—526. — 7. δύστηνος αἰεὶ κατθανεῖν ἐπηυχόμην, πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε. Τραχ. 16—17. — 8. εἶπε μὲν λέχους ὃ τι χρεῖη μ' ἐλέσθαι κτῆσιν. 161—162. — 9. τὸ δυσπάρεινον λέκτρον ἐνδατούμενος. 791.

19. Ἡ κλίνη ἀντὶ τῆς συζύγου. — 1. λέγ', ἐπεὶ σε λέχος δουριάλωτον στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας. Αἴ. 211—212. — 2. πρὸς σ' ὃ τι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι, ἢ τέκνον, ἢ χρέος, ἢ λέχος, ἢ θεός. Ο. Κ. 250—251. — 3. λέχος γὰρ Ἑρακλεῖ κριτὸν ξυστᾶς' αἰεὶ τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω. Τραχ. 27—28. — 4. ἴσαν ἐς μέσον ἰέμενοι λεχέων. 514. — 5. ὦ παῖ, τοῦτο κήδευσον λέχος. 1227.

20. Ἡ κλίνη ἀντὶ τοῦ τοκετοῦ. κωκύσασα μὲν τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λέχος. Ἀντ. 1302—1303.

21. Ὁ νυμφικὸς δάλαμος ἀντὶ τῆς νύμφης. ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου; Ἀντ. 568.

22. Ὁ φόβος ἀντὶ τῆς ἀπειλῆς. ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον. Φιλ. 1251.

23. Ὁ φόβος ἀντὶ τῆς ἐξηγηριωμένης ἀναπνεύσεως. τὸν δὲ ἀνταῖον περιδινέοντα οὐχ ὁράτε καὶ δεῖμα προσπνέοντα. Ἀποστ. 310.

24. Τὸ αἷμα ἀντὶ τοῦ ξιφιδίου. παράγεται γὰρ ἐνέρων δολιόπους ἀρωγὸς εἶσω στέγας... νεακόνητον αἷμα χεροῖν ἔχων. Ἠλ. 1391—1394.

25. Τὸ αἷμα ἀντὶ τῆς λύσσης. ἴδεθ' ὅποι προνέμεται τὸ δυτέριστον αἷμα φουσὼν Ἀρης. Ἠλ. 1384—1385.

26. Τὸ αἷμα ἀντὶ τοῦ φόνου. τόδ' αἷμα χερμάζον πόλιν. Ο. Τ. 101.

27. Ὁ ἀποθανὼν ἀντὶ ἐχδικητοῦ. παλίσρρυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξαιροῦσιν τῶν κτανόντων οἱ πάλοι θανόντες. Ἠλ. 1420—1421.

28. Ἡ ὁσμὴ ἀντὶ τοῦ νεκροῦ. φέρων ἀνόσιον ὁσμὴν ἐστιοῦχον ἐς πόλιν. Ἀντ. 1082—1083.

29. Ἡ Ἐρινὺς ἀντὶ τῆς μανίας. κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν νερτέρων ἀμᾶ κοπίς, λόγου τ' ἄνοια καὶ φρενῶν Ἐρινύς. Ἀντ. 601—603.

30. Ὁ Ἀρης ἀντὶ τῆς ἐχδικήσεως. ἴδεθ' ὅποι προνέμεται τὸ δυτέριστον αἷμα φουσὼν Ἀρης. Ἠλ. 1384—1385.

31. Ὁ Ἀρης ἀντὶ τῆς λύσσης. — 1. πεφόβημαι λιθόλευστον Ἀρη ξυναλγεῖν. Αἴ. 252—255. — 2. ὅρα γε μὲν δὴ κἄν γυναιξὶν ὥς Ἀρης ἔνεστιν. Ἠλ. 1243—1244.

32. Ἡ θεὰ τοῦ θανάτου ἀντὶ τοῦ καχοῦ. πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ κῶλον παλαιοῦ κηρὶ προσβαίῃ μακράν; Φιλ. 41—42.

33. Ἡ θεὰ τοῦ θανάτου ἀντὶ τῆς δεινοπαθείας. εὖ γινῶθ' ὅτι σὸν κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν. Φιλ. 1165—1166.

34. Ἡ θεὰ τοῦ θανάτου ἀντὶ τοῦ θανάτου. ἐλευθέρῳ ψευδεὶ καλεῖσθαι κῆρ πρόσεστιν οὐ καλή. Τραχ. 453—454.

35. Ὁ Ἄιδης ἀντὶ τοῦ θανάτου. — 1. φεύγουσι γάρ τοι χοὶ θρασεῖς, ὅταν πέλας ἤδη τὴν Ἄιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου. Ἀντ. 580—581. — 2. καὶ τίς ἂν σ' ὀρμώμενον ἐς προὔπτον Ἄιδην οὐ καταστένοι, κάσι; Ο. Κ. 1439—1440.

II. Ἡ οἰκία.

1. Ἡ σποδὸς ἀντὶ τῆς ἐστίας. ὄρας μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα βωμοῖς τοῖς σοῖς . . . ἐπ' Ἴσμηνοῦ τε μαντεῖα σποδῶ. Ο. Τ. 15—21.

2. Τὸ φῶς ἀντὶ τῆς λαμπάδος. ἐνταῦθά νυν χρὴ . . . σῶμα τοῦμὸν ἐμβαλεῖν, καὶ πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας πρῆσαι. Τραχ. 1193—1199.

III. Ἡ μυθολογία.

1. Ἡ δύναμις ἀντὶ τοῦ Διός. ἀγνὸν Ζηνὸς ὑφίστου σέβας. Φιλ. 1289.

2. Ἡ δύναμις ἀντὶ τοῦ θεοῦ τοῦ ποταμοῦ. ἦν ποταμοῦ σθένος. Τραχ. 507.

IV. Ἡ ἱερουργία.

Τὸ πτηνὸν ἀντὶ τοῦ προγνωστικοῦ σημείου. ὄρνιθι γάρ καὶ τὴν τότε αἰσίῳ τύχην παρέσχεας ἡμῖν. Ο. Τ. 52—53.

V. Ὁ πολιτικὸς βίος.

1. Ἡ κυριαρχία ἀντὶ τοῦ κυριάρχου. κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν τυραννίδος οὔτω πεσοῦσης εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναί; Ο. Τ. 128—129.

2. Ὁ βαθμὸς τοῦ θρόνου ἀντὶ τοῦ νόμου. ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον προσέπεσες. Ἀντ. 854—855.

VI. Ὁ πόλεμος.

1. Ὁ ἄρχης ἀντὶ τῆς μάχης. — 1. ἐξεμέμφω πρὶν δὴ ποτε θουρίῳ κρατοῦντ' ἐν Ἄρει. ΑἹ. 612—613. — 2. στυγε-
ρῶν ἔδειξε ὕπλων Ἑλλάσι κοινὸν Ἄρη. 1195—1196. — 3.
δαινὸς ὁ προσχώρων Ἄρης. Ο. Κ. 1065.

2. Τὸ δόρυ ἀντὶ τῆς μάχης. — 1. θανόντ' ἂν οἰμώξειαν
ἐν χρεῖᾳ δορός. ΑἹ. 963. — 2. ἐν τροπῇ δορὸς ἐρρύσατ' ἐλθὼν
μοῦνος. 1275—1276. — 3. πρῶτοι καλοῦνται καὶ τετίμηνται
δόρει. Ο. Κ. 1304. — 4. τὰ πρῶτα μὲν δόρει κρατύνων.
1313—1314. — 5. μήτε γῆς ἐμφυλίου δόρει κρατῆσαι μήτε
νοστήσαι ποτε τὸ κοῖλον Ἄργος. 1385—1387.

3. Τὸ δόρυ ἀντὶ τοῦ πολέμου. — 1. σὺ γάρ μοι πατρίδ'
ἤστωσας δόρει. ΑἹ. 515. — 2. τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα
δόρει διασκεδῶσιν. Ο. Κ. 619—620. 3. ἥρει τῶνδ' ἀνάστατον
δόρει χῶραν. Τραχ. 240—241.

4. Τὸ δόρυ ἀντὶ τῆς βοηθείας. ἢ χαλκοθώραξ ἦντιν'
Ἐνυάλιος μομφάν ἔχων ξυνοῦ δορὸς ἐννουχίαις μαχαναῖς ἐτίσατο
λώβαν. ΑἹ 179—181.

5. Τὸ δόρυ ἀντὶ τῆς λείας. ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακὸν, τὸν ἐκ
δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον. ΑἹ. 1012—1013.

6. Ἡ αἰχμὴ ἀντὶ τοῦ ἡγήτορος. — 1. τὸν ἐπτάλογχον ἐς
Θήβας στόλον ξὺν τοῖσδ' ἐγείρας. Ο. Κ. 1305—1306. — 2.
σὺν ἐπτὰ τάξεσιν σὺν ἐπτὰ τε λόγχαις τὸ Θήβης πεδῖον ἀμψε-
στᾶσι πᾶν. 1311—1312.

7. Ὁ δρόμος ἀντὶ τῆς τάξεως τῶν μαχομένων. ἦδε σὺν
μάχῃ δορὸς τροπὰς καταρρήγνυσι. Ἀντ. 674—675.

VII. Ἡ θήρα.

Ἡ τροφὴ ἀντὶ τοῦ βέλους. χειρὶ πάλλων τὰν ἐμὰν μελέου
τροφάν. Φιλ. 1125—1126.

VIII. Ἡ μελισσοουργία.

Ἡ μέλισσα ἀντὶ τοῦ μέλιτος. — 1. ΟΙ. τοῦ τόνδε πλή-
 σας θῶ; διδάσκει καὶ τόδε. ΧΟ. ὕδατος, μελίσσης. Ο. Κ.
 480—481. — 2. γλώσσης μελίσσης τῷ κατερρυηκότι.
 Ἀποσπ. 167.

IX. Ἡ ἀμπελοουργία.

Ἡ μέθη ἀντὶ τοῦ οἴνου. ὑπερπλησθεῖς μέθη. Ο. Τ. 779.

X. Ἡ γεωργία.

1. Ἡ ἀροτρίασις ἀντὶ τῆς σπορῆς. εὐχομαι θεοὺς μήτ'
 ἄριστον αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινὰ μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας. Ο.
 Τ. 269—271.

2. Τὸ θέρος ἀντὶ τῆς σπορᾶς. ἥτις . . . θέρος θερισθῇ
 ξανθόν. Ἀποσπ. 587.

XI. Ἡ ναυτιλία.

1. Ἡ κωπηλασία ἀντὶ τοῦ πλοίου. ὦρα . . . θοὸν
 εἰρεσίας ζυγὸν ἰζόμενον ποντοπόρῳ ναὶ μεθεῖναι. Αἴ. 245—250.

2. Τὸ πλατὸν μέρος τῆς κώπης ἀντὶ τοῦ ἀνέμου. κἀγὼ
 πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ κατηγόμην. Φιλ. 355—356.

XII. Ἡ φύσις.

α) Τὸ πῦρ.

Ἦφαιστος ἀντὶ τοῦ πυρός. — 1. ἔβα, πρὶν . . .
 στεφάνωμα πύργων πευκάενθ' Ἦφαιστον ἐλεῖν. Ἀντ. 120—122.
 — 2. ἐκ δὲ θυράτων Ἦφαιστος οὐκ ἔλαμπεν. 1006—1007.

β) Τὸ ὕδωρ.

Ἡ πηγὴ ἀντὶ τοῦ ὕδατος. ΟΙ. ἡ τοῖσδε κλωσσοῖς οἷς λέγεις χέω τάδε; ΧΟ. τρισσάς γε πηγάς. Ο. Κ. 478—479.

γ) Τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα.

Ἡ ἀροτρίασις ἀντὶ τῆς ἀνοίξεως. — 1. τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον ἐν μήκει χρόνου Λυδῇ γυναικί φασί νιν πονεῖν. Τραχ. 69—70. — 2. δωδέκατος ἄροτος. 825.

Γ) Οἱ τρόποι τῆς ἀναλογίας.

I. Ὁ ἄνθρωπος.

1. Ἡ κεφαλὴ. Ἰ. Γ, XXIV, 28.

2. Ἡ κόμη. ἤκεν κομήτην (πτερωτόν) ἰόν. Τραχ. 567.

3. Τὸ ἀνάδημα. ὅπωπα δ' οὐ μάλα . . . Ἰξίον' ἀν' ἄμπυκα (τροχόν) δὴ δρομάδ' ὥς ἔβαλ' ὁ παγκρατῆς Κρόνου παῖς. Φιλ. 676—678.

4. Ὁ ὀφθαλμός. — 1. καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμός (παρηγορία) οἱ πατρὸς τάφοι. Ο. Τ. 987. — 2. φιλὸν ὄμμ' (ἢ θυγάτηρ) ἀποσπάτας πρὸς ὄμμασιν ταῖς πρόσθεν ἐξοίχει βίᾱ. Ο. Κ. 866—867. — 3. ὦ κρατιστεῶν κατ' ὄμμα (τὸ φῶς). Τραχ. 102.

5. Τὸ βλέφαρον. ἀκτὺς αἰλίου . . . ἐφάνθης ποτ', ὦ χρυσέας ἀμέρας βλέφαρον (τὸ φῶς). Ἀντ. 100—104.

6. Ἡ ὄρασις. — 1. ὦ Σκαρμάνδριοι γείτονες ῥοαὶ . . . οὐκέτ' ἄνδρα μὴ τόνδ' ἴδῃτ', . . . οἷον οὗτινα Τροία δέρχθη. Αἴ. 417—425. — 2. σὲ δ' ὑπὲρ διλόφοιο πέτρας στέροφ' ὅπωπε λιγνός. Ἀντ. 1126—1127. — 3. δεινῶς ἀθυρῶ μὴ βλέπων (μὴ λέγων τὴν ἀλήθειαν) ὁ μάντις ἦ. Ο. Τ. 747. — 4. μήδ' ὄψεταί νιν μήτε φέγγος ἡλίου μήθ' ἔρκος ἱρὸν μήτ' ἐφέστιον

σέλας. Τραχ. 606—607. 5. ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' (σοφίζομένη) ἀεὶ ψυχὴ. Φιλ. 1013—1014.

7. Ἡ ἀχρόασις. Ἰ. Γ, II, 8.

8. Ἡ ἐπαίσθησις. ὦ φάος ἀγνὸν καὶ γῆς ἰσόμοιρ' ἀήρ, . . . πολλὰς δ' ἀντήρεις ἥσθου στέρνων πληγὰς. Ἥλ. 86—90.

9. Ἡ κλεισις τῶν ὀρμμάτων. ἀνατέτροφας ὅτι καὶ μύση (ἢ σιγῇ). Τραχ. 1008.

10. Ἡ ἀρσενιχότης. — 1. πολλὸν δ' ἄρσεν' (στερεόν) ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ ἄγριον ἔλαιον. Τραχ. 1196—1197. — 2. κτύπος ἄρσην (δυνατός) πόντου προβολῆς. Φιλ. 1455.

11. Ἡ μήτηρ. — 1. Σκῆρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ (ὁ γενέθλιος τόπος) ἔφυ. Φιλ. 326. — 2. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ (ἢ αἰτία) γένηται, τᾶλλα παιδεύει κακοῦς. 1360—1361.

12. Ἡ τίτθη καὶ ὁ παῖς. εἶπε γὰρ ἄλλοτ' ἄλλα τότ' ἂν εἰλυόμενος, παῖς ἄτερ ὥς φίλας τιθήνας. Φιλ. 701—702. *Παραβολή.*

13. Ὁ θηλασμός· πότνια σεμνὰ τιθηνοῦται (ἢ διοίχσεις) τέλη θνατοῖσιν. Ο. Κ. 1050—1051.

14. Ἡ ἀποχοίμησις. Μυρτίλος ἐκοιμάθη (ὁ θάνατος). Ἥλ. 509.

15. Τὸ γῆρας. θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆρας (ἢ πρᾶυνσις) ἐστὶν ἄλλο πλὴν θανεῖν Ο. Κ. 954—955.

16. Ὁ παγκρατὴς ὕπνος. Ἰ. Γ, XXV, ζ, 12.

17. Ἡ αὖπνία καὶ ἡ περιπλάνησις. οὐδ' ἄπνιοι (ἀείροοι) κρῆναι μινύθουσιν Κηφισοῦ νομάδες (μεριζόμεναι) ῥεέθρων. Ο. Κ. 685—687. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

18. Ἡ ὄσφρησις. Λάκωνος ὀσμᾶσθαι (ἢ ἀχρόασις) λόγου. Ἀποσπ. 186.

19. Ἡ αἰμόρροια. πολλὰς δ' ἀντήρεις ἥσθου στέρνων πληγὰς αἵμασσομένων (τὸ ἄλγος). Ἥλ. 89—90.

20. Ὁ στεναγμός. — 1. Ἰ. Γ, XXV, ζ, 12. — 2. καὶ

νὸν . . . μολεῖν καθαρσίῳ ποδὶ Παρνασίαν ὑπὲρ κλιτὸν, ἣ στο-
νόεντα (παταγοῦντα) πορθμὸν. Ἀντ. 1140—1145.

21. 'Ο ὀδυρμὸς καὶ ἡ ἄρσενικότης. λίμνης ἤλθον ἡχού-
σης γόους (ὁ τάραχος) Ἀχέροντος δέυπληγος ἄρσενας (μεγά-
λας) χράς. Ἀποσπ. 469. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

22. 'Η ἀνάμνησις. ὦ τρεῖς κέλευθοι . . . ἄρα μου μέ-
μνησθ'; O. T. 1398—1401.

23. 'Η συνείδησις. τὰ δὲ παννουχίδων ἤδη στουγεραὶ ξυνί-
σας' εὖναί μογερῶν οἴκων. 'Ηλ. 92—93.

24. 'Ο οἶκος. ὦ . . . Ἀθῆναι τιμιωτάτῃ πόλιν, οἰκτεῖρατ'
ἀνδρὸς Οἰδίου τόδ' ἄθλιον εἶδωλον. O. K. 107—110.

25. 'Ο δρόμος. λήγει δ' ἔρις δραμοῦτα (ἡ ἀνάπτυξις).
Αἴ. 731.

26. Τὸ ἄλμα. θρώσκει δ' αὖ θρώσκει (μαίνεται) δειλαία
. . . νότος. Τραχ. 1026—1030.

27. 'Η ὥθησις. — 1. εἴτ' ὀνειδέσιν ἤρασσον (ἡ ὑπερ-
βάρυνσις). Αἴ. 724—725. — 2. κἀγὼ χολωθεῖς εὐθὺς ἤρασ-
σον (ἡ λοιδορήσις) κακοῖς τοῖς πάσιν. Φιλ. 374—375.

II. 'Η οἰκία.

1. 'Ο οὐδός. ὃν ἐπιστεῖβεις τόπον, χθονὸς καλεῖται τῆσδε
χαλκόπους ὁδός (ἡ εἴσοδος). O. K. 56—57.

2. Τὸ κλειῖθρον. — 1. χρυσέα κλῆς (ἡ σιωπή) ἐπὶ
γλώσσῃ βέβακε προσπόλων Εὐμολπιδᾶν. O. K. 1051—1052.
— 2. μὴ μοι κρυφαῖον μηδὲν ἐξείπης ἔπος· κληῖθρον (ἡ ἀσφά-
λεια) γὰρ οὐδέν. Ἀποσπ. 673. — 3. θάρσει. μέγας σοι τοῦδ'
ἐγὼ φόβου μοχλός (ἡ ὑπεράσπισις). 699.

3. 'Η διάνοιξις τῆς κεκλειμένης πόλιν. ψυχῆς ἀνοῖ-
ξαι τὴν κεκλημένην πόλιν (ἡ προδοσία τῶν ἀπορρηγῶν).
Ἀποσπ. 467.

4. 'Η διάνοιξις. μὴ πρὸς ξενίας ἀνοίξης (ἡ ἐρώτησις)
τάς σᾶς, πέπον, ἔργ' ἀναιδῆ. O. K. 515—516.

5. Ἡ ἀπόκλεισις. — 1. γλῶσσαν ἐγκλήσας (ἢ σιωπῇ) ἔχει. Ἀντ. 180. — 2. τούτοις τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν λέγοιτ' ἄν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλήροι (ἢ κατακράτησις) φόβος. 504—505.

6. Τὸ δωμάτιον. ἐς μέγαν θάλαμον (ἢ θάλασσα) Ἀμφι-
τρίτας. Ο. Τ. 194.

7. Ἡ ἐστία. ΑΝ. ἥμερος ἔχει με. ΙΣ. τίς; ΑΝ. τὰν
χθόνιον ἐστίαν (τὸ ἀναπαντήριον) ἰδεῖν. Ο. Κ. 1725—1726.

8. Ἡ ἐστία (καὶ ἡ ἀκρόασις). ὦ πρῶρα, λοιβῆς Ἑστία
(ὁ τόπος) κλύεις τάδε. Ἀποσπ. 650. Πολυχρωμικὸν σύμ-
πλεγμα δύο μεταφορῶν.

9. Ἡ κλίνη. κρύψον νιν, ἔνθα μὴ ποτ' εἰς εὐνὴν (ὁ τάφος)
πατρὸς τούτων πρόσσεισι μηδέν. Ἡλ. 436—437.

10. Ἡ λαμπάς. οὐκέτι μοι τόδε λαμπάδος (ὁ ἥλιος) ἶρὸν
ὄμμα θέμις ὄραν. Ἀντ. 877—880.

11. Ἡ μέτρησις. εἰ χρή τι κἀμὲ μὴ ξυναλλάξαντά πω,
πρέσβεις, σταθμᾶσθαι (ὁ εἰκασμός), τὸν βοτῆρ' ὄραν δοκῶ.
Ο. Τ. 1110—1111.

12. Ἡ ῥάβδος τοῦ ζυγοῦ. ὅταν δὲ δαίμων ἀνδρὸς εὐτυ-
χοῦς τὸ πρὶν πλάσσειγ' (ἢ εὐτυχία) ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντρο-
πον, τὰ πολλὰ φροῦδα καὶ καλῶς εἰρημένα. Ἀποσπ. 964.

13. Ἡ ὄπτησις. ἐνθάλλπεται μὲν αὐτὸς, ἐξοπτᾷ (ἢ γοητεία)
δ' ἐμέ. Ἀποσπ. 421.

14. Ἡ εὐωχία. δαίνονται (μαίνεται) γὰρ αὐὶ πάλιν. Τραχ.
1088.

III. Αἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων ἐν γένει.

1. Ἡ κατακράτησις. ἰὼ πόρρι ἀλίρροθοι . . . πολὺν πολὺν
με δαρὸν τε δὴ κατείχετ'. Αἴ. 412—415.

2. Ἡ δεξίωσις. — 1. ὄλβιος, ὃν ἅ κλεινὰ γὰ ποτε Μυκη-
ναίων δέξεται εὐπατρίδαν. Ἡλ. 160—162. — 2. Τυρσηνικὸς
κόλπος Λιγυστική τε γῆ σε δέξεται. Ἀποσπ. 527.

3. Ἡ δεξίωσις καὶ ἡ θανάτωσις. ἰὼ Κιθαιρῶν, τί μ'

ἐδέχου, τί μ' οὐ λαβὼν ἔκτεινας εὐθύς. Ο. Τ. 1391—1392.
Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

4. Ἡ πέμψις. — 1. ὦ κλεινὰ Σαλαμίς, . . . ὃν ἐπέμψω . . .
 νῦν . . . φίλοις μέγα πένθος ἡŷρηται. ΑἹ. 596—615. — 2. σὲ
 Νυσαίων ὀρέων κισσῆρεις ὄχθαι ἧλώρα τ' ἀκτὰ πολυστάφυλος
 πέμπει. Ἀντ. 1131—1133.

5. Ἡ κλοπή. ὦρα τιν' ἤδη κάρα καλύμμασιν κρυψάμενον
 ποδοῖν κλοπᾶν (ὁ δρόμος) ἀρέσθαι. ΑἹ. 245.

6. Ἡ ὁρμή. οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδᾶ, . . . ὅτε οἱ παγγάλ-
 κων ἀνταῖα γενύων ὠρμάθη πλαγὰ. Ἡλ. 194—197.

7. Ἡ ἀρπαγή. ὦν ἀφαρπάζειν (ἢ κρυφαῖα παρατήρησις)
 φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος. Τραχ. 548—549.

8. Ὁ φόνος. γένυς, ἃ νιν κατέπεφνεν. Ἡλ. 485—486.

9. Οἱ τὴν δρῦν σχίζοντες ξυλοτόμοι. μήτηρ δ' ἡμῇ χῶ
 κοινολεχῆς Αἰγισθος ὅπως δρῦν ὕλοτόμοι σχίζουσι κάρα φοι-
 νίῳ πελέκει. Ἡλ. 97—99. *Παραβολή.*

10. Ἡ γραφή. ταῦτ' ἐπίστω, καὶ γράφου (ἢ σημειώσεις)
 φρενῶν ἔσω. Φιλ 1325.

11. Ὁ γραφικὸς πίναξ. θεὸς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι (ἢ
 μνήμῃ) τοὺς ἐμοὺς λόγους. Ἀποσπ. 535.

12. Ὁ κύβος. ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι (ἢ
 εὐτυχία). Ἀποσπ. 762.

13. Ὁ κυβευτὴς καὶ ὁ πεσὼν κύβος. στέργειν δὲ τὰκ-
 πεσόντα καὶ θέσθαι πρέπει σοφὸν κυβευτήν (ὅστις τολμᾷ τι,
 πρέπει νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὸ ἀποτέλεσμα καὶ πρέπει νὰ προσ-
 παθῇ νὰ βελτιώσῃ αὐτὸ κατὰ τὸ ἐνόν). Ἀποσπ. 686. *Ἀλλη-
 γορία.*

IV. Ἡ μυθολογία.

Τὸ Ἑρῆος. I. Γ, XXIV, 26.

V. Ἡ ποίησις.

Ἡ ἀπαγγελία τῶν στίχων κατὰ τὸ μέτρον. τί δὲ ῥυθμί-
ζεις (ἢ ἔρευνα) τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; Ἀντ. 318.

VI. Ἡ μουσική.

Ὁ αὐλητής, ὅστις αὐλεῖ μεγάλοις αὐλοῖς καὶ φυσᾷ ἀμέ-
τρως ἄνευ φορβειᾶς, δηλαδὴ ἄνευ δερματίνου περιστομίου, ὃ τι
ἐφόρουν οἱ αὐληταί, ἵνα μετριάζωσι τὸν ἥχον τοῦ αὐλοῦ.
φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι, ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι
φορβειᾶς ἄτερ (εἶναι ἀκόλαστος). Ἀποσπ. 753. Ἀλληγορία.

VII. Ἡ γυμναστική.

Ἡ γυμναστική. οὐδ' ἀγύμναστον (ἄνευ πόνων) μ' εἶαν
ἔοικεν ἢ τάλαινα διάβορος νόσος. Τραχ. 1083—1084.

VIII. Οἱ ἀγῶνες.

1. Ἡ βαλβίς τοῦ σταδίου. παλτῷ ῥίπτει πυρὶ βαλβίδων
(ἢ ἑπαλξίς) ἐπ' ἄκρων ἤδη νίκην ὀρμῶντ' ἀλαλάξει. Ἀντ.
131—133.

2. Ὁ πύκτης. Ἐρωτι μὲν νυν ὅστις ἀντανίσταται πύκτης.
ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ. Τραχ. 441—442. Παρά-
βολή.

3. Ὁ στέφανος. ἔβα, πρὶν . . . στεφάνωμα (ἢ ἑπαλξίς)
πύργων πευκάενδ' Ἡφαιστον ἐλεῖν. Ἀντ. 120—122.

IX. Ἡ ἀρχιτεκτονική.

1. Ὁ τέκτων. εὖ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος σύγκολλα
τάμφοῖν εἰς μέτον τεκταίνεται (ἢ ἔγνωσις). Ἀποσπ. 745.

2. Ὁ τέκτων καὶ ἡ στάθμη. Ἦσον μετρῶν ὀφθαλμὸν, ὥστε τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανὼν. Ἀποσπ. 421. *Παραβολή.*

X. Ἡ ἀνδριαντοποιία.

Ὁ λίγδος, δηλ. τὰ χωνευτήριον τῶν μεταλλουργῶν. ἀσπίς μὲν ἡμῖν λίγδος ὡς πυκνομματαί. Ἀποσπ. 33. *Παραβολή.*

XI. Ἡ σιδηρουργική.

1. Ὁ εὐθραυστος σκληρὸς σίδηρος. τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον ὅπτην ἐκ πυρὸς περισκελῇ θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλείστ' ἂν εἰσίδοις (ἐὰν δὲν ὑποχωρεῖς, θ' ἀπολεσθῇς). Ἀντ. 474—476. *Ἀλληγορία.*

2. Ὁ μαλακὸς σίδηρος. κἀγὼ γάρ, ὃς τὰ δεῖν' ἐκαρτέρουν τότε, βαφῇ σίδηρος ὥς ἐθελύνθην στόμα. ΑἹ 650—651. *Παραβολή.*

XII. Ἡ ἱατρική.

1. Ἡ ἰατροευσίς. ἄναξ, Ποσειδᾶν, ἵπποισιν τὸν ἀκροστήρα (θαμάζοντα) χαλινὸν πρῶταισι ταῖσδε κτίσας ἀγριαῖς. Ο. Κ. 713—715.

2. Ὁ σοφὸς ἰατρός καὶ τὸ τομὴν χρειάζομενον τραῦμα. οὐ πρὸς ἱατροῦ σιφοῦ θρηγεῖν ἐπιδᾶς πρὸς τομῶντι πῆματι (ὁ σοφὸς συγγενῆς δὲν προσπαθεῖ νὰ βοηθήσῃ διὰ κλαυθμῶν τὸν συγγενῆ). ΑἹ. 581—582. *Ἀλληγορία.*

3. Ὁ ἰατρός, ἡ νόσος καὶ τὸ φάρμακον. ὅστις . . . μεῖζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον, ἰατρός ἐστιν οὐκ ἐπιστήμων κακῶν (ὅστις τὸ κακὸν διὰ πολὺν αὐστηρῶν μέσων θέλει νὰ βελτιώσῃ, εἶναι ἀνόητος). Ἀποσπ. 514. *Ἀλληγορία.*

XIII. Ὁ πολιτικὸς βίος.

1. Ἡ φρουρά. ὄρω, φίλοι γυναῖκες, οὐδέ μ' ὄμματος φρουράν (ἢ προσοχή) παρήλθε. Τραχ. 225—226.

2. Ὁ διὰ κλήρου γῆν λαβὼν ἄποικος. αἰδεσθαι δὲ μητέρα πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον (μέτοχον). Αἴ. 507—508.

3. Ὁ δραπετέης δοῦλος. — 1. ἤλθ' ἐναντίος, οὐ δραπετέην (ψευδῇ) τὸν κληρὸν ἐς μέσον καθείς. Αἴ. 1284—1285. — 2. δοῦλον γὰρ ἐν δεσμοῖσι δραπετέης ἀνὴρ κῶλον ποδισθεὶς πᾶν πρὸς ἡδονὴν λέγει (ὁ δραπετεύων ἀνὴρ συλληφθεὶς πάντα πρὸς χάριν λέγει). Ἀποσπ. 60. Ἀλληγορία.

4. Ἡ δραπετέις δούλη. εὐναῖος εἴη, δραπετέτιν (ἐπισφαλῇ) στέγην ἔχων. Ἀποσπ. 184.

XIV. Ὁ πόλεμος.

1. Ὁ πόλεμος. τίκτους' αἰεὶ ψυχᾷ πολέμους (ἐχθρικούς ιδέας). Ἡλ. 218—219.

2. Ὁ στρατός. στρατὸς (ὁ λαός) δ' ὅπως ὄρᾳ νιν ἐκπεπτωκότα δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν. Ἡλ. 749—750.

3. Ἡ ἐξόπλισις. σὺ γὰρ πάγκλυτον αἰῶνα κοινὸν εἶλον, τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα (ἢ πρόκλησις). Ἡλ. 1085—1086.

4. Ἡ σάλπιγξ. ὦ φθέγμ' Ἀθάνας . . . ὡς εὐμαθὲς σου . . . φώνημ' ἀκούω . . . χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς. Αἴ. 14—17. Παραβολή.

5. Τὸ δόρυ. νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος, οὐδ' ἐνὶ φροντίδος ἔγχος (ἢ ἄμυνα). Ο. Τ. 168—170.

6. Ἡ αἰχμή. ὁμμάτων ἀπο λόγχας (τὸ ποθεινὸν βλέμμα) ἀφίησιν. Ἀποσπ. 169.

7. Ἡ ῥίψις τοῦ δόρατος. ἢ καὶ πρὸς Ἀτρεΐδαισιν ἤχησας χέρα (ἢ προσβολή). Αἴ. 97.

8. Τὸ τόξον. ἐδίδαξεν . . . δύσομβρα φεύγειν βέλη (ὁ ὄμβρος) Ἀντ. 355—359.

9. Τὸ τόξευμα. καθ' ὑπερβολὴν τοξεύσας (ἢ εὗρεσις τοῦ ἀπορορήτου) ἐκράτησε τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου. Ο. Τ. 1196—1197.

10. Ὁ τοξότης καὶ τὸ τόξευμα. τοιαῦτά σου, λυπεῖς γὰρ, ὥστε τοξότης ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα βέβαια. Ἀντ. 1084—1086. *Παραβολή.*

11. Οἱ τοξόται, ὁ σκοπὸς καὶ τὸ τόξευμα. πάντες ὥστε τοξόται σκοποῦ τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε. Ἀντ. 1033—1034. *Παραβολή.*

12. Ἡ γύμνωσις τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ. ἐν αἰόλα νῦξ ἐναριζομένα (ὁ ἀφανισμός) τίκτει κατευνάξει τε, φλογιζόμενον Ἄλιον αἰτῶ. Τραχ. 94—95.

13. Ὁ πύργος. θανάτων δ' ἐμᾶ χώρα πύργος (ὁ ὑπερασπιστής) ἀνέστα. Ο. Τ. 1200—1201.

14. Ὁ πύργος (καὶ τὸ πλοῖον). οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος (ἢ πόλις) οὔτε ναῦς (ἢ πόλις) ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω. Ο. Τ. 56—57. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

15. Ἡ ἐκπόρθησις. — 1. ὄλῳλα, διαπεπόρθημαι (ὁ ἀφανισμός) φίλοι. ΑἹ. 896. — 2. τυφλῆς ὅπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι (ὁ ἀφανισμός) τάλας. Τραχ. 1104.

XV. Ἡ θήρα.

1. Ἡ κυνηγεσία. — 1. δέδορκα σε πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον (ἢ κατασκόπευσις). ΑἹ. 1—2. — 2. ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικάις ὁρῶ Ἀΐαντος . . . κυνηγετοῦντα (ἢ φυλαχή). 3—5. — 3. πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυναγία (ἢ κατασκόπευσις). 37. — 4. θήραν (ὁ διωγμός) ἔχων. 564. — 5. θηρᾶν (ἢ ζήτησις) οὐ πρέπει τὰμύχανα. Ἀντ. 92. — 6. σὺν δέ νιν θηρώμεθ' (ἢ σύλληψις). 432—433. — 7. τυραννίδα θηρᾶν (ἢ ἐπιδίωξις). Ο. Τ. 541—542. — 8. σ' εἶλε θηρῶνθ' (ὁ διωγμός) ἢ τύχη. Ο. Κ. 1026. — 9. θηρᾶσθαι (ἢ ζήτησις)

κενά. Ἡλ. 1054. — 10. θηρατέ' (ἢ σύλληψις) οὖν γίγναιτ' ἄν. Φιλ. 116. — 11. οὓς ἐθήρων (ὁ διωγμός) πρόσθε θηράσουσιν (ὁ διωγμός) 958. — 12. ὦ χεῖρες . . . συνθηρώμεναι (ἢ ἐκνίχσεις). 1004—1005. — 13. μ' ἐθηράσω (ἢ σύλληψις). 1007. — 14. λύγγα θηρατηρίαν (ἢ γοητεία). Ἀποσπ. 421. — 15. φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν (ὁ φόνος) νεοῦς. 498.

2. Ἡ λεία. — 1. τήνδ' ἐγχειρούμην ἄγραν (ὁ συλληφθεῖς). Ο. Κ. 950. — 2. τὸν εὐαγρον (τελεσφόρον) τελειῶσαι λόχον. 1089. — 3. ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον θήραν (ἢ ἄγρα) καλήν. Φιλ. 609. — 4. θήραν (ἢ ἄγρα) τήνδ' ἁλίως ἔχομεν τόξων. 839—840.

3. Ἡ ἵχνευσις. — 1. κεῖνον γὰρ, οὐδέν' ἄλλον, ἵχνεύω (ἢ ζήτησις) πάλαι. Αἴ. 20. — 2. διώκων κἀξιχνοσκοπούμενος (ἢ ζήτησις). 997. — 3. οὐ γὰρ ἄν μακρὰν ἵχνευον (ἢ ἔρουνα) αὐτό. Ο. Τ. 220—221. — 4. ἄνδρα πάντ' ἵχνεύειν (ἢ ζήτησις). 475. — 5. ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν (ἢ ζήτησις). Τραχ. 271.

4. Τὸ ἵχνος. ἵχνος (τὸ σημεῖον) παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας Ο. Τ. 109.

5. Ὁ θηρευτῆς κύων. — 1. εὖ δέ σ' ἐκφέρει κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὐρινος βάσις. Αἴ. 7—8. Παραβολή. — 2. βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι μετὰδρομοι κακῶν πανουργημάτων ἄφυκτοι κύνες (οἱ ἐκδιχῆται). Ἡλ. 1386—1388.

6. Τὸ δίχτυον. — 1. ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις ὥτρυνον, εἰσέβαλον εἰς ἔρκη (ὁ δόλος) κακά. Αἴ. 59—60. — 2. ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δικτύοις (ἢ περιστάσις) ἀλίσκεται. Ἀποσπ. 671.

XVI. Ἡ ἀλιευτική.

Τὸ ἀλιευτικὸν δίχτυον. καθήψεν ὥμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων ὕφαντὸν ἀμφίβληστρον (τὸ ἔνδυμα). Τραχ. 1051—1052.

XVII. Ἡ ἵπποτροφία καὶ ἡ ἵπποδρομία.

1. Ὁ τὰ ὦτα ἐφιστᾶν ὄρθια εὐγενὴς ἵππος. ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενής, καὶ ἡ γέρων, ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν, ἀλλ' ὀρθὸν οὕς ἵστησιν, ὡσαύτως δὲ σὺ ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις καὶ τὸς ἐν πρώτοις ἔπει. Ἡλ. 25—28. *Παραβολή.*

2. Ὁ μικρῷ χαλινῷ δαμασθεὶς εὐγενὴς ἵππος. μικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους ἵππους καταρτυθέντας (οἱ μὴ ἐνδίδοντες εὐκόλως κατανικῶνται). Ἀντ. 477—478. *Ἀλληγορία.*

3. Ὁ χαλινός. ὁξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ (ἡ ἀνάγκη). Ἀντ. 109.

4. Τὸ στόμιον. — 1. ὄρων νεκρὸν στόμια (ἡ προσταγή) δέχεται τὰμά. Ἡλ. 1461—1462. — 2. ὦ ψυχὴ σκληρὰ χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον (ἡ αὐτοκρατεία) παρέχουσ' ἀνάπαυε βοήν. Τραχ. 1260—1262.

5. Ἡ πῶλος, ἦντινα συλλαμβάνοντες οἱ ἵπποκόμοι ἐν τῇ μάνδρᾳ ἀποκόπτουσι τὴν ξανθὴν χαίτην αὐτῆς, (ἡ σπορά καὶ ὁ θερισμός). κόμης δὲ πένθος λαγχάνω πώλου δίκην, ἥτις συναρπασθεῖσα βουκόλων ὑπο μάνδραις ἐν ἵππειαισιν ἀγρίᾳ χερὶ θέρος (τὸ μὲν θέρος ὡς μετωνυμία ἀντὶ τῆς σπορᾶς, ἡ δὲ σπορά ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς χαίτης) θερισθῇ (ὁ θερισμός ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ἀποκοπῆς) ξανθὸν ἀχένων ἀπο. Ἀποσπ. 587. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ δύο μεταφορῶν.*

6. Ὁ καλῶς τρεφόμενος πῶλος. σὺ δὲ σφαδάζεις, πῶλος ὡς εὐφορβία. Ἀποσπ. 727. *Παραβολή.*

7. Ἡ χαίτη. τυφῶς ἀείρας σκηπτὸν . . . πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην (τὸ φύλλωμα). Ἀντ. 418—419.

8. Ἡ γύμνασις τῶν πῶλων. ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς δεῖ πωλοδαμνεῖν (ἡ ἐκπαίδευσις). Αἴ. 548—549.

9. Τὸ ζεῦγος. οὔχεται τέκνων ἀποσπάσας μου τὴν μόνην ξυνωρίδα (τὰς δύο θυγατέρας). Ο. Κ. 894—895.

10. Ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ τεθρίππου δεδεμένος παράσειρος ἵππος. ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων μέγας Ἄρης δεξιόσειρος (σθυναρός). Ἀντ. 139—140.

11. Ἡ μεταστροφὴ εἰς τὸ ἕτερον κῶλον τοῦ διαύλου. κάμψειν (ἢ ἀποπεράτωσις) ταλαίπωρον βίον. Ο. Κ. 91.

XVIII. Ἡ κτηνοτροφία.

1. Ἡ βόσκησις. — 1. κούφοις πνεύμασι βόσκου (ἢ διασκέδασις). ΑἹ. 558. — 2. γηροβόσκος (ὁ ἐπιμελητής) εἰσαεί. 570. — 3. ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι (ἔχω ἐλπίδα). Ἀντ. 1246. — 4. τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν (τρέφουσαν) φλόγα. Ο. Τ. 1425. — 5. τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιούτῳ βόσκεται (ὁ βίος) χώροισιν αὐτοῦ. Τραχ. 144—145. — 6. ἐν λιμῷ τε καὶ κακοῖσι βόσκων (τρέφων) τὴν ἀδηφάγον νόσον. Φιλ. 312—313. — 7. οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν (ἢ μανία). 1167. — 8. μὰ τὴν ἐκείνου δειλίαν, ἣ βόσκεται (κατέχεται). Ἀποσπ. 144. — 9. βόσκει (κατέχει) δὲ τοὺς μὲν μοῖρα δυσαμερίας, τοὺς δ' ὄλβος ἡμῶν. 518. — 10. ἐλπίς γὰρ ἡ βόσκουσα (τρέφουσα) τοὺς πολλοὺς βροτῶν. 687.

2. Τὸ ὁμοῦ βοσχόμενον κτῆνος. — 1. αἱ δὲ σύννομοι (αἱ σύζυγοι) τᾶξω βίου τροφεία παρσύνουσ' αἰεί. Ο. Κ. 340—341. — 2. ζῶ βίον μοχθηρὸν, ἔκ τε σοῦ κακοῖς πολλοῖς αἰεὶ ξυνοῦσα τοῦ τε συννόμου (ὁ σύζυγος). Ἡλ. 599—600. — 3. ἣ που ἐλαινὸν ὄρᾳς, φρένας εἴ τινας ἔχεις, τὸν Ἡράκλειον ξύννομον (ὁ φίλος). Φιλ. 1130—1132.

3. Τὸ μόνως βοσχόμενον κτῆνος. νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας (ἰσχυρογνώμων) φίλοις μέγα πένθος ἡῦρηται. ΑἹ. 614—615.

4. Ὁ ἐγκαταλελειμμένος μόσχος. καπὸ μητρὸς ἄφαρ βέβακεν ὥστε πόρτις ἐρήμα. Τραχ. 529—530. Παραβολή.

5. Ὁ ἐργαζόμενος βοῦς. ὁδ' ἀνὴρ οὐ πρὶν ἂν φάγη καλῶς ὅμοια καὶ βοῦς ἐργάτης, ἐργάζεται. Ἀποσπ. 149. Παραβολή.

6. 'Ο ταῦρος. φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν ἀνά τ' ἄντρα παῖ πέτρας ἄτε ταῦρος. Ο. Τ. 476—478. *Παραβολή.*

7. 'Ο μυκῶμενος ταῦρος. ὑπεστέναξε ταῦρος ὡς βρυχώμενος. ΑἹ. 322. *Παραβολή.*

8. 'Ο ποιμήν. ἐφηῦρε δ' ἄστρον μέτρα καὶ περιστροφάς, νεῶν τε ποιμαντήρσιν (ὁ κυβερνήτης) ἐνθαλασσίων. Ἀποσπ. 379, 9—10.

9. 'Η ξεῖσις. — 1. τῷδ' ὑπεζύγην (ἡ ἀνάγκη) πόνω. ΑἹ. 24. — 2. ἄτη συγκατέβευκται (ἡ περιπλοκή) κακῇ. 123. — 3. νέοισιν ἐγκαταζεύξας (ἡ πρόσθεσις) τρόποις. 736. — 4. κρυπτομένα δ' ἐν τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη (ἡ φυλάξεις). Ἀντ. 946. — 5. ζεύχθη (ἡ φυλάξεις) δ' ὀξύχολος παῖς ἰ Δρύαντος. 955. — 6. γάμοις με δεῖ μητρὸς ζυγῆναι (ἡ περιπλοκή). Ο. Τ. 825—826. — 7. κόρην γὰρ, οἶμαι δ' οὐκέτ' ἄλλ' ἐξευγμένην (ἡ σύζυγος). Τραχ. 538. — 8. σὺ μὲν κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγεῖς (ἡ ἀνάγκη) ἔπλεις. Φιλ. 1025—1026.

10. 'Ο ζυγός. οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ (ἡ δύναμις) λόφον δικαίως εἶχον. Ἀντ. 291—292.

11. Τὸ τέθριππον. ἦν ποταμοῦ σθένος, ὑψίκερω τετραόρου (τετράποδος) φάσμα ταύρου. Τραχ. 507—508.

12. 'Ο ὑπὸ μικροῦ μάστιγος ἐλαυνόμενος βοῦς. μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται (ὁ δυνατὸς ἀνὴρ εὐκόλως δύναται νὰ καταναγκασθῇ ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου). ΑἹ. 1253—1254. *Ἀλληγορία.*

13. 'Η κέντρωσις. — 1. αἰὲν ἡμᾶς . . . σὺν δόλῳ κεντήσεσθ' (ἡ λῆπη). ΑἹ. 1244—1245. — 2. μήδ' ὀλωλότα κέντει (ἡ προσβολή). Ἀντ. 1029—1030.

14. Τὸ κέντρον. — 1. οἶον εἰσέδου μ' ἅμα κέντρων (ἡ βάσανος) τε τῶνδ' οἷστρον καὶ μνήμη κακῶν. Ο. Τ. 1317—1318. — 2. αἰκίζει θηρὸς ὀλόεντα κέντρ' (τὸ δηλητήριο). Τραχ. 838—840. — 3. κωτίλος δ' ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χερσὶ κέντρα (τὸ σχῆπτρον) κηδεύει πόλιν. Ἀποσπ. 606.

XIX. Ἡ μελισσοργία.

Τὸ βομβοῦν σμῆνος μελισσῶν. βομβεῖ (βοροβεῖ) δὲ νεκρῶν σμῆνος (ἢ ὁμάς). Ἀποσπ. 693.

XX. Ἡ κηπουρική.

1. Ἡ φύτευσις. — 1. φυτεύει (προξενεῖ) πῆμ'. Αἴ. 953. — 2. ἀνωφέλητα φιλύει (γεννᾷ) τέκνα. Ἀντ. 645. — 3. ξυμφυτεῦσαι (ἢ ἐπινόησις) τοῦργον. Ο. Τ. 347. — 4. ὕβρις φυτεύει (ποιεῖ) τύραννον. 873. — 5. νῶ γὰρ, ὦ 'φυτεύσαμεν (ἢ γέννησις) ὀλώλαμεν. 1504—1505. — 6. τοῦ κακοῦ πότμου φυτευθεῖς (ἢ γέννησις). Ο. Κ. 1323—1324. — 7. δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες (ἢ γέννησις) μορφάν. Ἡλ. 199—200.

2. Ἡ φύτευσις καὶ τὸ σπέρμα. ὦ γάμοι, γάμοι, ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες (ἢ γέννησις) πάλιν ἀνείτε ταῦτόν σπέρμα (τὸ γένος). Ο. Τ. 1403—1405. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

3. Ὁ φυτευτής. — 1. ὁ φιλύτας (ὁ γενετήρ) πατήρ. Αἴ. 1296. — 2. φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος (ὁ γενετήρ) πατρός. Ο. Τ. 793. — 3. ἀλλ' οὔ ποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασιν (οἱ γονεῖς) γ' ὁμοῦ. 1007. — 4. ἡ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων (οἱ γονεῖς) λάβης. 1012. — 5. τοῦ φυτουργοῦ (ὁ γεννήτωρ) πατρός . . . προῦξένησαν ὄμματα. 1482—1483. — 6. βίου δὲ λφόνος ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος (ὁ γενετήρ) πατρός. 1513—1514. — 7. τοὺς φυτεύσαντας (οἱ γονεῖς) σέβειν. Ο. Κ. 1377. — 8. οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος (ὁ πατήρ) κλύειν. Τραχ. 1244. — 9. ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος (ὁ πατήρ) σύ γε δρᾷς οὐδὲ φωνεῖς. Φιλ. 904—905. — 10. πρὸς τοὺς τεκόντας καὶ φυτεύσαντας (ὁ πατήρ). Ἀποσπ. 61.

4. Ἡ σκαπάνη. χρυσῇ μακέλλῃ Ζηνὸς ἐξανάστραφῇ. Ἀποσπ. 767.

5. Τὸ σπέρμα. — 1. σπέρμα (ὁ παῖς) Λαερτίου πατρός. ΑἹ. 1393. — 2. ἃ δὲ σπέρμα (ὁ παῖς) μὲν ἀρχαιογόνων ἄντας' Ἐρεχθιδᾶν. Ἀντ. 981—982. — 3. τοῦμόν δ' ἐγώ, καὶ σμικρός ἐστι, σπέρμ' (τὸ γένος) ἰδεῖν βουλῆσομαι. Ο. Τ. 1076—1077. — 4. φυτεύσαντες πάλιν ἀνείτε ταυτὸν σπέρμα (τὸ γένος). 1404—1405. — 5. τίνος εἰ σπέρματος (τὸ γένος) ὦ ξένε. Ο. Κ. 215. — 6. ὦ σπέρμ' (ὁ παῖς) ὄμαιμον. 331. — 7. γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων (ὁ παῖς). 599—600. — 8. ὦ σπέρμ' (ὁ παῖς) ἀνδρὸς τοῦδ'. 1275. — 9. ὦ σπέρμ' (ὁ παῖς) Ἀτρέως. Ἡλ. 1508. — 10. πρὸς τοῦμόν οὕτω σπέρμα (ἡ συγγένεια). Τραχ. 304. — 11. σπέρμα (ὁ παῖς) σῶν ὄμαιμόνων. 1147. — 12. ὦ σπέρμ' (ὁ παῖς) Ἀχιλλέως. Φιλ. 582. — 13. ὦ σπέρμ' (ὁ παῖς) Ἀχιλλέως. 1066.

6. Ἡ βλάστησις. — 1. ἀνθρώπου φύσιν βλαστῶν (ἡ γενετή). ΑἹ. 760—761. — 2. ἄρ' ὦδ' ἄριστος ἐξ ἀριστέων δυοῖν βλαστῶν (ἡ καταγωγῇ). 1304—1305. — 3. κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε (ἐγένετο). Ἀντ. 296. — 4. οὐδ' ὅς ἂν βλάστη (ἐμφυῆς) μένει νοῦς. 563—564. — 5. ὅστις ἂν βλάσται (ἡ γενετή). 912. — 6. ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος, βλαστοῦσ' (ἐκτραφεῖσα) ὅπως ἔβλαστε (ἐξετράφη) προσλεύσειν ἐμοί. Ο. Τ. 1375—1376. — 7. ματὴρ κοινὰς ἀπέβλαστον (ἡ γενετή) ὠδίνος. Ο. Κ. 534. — 8. βλαστάνει (γίνεται) δ' ἀπιστία. 611. — 9. ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' (ἐγένετο) ἀνθρώπων. Ἡλ. 238. — 10. τλημονεστάτῃ γυνὴ πασῶν ἔβλαστε (ἡ γενετή). 439. — 11. τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς καὶ εὐσεβῶν βλαστόντας (ἡ καταγωγῇ) ἐκβαλοῦσ' ἔχεις. 589—590. — 12. γένος βλαστῆν (ἡ ὑπαρξίς) εἶναι. 965—966. — 13. ἀφ' ὧν τε βλάστωσιν (ἡ καταγωγῇ). 1060—1061. — 14. τίς ἂν εὐπατρις ὦδε βλάσται (ἡ γενετή). 1081. — 15. ἃ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε (ἐγένετο) νόμιμα. 1095. — 16. ὧν δ' ἔβλαστεν (ἐγένετο) οὐκ ἔχω λέγειν. Τραχ. 401. — 17. ἐξ ἧς ἔβλαστες (ἐγένεσσο). Φιλ. 1311. — 18. κακῶν τ' ἀπο

βλαστόντας (ἢ γένεσις). Ἀποσπ. 94. — 19. ἐπεὶ δὲ βλάστοι (ἐκτρέφεται). 124. — 20. οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς κοίτης ἔβλαστον (ἢ γενετῇ) ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηίδος τέκνον ἄρτι βλαστάνεσκεν (ἢ γενετῇ). 491. — 21. οὐδείς ἐξ ὅλος ἄλλος ἔβλασεν (ἢ καταγωγῇ) ἄλλου. 518.

7. Ὁ βλαστὸς. — 1. πετραία βλάστα (ἢ μεταμόρφωσις) δάμασεν. Ἀντ. 827. — 2. παιδὸς δὲ βλάστας (ἢ γενετῇ) οὐ διέσχον ἡμέραι τρεῖς. Ο. Τ. 717—718. — 3. βλάστας (τὸ σπέρμα) πῶ γενεθλίους. Ο. Κ. 972. — 4. τῆς ἐκείνου οὐδαμὰ βλάστας (ἢ καταγωγῇ) ἐφώνει. Τραχ. 381—382.

8. Ὁ βλαστὸς καὶ ἡ βλάστησις. ἡ βλαστὸς (ὁ παῖς) οὐκ ἔβλασεν (ἐξετράφη) οὐπιχώριος. Ἀποσπ. 314. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

9. Ὁ ὄζος. ὧ φίλτατ' ἔρνη (ὁ παῖς). Ο. Κ. 1108.

10. Ἡ ἄνθησις. — 1. τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος (ἢ εὐτυχία) εὐκλείας τέκνοις ἀγαλμα μεῖζον. Ἀντ. 703—704. — 2. οὕτω τὰς μανίας δεινὸν ἀποστᾶζει ἀνθηρόν (μαινόμενον) τε μένος. 958—960. — 3. ἡῶνε θάλλων (ἢ εὐτυχία). 1164. — 4. κατ' ἡμᾶρ καὶ κατ' εὐφρόνην αἰεὶ θάλλοντα (ἢ ἀνανέωσις). Ἡλ. 259—260. — 5. βίῃ θάλλοντ' (ἢ εὐτυχία). 951—952. — 6. ἔγωγέ σφ' ἔλειπον . . . θάλλοντα (εὐρωστον). Τραχ. 235. — 7. ἡνθηκεν (ἢ ἐπαύξησις). 1089. — 8. ἡ δ' ἐμὴ νόσος αἰεὶ τέθηλε (ἢ μανία). Φιλ. 258—259. — 9. ἀλλὰ καὶ μέγα θάλλοντές (ἢ εὐτυχία) εἰσι. 419—420. — 10. Ὑβρις . . . ἐν νέοις ἀνθεῖ (ἐπικρατεῖ). Ἀποσπ. 705.

11. Τὸ ἄνθος. — 1. ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος (ἢ ὠρατότης). Τραχ. 548—549. — 2. τόδ' ἀκήλητον μανίας ἄνθος (τὸ μέγεθος). 999—1000. — 3. πόθεν ποτ' ἄλυπον ὧδε εὖρον ἄνθος (ἢ ἀνακούφισις) ἀνίας. Ἀποσπ. 182.

12. Ὁ καρπός. οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν (ἢ χάρις) οἱ ψευδεῖς λόγοι. Ἀποσπ. 717.

XXI. Ἡ ἀμπελοργία.

Ἡ ἄμπελος καὶ ὁ οἶνος. ἀναξέουσι θρομβώδεις ἀφροῖ, γλαυκῆς ὀπώρας ὥστε πίονος ποτοῦ χυθέντος ἐς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου. Τραχ. 702—704. Παράβολή.

XXII. Ἡ γεωργία.

1. Ὁ ἀγρός. — 1. ἀρώσιμοι γάρ εἰσι χἀτέρων γύαι (εἶναι δυνατόν νὰ νυμφευθῇ τις καὶ ἄλλας κόρας). Ἀντ. 569. Ἀλληγορία. — 2. φοιτᾷ γάρ ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν, γυναιῖκα τ' οὐ γυναιῖκα, μητρώαν δ' ὅπου κίχρι διπλὴν ἄρουραν (ἢ μήτηρα) οὔτε καὶ τέκνων. Ο. Τ. 1255—1257.

2. Ἡ ἀροτρίασις. οὐδ' ὀρών οὐδ' ἱστορῶν πατὴρ ἐφάνθη ἐνθεν αὐτὸς ἡρόδην (ἐγενηθήην). Ο. Τ. 1484—1485.

3. Τὸ αὐλακίζειν. δῆλον ἔμοιγ' ὥς φορβῆς χρεῖα στίβον ὀγμεύει (ἐπισύρεται) τόνδε πέλας που. Φιλ. 162—163.

4. Ὁ νεασμός. δις ταῦτά βούλει καὶ τρίς ἀναπολεῖν (ἢ ἐπανάληψις) μ' ἔπη. Φιλ. 1238.

5. Τὸ σπείρειν. — 1. σ' ἔσπειρ· (ἢ γέννησις). ΑἹ. 1293. — 2. γυναιῖχ' ὁμόσπορον (σύγκοινον). Ο. Τ. 260. — 3. τοῦ πατρὸς ὁμόσπορός (ὁ σύγκοινος γεννήτωρ) τε καὶ φονεύς. 459—460. — 4. χοῦτως ἀδῆλον ἐνοικήσεις πόλιν σπαρτῶν (ἐγγενῶν) ἀπ' ἀνδρῶν. Ο. Κ. 1533—1534. — 5. ὅτ' ἔσπειρ' (ἢ γέννησις). Ἡλ. 533. — 6. βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον (συγγενῇ) Ἀρτεμιν. Τραχ. 212.

6. Ἡ σπορά. — 1. ὀνειδίζεις σποράν (τὸ γένος). ΑἹ. 1298. — 2. τέκνων σπορά (τὸ γένος). Ἀντ. 1164. — 3. Εὐρύτου σπορά (τὸ γένος) τις ἦν. Τραχ. 316. — 4. Εὐρύτου σποράν (ὁ παῖς) ἄγειν. 420. — 5. Ἰ. Γ, XVII, 5.

7. Ἡ ἀροτρίασις καὶ τὸ σπείρειν. τὴν τεκοῦσαν ἤρσεν (ἢ συνένωσις) ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη (ἢ καταγωγῇ). Ο. Τ. 1497—1498. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

8. Ὁ σπορεύς. οὐκ ἔπειθε τὸν φυτοσπόρον (ὁ πατήρ) τὴν παῖδα δοῦναι. Τραχ. 359—360.

9. Ὁ θερισμός. — 1. γλώσσαν ἄκραν ῥίπτει θερίσας (ἢ ἀποκοπή) Αἴ. 238—239. — 2. κακῶς ἄθλαπτος ἐκπέσοι χθονός, γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημιμένους (ὁ ἀφανισμός). 1177—1178. — 3. ἀπάμνησον (ἢ ἀποκοπή) ὡς τάχιστα. Φιλ. 749. — 4. τὸ δ' ἀλώσιμον ἀμᾶ (εἶναι εὐκατάληπτον) φροντίδι, παι, πόνος ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος. 863—864. — 5. Ἰ. Γ, XVII, 5.

10. Ὁ χωρικός, ὁ ἀγρός, τὸ σπείρειν καὶ ὁ θερισμός. κἀφύσαμεν δὴ παῖδας, οὓς κείνός ποτε, γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβῶν, σπείρων μόνον προσεΐδε κἀξαμῶν ἅπαξ. τοιοῦτος αἰὼν ἐς δόμους τε καὶ δόμων ἀεὶ τὸν ἄνδρ' ἔπεμπε λατρεύοντά τῳ. Τραχ. 31—35. Παραβολή.

XXIII. Ἡ ἐμπορία.

1. Ἡ πώλησις. — 1. τί με κατὰ σκότον ποτὲ διεμπόλῃ (ἢ προδοσία) λόγοισι πρὸς σ' ὁ ναυβάτης. Φιλ. 578—579. — 2. οἶμοι πέπραμαι (ἢ ἀπάτη) κἀπόλωλ'. 978.

2. Ἡ πώλησις καὶ ἡ φόρτωσις. τῶν δ' ὑπαὶ γένους ἐξημπόλημαι (ἢ προδοσία) κἀμπεφόρτισμαι (ἢ κάκωσις) πάλοι. Ἀντ. 1035—1036. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

3. Τὸ ἀγόρασμα. — 1. ἄρ' ἡμπόληκας (ἔφθασας εἰς τὸ τέρμα) ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ; Αἴ. 978. — 2. ὡς μὴ ἔμπολῃσων (ἢ ἐξαπάτησις) ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα. Ἀντ. 1063. — 3. καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ πράττειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπόλῃ (παρέχει κέρδος). Τραχ. 92—93.

4. Ὁ ἔμπορος καὶ τὸ ἐμπόρευμα. παρεσδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος, λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός. Τραχ. 537—538. Παραβολή.

5. Ὁ σύντροφος τοῦ ἐμπόρου. — 1. οὐδ' ὄνομα πρὸς τοῦ τῶν ξυνεμπόρων (ὁ ἐταῖρος) ἔχεις; Τραχ. 318. — 2. Ἀχιλ-

λέως παί, τόνδε τὸν ξυνέμπορον (ὁ φίλος) . . . ἐκέλευσ' ἐμοί
σε ποῦ κυρῶν εἵης φράσαι. Φιλ. 542—543.

XXIV. Ἡ ναυτιλία.

1. Τὸ πλοῖον. Ἰ. Γ, XIV, 14.

2. Ἡ προῤῥα. ἴδ', ὧ φίλα γυναικῶν, τάδ' ἀντίπρῳρα
(ὀφθαλμοφανῇ) δῆ σοι βλέπεις πάρεσσ' ἐναργῇ. Τραχ. 222—224.

3. Τὸ σχοινίον, δι' οὗ διευθύνεται τὸ ἱστίον καὶ τὸ ἀνα-
τετραμμένον πλοῖον. ναὸς ὅστις ἐγκρατῇ πόδα τείνας ὑπείκει
μηδέν, ὑπείκεις κάτω στρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται
(ὁ μὴ ὑπείκων τῇ ἀνάγκῃ φθείρεται). Ἀντ. 715—717.
Ἀλληγορία.

4. Ἡ ἄγκυρα. ἀλλ' εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἄγκυραι (ἡ σκέπη)
βίου. Ἀποσπ. 612.

5. Ἡ ἐξάντλησις τοῦ ὕδατος ἐκ τοῦ πλοίου. μήτε μήτηρ
ὡς κακὴ δίδασκέ με μήθ' ὡς πατρῶαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων
ἀντλεῖ (ἡ σπατάλη). Ἡλ. 1289—1290.

6. Ἡ πλοιαρχία. τοιγάρ δι' ὀρθῆς ἐναυκλήρεις (ἡ κυβέρο-
νῃσις) πόλιν. Ἀντ. 994.

7. Ὁ πηδαλιουῤῃος. οὐ γάρ τις ἂν δύναίτο προφρατῆς (ὁ
στρατηγός) στρατοῦ τοῖς πᾶσι δεῖξαι καὶ καταρκέσαι χάριν.
Ἀποσπ. 470.

8. Ἡ πηδαλιουχία. πάντα γὰρ τὰ τ' οὖν πάρος τὰ τ'
εἰσέπειτα σῇ κυβερνῶμαι (ἡ ὁδηγία) χερσί. Αἴ. 34—35.

9. Ἡ κωπηλασία. — 1. τοίcas ἐρέσσουσιν (ἡ ἀπειλή)
ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεΐδαι καθ' ἡμῶν. Αἴ. 251—252. —
2. μῆτιν ἐρέσσω (ἡ σκέψις). Ἀντ. 159. — 3. ἐν μεταλλαγᾷ
πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσει (ἡ μεταχειρίσις). Φιλ. 1134—1135.

10. Ἡ κωπηλασία σὺν ἄλλῳ. ἔξεστι οὖν εἰπόντι τᾷληθῇ
φίλῳ σοι μηδέν ἥσσον ἢ πάρος συνηρεμεῖν (ἡ φιλία). Αἴ.
1328—1329.

11. Ὁ πλοίαρχος, ὁ ναύτης καὶ ἡ θύελλα. ἤδη ποτ' εἶδον

ἐγὼ γλώσση θρασὺν ναύταις ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν, ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἐνεῦρες, ἡνίκα ἐν κακῷ χειμῶνος εἴχεται, ἀλλ' ὅφ' εἵματος κρυφαῖς πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων (ὅστις ἀναγκάζει τινὰ νὰ πράξῃ τι ἐν ἐπικινδύνοις περιστάσεσιν, θὰ κακωθῇ αὐτός). ΑἹ. 1142—1146. *Ἀλληγορία*.

12. Ὁ ἐταῖρος ἐπὶ τοῦ πλοίου. ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι ἐμπλουν (ἢ σύντροφος) ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη. Ἀντ. 540—541.

13. Ὁ πλοῦς. — 1. ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα καὶ ταύτης ἐπιπλέοντες (ἢ ἐμπιστοσύνη) ὀρθῆς τοὺς φίλους ποιούμεθα. Ἀντ. 189—190. — 2. ἵπποισιν, ἢ κύμβαισιν ναυστολαῖς (ἢ περιοδεῖα) χθόνα; Ἀποσπ. 129.

14. Ὁ πλοῦς συνεσταλμένοις ἰστίοις. νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη (ἢ πρόνοια) δοκεῖ. Ἠλ. 335.

15. Ἡ ἀκτὴ. ματέρες ἀκτὰν (ὁ βαθμός) παρὰ βώμιον... ἐπιστενάχουσιν. Ο. Τ. 182—185.

16. Τὸ μέγα πέλαγος. μέγ' ἄρα πέλαγος (ὁ κίνδυνος) ἐλαχέτην. Ο. Κ. 1746.

17. Τὸ μέγα καὶ ἄπλευστον πέλαγος. κείνοις δ' ἴσως... οἷδ' ἐγὼ, φανήσεται μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος οὐδὲ πλώσιμον (ἢ μακρὰ καὶ ἐπικίνδυνος ὁδός). Ο. Κ. 661—663.

18. Οἱ θυελλώδεις ἄνεμοι καὶ ὁ παταγῶν πόντος. Ἰ. Γ, XXV, ζ, 12.

19. Ὁ νότος, ὁ βορέας, τὰ κύματα καὶ ὁ εὐρὺς πόντος. πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος ἢ νότου ἢ βορέα τις κύματ' ἐν εὐρέϊ πόντῳ βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδῃ, οἷτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὔξει βιότου πολύπονον. Τραχ. 112—119. *Παραβολή*.

20. Ἡ γαλήνη. ἐν γαλήνῃ (ἢ ἡρεμία) πάντ' ἐδερκόμην τόπον. Ἠλ. 899.

21. Ὁ οὐρίος ἄνεμος. — 1. σχέτλια γὰρ ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων οὐρίῳ (ἢ εὐτυχία) μὴ πελάσαι δρόμῳ. ΑἹ. 887—889. — 2. ὦναξ... ὅς τ' ἐμὰν γὰν φίλαν ἐν πό-

νοις ἀλύουσιν κατ' ὀρθὸν οὖρις (ἢ εὐτυχῆς κυβέρνησις), τὰ νῦν τ' εὐπομπος εἰ γένοιτο. Ο. Τ. 689—696. — 3. οὖρος (ἢ εὐτυχία) ὀφθαλμῶν ἐμῶν αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἐρπούση καλῶς. Τραχ. 815—816. — 4. καὶ τὰδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει (ἢ πραγματοποιήσεις). 827—828.

22. Ὁ οὖριος ἄνεμος καὶ ἡ ἄβυσσος. ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ ἐξ οὐρίων (ἢ εὐτυχία) δραμοῦσαν ἐς βυθὸν (ὁ ὄλεθρος) πεσεῖν. Αἴ. 1082—1083. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

23. Ἡ θαλασσοδαρμένη βορεία ἀκτὴ. πάντοθεν βόρειος ὥς τις ἀκτὰ κυματοπλήξ χειμερία κλονεῖται, ὥς καὶ τόνδε κατάκρας δεῖναι κυματοαγεῖς ἄται κλονέουσιν αἰεὶ ξυνοῦσαι. Ο. Κ. 1240—1244. *Παραβολή.*

24. Τὸ κῦμα. — 1. λεύσσειτ', εἰς ὅσον κλύδωνα (ἢ σύγχυσις) δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν. Ο. Τ. 1524—1526. — 2. Ἀθηναίων δεινὸς ἡνιοστρόφος ἔξω παρασπᾶ κἀνοικωχεύει παρεῖς κλύδων' (ἢ ταραχή) ἔφιππον. Ἡλ. 731—733.

25. Τὸ κῦμα καὶ ἡ τεταραγμένη θάλασσα. ἔδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα (τὸ πάθος) φοινίας ὑπὸ ζάλης (ὁ ἐρεθισμός) ἀμφίδρομον κυκλεῖται. Αἴ. 351—352. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

26. Ἡ πλημμυρίς, οἱ θυελλώδεις θορατικοὶ ἄνεμοι, τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, (τὸ Ἑρεβος), ἡ μέλαινα ἄμμος καὶ ἡ θαλασσοδαρμένη ἀκτὴ. οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει γενεᾶς ἐπὶ πλήθος ἔρπον. ὅμοιον ὥστε ποντίαις οἶδμα δυσπνόις ὅταν Θρήσσαιεν ἔρεβος (τὸ Ἑρεβος ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ βάθους) ὕψαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς, κυλινδεῖ βυσσόθεν κελαιανὰν θῖνα δυσάνεμον, στόνῳ βρέμουνσι δ' ἀντιπλήγεις ἀκταί. Ἀντ. 583—592. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.*

27. Ὁ σάλος. — 1. ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεως ἀσφαλῶς θεοὶ πολλῷ σάλῳ σείσαντες (ἢ καταμάστιξις) ὥρθωσαν πάλιν. Ἀντ. 162—163. — 2. πρόδοτος δὲ μόνον σαλεύει (ἢ ἀμηχανία) Ἡλέκτρα. Ἡλ. 1074—1075.

28. Ὁ σάλος, (ἡ κεφαλὴ) καὶ ὁ βυθός. πόλις γάρ, ὥσπερ καὶ τὸς εἰσοράς, ἄγαν ἤδη σαλεύει (κινδυνεύει) κἀνακουφίσαι κάρα (ἡ ὑπαρξίς) βυθῶν (ὁ κίνδυνος) ἔτ' οὐχ' οἶα τε φοινίου σάλου. Ο. Τ. 22—24. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.*

29. Ἡ δυστυχὴς ἀπόβασις καὶ ἡ εὐπλοία. βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμὴν, ποῖος Κιθαिरῶν οὐχὶ σύμφωνος τάχα, ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις ἄνορμον εἰσέπλευσας (ἡ ἀτυχία) εὐπλοίας (ἡ εὐτυχία) τυχών. Ο. Τ. 420—423. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

30. Ὁ λιμὴν. — 1. τοῖς πολλοῖς γὰρ βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἐταιρείας λιμὴν (ἡ προστασία). Αῤ. 682—683. — 2. ἴζων, ἴν' ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμὴν (ἡ συνάθροισις). Ἀντ. 1000. — 3. ἰὼ ἰὼ δυσκάθαρος Ἄιδου λιμὴν (ὁ τόπος). 1284. — 4. ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα, ὧ μέγας λιμὴν (ἡ γαμήλιος εὐνή) αὐτὸς ἤρκεσεν παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν. Ο. Τ. 1207—1209.

31. Τὰ ἐρείπια τοῦ πλοίου. — 1. πᾶν δ' ἐπίμπλατο ναυαγίων (τὰ λείψανα) Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον. Ἠλ. 729—730. — 2. τίς οἶδεν ὑμῶν ποῦ ποθ' οἱ Φωκῆς ξένοι, οὓς φασ' Ὀρέστην ἡμῖν ἀγγεῖλαι βίου λελοιπόθ' ἱππικοῖσιν ναυαγίοις (τὰ λείψανα). 1441—1444.

XXV. Ἡ φύσις.

α) Αἱ γενικαὶ ἰδιότητες τῆς φύσεως.

1. Ὁ κύκλος. — 1. ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων (ὁ ὀφθαλμός). Ο. Τ. 1270. — 2. ὁ γὰρ αἰὲν ὄρων κύκλος (ὁ ὀφθαλμός) λεύσσει νιν Μορίου Διός. Ο. Κ. 703—705. — 3. τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον (ὁ ἥλιος). Φιλ. 815. — 4. ὡ τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοὶ κύκλοι (ὁ ὀφθαλμός). 1354. — 5. ἐρρηξάτην ἐς κύκλα (ἡ τύρβη) χαλκέων ὄπλων. Ἀποσπ. 731.

2. Ἡ κοιλὰς. πόθι μοι πόθι παῖς ναίει ποτ' . . . ἢ ποντίας ἀλῶνας (ὁ κόλπος). Τραχ. 96—100.

3. Ὁ ἰσθμός. Λάθα . . . μελέων ἀνέχουσα βίου βραχὺν ἰσθμόν (ἢ διάρχεια). Ἀποσπ. 146.

β) Τὰ ζῷα.

1. Ἡ ὕλαχῃ. — 1. τοιαῦθ' ὕλακτεῖ (ἢ βοή). Ἠλ. 229. — 2. ἡ μάττην ὕλακτῶ (ἢ βοή). Ἀποσπ. 58.

2. Ἡ δῆξις. — 1. ἡ δ' αὖ μιὰρὰ βρύκει (ὁ βασανισμός). Τραχ. 987. — 2. βρύκομαι (ὁ βασανισμός) τέκνον. Φιλ. 745.

3. Τὸ μάζευμα τῆς οὐράς. ὀρώσι χούτοι σοὶ δ' ὑπὶλλουσι (ἢ σιωπή) στόμα. Ἀντ. 509.

4. Οἱ παταγοῦντες ἔσμοι τῶν πτηνῶν. παταγοῦσιν ἅπερ πτηνῶν ἀγέλαι. ΑἹ. 168. Παραβολή.

5. Τὸ ταχέως πετόμενον πτηνόν (καὶ τὸ ἀκατάσχετον πῦρ). ἄλλον δ' ἂν ἄλλῃ προσίδοις ἅπερ εὐπετερον ὄρνιν κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον ἀκτάν πρὸς ἐσπέραν θεοῦ. Ο. Τ. 175—177. Πολυχρωμικὴ παραβολή.

6. Τὸ πετερόν. μήτ', . . . ξυνναίσιμ' εὐκηλὸς γονέων ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας (ἢ ὁρμή) δευτόνων γόνων. Ἠλ. 240—242.

7. Ἡ πτησις. — 1. τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπατο (ἐξώρμησεν); ΑἹ. 282. — 2. ἔφριξ' ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμαν (ἐχάρην). 693. — 3. ἀνέπταν (ἢ φορίκη) φόβῳ. Ἀντ. 1307. — 4. προσήμεθα βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν πτέσθαι σθένοντες (νέοι), οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς ἱερῆς. Ο. Τ. 15—18. — 5. φοιτᾷ . . . ἀπονοσφίζων μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ περιποτᾶται (ὁ διωγμός). 476—482. — 6. πέτομαι δ' ἐλπίσιν (ἢ ἀσταςία). 486. — 7. πᾶ μοι φθογγὰ διαπέταται (ἀπηχεῖ) φοράδην. 1309—1310. — 8. εὐνασον εὐνασον ὦκυπέτα (αἰφνιδίῳ) μόρφ. Τραχ. 1042.

8. Ἡ πτησις καὶ ἡ πήδησις. ἃ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἀλία χερσὶ παραπτομένα (παλλομένη) πλάτα θρώσκει (κινεῖται). Ο. Κ. 716—717. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

9. Τὸ αὐτοχὲς πτηνόν. ποθυμένα γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι

τὰν ἀμφινεικῇ Δηϊάνειραν ἀεὶ, οἷά τιν' ἄθλιον ὄρνιν, οὔ ποτ' εὐνάξειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον. Τραχ. 103—106.
Παραβολή.

10. Τὸ θρηνοῦν πτηνὸν καὶ ἡ τῶν μικρῶν τοῦ πτηνοῦ ἀποστερηθεῖσα νεοττιά. ἡ παῖς ὁρᾶται κἀνακωκεύει πικρὰς ὄρνιθος ἔξῃν ψθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος· οὕτω δὲ χαῦτη, φιλὸν ὡς ὁρᾷ νέκυν, γόοισιν ἐξώμωξεν, ἐκ δ' ἄρα κακὰς ἤρᾳτο τοῖσι τοῦργον ἐξεργασμένοις. Ἀντ. 423—428. *Παραβολή.*

11. Ἡ θρηνοῦσα ἀηδὼν. — 1. οὐδ' οἰκτρὰς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἥσει δύσμορος, ἀλλ' ὀξύτόνους μὲν ὠδὰς θρηγήσει. Αἴ. 629—631. *Παραβολή.* — 2. πρόδοτος δὲ μόνον σαλεύει Ἡλέκτρα, τὸν ἐὼν πότμον δεῖλαία στενάχουσα· ὅπως ἂ πάνδυρτος ἀηδὼν. Ἡλ. 1072—1077. *Παραβολή.* — 3. ἀρχοῦ δ' ἄρα κοῦ μακρὰν προύκλαον, ὀξύφωνος ὡς ἀηδὼν. Τραχ. 962—963. *Παραβολή.*

12. Ἡ τῶν μικρῶν τῆς στερηθεῖσα ἀηδὼν. οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων... μὴ οὐ τεκνολέτεير' ὥς τις ἀηδὼν ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρῶν πρὸ θυρῶν ἡχῶ πᾶσι προφωνεῖν. Ἡλ. 103—109. *Παραβολή.*

13. Ὁ συλληφθεὶς σπῖνος. κάτω κρέμονται σπίζ' ὅπως ἐν ἔρκεσι. Ἀποσπ. 382. *Παραβολή.*

14. Ἡ ἀγρία περιστέρα. μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας (ὁ ὀφθαλμὸς ὡς συνεκδοχὴ ἀντὶ τῆς ἀγρίας περιστερᾶς). Αἴ. 139—140. *Παραβολή.*

15. Ὁ μέγας γύψ. μέγαν αἰγυπιὸν (ὁ πολεμικὸς ἀνὴρ) δ' ὑποδείσαντες τάχ' ἄν, ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης, σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι. Αἴ. 169—171.

16. Ὁ ὑπεράνωθεν πετῶν καὶ ὀξέως κλάζων αἰετός, (ἡ χιών) καὶ τὸ πτερόν. δὲ ἐφ' ἡμετέρα γῆ... ὀξέα κλάζων αἰετός ἐς γὰρ ὑπερέπτη, λευκῆς χιόνος (ἡ χιών ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ἀσπίδος) πτέρυγι (τὸ πτερόν ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ σκεπάσματος) στεγανός. Ἀντ. 110—114. *Πολυχρωμικόν*

σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ δύο μεταφορῶν.

17. Ἡ παρεισδεδυμένη αἰμόδιφος ἔχιδνα. σὺ δ', ἡ κατ' οἴκους ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη λήθουσά μ' ἐξέπινες. Ἀντ. 531—532. *Παραβολή.*

18. Ἡ ἐκρύβησις τοῦ αἵματος. ἦδε γὰρ μείζων βλάβη ξύνοικος ἦν μοι, τοῦμόν ἐκπίνουσ' ἀεὶ ψυχῆς ἄκρατον αἷμα (ἢ λύπη). Ἡλ. 784—786.

19. Ὁ εἰς τὴν πέτραν προσκεκολλημένος πολύπους. νοῦν δεῖ πρὸς ἀνδρὶ, σῶμα πολύπους ὅπως πέτρα, τραπέσθαι γνησίου φρονήματος. Ἀποσπ. 289. *Παραβολή.*

20. Ὁ δράκων. ἀντιπάλου δυσχείρωμα δράκοντος (ὁ αἰμόδιφος ἄνθρωπος). Ἀντ. 123.

21. Οἱ σύμβιοι λέοντες. ἀλλ' ὡς λέοντες συννόμῳ φυλάσσειτον οὗτος σε καὶ σὺ τόνδ'. Φιλ. 1436—1437. *Παραβολή.*

22. Ἡ τοῦ μικροῦ της στερηθεῖσα λέαινα. οὐχ' ὅσον τάχος δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μὴ τις ὡς κενῆς σκύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάσῃ. ΑἹ. 985—987. *Παραβολή.*

23. Ὁ σπαραγμός. δάπτει (ἢ λύπη) δὲ καὶ τὸ μὴ ἴδιον. Ο. Τ. 681.

γ) Τὰ φυτά.

Τὰ δένδρα (καὶ οἱ χεῖμαρροι). ὁρᾷς παρὰ ρεῖθροισι χεῖμαρροις ὅσα δένδρων ὑπεῖκει, κλώνας ὡς ἐκσώζεται (ὁ τῇ ἀνάγκῃ ὑπείκων δὲν πίπτει). Ἀντ. 712—713. *Πολυχρωμική ἀλληγορία.*

δ) Τὸ πῦρ.

1. Τὸ πῦρ καὶ ὁ καύσων. ἐς τί μοι βλέψασα θάλλει (ὁ τρόμος) τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρὶ (ὁ ἐρεθισμός). Ἡλ. 887—888. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

2. Τὸ ἀκατάσχετον πῦρ. Ἰ. Γ, XXV, β, 5.

3. Ἡ μαρμαρυγή. — 1. αἶθωνι (στιλπνῷ) σιδήρῳ. ΑἹ.

147. — 2. οἷαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἰθονος (μανικοῦ) ἀγγελίαν.
221. — 3. πρόσθεν οὗτος ἦν αἰθων (ὑπερήφανος) ὑβριστής,
νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ. 1087—1088.

4. Τὸ φλογίζεσθαι. — 1. ἄταν οὐρανίαν φλέγων (ἢ μανία).
Αἴ. 196. — 2. ἡνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα (τὸ μέγεθος) πῆματος.
Ο. Τ. 166.

5. Ἡ λάμψις. — 1. παιὰν δὲ λάμπει (ἤχει). Ο. Τ. 186. —
2. ἔλαμψε (ἤχησε) γὰρ τοῦ νιφόεντος ἀρτίως φανεῖσα φάμα
Παρνασοῦ. 473—474. — 3. δίκας δ' ἔλαμψεν ὅσιον φάος (ἢ
κυριαρχία). Ἀποσπ. 11. — 4. σὺ δ', ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς (ἢ
εὐγενῆς φυλή) ἀποσβεννὺς γένους, ξαίνεις. 497.

6. Ἡ θερμότης. — 1. οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου
βροτὸν ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται (ἢ παρηγορία). Αἴ.
478—479. — 2. τῶν σὺ θάλλπος (τὸ ἄλγος) οὐχ' ὑπεκδραμεῖ.
Ἀντ. 1086.

7. Ἡ καῦσις. φλέγει (ἢ βάσανος) με περιβρατον. Ο. Τ. 191.

8. Ἡ τῆξις. — 1. τίν' ἀεὶ τάξεις (ὁ θρηῆνος) ὧδ' ἀκό-
ρεστον οἴμωγάν. Ἡλ. 122—123. — 2. ἄνευ τοκέων κατατά-
κομαι (ἀφανίζομαι). 187. — 3. οὐδ' ἂν εἰ κάρτ' ἐντακεῖη (ὁ
ὄλεθρος) τῷ φιλεῖν. Τραχ. 462—463.

ε) Τὸ ὕδωρ.

1. Ἡ ῥεῦσις. — 1. τί δῆτα δόξης, ἢ τί κληδόνος καλῆς
μάτην ῥεούσης (ἢ διάδοσις) ὠφέλημα γίνεται. Ο. Κ. 258—
259. — 2. σοὶ δὲ πλουσία τράπεζα κείσθω καὶ περιῤῥεῖτω (ἢ
παρέλευσις) βίος. Ἡλ. 361—362. — 3. δαίμων δὲ τοῖς μὲν
εὐτυχῆς καθ' ἡμέραν, ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ (παρῆλθεν). 999—1000.

2. Ἡ στάξις. τὰς μανίας δεινὸν ἀποστάζει (ἢ ὕφεις) ἀν-
θηρόν τε μένος. Ἀντ. 958—960.

3. Ἡ πηγὴ. — 1. ἔσχειν δ' οὐκέτι πηγὰς (ἢ ῥεῦσις)
δύναμαι δακρύων. Ἀντ. 802—803. — 2. ἀλλ' εἰ τῆς ἀκου-
ούσης ἐτ' ἦν πηγῆς (ὁ ἤχος) δι' ὧτων φραγμὸς, οὐκ ἂν ἐσχό-

μην τὸ μάποκλῆσαι τοῦμὸν ἄθλιον δέμας. Ο. Τ. 1386—1388. — 3. ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους πηγᾶς (ἢ σπονδῇ) γάλακτος. Ἠλ. 894—895. — 4. ἔρρωγεν παγὰ (ὁ ροῦς) δακρύων. Τραχ. 852.

4. *Οἱ χεῖμαρροι.* Ἰ. Γ, XXV, γ.

5. *Τὸ ρεύμα.* — 1. πολλῶ ρεύματι (τὸ πληθὺς) προσνισσομένους χρυσοῦ καναχῇ θ' ὑπερόπτας, παλτῶ ῥίπτει πυρί. Ἀντ. 129—131. — 2. δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα (ὁ ροῦς) ἔλεξεν. Τραχ. 919—200.

6. *Ὁ φλοῖσθος.* — 1. λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοις ἐρρόθουν (ἢ λοιδορία) κακοί. Ἀντ. 259. — 2. ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλα πόλεως ἄνδρες μόλις φέροντες ἐρρόθουν (ὁ γογγυσμός) ἐμοί. 289—290. — 3. κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις (ἢ λοιδορία) κακοῖσιν. 413—414. — 4. πολλὰ μὲν λόγοις ἐπερρόθησε (ἢ λοιδορία). Τραχ. 263—264.

ε) Τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα.

1. *Ὁ ἄνεμος.* — 1. τέως δὲ κόρυφοις πνεύματι (ἢ ἰδέα) βόσκου. Αἴ. 558. — 2. καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν (ὕψηλόν) φρόνημα καὶ ἀστυνόμους ὀργᾶς ἐδιδάξατο. Ἀντ. 354—355. — 3. ὕπεστί μοι θράσος, ἀδυνόων (ἠδέων) κλύουσιν ἀρτίως ὄνειράτων. Ἠλ. 479—481. — 4. Ὑπν' ὀδόντας ἀδαῆς, Ὑπνε δ' ἀλγέων εὐαῆς (ἡρέμα) ἡμῖν ἔλθοις. Φιλ. 827—828. — 5. θάρσει γόναι τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν, ὄναρ πνεύσαντα (ἢ γένεσις) νυκτός, ἡμέρας μαλάσσεται. Ἀποσπ. 63.

2. *Ἡ θύελλα.* — 1. Αἶας θολερῶ κεῖται χειμῶνι (ἢ μανία) νοσήσας. Αἴ. 206—207. — 2. ἐπέπνει (ἐπεφέρετο) ῥίπαις ἐχθίστων ἀνέμων (ἢ λύσσα). Ἀντ. 136—137. — 3. σχολῇ ποθ' ἤξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγὼ ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην (προσεβλήθην) τότε. 390—391. — 4. δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι (ἢ ὁρμή). 670. — 5. ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων ῥίπαι (τὸ πάθος) τήνδε γ' ἔχουσιν. 929—930. — 6. αἶμα

χειμάζον (καθιστῶν δυστυχῆ) πόλιν. Ο. Τ. 101, — 7. πάντα γὰρ συναρπάσας θύελλ' ὅπως βέβηκας. Ἡλ. 1150—1151. *Παραβολή*. — 8. οὔτοι νεμεσητὸν, ἀλύοντα χειμερίῳ (σφοδρῶ) λύπα καὶ παρὰ νοῦν θροεῖν. Φιλ. 1193—1195. — 9. Ἑρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ (βασανιζομένῳ). 1459—1460.

3. Ἡ θύελλα καὶ ἡ νεφέλη. καὶ σε καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα σμικροῦ νέφους τάχ' ἂν τις ἐκπνεύσας μέγας χειμῶν (ἐὰν χάνω τὴν ὑπομονήν μου καὶ θὰ ὀργισθῶ) κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν. ΑἹ. 1147—1149. *Ἀλληγορία*.

4. Ἡ νεφέλη. — 1. νεφέλη (τὸ δάκρυον) δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει. Ἀντ. 528—529. — 2. ἀνέφελον (φανερῶς) ἐπέβαλες οὐ ποτε καταλύσιμον. Ἡλ. 1246. — 3. Κενταύρου φοινῖα νεφέλα (ἡ ἐσθῆς) χρίει δολοποιὸς ἀνάγκη πλευρά. Τραχ. 831—833.

5. Τὸ σκότος καὶ ἡ νεφέλη. ἰὼ σκότου (ἡ τυφλότης) νέφος (τὸ σκότος) ἐμὸν ἀπότροπον. Ο. Τ. 1313—1314. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν*.

6. Ὁ κεραυνὸς. τοιάνδ' ἐν ὄφει λύγγα θηρατηρίαν ἔρωτος, ἀστραπὴν (ἡ λάμψις) τιν' ὁρμάτων ἔχει. Ἀποσπ. 421.

7. Ὁ λάμπων κεραυνὸς καὶ ὁ νότιος ἄνεμος. λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπῆς ἄξας ὀξὺς νότος ὥς λήγει, καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει. ΑἹ. 257—259. *Παραβολή*.

8. Ὁ καύσων, ὁ ὄμβρος καὶ ὁ ἄνεμος. καὶ νιν οὐ θάλλπος (τὸ ὄλγος) θεοῦ, οὐδ' ὄμβρος (ἡ ἀτυχία) οὐδὲ πνευμάτων (τὸ δυσάρεστον) οὐδὲν κλονεῖ. Τραχ. 145—146. *Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν*.

9. Ὁ ὄμβρος καὶ ἡ χάλαζα. γένει' . . . μέλας ὄμβρος (τὸ δάκρυον) χάλαζά (τὸ αἶμα) θ' αἱματοῦσ' ἐτέγγετο. Ο. Τ. 1278—1279. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν*.

10. Ἡ δρόσος. ἥ που ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν (ἡ ῥάνις). Τραχ. 847—848.

11. Ἡ χιών. Ἰ. Γ, XXV, β, 16.

12. Ὁ χιόνινος χειμῶν καὶ τὸ καρποφόρον θέρος, ἡ σκοτεινὴ νύξ καὶ ἡ διαίαιθρος ἡμέρα, (οἱ θυελλώδεις ἄνεμοι καὶ ὁ παταγῶν πόντος, ὁ στεναγμός καὶ ὁ παγκρατὴς ὕπνος). τοῦτο μὲν νιφοστιβεῖς χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει, ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰαντὴς κύκλος τῇ λευκοπύλῳ φέγγος ἡμέρα φλέγειν· δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε στένοντα (ὁ στεναγμός ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ πατάγου) πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ὕπνος λύει πεδῆσας οὐδ' αἰεὶ λαβὼν ἔχει (ὁ ἰσχυρὸς προσκυνεῖ τὴν τιμὴν). Αἴ. 670—676. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα τεσσάρων ἀλληγοριῶν καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.

13. Ἡ ἀκτίς. ὦ Διὸς ἀκτίς (ὁ κεραυνός). Τραχ. 1086.

14. Ὁ λάμπων ἀστήρ. κᾶμ' ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς ψήμης ἀπο δεδορκότ' ἐχθροῖς ἄστρον ὡς λάμψειν ἔτι. Ἥλ. 65—66. Παραβολή.

15. Ἡ αἰεὶ μεταβαλλομένη σελήνη. ἀλλ' οὐμός αἰεὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ τρόχῳ κυκλεῖται καὶ μεταλλάσσει φύσιν. ὥσπερ σελήνης δ' ὄψις εὐφρόνα δύο στήναι δύναιτ' ἂν οὐποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ, ἀλλ' ἐξ ἀδήλου πρῶτον ἔρχεται νέα πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη, χῶτανπερ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ, πάλιν διαρρεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται. Ἀποσπ. 713. Παραβολή.

ΕΥΤΡΙΠΙΑΗΣ.

Α) Ἡ συνεχδοχή.

Ι. Ὁ ἄνθρωπος.

1. Ἡ κόμη ἀντὶ τῆς κεφαλῆς. ἐπὶ δ' ἔσεισεν κόμαν. Ἰ. Τ. 1276.

2. Ὁ ὀφθαλμός ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. — 1. λαθόντες ὄμμα τοῦμὸν αἶρεσθαι φυγὴν μέλλουσιν. Ῥῆσ. 54—55. — 2. δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν. Μῆδ. 219. — 3. αἶρεῖ γὰρ ἀνδρῶν ὄμματ'. Τρω. 892. — 4. ἀφίημ' ὀμμάτων ἐλευ-

θέρων φέγγος τόδ'. Ἐκ. 367—368. — 5. δι' ὀρνιθόγονον ὄμμα . . . δυσσελένας. Ὅρ. 1387—1388. — 6. χρόνῳ σὸν ὄμμα μυρίαις ἐν ἀμέραις προσεΐδον. Φοίν. 307—309. — 7. αἰδόμενος τὸ σὸν ὄμμα. Ἡρ. Μ. 1200. — 8. ποθῶ γὰρ ὄμμα δὴ σόν. Ἰ. Ἀ. 637. — 9. εὔδουσα δ' Ἰνους συμφορὰ πολὺν χρόνον νῦν ὄμμ' ἐγείρει. Ἀποσπ. 402.

3. Ἡ ὁφρὺς ἀντὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ. ἐκκάετε τὴν ὁφρὺν θηρός. Κύκλ. 657—658.

4. Τὸ βλέφαρον ἀντὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ. — 1. ὕπνῳ τ' ἄϋπνον βλέφαρον ἐκταθεῖσα δός. Ὅρ. 302. — 2. ἐλίσσετε νυν βλέφαρον. 1266. — 3. παντὰ τοι βλέφαρον διώκω. Ἰων. 205. — 4. βλέφαρον τέγγουσ' ἀπαλόν. Ἠλ. 1337. — 5. μαινομένου ἔσελέτω βλέφαρον Κύκλωπος. Κύκλ. 617—618. — 6. Οὐτίς με τυφλοῖ βλέφαρον. 673.

5. Ἡ κόρη ἀντὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ. — 1. λείβομαι δάκρυσιν κόρας. Ἀνδρ. 532. — 2. κοῦκ ἂν δυναίμην προβλέπειν ὀρθαῖς κόραις. Ἐκ. 972. — 3. λεπτὰ γὰρ λεύσσω κόραις. Ὅρ. 224. — 4. δεινὸν δὲ λεύσσεις ὀμμάτων ξηραῖς κόραις. 389. — 5. γέροντος ὀμμάτων φεύγων κόρας. 469. — 6. δόχημά νυν κόρας διάφερ' ὀμμάτων. 1261. — 7. κόρας διάδοτε διὰ βοτρυχῶν παντᾶ. 1267. — 8. καὶ γὰρ σκυθρωποὺς ὀμμάτων ἔξω κόρας. 1319. — 9. καὶ βλεψαν ἀλλήλοισι διάδόντες κόρας. Φοίν. 1371. — 10. ἐλίττει σῖγα γοργωποὺς κόρας. Ἡρ. Μ. 868. — 11. τί κλάεις καὶ ξυναμπέσχεις κόρας. 1111. — 12. στάξουσιν κόραι δακρύοισιν ἑμαί. Ἰων. 876. — 13. κόρας δακρύοισι τέγξας. Ἐλ. 501—502. — 14. ἐπιβαλὼν φάρη κόραις ἑμαίς. 1221. — 15. θύσσον . . . ἢ σὺ ξυνάφαις βλέφαρα βασιλείοις κόραις. Βάκχ. 746—747. — 16. διήνεγκαν κόρας. 1087. — 17. διαστρόφους κόρας ἐλίττους'. 1122—1123. — 18. τί σιγῇ δακρύοις τέγγεις κόρας; Ἰ. Ἀ. 1434. — 19. πρὸς αἰθέρ, ἐξαμίλλησαι κόρας. Ἀποσπ. 764.

6. Τὸ στόμα ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. ἀραί τε τοῦ σοῦ στόματος. Ἰππ. 1167.

7. Ἡ σιαγὼν ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. — 1. Κυκλωπίαν γνάθον τὴν ἀνδροβρῶτα δυστυχῶς ἀφιγμένοι. Κύκλ. 92—93. — 2. πάρες τὸ μάργον σῆς γνάθου. 310.

8. Ἡ σιαγὼν ἀντὶ τοῦ προσώπου. — 1. ἄρτι δ' οἰνωπὸν γένυν καθημάτωσεν. Φοίν. 1160—1161. — 2. οὐδ' ἥλλαξεν οἰνωπὸν γένυν. Βάκχ. 438. — 3. πλόκαμος . . . γένυν παρ' αὐτὴν κεχυμένος. 455—456. — 4. καὶ καταστίκτους δοράς ὄφεισι κατεζώσαντο λιχμῶσιν γένυν. 697—698.

9. Ὁ λαίμῳ ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. φασγάνῳ λευκὴν φονεύων τῆς τάλαιπώρου δέρεην. Ἰ. Ἀ. 875.

10. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. — 1. ὀπλίζου χέρα. Ῥῆσ. 23. — 2. ἀπλοῦς ἐπ' ἐχθροῖς μῦθος ὀπλίζειν χέρα. 84. — 3. σὺ δ' ὥς τί δράσων πρὸς τὰδ' ὀπλίζει χέρα. 99. — 4. κακαὶ γεωργεῖν χεῖρες εὖ τεθραμμέναι. 176. — 5. εἰ γὰρ ἐγὼ τόδ' ἔτ' ἡμαρ εἰσίδοιμ', ἄναξ, ὅτῳ πολυφόνου χειρὸς ἄποινα σᾶ φέροις λίγχα. 463—466. — 6. χέρα φυγῶν ἐμάν. 694. — 7. ἐπεὶ γὰρ ἡμᾶς ἠῆνας' Ἐκτόρεια χεῖρ. 762. — 8. τρόπῳ δ' ὅτῳ τεθνήσιν οἱ θανόντες οὐκ ἔχω φράσαι, οὐδ' ἐξ ὁποίας χειρὸς. 800—802. — 9. καὶ πῶς με κηδεύσωσιν αὐθεντῶν χέρες. 873. — 10. φιλίας ἀλόχου χέρα βαστάζων. Ἀλκ. 917. — 11. ἔτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερί. Μήδ. 612. — 12. ἐκδοῦναι τέκνα ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρα χερί. 1238—1239. — 13. ἄγ' ὦ τάλαινα χεῖρ ἐμή. 1244. — 14. ἦ τὴν ἐμήν ἀναγνον ἐκλιπῶν χέρα. Ἰππ. 1448. — 15. κάπειτα τοῦ γέροντος ἡσσήθη χερί. Ἀνδρ. 917. — 16. θάρσει γέροντος χεῖρα. 993. — 17. φόνον βίαιον τῆς Ὀρεστείας χερός. 1242. — 18. τίς σοι ξυνέσται χεῖρ. Ἐκ. 879. — 19. μήθ' ὀπλίζεσθαι χέρα. Ὀρ. 926. — 20. ἀλλ' εἴμ', ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρα. Φοίν. 753. — 21. τί γὰρ πρὸς ἡμᾶς ἦλθον ἰκεσία χερί. Ἰκ. 108. — 22. ἀνανδρία χερῶν. 314. — 23. μιᾶς γὰρ χειρὸς ἀσθενῆς μάχη. Ἡρακλ. 274. — 24. σὴ δεσποτούμενον χερί. 884. — 25. ἐς δὲ σὰς χέρας βλέπει. Ἡρ. Μ. 434—435. — 26. ἦλθον, εἴ τι δεῖ, γέρον, ἣ χειρὸς ὑμᾶς τῆς

ἐμῆς ἢ ξυμμάχων. 1170—1171. — 27. θεοῖσιν δούλαν χέρ' ἔχειν. Ἰων. 132. — 28. οὐδὲ γὰρ φαύειν καλὸν θεῶν πονηρὰν χεῖρα. 1315—1316. — 29. οὐ γὰρ ἐλπίδων εἴσω βέβηκα μίαν ὑπερδραμεῖν χέρα τοσοῦσδε ναύτας. Ἐλ. 1523—1525. — 30. μὴ τρέσης ἐμὴν χέρα. Ἥλ. 220. — 31. οἰκεία δὲ χεῖρ. 629. — 32. δεσμίους χέρας σώζουσι. Βακχ. 226—227. — 33. κληῖδες τ' ἀνῆκαν θύρετρ' ἄνευ θνητῆς χερρός. 448. — 34. οὐχὶ τὴν ἐμὴν φονέα νομίζων χεῖρα. Ἰ. Τ. 585—586. — 35. ποῦ χρεὶ μ' ἀθλίαν ἐλθοῦσαν εὔρεῖν σὴν χέρ' ἐπικούρον κακῶν. Ἰ. Α. 1026—1027. — 36. σοφὸν γὰρ ἐν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας νικᾷ. Ἀποσπ. 220.

11. Ὁ ποὺς ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. — 1. σπουδῇ ποδὸς στείχει. Ῥῆσ. 85—86. — 2. ἦσω ναῦς ἐπ' Ἀργείων πόδα. 203. — 3. ἔειπεν φυγῇ πόδα. 798. — 4. οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς δύσκληϊαν ἐκκήσαντο καὶ ῥαθυμίαν. Μῆδ. 217—218. — 5. ἀπαλλάσσου πόδα. 729. — 6. πῆματος ἔξω πόδα τοῦδ' ἀπέχεις. Ἰππ. 1293. — 7. περὰ γὰρ ἦδ' ὑπὸ σκηνῆς πόδα Ἀγαμέμνωνος. Ἐκ. 53—54. — 8. τί χρῆμ' ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα; 997. — 9. οὐκ ἀπ' οἴκων πάλιν ἀνὰ πόδα σὸν εἰλίξεις; Ὀρ. 170—171. — 10. παρθένου δέχου πόδα. 1217. — 11. διώκω τὸν ἐμὸν ἐς δόμους πόδα. 1344. — 12. εἰσορῶ... Ὀρέστην ἐπτοημένῳ ποδί. 1503—1505. — 13. ὥς ἔχλος νιν ὑστέρῳ ποδί πάνοπλος ἀμφέπει. Φοίν. 147—148. — 14. ὥς τυφλῷ ποδί ὀφθαλμὸς εἰ σύ. 834—835. — 15. πέλας γὰρ, Τειρεσίᾳ, φίλοισι σοῖς ἐξώρμισαι σὸν πόδα. 845—846. — 16. ἐκβάς τεθρίππων Ἰλλος ἀρμάτων πόδα. Ἡρακλ. 802. — 17. ὁμαρτεῖτ' ἀθλίῳ μητρὸς ποδί. Ἡρ. Μ. 336. — 18. ὅταν παραστῶ σοὶ μὲν ἐγγύθεν ποδός. Ἰων. 612. — 19. σὺ μὲν νυν εἴσω προξένων μέθεες πόδα. 1039. — 20. τίς προθυμία ποδῶν ἔχει σε. 1109—1110. — 21. ἐκ γὰρ οἴκων προύλαβον μόλις πόδα. 1253. — 22. πείσαντε δ' ἐκ γῆς διορίσαιμεν ἄν πόδα; Ἐλ. 828. — 23. τειχέων μὲν ἐντὸς οὐ βαίνω πόδα. Ἥλ. 96. — 24. ἴν' ἐκβάλλω πόδα ἄλλην ἐπ' αἶαν. 96—97. —

25. Ἀργεὶ κέλσας πόδ' ἀλάταν. 138. — 26. φῶτας κακούργους ἐξαλύξομεν ποδί. 219. — 27. Θέτιδος εἰνάλιον γόνον, ταχύπορον πόδ'. 450—451. — 28. μεταστήσω πόδα. Βακχ. 49. — 29. στῆσον πόδ', ὀργῇ δ' ὑπόθεες ἥσυχον πόδα. 647. — 30. τί γάρ ποτ' ἐς γῆν τήνδ' ἐπόρθμευσας πόδα; Ἰ. Τ. 936. — 31. ἔς τ' ἐμὸν πόδα ἐς τὰς Ἀθήνας δὴ γ' ἔπεμψε Λοξίας. 942—943. — 32. ἐνδέξιός σφ' ποδὶ παρασπιστής. Κύκλ. 6. — 33. ἔστρεψ' ἐκ δόμων ταχὺν πόδα. Ἀποσπ. 781, 39.

12. Ὁ ποὺς ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου (καὶ ἡ κώπη ἀντὶ τοῦ πλοίου). ὅμως δὲ πρόφερε πόδα σὸν ἐπὶ πλάτας Ἀχαιῶν. Τρωφ. 1331—1332.

13. Ὁ ποὺς καὶ ἡ χεὶρ ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. οὐδ' ὑπέσπασε φυγῇ πόδ', ἀλλ' ἔδωκεν οὐκ ἄκων χέρας. Βακχ. 436—437.

14. Ἡ κατασκευὴ τοῦ σώματος ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. — 1. τίς . . . ξένος . . . ῥύσεται τοῦμὸν δέμας. Μῆδ. 387—388. — 2. τοῦμὸν ἐκσῶσαι δέμας. 531. — 3. φάτις ἦλθε δέσποιναν τειρομέναν νοσερᾷ κοίτῃ δέμας ἐντὸς ἔχειν οἴκων. Ἰππ. 130—132. — 4. λέχους γὰρ ἐς τόδ' ἡμέρας ἀγνὸν δέμας. 1003. — 5. αἶρετ' εἰς ὀρθὸν δέμας. Τρωφ. 465. — 6. κρύπτειτ' ἄθλιον δέμας. 772. — 7. εἰσορῶ γὰρ τοῦδε δεσπότην δέμας Ἀγαμέμνονος. Ἐκ. 724—725. — 8. οὐ γάρ ποτ' ὄμμα λαμπρὸν ἐνθήσεις κόραις. 1045. — 9. τί δ' οὐχὶ θυγατρός Ἑρμιόνης πέμπεις δέμας. Ὀρ. 107. — 10. ἐν πέπλοις κινεῖ δέμας. 166. — 11. μέθεος πεπᾶσθαι πατρὶ παρθένου δέμας. 1197. — 12. σὸν δέμας θηρώμενος. Φοῖν. 699. — 13. πότ' ἄρα καὶ σὸν ὄφομαι δέμας. Ἰων. 564. — 14. μὼν σ' οἶκτος εἶλε, μητρὸς ὡς εἶδες δέμας. Ἥλ. 968. — 15. νομφεύω δέμας Ἠλέκτρας. 1350—1351. — 16. ἐξ ὕπνου κινεῖν δέμας. Βάκχ. 690. — 17. ἔνθ' ἐκρυπτόμην δέμας. 730.

15. Ἡ σὰρξ ἀντὶ τοῦ σώματος. θαρσεῖτε σαρκὸς ἐξαμείψασαι τρόμον. Βάκχ. 605—607.

II. Ἡ μυθολογία.

1. Τὸ πρόσωπον ἀντὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. διδύμων προσώπων καλλιβλέφαρον φῶς. Ἰων. 186—189.

2. Ὁ ὀφθαλμὸς ἀντὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀρτεμι . . . κλύων μὲν αὐδὴν, ὕμνα δ' οὐχ ὀρών τὸ σόν. Ἰππ. 72—86.

3. Ὁ ὀφθαλμὸς ἀντὶ τοῦ Διός. τὸ σεμνὸν Ζηνὸς ὕμν' ἀτιμάσας. Ἰππ. 886.

4. Ὁ ποὺς ἀντὶ τῶν θεῶν. κρυπτεύουσι δὲ ποικίλως δαρὸν χρόνου πόδα. Βάκχ. 888—889.

5. Τὸ σῶτρον ἀντὶ τοῦ τροχοῦ τοῦ ἡλίου. Παρνησιάδες δ' ἄβατοι κορυφαὶ καταλαμπόμεναι τὴν ἡμερίαν ἀφίδα βροτοῖσι δέχονται. Ἰων. 86—88.

III. Ἡ ἱερουργία.

Ὁ ποὺς ἀντὶ τοῦ θυσιασθησομένου ταύρου. ταύρειος δὲ ποὺς οὐκ ἤθελ' ὀρθὸς σανίδα προσβῆναι κάτα. Ἐλ. 1555—1556.

IV. Ὁ πολιτικὸς βίος.

1. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τοῦ δούλου. τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσει βίᾱ. Μήδ. 335.

2. Ὁ ποὺς ἀντὶ τοῦ δούλου. δραπέτην γὰρ ἐξέκλεπτον ἐκ δόμων πόδα. Ὀρ. 1498—1499.

V. Ὁ πόλεμος.

1. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τοῦ πολεμίου. — 1. ἀλλ' οὕτις ἔστιν δὲ τὸν Ἀλκμήνης γόνον τρέσαντα χεῖρα πολεμίαν ποτ' ὄφεται. Ἄλκ. 505—506. — 2. ἔρυμα πολεμίας χερὸς. Μήδ. 1322.

2. Ἡ αἰχμὴ ἀντὶ τοῦ δόρατος. τὰν φόνιον ἔχετε φλόγα δορός τε λόγχαν. Τρφ. 1318.

3. Τὸ ὀχύρωμα ἀντὶ τοῦ πολεμίου καὶ τῆς πόλεως. —

1. ἦδη δ' ἀγύρτης πτωχικὴν ἔχων στολὴν εἰσῆλθε πύργους. Ῥῆσ. 503—504. — 2. καὶ γὰρ ἀπ' ἐχθρῶν ἤκετε πύργων. Ἀνδρ. 515—516.

VI. Ἡ ἵπποτροφία καὶ ἡ ἵπποδρομία.

1. Ὁ ὀφθαλμὸς ἀντὶ τοῦ ἵππου. φοβερὸν γὰρ ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικόν. Ἰ. Α. 620.

2. Ἡ ὀπλὴ ἀντὶ τοῦ ἵππου. τεθρίππων ὠκίσταν χαλὰν ἐπιβᾶς. Ἰων. 1240—1241.

3. Τὸ περιθώριον ἀντὶ τῆς ἀμάξης. — 1. μὴ θραύσαντες ἀντύγων χνόας. Ῥῆσ. 118. — 2. ἐπ' ἄντυγα βαίη. 236. — 3. δεσμὰ πωλικῶν ἐξ ἀντύγων κλάζει σιδήρου. 567—568.

4. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τοῦ ἡνιόχου. οὔτε ναυκλήρου χερὸς οὔθ' ἵπποδέσμων . . . μεταστρέφουσαι. Ἰππ. 1224—1226.

VII. Ἡ ναυτιλία.

1. Τὸ κατάστρωμα ἀντὶ τοῦ πλοίου. σέλμαθ' ὥρμισται νεῶν. Ὅρ. 242.

2. Ἡ πρῶρα ἀντὶ τοῦ πλοίου. — 1. πρῶραι ναῶν ὠκεῖαι. Τρφ. 122. — 2. σώσοντε νεῶν πρῶρας ἐνάλους. Ἠλ. 1348.

3. Ἡ κώπη ἀντὶ τοῦ πλοίου. — 1. ἄνδρες γὰρ ἐκ γῆς τῆσδε νυκτέρῳ πλάτῃ . . . αἵρεσθαι φυγὴν μέλλουσιν. Ῥῆς. 53—55. — 2. Σιμόεντι δ' ἐπ' εὐρείῃα πλάταν ἔσχασε. Τρφ. 809—810. — 3. ναυπόρῳ δ' ἄγειν πλάτῃ Ἑλληνίδ' ἐς γῆν. 877—878. — 4. μόναν δὴ μ' Ἀχαιοὶ κομίζουσι . . . ἐναλίαισι πλάταις. 1091—1095. — 5. εἴθ' . . . δίπαλτον ἱερὸν ἀνὰ μέσον πλατᾶν πέσοι . . . πῶρ. 1100—1104. — 6. ὥς . . . οἴκαδ' ὁρμήσῃ πλάτῃν. 1154—1155. — 7. Ἰ. Α, I, 12. — 8. πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτῃν. Ἐκ. 39. — 9.

ἀλιήρει κώπα πεμπομένην τάλαιναν. 455—456. — 10. λιμένα δὲ Ναυπλῖειον ἐκπληρῶν πλάτη. Ὅρ. 54. — 11. ἣ πέραθεν ἀλίφ πλάτα. Ἡρακλ. 82. — 12. ὁ Πριαμίδας ἐπλευσε βαρβάρῳ πλάτῃ. Ἐλ. 234. — 13. στρατεύμα κώπη διορίσαι Τροίαν ἔπι. 394. — 14. πόδα χριπτόμενος εἰναλίφ κώπα. 526—527. — 15. πετομένας κώπας, πετομένῳ δ' ἔρωτος ἀδίκων γάμων. 667. — 16. ὅτ' ἔμολεν ἔμολε πεδία βαρβάρῳ πλάτῃ. 1117. — 17. καὶ πῶς ὅδ' οὐκ κοινωνῶν πλάτης. 1212. — 18. Φοίνισσα Σιδωνιάς ὧ ταχεῖα κώπα. 1451—1452. — 19. οὔτοι μακρὸν μὲν ἦλθομεν κώπη πόρον. Ἰ. Τ. 116. — 20. ὦ παῖ τοῦ τᾶς Τροίας πύργους ἐλθόντος κλεινᾶ ξὺν κώπα. 139—140. — 21. ἤκουσιν . . . πλάτῃ φυγόντες δίπτυχοι νεανῖαι. 241—242. — 22. ἐμὲ δ' αὐτοῦ προλιποῦσα βήσει ῥοθίοις πλάταις. 1132. — 23. οἱ δ' ὠκυπόμπους ἔλξετ' ἐς πόντον πλάτας; 1427. — 24. πορθμεύων πλάτῃ. 1445. — 25. Ἀχαιῶν στρατιὰν ὡς κατιδοίμαν Ἀχαιῶν τε πλάτας ναυσιπόρους ἡιθέων. Ἰ. Α. 171—173. — 26. καὶ κέρας μὲν ἦν δεξιὸν πλάταις ἔχων Φθιώτας. 235—237. — 27. ἐνθάδε παρ' εὐπρόμνοισιν Ἀργείων πλάταις εἰρεσίᾳ πελάζῃ. 764—766. — 28. ναυτίλῳ πλάτῃ Ἀργος κατατῆχών. Ἀποσπ. 229.

4. Ἡ κώπη ἀντὶ τῆς λέμβου. Χάρωνος ἐπιμένει πλάτα. Ἡρ. Μ. 432.

5. Ἡ δοχὸς ἀντὶ τοῦ πλοίου. — 1. τὸ δὲ νάϊον Ἀργόθεν δόρυ. Ρῆς. 459. — 2. ἐπ' Ἀργῶν δορὸς ἄξενον ὕγραν ἐκπεράσαι. Ἀνδρ. 791—794. — 3. πόσον δ' ἀπείργει μῆκος ἐκ γαίας δόρυ; Ἐλ. 1268. — 4. ἐσβῆναι δόρυ. 1568. — 5. ἐς Ἑλλάδ' εἶπεν εὐθύνειν δόρυ. 1611. — 6. ἵνα τε δόρατα μέμονε. Ἰ. Α. 1495. — 7. ἡῤῥυνον ἀμφῆρες δόρυ. Κύκλ. 15. — 8. ἄνεμος ἐμπνεύσας δορὶ ἐξέβαλεν ἡμᾶς. 19—20.

6. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τοῦ κωπηλάτου. Ἀργείων πρὸς ναυσὶν κινεῖται κωπήρης χεῖρ. Τρωφ. 160—161.

7. Ὁ ἄντλος ἀντὶ τῆς θαλάσσης. — 1. ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον πεσών. Ἐκ. 1025. — 2. εἰς ἄντλον ἐμβήσεις πόδα. Ἡρ. 168.

VIII. Ἡ φύσις.

α) Τὰ ζῷα.

1. Τὸ πτερόν ἀντὶ τοῦ πτηνοῦ. παράγει πτέρυγας. Ἰων. 166.

2. Ὁ ποὺς ἀντὶ τοῦ πτηνοῦ. οὐκ ἄλλα φοινικοφαῖ πόδα κινήσεις. Ἰων. 162—163.

3. Τὸ ἄσμα ἀντὶ τοῦ χύκνου. αἰμάξεις, εἰ μὴ πείσει, τὰς καλλιφθόγγους ᾠδὰς. Ἰων. 168—169.

4. Ἡ σιαγὼν ἀντὶ τοῦ ὀδόντος τοῦ κάπρου. κάπροι δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γένυν ξυνήψαν. Φοίν. 1380—1381.

β) Τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα.

Ἡ κύκλος ἀντὶ τοῦ ἡλίου. — 1. νῦν πανόστατον ἀκτῖνα κύκλον θ' ἡλίου προσόφεται. Ἀλκ. 207—208. — 2. κύκλον θ' ἡλίου προσόφομαι. Ἐκ. 412. — 3. ἄμ' ἱππεύοντος ἡλίου κύκλω. Ἰων. 41.

B) Ἡ μετωνυμία.

I. Ὁ ἄνθρωπος.

1. Τὸ σῶμα ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. — 1. δεῖξαι γὰρ Ἀργείοισι σῶμ' αἰσχύνομαι. Ὅρ. 98. — 2. ὥσπερὶ πόλις πρὸς ἐχθρῶν σῶμα πυργηρούμεθα. 762. — 3. ἀπόδος τὸ σῶμα πατρί, μὴ ξύνθνησκέ μοι. 1075. — 4. μὴ με . . . οὐκ ἐκφρῶς' ἀναίμακτον χροῖα. Φοίν. 263—264. — 5. ὦ λευκὰ γῆρα σώματ'. Ἡρ. Μ. 909.

2. Τὸ πρόσωπον ἀντὶ τοῦ λαιμοῦ. λευκὴν διτήμησ' Ἰφιγόνης παρηίδα. Ἡλ. 1023.

3. Τὸ βλέφαρον ἀντὶ τοῦ βλέμματος. οὐδ' ἐγὼ ἐς σὸν βλέφαρον πελάσω. Ἡλ. 1332.

4. Τὸ βλέφαρον ἀντὶ τῆς ὁράσεως. εἶθε μοι ὀμμάτων αἵματόεν βλέφαρον ἀκέσαι' ἀκέσαιο τυφλόν. Ἐκ. 1066—1067.

5. Τὸ βλέφαρον ἀντὶ τοῦ ὕπνου. ὀλεῖς, εἰ βλέφαρα κινήσεις ὕπνου γλυκυτάταν φερομένην χάριν. Ὅρ. 157—158.

6. Τὸ ἥως ἀντὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ. — 1. κατ' εὐφρόνην ἀμβλώπες αὐγαί. Ῥῆς. 736—737. — 2. ἐς τίνα βάλλων τέρφομαι αὐγάς; Ἀνδρ. 1180.

7. Ἡ θέα ἀντὶ τοῦ βίου. οὐ ταῦτόν, ὦ παῖ, τῷ βλέπειν τὸ κατθανεῖν. Τρω. 628.

8. Ἡ ὄρασις ἀντὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ. δεργμάτων κόραισι πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν. Φοίν. 660—661.

9. Ἡ ὄρασις ἀντὶ τοῦ βλεφάρου. ὄψιν δ' ὀμμάτων ξυνήρμωσεν. Ἰ. Τ. 1167.

10. Ἡ ἀχρόασις ἀντὶ τοῦ ὠτός. φέρε νυν ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλλω. Ὅρ. 1281.

11. Τὸ στόμα ἀντὶ τῆς φωνῆς. Ἰακχὼν ἀθρόω στόματι τὸν Διὸς γόνον Βρόμιον καλοῦσαι. Βάκχ. 725—726.

12. Ἡ σιαγὼν ἀντὶ τοῦ λαιμοῦ. ἔλθ', ὦ διὰ ξουθᾶν γενύων ἐλελιζόμενα. Ἐλ. 1111.

13. Ὁ λαιμὸς ἀντὶ τοῦ στόματος. ὧν οὔτε σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο. Ὅρ. 41.

14. Ὁ βραχίον ἀντὶ τῆς χειρὸς. Ἰσας δέ μοι ψήφους διηρίθμησε Παλλὰς ὠλένη. Ἰ. Τ. 965—966.

15. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τῆς πρῶξεως. ἐξὸν μίας μοι χειρὸς εὐθέσθαι τάδε. Ἡρ. Μ. 938.

16. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τῆς συμπεριφορᾶς. — 1. βιαίῳ χειρὶ δαιμόνων ἀπολιπεῖν σφ' ἔδῃ. Ἡρακλ. 103. — 2. κοῦδὲν βιαίῳ τῇδε χρήσομαι χειρί. 106. — 3. τὰ δ' ἔργα βαρβάρου χειρὸς τάδε. 131.

17. Ἡ παλάμη ἀντὶ τοῦ ξίφους. πυριγενεὶ τέμνειν παλάμη χροά. Ὅρ. 820—821.

18. Ὁ ποὺς ἀντὶ τοῦ βαδίσματος. — 1. τίς ἡγεμὼν μοι

ποδὸς ὁμαρτήσῃ τυφλοῦ. Φοίν. 1616. — 2. βαίνουσι λαίψηρῳ ποδί. Ἦλ. 549.

19. Ὁ ποὺς ἀντὶ τῆς χειρός. οὐκ εἴ' ἐνόπλῳ ποδὶ βοηδρομήσετε. Ὅρ. 1622.

20. Ὁ ποὺς ἀντὶ τοῦ τάχους. σὺν παρθένῳ τε καὶ προθυμίᾳ ποδός. Φοίν. 1430.

21. Τὸ ὑπόδημα ἀντὶ τοῦ βαδίσματος. φοφεῖ γοῦν ἀρβύλη δόμων ἔσω. Βάκχ. 638.

22. Τὸ πέδιλον τοῦ ὑποδήματος ἀντὶ τοῦ ποδός. ὦ θεοί, τίν' ἐς γῆν βάρβαρον ἀφίγμεθα ταχεῖ πεδίλῳ. Ἀποσπ. 123.

23. Τὸ ὑπόδημα ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ὅρέστας, Μυκηνίδ' ἀρβύλαν προβάς. Ὅρ. 1469—1470.

24. Τὸ βάδισμα ἀντὶ τοῦ ποδός. — 1. σὺ λήφει κόρη, μὴ κοῦφον αἶρη βῆμ' ἐς Ἀργείων στρατόν. Τρω. 341—342. — 2. τρομερὰν ἔλκω ποδὸς βάσιν. Φοίν. 304—305.

25. Τὸ βάδισμα ἀντὶ τοῦ πορευομένου ἀνθρώπου. ἡσθόμην κτύπου τινὸς κέλευθον. Ὅρ. 1311—1312.

26. Τὸ βάδισμα ἀντὶ τῶν κατακόπων μελῶν. ἀναψύχουσι θηλύπουν βάσιν. Ἰ. Ἀ. 421.

27. Τὸ ἔχνος ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. — 1. φέρετ' ἐμὸν ἔχνος. Τρω. 1329. — 2. ποδὸς ἔχνος ἐπαντέλλων. Φοίν. 104. — 3. ἔξω τρίβου τοῦδ' ἔχνος ἀλλαξώμεθα. Ἦλ. 103.

28. Τὸ ἔχνος ἀντὶ τῆς ὁράσεως. στεῖχει ταχύπουν ἔχνος ἐξάνων. Τρω. 232.

29. Τὸ ἔχνος ἀντὶ τοῦ ποδός. — 1. ἔχνος δ' ἐκφύλασσε' ὅπου τίθης. Ἰων. 741. — 2. θεὸς ἐς χορὸν, ὦ φίλα ἔχνος. Ἦλ. 859. — 3. ἔφερε δ' ἡ μὲν ὠλένην, ἡ δ' ἔχνος αὐταῖς ἀρβύλαις. Βάκχ. 1133—1134.

30. Τὸ ἔχνος τοῦ ὑποδήματος ἀντὶ τοῦ ποδός. σῖγα σῖγα, λεπτὸν ἔχνος αὐταῖς ἀρβύλης τίθετε. Ὅρ. 140—141.

31. Ἡ πτώσις ἀντὶ τοῦ φονευθέντος. Ἐλένης πτώμ' ἰδὼν ἐν αἵματι. Ὅρ. 1196.

32. Ἡ σύνεσις ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. ὑποπτον δ' ἐστὶ κάρτ' ἐμῇ φρενί. Ῥῆσ. 79.

33. Ἡ καρδία ἀντὶ τοῦ βίου. λέχριος ἐκπεσεῖ φίλας καρδίας. Ἐκ. 1026.

34. Τὸ αἷμα ἀντὶ τοῦ βίου. ἀλλ' αἷμα θήσεις ξυμβαλὼν βάκχαις μάχην. Βάκχ. 837.

35. Τὸ αἷμα ἀντὶ τῆς οἰκογενείας. φόνος φόνος ἀμείβων δι' αἵματος οὐ προλείπει. Ὅρ. 816—817.

36. Τὸ αἷμα ἀντὶ τῆς ἐκδικήσεως. — 1. τὸ μητρὸς δ' αἷμά νιν τροχηλατεῖ. Ὅρ. 36. — 2. πορεύων τις ἐς δόμον ἀλαστρόρων ματέρος αἷμα σᾶς. 336—337.

37. Τὸ αἷμα ἀντὶ τῆς ἀμαρτίας. Ἦρα προσάφαι κοινὸν αἷμ' αὐτῷ θέλει. Ἦρ. Μ. 831.

38. Τὸ αἷμα ἀντὶ τῆς θανατώσεως. νόμος δ' ἐν ὅμιν τοῖς τ' ἐλευθέροις ἴσος καὶ τοῖσι δούλοις αἵματος κεῖται πέρι. Ἐκ. 291—292.

39. Τὸ αἷμα ἀντὶ τοῦ φόνου. — 1. μίασμα φεύγων αἵματος Παλλαντιδῶν. Ἰππ. 35. — 2. ἐξ οὗπερ αἷμα γενέθλιον κατήνυσεν. Ὅρ. 89. — 3. ἐξέθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς μέλεον ἀπόφονον αἷμα δοὺς πατροφόνου ματρός. 191—193. — 4. εἴργαζεται δ' ἐμοὶ μητρῶν αἷμα. 284—285. — 5. αἵματος τινύμεναι δίκαν. 322—323. — 6. μητρὸς αἵματος τιμωρία. 400. — 7. ὥς ταχὺ μετῆλθόν σ' αἷμα μητέρος θεαί. 423. — 8. οὐδ' ἥγνισαι σὸν αἷμα κατὰ νόμους χερσίν; 429. — 9. χρῆν αὐτὸν ἐπιθεῖναι μὲν αἵματος δίκην ὅσιν διώκοντ'. 500—501. — 10. ὅστις αἷμ' ἔχων κυροῖ. 514. — 11. κακῆς γυναικὸς οὖνεχ' αἷμ' ἐξέπραξεν. 1139. — 12. σταθεῖς ἐπὶ φοῖνιον αἷμα. 1256. — 13. Τυδεὺς μὲν αἷμα σύγγενες φεύγων χθονός. Ἰκ. 148. — 14. πρὸς Ἐρινύσι θ' αἷμα σύγγονον ἔξει. Ἦρ. Μ. 1077. — 15. δικαστῆς αἵματος γενήσομαι; 1150. — 16. αἷμά τε παῖδοφόνον. 1201. — 17. τοῖς ἀποκτείνασί σε προστρώπαιον αἷμα θήσεις. Ἰων. 1259—1260. — 18. οὐ πρῶτον θεοὶ ἔζοντ

ἐπὶ φήφοισι αἵματος πέρι. Ἥλ. 1258—1259. — 19. εἰπὼν δ' ἀκούσας θ' αἵματος μητρὸς πέρι. Ἰ. Τ. 964.

40. Τὸ αἶμα ἀντὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ φονεύοντος ἀνθρώπου. τῶνδε προστρέπαιον αἶμα προσλαβὼν οὐδὲν κακῶσαι τοὺς ἀναιτίους θέλω. Ἡρ. Η. 1161—1162.

41. Τὸ αἶμα ἀντὶ τοῦ θανάτου. — 1. τοῦ σοῦ δὲ παιδὸς αἵματος κοινουμένην. Ἀνδρ. 654. — 2. μηδ' ἐπὶ τοξοσύνα φονίῳ πατρὸς αἶμα τὸ διογενὲς ποτε Φοῖβον βροτὸς ἐς θεὸν ἀνάψαι. 1194—1196. — 3. πατρί θ' αἱμάτων ἐχθίστων, ἐπικουρος. Ἥλ. 137—138. — 4. πατρὸς θανόντος αἶμα τιμωρούμενος. Ἰ. Τ. 558.

42. Τὸ αἶμα ἀντὶ τοῦ νεκροῦ. μήθ' αἱμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον. Ὅρ. 1086.

43. Ὁ βίος ἀντὶ τῆς ψυχῆς. ἀπέπνευσεν αἰῶνα. Ἀποσπ. 798.

44. Ὁ βίος ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. πρὶν ἐς φῶς σὸν καταστήσαι βίον. Ἀλκ. 362.

45. Ἡ δύναμις ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. ἀλκὴν τίν' αἰνεῖς. Ῥῆς. 708.

46. Ἡ Ἀφροδίτη ἀντὶ τοῦ ἔρωτος. — 1. οὐκ αὖ σιωπῇ Κύπριδος ἀλγῆσεις πέρι; Ἀνδρ. 240. — 2. οἱ διὰ μίαν γυναῖκα καὶ μίαν Κύπριν. Τρῳ. 368. — 3. μετέχοιμι τὰς Ἀφροδίτας. Ἰ. Α. 557. — 4. κατὰ Κύπριν κρυπτάν. 571.

47. Ἡ Ἀφροδίτη ἀντὶ τοῦ πόθου. μέμηνε δ' Ἀφροδίτη τις Ἑλλήνων στρατῷ. Ἰ. Ἀ. 1264.

48. Ἡ Ἀφροδίτη ἀντὶ τῆς χαρᾶς. ἔχουσιν Ἀφροδίτην τιν' ἡδεῖαν κακῶν. Φοῖν. 399.

49. Ὁ ἔρως ἀντὶ τοῦ ἐρωτολήπτου. ἐρῶς ἔρωτ' ἔκδημον. Ἰππ. 32.

50. Ὁ γάμος ἀντὶ τοῦ μνηστῆρος. ζῆλον οὐ σμικρὸν γάμων ἔχουσ'. Ἐκ. 352—353.

51. Ὁ γάμος ἀντὶ τῆς συζύγου. — 1. ὅμνυμι τῶν σῶν μήποθ' ἄψασθαι γάμων. Ἰππ. 1026. — 2. καλὸν νόμφευμα τῷ σρατηλάτῃ. Τρῳ. 420.

52. Ὁ γάμος ἀντὶ τῶν συζύγων. οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὄφλῃν τοῖς Σιτυφείοις τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις. Μήδ. 403—404.

53. Ὁ γάμος ἀντὶ τῆς γυναικός. ἐκπεφύγασιν γάμοι με. Ἐλ. 1622.

54. Ἡ ἐκ τοῦ γάμου προερχομένη συγγένεια ἀντὶ τῆς γυναικός. — 1. οὐκ ὥδε κῆδος σὸν διώσεται πόσις. Ἀνδρ. 869. — 2. σιγώμενον τὸ κῆδος εἶχεν ἐν δόμοις. Τρωφ. 399.

55. Ὁ γάμος ἀντὶ τῆς ἐξ ἔρωτος διαπραχθείσης βίας. Πανὸς ἀναβοᾷ γάμους. Ἐλ. 190.

56. Ὁ γάμος ἀντὶ τῆς κλίνης. γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται. Μήδ. 18.

57. Ἡ κλίνη ἀντὶ τῆς γυναικός. — 1. εἰ δὲ σὸς πόσις καινὰ λέχη σεβίζει. Μήδ. 154—155. — 2. ἔγκληρον εὐνήν προσλαβὼν. Ἰππ. 1011. — 3. τοῦμόν παρώσας δεσπότης δοῦλον λέχος. Ἀνδρ. 30. — 4. ἐκβαλοῦσα λέκτρα τάνκεινης βία. 35. — 5. οὐδέποτε διδύμα λέκτρ' ἐπαινέσω βροτῶν. 464. — 6. μίαν μοι στεργέτω πόσις . . . εὐνάν. 467—470. — 7. διὰ γὰρ πυρὸς ἦλθ' ἐτέρω λέκτρῳ. 487. — 8. ἄλλην τιν' εὐνήν ἀντὶ σοῦ στέργε πόσις; 907. — 9. κακὸν γ' ἔλεξας, ἄνδρα δίτ' ἔχειν λέχη. 909. — 10. ἢ δουλεύσομεν νόθοιτι λέκτροις. 927—928. — 11. κακῶν δὲ λέκτρων μὴ 'πιθυμίαν ἔχειν. 1280. — 12. ἀτὰρ λέχος γε τῆσδ' ἂν οὐκ ἐκτησάμην. Τρωφ. 416. — 13. τῆς μαντιπόλου βάκχης ἀνέχων λέκτρ', Ἀγαμέμνων. Ἐκ. 123—124. — 14. ναυστολήσων Ἑλένας ἐπὶ λέκτρα. 633—634. — 15. Πυλάδῃ δ' ἀδελφῆς λέκτρον, ᾧ ποτ' ἤνεσας, δός. Ὀρ. 1658—1659. — 16. κόρης τε λέκτρον Ἀντιγόνης σέθεν. Φοίν. 1588. — 17. κᾶτα σὸν γαμεῖ λέχος; Ἴων. 297. — 18. ὕλθες ἐς νόθον τι λέκτρον; 545. — 19. λαβὼν δὲ δοῦλα λέκτρα. 819. — 20. ὥς ἐμόν σχήσων λέχος. Ἐλ. 30. — 21. ἐξηγέμωσε τᾶμ' Ἀλεξάνδρῳ λέχη. 32. — 22. ἄς ἐξέφυσεν Ἀερόπης λέκτρων ἄπο. 391. — 23. ποίων δὲ λέκτρων δεσπότης ἄλλων ἔφυς; 572. — 24. Πριαμίδαις ἄγων Λακεδαιμόνος ἄπο λέχεα σέθεν, ᾧ Ἑλένα. 1118—1120. —

25. τὰ μὰ λέκτρ' ἄλλω διδοῦσα; 1634. — 26. ἐπίσημα γὰρ γήμαντι καὶ μείζω λέχη. Ἡλ. 936. — 27. κασιγνήτης λέχος οὐκ ἂν προδοίην. Ἰ. Τ. 716—717. — 28. τὰ μὰ δ' ἔσχες αὖ λέχη. Ἰ. Α. 1156. — 29. παῦσαί τε λέκτρων ἀρπαγὰς Ἑλληνικῶν. 1266. — 30. λέκτρα συλᾶσθαι βίᾳ. 1275. — 31. καὶ γὰρ ἐκ καλλιόνων λέκτροις ἐπ' αἰσχροῖς εἶδον ἐκπεπληγμένους. Ἀποσπ. 212. — 32. μετρίων λέκτρων, μετρίων δὲ γάμων μετὰ σωφροσύνης κῆρσαι θνητοῖσιν ἄριστον. 505. — 33. πονηρὸν λέκτρον. 524. — 34. κοινὸν γὰρ εἶναι χρῆν γυναικεῖον λέχος. 655. — 35. ἐλεύθερος δ' ὢν δοῦλός ἐστι τοῦ λέχους. 772. — 36. χρόνος ἔκρανε λέχος ἐμοῖσιν ἀρχέταις. 775, 50—51. — 37. ὁ μὲν γὰρ ἄλλης λέκτρον ἱμεῖρει λαβεῖν. 906.

58. Ἡ κλίνη ἀντὶ τῆς γυναικός (καὶ ἡ αἰχμὴ ἀντὶ τοῦ πολεμιστοῦ). τὰ δὲ Κασάνδρας λέκτρ' οὐκ ἐφάτην τῆς Ἀχιλλείας πρόσθεν θῆσειν ποτὲ λόγχης. Ἑκ. 129—131.

59. Ἡ κλίνη ἀντὶ τῆς κόρης. — 1. εἰ τοῦσδε γ' εὐνῆς οὖνεκ' οὐ στέργει πατήρ. Μῆδ. 88. — 2. ἔχει λέκτρα τυράνων. 140. — 3. εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὖνεκα γῆμαί με λέκτρα βασιλέων. 593—594. — 4. ἔχω τὰ τῆς Διὸς τε λέκτρα Λήδας θ'. Ἑλ. 638.

60. Ἡ κλίνη ἀντὶ τῆς παρθενικότητος. πρῶτος τὸ παρθένειον ἐξεύξω λέχος. Τρω. 671.

61. Ἡ κλίνη ἀντὶ τῆς χειρὸς τῆς γυναικός. Κρέων ἀδελφὸς τὰ μὰ κηρύσσει λέχη, ὅστις σοφῆς αἰνιγμα παρθένου μάθοι, τούτῳ ξυνάψειν λέκτρα. Φοίν. 47—49.

62. Ἡ κλίνη ἀντὶ τοῦ ἀνδρός. — 1. Φρυγίων λεχέων ἔπλευσε πλαθεῖς. Πῆσ. 911. — 2. τίς σοί ποτε τὰς ἀπλάτους κοίτας ἔρος; Μῆδ. 150—151. — 3. μακαρία δ' ἐγὼ βασιλικοῖς λέκτροις κατ' Ἄργος ἁ γαμουμένα. Τρω. 312—313. — 4. ἄνδρα τὸν πάρος καινοῖσι λέκτροις ἀποβαλοῦς ἄλλον φιλεῖ. 662—663. — 5. ἐν ἣ σε λέκτρον Αἴμονος μένει. Φοίν. 1638. — 6. ὦ λέκτρων δύο συγγενεῖς εὐναί. Ἡρ. Μ. 798—799. — 7. βάξις, ἧ σε βαρβάρουσι λέχεσι, πότνια, παραδί-

δωσιν. Ἑλ. 225. — 8. δύσκειαν δ' ἀπὸ συγγόνου βάλετε βαρβάρων λεχέων. 1506—1507.

63. Ἡ κλίνη ἀντὶ τῆς χειρὸς τοῦ μνηστῆρος. λέκτρα γὰρ τὰ Θησέως οὐκ ἔστι δῶμά θ' ἦτις εἴσειςιν γυνή, Ἱππ. 860—861.

64. Ἡ κλίνη ἀντὶ τοῦ ἔρωτος. — 1. ὦ γυναικῶν λέχος πολύπονον. Μήδ. 1290—1291. — 2. τῆς ἐμῆς εὐνῆς χάριν. Ἄνδρ. 1253. — 3. ὅς λεχέων στυγερῶν χάριν ὤλεσε πέργαμα Τροίας. Τρωφ. 592. — 4. καίτοι λέγουσιν ὡς μί' εὐφρόνη χαλᾷ τὸ δυσμενὲς γυναικὸς εἰς ἀνδρὸς λέχος. 660—661. — 5. μιᾶς γυναικὸς καὶ λέχους στυγοῦ χάριν, 776. — 6. ὥσπερ σὺ τὰυτὰ λέκτρ' ἔσωζες ἀσφαλῶς. Ἡρ. Μ. 1372. — 7. δόλιον εὐνὴν ἐξέπραξ'. Ἑλ. 20. — 8. οὐκ ἐπὶ λέκτρα βιρβάρου νεανία. 666. — 9. κρυφαῖαι γὰρ εὐναῖς πείσας ἄλοχον. Ἥλ. 720—721. — 10. ὅταν τις δελεάσας δάμαρτά του κρυπταῖσιν εὐναῖς. 921—922. — 11. Ἀχιλλέως λέκτροισι πείσας ὥχετ'. 1020—1021. — 12. παλῖρρους δὲ τάνδ' ὑπάγεται δίκαια διαδρόμου λέχους. 1155 — 13. θηρῶσι λέκτρον τοῦμόν. Ἰ. Ἀ. 960. — 14. μᾶλλον δὲ λέκτρων σῶν πόθος μ' εἰσέρχεται. 1411.

65. Ἡ κλίνη ἀντὶ τοῦ ἐρωτολήπτου. ἐνταῦθα λέκτρων ἱκετεύομεν φυγᾶς. Ἑλ. 799.

66. Ἡ κλίνη ἀντὶ τοῦ γάμου τῆς κόρης. παρθένων ἐπὶ λέκτροις ἃ νόμος ἔχει. Τρωφ. 324.

67. Ἡ κλίνη ἀντὶ τοῦ γάμου. — 1. βοᾷ τὸν ἐν λέχει προδότην κακόνουμφον. Μήδ. 205—206. — 2. ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἡδικοημένη κυρῇ. 265. — 3. σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος. 555. — 4. ἦν δ' αὖ γέννηται ξυμφορά τις ἐς λέχος. 571. — 5. ἀπτολέμους δ' εὐνάς σεβίζουσ'. 640. — 6. οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου. 673. — 7. ἃ φονεύσεις τέκεια νυμφιδίων ἔνεκα τεκέων. 997—998. — 8. σὺ δ' οὐκ ἔμελλες τᾶμ' ἀτιμάσας λέχη τερπνὸν διάξειν βίον. 1354—1355. — 9. λέκτρων ἄμιλλα κούραις. Ἱππ. 1142. — 10. τλήμον δὲ σὺ, παῖ, μητρὸς

λεχέων ὅς ὑπερβήσκεις. Ἀνδρ. 497—498 — 11. τὰ μὰ λέκτρα. Τρφ. 404. — 12. φεύγουσα λέκτρα. 981. — 13. ἥς λέχος ποτ' ἤνεσα. Ὅρ. 1092. — 14. ποῖ γὰρ ἐκφεύξει λέχος; Φοίν. 1674. — 15. τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ λέχη κρᾶναι. Ἀποσπ. 775, 68—69. — 16. λέχεά θ' Ἀλίου. 781, 65.

68. Ἡ κλίνη ἀντὶ τῆς μυηστῆς. — 1. εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος. Μήδ. 568. — 2. εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας. 1338. — 3. λέχους σφ' ἄρ' ἡξίωσας οὖνεκα κτανεῖν; 1367. — 4. ἄλλως λέκτρ' ἔγημ' ἐν Αὐλίδι. Ἰ. Τ. 538. — 5. Ἀχιλλεὺς λέκτρων ἀπλακῶν. Ἰ. Α. 124.

69. Ἡ κλίνη ἀντὶ τοῦ συζύγου. — 1. λυπεῖ δὲ λέκτρων ἀνδρὺς ἐστεργμένη. Μήδ. 286. — 2. τὰς ἀνάνδρου κοίτας ὀλέσχασα λέκτρον. 436—437. — 3. σῶν δὲ λέκτρων ἄλλα βασιλεία κρείσσων δόμοις ἐπανεῖστα. 443—446. — 4. μεγάλη γὰρ κρίνω τάδε, λέχους στέρεσθαι. Ἀνδ. 370—371. — 5. τίς οὖν ἂν εἴη μὴ πεφυκότων γέ πω παίδων γυναικὶ συμφορὰ πλὴν ἐς λέχος. 905. — 6. σὺ τὴν κακίστην αἰχμηάλωτον ἐν δόμοις δοῦλῃν ἀνέξει σοὶ λέχους κοινουμένην; 932—933. — 7. οὐκ ἂν ἔν γ' ἐμοῖς δόμοις βλέπουσ' ἂν αὐγὰς τᾶμ' ἐκαρπούτ' ἂν λέχη. 934—935. — 8. ἀντὶ παίδων καὶ γαμηλίου λέχους. Ὅρ. 1050. — 9. ἡ δὲ σὺναιμον λέχος ἦλθεν. Φοίν. 817. — 10. ἐπειδὴ λέκτρ' ἀφῆκεν Αἰακοῦ. Ἐλ. 7. — 11. θανεῖσθαι κοῦποτ' ἀλλάξειν λέχη. 836. — 12. τὰ πρῶτα λέκτρα νυμφικὰς θ' ὀμυλίας τιμᾶν. 1400—1401. — 13. γυνή . . . οὐ τῶν τεκόντων ἐστίν, ἀλλὰ τοῦ λέχους. Ἀποσπ. 320.

70. Ἡ κλίνη ἀντὶ τῆς συζύγου. — 1. εἰ δέ τι καινὸν ἔλοιτο λέχος πόσις. Ἀлк. 464. — 2. νυμφιδίους εὐνὰς θανάτοις κεραιζομένας οὐ τλητὸν ὄραν. 885—887. — 3. καινὰ θ' ἐκτήσω λέχη. Μήδ. 489. — 4. ξυγγνώστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους. 491. — 5. βάρβαρον λέχος . . . οὐκ εὖδοξον ἐξέβαίνε σοι. 591—592. — 6. δάμαρτος οὔσης, ἡ λέχους ἄπειρος ὢν; 672. — 7. πότερον ἐρασθεῖς ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος; 697. — 8. ὅς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσονται.

1348. — 9. νοσοῦνθ' ὀρώοντας λέκτρα. Ἰππ. 463. — 10. τὴν δεσπότου προδοῦσαν ἐξαυδᾷ λέχος. 590. — 11. σώζεται πικρὸν λέχος. 635. — 12. ἡ χρηστὰ λέκτρα. 636. — 13. ὤλεσας κεδνὸν λέχος. 835. — 14. λέχους μοι καὶ τέκνων ἐπιστολὰς ἔγραψεν. 858—859. — 15. ἤσχυνε τὰμὰ λέκτρα. 944. — 16. λέχη τ' ἔρημ' ἂν οὐ ποτ' ἐξελείπετο. Ἀνδρ. 308. — 17. ὅστις πρὸς ἀνδρὸς Φρυγὸς ἀπηλλάγης λέχους. 592. — 18. ἡ μὲν τι κερδαίνουσα συμφθεῖρει λέχος. 947. — 19. ὦ παῖ, μήποτε σὼν λεχέων τὸ δυσώνυμον ὦφελ' ἐμὸν γένος ἐς τέκνα καὶ δόμον ἀμφιβαλέσθαι. 1188—1191. — 20. γαμεῖ βιαίως σκότιον Ἀγαμέμνων λέχος. Τρω. 44. — 21. γαμεῖ . . . Κλυταιμνήστρας λέχος. Ὀρ. 19—20. — 22. σὺ δ' ἄλλο λέκτρον παιδοποιήσαι λαβών. 1080. — 23. ἡ ζῶν μακάριον κτήσει λέχος. 1208. — 24. λέκτρ' ἐπήνεσ' 1672. — 25. ἐπεὶ δ' ἅπαις ἦν χρόνια λέκτρα τᾶμ' ἔχων. Φοίν. 13—14. — 26. μαθὼν δὲ τὰμὰ λέκτρα μητρῶν γάμων. 59. — 27. τίνι τρόπῳ δ' ἔσχες λέχος; 408. — 28. καὶ μὴ γὰρ εὐνῆς ἤψατ', ἀλλ' ἔχει λέχος. 946. — 29. εἶθε τινὲς εὐναὶ δικαίων ὁμεναίων εἶν' Ἀργεὶ φανῶσιν τέκνοισιν ἐμοῖς. Ἰκ. 1026—1028. — 30. ἐπίτημον εὐνήν Ἡρακλεῖ ξυνοικίσας. Ἡρ. Μ. 68. — 31. τὰλλότρια λέκτρα δόντος οὐδενὸς λαβών. 345. — 32. χρόνια δὲ σπείρας λέχη ἄτεκνός ἐστι καὶ Κρέους'. Ἰων. 64—65. — 33. οὗς ἀποδείξω λέκτρων προδότας ἀχαρίστους. 879—880. — 34. φυλάσσειν τᾶμ' ἀναγκάσας λέχη. Ἐλ. 427. — 35. οὗ τί που λελήσμεθ' ἐξ ἀντρων λέχος. 475. — 36. ὅθεν σὺ θεοπόνητ' ἔχεις λέχη. 584. — 37. τὰ δὲ κέν' ἐξάξει λέχη; 590. — 38. ἡ γὰρ γαμεῖν τις τᾶμ' ἐβουλήθη λέχη; 784. — 39. τᾶμ' ἀποκτεῖναι λέχη. 807. — 40. τὰμὰ γ' ἀποδοῦναι λέχη. 974. — 41. ὅταν δ' . . . ἀμαρτάνῃ πόσις τᾶνδον παρώσας λέκτρα. Ἡλ. 1036—1037. — 42. μικρὰ γὰρ μεγάλων ἀμείνω σῶφρον' ἐν δόμοις λέχη. 1098—1099. — 43. εἴ τις ἐκ δόμων λαβὼν οἶχοιτο τόν τ' ἔχοντ' ἀπωθοίη λέχους. Ἰ. Α. 62—63. — 44. εἰ μὴ παρ' ἡμῶν εἴσιν ἐς Φθίαν λέχος. 103. — 45. παῖδ' ἐπεφήμεσα

νυμφείους εἰς ἀγκώνων εὐνάς ἐκδώσειν λέκτροις. 130—132. — 46. λέκτρα χρηστ' ἐρᾶς λαβεῖν; 383. — 47. ἀπολέσας κακὸν λέχος ἀναλαβεῖν θέλεις. 390. — 48. τὴν ἐμὴν μέλλουσαν εὐνὴν μὴ κτανεῖν. 1355. — 49. γενναῖον λέχος εὔρεῖν. Ἀποσπ. 153. — 50. ἐγὼ γὰρ ἔξω λέκτρα. 1044.

71. Τὸ σκότος τῆς κλίνης ἀντὶ τῆς ἐν σκότει εὐρισκομένης συζύγου. λέκτρων σκῆτια νυμφευτήρια. Τρω. 251.

72. Ἡ κλίνη ἀντὶ τῆς ἡθικῆς καθαρότητος. — 1. ὡς σῶσαιμι Μενέλεω λέχος. Ἐλ. 48. — 2. ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινί. 59. — 3. ἵν' ἀνδρὶ τὰμὰ διασώσῃ λέχη. 65.

73. Ἡ κλίνη ἀντὶ τῆς δι' ἔρωτος συνενώσεως. εἰ δὲ λέκτρα διέφυγες τάδ' οὐκ ἔχω. Ἐλ. 794.

74. Ἡ κλίνη ἀντὶ τῶν πόνων τοῦ συζυγικοῦ βίου. Κύπρις . . . κρίνοι λέχη γυναικῶν. Μήδ. 640—641.

75. Ἡ κλίνη ἀντὶ τῆς συζύγου καὶ τῆς ἀντιζήλου τῆς συζύγου. κρυπτὰ κοῖτα λεχέων σῶν. Ἰππ. 154.

76. Ἡ κλίνη ἀντὶ τοῦ ῥόλου τῆς ἀπίστου συζύγου. λέκτρα τε Κρήσας Ἀερόπας δολίας δολίοισι γάμοις. Ὅρ. 1009—1010.

77. Ἡ κλίνη ἀντὶ τῆς μοιχείας. Αἰγίσθου λέχος. Ὅρ. 619.

78. Ἡ κλίνη ἀντὶ τῆς ἀνηθικότητος. ὅσιος ἀπ' εὐνάς ὢν. Ἰων. 150.

79. Ἡ κλίνη ἀντὶ τῆς ἐρωτικῆς σχέσεως. — 1. οὐκ ἦν θεοπόνητά μου λέχη. Τρω. 953 — 2. λέκτρων φθονοῦσα Ζηνί. Ἡρ. Μ. 1309. — 3. ἐγὼ δὲ τοὺς θεοὺς οὐτε λέκτρ' ἂ μὴ θέμις στέργειν νομίζω. 1341—1342. — 4. πῶς δὲ σκοτίας ἀναφῆνω εὐνάς. Ἰων. 860—861. — 5. οὐκέτι κρύφω λέχος. 874. — 6. ἀεῖδεθ' ὕμνοις ἀμέτερα λέχεα. 1091—1092. — 7. παλίμφομος ἀοιδὰ . . . ἔτω δυσκέλαδος ἀμφὶ λέκτρων. 1096—1098. — 8. ἐς Ζῆν' ἀναφέρειν τὴν ἁμαρτίαν λέχους. Βάκχ. 29.

80. Ἡ κλίνη ἀντὶ τῆς ἐρωμένης. — 1. πόσας ἂν εὐνάς θυγατέρ' ἡδικομένην βούλοι' ἂν εὔρεῖν. Ἀνδρ. 350—351. — 2. ἀλλ' ἐπηνέγκω λέχη τὰλλότρια. Ἡλ. 1089—1090.

81. Ἡ συγχοίμησις ἀντὶ τῆς συζύγου. ὡ γενναῖα συγκοιμήματι, Νηρέως γένεθλον, χαῖρε. Ἀνδρ. 1273—1274.

82. Αἱ ὠδῖνες τοκετοῦ ἀντὶ τοῦ παιδός. ἡ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον μαστοῖς ὑφέιτο. Φοῖν. 30—31.

83. Ὁ παῖς ἀντὶ τοῦ τοκετοῦ. — 1. οὐ γὰρ οἶδ' ἐγὼ, δεκάτῃ σελήνῃ παιδὸς ὡς νομίζεται. Ἡλ. 1125—1126. — 2. παιδὸς ἀριθμὸν ὡς τελεσφόρον θύσω θεοῖσι. 1132—1133.

84. Ὁ μαστὸς ἀντὶ τῆς γυναικός. διὰ κενῆς ἄρα ἐν σπαργάνοις σε μαστὸς ἐξέθρεψ' ὅδε. Τρω. 753—754.

85. Ἡ οἰκία ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. — 1. τὰ μὲν δ' οὐκ ἐπίσταται μέλαθρ' ἀπωθεῖν. Ἀλκ. 566—567. — 2. Πελίου ἐχθρὸς ἐστὶ μοι δόμος. Μήδ. 734.

86. Ἡ οἰκία ἀντὶ τῆς γενεᾶς. ὅ τε γηγενέτας δόμος οὐκ ἐτι νύκτα δέρεται. Ἰων. 1466.

87. Ἡ ἐστία ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. βασιλίδ' ἐστίαν Ἀτρεΐδαν κακῶς ἔβαλε. Πρῆσ. 718—719.

88. Τὸ μεσονύκτιον ἀντὶ τοῦ νυσταγμοῦ. οὐκ ἀμολγὸν ἐξομῶξετε. Ἀποσπ. 781.

89. Ὁ ὕπνος ἀντὶ τοῦ καθεύδοντος. σέλας πυρὸς μέλαιναν αἴγλαν ἔδωκεν ὕπνω. Τρω. 548—550.

90. Τὸ φρόνημα ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. τοῖς σοφοῖς δ' εὐκτὸν σοφῷ ἔχθραν ξυνάπτειν, μάμαθεῖ φρονήματι. Ἡρακλ. 458—459.

91. Ἡ πενία ἀντὶ τοῦ πένητος. σοφὸν δὲ πενίαν τ' εἰσορᾶν τὸν ὄλβιον. Ἰκ. 176.

92. Ἡ λύπη ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος. ἀλλ' ἔπειθέ με λέγων θυραῖον κῆδος ἐς τάφον φέρειν. Ἀλκ. 827—828.

93. Τὸ ὄνομα ἀντὶ τοῦ φίλου. ὦ ποθεινὸν ὄνομ' ὁμιλίας ἐμῆς. Ὀρ. 1082.

94. Ἡ σεβασμιότης ἀντὶ τῆς χειρὸς τοῦ σεβαστοῦ ἀνθρώπου. σέβας γὰρ χειρὸς αἰδοῦμαι τὸ σὸν. Ἰππ. 335.

95. Τὸ θάρρος ἀντὶ τοῦ θαρραλέου νεανίου. ὅταν τις... τόλμας ἀφαιρῇ. Ἰκ. 448—449.

96. Τὸ δόρυ ἀντὶ τοῦ ἐχδικήσαντος ἀνθρώπου. — 1. ὥστ' Ἀτλαντικῶν πέραν φεύγειν ὄρων νιν δειλία τοῦμὸν δόρυ. 'Ηρ. Μ. 234—235. — 2. ὥστε διαφυγεῖν τοῦμὸν δόρυ. 'Ι. Τ. 1326.

97. Τὸ ξίφος ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. ποῦ 'στιν οὗτος ὃς πέφευγε τοῦμὸν ἐκ δόμων ξίφος; 'Ορ. 1506.

98. 'Η 'Ερινὺς ἀντὶ τοῦ καταράτου ἀνθρώπου. ἔρημά σ' ἅ πολύστονος Οἰδιπόδα δώματα λιποῦσ' ἦλθ' 'Ερινύς. 'Ικ. 835—836.

99. 'Η 'Ερινὺς ἀντὶ τῆς ἀπανθρώπου πράξεως. ἄλυρον ἀμφὶ μούσαν ὀλομέναν τ' 'Ερινύν. Φοίν. 1028—1029.

100. 'Ο φόνος ἀντὶ τοῦ φαρμάκου. φανερά τάδ' (ὀγλ. πάματα) ἤδη σπονδῆς ἐκ Διονύσου βοτρυῶν θοαῖς ἐχίδνας σταγρόσιν μιγνυμένας φόνφ. 'Ιων. 1231—1233.

101. 'Ο φόνος ἀντὶ τοῦ φονευθέντος. Μυρτίλου φόνον δικῶν ἐς οἶδμα πόντου. 'Ορ. 990.

102. 'Ο φόμος ἀντὶ τοῦ αἵματος. — 1. ὥς ἂν τις αὐτῶν... κλίμακας ῥάνη φόνφ. 'Ρῆσ. 72—73. — 2. Θρήξ τε συμμιγῆς φόνος. 431. — 3. ὀμμάτων τ' ἅπο φόνου σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν; 'Εκ. 240—241. — 4. ἀφίσσαν λαιμῶν βροτειῶν εὐθὺς οὖριον φόνον. 'Ηρακλ. 821—822. — 5. νεκρῶν ἅπαντ' 'Ισμηνὸν ἐμπλήσω φόνου. 'Ηρ. Μ. 572. — 6. φόνφ δὲ ναῦς ἐρρεῖτο. 'Ελ. 1602. — 7. 'Ελλην οὗ καταστάζει φόνος. 'Ι. Τ. 72.

103. 'Ο φόμος ἀντὶ τοῦ νεκροῦ. πύλας ἀνοίξας σῶν τέκνων ὄψει φόνον. Μῆδ. 1313.

104. 'Ο φόμος ἀντὶ τῆς τυφλώσεως. εἰς ὄμμαθ' αὐτοῦ δεινὸν ἐμβάλλει φόνον. Φοίν. 61.

105. 'Η κλοπὴ ἀντὶ τοῦ συλληφθέντος ἀνθρώπου. κλοπὰς σὰς ἐκ δόμων ἐδέξατο. 'Ελ. 1675.

106. 'Ο φόβος ἀντὶ τῆς φοβιζούσης φωνῆς. — 1. πολλοῖσι σὺν κῶδῳσι ἐκτύπει φόβον. 'Ρῆσ. 308. — 2. ἔννουχος γὰρ ἐξώρμα φόβος. 788.

107. Ἡ νόσος ἀντὶ τοῦ νοσοῦντος ἀνθρώπου. νόσημα κηδεύοντα παιδαγωγία. Ὅρ. 883.

108. Ὁ ὀλοφυρμός ἀντὶ τοῦ νεκροῦ. ΗΡ. Θησεῦ, δέδορκας τόνδ' ἀγῶν' ἐμῶν' τέκνων; ΘΗ. ἦχουσα. Ἡρ. Μ. 1229—1230.

109. Ἡ κέδρος ἀντὶ τῆς νεκροθήκης. ἐν ταῖσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπισκήψω κέδροις σοὶ τούσδε θείναι. Ἄλκ. 365—366.

110. Ὁ Ἄιδης ἀντὶ τοῦ θανάτου. — 1. ἦ σ' ἐπήγαγε θανάσιμον πρὸς Ἄιδαν. Ἐκ. 1032—1033. — 2. δς τὰν θηλυγενῆ στολὰν νάρθηκά τε πιστὸν Ἄιδαν ἔλαβεν εὐθυρσον. Βάκχ. 1156—1158.

111. Ἡ Ἑλλάς ἀντὶ τῶν ἐλλήνων γυναικῶν. βοὰν βοὰν δ' Ἑλλάς κελάδησε κἀνωτότῳξεν. Ἐλ. 370—371.

II. Αἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων ἐν γένει.

1. Τὸ σκότος ἀντὶ τοῦ περικαλύμματος. κρατὶ περιβάλω σκότον. Ἡρ. Μ. 1159.

2. Ὁ ποὺς ἀντὶ τῆς ὁδοῦ. νόστιμον δ' ἔλθοις πόδα. Ἄλκ. 1153.

III. Ἡ μυθολογία.

1. Ἡ κλίνη ἀντὶ τῆς ἐρωτικῆς σχέσεως τῶν θεῶν. οὐ λέκτρ' ἐν ἀλλήλοισιν, ὧν οὐδεὶς νόμος, ξυνήψαν. Ἡρ. Μ. 1316—1317.

2. Ἡ κλίνη ἀντὶ τῆς ἐρωτικῆς σχέσεως τοῦ Διὸς. ὡς πιστὸν μοι τὸ παλαιὸν ἤδη λέχος, ὦ Ζεῦ, τὸ σὸν οὐκ ἐπ' ἐλπίδι φάνθη. Ἡρ. Μ. 801—804.

3. Ἡ ῥίψις ἀντὶ τοῦ κεραυνοῦ τοῦ Διὸς. κεραυνίους βολὰς λαβοῦσα πατὴρ ἐκ χειρῶν. Τρω. 92—93.

4. Τὸ σκῆπτρον ἀντὶ τῆς Δήμητρος. οὐτι . . . εἰσορῶ . . . σκῆπτρα Δήμητρος κόρης. Ἡρ. Μ. 1103—1104.

5. Ἡ τιμὴ ἀντὶ τῆς Δίκης. ὦ Ζεῦ πρόγονε καὶ Δίκης σέβας. Ὅρ. 1242.

6. Τὸ αἷμα ἀντὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Βάχχου σφαγείσης αἰγός. ἀγρεύων αἷμα τραγοκτόνον. Βάχχ. 138—139.

7. Ἡ Μοῦσα ἀντὶ τοῦ ἄσματος τοῦ Ὀρφέως. ἔνθα ποτ' Ὀρφεὺς κιθαρίζων ξύναγεν δένδρεα Μούσαις. Βάχχ. 561—562.

8. Ἡ πτώσις ἀντὶ τῆς πρὸ τοῦ Κάδμου βαινούσης βοός. μότχος ἀδάματον πέσημα δίκε τελεσφόρον διδοῦσα χρησμών. Φοίν. 640—642.

9. Ἡ σιαγὼν ἀντὶ τῶν ὀδόντων τοῦ ὑπὸ τοῦ Κάδμου φονευθέντος δράκοντος. ὃς δράκοντος γένυος ἐκπέφυκε παῖς. Φοίν. 941.

10. Τὸ πτερόν ἀντὶ τῆς Σφιγγός. τὸ παρθένιον πτερόν. Φοίν. 806.

11. Ἡ δύναμις ἀντὶ τῆς Χιμαίρας. τὰν πυρπνέουσιν ἐναίρει τρισώματον ἀλκάν. Ἰων. 203—204.

12. Ὁ φόνος ἀντὶ τοῦ φαρμακεροῦ αἵματος τῆς Γοργοῦς. κοίλης μὲν ὅστις φλεβὸς ἀπέσταξεν φόνος. Ἰων. 1011.

13. Ἡ ἐλάτῃ ἀντὶ τοῦ λέμβου τοῦ Χάρωνος. λίμναν Ἀχεροντίαν πορεύσας ἐλάτῃ δικώπῳ. Ἀλκ. 443.

14. Ἡ κώπη ἀντὶ τοῦ λέμβου τοῦ Χάρωνος. εἴθ' . . . δυνάιμαν δέ σε πέμψαι φάος ἐς Αἶδα τεράμνων Κωκυτοῦ τε ῥέεθρων ποταμῖα νερτέρῃ τε κώπῃ. Ἀλκ. 455—459.

IV. Ἡ ἱερωργία.

1. Τὸ μαντικὸν πτηνὸν ἀντὶ τῆς μαντείας. οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα σὰ στέφη. Φοίν. 858.

2. Τὸ πτερόν ἀντὶ τῆς πτήσεως τῶν μαντικῶν πτηνῶν. δι' οἰωνῶν πτεροῖς. Ἰων. 377.

3. Ἡ θυσιά ἀντὶ τοῦ βομοῦ. μετástησον θεᾶς σφαγίων, ἐφ' οἷσι ξενοφόνους τιμᾶς ἔχω. Ἰ. Τ. 775—776.

4. Ἡ κατάρρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ. αἱμορράντων δυσφόρμιγγα ξείνων αἱμάσσουσ' ἄταν. Ἰ. Τ. 225—226.

5. Ἡ τροφή ἀντὶ τοῦ βωμοῦ. νέος μὲν οὖν ὢν ἀμφὶ βωμίους τροφὰς ἤλατ' ἀθύρων. Ἰων. 52—53.

6. Ἡ σφαγὴ ἀντὶ τοῦ θυσιασθησομένου προβάτου. πυρὰ τ' ἐπέσφαξ' αἷμα μηλείου φόνου. Ἡλ. 92.

7. Ἡ σφαγὴ ἀντὶ τοῦ αἵματος τοῦ θυσιασθησομένου κτήνους. ὡς σφαγαῖσι Διονύσου πέτρας δεύσεις δισσάς. Ἰων. 1126—1127.

8. Ἡ σφαγὴ ἀντὶ τοῦ αἵματος τοῦ θυσιασθέντος ἀνθρώπου. ὡς μὴ μίανη βωμὸν εὐγενεῖ φόνῳ. Ἰ. Α. 1595.

9. Ἡ ρεῦσις ἀντὶ τοῦ αἵματος τοῦ θυσιασθέντος ἀνθρώπου. οὐδέ πω βωμὸς θεᾶς Ἑλληνικαῖσιν ἐξεφοινίχθη ῥοαῖς. Ἰ. Τ. 258—259.

10. Τὸ αἷμα ἀντὶ τῆς θυσίας. πρὶν ἐπὶ ξίφος αἷματι σφῶ πελάσαι; Ἰ. Τ. 880.

11. Τὸ αἷμα τοῦ πεπτωχότος ἀντὶ τῆς σπονδῆς. οὐδὲ πρὸς τάφους ἔσθ' ὅστις αὐτοῖς αἷμα γῇ δωρήσεται. Τρω. 381—382.

12. Ἡ πέτρα ἀντὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου. τελουμένων δὲ Δελφίς εἴσεται πέτρα. Ἀνδρ. 998.

V. Ἡ μουσική.

Ὁ λωτὸς ἀντὶ τοῦ αὐλοῦ. Λίβυς τε λωτὸς ἐκτύπει. Τρω. 544.

VI. Ὁ χορός.

Ὁ ποὺς ἀντὶ τοῦ χοροῦ. πάλλε πόδ' αἰθέριον, ἄναγ' ἄναγε χορόν. Τρω. 325.

VII. Ἡ ὑφαντουργία.

Ἡ κερκὶς ἀντὶ τοῦ ὑφάσματος. κερκίδ' Ἡδωνῆς χερὸς ἤγουν. Ἐκ. 1153—1154.

VIII. Ὁ πολιτικὸς βίος.

1. Τὸ σκῆπτρον ἀντὶ τῆς κυριαρχίας. σκῆπτρα χώρας τῆσδ' ἀναρπάσας. Ἡρ. Μ. 1167.

2. Τὸ δόρυ ἀντὶ τῆς κυριαρχίας. γῆς ἥς ἐμὸν κρατεῖ δόρυ. Ἰππ. 975.

3. Τὸ δόρυ ἀντὶ τοῦ σκῆπτρου. φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορί. Ἐκ. 9.

4. Ἡ τυραννία ἀντὶ τοῦ τυράννου. — 1. οὐδ' ἐπὶ πόλεσιν γε δίπτυχοι τυραννίδες μιᾶς ἀμείνονες φέρειν. Ἀνδρ. 471—472. — 2. φῆμ' ἐγὼ τυραννίδα κτείνειν τε πλείστους. Ἀποσπ. 288, 5—6.

5. Ἡ τυραννία ἀντὶ τῆς χώρας. πολλῆς γὰρ ἄρχω κἀνθάδ' ὦν τυραννίδος. Ῥῆσ. 484.

6. Ἡ κλίνη ἀντὶ τῆς μητρικῆς χάρας. πατὴρ μὲν ἐκπεσὼν σιρωτοῦ λέχους. Ἡρ. Μ. 555.

7. Τὸ κλεῖθρον ἀντὶ τοῦ πυλωροῦ. τὰ μὲν πυλωρῶν κληθρά μ' εἰσεδέξατο. Φοίν. 261.

8. Ἡ πόλις ἀντὶ τῶν πολιτῶν. Θήβαις ἔθνηκεν ὅμμ' ἐλεύθερον βλέπειν. Ἡρ. Μ. 221.

9. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τοῦ ὄχλου. ἥ πρὸς Ἀργείας χερὸς. Ὅρ. 445.

10. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τοῦ φηφίζοντος λαοῦ. ἄλλις ἀπ' Ἀργείας χερὸς τέθνηχ' ὁ τλήμων. Ὅρ. 1027—1028.

11. Ὁ Κάδμος ἀντὶ τῶν Θηβῶν. ἀμφὶ γὰρ πύλας Κάδμου θανόντων ἑπτὰ γενναίων τέκνων ἄπαιδές εἰσιν. Ἰκ. 11—13.

12. Τὰ ὕδατα τοῦ Σιμόεντος ἀντὶ τῆς Τροίας. Σιμοεντιάσιν μέλεα πάθρα ῥοαῖσιν. Τρῳ. 1116—1117.

IX. Ὁ πόλεμος.

1. Ἡ ἀρχιστρατηγία ἀντὶ τοῦ στρατοῦ. ὧ τῆσδ' ἀνάσσων Ἑλλάδος στρατηγίας. Ἰ. Τ. 17.

2. Ὁ Ἄρης ἀντὶ τοῦ πολέμου. πόλις ἔδ' ἐπ' ἄκροις ἔστακ' Ἄρεως στεφάνοισιν. Φοίν. 832—833.

3. Ὁ Ἄρης ἀντὶ τοῦ στρατοῦ. — 1. δεσπότου πέρσαντος Ἀχαιὸν Ἄρη. Ῥῆσ. 237. — 2. ὦ Τροία, . . . εἰλέ σ' ὁ χιλιόναυς Ἑλλάδος ὠκὺς Ἄρης. Ἄνδρ. 105—106. — 3. Ἄρεος ἱππότην ὄχλον. Ἰκ. 660. — 4. ἄρας ναυσὶ χιλίαις Ἄρη ἐς γῆν ἔπλευσε. Ἥλ. 2—3. — 5. ὅταν χάλκασπις Ἄρης πόντιος εὐπρώροισι πλάταις εἰρεσίᾳ πελάζῃ. Ἰ. Α. 764—765.

4. Ὁ Ἄρης ἀντὶ τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως. — 1. ῥίπτεις κυβεύων τὸν πρὸς Ἀργεῖους Ἄρη. Ῥῆσ. 446. — 2. μάλα δ' ὀξὺς Ἄρης ὁ Μυκηναίων. Ἡρακλ. 289—290.

5. Ὁ Ἄρης ἀντὶ τῆς ἐμπολέμου μερίδος. λόχου δ' ἐξέβαιν' Ἄρης. Τρω. 560.

6. Ὁ Ἄρης ἀντὶ τοῦ πολεμικοῦ. — 1. Πολυνείκης, πύλαις Ἄρη προσῆγε. Φοίν. 1123—1124. — 2. ὁ Μυρμιδόνων Ἄρης. Ἰ. Α. 237. — 3. λευκήρετμον δ' Ἄρη Τάφιον ἤγεν. 283—284.

7. Ὁ Ἄρης ἀντὶ τοῦ πολεμικοῦ θάρρους. Ἄρη δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει. Φοίν. 134.

8. Ὁ Ἄρης καὶ τὸ δόρυ ἀντὶ τοῦ στρατοῦ. ἀλλ' ὁ Καδμείων Ἄρης κρείσσων κατέστη τοῦ Μυκηναίου δορός. Φοίν. 1081—1082.

9. Ὁ Ἄρης ἀντὶ τοῦ στρατοῦ καὶ ἡ αἰχμὴ ἀντὶ τοῦ πολεμικοῦ. ἤξω δὲ πολλὴν Ἄρεος Ἀγρείου λαβὼν πάγχαλκον αἰχμὴν δεῦρο. Ἡρακλ. 275—276.

10. Ὁ Ἄρης ἀντὶ τοῦ πολέμου καὶ ὁ δράκων ἀντὶ τοῦ Θηβαίου πολεμικοῦ. τίς δ' ἐκ δράκοντος θυδὺς ἂν γένοιτ' Ἀρης; Ἰκ. 579.

11. Τὸ δόρυ ἀντὶ τοῦ πολέμου. — 1. δορὸς γέρας δοθεῖσα λείας Τρωικῆς ἐξαιρετον. Ἄνδε. 14—15. — 2. καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶς ἀνέστηκεν δορί. Ἐκ. 494. — 3. καὶ σφάγια πρὸ δορὸς καταβάλοις. Ὀρ. 1603. — 4. δορὸς Φοῖβφ μ'

ἔπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον. Φοίν. 281—282. — 5. τροπαῖα πῶς ἀναστήσεις δορός; 572. — 6. μή μοι δορὶ συνταράξης . . . πόλιν. Ἡρακλ. 378—380. — 7. Μυκῆνας εὐδαίμονα καὶ δορός πολυαίνεται ἀλκᾷ. 759—760. — 8. στρατηλατήσας κλεινὰ Καδμείων δορός. Ἡρ. Μ. 61. — 9. δορὶ τε γὰρ πατρίᾳ φέρει σωτήριον ἀλκάν. Ἰων. 483—484. — 10. ἄθλον Ἑλληνισιν δορός. Ἑλ. 43. — 11. ὁ δὲ δορός προθυμία. 717. — 12. φασὶν νιν οὐκέτ' οὔσαν οἴχεσθαι δορὶ. Ἰ. Τ. 519. — 13. νικηφόρου δορός τύχοιτε. Ἰ. Α. 1557—1558.

12. *Τὸ δόρου ἀντὶ τοῦ στρατοῦ.* — 1. οὐκ οἶσθα δορός πέλας Ἀργείου νυχίαν ἡμᾶς κοίτην πανόπλους κατέχοντας; Πῆσ. 20—22. — 2. θέλω καὶ πᾶσαν ἐλθὼν Ἑλλάδ' ἐκπέρσαι δορὶ. 471—472. — 3. οὐχ' ὥδε πορθεῖν ῥάδι' ὡς λέγεις δορὶ. 478. — 4. πρὸς Ἀργείου δορός ὅλῳλε πορθηθεῖς. Τρφ. 8—9. — 5. γῇ δορὶ πεσὺς Ἑλληνικῷ. 868. — 6. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν πύργους πεσόντας ἤσμεν Ἑλλήνων δορὶ. Ἑκ. 1111—1112. — 7. κἀκεῖ γὰρ ἦν τις πόλεμος Εὐμόλπου δορός. Φοίν. 854. — 8. πῶς γὰρ Ἀργείων δόρου πυλῶν ἀπεστήσασθε πυργηρούμενοι. 1086—1087. — 9. φύλακας Ἀργείου δορός. 1094. — 10. μή νυν τρέσης ἔτ' ἐχθρὸν Ἀργεῖον δόρου. Ἡρακλ. 500. — 11. πόσον τι δ' ἔστ' ἄπωθεν Ἀργεῖον δόρου; 674. — 12. τὰ πρῶτα μὲν νυν πίτυλος Ἀργείου δορός ἐρρήξαθ' ἡμᾶς. 834—835. — 13. ἐτρεφάμεθ' Ἀργεῖον ἐς φυγὴν δόρου. 842. — 14. σύμμαχον φέρων δόρου. Ἡρ. Μ. 1165. — 15. ὀλίγον ἄλκιμον δόρου κρεῖσσον στρατηγοῦ στρατεύματος. Ἀποσπ. 245.

13. *Τὸ δόρου ἀντὶ τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως.* Τροίαν εἶσαι πολεμίων πεσεῖν δορὶ. Πῆσ. 398.

14. *Τὸ δόρου ἀντὶ τῆς τάξεως τῶν μαχομένων.* ἔστη μέσοισιν ἐν μεταίχμιοις δορός. Ἡρακλ. 803.

15. *Τὸ δόρου ἀντὶ τοῦ πολεμιστοῦ.* — 1. πολεμίους . . . σὸν βλέποντας ἐς δόρου. Πῆσ. 113—114. — 2. οὐτ' ἂν σφ' Ἀχιλλέως οὐτ' ἂν Αἴαντος δόρου . . . σχέθοι. 601—602. — 3. μὴ κλωπὸς αἶνει φωτὸς αἰμύλων δόρου. 709. — 4. ἔζη τε

Πρίαμος Ἑκτορός τ' ἦνθει δόρυ. Ἑκ. 1210. — 5. δι' Ἀγαμέμνονος δόρυ λαβόντα νόμφην. Ὅρ. 1146—1147. — 6. εἰ Μυκηναίου δορὸς φόβῳ παρείην. Φοίν. 513—514. — 7. πρὶν ἐς μάχην τε καὶ δορὸς τάξιν μολεῖν 697. — 8. ἐγγὺς ἀλκίμου δορὸς. Ἡρακλ. 815. — 9. πεδίον ἐμπλήσας δορὸς. Ἰ. Α. 355. — 10. ἕρις ἕρις Ἑλλάδα σὺν δορὶ ναυσί τ' ἄγει ἐς πέργαμα Τροίας. 588—589. — 11. εἰς ἀλκὴν δορὸς. Ἀποσπ. 300. — 12. οὐκ ἂν νιν ἐξέπεμπον εἰς μάχην δορὸς. 362, 24.

16. Τὸ δόρυ ἀντὶ τῆς μάχης. — 1. οὐδ' ὧδε γ' αἰσχυρῶς ἔπεσον ἐν τροπῇ δορὸς. Ῥῆσ. 82. — 2. πῶς γὰρ περάσεις σκόλοπας ἐν τροπῇ δορὸς. 116. — 3. Ἑκτορος μὲν εὐτυχοῦντος ἐς δόρυ. Τρφ. 1162. — 4. Ἑκτωρ τ' ἀδελφὸς οὐμὸς ἠδ' αὖτε δορὶ. Ἑκ. 18. — 5. ἦλθον δὲ πρὸς κίνδυνον Ἀγρείου δορὸς. Φοίν. 1080. — 6. κλεινὸς ἐν κλεινῷ δορὶ. Ἰκ. 593. — 7. οἳ τε συμμετασχόντες δορὸς. 648. — 8. στρατηλάταις δορὸς διπλάζεται τιμὰ. 780—781. — 9. σκοπεῖ . . . ποῖα προσάξει στρατόπεδόν τ' ἄνευ δορὸς. Ἡρακλ. 395—396. — 10. σὲ μὲν δόκησις ἔλαβεν εὐκλεῆς δορὸς. Ἡρ. Μ. 288. — 11. ὃς ἐπὶ δόρυ γιγαντοφόνον ἦλθε. 1192—1193. — 12. ὅτ' ἦλθεν ἐς δόρυ. Ἰων. 997. — 13. Ἀρη τὸ κατ' ἐμὲ κοσμήσω δορὶ. Ἰ. Α. 93'. — 14. Τροίας τε πέργαμ' ἐξελεῖν ἡμᾶς δορὶ. 1576.

17. Τὸ δόρυ ἀντὶ τοῦ πολεμίου. — 1. πεσοῦσα δορὶ καταφθίνει γὰρ. Τρφ. 1301. — 2. πόλιν κίνδυνος ἔσχε δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ. Ἑκ. 4—5. — 3. τί δράσας ἢ δορὸς ποίου τυχών; Ἡρ. Μ. 540.

18. Τὸ δόρυ ἀντὶ τῆς συμμαχίας. κοινῷ δορὶ. Ἰων. 296.

19. Τὸ δόρυ ἀντὶ τῆς βοήθειας. — 1. ξυμμάχων κενὸν δόρυ ἔχων. Ὅρ. 688. — 2. ὥς νοσοῦντι τειχεῶν εἴη δορὸς ἀλκὴ δι' ὀλίγου. Φοίν. 1097—1098. — 3. φερνάς γε πολέμου καὶ δορὸς λαβὼν γέρας. Ἰων. 298.

20. Τὸ δόρυ ἀντὶ τῆς ἐξ ἐνέδρας ἐπιθέσεως. ἀλλ' ἀμφὶ δεῖπνον οὔσι προσβάλλω δόρυ; Φοίν. 728.

21. Τὸ δόρυ ἀντὶ τῆς τύχης τοῦ πολέμου. ἐπειδὴ τοῦμὸν εὐτυχεῖ δόρυ. Ῥῆσ. 319.

22. Τὸ δόρυ ἀντὶ τῆς νίκης. καλλινίκου δορὸς ἄγαλμ' ἰδρύσατο. Ἡρ. Μ. 49.

23. Ἡ αἰχμὴ ἀντὶ τοῦ πολέμου. ὄλονται λόγχαι καὶ τὰ Μενέλεω κακὰ. Ἰ. Α. 658.

24. Ἡ αἰχμὴ ἀντὶ τοῦ στρατοῦ. ἡγούμενος λόγχαισιν. Βάκχ. 1359.

25. Ἡ αἰχμὴ ἀντὶ τοῦ πολεμιστοῦ. — 1. Πριάμοιο δὲ γαῖαν Ἑλλὰς ὤλεσ' αἰχμὰ. Τρω. 837—838. — 2. Ἰ. Β, 1, 58. — 3. ὅσον ἦρσανες Ἑλλάδος ἐγενόμεθ' αἰχμᾶς. Ὅρ. 1484—1485. — 4. ἔλθ', ὥς σε λόγχῃ σπαρτὸς ἐν πόλει λάβῃ. Ἰκ. 578. — 5. Ἀγαμέμνονά τε λόγχαις Ἑλλάσι. Ἰ. Α. 1528—1529. — 6. λόγχης ἀριθμῷ πλείονος κρατούμεναι. Ἀποσπ. 288, 12.

26. Ἡ αἰχμὴ ἀντὶ τοῦ πολεμίου. — 1. μαλερὰ μέλαθρα πυρὶ κατάδρομα δαΐφ τε λόγχῃ. Τρω. 1298—1299. — 2. πολλοὶ δὲ λόγχαις πολεμίων ἀμείνονες ἦσσοις γεγῶτες κρείσσον' ἦλθον εἰς τύχην. Ἀποσπ. 303.

27. Ἡ αἰχμὴ ἀντὶ τῆς μάχης. — 1. ὅτ' ἀμφὶ Τρωικαῖς δεκέτεις ἀλάληντο νέοι λόγχαις. Ἀνδρ. 306—307. — 2. λαμπροὶ δ' ἐν αἰχμαῖς Ἄρεος ἔν τε συλλόγοις. Ἀποσπ. 16.

28. Ἡ αἰχμὴ ἀντὶ τῆς πάλης. θηρῶν ἐν αἰχμῇ. Ἡρ. Μ. 158.

29. Ἡ αἰχμὴ ἀντὶ τῆς μονομαχίας. — 1. αἰχμὴν ἐς μίαν καθέστατον. Φοῖν. 1273. — 2. ἦν μὲν φθάσω παῖδας πρὸ λόγχης. 1280—1281.

30. Ἡ αἰχμὴ καὶ τὸ δόρυ ἀντὶ τῆς αἰχμαλωσίας. οὐχ ὑπ' αἰχμῆς σ' οὐδ' ὑπ' Ἀργείου δορὸς γάμους γαμείσθαι τοῦσδ' ἐδόξαζόν ποτε. Τρω. 346—347.

31. Τὸ ξίφος ἀντὶ τῆς μάχης. ἄορι δ' ἐν φονίῳ τετραβάμονες ἵπποι ἔπαλλον. Ἡλ. 476.

32. Ἡ παραλία ἀντὶ τῶν ἐπὶ τῆς παραλίας περιπλανω-

μένων καὶ περὶ τῶν πεπτωκότων ὀδυρομένων, καὶ τὸ ξίφος ἀντὶ τοῦ ἐξεστρατευκότος συζύγου. ἡιόνες δ' ἄλλαι ἰαχοῦσ'... αἱ μὲν ἄορας, αἱ δὲ παῖδας. Τρφ. 826—831.

33. Τὸ ξίφος καὶ τὸ δόρυ ἀντὶ τοῦ πολεμιστοῦ. ἦν δὲ νίκηση σ' ὅδε, Ἀργεῖά τ' ἔγχη δόρυ τὸ Καδμείων ἔλη. Φοίν. 561—562.

34. Ὁ σίδηρος ἀντὶ τοῦ πολέμου. εἴτε σίδαρος εἴτ' ἔρις εἴτε πατήρ ὁ σὸς αἴτιος. Φοίν. 350—351.

35. Ἡ ἀσπίς ἀντὶ τοῦ στρατοῦ. ὅτ' ἐκ Μυκηνῶν πολυπόνῳ ξὺν ἀσπίδι ἔστειχε. Ἡρακλ. 932—933.

36. Ἡ ἀσπίς ἀντὶ τοῦ πολεμιστοῦ. — 1. πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων ἄγει. Φοίν. 78. — 2. μονομάχου δι' ἀσπίδος διαλλαγὰς ἔγνωσαν ὑὸ τελοῦμένας. Ἡρακλ. 819—820.

37. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τοῦ στρατοῦ. ὅταν μὀλωσι δεῦρο σὺν πολλῇ χερὶ. Ἡρακλ. 1035.

38. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τῆς ὀμάδος. χερὸς εὐστοχίαν ἐξεῖλε νάων. Τρφ. 811.

39. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως. — 1. Ἀργούς τοσὴνδε χεῖρα... προσθέσθαι πόλει. Ἡρακλ. 156—157. — 2. τάξω θ', ὅπως ἂν τὸν Μυκηναίων στρατὸν πολλῇ δέχωμαι χεὶρί. 336—337.

40. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τοῦ πολέμου. πλήρη πεδία πολεμίας χερὸς. Ῥῆσ. 286.

41. Ἡ χεὶρ ἀντὶ τῆς βοήθειας. ὅθ' Ἑκτορος μὲν εὐτυχούντος ἐς δόρυ διωλλόμεσθα μυρίου τ' ἄλλης χερὸς. Τρφ. 1162—1163.

42. Ἡ δύναμις ἀντὶ τοῦ στρατοῦ. ἀνὴρ γὰρ ἀλκῆς μυρίας στρατηλατῶν στείχει. Ῥῆσ. 276.

43. Ἡ δύναμις ἀντὶ τῆς ὀμάδος. σμικρὰ ξὺν ἀλκῇ τῶν λελειμμένων φίλων. Ὀρ. 690.

44. Ἡ δύναμις ἀντὶ τῆς μάχης. καὶ σ'... ἀλκὰς κορύσονται οὐκ ἐδειμναινον θανεῖν. Ῥῆσ. 932—933.

45. Ἡ πληγὴ ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῆς ἀσπίδος μὴ σκεπασθέν-

τος μέρους τοῦ σώματος τοῦ πολεμίου. πληγὴν σιδήρῳ παρα-
δοθεῖσαν εἰσιδών. Φοίν. 1393.

46. Τὸ αἷμα ἀντὶ τοῦ πολέμου. Ἄρης αἷμα δάϊον φλέγει.
Φοίν. 240—241.

47. Τὸ αἷμα ἀντὶ τοῦ νεκροῦ. τρισσὰ φέρουσα τὰδ' αἵματα
σύγγονα. Φοίν. 1503.

48. Ὁ φόνος ἀντὶ τοῦ αἵματος. θεῶν ἀνάκτορα φόνοφ
καταρρεῖ. Τρω. 15—16.

49. Ὁ φόμος ἀντὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. ἥ που πικρῶς
νιν θέραπες ἦγον ἐκ φόνου; Ίκ. 762.

50. Ἡ ζωὴ ἀντὶ τοῦ πολεμιστοῦ. — 1. Ἐτεοκλέους δὲ
πτῶμα Πολυνείκους τε ποῦ; Φοίν. 1697. — 2. ὦ φίλα πεσή-
ματ' ἄθλι' ἀθλίου πατρός. 1701.

51. Τὸ ἀχαλίνωτον τοῦ πολεμιστηρίου ἵππου ἀντὶ τοῦ
θυμώδους φρυαγμοῦ. αἱ δ' ἔρρεγκον ἐς ἀντηρίδων θυμὸν
πνέουσai κἀνέχαίτιζον φόβην. Ῥῆσ. 785—786.

52. Τὸ λαμπρόν φάλαρον ἀντὶ τοῦ πολεμιστηρίου ἵππου.
χρεῶν . . . μοναμπύκων τε φάλαρα κινεῖσθαι στόμα ἀφρῶ κα-
ταστάζοντα. Ίκ. 584—587.

53. Ὁ λόγος ἀντὶ τοῦ κήρυκος. πέμψω λόγους Κρέοντι.
Ίκ. 357—358.

X. Ἡ ἵπποτροφία καὶ ἡ ἵπποδρομία.

1. Ἡ φάτνη ἀντὶ τοῦ ἵππου. λύεθ' ἵππικὰς φάτνας. Ἐλ.
1180—1181.

2. Ἡ ἄμαξα ἀντὶ τοῦ ζεύγους. ὁ δ' ἐν δόμοισι πρέσβυς
ὀμματοστερῆς ἀπίννας. Φοίν. 326—328.

XI. Ἡ ἀμπελουργία.

Ὁ Βάχχος ἀντὶ τοῦ οἴνου. — 1. ἀεῖδω παρά τε Βρόμιον
οἰνοδόταν. Ἡρ. Μ. 681—682. — 2. ὅταν γὰρ ὁ θεὸς ἐς τὸ
σῶμ' ἔλθῃ πολὺς. Βάκχ. 300.

XII. Ἡ γεωργία.

1. Ἡ ἀροτρίασις ἀντὶ τῆς σποραῖς. — 1. ὅτις τέκνων ὄν ἔτεκες ἄροτον. Μήδ. 1280—1281. — 2. κρατοῦμεν ἄδικον ἄροτον ἀνδρῶν. Ἰων. 1094—1095.

2. Τὸ θέρος ἀντὶ τῆς σποραῖς. — 1. ὃς τὸ γηγενὲς δράκοντος ἔσπειρ' ὄφρος ἐν γαίᾳ θέρος. Βάκχ. 1026—1027. — 2. ἔσπειρα κλέϊμησα κάλλιστον θέρος. 1316. — 3. ἔπειτ' ἀμᾶσθε τῶνδε δύστηνον θέρος. Ἀποσπ. 423.

XIII. Ἡ ναυτιλία.

1. Ἡ Ἀμφιτρίτη ἀντὶ τῆς θαλάσσης. παρ' ἄλιον αἰγιαλὸν ἐπ' Ἀμφιτρίτας ῥοθίῳ δραμόντες; Ἰ. Τ. 425—426.

2. Ὁ πλοῦς ἀντὶ τοῦ ἀνέμου. μὴδ' ἀνταίαν Εὐρίπῳ πνεῦσαι πομπὰν Ζεὺς. Ἰ. Ἀ. 1323—1324.

3. Ὁ πλοῦς ἀντὶ τοῦ πλοίου. — 1. ναυκληρίαν . . . στείλας. Ἀλκ. 112—114. — 2. τίς δέ νιν ναυκληρία ἐκ τῆσδ' ἀπῆρε χθονός; Ἐλ. 1519—1520.

4. Ἡ πίτυς ἀντὶ τοῦ πλοίου. Ἰόνιον κατὰ πόντον ἐλάτῃ πλεύσασα. Φοίν. 208—209.

5. Ἡ πίτυς ἀντὶ τοῦ στόλου. ἐλάτῃς χιλιόναυσιν. Ἰ. Α. 174.

6. Ἡ κόπη ἀντὶ τοῦ ναύτου. θήραμα βαρβάρου πλάτας. Ἐλ. 192.

7. Ὁ ἐκ τῆς κωπηλασίας φλοῖσβος τοῦ ὕδατος ἀντὶ τοῦ πλοίου. — 1. νεὼς μὲν πίτυλος εἰς λελειμμένος. Τρφ. 1123. — 2. καὶ μὴν νεὼς γε πίτυλος εὐήρης πάρα. Ἰ. Τ. 1050.

8. Ὁ ἐκ τῆς κωπηλασίας φλοῖσβος τοῦ ὕδατος ἀντὶ τῆς ναυτιλίας. ὀρώμεν Ἑλλάδος νεὼς σκάφος ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπτερώμενον. Ἰ. Τ. 1345—1346.

XIV. Ἡ φύσις.

α) Τὸ ὕδωρ.

1. Ἡ πηγὴ ἀντὶ τοῦ ὕδατος. — 1. πέτρα λέγεται βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν παγὰν φροῖεῖσα κρημνῶν. Ἰππ. 121—124. — 2. ἐκχεῖτε πηγὰς. Ἡρ. Μ. 941. — 3. ἐκ τευχέων ῥίψω γαίας παγάν. Ἰων. 146—147. — 4. πηγὰς ποταμίους μετέρχομαι. Ἡλ. 56. — 5. πηγὰς ποταμίους φορουμένη. 309. — 6. χερνίβων τε πηγὰς. Ἰ. Α. 1479. — 7. χερνίβων τε παγὰς. 1513. — 8. εὐδροσοὶ πατρῷαι παγαὶ μένουσι. 1517—1518. — 9. πηγαῖς δ' οὐχ ὕγραίνουσιν πόδας. Ἀποσπ. 368.

2. Ὁ Ἀχελῷος ἀντὶ τοῦ ὕδατος. δρωσὶν Ἀχελῷον φέρειν ἐννέπων. Βάκχ. 625—626.

β) Τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα.

1. Τὸ φῶς ἀντὶ τῆς ἡμέρας. — 1. δείξει τοῦπιόν σέλας θεοῦ. Ῥῆς. 331. — 2. ἐμοὶ δὲ φῶς ἐν ἡλίου καταρκέσει. 447.

2. Ὁ ὀφθαλμὸς ἀντὶ τῆς ἡμέρας. πότερα δὲ νύκτωρ σ' ἢ κατ' ὄμμ' ἠνάγκασεν. Βάκχ. 469.

3. Ἡ ἡμέρα ἀντὶ τοῦ χρόνου. παλαιᾷ σ' ἡμέρᾳ προσενέπω. Ῥῆς. 389.

4. Ἡ σπορὰ ἀντὶ τοῦ ἔτους. φίλαν πατρίδα δεκέτεσι σποραῖσιν ἐλθόντ' ἐμάν. Ἡλ. 1152.

Γ) Οἱ τρόποι τῆς ἀναλογίας.

I. Ὁ ἄνθρωπος.

1. Ἡ κεφαλὴ. ἢ δίπορον κορυφὰν (τὸ ὀχύρωμα) Ἰσθμιον. Τρω. 1097—1098.

2. Ἡ κώμη. — 1. ὕψικώμων (φυλλωτῶν) πέραν βαίνουσ'

ἐλατάν. ἸΑλκ. 585—586. — 2. θύρσου ἐκλελειπόμενα κισσῶ κομήτην (φυλλωτόν) αὐθις ἐξανέστεφον. Βάκχ. 1054—1055.

3. Ὁ ὀφθαλμός. — 1. εἰς παῖς ὅδ' ἦν μοι λοιπὸς ὀφθαλμός (παρηγορία) βίου. Ἀνδρ. 406. — 2. Ἀρτέμιδος χιονοτρόφον ὄμμα (προσφιλῆς τόπος) Κιθαιρών. Φοῖν. 802—803. — 3. ὅταν δὲ νυκτὸς ὄμμα λογαίας μόλη. Ἰ. Τ. 110. — 4. ὄμμ' (ἢ λάμψεις) ἀνγᾶς. 194.

4. Τὸ βλέφαρον. νυκτὸς τ' ἀτεγγές βλέφαρον. Φοῖν. 543.

5. Τὸ δάκρυον. Ἰ. Γ, XXV, γ, 3.

6. Ἡ ὄρασις. — 1. Ἰ. Γ, II, 19. — 2. ὀπώσας ἐφορᾷ φέγγος ἀελίου. Ἰππ. 849—850.

7. Τὸ στόμα. ὦ στόμα (ἢ πηγὴ) Δίρκας. Ἰππ. 556.

8. Ὁ λαϊμός. ὄχθον δ' ἐπεμβάς ἢ ἄλτην ὑψάχχυνα (ὕψη λήν). Βάκχ. 1061.

9. Ἡ ἀγκάλη. — 1. πελαγίους εἰς ἀγκάλας (τὸ βάθος). Ἐλ. 1062. — 2. πελαγίους εἰς ἀγκάλας (τὸ βάθος). 1436.

10. Ἡ παρθένος καὶ τὸ κάτοπτρον. κακοὺς δὲ θνητῶν ἐξέφευγ', ὅταν τύχη, προθεῖς κάτοπτρον ὥστε παρθένῳ νέᾳ χρόνος. Ἰππ. 428—429. Παραβολή.

11. Ἡ καλύπτρα. πέτρινά τε κρήδεμν' (χρεμαμένη πέτρα). Τρω. 508.

12. Τὸ ἔνδυμα. ἐπεὶ δὲ σαρκὸς περιβόλαι' ἐκτησάμην. Ἥρ. Μ. 1269.

13. Τὸ φίλτρον. φίλτρον (ἢ χαρά) οὐ σμικρὸν φρενῶν. Τρω. 52.

14. Ἡ νεότης. — 1. νῦν δ' ἔθ' ἡβάσκει (νέον) κακόν. ἸΑλκ. 1085. — 2. γάνυμαι δὲ δαιτὸς ἥβῃ (ἢ εὐχυμία). Κόκλ. 503.

15. Ἡ μήτηρ. — 1. πίνει μελαίνης μητρὸς (ἢ σταφυλῇ) εὖζωρον μέθυ. ἸΑλκ. 757. — 2. κόπια, ῥοθίοισι μάτηρ (ὁ αἷτιος). Ἐλ. 1452.

16. Ὁ βίος. — 1. ὀρώ δὲ . . . Δίου πυρὸς ἔτι ζῶσαν (φλέγουσαν) φλόγα. Βάκχ. 6—8. — 2. ἀεὶ τὸ μὲν ζῆ (ὕπαρχει), τὸ δὲ μεθίσταται κακόν. Ἀποσπ. 35.

17. Ἡ ἥβη (καὶ τὸ λάβρον πῦρ). ὅ·αν γὰρ ἡβᾷ (ἢ ἥβη ὥς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ταραχῆς) δῆμος εἰς ὀργὴν πεσὼν, ὅμοιον ὣς τε πῦρ κατασβέσαι λάβρον. Ὅρ. 696—697. Πολυ·χρῶμικόν σύμπλεγμα μιᾷς παραβολῆς καὶ μιᾷς μεταφορᾶς.

18. Ἡ ἐκπαίδευσις. — 1. πλεκτὰν Αἰγύπτου παιδεῖαν (ἢ ὕφῃ) ἐξηρτήσασθ' ἐν Τροίᾳς κόλποις. Τρφ. 128—130. — 2. αἰεὶ τι κινὸν ἡμέρα παιδεύεται (φέρει). Ἀποσπ. 939.

19. Ἡ τίτθ. ὧ νύξ μέλαινα, χρυσεῶν ἄστρον τροφέ. Ἡλ. 54.

20. Ἡ κατακοίμησις. — 1. θηκτὰ κοιμίσαι (τὸ μὴ φαύειν) ξίρη. Ῥῆσ. 669. — 2. τὰν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ κοιμίζει (ὁ φόνος) φλογμῷ Κρονίδας; Ἐκ. 472—474.

21. Ἡ κοίμησις. — 1. οὔποθ' εὔδει (ἢ παύσις) λυπρά σου κηρύγματα. Ἐκ. 662. — 2. ἐλπίδες δ' οὔπω καθεύδουσ' (παύουσιν). Φοίν. 634. — 3. οὔπω κακὸν τόδ' εὔδει (παύει). Ἰκ. 1147.

22. Ἡ κοίμησις καὶ τὸ ἀφυπνίζεσθαι. εὔδοντ' ἂν ἐξήγειρε τὸν Ἀγαμέμνωνος φόνον. Ἡλ. 41—42. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

23. Τὸ ἀφυπνίζειν καὶ ἡ θρασύτης. εἶα δὴ, φίλον ξύλον, ἔγειρε μοι σεαυτὸ καὶ γίγνου θρασύ. Ἀποσπ. 694. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

24. Ἡ ἀϋπνία. πῶς Φινεΐδας ἀϋπνοὺς ἀκτὰς ἐπέρασαν. Ἰ. Τ. 422.

25. Ἡ πείνα. εἶδον . . . λιμόν (ἢ ψυχικὴ πτωχία) τ' ἐν ἀνδρὸς πλουσίου φρονήματι. Ἡλ. 369—371.

26. Ὁ κλαυθμός. Ἰ. Γ, XXV, α, 5.

27. Ὁ γέλως. ἔνθεν ἐκγελᾷ (ἐμφανίζεται) ὁπτεῶν ῥαγέντων φόνος. Τρφ. 1176—1177.

28. Ἡ πῆδσις. — 1. κατὰ δ' ἐγκέφαλον πηδᾷ (ἢ μανία) σφάκελος. Ἰππ. 1353. — 2. ἐνθα πῦρ πηδᾷ (φλογίζεται) θεοῦ βακχεῖον. Ἰων. 1125—1126. — 3. ὡς τὸ μέλλον καρδία πῆδημ' (ὁ παλμός) ἔχει. Βάκχ. 1289.

29. Ἡ βοή. βοᾷ βοᾷ δέλτος ἄλαστα. Ἰππ. 877.
 30. Τὸ ὑποκύπτειν. Ἰ. Γ, XXV, β, 26.
 31. Ὁ ἄστατος ἄνθρωπος. αἱ τύχαι, ἔμπληκτος ὡς ἄνθρωπος, ἄλλοτ' ἄλλοσε πηδῶσι. Τρω. 1204—1206. Παραβολή.
 32. Ἡ ἔμπνευσις. ὦ μεγάλα δήποτ' ἐμπνέουσα (ὑπερήφανος) ἐν βαρβάροις Τροία. Τρω. 1277—1278.
 33. Ὁ ἰδρώς. σμύρνης ἰδρώτα (ὁ χυμός). Ἰων. 1175.
 34. Τὸ γηράσκειν. — 1. χάριν δ' ἀγίρων (αἰωνίαν) ἔξομεν. Ἰκ. 1178. — 2. χάριν δὲ γηράσκουσαν (παύουσαν) ἐχθαίρω φίλων. Ἡρ. Μ. 1223.
 35. Τὸ λέγειν. — 1. Ἰ. Γ, XVIII, 3. — 2. ἂ πλευρὰ τὰμὰ προσιπύνοντ' ἐρεῖ τάδε. Ἡρ. Μ. 1379.

II. Ἡ οἰκία.

1. Ἡ οἰκία. Ἰ. Γ, XXIV, 66.
 2. Ὁ θριγκός. τὸ λοίπθιον δὲ θριγκός (τὸ μέγιστον) ἀθλίων κακῶν. Τρω. 489.
 3. Τὸ πρόφυλον. χώρας Πελοπίας προνώπιον (τὸ προσέχον μέρος) Ἰππ. 374.
 4. Ὁ οὐδός. στενόπορ' Αὐλίδος βάθρα (ὁ λιμήν) ἤκουσι τῆσδε. Ἰ. Α. 81—82.
 5. Ἡ θύρα. — 1. στόματος ἐν πύλαις (τὸ ἄνοιγμα). Ἰππ. 882. — 2. δέλτου μὲν αἶδε πολύθυροι (πολλαπλάσια) διαπτυχαί ξένοις πάρεισιν. Ἰ. Τ. 727—728.
 6. Ἡ ἀπόκλεισις. — 1. οἱ σὲ καὶ Ἑρμιόναν ἔριδι στυγερά ξυνέκλησαν (ἐνέβαλον). Ἄνδρ. 122. — 2. βρόχισι κεκλημένα (δεδεμένη) πέμπομαι κατὰ γαίης. 502—503. — 3. συγκεκλημένη (ἐντετυλιγμένη) πέπλοις. Ἑκ. 487. — 4. ὄρκοις κεκλημέθ' (ἡ ἀνάγκη). Ἑλ. 977. — 5. ἡ πᾶν ἐν ἄρθροις συγκεκλημένον (ἡ συνάφεια) καλῶς. Βάκχ. 1301.
 7. Ἡ διάνοιξις ἢ δ' ἂν διοίξης (ἡ ἐκτέλεισις) σφάγια. Ἰκ. 1205.

8. Ἡ διάνοιξις τοῦ κλειθροῦ. καθαρὰν ἀνοίξαντα κληῖδα (ἢ συγκίνησις) φρενῶν. Μήδ. 660—661.

9. Ὁ ταμίας. νεοχμῶν μύθων ταμίας (ὁ κῆρυξ). Τρωφ. 231.

10. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κλειθούχου. Ἰ. Γ, XVΠΙ, 16.

11. Τὸ προσάναμμα. ἔκκαυμα (ἢ ἀνάγκη) τόλμης ἱκανόν ἐστι καὶ θράσους. Ἀποσπ. 1018.

12. Ὁ χαπνός. — 1. πολλῶν γραμμάτων τιμῶν καπνός (ἢ ἀσάφεια). Ἰππ. 954. — 2. Ἰ. Γ, XXV, β, 12, 1. — 3. Ἰ. Γ, XXV, β, 12, 2.

13. Ὁ βρασμός. — 1. δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε (ἢ γένεσις). Ἐκ. 583. — 2. θυμῷ ζέοντι (ἢ μανία). 1055. — 3. δεινὴ τις ὀργὴ δαιμόνων ἐπέζεσε (ἐξώρμησεν). Ἰ. Τ. 987.

14. Ἡ εὐλογία. — 1. Ἰ. Γ, XV, 17. — 2. φαγέδαιν' αἰέ μου σάρκα θοινᾶται (κατατρύχει) ποδός. Ἀποσπ. 790.

15. Τὸ βάρος τοῦ ζυγοῦ. σμικρὸν τὸ σὸν σήκωμα (ἢ βοήθεια) προστίθης φίλοις. Ἡρ. 690.

16. Ἡ ῥοπὴ τῆς τρυτάνης. — 1. δέδορκε μέντοι φῶς ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς (ὁ βίος). Ἰππ. 1163. — 2. μέγας γὰρ ἄγων, καὶ βλέπω δὴ ῥοπᾶς (ἢ τύχη). Ἐλ. 1090.

17. Ἡ λαμπάς. — 1. πόσις δαμασθεὶς λαμπάσιν (τὸ πῦρ) κεραυνίοις. Ἰκ. 1011. — 2. ἀελίου δ' ἀναβλέπει λαμπάσιν (τὸ φῶς). Ἰων. 1467.

18. Ἡ λαμπάς (καὶ ἡ ὄρασις). εἴ σ' ἑπιόσα λαμπὰς (τὸ φῶς τοῦ ἡλίου) ὄψεται θεοῦ. Μήδ. 352. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

III. Αἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων ἐν γένει.

1. Ὁ βοηθός. πολλῶν ἑμοὶ δακρύων ἄρωγός (πρόξενος). Τρωφ. 1130—1131.

2. Ἡ κλοπή. νῦν δ' εὐρόοισι στόμασι τάληθέστατα κλέπτουσιν (ἀποχρύπτουσιν). Ἀποσπ. 442.

3. Ἡ ἀρπαγή. ἄσυλος (ἄλυπος) ἦν γάμων. Ἐλ. 61.

4. Ἡ κυβεία. — 1. ῥίπτεις κυβέων (ἢ δοκιμασία) τὸν πρὸς Ἀργείους Ἀρη. Ῥῆσ. 446. — 2. ἐν μὲν τόδ' ἡμῖν, ὥσπερ ἐν πεσσοῖς, δίδως κρεῖσσον. Ἰκ. 409—410. Παραβολή.

5. Ὁ κύβος. — 1. χρή δ' ἐπ' ἀξίοις πονεῖν, ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοισι (ἢ τύχῃ) δαίμονος. Ῥῆσ. 182—183. — 2. αἱ δ' ἄλλαι πόλεις πεσσῶν ὁμοίως διαφοραῖς ἐκτισμέναι ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι. Ἀποσπ. 362, 8—10. Παραβολή.

6. Ἡ βολή τοῦ κύβου. ἔτ' αὐτὸν ἄλλα βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν (ἢ μεταβολή τῆς τύχης) πέποιθ'. Ἰκ. 330—331.

7. Ἡ συναναστροφή. στεφάνων δ' οὐ μία χροιά περισὸν νῤᾱτα τάχ' ἐξομιλήσει (ἢ περιπλεξίς). Κύκλ. 515.

8. Ἡ πορεία ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. διπλῆς μερίμνης διπτύχους ἰὼν ὁδοῦς (ἢ σκέψης); Ὅρ. 633.

9. Ἡ ὀχетаγωγία. τοῦτ' αὖ παρωχέτευσας (ιστόρησας) εὔ. Βάκχ. 479.

10. Ὁ ὀχετός. παρεκτρέποντες ὀχετὸν (ἢ πορῖα τοῦ χρόνου) ὥστε μὴ θανεῖν. Ἰκ. 1111.

11. Ἡ γνωστοποιήσις διὰ πυρσῶν. εὔ πυρσεύετε (ἢ ὑποδηλωσις) κραυγὴν ἀγῶνος τοῦδε. Ἡλ. 693—694.

IV. Ἡ μυθολογία.

Ἡ Μοῦσα. Ἰ. Γ, XIII, 2.

V. Ἡ ἱερουργία.

1. Ὁ μάντις καὶ τὸ πτηγνὸν τῆς μαντείας. πρὸς γὰρ τινος οἰωνὸν ὥστε μάντις εἰσορῶ κακοῦ. Ἰππ. 872—873. Παραβολή.

2. Τὸ πτηγνὸν τῆς μαντείας. οὐκοῦν οὗτος οἰωνὸς (σημεῖον) μέγας. Ὅρ. 789.

3. Τὸ μαντεῖον. πατρὸς ἐξ ἀδίκου χρησμοῖς (ἢ προσταγῇ) ἀδίκους διελυμάνθην. Ἰππ. 1349—1350.

4. Ὁ βωμός. Ἰ. Γ, XXV, β, 26.

5. Ἡ σφαγὴ τοῦ σφαγίου. κίνδυνον πολὺν τεμεῖν (ἢ ἀπόπειρα) σιδάρφ. Ἦρ. 758.

6. Ὁ θυσιασθεὶς ταῦρος. ἥπερ καθεῖλε ταῦρον (Αἴγισθον.) Ἠλ. 1143.

7. Ὁ πέλανος. ἐκ δ' ὄμορξον ἀθλίου στόματος ἀφρώδη πέλανον (τὸ κολλῶδες) ὀμμάτων τ' ἐμῶν. Ὀρ. 219—220.

8. Ὁ πέλανος (καὶ ἡ ἐξάντλησις τοῦ ὕδατος ἐκ τοῦ πλοίου). ἔνθ' αἵματηρὸς πέλανος (τὸ αἷμα) ἐς γαῖαν Σκύθης ἤντλειτο (ἐρρεῖ). Ῥῆς. 430—431. Πολυχρωμικὸν σίμ-
πλεγμα δύο μεταφορῶν.

9. Ἡ σπονδῇ. σπένδομαι (ἢ ἐξίλασις) δὲ συμφοραῖς. Ὀρ. 1680.

10. Ἡ προσφορὰ τοῦ καλλίστου μέρους τῶν δημητριακῶν καρπῶν ἢ τῶν λαφύρων. ὡς ὀπαρχῆς εἰς τοὺς θεούς. ἐγὼ δὲ νόμφας ἡχροθινιαζόμεν (ἢ ἐκλεξις). Ἦρ. Μ. 476.

11. Ἡ βάκχη. Ἰ. Γ, XVII, 9.

12. Αἱ τὸ μικρὸν τοῦ θηρίου συλλαμβάνουσαι χωρεῖς θύρῶν βάκχαι. ἄθυρσοι δ' οἷά νιν δραμόντες βάκχαι σκύμνον ἐν χεροῖν ξυνήρπασαν. Ὀρ. 1492—1494. Παραβολή.

VI. Τὸ ᾄσμα.

1. Ὁ ὕμνοποιὸς καὶ ἡ ποίησις τῶν ὕμνων. τὸν θ' ὕμνοποιὸν αὐτὸς ἂν τίκῃ μέλη χαίροντα τίκτειν (πᾶς τις τὰ ἑαυτοῦ ἀγαπᾷ). Ἰκ. 180—181. Ἀλληγορία.

2. Ὁ ὕμνωδός. Ἰ. Γ, XIII, 2.

VII. Ἡ μουσική.

1. Ὁ συμφωνῶν πρὸς τὴν ψῆδόν. προσφδός (ἢ συμφωνία) ἢ τύχη τῶμψ πάθει. Ἰων, 359.

2. Ὁ ἥχος τῆς ἐκ λεπτοῦ δόνακος κατεσκευασμένης σύριγγος. σύριγγος ὅπως πνοὰ λεπτοῦ δόνακος, ὦ φίλα, φώνει μοι. Ὅρ. 145—146. *Παραβολή.*

VIII. Ὁ χορός.

Ὁ ῥυθμός. — 1. οὐχ ἓνα ῥυθμὸν (ὁ τρόπος) κακῶν ἐχούσας. Ἰκ. 94—95. — 2. ποίῳ τρόπῳ δὲ καὶ τίνι ῥυθμῷ (ὁ τρόπος) φόνου κτείνει Θυέστου παῖδα; Ἡλ. 772—773.

IX. οἱ ἀγῶνες.

1. Ὁ διάυλος. — 1. πολλοῖς διαύλοις (ἡ κύμανσις) κυμάτων φοροῦμενος. Ἰκ. 29. — 2. κατθανόντες τ' εἰς αὐγάς πάλιν ἀλίου δισσοῦς ἂν ἔβαν διαύλους (ὁ βίος). Ἡρ. Μ. 660—662. — 3. Εὐρυσθέως διάυλον (ἡ ἐπάνοδος) μολών. 1102.

2. Ἡ ἀφειτηρία τοῦ σταδίου. — 1. λάβ', ἔρπε πρὸς βαλβίδα (τὸ τέλος) λυπηρὰν βίου. Μήδ. 1245. — 2. καὶ δὴ τινάσσει κρᾶτα βαλβίδων (τὰ τελεσθησόμενα ἔργα) ἄπο. Ἡρ. Μ. 867.

3. Ἡ τὸ τέλος τοῦ σταδίου σημαίνουσα γραμμή. ἐπ' ἄκραν ἤκομεν γραμμὴν (τὸ τέλος) κακῶν. Ἀποσπ. 169.

4. Ἡ κρίσις τοῦ ἀγωνοδίκου. ὅπως κλύοιμί σου κοινὰς βραβεΐας (ἡ κρίσις). Φοίν. 449—450.

5. Ὁ ἀγωνοδίκης. — 1. ἐγὼ βραβεύς (ὁ κύριος) λόγου τοῦδ' εἰμί. Μήδ. 274—275. — 2. οὐ δ' ἡμῖν τοῦ φόνου γενοῦ βραβεύς (ὁ μάρτυς). Ὅρ. 1065. — 3. θεοὶ δέ σοι δίκης βραβῆς (ὁ χρητής). 1650. — 4. οὐχ ἦδε μόχθων τῶν ἐν Ἰλίῳ βραβεύς (ἡ αἰτία). 730.

6. Ὁ ἀγών. — 1. κἂν τῷδ' ἀγὼν (τὸ ζήτημα) μέγιστος. Μήδ. 235. — 2. ἔτ' εἴς' ἀγῶνες (ὁ πόνος) τοῖς νεωστὶ νυμφίοις. 366. — 3. νῦν ἀγὼν (τὸ ἔργον) εὐψυχίας. 402. —

4. ἄμιλλαν γὰρ σὺ προύθηκας λόγων (ἢ λογομαχία). 546. —
 5. οὐδ' εἰς ἄμιλλαν (ὁ πόθος) πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων. 557.
 — 6. πρὸς ἀμίλλας (ἢ φροντιδοκοπία) ἦλθον μείζους ἢ χρὴ
 γενεὰν θῆλυν ἐρευνᾶν. 1082—1084. — 7. κακῷ κακὸν γὰρ
 εἰς ἄμιλλαν ἔρχεται (ἢ ἐπαλληλία). Τρφ. 617. — 8. τίνες
 πολιτῶν δ' ἐξαμιλλῶνταιί (ἢ ἐξέλασις) σε γῆς; Ὅρ. 431. —
 9. καὶ μὴν γέροντι ἐξαμιλλᾶται (ἢ σπουδῇ) ποδί. 456. —
 10. δυοῖν δ' ἄμιλλαν (ἢ φροντίς) ξυντιθεῖς ἀφικόμην. Ἡλ. 95.

7. Ἡ σταδιοδρομία, ἡ νίκη, ἡ τὸ τέλος τοῦ σταδίου
 σημαίνουσα γραμμὴ καὶ ἡ μεταστροφὴ εἰς τὸ ἕτερον κῶλον
 τοῦ διαύλου. ὧδέ τις κακοῦργος ὦν μή μοι, τὸ πρῶτον βῆμ'
 ἐὰν δράμῃ (ἢ σπουδῇ) καλῶς νικᾶν (ἢ ἐπίτευξις) δοκείτω τὴν
 δίκην, ποῖν ἂν πέλας γραμμῆς (ὁ σκοπός) ἵκηται καὶ τέλος
 κάμψῃ (ἢ πλησίαισις) βίου. Ἡλ. 953—956. Σύμπλεγμα
 τεσσάρων μεταφορῶν.

8. Ἡ κρίσις τοῦ ἀγωνοδίκου. — 1. ὅπως κλύοιμί σου
 κοινὰς βραβεΐας (ἢ κρίσις). Φοίν. 449—450. — 2. ἐν σοὶ
 βραβεύειν (ἢ κρίσις), ὧ νεᾶνι, τοὺς λόγους. Ἐλ. 996. — 3.
 σὲ χρὴ βραβεύειν (ἢ διάταξις) πάντα. 1073.

9. Ἡ στεφάνωσις. τὸν Ἀχιλλεῖον τύμβον στεφανοῦν (ἢ
 τιμῇ) αἶματι χλωρῷ. Ἐκ. 128—129.

10. Ὁ στέφανος. τὸν καλλίπαιδα στέφανον (οἱ τρεῖς παῖ-
 δες). Ἡρ. Μ. 839.

11. Ἡ τὸν νικητὴν κλεῖζουσα ὕμνωδία. οὗτοι ῥαδίως γε
 συμβαλὼν ἔχθραν τις αὐτῇ καλλίνικον ἄσεται (ἢ νίκη). Μήδ.
 44—45.

X. Ἡ ἀρχιτεκτονική.

1. Ἡ οἰκοδόμησις. — 1. νεοδμητες (νέοι) γάμοι. Μήδ.
 1366. — 2. καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω (τὸ πράττειν).
 Ἀποσπ. 910, 2.

2. Ὁ τέκτων. τοῖσιν ἀρχιτέκτοσι (ἡγεμόσιν) πείθεσθ'.
 Κόκλ. 477—478.

3. Ἡ χρηπίς. κρείσσονας γὰρ Ἰλίου πόνους ἀφίγμαι κἀπὶ κινδύνου βάθρα (ἢ ἀρχή). Κύκλ. 351—352.

4. Ἡ στάθμη. παρ' οἷαν ἤλθομεν στάθμην (ἢ κατάστασις) βίου. Ἰων. 1514.

5. Ἡ στάθμη καὶ ἡ μέτροσις. γνώμης πονηροῖς κανόσιν (ἢ ἀρχή) ἀναμετρούμενος (ἢ κρίσις) τὸ σῶφρον. Ἐλ. 52—53.

6. Ὁ ἄρμος καὶ τὸ ξύλον. ἄρμος πονηρὸς ὥσπερ ἐν ξύλῳ παγεῖς, λόγῳ πολίτης ἐστὶ, τοῖς δ' ἔργοισιν οὐ. Ἀποσπ. 362, 12—13. Παραβολή.

7. Ἡ οἰκοδόμησις τῆς οἰκίας μέχρι τοῦ θριγχοῦ. παιδοκτονήσας δῶμα θριγκῶσαι (ἢ ὑπερβάρυνσις) κακοῖς. Ἡρ. M. 1280.

XI. Ἡ ζωγραφική.

Ὁ ζωγράφος. ὡς γραφεὺς τ' ἀποσταθεῖς ἰδοῦ με. Ἐκ. 807—808. Παραβολή.

XII. Ἡ ἱατρική.

1. Ἡ νόσος. — 1. φίλων νοσοῦντων (τὸ καχόν) ὕστερος βοηδρομεῖς. Ῥῆσ. 412. — 2. ἡ μεγίστη τῶν ἀνθρώποις νόσων (ἢ ἁμαρτία) πασῶν, ἀναίδει. Μήδ. 471—472. — 3. κἀντεῦθεν δόμοι νοσοῦσιν (ἢ ἀτυχία) ἀνδρῶν. Ἀνδρ. 949—950. — 4. ἀλλ' ὅμως χρεὼν κοσμεῖν γυναῖκας τὰς γυναικείας νόσους (τὸ ἐλάττωμα). 955—956. — 5. κοινὰς γὰρ ὁ θεὸς τὰς τύχας ἡγούμενος τοῖς τοῦ νοσοῦντος (ἢ ἀτυχία) πῆμασιν διώλεσε τὸν οὐ νοσοῦντα κοῦδὲν ἀδικηκότα. Ἰκ. 226—228. — 6. νοσῶδες (τὸ καχόν) τοῦτο τοῖς ἀμείνοσιν. 423. — 7. δῶν νόσω (τὸ καχόν) κεκτημένος. Ἰων. 591. — 8. ἀπαιδία νοσεῖν (ἢ φθίσις). 620. — 9. ἀλλ' ἥ τι θεσφάτοισι δεσποτῶν νοσῶ (ἢ ἀτυχία); 755. — 10. σὺν γὰρ σοι νοσῶ (ἢ ἀτυχία). 808. — 11. ἂ παρθένους ἐγγίγνεται νοσήματ' (τὸ ἀμάρτημα) ἐς κρυπτοὺς γάμους. 1523—1524. — 12. ἔχει νόσον (τὸ καχόν)

πενία. Ἡλ. 375—376. — 13. οὗ που νοσοῦντας (ἢ ἀτυχία) θεῖος ὕβρισεν δόμους; Ἰ. Τ. 930. — 14. νοσοῦντα (ἢ ἀτυχία) τ' οἶκον. 992.

2. Ὁ ἱατρός. μεγάλη δὲ θνητοῖς μοῖρα συμφορᾶς κακῆς ἱατρὸν (ὁ σωτήρ) εὑρεῖν. Ἡλ. 69—70.

3. Τὸ φάρμακον. σωτηρίας δὲ τοῦτ' ἔχει τί νῦν ἄκος (τὸ καταφύγιον). Ἐλ. 1055.

4. Ἡ κατασκευὴ τοῦ φαρμάκου. εἴ τί σοι δυναίμαν ἄκος τῶν δυσλύτων πόνων τεμεῖν (ἢ βοηθία). Ἄνδρ. 120—121.

5. Ἡ νόσος καὶ τὸ φάρμακον. ὁ δ' ἄδικος λόγος νεσῶν (ὡν ἀσθενέστερος) ἐν αὐτῷ φαρμάκῳ (ὁ δόλος) δεῖται σοφῶν. Φοῖν. 471 472. Σύμπλεγμα δί' ο μεταφορῶν.

6. Ἡ νόσος, ὁ ἱατρός, ἡ ἰατρευσίς καὶ τὸ φάρμακον. πρὸς τὴν νόσον τοι καὶ τὸν ἱατρὸν χρεῶν ἰδόντ' ἀκείσθαι, μὴ πιτᾶξ τὰ φάρμακα διδόντ', ἐὰν μὴ ταῦτα τῇ νόσῳ πρέπη (ὅστις θέλει νὰ βοηθήσῃ, πρέπει νὰ προσέξῃ καλῶς). Ἀποσπ. 294, 1—3. Ἀλληγορία.

7. Ἡ ἰατρευσίς. — 1. καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκείσθαι (ἢ παρηγορία) μολπαῖσι βροτούς. Μήδ. 199—200. — 2. ἀδικίαν τ' ἰώμενος (ἢ ἐκδίκησις). Ὀρ. 650. — 3. πόλεως ἄλῳσιν ἐξιώμενος (ἢ ματαίωσις). Ἐλ. 1024.

8. Ἡ μανία, ἡ ἰατρευσίς καὶ ἡ νόσος. μαίνει (ἢ πλάνη) γὰρ ὡς ἄλγιστα, κοῦτε φαρμάκοις ἄκη λάβοις ἂν (ἢ νοσησεία) οὔτ' ἄνευ τούτων νοσεῖς (ἢ πλάνη). Βάκχ. 326—327. Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.

XIII. Ὁ πολιτικὸς βίος.

1. Ὁ βασιλεὺς. μοναρχικὸν ἄναξ (ὁ ἡγεμὼν) Ἰκ. 680.

2. Ὁ τύραννος, οἱ στασιαστικοὶ πολῖται, (ὁ ὑμνωδός, ἡ Μοῦσα, ὁ ἄνεμος, ὁ ναύτης, τὸ πηδάλιον καὶ) οἱ σοφοὶ πολῖται. οὐδ' ἐνὶ πόλεσιν γε δίπτοχοι τυραννίδες μιᾶς ἀμείνονες φέρειν, ἄχθος τ' ἐπ' ἄχθεσι καὶ στάσις πολίταις. τόνων θ' ὕμνου

ξυνεργάταιν δυοῖν ἔριν Μοῦσαι φιλοῦσι κραίνειν. πνοαὶ δ' ὅταν φέρωσι ναυτίλους θοαί, κατὰ πηδαλίων διδύμα πραπίδων γνῶμα σοφῶν τε πληθὺς ἀθρόον ἀσθενέστερον φαυλοτέρας φρενὸς αὐτοκρατοῦς ἑνός (οὐό γυναῖκες ποιοῦσι τὸν ἄνδρα ἀτυχῇ, εἶναι καλῆτέρα μία εἰ καὶ ὑποδεεστέρα). Ἄνδρ. 471—483. Ἀλληγορία.

3. Ὁ δοῦλος καὶ ἡ πόλις. Ἰ. Γ, XXV, β, 26.

4. Ὁ τύπος τοῦ ἀργύρου. τί μ' ἐσδέδορκεν, ὥσπερ ἀργύρου σκοπῶν λαμπρὸν χαρακτῆρ'. Ἡλ. 558—559. Παραβολή.

5. Ἡ σὺν σπονδῇ κλείσις τῆς εἰρήνης. — 1. σπονδαὶ (ἡ εἰρήνη) γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος. Μήδ. 898. — 2. ἦν πολὺς λόγος σὲ καὶ πόσιν σὺν νεῖκος ἐσπεῖσθαι (ἡ διαλλαγή) τὸ πρὶν. 1139—1140.

6. Ἡ ἐκλογὴ διὰ κλήρου. ὅς γ' ὁμφὰν κληροῖς (ἡ ἐκλογὴ) πρὸς χρυσεούς θάκους. Ἰων. 908—910.

7. Ὁ βοηθὸς τοῦ δικαστοῦ. τᾷ σοφίᾳ παρέδρους (ὁ σύνητροφος) πέμπειν ἔρωτας. Μήδ. 842.

8. Ὁ πρότασις, οὗτινος ἦτο ἡ σειρὰ νὰ ἐπιστατῇ μίαν ἡμέραν εἰς τὰ πράγματα. ὁμόφρων τ' ἐπιστάτης (ὁ κύριος) Κύκλωφ. Τρω. 436—437.

9. Ἡ ὑπογραφὴ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου διὰ τοῦ κατηγοροῦ. εἴπ' εἴ τι κακὸν ὑπογράψει (ἡ κατηγορία) τῶμῳ βίψ. Ἡρ. Μ. 1120.

XIV. Ὁ πόλεμος.

1. Ὁ πόλεμος. — 1. ἀπτολέμους (εἰρηνικάς) δ' εὐνάς σεβίζουσ'. Μήδ. 640. — 2. Κύπρις . . . τίκει πόλεμον (ἡ σύγχυσις). Ἀποσπ. 341.

2. Ὁ σύμμαχος. — 1. κακοὺς μὲν ἀνακαλῶ τοὺς ἐυμάχους (ὁ βοηθός). Τρω. 469. — 2. ἔστ' ἔνδον αὐτῷ ἐύμαχος (ὁ βοηθός) θεοῖς ἔσθ. Ἐλ. 819.

3. Ἡ στρατηγία. δυοῖν γερόντοις δὲ στρατηγεῖται (ἡ ὁδήγία) φυγή. Ἡρ. 39.

4. Ὁ θρασὺς ἡγεμών. Ἰ. Γ, XXIV, 4.

5. Ὁ στρατός. Ἰ. Γ, XXIV, 30.

6. Ἡ ἐκστρατεία. — 1. διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο (ἢ προσβολή). Μήδ. 1185. — 2. ἐνὸς δ' ἐπ' ἀνδρὸς δώματα στρατεύομεν (ἢ ἐναντιώσεις). Ἡρ. Μ. 825.

7. Ἡ θῆξις. ὀργῇ ξυντεθηγμένος (παρωρισμένος). Ἰππ. 689.

8. Ὁ ὀπλισμός. ἀλλ' εἰ ὀπλίζου (ἢ ἐτοιμασία) καρδία. Μήδ. 1242.

9. Ἡ τῶν ἀσπίδων ἐν τῇ μάχῃ συμπύκνωσις. Βακχίφ κώμοις ξυνασπίζοντες (ἢ συντροφία). Κύκλ. 38—39.

10. Ὁ κρατῶν τὴν ἀσπίδα πλησίον τινός. ἀδελφή θ' ἢ παρασπίζουσ' (παρισταμένη) ὁμοῦ. Φοίν. 1435.

11. Τὸ βέλος. κίσσινον βέλος (ἢ ῥάβδος). Βάκχ. 25.

12. Ἡ ἔντασις τοῦ τόξου. τόξον ἐντείνοντες (ἢ ὑπερβολή) ὡς καιροῦ πέρα. Ἰκ. 745.

13. Τὸ τόξον. τόξα (ἢ ἀκτίς) θ' ἡλίου τάδε. Ἡρ. Μ. 1090.

14. Ἡ τόξευσις. — 1. καί σου τὸ σῶφρον ἐξετόξευσεν (ἢ ὑπέρβασις) φρενός. Ἀνδρ. 365. — 2. ἔρωσ ἐτόξευσ' (ἢ ἔξαφισ) αὐτὸν ἐνθέου κόρης. Τρω. 255. — 3. ἐγὼ δὲ τοξεύσασα (ἢ σπουδῇ) τῆς εὐδοξίας. 638. — 4. καὶ ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτόξευσεν (ἢ ἐκδήλωσις) μάτην. Ἐκ. 603. — 5. μεθῆκα τόξα (ἢ ἀμέλεια). Ἰων. 256. — 6. τοῦδε τοξεύω (ἢ ἐπιδίωξις) τέκνον. 1411. — 7. μάτην ἄρ' εἰς γυναικας ἐξ ἀνδρῶν ψόγος φάλλει, κενὸν τόξευμα (ἢ λουιδορία). Ἀποσπ. 501. — 8. πυκνοῖς δ' ἔβαλλον Βακχίου τοξεύμασι (ἢ βολή) κάρα γέροντος. 566. — 9. ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται (ἢ ἐπιδίωξις) δεινοῖς ἔρωσιν. 846.

15. Ἡ ῥίψις τοῦ δόρατος. — 1. ἀλλὰ γὰρ τί τοὺς Ὀδυσσεώς ἐξακοντίζω (ἢ ἐκδήλωσις) πόνους; Τρω. 444. — 2. εἴπερ γὰρ εἶσω γῆς ἀκοντίζουσ' (εἰσδύουσιν) ἀραί. Ὅρ. 1241. — 3. καὶ ταῦτα μὲν δὴ πρὸς τὰ σ' ἐξηκόντισα (ἐξεδήλωσα). Ἰκ.

456. — 4. κύκλος δὲ πανσέληνος ἡκόντιζ' (ἢ τάσις) ἄνω. Ἰων.
1155. — 5. λευκὸν κῶλον ἐξηκόντισαν (ἢ ἀπέλευσις). Βάκχ.
665. — 6. ὄζοισί τ' ἐλατίνουσιν ἡκοντίζετο (ἢ ῥίφεις)
1098. — 7. ὅσας γενείου χειράς ἐξηκόντισα (ὠρεξα). Ἰ. Τ.
362. — 8. ἐς πλευρὰ καὶ πρὸς ἦπαρ ἡκοντίζετο (ἢ τύφεις).
1370.

16. Ἡ ῥίφεις τοῦ δόρατος (καὶ ὁ οὖριος ἄνεμος). αἵματος
δ' ἀπορροαὶ εἰς οἶδμ' ἐσηκόντιζον (ἔρρεον) οὖριοι (εὐμενεῖς)
ξένφ. Ἑλ. 1587—1588. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

17. Ὁ τραυματισμός. — 1. ἔμνησας ὃ μου φρένας
ἤλκωσεν (ἢ προσβολή). Ἀλκ. 878. — 2. ἤλκωσας (ἢ ἀτυχία)
οἴκους. Ἰκ. 223.

18. Ὁ πύργος. — 1. Ἰ. Γ, XXV, δ, 4. — 2. παῖς μὲν ἄρσην
πατέρ' ἔχει πύργον (ἢ σκέπη) μέγαν. Ἀλκ. 311. — 3. ἴν μὲν
τις ἡμῖν πύργος (τὸ καταφύγιον) ἀσφαλῆς φανῇ. Μήδ. 389.
— 4. ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς (ἢ καύχῃσις) χάριν. 526.

19. Ἡ πολιορκία. — 1. ὥς ἄσχολός γε συγγόνου προ-
σεδρία (ἢ ἐπιμέλεια). Ὅρ. 93. — 2. ὀρῶ . . . τούσδε πυργη-
ρουμένους (ὠπλισμένους). 1573—1574.

20. Ἡ ἀνάβασις τῆς κλίμαχος τῆς ἐφόδου. δς πρᾶσων
καλῶς εἰς ἄκρα βῆναι κλιμάκων ἐνήλατα (ἢ φιλοδοξία) ζητῶν
ἀπώλεσ' ὄλβον. Ἰκ. 728—730.

21. Ἡ ἐκπόρθῃσις. — 1. κουρᾶ πενθήρει κρᾶτ' ἐκπορ-
θηθεῖς (ἢ παραμόρφωσις) οἰκτρῶς. Τρφ. 141—142. — 2.
πέρσας (ὁ φόνος) δείματα θηρῶν. Ἡρ. Μ. 700. — 3. δμωαὶ
στατίζουσ', ἃς ἔπερσ' (ἢ σύλληψις) ἐμὸς πατήρ. Ἡλ. 316. —
4. βουφόρβια πίπτοντα καὶ πορθοῦμεν' (ἢ ἀπώλεια). Ἰ. Τ.
301—302. — 5. φίλους τε πορθεῖν (ἢ καταστροφή) καὶ
κατακτανεῖν χρεών. Ἀποσπ. 608.

22. Ὁ αἰχμάλωτος. αἰχμάλωτόν (φυγάδα) τοί μ' ἀπφ-
κισας δόμων. Ἡλ. 1008.

XV. Ἡ θήρα.

1. Ἡ κυνηγεσία. 1. καὶ μ' ἔγχος αὐγάζοντα καὶ θηρώμενον (ἢ ζήτησις) παῖει. Ῥῆσ. 793—794. — 2. ἐν δ' οὐκ ἐπίστασθ' οὐδ' ἐθηράσασθῃ (ἢ τάσις) πω. Ἰππ. 919. — 3. θηρεύουσι (ἢ ἀπάτη) γὰρ σεμνοῖς λόγοισιν αἰσχροῖα μηχανώμενοι. 956—957. — 4. τί μοι ξίφος ἐκ χειρὸς ἡγρεύσω (ἢ ἀπόσπασις). Ἀνδρ. 841. — 5. θηρῶντες (ἢ ζήτησις) Ἑλένην μυρρίους ἀπώλεσαν. Τρω. 369. — 6. πάρεδρος . . . σκύλοις . . . δοριθηράτοις (ἢ σκύλευσις). 573—574. — 7. ἢ γάμον Ἀθάνᾳ θεῶν τινος θηρωμένη (ἢ ζήτησις). 979. — 8. μαστοῖς τὸν ἔλεον θηρώμεναι (ἢ ἐπίτευξις). Ὀρ. 568. — 9. θηρῶν (ἢ ζήτησις) ὃ πάντες κοῦκ ἐγὼ ζητῶ μόνος. 679. — 10. σὸν δέμας θηρώμενος (ἢ ζήτησις). Φοίν. 699. — 11. τί χρῆμα θηρῶν (ἢ ζήτησις) καὶ τίνος χρεῖαν ἔχων; Ἰκ. 115. — 12. κυναγετεῖ (ἢ προσβολή) τέκνων διωγμόν. Ἡρ. Μ. 898. — 13. θηρώμεθ' (ὁ διωγμός). Ἰων. 1111. — 14. τίς ἡμᾶς ἐκυνηγετεῖ (ὁ διωγμός) πότμος. 1422. — 15. τάς ἡμᾶς ἀναρπαγὰς θηρᾷ (ἢ ἐχθίστησις). Ἑλ. 50—51. — 16. θηρᾷ (ὁ διωγμός) γαμεῖν με. 63. — 17. θήραμα (ἢ λεία) βαρβάρου πλάτας. 192. — 18. τίνι πότμῳ ξυνεζύγην (περιέπεσον). 255. — 19. πάντες φίλοι μοι πλὴν ὁ θηρεύων (θέλων) γάμους. 314. — 20. ὅς με θηρᾶται (ὁ διωγμός) λαβεῖν. 545. — 21. λιμῶ δὲ θηρᾷ (ὁ διωγμός) τύμβον ἱκετεύοντε νῶ. 981. — 22. κλοπαῖς θηρώμενον (ἢ ὀρπαγή) Ἑλένην. 1175—1176. — 23. τί χρῆμα θηρῶς' (ἢ ἐπιθυμία) ἱκέτις ὠρέχθης ἐμοῦ; 1238. — 24. ὅσαι δ' ἄπεισιν, ἐξ ὅρου θηράσομαι (ἢ σύλληψις). Βάκχ. 228. — 25. τὴν Ἀφροδίτην καλλονῇ θηρώμενος (ἢ ζήτησις). 459. — 26. θέλετε θηρασώμεθα (ἢ σύλληψις) Πενθέως Ἀγαύην. 719—720. — 27. θηρώμεθ' (ἢ σύλληψις) ἀνδρῶν τῶνδ' ὅπ'. 732. — 28. κακοῖς θηρᾶν (ἢ ἀπόκτησις) κακά. 839. — 29. θηρῶσιν (ἢ ποιή) τὸν ἄσεπτον. 890. — 30. τὸ σοφὸν οὐ φθόνῳ χαίρω θηρεύουσα (ἢ ἐπιδίωξις). 1006. —

31. θηρᾶν (ἢ σύλληψις) τε τῇ θεῷ σφάγια τὰπιχώρια. Ἰ. Τ. 280. — 32. οὐ καθαρὰ μοι τὰ δύματ' ἡγρεύσασθ' (ἢ σύλληψις). 1163. — 33. τί προσδοκῶσαι κέρδος ἢ θηρώμεναι (ἢ τάσις); 1311. — 34. ἐκφρόντισον διωγμὸν ὅστις τοὺς ξένους θηράσεται (ἢ σύλληψις). 1324. — 35. ἄνδρας δυσσεβεῖς θηράσσετε (ἢ σύλληψις). 1426. — 36. μέγα τι θηρεύειν (ἢ ἐπιδιώξις) ἀρετάν. Ἰ. Α. 567. — 37. θηρῶσι (ἢ ἐπιθυμία) λέκτρον τοῦμόν. 960. — 38. θήραμα (ἢ ἐπαγωγή) παιδός. 963. — 39. τοῖσιν πένησιν χρώμενοι θηρώμεθα (ἢ ἐπιτευξις). Ἀποσπ. 21, 7. — 40. μολπαῖσι δ' ἡσθεῖς τοῦτ' ἀεὶ θηρεύεται (ἢ ἐπιδιώξις) 187. — 41. τὰς τύχας ἐκ τῶν πόνων θηρᾶν (ἢ ζήτησις). 235. — 42. κτᾶσθε πλοῦτον πάντοθεν θηρώμενοι (ὁ διωγμός). 423. — 43. οἱ γὰρ Κύπριν φεύγοντες ἀνθρώπων ἄγαν νοσοῦσ' ὁμοίως τοῖς ἄγαν θηρωμένοις (ὁ διώκων). 431. — 44. τολμήμασιν δὲ καὶ χερῶν ὑπερβολαῖς ἀλίσκεται τε πάντα καὶ θηρεύεται (τὸ κέρδος). 437. — 45. τρυφῇ δέ τοι ἄλλων ἐδουλώων μηχανὰς θηρεύομεν (ἢ ζήτησις). 844, 4—5. — 46. γῆν δέλεαρ ἔχοντες τήνδε συνθηρεύομεν (ἢ κτῆσις). 971, 4—5. — 47. τὸ διαβιῶναι μόνον ἀεὶ θηρωμένη (ἢ τάσις). 1039, 9.

2. Ὁ κυνηγέτης καὶ τὸ δίκτυον. Ἰθ', ὦ βάκχε, θηραγρευτᾶ (ὁ κατάσκοπος) βακχᾶν γελῶντι προσώπῳ περιβαλε βρόχον θανάσιμον (ὁ θάνατος). Βάκχ. 1020—1022. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

3. Ἡ κυνηγεσία (καὶ ἡ πτῆσις). μέλπω πρὸς τὰν Ἀφροδίταν, ἂν θηρεύων (ἢ ἐπιδιώξις) πετόμαν (ὁ δρόμος) βάκχαις σὺν λευκόποσιν. Κύκλ. 70—72. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

4. Ὁ κυνηγέτης. — 1. κυναγὸς ὥσει, παῖς σὸς ἐξαθροίζεται. Φοῖν. 1169. Παραβολή. — 2. βοᾶ κυναγὸς ὥς. Ἰ. Τ. 284. Παραβολή.

5. Ὁ κυνηγέτης καὶ ὁ κύων. εἰ δὲ δῆ... ἀναγκαίως ἔχει τάχος ἐπιρροιβδην θ' ὁμαρτεῖν ὥς κυνηγέτη κύνας, εἰμί γ'. Πρ. Μ. 859—861. Παραβολή.

6. Τὸ δίκτυον. — 1. τοῖον εἰς ἔρκος (ὁ δόλος) πεσεῖται. Μήδ. 986. — 2. ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμέν ἀρκύων (ὁ κίνδυνος) ξίφους. 1278. — 3. μὲ δικτύων (ὁ δόλος) ἔσω λαβόντες. Φοίν. 263—264. — 4. βρόχοισι δ' ἀρκύων (ὁ δόλος) δεδήσεται ξιφηφόροις. Ἡρ. Μ. 729—730. — 5. καλῶς ἄρ' ἄρκυν (ὁ δόλος) ἐς μέσσην πορεύεται. Ἑλ. 965. — 6. ἐν ἄρκυσιν (ἢ αἰχμαλωσία) γὰρ ὦν. Βάκχ. 451. — 7. πῖ μ' αὖ τήνδ' ἐς ἄρκυν (ὁ κίνδυνος) ἤγαγες. Ἰ. Τ. 77. — 8. δεινὸν τόδ' εἶπας ἀρκύων (ἢ αἰχμαλωσία) μολεῖν ἔσω. Κύκλ. 196.

7. Τὸ πλέγμα τοῦ δικτύου καὶ τὸ ἡγρευμένον θηρίον. στείχει γὰρ ἐσπεσοῦσα δικτύων βρόχους (ὁ δόλος) καλὸν τὸ θήραμ' (ἢ λεία), ἣν ἁλῶ, γενήσεται. Ὀρ. 1315—1316. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

8. Ἡ ἔχνευσις. — 1. ἐξιχνεύσατε (ἢ ζήτησις) τὸν θηλύμορφον ξένον. Βάκχ. 352—353. — 2. ἀλλ' ἐξιχνεύσουσιν (ἢ ἀνέυρεσις) σὲ. 817.

9. Τὸ θηρίον, ὁ κύων καὶ ὁ κυνηγέτης. ἐκ δὲ πηδήσας ἐγὼ θήρ ὡς διώκω τὰς μαιφόνους κύνας, ἅπαντ' ἐρευνῶν τοῖχον, ὡς κυνηγέτης, βάλλων ἀράσσω. Ἑκ. 1172—1175. *Σύμπλεγμα δύο παραβολῶν.*

10. Ὁ νεβρός. ὡς νεβρός οὐράνιον πήδημα κυψίζουσα. Ἠλ. 860—861. *Παραβολή.*

11. Ὁ νεβρός, ἢ κυνηγεσία, τὸ δίκτυον καὶ ὁ τοὺς κύνας παραθαρρύνων κυνηγέτης. ἄρ' ἐν παννυχίοις χοροῖς δῆσω ποτὲ λευκὸν πόδ' ἀναβακχεύουσα δέραν αἰθέρ' ἐς ὄροσερὸν ῥίπτουσ', ὡς νεβρός χλοεραῖς ἐμπαίζουσα λείμακος ἀδοναῖς, ἥνικ' ἂν φοβεράν φύγη θήραν ἔξω φυλακᾶς εὐπλέκτων ὑπὲρ ἀρκύων, θωύσσω δὲ κυναγέτας ξυντεῖνῃ δρόμημα κυνῶν. Βάκχ. 862—872. *Παραβολή.*

12. Ἡ λεία. — 1. λόγχης αἰχμῇ δοριθήρατος (ἢ σύλληψις) πρὸς Ἀχαιῶν. Ἑκ. 104—105. — 2. τὰς αἰχμαλώτους εἶπας, Ἑλλήνων ἄγραν (ὁ αἰχμάλωτος). 881. — 3. ὦ κατὰ στέγας φίλοι ξιφήρεις, οὐχὶ ξυλλήψασθ' ἄγραν (ὁ διωκόμενος);

Ὅρ. 1345—1346. — 4. χωρεῖ δὲ θήρα (ἢ κτῆσις) δυσπότμῳ γαυρουμένῃ. Βάκχ. 1144. — 5. σπάνιον δὲ θήρευμ' (τὸ δάρισμα) ἀνδρὶ τοιαύτην λαβεῖν δάμαρτα. Ἰ. Α. 1162—1163. — 6. αἰρόμενος ἄγρευμ' (ἢ κατοχή) ἀνθέων. Ἀποσπ. 754.

13. Ἡ διὰ τοῦ δικτύου ἄγρευσις (καὶ ὁ δράκων). καὶ δόκει τοῖς μὲν οὗ, τοῖς δ' ἐς ἀρκυστάταν μηχανάν ἐμπλέκειν (ἢ ἀπάτη) παῖδα τὰν Τυνδαρίδ' ὁ πατροφόντας δράκων (ὁ τρομερὸς ἄνθρωπος). Ὅρ. 1419—1424. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

14. Τὸ ἡγρευμένον θηρίον. ἦν δ' οὖν ἀμάρτω τῆσδ' ἄγρας (ἢ λεία). Ἀλκ. 850.

15. Τὸ θηρίον καὶ ἡ ἄγρευσις αὐτοῦ. πάρεσμεν τήνδ' ἄγραν ἡρευκότες (ἢ σύλληψις) . . . ὁ θῆρ (ὁ Βάκχος) δ' ὅδ' ἡμῖν πρᾶος. Βάκχ. 434—436. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

16. Τὸ πεφονευμένον θηρίον. Εὐμενίσιν θήραμα (ὁ διωκόμενος) φόνῳ. Ὅρ. 836.

17. (Ἡ εὐωχία,) ὁ κυνηγέτης καὶ ἡ λεία. ἦκει γὰρ ἐς δαῖτ' (τὸ ἀποτέλεσμα) οὐ παρὼν κυνηγέταις (ὁ πολεμιστής) αἰροῦσι λείαν (ὁ νενικημένος πολέμιος). Πῆσ. 325—326. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.

XVI. Ἡ ἀλιευτική.

Τὸ ἀλιευτικὸν δίκτυον. — 1. ἴσως γὰρ ἐς βόλον (εἰς τὰς χεῖρας) τις ἔρχεται. Πῆσ. 730. — 2. ἦν ἐκσπᾶσωμαί γ' ὄν μετέρχομαι βόλον (ὁ πολέμιος). Ἠλ. 582. — 3. ἀνὴρ ἐς βόλον (ὁ δόλος) καθίσταται. Βάκχ. 847. — 4. ἀμφίβληστρα (ὁ περιβολος) γὰρ τοίχων ὀρᾶς ὕψηλά. Ἰ. Τ. 96—97.

XVII. Ἡ ἵπποτροφία καὶ ἡ ἵπποδρομία.

1. Ὁ πῶλος. — 1. μήτε δόμασιν λαβεῖν κακῆς γυναικὸς πῶλον (ὁ παῖς). Ἀνδρ. 620—621. — 2. πῶλον (ἢ κόρη)

ἀφέλων σῶν ἀπὸ μαστῶν. Ἐκ. 144. — 3. οὗτος δὲ πῶλος (ὁ νεανίας) τῇδ' ἀνειμένος πόλει. Φοίν. 947. — 4. ἀδομένα δ' ἄρα πῶλος ὅπως ἅμα ματέρι φορβάδι κῶλον ἄγει ταχύπουν. Βάκχ. 162—164. *Παραβολή.*

2. Ὁ πῶλος (καὶ ὁ ἄνεμος). ὁ Στρυμόνιος πῶλος (ὁ παῖς) αἰοδοῦ Μούσης ἤκων καταπνεῖ (ἡ βοήθεια) σε. Ῥῆς. 387—388. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

3. Ἡ ἵππασία. — 1. Ζεφύρου πνοαῖς ἱππεύσαντος (ἡ πνοή). Φοίν. 211—212. — 2. Ἴν' ὠκυθόαι νόμφαι ἱππεύουσι (ἡ ἔπειξις) δι' ὄρφνας. Ἰκ. 993—994. — 3. κἀνθένδε πρὸς γέροντος ἱππεύει (ἡ ἔπειξις) φόνον. Ἦρ. Μ. 1001.

4. Τὸ καταρρίπτειν τὸν ἱππέα. — 1. ἕως ἔσφηλε κἀνεχαίτισεν (ἡ ἀνατροπή) ἀψίδα πέτρῳ προσβαλὼν ὀχήματος. Ἰππ. 1232—1233. — 2. μεθίει διὰ χειρῶν βλάστημ' ἄνω ἀτρέμα, φυλάσσων μἀναχαιτίσειέ (νὰ μὴ καταρρίψῃ) νιν. Βάκχ. 1071—1072.

5. Ὁ μὴ ἐξευγμένος πῶλος. τὰν μὲν Οἰχαλία πῶλον ἄζυγα λέκτρων (ἡ παρθένος). Ἰππ. 545—546.

6. Ὁ νεωστὶ ἐξευγμένος πῶλος καὶ ὁ χαλινός. εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἂν ὡς νεόζυγα πῶλον χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον. Ἀποσπ. 818. *Παραβολή.*

7. Ὁ πῶλος καὶ τὸ ζυγόν. — 1. δειμαίνων ἄπο πηδᾶ δρομαῖος, πῶλος ὧς ἀπὸ ζυγοῦ. Ὅρ. 44—45. *Παραβολή.* — 2. αἰ δ' ἐκλιπούσα ποικίλ' ὧς πῶλοι ζυγὰ βακχεῖον ἀντέκλαζον ἀλλήλαις μέλος. Βάκχ. 1056—1057. *Παραβολή.*

8. Ὁ τοῦ συντρόφου στερηθεὶς πῶλος καὶ τὸ ζυγόν. ἀλλ' οὐδὲ πῶλος ἦτις ἂν διαζυγῇ τῆς ξυντραφείσης ῥαδίως ἔλξει ζυγόν (δυσκόλως ὑποφέρει τις τὸ κακόν, εἰάν στερηθῇ τῶν φίλων του). Τρω. 664—665. *Ἀλληγορία.*

9. Ὁ πῶλος (καὶ ἡ βάκχη). οὐχ ὡς δρομαία πῶλος ἡ βάκχη θεοῦ τάφῳ ξυνάφω κῶλον; Ἐλ. 543—544. *Πολυχρωμικὴ παραβολή.*

10. Ἡ ξεῦξις (καὶ ἡ κωπηλασία). οἰκὼν ξεύξας (τὸ

ἀποχομίζειν) ἅπ' εἰρεσίᾳ (τὸ τάχος) δρομάδα. Ἰππ. 547—548.
Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

11. Ἡ ξεῦξις καὶ ὁ πᾶλος. θεᾷ δώσων χάριν ἄζυγος
 (ἄνευ συζύγου) ἀμβροτοπώλου (ἢ παρθένου). Τρω. 534—535.
Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

12. Ἡ ξεῦξις δύο ἵππων. ξυνωρίζου (ἢ προσάρτησις)
 χέρα. Βάκχ. 198.

13. Τὸ ξεῦγος. — 1. πρὶν μὲν τέκνων σὼν εἰσιδεῖν ξυνω-
 ρίδα (τὰ δύο τέκνα). Μήδ. 1145. — 2. ξυνωρίδας (δύο)
 λόχων τάσσω. Φοίν. 448—449. — 3. ζῆ σοι ξυνωρίς (δύο)
 ἐς τόδ' ἡμέρας τέκνων. 1085. — 4. ἀλλ' εὐτεκνος ξυνωρίς
 (οἱ δύο παῖδες). 1618. — 5. ἐγὼ μὲν οὖν καὶ Κάδμος . . .
 πολὺὰ ξυνωρίς (δύο). Βάκχ. 322—324.

14. Τὸ ξεῦγος, (τὸ πτερόν) καὶ ἡ ξεῦξις. ὁ δ' ἐν δό-
 μοισι πρέσβυς ὀμματοστερῆς ἀπήνας (ἢ μὲν ἄμαξα ὡς μετω-
 νυμία ἀντὶ τοῦ ξεύγου, τὸ δὲ ξεῦγος ἄς μεταφορὰ ἀντὶ τῶν
 δύο ἀδελφῶν) ὀμωπτέρου (συγγενοῦς) τῆς ἀποζυγείσας (ἢ δι-
 χόνοια) δόμων πόθον ἀμφιδάκρυτον αἰεὶ κατέχων. Φοίν.
 326—330. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα τριῶν μετα-
 φορῶν.*

15. Ὁ σειραφόρος ἵππος. — 1. ἰδύνων νοσερὸν κῶλον
 ποδὶ κηδοςύνῃ παράσειρος (ὁ βοηθός). Ὅρ. 1015—1017. —
 2, ἀλλ' ἐσορῶ . . . ἄλοχόν τε φίλην ὑποσειραίους (ὁ παρευρι-
 σκόμενος) ποσὶν ἔλκουσαν τέκνα. Ἡρ. Μ. 441—446.

16. Ἡ ἄμαξα. ὡς πᾶς ἀπήνη πούς τε πρεσβύτου φιλεῖ
 χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα. Φοίν. 847—848.
Παραβολή.

17. Ὁ χαλινός. — 1. οὐδὲ γὰρ καλὸν δυοῖν γυναικοῖν
 ἄνδρ' ἔν' ἡνίξ ἐχειν (ἢ κατοχή). Ἀνδρ. 177—178. — 2. ἀχα-
 λίνων (ἀκρατῶν) στομάτων . . . τὸ τέλος δυστυχία. Βάκχ.
 385—387. — 3. ὥσθ' αἵματηρὰ στόμι' (ὁ διωγμός) ἐπεμβα-
 λεῖν ἐμοί. Ἰ. Τ. 935. — 4. οὐ ναὺς χαλινοῖς (τὸ σχοινίον)
 λινოდέτοις ὀρμεῖ σέθεν. 1043. — 5. οὐ γάρ ποτ' ἄνδρα τὸν

σοφὸν γυναικὶ χρὴ δοῦναι χαλινούς (ἢ τιθάσσευσις). Ἀποsp. 466. — 6. ἀχάλιν' (ἀκρατῇ) ἔχουσι στόματα. 495, 4.

18. Ἡ ἐφ' ἀμάξης πορεία. μανίας ἔποχον (προσερχόμενον) ῥίπτουσα λόγον. Ἰππ. 214.

19. Ἡ ἡνιοχία. — 1. τὸ μητρὸς δ' αἵμά νιν τροχηλατῇ (βασανίζει). Ὅρ. 36. — 2. αἱ κυνώπιδες θεαὶ τροχιλατήσουσ' (ὁ διωγμός) ἐμμανῇ πλανώμενον. Ἑλ. 1252 — 1253.

20. Ἡ κατακράτησις τοῦ ἵππου. ὅστις σε θεῶν ἀνασειράζει (ἢ τάραξις). Ἰππ. 237.

21. Ὁ εἰς τὸ ἀπόκρημνον ὅρος ἀναβαίνων ἐξευγμένος πᾶλος καὶ ἡ ἄμαξα. μὴ προκαμήτε πόδα βαρὺ τε κῶλον, ὥστε πρὸς πετραῖον λέπας ζυγοφόρος ἐξανέντες οὐ βάρος φέρων ὄχου τροχηλάτιο πῶλος. Ἡρ. Μ. 118—122, Παραβολή.

22. Ἡ θραῦσις τῆς ἀμάξης (καὶ τὸ σκότος). ἔθραυσε (κατέστρεψε) δ' ὄλβου κελαινὸν ἄρμα (ἢ εὐτυχία). Ἡρ. Μ. 780. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.

23. Ὁ ἀγών. αἱ τόνδ' ἐξαμιλλῶνται (φοβίζουσι) φόβφ. Ὅρ. 38.

24. Ὁ ὀρομκὸς ἵππος. μονάμπυκον (ὁ ταῦρος) δὲ Μενέλεως ψήχων δέρην μέτωπά τ' ἐξέπεισεν. Ἑλ. 1567—1568.

25. Ὁ δίαυλος. οὗ δὴ στενὸν δίαυλον (ὁ πορθμός) ὤκισται πέτρας δεινὴ Χάρυβδις. Τρω. 435—436.

26. Τὸ τέρμα τοῦ σταδίου. εἰ γὰρ φαεινοὶ μὴ ξυνέσχον ἡλίου καμπτήρες (ἢ ἀστραπή). Ῥῆς. 59—60.

27. Ἡ μεταστροφὴ εἰς τὸ ἕτερον κῶλον τοῦ διαύλου. — 1. κάμψαι (ἢ ἐπ'ἀνόδος) πάλιν θυμέλας οἴκων πατρὸς Ἰλιάδας. Ῥῆς. 235. — 2. τέλος δὲ κάμψαιμι (ἢ ἀποπεράτωσις) ὥσπερ ἡρξάμην βίου. Ἰππ. 87. — 3. ὅταν δὲ κάμψῃς (ἢ ὀποπεράτωσις) καὶ τελευτήσῃς βίον. Ἑλ. 1666. — 4. πάλιν δὲ κάμψας (ἢ ἐπ'ἀνόδος) εἰς ὅρος κομίζομαι τὸν κατθανόντα παῖδα μαινάδων ὕπο. Βάχχ. 1225—1226.

XVIII. Ἡ κτηνοτροφία.

1. Ἡ βόσκησις. — 1. γηροβοσκήσειν (ἢ φρόντισις) τ' ἐμέ. Μήδ. 1033. — 2. τὸν εὐπατρίδαν ποιμαίνει (ἢ κάδεξις) τις ἐν οἴκοις. Ἰππ. 152—153. — 3. αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι (ἢ ἐλπίς) φυγάδας. Φοίν. 396. — 4. πόθεν δ' ἐβόσκου (ἢ τροφή), πρὶν γάμοις εὑρεῖν βίον; 400. — 5. τὸ γένος οὐκ ἔβροσκέ (ἔθρεψε) με. 405. — 6. ὃ γηροβοσκῶ (ἢ σκέπη) μη-
τρός. 1436. — 7, τὸν βόσκοντα (ἢ τροφή) γὰρ εὐλογῶ. Ἴων. 137. — 8. κοῦδὲν λήξω τοὺς βόσκοντας (ἢ τροφή) θεραπεύων. 182—183. — 9. ἐλπίσιν δ' ἐβόσκετο (ἢ ἐλπίς). Βάκχ. 617. — 10. ἔν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν (ἢ ἀσχολία) παρέχῃς. Ἀποσπ. 389. — 11. ποιμαίνειν (ἢ ὁδηγία) στρατόν. 744. — 12. ὥς πανταχοῦ γε πατρὶς ἢ βόσκουσα (τρέφουσα) γῆ. 774.

2. Τὸ ὁμοῦ βοσκόμενον κτῆνος. ὃ παναὶ δολιχαύχενες, ξόννομοι (συνοδοιοποροῦντες) νεφέων δρόμου. Ἐλ. 1487—1488.

3. Τὸ ὁμοῦ βοσκόμενον κτῆνος (καὶ τὸ λέγειν). οὐδ' αἱ θαλάσσης ξόννομοι (παρευρισκόμεναι) Σκειρωνίδες φήσουσι πέτραι. Ἰππ. 979—980. Πολυχρωμικὸν σίμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

4. Ἡ ἀγέλη. μυρίων ἄλλων πόνων διτλήθον ἀγέλας (τὸ πλῆθος). Ἡρ. Μ. 1275—1276.

5. Ὁ ποιμήν. — 1. ποιμέσιν (ὁ ἡγεμών) λόχων. Φοίν. 1140.* — 2. νεανίαν ἔχει σὲ ποιμέν' (ὁ ὑπερασπιστής) ἐσθλόν. Ἰκ. 190—191. — 3. ποιμένες (ὁ ἀγωνιστής) δ' ὄχων τετρα-
όρων. 674—675. — 4. ἐγὼ δὲ γηροβοσκὸν (τρέφοντα) οὐκ ἔχω τεκοῦς' ἅ τάλαινα παῖδα. 922—924.

6. Ἡ σύριγξ τοῦ ποιμένου. νίσσονται πρεσβυτάτα σύριγγι (ἢ φωνή) παιθόμεναι ποιμένος (ὁ ἡγεμών). Ἐλ. 1482—1484.

7. Ὁ ταῦρος. ἀμπνοάς δ' οὐ σωφρονίζει, ταῦρος ὥς εἰς ἐμβολήν. Ἡρ. Μ. 869. Παραβολή.

8. Ὁ ταῦρος (καὶ ὁ λέων). ὄμμα γὰρ πυρὸς γέμεις, ταῦρος

λέοντος ὡς βλέπων πρὸς ἐμβολήν. Ἀποσπ. 690. *Πολυχρωμική παραβολή.*

9. Ὁ μόσχος. — 1. εἰ στείρος οὔσα μόσχος (ἢ γυνή) οὐκ ἀνέξεται τίκτοντας ἄλλους. Ἀνδρ. 711—712. — 2. Ἰ. Γ, XXV, β, 29. — 3. νεανίαί σκίρτημα μόσχου (ὁ κόρη) σῆς καθέξοντες χεροῖν, ἔσποντο. Ἐκ. 525—527. — 4. μόσχον (ἢ κόρη) θ', ἂν λιπέτην οἴκοις. Ἐλ. 1476. — 5. χρή δέ σε λαβοῦσαν τόνδε μόσχον (ὁ παῖς) νεογενῇ στείχειν πρὸς οἴκους. Ἰ. Α. 1623—1624.

10. Ἡ ξεῦξις. — 1. τῷ μὲν φίλῃν ἔξευξον (ἢ ὑπανδρία) ἄλοχον. Ἀλκ. 165—166. — 2. ποίας τυχοῦσα συζύγου (ἢ γυνή) τῷ σῷ πατρί. 314. — 3. ἄρά μοι στένειν πάρα τοιασδ' ἁμαρτάνοντι συζύγου (ἢ γυνή) σέθεν. 341—342. — 4. ὦ δαῖμον, οἷας ἐυζύγου (ἢ γυνή) μ' ἀποστερεῖς. 384. — 5. τῷ ξυνέξευξαι (ἢ περιπλοχή) πλάνῃ. 482. — 6. ἐύζυγες (τὸ ἀνδρόγυνον) εἶμεν. 921. — 7. γενναιοτάταν δὲ πατᾶν ἐξεύξω (ἢ ὑπανδρία) κλισίαις ἄκοιτιν. 993—994. — 8. οὔτοι μόνῃ σὺ σῶν ἀπεζύγης (ὁ χωρισμός) τέκνων. Μήδ. 1017. — 9. οἷα ξυμφορᾷ ξυνεζύγης (περιέπεςες). Ἰππ. 1389. — 10. κόραι γὰρ ἄζυγες γάμων (παρθένου). 1425. — 11. στερρόν τε τὸν ἐμὸν δαῖμον, ᾧ ξυνεζύγην (ἢ ἐνωσις). Ἀνδρ. 98. — 12. τῷ πάλος ἔξευξεν (παρεῖχεν); Τρω. 262. — 13. πρῶτος τὸ παρθένειον ἐξεύξω (ἢ ὑπανδρία) λέχος. 671. — 14. σὲ δ' ὦ τέκνον, καὶ γάμοισι δὴ κλύω ζυγέντα (ὁ γάμος) παιδοποιὸν ἄδονάν ξένοισιν ἐν δόμοις ἔχειν. Φοίν. 336—339. — 15. μητρὸς στερηθεὶς ὀρφανός τ' ἀποζυγεῖς (ἢ στέρησις). 988. — 16. ἐπεὶ γάμοις ἔξευξ' (ἢ ὑπανδρία) Ἀδράστου παῖδα. 1365—1366. — 17. θεσφάτοις Φοίβου ζυγεῖς (ἢ ἀνάγκη). Ἰκ. 220. — 18. γάμων ἀπεζύγην (ἢ ἀντίστασις). 791. — 19. ἐμὸν δὲ μήποτ' ἐζύγη σῶμ' (ἢ ὑπανδρία) ἐς ἀνδρὸς εὐνάν. 822. — 20. χρημάτων ζευχθεὶς (ἀναγκασθεὶς) ὑπο. 877. — 21. καὶ τόνδ' ἐν ὄρκοις ζεύσομαι (θ' ἀναγκάσω). 1229. — 22. πρὸς βίαν ἔξευξ' (ἡνάγκασεν) ἀνάγκη. Ἡρ. 885—886. — 23. ἀδίσταν

ξυζυγίαν (ἢ ἔνωσις). Ἡρ. Μ. 675. — 24. παῖδ' Ἐρεχθέως Φοῖβος ἔξευξεν (ἢ ἐπαγωγῇ) γάμοις βία Κρέουσας. Ἰων. 10—11. — 25. φρουρῶ παραξεύεσσα (παρέχουσα) φύλακε σώματος δισσώ δράκοντε. 22—23. — 26. τί χρῆμα δράσας, εἰ θεῶ ξυνεζύγη (ἢ συγχοίμησις); 343. — 27. ἵνα με λέχῃσι μέλεα μέλεος ἐξεύξω (ἢ συγχοίμησις). 900—901. — 28. μόνη κατ' ἄντρον οὐπὲρ ἐξεύχθην (ἢ συγχοίμησις) γάμοις. 949. — 29. ἐν τοῖσι δ' αὐτοῖς δεῖ νιν ἐξεύχθαι (ἢ ἐπάνοδος) γάμοις. Ἐλ. 1654. — 30. φασὶν γάρ νιν ἐν γάμοις ζευχθεῖσαν (ὁ γάμος) οἰκεῖν. Ἡλ. 98—99. — 31. ἀπεξεύχθης (ὁ χωρισμός) νέου. 284. — 32. Ἰδαία φάρη χρυσέαις ἐξευγμέναι (περιβεβλημέναι) πόρπαισιν. 317—318. — 33. διὰ γὰρ ζευγνῶσ' (ὁ χωρισμός) ἡμᾶς πατρίων μελάθρων μητρὸς φονιοὶ κατάραι. 1323—1324. — 34. ζεύξας γάμοις (ὁ γάμος). Βάκχ. 468. — 35. παρθένου τ' ἔτ' ἄζυγες (ἄγαμοι). 694. — 36. ταύτην δὲ θνητῶν ἢ θεῶν ἔξευξε (ἢ ὑπανδρία) τίς; Ἰ. Α. 698. — 37. εἰ γὰρ μὴ γάμοισιν ἐζύγης (ἢ ὑπανδρία). 907. — 38. γυνή... ἢ ζυγείσα (ἢ ὑπανδρία) δευτέρα. Ἀποσπ. 4. — 39. κακὸν γυναικα πρὸς νέαν ζεῦξαι (ἢ ὑπανδρία) νέον. 24. — 40. ζευχθεῖς (ἢ ὑπανδρία) γάμοισιν. 164. — 41. εἰ παραξεύεσσι (ἢ ὑπανδρία) τις χρηστῶ πονηρὸν λέκτρον. 524. — 42. κακὸν γυναικα πρὸς νέον ξεῦξαι (ἢ ὑπανδρία) νέαν. 906. — 43. οἰκοφθόρον γὰρ ἄνδρα κωλύει γυνή ἐσθλὴ παραξευχθεῖσα (συζῶσα). 1041.

11. Ἡ ξεῦξις καὶ ὁ πλατὺς ἡμᾶς, μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι δεδεδεμένος ὁ ῥυμὸς τῆς ἀμάξης εἰς τὸν λαϊμόν τοῦ ἵππου. παῖδ' ὁμναιόις, ὥς φησι, θέλων ξεῦξαι (ἢ ὑπανδρία) νόμφης τε λεπάδνοις (ὁ ἔρωσις). Ἀποσπ. 775, 58—59. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

12. Τὸ ζυγόν. — 1. καὶ μὲν... πόσις ξυνοικῇ μὴ βία φέρων ζυγόν (ὁ συζυγικός βίος). Μήδ. 241—242. — 2. οὐκ ἐσμέν ἐθνή; ἄζυγες (ἢ ἐλευθερία) γαμηλίου 673. — 3. ὀρκίοισι μὲν ζυγεῖς (ἢ ὑποχρέωσις). 735. — 4. οὔτε τῆς νεο-

ζύγου (ἢ ἐπανδρία) νόμφης τεκνώσει παῖδ'. 804—805. — 5. ἰὼ ἰὼ συζύγιοι (ἔνωμένοι) Χάριτες. Ἰππ. 1147. — 6. οὗτ' ἂν ἐπ' Ἰλιάσι ζυγὸν (ἢ δουλεία) ἤλυθε δούλιον. Ἀνδρ. 302—303. — 7. ζυγὰ (ἢ δουλεία) δ' ἤγρυσε δούλια Τροία. Τρω. 594. — 8. ναυσθλοῦμαι δ' ἐγὼ πρὸς Ἑλλάδ' αἰχμάλωτος ἐς δοῦλον ζυγόν (ἢ δουλεία). 672—673. — 9. ἀλγεῖ δ' αὐχέν' ἐντιθεὶς ζυγῷ (ἢ ταλαιπωρία). Ἑκ. 376. — 10. ἀνάγκης δ' ἐς ζυγὸν (ἢ ἀνάγκη) καθέσταμεν. Ὅρ. 1330. — 11. θῦμα τριζύγοις (ἢ ἔνωσις) θεαῖσι. Ἑλ. 357. — 12. κλεινὸν ζυγόν (τὸ ζεύγος). 392. — 13. εἰς οἷ' ἀνάγκης ζεύγματ' (ἢ ἀνάγκη) ἐμπεπτώκαμεν. Ἰ. Α, 443. — 14. ἄζυγες γάμων (ἢ ἀγαμία). 805. — 15. ὅπ' ἄτης ζευγλαν (ἢ δύναμις) ἀσχάλλει πεσών. Ἀποσπ. 287, 10. — 16. Χαρίτων τριζύγων (τριῶν). 359. — 17. τὸ τῆς ἀνάγκης οὐ λέγειν ὅσον ζυγόν (τὸ βάρος). 478.

13. Τὸ ζεύγος τῶν βοῶν. — 1. οἷς ἡμπλακες ξυναόρου (ἢ σύζυγος). Ἀλκ. 824. — 2. πατέρα τε καὶ σὲ καὶ τρίτην ξυναόρον (ἢ σύζυγος). Ἰππ. 1404. — 3. Ἰ. Γ, XXI, 2. — 4. ἔκρινε τρισσὸν ζεύγος (ἢ συνέλευσις) ὅδε τρισσῶν θεῶν. Τρω. 924. — 5. Κάστορος νεανίου τοῦ ξυζύγου (ὁ ἀδελφός) τ' ἔτ' ὄντος. 1000—1001. — 6. ὅπως σὺ τὴν σὴν ἀπολάβοις ξυναόρον (ἢ σύζυγος). Ὅρ. 654. — 7. νόμφας τ' ἔθηκεν ὀρφανὰς ξυναόρων (ὁ μνηστήρ). 1136. — 8. ἤκουσα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυναόρον (ἢ σύζυγος) ὥς οὐ τέθνηκεν. 1556—1557. — 9. ἥ δει ξυνθανεῖν ἐμῇ χειρὶ τοὺς διολέσαντας τὴν ἐμὴν ξυναόρον (ἢ σύζυγος). 1565—1566. — 10. ὦ ξυναόρ' (ἢ σύζυγος) ἀθλιωτάτη. Φοῖν. 1695. — 11. πατέρα καὶ ξυναόρον (ἢ σύζυγος). Ἦρ. Μ. 140. — 12. ἀγόμεθα ζεύγος (τὸ πλῆθος) οὐ καλὸν νεκρῶν. 454. — 13. τὴν ἐμὴν ξυναόρον (ἢ σύζυγος) 527. — 14. τίνος γεγῶσαν τήνδ' ὀρῶ ξυναόρον (ἢ σύζυγος). 1175. — 15. ζευγός (δύο) γε φίλιον. 1403. — 16. τοῦ ξυζύγου (ὁ ἐταῖρος) δὲ τοῦ ξένου τί τοῦνομ' ἦν; Ἰ. Τ. 250. — 17. ἐμὴ ξυναόρος (ἢ σύζυγος). Ἰ. Α. 50. — 18. οὐδεμίαν ὦνησε κάλλος εἰς πόσιν ξυναόρον (σύμβιος). Ἀποσπ. 901, 1.

14. Τὸ τριπλοῦν ζεῦγος. ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς πρὸ δόμων κῆρύξ θ' ἱερὸς καὶ παῖς Φαέθων βαίνουσι, τριπλοῦν ζεῦγος (τρεῖς ὁμοῦ). Ἀποσπ. 775, 53—55.

15. Τὸ κέντρον. — 1. κἀκπεπλεγμένη κέντροις (ὁ πόθος) ἔρωτος. Ἰππ. 38—39. — 2. Ἰ. Γ, XXV, β, 3. — 3. ἐς τοὺς ἔχοντας κέντρ' (ἢ ταραχή) ἀφιάσιν κακά. Ἰκ. 242. — 4. Ἦρας ὕπο κέντροις (ἢ θέλησις) δαμασθεῖς. Ἦρ. Μ. 20—21.

16. Τὸ κέντρον (καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κλειδούχου. γλώσσης πικροῖς κέντροισι (ἢ διαβολή) κληδονοούμενοι (ἢ φυλαχή). Ἦρ. Μ. 1288. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

17. Τὸ ἀποξευγνύναι. ἀποξεύγνυμαι (ὁ χωρισμός) τέκνων γυναικὸς τ'. Ἦρ. Μ. 1375—1376.

XIX. Ἡ μελισσοουργία.

1. Τὸ συῆνος μελισσῶν. γάλακτος ἐσμὸς (τὸ πλῆθος) εἶχον. Βάκχ. 710.

2. Ἡ πετομένη μέλισσα. μέλισσα δ' οἷα τις πεπόταται. Ἰππ. 563—564. Παραβολή.

3. Ἡ χίτρινα πτερὰ ἔχουσα μέλισσα. πῶς ἂν ὥς ξουθό-πτερος μέλισσα συνενέγκοιμ' ἂν ἐκ πάντων γόους; Ἦρ. Μ. 487—488. Παραβολή.

4. Ὁ κηφήν. δουλεύσω γραῦς, ὥς κηφήν (ἀνίκανος) δειλαία νεκροῦ μορφά. Τρω. 191—192. Παραβολή.

XX. Ἡ κηπουρική.

1. Ἡ κηπουρική. — 1. Αἰδῶς δὲ ποταμίαισι κηπεύει (ἢ ἄρδευσις) δρόσοις. Ἰππ. 78. — 2. δὴν πόλλ' ἐκήπευσ' (ἢ τροφή) ἢ τεκοῦσα βόστρυχον. Τρω. 1175.

2. Ὁ κηπουργός. — 1. τὸν φυτουργὸν (ὁ γενετήρ) Πρία-

μον. Τρω. 481. — 2. Νηρέα, φυτουργόν (ὁ σύζυγος) Θέτιδος. Ἰ. Α. 949.

3. Ἡ φύτευσις. — 1. σὰν ἐφύτευσεν (ἡ γέννησις) ἦβαν. Ῥῆς. 354. — 2. τί φυτεύων (προξενῶν); 884. — 3. λέκτροις ἐπλάσθην Στρυμόνος φυταλμίοις (ὁ γεννήτωρ). 920. — 4. φυτεύειν (ἡ γέννησις) τέκνα, Ἀλκ. 294. — 5. τοιγὰρ φυτεύων (ἡ γέννησις) παῖδας οὐκέτ' ἂν φθάνοις. 662. — 6. σ' ὁ φυτύσας (ὁ γεννήτωρ) πατήρ σώζοι. 1137—1138. — 7. λέγουσι ξανθὰν Ἀρμονίαν φυτεῦσαι (ὁ τοκετός). Ἐλ. 831—832. — 8. κασιγνήτους τέκνοις ἐμοῖς φυτεύων (ἡ γέννησις). 877—878. — 9. μηδ' ἐφύτευσαν (ἡ γέννησις) παῖδας. 1091—1092. — 10. χρεῖν σ' ἐπὶ ῥήτοις ἄρα πατέρα φυτεύειν (ἡ γέννησις). Ἰππ. 459—460. — 11. οὗτος φυτεύει (ἡ γέννησις) Πέλοπα. Ὅρ. 11. — 12. σύ τρι φυτεύσας (ἡ γέννησις) θυγατέρ'. 585. — 13. ἦν Ἰφίς ἀναξ παῖδα φυτεύει (ἡ γέννησις). Ἰκ. 986. — 14. ὅστις φυτεύσας (ἡ γέννησις) καὶ νεανίαν τεκὼν ἄριστον. 1092—1093. — 15. οὐ κοινὰν τεκέων τύχαν οἴκοισι φυτεύσας (ἡ γέννησις) δεσποίνα. Ἰων. 1101—1103. — 16. ὃν Ἐχίων ἐφύτευσε (ἡ γέννησις). Βάκχ. 540. — 17. οὐκ ἐπὶ πᾶσιν σ' ἐφύτευσ' (ἡ γέννησις) ἀγαθοῖς. Ἰ. Α. 29. — 18. καινοὺς φυτεῦσαι (ἡ γέννησις) παῖδας ἐν δόμοις θέλεις. Ἀποσπ. 339. — 19. παῖδας φυτεύειν (ἡ γέννησις). 378.

4. Ὁ φυτευτής. — 1. ὁ γὰρ φυτεύσας (ὁ γεννήτωρ) αὐτὸν οὗτ' ἐμοὶ πάρα. Ἀνδρ. 49. — 2. ὁ φυτύσας (ὁ γεννήτωρ) πατήρ. Ἰ. Α. 1177.

5. Τὸ φυτόν. — 1. γυναικῆς ἐσμεν ἀθλιώτατον φυτόν (πλάσμα). Μῆδ. 231. — 2. λαβὼν ἀτηρὸν ἐς δόμους φυτόν (πλάσμα). Ἰππ. 630.

6. Ἡ ῥίζα. — 1. οἰκοῦμεν αὐτόρριζον (παναρχαίαν) ἐστίαν χθονός. Ῥῆς. 288. — 2. παῖδες γενόμενοι τέσσαρες ῥίζης (τὸ γένος) μιᾶς. Ἰων. 1576. — 3. ἀπ' εὐγενοῦς τινος ῥίζης (τὸ γένος) πέφυκας. Ἰ. Τ. 609—610.

7. Ὁ ὄζος. ὃ κλεινὸν οἴκοις Ἀντιγόνη θάλος (ὁ παῖς) πατρί. Φοίν. 88.

8. Ὁ βλαστός. — 1. ὃ Τυνδάρειον ἔρνος (ὁ παῖς). Τρω. 761. — 2. πατρὶφ ξένφ, τροφαῖσιν, ὥς τις πτόρθος, ἠδέομην τάλας. Ἐκ. 20. Παραβολή. — 3. τῷ Θησεΐδᾳ δ', ὅζω (ὁ παῖς) Ἀθηνῶν. 125. — 4. ὃ Διὸς ἔρνος (ὁ παῖς) Ἄρτεμι. Φοίν. 191. — 5. τῆς σῆς τόδ' ἔρνος (ὁ παῖς) . . . νηδύος. Βάκχ. 1307. — 6. ὃ κατὰ γαίᾳς Ἀγαμεμνόνιον θάλος (ὁ παῖς). Ἴ. Τ. 170—171. — 7. πρωτόγονον θάλος (ὁ παῖς). 209. — 8. ἔτι θάλος (ὁ θηλαζόμενος) ἐν χερσὶν ματρὸς πρὸς στέρνοις τ'. 232—233. — 9. ὃ Λήδας ἔρνος (ὁ παῖς). Ἴ. Α. 118. — 10. παρὰ δὲ Μεριόνην, Ἄρεος ὅζον (ὁ παῖς). 201—202.

9. Ἡ βλάστησις. — 1. σᾶς γὰρ χρυσέας ἀπὸ γονᾶς ἔβλασταν (ἢ καταγωγῇ). Μήδ. 1255—1256. — 2. ταύτης δ' ἄπο βλάστωσι (ἢ καταγωγῇ) παῖδες. Ἀνδρ. 663—664. — 3. δεινὸν γὰρ ἐχθροῖς βλαστάνοντες (ἢ καταγωγῇ) εὐγενεῖς νεανίαι. Ἦρ. 468—469. — 4. παλιμβλαστῇ (ἢ αὐξήσῃ) κύνα ὕδραν φονεύσας. Ἦρ. Μ. 1274—1275. — 5. ἔβλασταν (ἢ καταγωγῇ) πατὴρ. Ἰων. 267. — 6. ὃ Σεμέλας τροφοὶ Θῆβαι στεφανοῦσθε κισσῷ· βρύετε βρύετε (ἢ εὐδοκίμησις). Βάκχ. 105—106. — 7. ἐξ ἧς Ἀτρεὺς ἔβλασταν (ἢ καταγωγῇ). Ἴ. Τ. 3. — 8. ὥς ἐκ μεγάλων ἐβλαστήμας' (ἢ καταγωγῇ). Ἴ. Α. 595. — 9. ἀντὶ πυρὸς γὰρ ἄλλο πῦρ μείζον ἐβλάστομεν (ἢ γένεσις) γυναῖκες πολὺ δυσμαχώτερον. Ἀποσπ. 432. — 10. τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου βλαστόντα (ἢ καταγωγῇ) γονῆς. 836, 10. — 11. κείνου γὰρ ἐξέβλαστον (ἢ καταγωγῇ). 1048, 6.

10. Ἡ βλάστησις καὶ ἡ ρίζα. πόθεν ἔβλαστον (ἢ γένεσις) τίς ρίζα (ἢ αἰτία) κακῶν. Ἀποσπ. 904, 11. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

11. Ὁ βλαστός. — 1. οἷσι δὲ τέκνων ἔστιν ἐν οἴκοις γλυκερὸν βλάστημ' (ἢ ἀπογονία). Μήδ. 1098—1099. — 2. Ἴ. Γ, XXV, β, 43. — 3. τοῖσι γῆς βλαστήμασι (τὸ γέννημα)

Γίγασι. Ἡρ. Μ. 178—179. — 4. πῶς μοι κατ' ἄντρα νεόγονα βλαστήματα (ὃ ἀνός). Κόκλ. 206.

12. Ἡ ἄνθησις. — 1. ἀλλ' ἐλεύθεροι παρρησίᾳ θάλλοντες (εὐτυχεῖς) οἰκοῖεν πόλιν. Ἰππ. 421—422. — 2. ἔζη τε Πρίαμος Ἐκτορός τ' ἦνθει (ἐμάχετο) δόρυ. Ἐκ. 1210. — 3. δυσδαίμων δ' ἔρις ἄλλα θάλλει (ἐπάρχει). Φοῖν. 812—813. — 4. Ἰ. Γ, XXV, β, 15. — 5. νέος ὁ μόσχος ἄρτι γένυν ὑπὸ κόρυθ' ἀπαλότριχα κατάκομον θάλλει (ἢ νεότης). Βάκχ. 1184—1186. — 6. ὥσθ' αἵματηρὸν πέλαγος ἐξανθεῖν (ὃ χρωματισμός) ἄλως. Ἰ. Τ. 300. — 7. φοινίσσουσα παρήδ' ἐμὴν αἰσχύνᾳ νεοθαλεῖ (νεανιχῇ). Ἰ. Α. 186. — 8. ζῶσάν τε καὶ θάλλουσιν (ἢ νεότης). 1225. — 9. ἔτι γὰρ θάλλει (ἐπάρχει) πενία. Ἀποσπ. 232. — 10. δι' ὧν βρότειον ζῇ τε καὶ θάλλει (ἢ εὐτυχία) γένος. 890, 13.

13. Ἡ ἄνθησις (καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πίπτων ἀστήρ). ὁ δ' ἄρτι θάλλων (εὐρωστος) σάρκα δισπετῆς ὅπως ἀστήρ ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφείς εἰς αἰθέρα. Ἀποσπ. 961. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.

14. Τὸ ἄνθος. — 1. ὅθ' Ἑλλάδος ἄγαγε πρῶτον ἄνθος (ἢ νεότης). Τρφ. 808. — 2. ἀποκείρεται σὸν ἄνθος (ὁ ἡγεμὼν) πόλεος. Ἡρ. Μ. 875—876. — 3. τί μέλλετ', ὦ γῆς Ἑλλάδος λωτίσματα (τὸ κάλλιστον). Ἐλ. 1593. — 4. θῆλυ τ' Ἠλέκτρας θάλος (ἢ νεότης). Ἥλ. 15. — 5. ἐπὶ δεμνίοισι τ' ἄνθος (ἢ ὠραιότης) χλιδανῆς ἔχων ἐταίρας. Κόκλ. 500.

15. Ὁ καρπός. — 1. ἐλογεύσατο Λατὼ Δίοισι σε καρποῖς. Ἰων. 921—922. — 2, δεινῶν ὀδυνῶν καρπὸν ἔχουσαι. Ἥλ. 1346.

16. Ἡ καρπολογία. — 1. Τὸ σῶφρον . . . δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς καρπίζεται (ἀποκτᾷ). Ἰππ. 431—432. — 2. σοί, δι' αἰῶνος μακροῦ πέννθη μέγιστα δακρύων καρπουμένῃ (ἔχοντι). 1426—1427. — 3. ἄλλης γυναικὸς παῖδας ἐκκαρπούμενος (ἢ γέννησις) λάθρα πέφηνεν. Ἰων. 815—816. — 4. τίς ἄρα . . .

ὀλομένας ἀπολωτιεῖ (θὰ παρασύρη). Ἰ. Α. 791—793. — 5. ἄπαιδα καρποῦσθαι (ἢ ἀπόλαυσις) βίον. Ἀποσπ. 575, 3.

XXI. Ἡ ἀμπελοργία.

1. Ἡ σταφυλή. κόρας διάδοτε διὰ βοτρυχῶν (τὸ φύλ-
λωμα) παντᾶ. Ὅρ. 1267.

2. Ἡ μῆξις τοῦ οἴνου (καὶ τὸ ξεῦγος τῶν βοῶν). καὶ
μὴν ἐσορῶ τόδε σύγκρατον (ἢ σύνδεσις) ξεῦγος (δύο) πρὸ δό-
μων ψήφῳ θανάτου κατακεκριμένον. Ἄνδρ. 493—496.
Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

XXII Ἡ γεωργία.

1. Ἡ φύτευσις, τὸ σπέρμα καὶ ὁ ἀγρός. πατήρ μὲν ἐφύ-
τευσέν (ἢ γέννησις) με, σὴ δ' ἔτικτε παῖς, τὸ σπέρμ' (ἢ γονή)
ἄρουρα (ἢ μήτηρ) παραβαλοῦς' ἄλλου πάρα. Ὅρ. 552—553.
Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.

2. Ὁ ἀροτήρ. ἀροτήρα (ὁ γεννήτωρ) τέκνων. Τρφ. 135.

3. Ὁ λειμών, (ἢ ἀνοιξις), ὁ στάχυς καὶ ἡ ἀποκοπὴ
αὐτοῦ. ὅταν τις ὡς λειμῶνος ἥρινος στάχυν τόλμας ἀφαιρῇ
κἀπολωτίῃ νέους; Ἰκ. 448—449. *Πολυχρωμικὴ παρα-
βολή.*

4. Τὸ αὐλακίζειν. κατὰ μὲν ὄνυξιν ἡλοκίσμεθ' (τὸ ξύειν).
Ἰκ. 826.

5. Ἡ αὐλαξ. — 1. βαθεῖαν ἄλοκα (ἢ κόψις) τραύματος
λαβών. Ῥῆσ. 796. — 2. βλέπει τε κἀντιδέρκεται δορὸς ταχεῖαν
ἄλοκα (τὸ τραῦμα) Ἡρ. Μ. 163—164.

6. Ὁ σπορεύς. ὁ σπείρας (ὁ γεννήτωρ) τε κἀκθρέφας
πατήρ. Ἰππ. 628.

7. Τὸ σπείρειν. — 1. πρὸς σε τοῦ σπείραντος (ὁ γεννή-
τωρ) ἄντομαι Διός. Ἀλκ. 1098. — 2. σπείρας (ἢ γέννησις)
τ' ἀδελφοῦς. Μήδ. 563. — 3. ὁμοσπόρους (οἱ ἀδελφοί) ψῦσαι

τυράννους παῖδας. 596—597. — 4. παίδων γονὰς σπεῖραι (ἢ γέννησις) σε θήσω. 717—718. — 5. ἥδ' ἐστὶν ἡ σπεύρουσα (ἢ διαδόσις) καὶ διδοῦσ' ἔρον. Ἰππ. 449. — 6. εἰ γὰρ βρότειον ἤθελες σπεῖραι (ἢ γέννησις) γένος. 618. — 7. θυγατέρας σπείρας (ἢ γέννησις) πατήρ. Ὅρ. 750. — 8. ἔσπειρεν (ἢ γέννησις) ἡμῖν παῖδα. Φοίν. 22. — 9. ὁ σπείρας (ὁ γεννήτωρ) πατήρ. 1600. — 10. ὡς ἐξέπειθες τὸν κατασπείραντά (ὁ γεννήτωρ) σε Ἡρ. Μ. 469. — 11. τὸν σπείραντα (ὁ γεννήτωρ) δὲ οὐκ οἶδε Φοῖβον. Ἰων. 49—50. — 12. χρόνια δὲ σπείρας (ἢ συγχόημις) λέχη. 64. — 13. τοῦτ' ἐκεῖν' ἔν' ἐσπάρημεν (ἢ γέννησις). 554. — 14. ὁμόσποροι (ἢ καταγωγῇ) Κάδμου θυγατέρες. Βάχχ. 973—974. — 15. ξύγγονοι θ' ὁμόσποροι (ὅμαιμοι). 1092. — 16. θυγατέρας σπεῖραι (ἢ γέννησις). 1234. — 17. τοιοῦτος εἴη τῶν ἐμῶν ὁμοσπόρων (ὁ ἀδελφός) ὅσπερ λέλειπται. Ἰ. Τ. 611—612. — 18. παῖδας ἐξ ἐμῆς ὁμοσπόρου (ἢ ἀδελφῇ) κτησάμενος 695—696. — 19. χαῖρ' ὧ πόσις μοι τῆς ἐμῆς ὁμοσπόρου (ὁ ἀδελφός). 922. — 20. ἦν ἔσπειρ' (ἢ γέννησις) ἐγώ. Ἰ. Α. 90. — 21. γέμουσαν κύματος θεοσπόρου (ἢ γέννησις). Ἀποσπ. 107. — 22. εὐγενῇ σπεῖρειν (ἢ γέννησις) τέκνα. 214. — 23. ἔσπαρται (ἢ διάδοσις) λόγος. 229.

8. Τὸ σπεῖρειν καὶ ἡ αὖλαξ. μὴ σπεῖρε (ἢ γέννησις) τέκνων ἄλοκα (ἢ γυνή) βία. Φοίν. 18. Σύμπλεγμα δύο μεταφορᾶν.

9. Τὸ σπέρμα. — 1. παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' (οἱ ἀπόγονοι) ὅπως γένοιτό μοι. Μήδ. 669. — 2. παίδων πρίασθαι σπέρμα (οἱ ἀπόγονοι). Ἰππ. 622. — 3. ἀχάριστον ὁμῶν σπέρμ' (τὸ γένος). Ἑκ. 254. — 4. πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα (τὸ γένος) Καδμείων. Βάχχ. 35. — 5. τὸ Ταντάλειον σπέρμα (τὸ γένος) διὰ πόνων τ' ἄγει. Ἰ. Τ. 988. — 6. τὸ μαντικὸν πᾶν σπέρμα (τὸ γένος) φιλότιμον κακόν. Ἰ. Α. 520. — 7. τὸ Σισύφειον σπέρμα (τὸ γέννημα) πάντ' οἶδεν τάδε. 524. — 8. σπέρμα (τὸ γένος) γενναῖον. Ἀποσπ. 287, 4. — 9. ὅστις δὲ γαῦρον

σπέρμα (τὸ γένος) γενναῖον τ' ἔχων βίου σπανίζει. 287, 11—12. — 10. συμπλέκοντες σπέρμα (τὸ γένος) καὶ γάμους τέκνων. 328, 5. — 11. Ἰ. Γ, XXV, ζ, 1. — 12. εἴθ' ἦν ἄφωνον σπέρμα (τὸ γένος) δυστήνων βροτῶν. 977. — 13. αἰί ποτ' ἐστὶ σπέρμα (τὸ γένος) κηρύκων λάλον. 1001. — 14. πῶς ἂν γένοιτο σπέρμα (οἱ ἀπόγονοι) παιδὸς ἐν δόμῳ. 1117, 8.

10. Ἡ σπορά. — 1. ἅτις τέκνων ὃν ἔτεκες ἄροτον (ἢ μὲν ἀροτρίασις ὡς μετωνυμία ἀντὶ τῆς σπορᾶς, ἢ δὲ σπορὰ ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῶν παίδων) αὐτόχειρι μοῖρα κτενεῖς. Μῆδ. 1280—1281. — 2. οὔτε θήλεια σπορά (τὸ γένος). Τρω. 503. — 3: νικῶσ' ἄνδρα καὶ θῆλυν σπορὰν (τὸ γένος) κακοῖσιν. Ἑκ. 659—660. — 4. ἀ δ' Αὐλὶς ἔλαβε σφάγι' ἐμῆς ὁμοσπόρου (ἢ ἀδελφῆς). Ὀρ. 658. — 5. φόνον ὁμοσπόρων (ὁ συγγενῆς) ἔμολες ἐκπράξων. Ἡρ. Μ. 1080—1081. — 6. κρατοῦμεν ἄδικον ἄροτον (ἢ μὲν ἀροτρίασις ὡς μετωνυμία ἀντὶ τῆς σπορᾶς, ἢ δὲ σπορὰ ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ γένους). Ἰων. 1094—1095. — 7. δε τὸ γηγενὲς δράκοντος ἔσπειρ' ὄφεος ἐν γαίᾳ θέρος (τὸ μὲν θέρος ὡς μετωνυμία ἀντὶ τῆς σπορᾶς, ἢ δὲ σπορὰ ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ γένους). Βάκχ. 1026—1027. — 8. σὲ δύο θ' ὁμοσπύρῳ (ὁ ἀδελφός) σώσει. Ἀποσπ. 362, 36—37.

11. Ἡ ξηρὰ σπορὰ καὶ ἡ γόνιμος γῆ. πολλάκις δέ τοι ξηρὰ βαθεῖαν γῆν ἐνίκητε σπορὰ (ὁ δοῦλος εἶναι πολλάκις τοῦ ἐλευθέρου ἀξιωτέρος). Ἀνδρ. 636—637. Ἀλληγορία.

12. Ὁ στάχυς. — 1. οὐκ αἰδεῖ θεοὺς Κάδμῳ τε τὸν σπείραντα γηγενῇ στάχυν (τὸ γένος); Βάκχ. 263—264. — 2. στάχυς (τὸ γένος) ἄρσην. Ἀποσπ. 362, 22—23.

13. Ὁ στάχυς καὶ ἡ βλάστησις. ἔνθ' ὁ γηγενὲς σπαρτῶν στάχυς (τὸ γένος) ἔβλασεν (ἐγένετο). Ἡρ. Μ. 4—5. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

14. Ὁ θερισμός. — 1. ὡς ἀπέθρισεν (ἢ ἀποκοπή) τρίχας. Ὀρ. 125. — 2. κόμας σίδηρον ἐμβαλοῦς ἀπέθρισας (ἢ

ἀποκοπή). Ἑλ. 1188. — 3. τὰ σπλάχν' ἔφασκον ἐξαμήσεσθαι (ἢ ἐκτομή) βίᾱ. Κύκλ. 236. — 4. τοῖς μὲν αὔξεται βίος, τῶν δὲ φθίνει τε καὶ θερίζεται (ἀφανίζεται) πάλιν. Ἀποσπ. 419, 4—5.

15. Ὁ θερισμὸς καὶ ἡ σπορά. ἔπειτ' ἀμῶσθε (ἢ ἀπόλαυσις) τῶνθε δύστηνόν θέρος (τὸ μὲν θέρος ὡς μετωνομία ἀντὶ τῆς σποράς, ἡ δὲ σπορά ὡς μεταφορά ἀντὶ τῆς συνεπείας). Ἀποσπ. 423. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

16. Ὁ θερισμὸς καὶ ὁ καρποφόρος στάχυς. ἀναγκαιῶς δ' ἔχει βίον θερίζειν ὥστε κάρπιμον στάχυν. Ἀποσπ. 757, 5—6. *Παραβολή.*

17. Ὁ θερισμὸς καὶ ὁ στάχυς τοῦ πυροῦ. πᾶς δ' ἐξεθέρισεν ὥστε πύρινον στάχυν σπάθῃ κολούων φασγάνου μελανθέτου. Ἀποσπ. 374. *Παραβολή.*

18. Ὁ θερισμὸς καὶ τὸ κόπτειν τὸν καυλὸν τοῦ φυτοῦ. ὁμοῦ τραχήλους . . . θερίζων (ἢ ἀποκοπή) κάποκαυλίζων (ἀποτομή) ξύλῳ. Ἰκ. 716—717. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

XXIII. Ἡ ἐμπορία.

1. Ὁ ἔμπορος. κακὴν ἄρ' αὐτὴν ἔμπορον (ὁ διοικητής) βίου λέγεις. Ἰππ. 964.

2. Ὁ σύντροφος τοῦ ἐμπόρου. — 1. Ἕλληνες ἄνδρες Μενέλεω ξυνέμποροι (ὁ ἐταῖρος) προσήλθον. Ἑλ. 1538—1539. — 2. ὅς ἐκ βαρβάρων ἐκόμισα παρέδρους καὶ ξυνεμπόρους (ὁ ἀκόλουθος) ἐμοί. Βάκχ. 56—57.

3. Ἡ πώλησις. — 1. ἡ μὲν Ἄργος βαρβάροις ἀπημπόλα (ἢ προδοσία). Τρω. 973. — 2. μήτε Πολυνείκους χάριν ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε (ἢ θυσία) μήθ' ἡμῶν ὕπερ. Φοίν. 1227—1228. — 3. ἡ τεκοῦσά με κρυφαῖα νομφευθεῖς ἀπημπόλα (ἢ ἐκθεσις) λάθρα. Ἰων. 1370—1371. — 4. τίνος τίς ὦν σὺ τήνδ' ἀπεμπολᾶς (ἢ ἀρπαγή) χθονός; Ἰ. Τ. 1360.

4. Ἡ καπηλεία. ἤδη νῦν αὔχει καὶ δι' ἀψύχου βορᾶς σίτοις κατήλεν (ὁ τυφός). Ἰππ. 952—953.

XXIV. Ἡ ναυτιλία.

1. Ὁ πλοῦς. — 1. σὺ δ' ὥς τί χρήζων ναυστολεῖς (τὸ ταξειδίον) χθόνα; Μήδ. 682. — 2. Ἐτέοκλον ἐς γῆν πατρίδα ναυθλώσων (ἢ φόρησις) νεκρόν. Ίκ. 1037. — 3. διὰ πόνων ἐναυστόλουν (ἢ πάθησις). Ἀποσπ. 818.

2. Τὸ πλοῖον. τί δεσμοῖς ναῦς ὅπως ὥρμισμένος . . . ἡμαι; Ἡρ. Μ. 1094—1097. *Παραβολή.*

3. Τὸ φορτηγὸν πλοῖον, ἢ φόρτωσις καὶ τὸ κατὰστρομα. σκάφος ὁλκάς ὡς γεμισθεὶς ποτὶ σέλμα γαστρὸς ἄκρας. Κόκλ. 506. *Παραβολή.*

4. (Ὁ θρασὺς ἡγεμών,) τὸ πλοῖον καὶ ὁ ναύτης. σφαλερόν ἡμερῶν θρασὺς νεὼς τε ναύτης (ἢ ἀπρονοησία εἶναι ἐπικίνδυνος). Ίκ. 508—509. *Ἀλληγορία.*

5. Τὸ πλοῖον, ὁ κάλως, τὸ ἰστίον καὶ ἡ ὑποστολὴ αὐτοῦ. πᾶ βῶ, πᾶ στῶ, πᾶ κάμψω, ναῦς ὅπως ποντίοις πείσμασι λινόχροκον φᾶρος στέλλων, ἐπὶ τάνδε συθεὶς τέκνων ἐμῶν φύλαξ ὀλέθριον κοίταν. Ἐκ 1079—1084. *Παραβολή.*

6. Τὸ πεπισσωμένον πλοῖον. κλωστοῦ δ' ἀμφιβόλοις λίνοι τι, ναὸς ὥσεϊ σκάφος κελαινὸν ἐς ἔδρανα . . . Παλλάδος θέσαν θεᾶς. Τρῳ. 536—539. *Παραβολή.*

7. Ἡ προῤῥα. — 1. πυρὰ κατ' ἀντίπρῳρα (ἀπέναντι) ναυστάθμων δαίεται. Ῥῆσ. 136. — 2. ἀντίπρῳρα (ἀπέναντι) σείοντες βέλη, Ἡλ. 846.

8. Τὸ πλοῖον καὶ ἡ ἐφολκίς. ἄξω λαβὼν γε τούσδ' ἐφολκίδας χεροῖν, ναῦς δ' ὡς ἐφέλξω. Ἡρ. Μ. 631—632. *Παραβολή.*

9. Ἡ ἐφολκίς. — 1. ἐμαυτῇ γ' ἀθλίαν ἐφολκίδα (τὸ ἄχθος). Ἀνδρ. 200. — 2. Θηρεῖ πανώλεις ἐφόμεσθ' ἐφολκίδες (ὁ ἀκόλουθος). Ἡρ. Μ. 1424.

10. Ὁ ναύκληρος. μηδ' ὡς κακὸς ναύκληρος εὔπράξας ποτὲ ζητῶν τὰ πλείον', εἶτα πάντ' ἀπώλεσεν. Ἀποσπ. 421. *Παραβολή.*

11. Ὁ πηδαλιούχος. — 1. οὔτε ναυκλήρου (ὁ ἡγεμών) χερὸς οὐδ' ἵπποδέσμων... μεταστρέφουσαι. Ἰππ. 1224—1225. — 2. ἐπεὶ τοι κοῦδὲν αἰτία πόλις κακῶς κλύουσα διὰ κυβερνήτην (ὁ ἡγεμών) κακόν. Ἰκ. 879—880.

12. Ὁ πηδαλιούχος, τὸ ἀναπετασμένον ἱστίον καὶ ἡ σωτηρία. δεῖ μ' . . . ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστόφον ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν τὴν σὴν στόμαργον, ὧ γύναι, γλωσσαλίαν. Μήδ. 523—525. Παραβολή.

13. Τὸ πηδάλιον. — 1. γαίης ἔχων οἶακας (ἡ ἡνία). Ἰππ. 1227. — 2. ἔρπε νυν οἶαξ (τὸ στήριγμα) ποδός μοι. Ὅρ. 796.

14. Ὁ κωπηλάτης καὶ ἡ κώπη. ἦρπας' ἡνίας χεροῖν, ἔλκει δὲ κώπην ὥστε ναυβάτης ἀνὴρ ἱμάσιν. Ἰππ. 1220—1222. Παραβολή.

15. Ἡ κωπηλασία. — 1. Ἰ. Γ, XVII, 10. — 2. λεύσσω φλογέας δαλοῖσι χέρας διερέσσοντας (ἡ στροφή). Τρωφ. 1257—1258. — 3. ὅδε πρὸς θυμέλας ἄλλος ἐρέσσει (ἡ πτῆσις) κύκνος. Ἰων. 161—162. — 4, πτεροῖς ἐρέσσει (ἡ πτῆσις). Ἰ. Τ. 289. — 5. ἔθ' ἐρέσσω (ἡ κίνησις) σὸν πόδα. Ἰ. Α. 138.

16. Ἡ σὺν ἄλλῳ τινὶ κωπηλασία. οὐδ' αὖ πένεσθαι καὶ ξυνηρετμεῖν (ἡ ὑπειξίς) τύχαις οἰοί τ'. Ἀποσπ. 284, 7—8.

17. Τὸ ζυγόν. — 1. ἐπεὶ δ' ἐπὶ ζυγοῖς (ὁ θρόνος) καθέζετ' ἀρχῆς. Φοίν. 74—75. — 2. ἐς τὸ πρῶτον πόλεος ὀρμηθεῖς ζυγόν (τὸ ἀξίωμα). Ἰων. 595.

18. Ὁ πρυμναῖος κάλως. ὡς ἀνημμένοι κάλως πρυμνησίοις (ἡ ἀσφάλεια) βίον ἔχουσιν εὐδαίμονα. Ἡρ. Μ. 478.

19. Ἡ ἔντασις τοῦ κάλως. ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων (οἱ ἐχθροὶ μου ποιοῦσι πάντα κατ' ἐμοῦ). Μήδ. 278. Ἀλληγορία.

20. Τὸ ἱστίον καὶ ὁ ἄνεμος. Ἄρης ἔθραυσε λαίφη (ἡ εὐτυχία) τῆσδε γῆς μέγας πνέων (ἡ βία). Ρῆσ. 322—323. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

21. Τὸ βυθιζόμενον καὶ τὸ πορευόμενον πλοῖον, ἢ ἔντασις καὶ ἡ χαλάρωσις τοῦ σχοινίου, δι' οὗ διευθύνεται τὸ ἱστίον. καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ ἔβαψεν, ἔστη δ' αὖθις, ἣν χαλὰ πόδα (ἢ βία δὲν ὠφελεῖ, μόνον ἡ εὐκαμψία). Ὅρ. 706—707. *Ἀλληγορία*.

22. Οἱ ναῦται, ἢ θύελλα καὶ ὁ λιμήν. ὧ ναυτίλοισι (ὁ ἀτυχής) χειμάτος (τὸ καχόν) λιμήν (ἢ βοήθεια) φανείς, Ἀγαμέμνωνος παῖ. Ἀνδρ. 891—892. *Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν*.

23. Οἱ ναῦται, ἢ θύελλα, ὁ ἄνεμος καὶ ἡ ἀκτὴ. ὧ τέκν', ἔοιγμεν ναυτίλοισιν, οἵτινες χειμῶνος ἐκφυγόντες ἄγριον μένος ὡς χεῖρα γῇ ξυνήψαν, εἰτα χερσόδεν πνοαῖσιν ἠλάθησαν ἐς πόντον πάλιν. οὕτω δὲ χῆμεις ἀπωθούμεσθα γῆς ἤδη πρὸς ἀκταῖς ὄντες ὡς σεσωσμένοι. Ἡρ. 427—432. *Παραβολή*.

24. Οἱ ναῦται, ἢ θύελλα, τὸ πηδάλιον, τὸ ἱστίον, τὸ ἐν τῷ πυθμένι τοῦ πλοίου συναζόμενον ὕδωρ, ἢ τριχυμῳδῆς θάλασσα καὶ τὰ ἐφορμῳῶντα κύματα. ναύταις γὰρ ἦν μὲν μέτριος ἡ χειμῶν φέρειν, προθυμίαν ἔχουσι σωθῆναι πόνων, ὁ μὲν παρ' οἴαχ', ὁ δ' ἐπὶ λαίφεσιν βεβώς, ὁ δ' ἄντλον εἵργων νάος· ἦν δ' ὑπερβάλλῃ πιλὺς ταραχθεῖς πόντος, ἐνδόντες τύχῃ παρείσαν αὐτοὺς κυμάτων δρομήμασιν. οὕτω δὲ κἀγὼ πόλλ' ἔχρυσα πῆματα ἄφθογγός εἰμι καὶ πρρεῖς' ἐὼ στόμα. Τρω. 683—690. *Παραβολή*.

25. Ὁ ναύτης (καὶ ὁ ἀστήρ). ὡς τυφλῷ ποδὶ ὀφθαλμὸς εἰ σὺ, ναυβάταισιν ἄστρον ὥς. Φοίν. 834—835. *Πολυχρωμικὴ παραβολή*.

26. Τὸ πλοῖον, (αἱ νεφέλαι καὶ τὰ ἄστρα). καὶ τῷδ' ἦν τοὺς τε κακοὺς ἂν γινῶναι καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, ἴσον ἅτ' ἐν νεφέλαισιν ἄστρων ναύταις ἀριθμὸς πέλει. Ἡρ. Μ. 665—668. *Πολυχρωμικὴ παραβολή*.

27. Ὁ σὺν ἄλλῳ τινὶ πλοῦς. ξυμπλεῖν (ἢ συγχωροῦν) δὲ τοῖς φίλοισι δυστυχοῦσιν οὐ. Ἡρ. Μ. 1225.

28. Ὁ ἄλλῳ τινὶ συμπλέων. ψημὶ γάρ ποτε ξύμπλους (ὁ ἑταῖρος) γενέσθαι τῶνδ' ὑπασπίζων πατρί. Ἡρ. 216.

29. Ἡ ἐξάντλησις τοῦ ὕδατος ἐκ τοῦ πλοίου. — 1. Ἰ. Γ, V, 8. — 2. ἀλλ' ὅμως βάρος ψυχῆς ἀπαντλοίην (ἢ ἀνακούφισις) ἄν. Ἀλκ. 353—354. — 3. ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι (ἢ παύσις). Μήδ. 78—79. — 4. ξένην ἐπ' αἶαν λυπρὸν ἀντλήσει (ἢ ἀποπεράτωσις) βίον. Ἰππ. 898. — 5. ξένην ἐπ' αἶαν λυπρὸν ἀντλήσεις (ἢ ἀποπεράτωσις) βίον. 1049. — 6. οὐκ ἔχων πέρας κακῶν διαντλήσω (ἢ πάθῃσις) πόνους ἐς Ἀιδαν. Ἀνδρ. 1216—1217. — 7. ὥς ἀπαντλοῖεν (ἢ κάθαρσις) χθονὸς ὕβρισμα θνητῶν. Ὀρ. 1641—1642. — 8. μακρὰς διαντλοῦσ' (ἢ ἀνοχή) ἐν δόμοις οἰκουρίας. Ἡρ. Μ. 1373. — 9. ὃς κοινὸς αἰρόμενος πόνους Δίῳ παιδὶ συναντλεῖ (ὁ κόπος). Ἰων. 199—200. — 10. καὶ νῦν ἐκείνων μείζον' ἐξαντλῶ (ἢ ἀνοχή) πόνον. Κύκλ. 10. — 11. τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξαντλεῖς (ἢ πάθῃσις) ἐμοί. 110. — 12. πόνον τὸν δεινὸν ἐξηντληκότες (ἢ ἀνοχή). 282. — 13. μυρίαὶ τὸν αὐτὸν ἐξήντλησαν (ἢ πάθῃσις) ὥς ἐγὼ βίον. Ἀποσπ. 456.

30. Ἡ ἐξάντλησις τοῦ ὕδατος ἐκ τοῦ πλοίου (καὶ ὁ στρατός). μέλλων σ' ἐρωτᾶν, ἡνίκ' ἐξήντλεις (ἢ ἀποπεράτωσις) στρατῷ (τὸ πλῆθος) γόους, ἀφήσω. Ἰκ. 838—839. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

31. Ἡ θάλασσα. — 1. οὔνεκα... παίδων τε τῶνδ' εἰς ἄντλον (ὁ μὲν ἄντλος ὡς συνεχδοχὴ ἀντὶ τῆς θαλάσσης, ἡ δὲ θάλασσα ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ κακοῦ) ἐμβήσεις πόδα. Ἡρ. 166—168. — 2. ἴδετε κακῶν πέλαγος (τὸ μέγεθος). Ἰκ. 824. — 3. κακῶν δὲ πέλαγος (τὸ μέγεθος) ἐς τόδ' ἤγαγες; Ἡρ. Μ. 1088.

32. Ἡ ἀκτὴ καὶ ἡ κόπη. ἔλιπες, ἔλιπες, ὦ πάτερ, μ' ἐπακτίαν (ἢ ἀτυχία) μονάδ' ἔρημον οὖσαν ἐνάλου κώπας (ἢ βοήθεια). Ἀνδρ. 853—855. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

33. Ἡ πλῆμυρα. ἰὼ δίκαι καὶ θεῶν παλῖρρους (ἀνταμειπτικός) πότμος. Ἡρ. Μ. 739.

34. Τὸ πέλαγος, ἢ ἐκκολύμβησις καὶ τὸ κῦμα. κακῶν δ', ὡς τάλας, πέλαγος (τὸ μέγεθος) εἰσορῶ τοσοῦτον ὥστε μὴ ποτ' ἐκνεῦσαι (ἢ ἐκνίκησις) πάλιν μὴδ' ἐκπερᾶσαι κῦμα (ὁ κίνδυνος) τῆσδε συμφορᾶς. Ἰππ. 822—824. *Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.*

35. Ἡ γαλήνη. Ἰ. Γ, XXV, ζ, 1.

36. Ἡ γαλήνη καὶ οἱ ναῦται. πιστὸς ἐν κακοῖς ἀνὴρ κρείσσω γαλήνης ναυτίλῃσιν εἰσορᾶν. Ὅρ. 727—728. *Παραβολή.*

37. Ὁ πλοῦς, ὁ πορθμός, ἢ πρῶρα καὶ τὸ κῦμα. πλεῖ κατὰ πορθμὸν, πλεῖ κατὰ δαίμονα, μὴδὲ προσίστη πρῶραν βίотου πρὸς κῦμα πλέουσα τύχαισιν (ὑποχώρει εἰς τὴν τύχην, ὑποχώρει εἰς τὸν θεόν, μὴ ἀντιταχθῆς πρὸς τὴν δύναμιν αὐτοῦ). Τρφ. 102—104. *Ἀλληγορία.*

38. Ὁ ἀπὸ τοῦ χτύπου τῶν κωπῶν χρότος τοῦ ὕδατος. — 1. πολλῶν δακρύων ἔσται πίτυλος (ὁ ἥχος). Ἰππ. 1464. — 2. δις δὲ δυοῖν πιτύλοιν (ἢ ἔφοδος) τείχη περὶ Δαρδανίας φονία κατέλυτεν αἰχμᾶ. Τρφ. 816—819. — 3. ἄρασσ' ἄρασσε κρᾶτα πιτύλους (τὸ χτύπημα) διδοῦσα χειρός. 1235—1236. — 4. τὰ πρῶτα μὲν νυν πίτυλος (ἢ ἔφοδος) Ἀργείου δορὸς ἐρρήξαθ' ἡμᾶς. Ἦρ. 834—835. — 5. ἄρ' ἐς τὸν αὐτὸν πίτυλον (ὁ τρόμος) ἤκομεν φόβου, γέροντες. Ἦρ. Μ. 816—817. — 6. μαινομένῳ πιτύλῳ (ἢ μανία) πλαγχθεῖς. 1189. — 7. πίπτει δὲ μανίας πίτυλον (ἢ ἐπιδρομή) ὁ ξένος μεθείς. Ἰ. Τ. 307.

39. Ἡ μεταφορὰ τοῦ πλοίου ἐξ ἑνὸς ὄρμου εἰς ἄλλον. — 1. οὐχὶ συγγενῇ μεθορμίσασθαι (ἢ φυγῇ) τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς. Μήδ. 257—258. — 2. μεθορμίσασθαι (ἢ ἀνάπαυσις) μόχθων πάρα. 442—443. — 3. ἐς ἔδρας μεθώρμισα (τὸ ἀποχομίζειν). Βάκχ. 931.

40. Ἡ μεταφορὰ τοῦ πλοίου ἐξ ἑνὸς ὄρμου εἰς ἄλλον καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ χτύπου τῶν κωπῶν πρότος τοῦ ὕδατος. τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυγεστώτος φρενῶν μεθορμιεῖ (ἢ μεταβολή)

σε πίτυλος (ὁ ἀφρίζων οἶνος) ἐμπεσὼν σκύφου. Ἄλκ. 797—798.
Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

41. Ὁ πλοῦς διὰ τοῦ πορθμοῦ. — 1. δαίμων ὅδε τις λευκὴν αἰθέρα πορθμεύμενος (ἢ ἔλευσις) τῶν ἵπποβότων Φθίας πεδίον ἐπιβαίνει. Ἀνδρ. 1228—1230. — 2. ἐς δάκρυα πορθμεύουσ' (ἢ διεγερσις) ὑπόμνητιν κακῶν. Ὅρ. 1032. — 3. δεῦρο πορθμεῦσαι (τὸ κομίζειν) βρέφος. Ἰων. 1599. — 4. ἄκροισι δακτύλοισι πορθμεύων (ὁ παθισμός) ἕχρος. Ἰ Τ. 266. — 5. εἰς αἱματηρὸν γάμον ἐπόρθμευσας (τὸ φέρειν) δόλφ. 371. — 6. ποῖ ποῖ διωγμὸν τόνδε πορθμεύεις (ἢ προσπάθεια), ἀναξ Θάας; 1435—1436. — 7. τίς ποί' ἄρ' ἀστήρ ὅδε πορθμεύει (παρέρχεται); Ἰ. Α. 6.

42. Ὁ πλοῦς διὰ τοῦ πορθμοῦ καὶ ἡ κωπηλασία. λεύτσεις τήνδ' Ἀνδρομάχην ξενικοῖς ἐπ' ὄχοις πορθμευομένην (τὸ κομίζεσθαι); παρὰ δ' εἰρεσία (ὁ τρόμος) μαστῶν ἔπεται φίλος Ἀστυάναξ. Τρωφ. 567—571. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

43. Ὁ ἄνεμος. — 1. Ἰ. Γ, XVII, 2. — 2. ὅ τ' ὄλβιός νιν πνεῦμα (ἢ εὐνοία) δειμαίνων λιπεῖν ὑψηλὸν αἶρει. Ἰκ. 554—555. — 3. ὅταν θεός σοι πνεῦμα (ἢ εὐτυχία) μεταβαλὼν τύχη. Ἡρ. Μ. 216. — 4. μεθίσταται δὲ πνεύματα (ἢ εὐτυχία). Ἰων. 1507. — 5. τί πνεῦμα (ἢ ἰδέα) συμφορᾶς κεκτημένη; Ἰ. Τ. 1317. — 6. ὅτου πνοαὶ (ἢ ἐπιθυμία) φέροισιν Ἀφροδίτης φίλαι. Ἰ. Α. 69. — 7. ὅταν θεοῦ μαντόσυνοι πνεύσωσ' (ἢ ἐπιδρομή) ἀνάγκαι. 760—761.

44. Ὁ οὖριος ἄνεμος. — 1. ἀλλ' οὗ τι ταύτη σὸν φρόνημ' ἐπούρισας (ἢ διεύθυνσις). Ἀνδρ. 610. — 2. πομπίμαν ἔχων ἔμ', ὥττε ναυσίπομπον αὔραν. Φοίν. 1711—1712. *Παραβολή.* — 3. ἀφίσσαν λαιμῶν βροτείων εὐθὺς οὖριον (εὐοίωνον) φόνον. Ἡρ. 821—822. — 4. οὖριος (εἰνους) δρόμος ἐκ τῶν . . . κακῶν. Ἡρ. Μ. 95—96. — 5. νῦν δ' ἐγένετό τις οὖρος (ἢ σωτηρία) ἐκ κακῶν. Ἰων. 1508—1509. — 6. Ἰ. Γ, XIV, 16.

45. Ὁ οὐριος ἄνεμος, τὸ ἰστίον καὶ ἡ πνοή. πρῶτον μὲν οὖν κατ' οὐρον, ὥσπερ ἰστίοις, ἐμπνεύσομαι τῇδ'. Ἀνδρ. 554—555. *Παραβολή.*

46. Ὁ ἄνεμος, ὁ ναύτης καὶ τὸ πηδάλιον. Ἰ. Γ, XIII, 2.

47. Τὸ κῆμα. — 1. εἰ γὰρ μετακύμιος (βοηθός) ἄτας, ὦ Παιᾶν, φανείης. Ἀλκ. 91—92. — 2. Ἰ. Γ, XXV, α, 4. — 3. εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα (ἢ ἀθλιότης) θεός, Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε. Μήδ. 362—363. — 4. νικά γὰρ οὐκ θεῶν με δύστηνος κλύδων (ἢ ἀτυχία). Τρω. 691. — 5. πολλῆς δ' ἔριδος ξυνέπαιτε κλύδων (ὁ θόρυβος). Ἑκ. 118. — 6. ἐν γὰρ κλύδωνι (τὸ κακόν) κείμεθ'. Φοίν. 859. — 7. μοχθήσας τὸν ἄκρυμον (εὐτυχῇ) θῆκεν βίοτον βροτοῖς. Ἡρ. Μ. 698—699. — 8. ὥς δ' ἐν κλύδωνι καὶ φρενῶν ταραγμάτι πέπτωκα δεινῷ. 1091—1092. *Παραβολή.* — 9. πολέμιος κλύδων (ὁ θόρυβος). Ἰων. 60. — 10. ὁ ξένος πεσήματος ἔγνω κλύδωνα (τὸ πλῆθος) πολεμίων προσκείμενον. Ἰ. Τ. 315—316. — 11. οὐ γὰρ ὑπερθεῖν κύματος (ἢ ἀτυχία) ἄκραν δυνάμεσθ'. Ἀποσπ. 232.

48. Ὁ κατακλυσμός. — 1. ἔνοσις ἅπασαν ἔνοσις ἐπικλύσει (ἢ ἀνατροπή) πόλιν. Τρω. 1326. — 2. ὁ μιὰρὸς, ὅς με δοὺς τὸ πῶμα κατέκλυσεν (ὁ ἀφανισμός). Κύκλ. 677.

49. Ὁ φλοῖσβος. δεινὰ δ' Εὐρύσθει βρέμων (ἢ ἀπειλή) Ἡρ. Μ. 962.

50. Τὸ κῆμα, ὁ πλοῦς καὶ ἡ κύμανσις. κᾶν μὲν πίθη μοι, κυμάτων (ἢ ἀτυχία) ἄτερ πόλιν σὴν ναυστολήσεις (ἢ διοίκησις). εἰ δὲ μὴ, πολὺς κλύδων (ὁ θόρυβος τῶν μαχομένων) ἡμῖν τε καὶ σοὶ ξυμμάχοις τ' ἔσται δορός. Ἰκ. 473—475. *Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.*

51. Τὰ κύματα καὶ ἡ γαλήνη. ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αἶ γαλήν' ὀρώ (μετὰ τὴν μανίαν εἶμαι πάλιν ἡσυχος). Ὀρ. 279. *Ἀλληγορία.*

52. Τὸ κῆμα, ἡ ἐξάντλησις τοῦ ὕδατος ἐκ τοῦ πλοίου καὶ ἡ πρόμνη. κακῶν γὰρ ἄρτι κῆμ' (ὁ κίνδυνος) ὑπεξάντλων

(ἢ φυγή) φρενὶ, πρύμνηθεν (ἐκ νέου) αἶρει μ' ἄλλο σὼν λόγων ὕπο. Ἰων. 927—928. *Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.*

53. Τὸ ὑπὸ τοῦ ἀντλου κατακλυσθὲν πλοῖον. χαλεπα δ' ὑπέραντλος (τὸ ὑπέρμετρον) οὕσα ξυμφορᾷ. Ἰππ. 767—768.

54. Ἡ θύελλα. ἄλλη δ' ἐν τύχῃ χεϊμάζομαι (βασανίζομαι). Ἰππ. 315.

55. Ἡ θύελλα καὶ ὁ λιμὴν. χεῖματος (ὁ κίνδυνος) γὰρ ἀγρίου τυχοῦσα λιμένας (ἢ ἀσφάλεια) ἤλθες εἰς εὐηνέμους. Ἀνδρ. 748—749. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

56. Ἡ διάσχισις τοῦ ἰστίου τοῦ ταχέος λέμβου, ὁ κατακλυσμὸς καὶ τὸ λάβρον καὶ ὀλεθριον κύμα. ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς τινάξας δαίμων κατέκλυσεν δεινῶν πόνων, ὥς πόντου λάβροις ὀλεθρίοιτιν ἐν κύμασιν. Ὅρ. 340—344. *Παραβολή.*

57. Ὁ σάλος. — 1. τὸ φρονεῖν ἀσάλευτόν (ἀσφαλές) τε μένει καὶ ξυνέξει δώματα. Βάκχ. 389—391. — 2. χθονὸς δὲ νῶτα σεισθῆναι σάλφ (ὁ σεισμός). Ἰ. Τ. 46.

58. Τὸ σκοτεινὸν πέλαγος καὶ ὁ σάλος. ὅταν ἡ δυσάλιον ἐν πελάγει (ὁ κίνδυνος) καὶ σαλεύει (κινδυνεύει) πόλις. Ῥῆσ. 246—248. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

59. Ἡ ῥίψις τοῦ πλοίου εἰς τὴν ἀκτὴν. ἐμὲ τὰν μελέαν δ' ἐς τάνδ' ἐξώκειλ' ἄταν (ἢ ἀτυχία) Τρω. 136—137.

60. Ἡ ἀπόβασις. — 1. θανάτου θέλουσαν κέλσαι (ἢ ἐπίτευξις) ποτὶ τέρμα. Ἰππ. 139—140. — 2. πᾶ σῶ, πᾶ κέλσω (πηγαίνω); Ἐκ. 1056. — 3. μὴ 'κ τύχης ὠρμισμένους (ἐξηρητημένους). Ἡρ. Μ. 203. — 4. Ἄργει κέλσας (ἢ ὕφειξις) πόδ' ἀλάταν. Ἡλ. 138.

61. Ὁ λιμὴν. μέγας πλούτου λιμὴν (τὸ πλῆθος). Ὅρ. 1077.

62. Ἡ ἀπόβασις καὶ ὁ λιμὴν. νῦν δ' ἐς ἀνδρὸς ἀνοσίου γνώμην κατέσχον (περιέπεσον) ἀλίμενόν (σκληράν) τε καρδίαν. Κύκλ. 348—349. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

63. Ὁ λιμὴν καὶ ὁ πρυμναῖος κάλως. οὗτος γὰρ ἀνὴρ ἢ μάλιστα ἐκάμνομεν λιμὴν (ὁ λιμὴν ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ σωτήρος) πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων· ἐκ τοῦδ' ἀναφόμεσθα πρυμνήτην κάλων (τῇ βοηθείᾳ τούτου θὰ τύχωμεν τοῦ σκοποῦ). Μήδ. 768—770. Σύμπλεγμα μιᾶς ἀλληγορίας καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.

64. Ὁ λιμὴν καὶ ἡ θάλασσα. ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον (ὁ ἄντλος ὡς συνεχδοχὴ ἀντὶ τῆς θαλάσσης) πεσὼν λέχριος ἐκπεσεῖ φίλας καρδίας, ἀμέρσας βίον. Ἐκ. 1025—1027 Παραβολή.

65. Ἡ ἄγκυρα. — 1. μόνος οἴκων ἄγκυρ' (τὸ ἔρεισμα) ἔτ' ἐμῶν. Ἐκ. 80. — 2. ἄγκυρα (ὁ σωτήρ) δ' ἡ μου τὰς τύχας ὥχει μόνη. Ἐλ. 277.

66. Ἡ ἄγκυρα (καὶ ἡ οἰκία). ἦδε μοι τροφὸς, μήτηρ, ἀδελφή, δμῶις, ἄγκυρα (ὁ σωτήρ), στέγη (ἡ ὑπεράσπισις). Ἀποσπ. 858. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

XXV. Ἡ φύσις.

α) Αἱ γενικαὶ ἰδιότητες τῆς φύσεως.

1. Ὁ λειμῶν. φαῦται χεροῖν λειμῶνος (τὸ αἰδοῖον). Κύκλ. 171.

2. Ἡ πέτρα. Ἰ. Γ, XXV, β, 26.

3. Ἡ λεῖα πέτρα. Ἰ. Γ, XXV, ε, 6.

4. Ἡ πέτρα (καὶ τὸ κῶμα τῆς θαλάσσης). ὡς δὲ πέτρος ἡ θαλάσσιος κλύδων ἀκούει νουθετοῦμένη φίλων. Μήδ. 28—29. Πολυχρωμικὴ παραβολή.

5. Ἡ χρημνώδης πέτρα, (τὸ στάζον ὕδωρ καὶ ὁ κλαυθμός). ἀπληστος ἄδε μ' ἐξάγει χάρις γόνων πολύπονος, ὡς ἐξ ἀλιβάτου πέτρας ὕγρα βέουσα σταγῶν, ἀπαστος ἀεὶ γόνων (ὁ κλαυθμὸς ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς στάξεως). Ἰκ. 79—82. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.

6. Ὁ μαγνησίτης λίθος. τὰς βροτῶν γινώμας σκοπῶν ὥστε Μαγνήτης λίθος τὴν δόξαν ἔλκει καὶ μεθίστησιν πάλιν. Ἀποσπ. 571. Παραβολή.

β) Τὰ ζῷα.

1. Ὁ κύων. προδότην αἰκάλλων κύνα (ἢ κουφόνους γυνή). Ἄνδρ. 630.

2. Ἡ δῆξις. — 1. λύπη καρδίαν δεδηγμένοι (ἢ ἀδημονία). Ῥῆσ. 596. — 2. καὶ δρῶν γε λύπη καρδίαν δηχθήσομαι (ἢ λύπη). Ἀλκ. 1100. — 3. ψυχὴ δηχθεῖσα (ἢ βάσανος) κακοῖσιν. Μήδ. 110. — 4. οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθεῖη (ἢ λύπη) πόσις. 817. — 5. οὐ γὰρ ἂν σε μυρίοις ὀνειδέσει δάκοιμι (ἢ προσβολή). 1344—1345. — 6. τοῦτο γὰρ σε δήξεται (ἢ λύπη). 1370. — 7. τὸ γὰρ δάκνον (τὸ προσβάλλον) σου τὴν διάγνωσιν κρατεῖ. Ἰππ. 696. — 8. δάκνει (ἢ λύπη) σε, Θησεῦ, μῦθος; 1313. — 9. μή τι σὴν δάκω (ἢ λύπη) φρένα δέδοιχ'. Φοίν. 383—384. — 10. δάκνει (ἢ λύπη) φρένα. Ἡρ. 483. — 11. δάκνει (ἢ λύπη) χρόνος Ἡρ. Μ. 94. — 12. δάκνει (ἢ λύπη) σ' ἀδελφεός. Ἡλ. 242. — 13. αἵσθησις . . . πημάτων δάκνει (ἢ λύπη) βροτούς. 290—291. — 14. μάλιστα γὰρ νιν δήξομαι (ἢ ποινή) δράσας τάδε. Βάκχ. 351. — 15. ἢ δάκνει (ἢ ἀγανάκτησις) σε τὸ φιλότιμον τοῦμόν; Ἰ. Α. 386. — 16. ἀλλ' ὅμως δάκνουσι (ἢ λύπη) τοὺς τεκόντας. 688—689. — 17. μή μοι νεωρὲς προσπεσὸν μάλλον δάκοι (ἢ λύπη). Ἀποσπ. 392. — 18. συμφοραὶ ἥσσον δάκνουσιν (ἢ λύπη). 576, 3—4.

3. Ἡ δῆξις (καὶ τὸ κέντρον). δηχθεῖσα (ἢ βάσανος) κέντροις (ἢ ἐπιθυμία) παιδὸς ἠράσθη σέθεν. Ἰππ. 1303. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

4. Ἡ ἀμνάς. ὕπαρνος γὰρ τις ὡς ἀπόλλυσαι. Ἄνδρ. 557. Παραβολή.

5. Τὸ πτηνόν. — 1. ὄρνις γὰρ ὥς τις ἐκ χειρῶν ἄφαντος εἶ. Ἰππ. 827. Παραβολή. — 2. τί νέον καρύξας οἴκων μ',

ὥστ' ὄρνιν, θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας; Ἐκ. 178—180. *Παραβολή.*
 — 3. ἥδ' ἐγὼ πέτρας ἐπὶ ὄρνις τις ὥσει Καπανέως ὑπὲρ πυ-
 ρᾶς δύστηνον αἰώρημα κουφίζω, πάτερ. Ἰκ. 1045—1047. *Παραβολή.*
 — 4. ἄλλος δὲ βωμὸν ὄρνις ὡς ἔπτῃς ὑπο. Ἦρ. Μ. 974. *Παραβολή.*
 — 5. χωροῦσι δ' ὥστ' ὄρνιθες ἀρθρῆσαι δρόμῳ πεδίων ὑποστάσεις. Βάκχ. 748—749. *Παρα-
 βολή.* — 6. δοκῶ σφᾶς ἐν λόχμαῖς ὄρνιθας ὡς . . . ἔχεσθαι. 957—958. *Παραβολή.* — 7. ὅπως ὄρνιθες ἐν μυχοῖς πέτρας πτήξαντες εἶχον. Κύκλ. 407—408. *Παραβολή.*

6. Τὰ μικρὰ τοῦ πτηνοῦ. — 1. καλοῦμαι ὁ σὸς ποτὶ σοῖσι πίτνων στόμασιν νεοσσός (ὁ παῖς). Ἄλκ. 402—403. — 2. θακεῖς νεοσσῶν (οἱ παῖδες) τήνδ' ἔχων πανήγυριν. Ἦρ. 239. — 3. χρῆν νεοσσοῖς (οἱ παῖδες) τοῖσδε πῦρ λόγγας ὅπλα φέρουσαν ἐλθεῖν. Ἦρ. Μ. 224—225. — 4. εἰς μὲν νεοσσός (ὁ παῖς) ὅδε θανὼν Εὐρυσθέως. 982. — 5. τεύχος νεοσσῶν (οἱ παῖδες) λευκὸν ἐκλοχεύεται. Ἐλ. 258. — 6. ὁ μὲν νεοσσός (ὁ παῖς) ἐστιν. Ἰ. Α. 1248.

7. Τὸ πτηνὸν καὶ τὰ ἅπτερα μικρὰ αὐτοῦ. ὥς τις ὄρνις ἅπτερον καταστένων ὠδῖνα τέκνων. Ἦρ. Μ. 1039—1040. *Παραβολή.*

8. Τὸ πτηνὸν καὶ τὰ μικρὰ αὐτοῖ. μάτηρ δ' ὥσει πτανοῖς κλαγγὰν ὄρνις ἐξάρξω ἡγὼ μολπάν. Τρω. 147—148. *Παραβολή.*

9. Τὸ θρηνοῦν πτηνὸν καὶ τὰ μικρὰ αὐτοῦ. ἡῖόνες δ' ἄλλαι ἰαχοῦσ', εἶον ὑπὲρ οἰωνὸς τεκέων βοᾶ, αἱ μὲν ἄορας, αἱ δὲ παῖδας. Τρω. 826—831. *Παραβολή.*

10. Τὰ μικρὰ τοῦ πτηνοῦ καὶ τὸ πτερόν. — 1. ἡ καὶ νεοσσός (ὁ παῖς) τόνδ' ὑπὸ πτερῶν (ἡ ἀρχάλη) σπάσας; Ἀνδρ. 441. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.* — 2. νεοσσός ὥσει πτέρυγας ἐσπίτνων ἐμάς. Τρω. 746. *Παραβολή.* — 3. Ἡράκλειοι παῖδες, οὓς ὑπὸ πτεροῖς σώζω νεοσσούς ὄρνις ὡς ὑφειμένῃ. Ἦρ. Μ. 71—72. *Παραβολή.*

11. Τὸ πτερόν. — 1. ὦ λευκόπτερε (τὸ ἱστῖον) Κρησία

πορθμῖς. Ἰππ. 752—753. — 2. μάτερ, μάτερ, ἐγὼ δὲ σὰ πτέρυγι (ἢ χεῖρ) συγκαταβαίνω. Ἀνδρ. 504—505. — 3. ἐμὲ δὲ πόντιον σκάφος αἵττον πτεροῖσι (ἢ κώπη) πορεύσει. Τρω. 1085—1086. — 4. ἄγγελμ' ἀνεπτέρωκε (ὁ φόβος) Δαναίδων πόλιν. Ὀρ. 876. — 5. πτηνοῖσι (ἐλαφροῖς) μύθοις. 1176. — 6. Ἰ. Γ, XVII, 14. — 7. ὡς φόβος μ' ἀναπτεροῖ (ἢ ἐπειξίς). Ἰκ. 89. — 8. τὰ κείνου τέκν' ἔχων ὑπὸ πτεροῖς (ἢ σχέπη) σώζω τὰδ'. Ἡρ. 10—11. — 9. καὶ μ' ἀφείλεθ' ἡ τύχη ὥσπερ πτερόν πρὸς αἰθέρ' ἡμέρα μιᾷ. Ἡρ. Μ. 509—510. *Παραβολή*. — 10. ἄμ' ἀελίου πτέρυγι (ἢ ἄμαξα) θαῖ. Ἰων. 123. — 11. πρῶτον μὲν ὁρόφῳ πτέρυγα (τὸ κάλυμμα) περιβάλλει πέπλων 1143. — 12. τῷδ' ἂν εὐστόχῳ πτερῷ (τὸ βέλος). Ἐλ. 76. — 13. ὅπη νεὼς στείλαιμ' ἂν οὖριον πτερόν (τὸ ἰστίον). 147. — 14. κρατὶ δ' ὀρθίους ἐθείρας ἀνεπτέρωκα (ἢ ἀντίστασις). 632—633. — 15. βοστρύχους ὁμοπτέρους (ὁμοίους). Ἡλ. 530. — 16. ὀρῶμεν Ἑλλάδος νεὼς σκάφος ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπτέρωμενον (κατηρτισμένον). Ἰ. Τ. 1345—1346. — 17. μὴ στέλλειν τὰν σὰν ἴνιν πρὸς τὰν κολπῶδη πτέρυγ' (ὁ λιμήν) Εὐβοίας. Ἰ. Α. 119—120. — 18. πτηνὰς (ἐφημέρους) διώκεις, ὦ τέκνον, τὰς ἐλπίδας. Ἀποσπ. 273. — 19. ὑπόπτερος (ἐφήμερος) δ' ὁ πλοῦτος. 424, 4. — 20. ποῖ πόδα πτερόεντα (τρέμοντα) κατατάσσω; 781.

12. Τὸ πτερόν (καὶ ὁ ἀνυψούμενος καπνός). — 1. πτέρυγι (τὸ πτερόν ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ἀνυψώσεως) δὲ καπνὸς ὥς τις οὐράνια πεσοῦσα δορὶ καταφθίνει γὰ. Τρω. 1300—1301. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς*. — 2. κόνις δ' ἴσα καπνῷ πτέρυγι (τὸ πτερόν ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ἀνυψώσεως) πρὸς αἰθέρα ἄστρον οἴκων ἐμῶν με θήσει. 1320—1321. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς*.

13. Ἡ κόλλα καὶ τὸ πτερόν. ὥσπερ πρὸς ἱξῷ τῇ κύλικι λεληημμένος πτέρυγας ἀλύει. Κύκλ. 433—434. *Παραβολή*.

14. Ἡ πτῆσις. — 1. ἐπίσταμαί τε κοῦκ ἄφνω κακὸν τόδε

προσέπτат' (ἢ γένεσις). Ἄλκ. 420—421. — 2. εἴθ' ὥφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι (ὁ διάπλους) σκάφος Κόλχων ἐς αἶαν κυανέας Εὐμπληγάδας. Μήδ. 1—2. — 3. δύσορnis ἔπτато (ὁ πλοῦς) κλεινὰς Ἀθάνας. Ἰππ. 759. — 4. ἀμπτάμενα (ἢ ἀφάνισις) τὶ μὰ φροῦδα πάντα κεῖται. Ἀνδρ. 1219. — 5. Τάνταλος . . . ἄερι ποτᾶται (ἢ αἰώρησις). Ὅρ. 5—7. — 6. ὀρᾶς τὸ Δῖον οὐ βέλος διέπτато (ἢ ἐκτρύπησις); Ἰκ. 860. — 7. ποτανοὶ (ταχέως) δ' ἤνυσαν τὸν Ἄϊδαν. 1142. — 8. ἐκεῖνα μὲν θανόντ' ἀνέπτато (ἢ ἀφάνισις). Ἡρ. Μ. 69. — 9. τὸ δ' αὐτοῦ σπουδάσας διέπτато (ἢ παρέλευσις). 507. — 10. πετομένας (ἢ ταχύτης) κώπας, πετομένου (ἢ σφοδρότης) δ' ἔρωτος ἀδίκων γάμων. Ἐλ. 667. — 11. οὐδ' ἐπὶ χρυσέοις ὄρμοισιν πεπόταμαι (ἢ χαρά) τάλαιν'. Ἡλ. 175—177. — 12. πταμένας (κατατιναξάσης) Διὸς βροντᾶς. Βάκχ. 88—90. — 13. Ἰ. Γ, XV, 3.

15. Ἡ πετῆσις (καὶ ἡ ἀνθησις). ὁ δ' ὄλβος ἄδικος καὶ μετὰ σκαιῶν ξυνῶν ἐξέπτат' (ὁ ἀφανισμός) οἴκων, σμικρὸν ἀνθήσας (ἢ ἀκεραιότης) χρόνον. Ἡλ. 943—944. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

16. Τὸ πτερόν καὶ ὁ λέων. ὑπόπτερον λέοντα (ταχὺν ἥρωα) τέξεται πατρί. Ἀποσπ. 1117, 15. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

17. Ἡ ἀηδών. σπούδαξε, πάσας ὥστ' ἀηδόνος στόμα φθογγὰς ἰεῖσα. Ἐκ. 337—338. *Παραβολή.*

18. Ἡ ἀγρία περιστερὰ. ἤξαν πελείας ὠκύτητ' οὐχ ἥσσονες ποδῶν ἔχουσαι. Βάκχ. 1090—1091. *Παραβολή.*

19. Ἡ ἀγρία περιστερὰ καὶ ὁ ἰέραξ. οἱ δ' ὅπως πελειάδες ἰέρακ' ἰδοῦσαι πρὸς φυγὴν ἐνώτισαν. Ἀνδρ. 1140—1141. *Παραβολή.*

20. Ὁ κύκνος. παιᾶνας δ' ἐπὶ σοῖς μελάθροις κύκνος ὥς γέρων ἀοιδὸς πολιᾶν ἐκ γενύων κελαδήσω. Ἡρ. Μ. 691—694. *Παραβολή.*

21. Ὁ φαρὸς κύκνος. — 1. ἐστάλην ἱαλέμων γόων ἀοιδὸς,

ὥστε πολὺς ὄρνις. Ἡρ. Μ. 109—110. *Παραβολή*. — 2. τί μ' ἀμφιβάλλεις χερσίν, ὦ τάλαινα παῖ, ὄρνις ἔπως κηφῆνα πολιοχρῶν κύκνος; Βάκχ. 1363—1364. *Παραβολή*.

22. Ὁ θρηγῶν κύκνος. οἶα δέ τις κύκνος ἀχέτας . . . ἀγκαλεῖ, . . . ὥς σέ τὸν ἄθλιον πατέρ' ἐγὼ κατακλάομαι. Ἡλ. 151—156. *Παραβολή*.

23. (Ὁ ποταμός), ὁ κύκνος καὶ τὸ πτερόν. στίλβουσι δ' ὥστε ποταμίου κύκνου πτερόν. Ῥῆς. 618. *Πολυχρωμικὴ παραβολή*.

24. Οἱ γῦπες. κτενοῦσί σε δισσοὶ λαβόντες γῦπες (ἄσπλαγχοι: ἄνθρωποι). Ἀνδρ. 74—75.

25. Τὸ θηρίον. — 1. θοῖναν ἀγρίων θηρῶν (αἱ ἀσπλαγχοι: Τρωάδες) τιθέμενος. Ἐκ. 1073. — 2. κεκρυμμένους θήρας (ὁ ἐκδικητής) ξιφήρεις αὐτίκ' ἐχθρῦσι φανεῖ. Ὅρ. 1272—1273. — 3. κοίλοις ἐν ἄντροις, ὥστε θήρ, μόνος. Ἀποσπ. 425 *Παραβολή*.

26. Τὸ θηρίον, (ἡ πέτρα, ὁ δοῦλος, ὁ βωμός, ἡ πόλις, τὸ ὑποκύπτειν καὶ ἡ θύελλα). ἔχει γὰρ καταφυγὴν θήρ μὲν πέτραν, δοῦλος δὲ βωμούς θεῶν, πόλις δὲ πρὸς πόλιν ἔπτηξε χειμασθεῖσα (πᾶς δύναται νὰ ἐλπίσῃ βοήθειαν ἐν περιπτώσει ἀτυχίας τινός). Ἰκ 267—269. *Πολυχρωμικὴ ἀλληγορία*.

27. Τὸ δάκνον θηρίον. δουλεύειν . . . παρανόμφ δάκει (ὁ πολέμιος) Τρω. 282—284.

28. Ἡ ἀδελφεία. Ἰ. Γ, XXV, ε, 2.

29. Τὰ μικρὰ τοῦ ζφίου (καὶ ὁ μόσχος). σκύμνον γάρ μ' ὥστε οὐριθρέπταν, μόσχον δευλαία δευλαίαν εἰσόψει χειρὸς ἀναρπαστὴν σᾶς ἀπο λαιμότομόν θ' Αἰδᾶ γὰς ὑποπεμπομέναν σκότον. Ἐκ. 204—209. *Πολυχρωμικὴ παραβολή*.

30. Ἡ σιαγών. — 1. πελέκεων γνάθοις (ἡ κόψις). Κύκλ. 395. — 2. Ἰ. Γ, XXV, γ, 3.

31. Ἡ ἔρσις. — 1. σκοτία δ' ἐπ' ὅσσοισι νύξ ἐφέρπει (ἡ πλησίασις).. Ἄλκ. 269. — 2. τὰ δ' ἄλλα χαῖρε κύλικος ἐρπούσης (ἡ κυκλοφορία) κύκλῳ. Ἀποσπ. 471.

32. Ὁ κάπρος. ὡς κάπροι δ' ὀρέστεροι γυναικὸς ἀντίοι σταθέντες ἐννέπουσι. Ὅρ. 1460—1462. *Παραβολή.*

33. Οἱ τοὺς ὀδόντας τρίζοντες κάπροι. κάπροι δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γένυν (ἢ σιαγὰν ὡς συνεκδοχή ἀντὶ τοῦ ὀδόντος) ξυνήψαν. Φοίν. 1380—1381. *Παραβολή.*

34. Ὁ δράκων. — 1. ὁ δὲ παῖς Στρωφίου, . . . φονίᾳς τε δράκων (ὁ τρομερὸς ἄνθρωπος). Ὅρ. 1403—1406. — 2. Ἰ. Γ, XV, 13.

35. Ὁ δράκων (καὶ ὁ κεραυνός). ὁ μητροφόντης ὅδε πρὸ δωμάτων δράκων (ὁ τρομερὸς ἄνθρωπος) στίλβει νοσώδεις ἀστραπὰς (τὸ βλέμμα), στύγῃ ἐμόν. Ὅρ. 479—480. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

36. Ὁ λέων. — 1. ἤλθον δόμους, . . . λέοντες (ὁ τρομερὸς ἄνθρωπος) Ἑλλανες δύο. Ὅρ. 1400—1401. — 2. ἦκω κλύων τὰ δεινὰ καὶ δραστήρια δισσοῖν λεόντων (ὁ τρομερὸς ἄνθρωπος). 1554—1555. — 3. ὁ δὲ χερὶ σπάσας ξίφος, μόσχους ὀρούσας ἐς μέσας λέων ὅπως, παίει. Ἰ. Τ. 296—298. *Παραβολή.* — 4. Ἰ. Γ, XVIII, 8.

37. Ὁ λέων καὶ ἡ λεία. μ' εὐτυχοῦντ' ἐνόσφισας θοίνης λέοντα. Ῥῆσ. 56—57. *Παραβολή.*

38. Ἡ ὀρεινὴ λέαινα. ὀρεῖα τις ὡς λέαιν' ὀργάδων δρόνχα νεμομένα τάδε κατήνυσεν. Ἠλ. 1163—1164. *Παραβολή.*

39. Οἱ ἐν τῷ σπηλαίῳ οἰκοῦντες λέοντες. ἡῦρε δ' ἐν Ἠλέκτραισιν πόλαις τέκνα . . . μάτηρ, ὥστε λέοντας ἐναύλους μαρναμένους. Φοίν. 1570—1574. *Παραβολή.*

40. Ἡ τίκτουσα λέαινα. τοκάδος δέργμα λεαίνης ἀποταυροῦται δμωσίν. Μήδ. 187—188. *Παραβολή.*

41. Τὰ μικρὰ τοῦ λέοντος καὶ οἱ λέοντες. πικροὶ γὰρ αὐτοῖς ἦξετ' ἐκτεθραμμένοι σκύμνοι (οἱ παῖδες) λεόντων (οἱ γενναῖοι ἄνδρες). Ἰκ. 1222—1223. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

42. Τὸ μικρὸν τοῦ λέοντος. — 1. δέχει γὰρ τὸν Ἀχίλ-

λειον σκύμνον (ὁ παῖς) ἐς οἴκους. Ἄνδρ. 1169—1170. — 2. ἐλόντες σκύμνον (ὁ παῖς) ἀνοσίου πατρός. Ὅρ. 1213. — 3. δι' ὀρνιθόγονον ὄμμα κυκνόπτερον καλλοσύνας Λήδας σκύμνου (ὁ παῖς) δυσελένας. 1387—1388.

43. Ὁ λέων (καὶ ὁ βλαστός). ἐχθροῦ λέοντος (ὁ δεινὸς ἀνὴρ) δυσμενῇ βλαστήματα (οἱ παῖδες). Ἡρ. 1006. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

γ) Τὰ φυτά.

1. Ὁ κισσὸς καὶ ἡ δρυς. ὅμοια κισσὸς δρυὸς ὥπως τῆσδ' ἐξομαι. Ἐκ. 398. *Παραβολή.*

2. Ὁ κισσὸς καὶ οἱ βλαστοὶ τῆς δάφνης. προσεῖχεν ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης λεπτοῖσι πέπλοις. Μήδ. 1213—1214. *Παραβολή.*

3. Ἡ ἰκμὰς τῆς πεύκης, (τὸ δάκρυον καὶ ἡ σιαγὼν). σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων ὥστε πεύκινον δάκρυ (τὸ δάκρυον ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ἰκμάδος) γναθμοῖς (ἡ σιαγὼν ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς δυνάμεως) ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέρρεον. Μήδ. 1200—1201. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ δύο μεταφορῶν.*

δ) Τὸ πῦρ.

1. Τὸ πῦρ. ἤδη τόδ' ἐγγὺς ὥστε πῦρ ὑφάπτεται ὕβρισμα βακχῶν. Βάκχ. 778—779. *Παραβολή.*

2. Τὸ λάβρον πῦρ. Ἰ. Γ, Γ, 17.

3. Τὸ φλογίζεσθαι. — 1. Ἄρης κῆμα δάϊον φλέγει (ὁ ἐρεθισμός). Φοίν. 240—241. — 2. πολυδάκρυτον Ἀῖδα γόον φλέγουσαν (ἡ οἰμωγή). Ἀποσπ. 122. — 3. πόλιν δὲ πολεμία κατεῖχε φλόξ (ὁ πόλεμος). 362, 23.

4. Ἡ μαρμαρυγή (καὶ ὁ πύργος). αἶθων (σφοδρός) γὰρ ἀνὴρ καὶ πεπύργωται (τολμηρός) Ῥῆς. 122. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν*

5. Ἡ θερμότης. — 1. φίλων οὐδενὸς οὐδὲν παραθαλπομένη (ἢ παραμυθία) φρένα μύθοις. Μήδ. 142—143. — 2. χαρὰ θερμανόμεσθα (ἢ χαρά) καρδίαν. Ἡλ. 401—402.

6. Ἡ τῆξις. — 1. τὸν πάντα συντήκουσα (διάγουσα) δακρύοις χρόνον. Μήδ. 25. — 2. ἡ δ' ἐν θαλάμοις τήκει (συντρίβει) βιοτήν. 141. — 3. μὴ λίαν τάκου (ἢ λύπη) δακρυομένα σὸν εὐνάταν. 158. — 4. τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' (ὁ μαρασμός) ὅδε; 689. — 5. ἐκτέτηκα (ἢ λύπη) καρδίαν θρήνοισι μητρὸς, τήνδε τ' ἐκτήκω (λυπῶ) γόοις. Ἑκ. 433—434. — 6. ἀγρία ξυντακείς (ὁ μαρασμός) νόσφ. Ὀρ. 34. — 7. ὄμμα δ' ἐκτέξουσ' (ἢ ὑγρανσεις) ἐμὸν δακρύοις. 134—135. — 8. μὴ τῶν ἐμῶν ἕκατι συντήκου (ὁ μαρασμός) κακῶν. 283. — 9. δακρύοις γέροντ' ὀφθαλμὸν ἐκτήκω (ἢ δάκρυνσεις) τάλας. 529. — 10. ὅστις τρόποισι συντακῇ (ἢ ὁμόνοια). 805. — 11. ἣν φοβουμένη πάλαι τὸ μέλλον ἐξετηκόμην (ὁ μαρασμός) φόβφ. 859—860. — 12. ἕκ τοί με τήξεις (ἢ συγχίνησεις). 1047. — 13. ἐμὸν δέμας γεραίων ξυντακείς (ὁ μαρασμός). Ἰκ. 1105—1106. — 14. αἰθὴρ ἔχει νιν ἤδη πυρὸς τετακότας (ἢ καυσεις) σποδῶ 1140—1141. — 15. φυχὴν ἐτήκου (ἢ λύπη). Ἡρ. 645. — 16. μὴ νυν ἄγαν σὸν δάκρυσιν ἐκτέξης (ἀσχημίσης) χροά. Ἑλ. 1419. — 17. φυχὰν τακομένα (ἢ λύπη). Ἡλ. 207. — 18. λύπαις γέ συντετηκός (ὁ ἀφανισμός). 240. — 19. τακόμαν (ὁ οἶκτος) δ' ἐγώ. 1209. — 20. ἐμὲ δὲ συντέξουσι (ἢ συντριβή) νύκτες. Ἰ. Α. 398. — 21. κακῶ κακὸς δὲ συντέτηκεν (ἢ συμπάθεια) ἡδοναῖς. Ἀποσπ. 298. — 22. τήκω (ἢ λύπη) τάλαιναν καρδίαν ὀρρωδία. 900, 6. — 23. πᾶσα γὰρ ἀγαθὴ γυνὴ ἥτις ἀνδρὶ συντέτηκε (ἢ ὁμόνοια) σωφρονεῖν ἐπίσταται. 901, 2—3.

7. Ἡ τῆξις (καὶ ἡ ἐν πέτρᾳ πηγὴ). τάκομαι (ἢ τῆξις ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς δακρύνσεως) ὡς πετρίνα πίδακόςσα λιβάς. Ἀνδρ. 116. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.

8. Ἡ τῆξις (καὶ ἡ αὔρα). ὡς ὅδ' εὐναῖος γαμέτας ξυν-

τηχθεῖς (ἡ ἔνωσις) αὔραις (ἡ ψυχὴ) ἀδόλοις γενναίας ἀλόχῳ
 ψυχᾷ. Ίκ. 1028—1030. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα
 δύο μεταφορῶν.

ε) Τὸ ὕδωρ.

1. Ἡ πηγὴ. — 1. θερμὸς δὲ κρουνὸς (ὁ ροῦς) δεσπότου
 παρὰ σφαγαῖς βάλλει με δυσθνήσκοντος αἵματος νέου. Ῥῆσ.
 791. — 2. δακρυρρόους τέκνων πηγὰς (τὸ δάκρυον) ἀφαίρει.
 Ἡρ. Μ. 98—99. — 3. οὐ δύναμαι κατέχειν γραίας ὅσων
 ἔτι πηγὰς (τὸ δάκρυον). 449—450. — 4. πηγὰς (τὸ γάλα)
 τ' οὖρειων ἐκ μόσχων. Ί. Τ. 162.

2. Ἡ πηγὴ (καὶ ἡ ἀδηφαγία). χρυσοῦς . . . πλόκος θαυ-
 μαστὸν ἔει νᾶμα (ἡ ἀκτίς) παμφάγου (καταστρέπτικοῦ) πυρός.
 Μήδ. 1186—1187. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο
 μεταφορῶν.

3. Ἡ ἐν πέτρᾳ πηγὴ. Ί. Γ, XXV, δ, 7.

4. Ἡ στάξις. — 1. ἢ κενὸς φόφος στάξει (ἡχεῖ) δι'
 ὧτων; Ῥῆσ. 565—566. — 2. λάβειτ' ἀμφίπολοι γραίας ἀμε-
 νοῦς, . . . καταλειβομένης (ὁ μαρασμός) τ' ἄλγεσι πολλοῖς. Ίκ.
 1115—1119.

5. Ὁ στάζων ὕδωρ. Ί. Γ, XXV, α, 5.

6. Ἡ στάξις, ἡ πηγὴ (καὶ ἡ λεία πέτρα). στάζω
 λισσάδος ὡς πέτρας λιβάς ἀνάλιος ἀτάλαιν'. Ἀνδρ. 533—534.
 Πολυχρωμικὴ παραβολή.

7. Ἡ ρεῦσις. — 1. πολλῇ γὰρ ἡχῇ Θρήκιος ῥέων (ἡ
 πορεία) στρατὸς ἔστειχε. Ῥῆσ. 290—291. — 2. ὄλβου δ'
 ἐπιρρυέντος (ἡ ἀφθονία). Μήδ. 1229. — 4. Κύπρις γὰρ οὐ
 φορητὸς, ἣν πολλὴ ῥυτὴ (ἡ ὁρμή). Ίππ. 443. — 4. κακῶν
 τοσοῦτων οὐχ ὁρᾷς ἐπιρροάς (ἡ πλησίασις). Ἀνδρ. 349. —
 5. ὦ Διὸς ἀέναον (αἰώνιον) κράτος. Ὅρ. 1299. — 6. ἄνω
 γὰρ ἂν ῥέει (ἡ πορεία) τὰ πράγμαθ' οὕτως. Ίκ. 520—521.
 — 7. παλίρρους (ἡ ἐπάνοδος) δὲ τάνδ' ὑπάγεται δίκᾳ διαδρό-
 μου λέχους. Ήλ. 1155. — 8. παῦσαι διώκων ῥεῦμά (τὸ πλῆ-

δος) τ' ἐξορμῶν στρατοῦ. Ἰ. Τ. 1437. — 9. φοινίους ἔχει ῥοάς (ἢ φλέψ). Ἀποσπ. 992.

8. Ἡ ῥεῦσις καὶ ὁ κατακλυσμός. τὴν Φρυγῶν πόλιν χρυσῷ ῥέουσιν (ἢ ἀφθονία) ἡλπισας κατακλύσειν (ἢ διαταγή). Τρφ. 995. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

9. Ὁ ποταμός. Ἰ. Γ, XXV, β, 23.

10. Ὁ φλοῖστος. — 1. κὰκ τοῦδ' ἐχώρει ῥόθιον (ἢ ἀγανάκτησις) ἐν πόλει κακόν. Ἀνδρ. 1096. — 2. ἐν δ' οὖν λόγιοι σοῖς ἐμοῖς ὁμορροθεῖ (ἢ βοήθεια). Ὀρ. 530. — 3. ἐπερρόθησαν (ὁ θόρυβος) δ' οἱ μὲν ὡς καλῶς λέγοι. 901. — 4. πάντες δ' ἐπερρόθησαν (ἢ συναίνεσις) Ἀργεῖοι. Φοίν. 1237.

11. Ἡ πλήμυρα. ὁμμάτων δ' ἅπο αἰμοσταγῇ πρηστῆρε (τὸ δάκρυον) ῥεύζονται κάτω. Ἀποσπ. 388.

ζ) Τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα.

1. Ὁ αἰθήρ, τὸ θέρος, τὸ φῶς, ὁ χειμῶν, ἡ πυκνὴ νεφέλη, (τὸ σπέρμα, ἡ γαλήνη) καὶ τὸ συννεφές. ἐς ταῦτόν ἦκειν φημὶ ταῖς βροτῶν τύχαις τόνδ' ὃν καλοῦσιν αἰθέρ', ὃ τὰδ' ἔστι δῆ. οὗτος θέρους τε λαμπρὴν ἐκλάμπει σέλας, χειμῶνά τ' αὔξει συντιθείς πυκνὸν νέφος, θάλλειν τε καὶ μῆ, ζῆν τε καὶ φθίνειν ποιεῖ. οὕτω δὲ θνητῶν σπέρμα (τὸ σπέρμα ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τοῦ γένους) τῶν μὲν εὐτυχεῖ λαμπρᾷ γαλήνῃ (ἡ γαλήνη ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ἡσυχίας) τῶν δὲ συννέφει (τὸ συννεφές ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ἀτυχίας) πάλιν, ζῶσιν τε σὺν κακοῖσιν, οἱ δ' ἄλλου μετὰ φθίνουσ' ἐτείοις προσφερεῖς μεταλλαγαῖς. Ἀποσπ. 332. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ τριῶν μεταφορῶν.

2. Τὸ φῶς. — 1. ἦκει φῶς (ὁ σωτήρ) ἐμοῖς καὶ σοῖς κακοῖς. Ὀρ. 243. — 2. οὐδὲς ἐν φάει (ἡ εὐτυχία) βίος. Φοίν. 1281. — 3. τῆς δίκης σώζων φάος (τὸ κλέος). Ἰκ. 564. — 4. ὃ φάος (ὁ σωτήρ) μολὼν πατρί. Ἡρ. Μ. 531. — 5.

Θήβαις ἱερὸν φῶς (ἡ εὐτυχία). 797. — 6. διδύμων προτώπων καλλιβλέφαρον φῶς (ἡ ὠραιότης). Ἰων. 187—189. — 7. ἔνθα πατήρ ἱππότης τρέφεν Ἑλλάδι φῶς (ὁ ἥρωες). Ἡλ. 448—449. — 8. ὦ φάος (ὁ σωτήρ) μέγιστον ἡμῖν εὖδου βακχεύματος. Βάκχ. 608. — 9. ἔρρει φῶς (τὸ κλέος) σκήπτρων. Ἰ. Τ. 187. — 10. συνομαίμονα τόνδε δόμοισιν ἐξεθρέψω φάος (ἡ εὐτυχία). 848—849. — 11. φῶς (ἡ εὐτυχία) γὰρ τόδ' ἦκει μακάριον τῇ παρθένῳ. Ἰ. Α. 439. — 12. παῖδα σὲ Θεσσαλίᾳ μέγα φῶς (τὸ κλέος) . . . γεννάσειν χεῖρων ἐξονόμαζεν. 1063—1066. — 13. ἀρετὴ τῶν εὐγενῶν ἔλαμψε (ἡ ἐκπρέπεια). Ἀποσπ. 234. — 14. παίδων νεογνῶν ἐν δόμοις ἰδεῖν φάος (ἡ εὐτυχία). 318, — 7.

3. Τὸ σκότος. — 1. γαμεῖ βιαίως σκότιον (ὀλέθριον) Ἀγαμέμνων λέχος. Τρω. 44. — 2. κακόν τι κεύθεις καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ (τὸ ἀπόρρητον). Φοῖν. 1214. — 3. σκοτίαν (λυπηράν) αἰῶνα. 1484. — 4. Ἰ. Γ, XVII, 22. — 5. ἡ δ' εὐλάβεια σκότον (τὸ ἀκλεές) ἔχει καθ' Ἑλλάδα. Ἀποσπ. 1039, 8.

4. Τὸ σκότος καὶ ἡ νεφέλη. — 1. ἀλλ' ὅ τι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο σκότος (τὸ ἄδηλον) ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις (ἡ ἀφάνεια). Ἰππ. 192—193. Σίμπλεγμα δι' ὁ μεταφορῶν. — 2. τίνα σκότον (ἡ σκέπη) λάβω προσώπῳ; ποῖον ἐπίπροσθεν νέφος (τὸ κάλυμμα) θῶμαι; Ὀρ. 467—469. Σίμπλεγμα δι' ὁ μεταφορῶν.

5. Ἡ νόξ. δι' ἄλλα νόχιον (θυελλώδη). Μήδ. 211.

6. Ὁ ἀστήρ. — 1. Ἰ. Γ, XXIV, 25. — 2. Αἰγαίαις τ' ἐνάλοις δόλιον ἀκταῖς ἀστέρα (ἡ λαμπράς) λάμψας. Ἑλ. 1130—1131.

7. Ὁ λάμπων ἀστήρ. τὸν Ἑλλανίας φανερώτατον ἀστέρ' (ὁ ἀνδρικότατος νεανίας) Ἀθάνας εἶδομεν . . . ἄλλαν ἐπ' αἶαν ἱέμενον. Ἰππ. 1121—1125.

8. Ὁ ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ πίπτων ἀστήρ. Ἰ. Γ, XX, 13.

9. Ἡ αὖρα. — 1. δι' ἐμᾶς ἦξεν ποτε νηδύος αὖρα (τὸ ἄλγος). Ἰππ. 165. — 2. Ἰ. Γ, XXV, δ, 8.

10. Ὁ ἄνεμος. — 1. δεινὰ γὰρ τὰ πάντ' ἐπιπνεῖ (ἢ προσβολή). Ἰππ. 563. — 2. κανόνων δὲ τυκίσματα Φοίβου πυρὸς φοῖνικι πνοᾷ (ἢ ἐπαφῇ) καθελών. Τρωφ. 812—815. — 3. στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας (ἢ μανία) αἵματι Θήβας. Φοίν. 789—790. — 4. Ἀργεῖοις ἐπιπνεύσας (ὁ ἐρεθισμός) σπαρτῶν γένναν. 794—795. — 5. καὶ πνεύματ' ἀνέμων οὐκ αἰεὶ ῥώμην ἔχει (ἢ ἀτυχία δὲν εἶναι πάντοτε τόσον μεγάλη). Ἡρ. Μ. 102. *Ἀλληγορία*. — 6. ταχὺ δὲ πρὸς πατρὸς τέκν' ἐκπνεύσεται (ἢ προσβολή). 885. — 7. τάδ' οὐκ ἄσημα πνεύματ' (ὁ θόρυβος) αἴρεται. Ἡλ. 749.

11. Ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου. — 1. μετὰτροποι πνέουσιν αὖραι (ἢ τύχη) δόμων. Ἡλ. 1147. — 2. νεύει βίοτος, νεύει δὲ τύχη κατὰ πνεῦμ' ἀνέμων (ἢ περιστάσις). Ἀποσπ. 152. *Παραβολή*.

12. Ὁ στρόβιλος. τυφῶς πύλαισιν ὥς τις ἐμπεσὼν βοᾷ. Φοίν. 1154. *Παραβολή*.

13. Ἡ νεφέλη. — 1. νέφος (τὸ πάθος) οἰμωγῆς. Μήδ. 107. — 2. στυγνὸν δ' ὀφρύων νέφος (ἢ λύπη) αὐξάνεται. Ἰππ. 173. — 3. τοῖον Ἑλλάνων νέφος (τὸ πληῆθος) ἀμφὶ σε κρύπτει· δορὶ δὴ δορὶ πέρσαν. Ἐκ. 907—909. — 4. ἀμφὶ δὲ πτόλιν νέφος (τὸ πληῆθος) ἀσπίδων πυκνὸν φλέγει. Φοίν. 250—251. — 5. Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῇ (λυπηρόν). 1307. — 6. πότερ' ἐμαυτὸν ἢ πόλιν στένω θακρύσας, ἣν πέριξ ἔχει νέφος (ἢ ἀτυχία). 1310—1311. — 7. στεναγμῶν γάρ με περιβάλλει νέφος (ἢ λύπη). Ἡρ. Μ. 1140. — 8. ξυννέφουσαν ἔμματα (ἢ σύσπασις τῶν ὀφρύων). Ἡλ. 1078.

14. Αἱ νεφέλαι καὶ τὰ ἄστρα. Ἰ. Γ, XXIV, 26.

15. Ἡ νεφέλη καὶ ἡ θύελλα. πλαγκτὰ δ' ὥσεί τις νεφέλα πνευμάτων ὑπὸ δυσχίμων αἵτσω. Ἰκ. 961—962. *Παραβολή*.

16. Ἡ θύελλα. — 1. τί μέλλετε σκηπτοῦ (ἢ προσβολή) πίνοντος πολεμίων σῶσαι βίον. Πῆρ. 673—674. — 2. Ἰ. Γ, XXV, β, 26. — 3. θύελλα (ἢ ἀτυχία) σείει δῶμα. Ἡρ. Μ.

905. — 4. δόμων σῶν ὄλβος ὥς χειμάζεται (ἡ ἀτυχία). Ἰων.
966. — 5. φιλεῖ τὰ τοιάδε ληφθέντα φαύλως ἐς μέγαν χειμῶν'
(ἡ ἀτυχία) ἄγειν. Ἀποσπ. 781, 53—54.

17. Ὁ κεραυνός. Ἰ. Γ, XXV, β, 35.

18. Ἡ χιών. πυκνῇ δὲ νιφάδι (ἡ λιθοβολία) πάντοθεν
σποδούμενος. Ἀνδρ. 1129.

19. Ἡ ἄνοιξις. Ἰ. Γ, XXII, 3.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ.

Α) Ἡ συνεκδοχή.

I. Ὁ ἄνθρωπος.

1. Ἡ κόμη ἀντὶ τῆς κεφαλῆς. νοῦς οὐκ ἔνι ταῖς κόμαις
ὄμῶν. Ἰππ. 1121—1122.

2. Ὁ πρωκτός ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. πολλοῖς γ' ὑπολίσφους
πυγιδίοισιν ἐχαρίσω. Ἰππ. 1368.

3. Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἀντὶ τῆς θυγατρὸς. — 1 ἐκτρα-
φεῖς γε κόσθος ἔσται, Ἀχ. 782. — 2. τὸν θυγατέρος χοῖρον
ἀνδρός μοι τυχεῖν. Θεσμ. 289.

4. Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἀντὶ τῆς πόρνης. κόσθφ λεον-
τῇν ναυμαχεῖν ἐνημμένον. Βάτρ. 430.

II. Ἡ μαγειρικὴ, τὸ φαγητὸν καὶ τὸ ποτόν.

Ὁ κύκλος ἀντὶ τοῦ πλακοῦντος. κάμρ: πλακοῦντος τυρό-
νωτον δὸς κύκλον. Ἀχ. 1125.

III. Ἡ μυθολογία.

1. Τὸ στόμα ἀντὶ τῶν Μουσαῶν. οἰκείως Μουσῶν στόμαθ'
ἱγιοχήσας. Σφ. 1022.

2. Ἡ φάρυγξ ἀντὶ τοῦ Ἡρακλέους. ὦ μιὰρὰ φάρυγξ.¹
Βάτρ. 571.

3. Ὁ ποὺς ἀντὶ τοῦ Αἰακοῦ. ἐφ' ἃς ἐγὼ² δρομαῖον ὀρμήσω πόδα. Βάτρ. 478.

IV. Ὁ πολιτικὸς βίος.

1. Τὸ πρόσωπον ἀντὶ τοῦ λαοῦ. τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοᾷ καθήμενον. Ἰππ. 396.

2. Ἡ εἰς τὸ νόμισμα ἐγχαραχθεῖσα γλαυξ ἀντὶ τοῦ νομίσματος. γλαυκὲς ὑμᾶς οὐποτ' ἐκλείψουσι Λαυρεωτικά. Ὅρν. 1106.

V. Ὁ πόλεμος.

Ὁ κύκλος ἀντὶ τῆς ἀσπίδος. φέρε δεῦρο γοργόνωντον ἀσπίδος κύκλον. Ἀχ. 1124.

B) Ἡ μετωνυμία.

I. Ὁ ἄνθρωπος.

1. Τὸ σῶμα ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. βορέα σῶμα πελάζων. Ὅρν. 1399.

2. Τὸ ὑπόδημα ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. οὐκ ἔνι οὐδ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν αἰδῶς τῶν παλαιῶν ἐμβάδων. Σφ. 446—447.

3. Τὸ ὑπόδημα ἀντὶ τοῦ ποδός. οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ Περσικά. Λυσιστρ. 229.

4. Ἡ γαστήρ ἀντὶ τοῦ πόθου. ποτέχετ' ἐμὶν τὰν γαστέρα. Ἀχ. 733.

5. Τὸ γῆρας ἀντὶ τῆς φλυαρίας. θενῶν σου ἔκκυκλιῶ τὸ γῆρας. Λυσιστρ. 448.

¹ Δηλ. ὁ κάπηλος προσφωνεῖ τὸν Ἡρακλέα. — ² Δηλ. ὁ Αἰακός.

6. Ἡ λαβὴ τῆς ἀσπίδος ἀντὶ τοῦ Κλεωνόμου. τοῦτ' ἔδακε τὸν πόρπακα τὸν Κλεωνόμου. Ἰππ. 1372.

II. Ἡ μαγειρικὴ, τὸ φαγητὸν καὶ τὸ ποτόν.

Ὁ οἶνος ἀντὶ τῆς μέθης. πράγματ' αὐ δεῖ καὶ δίκας ἔχειν διὰ τὸν σὸν οἶνον. Σφ. 1392—1393.

III. Ὁ πολιτικὸς βίος.

1. Ἡ πόλις ἀντὶ τῶν πολιτῶν. ἡ πόλις γὰρ ὠχρῶσα καὶ φόβῳ καθημένῃ. Εἰρ. 642.

2. Ἡ κλεψύδρα ἀντὶ τῆς κρίσεως. ταῦτα πῶς εἰκότα, γέροντ' ἀπολέσαι, πολλὸν ἄνδρα, περὶ κλεψύδραν. Ἀχ. 692.

IV. Ὁ πόλεμος.

1. Ἡ ἀσπίς ἀντὶ τοῦ πολέμου. — 1. ἐκφυγὼν τὴν ἀσπίδα. Εἰρ. 336. — 2. δεινὰ γὰρ . . . λαλεῖν γυναῖκας οὔσας ἀσπίδος χαλκῆς πέρι. Λυσιστρ. 626—627.

2. Ὁ Ἄρης ἀντὶ τῆς φιλομαχίας. βλέπειν γὰρ ἄντικρος δόξεις μ' Ἄρη. Πλοῦτ. 328.

V. Ἡ γεωργία.

Τὸ θέρος ἀντὶ τῆς σπορᾶς. κατ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι, τάλ-
λότριον ἀμῶν θέρος. Ἰππ. 392.

VI. Ἡ φύσις.

α) Τὸ ὕδωρ.

Ὁ Ἀχελῷος ἀντὶ τοῦ ὕδατος. σὸν ἔργον, ὠχελῶε. Λυ-
σιστρ. 381.

β) Τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα.

Ἡ χελιδὼν ἀντὶ τῆς ἀνοίξεως, δεῖσθαι δ' ἔοικεν οὐκ ὀλίγων χελιδόνων. Ὅρν. 1417.

Γ) Οἱ τρόποι τῆς ἀναλογίας.

I. Ὁ ἄνθρωπος.

1. Ὁ ὀφθαλμός. — 1. ὄμμα (τὸ φῶς) γὰρ αἰθέρος ἀκάματον σελαγείται. Νεφ. 285. — 2. ὀφθαλμὸν (τὸ φῶς) οὐδεὶς τὸν σὸν (δὴλ. τοῦ λύχνου) ἐξείργει δόμων. Ἐκκλ. 11.

2. Ἡ παρθένος, ὁ τοκετός, ἡ ἔκθρεσις τοῦ παιδὸς καὶ ἡ ἐκπαίδευσις. παρθένος γὰρ ἔτ' ἢ κοῦκ ἐξῆν πῶ μοι τεκεῖν, ἐξέθηκα, παῖς δ' ἑτέρα τις λαβοῦς ἀνείλετο, ὑμεῖς δ' ἐξεθρέψατε γενναίως κἀκπαδεύσατε (διότι δέν μοι ἐπετρέπετο νὰ διδάξω κατωφθίαν, ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ τὴν κατωφθίαν μου ἐδίδαξεν). Νεφ. 530—532. Ἀλληγορία.

3. Ὁ ἐρεθισμὸς καὶ ἡ στιλπνὴ μετωπιαία ταινία. Ἰ. Γ, ΙΙΙ, 8.

4. Ὁ φόβος καὶ τὸ χέζειν. ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνὴν ὁ λάρκος ἐνετίλησεν (ὁ μολυσμός). Ἀχ. 350—351. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

5. Ὁ στεναγμός. ἦν δ' ἂν ἡ πόλις πλέα . . . στοᾶς στεναχούσης (ἡχούσης). Ἀχ. 545—548.

6. Ἡ παράλογος ἔρξις τῆς ἐργαστρωμένης γυναικὸς διὰ μερικὰ φαγητά. — 1. οὕτω κιττῶ (ἡ ἐπιθυμία) διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν. Σφ. 349. — 2. ἀλλ' οὐν ὑμεῖς γ' οἱ κιττῶντες (ἡ ἐπιθυμία) τῆς εἰρήνης σπᾶτ' ἀνδρείως. Εἰρ. 497—498.

7. Ἡ ἐξάμβλωσις. — 1. φροντίδ' ἐξήμβλωκας (ἡ φθορά). Νεφ. 137. — 2. εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοῦ ἐξημβλωμένον (ἡ φθορά). Νεφ. 139.

8. Ἡ δυστοκία. ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ (ἡ ἀτυχία). Βάτρ. 1423.

9. Ὁ θάνατος. — 1. ὀλίγου τ' ἀπέθανον (ἡ φθορά) ἄνθρακες Παρνήσιοι. Ἀχ. 348. — 2. τὸ τρυβλίον τὸ περυσινὸν τέθνηκέ (ἡ ῥῆξις) μοι. Βάτρ. 985—986.

10. Ὁ τοκετὸς καὶ ἡ τύχη. ὦ λαμπρὸν ὄμμα τοῦ τροχηλάτου λόχου . . . γονάς (ἡ ἀρχή) τε γὰρ σὰς καὶ τύχας (ἡ χοῆσις) δηλώσομεν. Ἐκκλ. 1—3. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

11. Ἡ μήτηρ. κίθαρὶν τε ματέρ' (τὸ ὄργανον) ὕμνων. Θεσμ. 124.

12. Ἡ βοή. τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν· αὐτὸ γὰρ βοᾷ (εἶναι φανερόν). Σφ. 921.

13. Ἡ ἐξέγερσις. Γοργόν' ἐξήγειρεν (ἔχασε) ἐκ τῆς Ἀσπίδος. Ἀχ. 1181.

14. Ἡ γρηγόρησις καὶ ἡ ζωή. τουτὶ τὸ πῦρ ἐγρήγορεν θεῶν ἕκατι καὶ ζῆ. Λυσιστρ. 306. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

15. Ὁ ἐρευγμός. ὥς θερμὸν ἢ μιανὰ (δηλ. ἡ ἐριώλη) τί μου κατήρυγεν (ἡ φαῦσις). Σφ. 1151.

16. Τὸ χέζειν. τῷφθαλμῷ μου προσετίλησεν (ἡ ῥίψις). Νεφ. 410—411.

17. Ἡ οὕρησις. ἅπαξ προσουρήσαντα (ἡ ἀπόπειρα) τῇ τραγωδίᾳ. Βάτρ. 95.

18. Ὁ φελλισμός. — 1. τί βάρβιτος λαλεῖ κροκωτῷ (ἡ σχέσις). Θεσμ. 137—138. — 2. οὐ λαλεῖς (δηλ. ὦ λύχνε) τοῖς πλησίον. Ἐκκλ. 16.

19. Ὁ γέλως. ὥστε σὲ . . . ὅπως' ἐστὶ φυτὰ προσγελάσεται λαβόντ' ἄσμενα. Εἰρ. 596—597.

20. Τὸ ὠργισμένον λάκτισμα. πίθος πληγείς ὑπ' ὀργῆς ἀντελάκτισεν πίθῳ. Εἰρ. 613.

21. Ὁ νεανίας. ὁ δ' ἄρτος ἀπὸ χοίνικος ἰδεῖν μάλα νεανίας (μέγας). Λυσιστρ. 1209.

22. Ὁ ὀμῆλιξ καὶ ὁ φίλος. ἀπολεῖς ἄρ' ὀμήλικα τόνδε φιλανθρακέα (λέγεται περὶ τοῦ καλαθίου, ὃ τι ὁ ἀνθρακεὺς πολλὰ ἔτη ἐχρησιμοποίησεν). Ἀχ. 336. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

23. Τὸ ἔριον καὶ τὸ φόρεμα ἀπὸ ἀκουρεύτου δέρματος. εἴ τινα πόλιν φράσειας ἡμῖν εὔερων, ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλινῆναι μαλθακὴν. Ὅρν. 121—122. Παράβολή.

24. Ἡ χλαῖνα καὶ τὸ φόρεμα ἀπὸ ἀκουρεύτου δέρματος. πῶς οὖν τις ἂν σώσει τοιαύτην πόλιν, ἢ μήτε χλαῖνα (καλὸς ἀνὴρ) μήτε σισύρα (κακὸς ἀνὴρ) συμφέρει; Βάτρ. 1458—1459. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

25. Ἡ περιζώσις. τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο (ἡ χοῖσις). Εἰρ. 687.

26. Ὁ πλοῦτος. ἔοικας, ὦ πρεσβῦτα, νεοπλούτῳ (ζυμουμένῳ) τρυγί. Σφ. 1309.

II. Ἡ οἰκία.

1. Ὁ θριγκός, (ἡ στρογγύλωσις τοῦ ἄρτου καὶ ἡ ἐκ κεχυμένου μετάλλου πλάσις). δς ἔτοιμος σοῦ τοῦ τε ποιητοῦ τοῦ καλλιεποῦς κατὰ τοῦ θριγκοῦ (ὁ γλουτός) ξυγγογγύλας (ἡ στρογγύλωσις) καὶ ξυστρέψας τρυτὶ τὸ πέος χοανεῦσαι (τὸ εἰσωθεῖν). Θεσμ. 59—62. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.

2. Ἡ ἀπόκλεισις τῆς θύρας. — 1. νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν (δὲν δύναμαι νὰ χέσω). Ἐκκλ. 361. — 2. μή με περιίδῃς διαρραγέντα μηδὲ βεβαλανωμένον (ὁ κλεισμένος προκτός). Ἐκκλ. 369—370.

3. Ἡ κρούσις τῆς θύρας. ὁ δ' ἤδη τὴν θύραν ἐπεῖχε κρούων ὁ κοπρεαῖος (χεσείω). Ἐκκλ. 316—317.

4. Ὁ τοὺς ὀδόντας τρίζων κύων. κᾶτ' ἐπειδὴ ἔγνωσαν ὁμᾶς αἱ πόλεις ὧν ἄρχετε ἡγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας (ὠργισμένους). Εἰρ. 619—620.

5. Ὁ δηκτικὸς λυσσαλέος κύων. τοῦ τοῦ τοῦ καπνοῦ . . . ὥσπερ κύων λυττώσα τῷφθαλμῷ δάκνει. Λυσιστρ. 295—298. *Παραβολή.*

6. Τὰ σπαράσσοντα κυνάρια. οὐδ' οἱ Μεγαρῆς δρῶσ' οὐδέν· ἔλκουσιν δ' ὅμως γλισχρότατα σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδια. Εἰρ. 481—482. *Παραβολή.*

7. Ὁ λυχνοῦχος. καὶ διαστίλβονθ' ὀρώμεν ὥσπερ ἐκ καινοῦ λυχνοῦχου πάντα τῆς ἐξωμίδος. Ἀποσπ. 8. *Παραβολή.*

8. Τὸ σύρειν ἐντὸς τὴν θρυαλλίδα. ὁ δ' ἥλιος τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως ξυνελκύσας (ἐχλιπών) οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν. Νεφ. 584—586.

9. Ὁ σπινθήρ. — 1. βάλλουσιν ὥσπερ φέψαλον. Σφ. 227. *Παραβολή.* — 2. ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλέλειπται φεψάλυξ (ὀλιγοστόν). Λυσιστρ. 107.

10. Ἡ ζωπύρῃσις. — 1. τὸν Πόλεμον ἐκζωπυρήσεται (ἢ ἔγερσις) ἔνδοθεν κεκραγότες. Εἰρ. 400. — 2. εἰ νῆ τὼ θεῶ με ζωπυρήσεις (ὁ ἐρεθισμός). Λυσιστρ. 682.

11. Τὸ ρίπίζειν. ρίπίζει (ὁ ἐρεθισμός) κερδῶν ιδίων ἐπιθυμῶν, Βάτρ. 360.

12. Τὸ ἀναμμα, ὁ σπινθήρ, τὸ ἀνάπτειν διὰ τοῦ φυσήματος καὶ ὁ καπνός. ἐξέφλεξε (ὁ ἐρεθισμός) τὴν πόλιν, ἐμβολῶν σπινθῆρα (ἢ αἰτία) μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος, κάξεψύσησεν (ἢ διέγερσις) τοσοῦτον πόλεμον ὥστε τῷ καπνῷ (τὸ κακόν) πάντα Ἑλληνας δακρῦσαι. Εἰρ. 608—611. *Σύμπλεγμα τεσσάρων μεταφορῶν.*

13. Ἡ ἀνημμένη δρῦς. σὺ δ' εὐθὺς ὥσπερ πρίνος ἐμπρησθεις βοᾷς. Βάτρ. 859. *Παραβολή.*

14. Οἱ ἐκ δρυὸς ἀνδρακες, ὁ σπινθήρ, ἡ ζωπύρῃσις καὶ ἡ ζωπυροῦσα ρίπις. Ἰ. Γ, III, 8.

15. Ὁ δαλός. οἷον αὐτὸ μέλας τις ὑμῖν θυμάλωψ (ἢ μανία) ἐπέζεσεν. Ἀχ. 321.

16. Ἡ ἀνδρακία. διὰ τοῦτ' οὐθ' ὅτι σοι τῆς ἀνδρακιάς (ὁ πλοῦτος) ἀπολαύει. Ἰππ. 780.

17. Τὸ σάρωθρον καὶ τὸ ἐκσαρώνειν ὁ Ζεὺς, τί ποτὲ βουλεύει ποιεῖν; κατὰθου τὸ κόρημα (ὁ πόλεμος)· μὴ ἁκόρει (ἢ ἐρήμωσις) τὴν Ἑλλάδα. Εἰρ. 58—59. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

18. Τὸ θέτειν τὰ ἱμάτια μετὰ μήλων εἰς τὰς κιβωτούς, ἵνα εὐοσμουῶσιν. τὰ νοήματα σώζουσθ' αὐτῶν, ἐσβάλλετε τ' ἐς τὰς κιβωτούς μετὰ τῶν μήλων (κρύπτετε εἰς τὰς φυλάς) καὶ ταῦτα ποιῆθ', ὑμῖν δι' ἔτους τῶν ἱματίων ὀξήσει δεξιότητος (θα ἔχητε ὀρθὸν φρόνημα). Σφ. 1055—1059. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

III. Ἡ μαγειρική, τὸ φαγητὸν καὶ τὸ ποτόν.

1. Ὁ μέγας ἀφορεὺς. πόθεν ἂν λάβοιμι ῥῆμα μυριάμφορον (μέγα); Εἰρ. 521.

2. Ἡ στρογγύλωσις τοῦ ἄρτου. — 1. Ἰ. Γ, XXXII, 3. — 2. Ἰ. Γ, II, 1.

3. Τὸ ἄριστόν, ἢ φύρασις καὶ οἱ ἰχθύες. πρὸς τοῦτοις ἀριστώσῃ (δηλ. τῇ πόλει) τὸν Πειραιᾶ προτέμαξεν (ἢ κτῆσις), ἀφελὼν τ' οὐδὲν τῶν ἀρχαίων ἰχθύος (κτῆματα) καινοὺς παρέθηκε. Ἰππ. 815—816. Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.

4. Τὸ εὐθηνὸν ἄριστον καὶ ἡ φύρασις. δὲ ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων (σμικρᾷ κομικῇ τέχνῃ τέρπων) ἀπέπεμψεν, ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάττων (διδάσκων) ἀστείοντάτας ἐπινοίας. Ἰππ. 538—539. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

5. Ἡ ψηλάφησις τῶν πωλησίμων ὄρωνων. τὰν ἅπερ πάλαι δεόμεθα καὶ βλιμαῖδομες (ἢ ἐπιθυμία). Λυσιστρ. 1163—1164.

6. Τὸ τέμνειν ὡμῶς εἰς τεμάχια. καλῶς γ' ἂν οὖν τι πρᾶγμα προσπεσόν σοι ὡμοσπάρακτον (ἢ κακὴ μεταχείρισις) παραλαβὼν μεταχειρίσαιο χρηστῶς. Ἰππ. 344—345.

7. Τὸ ποιεῖν χορδήν, ἢ γλύκανσις καὶ ἡ μαγειρική.

χόρδεν' (τάρασσε) ὁμοῦ τὰ πράγματα ἅπαντα, καὶ τὸν δῆμον
 ἀεὶ προσποιῶν ὑπογλυκαίνων (ἀπατῶν) ῥηματίοις μαγειρικοῖς
 (ἀπατηλοῖς). Ἰπτ. 214—215. *Σύμπλεγμα τριῶν μετα-*
φορῶν.

8. (Οἱ ἐκ ὄρου ἀνθρακες, ὁ σπινθήρ, ὁ ἐρεθισμός, ἡ
 ζωπύρρησις, ὁ οὖριος ἄνεμος, ἡ ζωपुरοῦσα ῥίπις), τὰ ἐπάνω
 εἰς τοὺς ἀνθρακας ψηνόμενα ἰχθύδια, ἡ ἐκ θαλασσίων ἰχθύων
 καλῶς ἡρτυμένη θασία ἄλλη, (ἡ στιλπνὴ μετωπιαία ταινία
 καὶ) ἡ φύρασις. οἷον ἐξ ἀνθρώπων πρηνῶν φέψαλος ἀνῆλατ',
 ἐρεθιζόμενος (ὁ ἐρεθισμός ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ζωπυρή-
 σεως) οὐρία (ὁ οὖριος ἄνεμος ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ζωпу-
 ρήσεως) ῥίπιδι, ἡνίκ' ἂν ἐπανθρακίδες ὥσι παρακείμεναι, οἱ
 δὲ θασίαν ἀνακυκῶσι λιπαράμπυκα (ἡ στιλπνὴ μετωπιαία
 ταινία ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς καλῆς παρασκευάσεως), οἱ δὲ
 μάττωσιν, οὕτω σοβαρὸν ἐλθέ μέλος εὐτονον ἀγροικότερον ὡς
 ἐμὲ λαβροῦσα τὸν δημότην. Ἀχ. 667—675. *Πολυχρωμικὸν*
σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ τριῶν μεταφορῶν.

9. Ἡ ἐκρίζωσις τοῦ καυλοῦ, ὁ καταβροχθισμός καὶ ὁ
 τεμαχισμός τοῦ κρέατος. τοὺς καυλοὺς (τὸ κύριον μέρος) τῶν
 εὐθυνῶν ἐκκαυλίζων (ὑπεκφεύγων) καταβροχθίζει (κλέπτει) κἄμ-
 φοῖν χεροῖν μυστιλάται (κλέπτει) τῶν δημοσίων. Ἰπτ. 824—827.
Σύμπλεγμα τεσσάρων μεταφορῶν.

10. Τὸ ἐκλεπίζειν τὸν βολβόν. τῶν κφδίων, ἃ ἔλαβαν
 αὐτοὶ ἐξαπατῶν, ἐκβολιδῶ (ἡ ἀφαίρεσις). Εἰρ. 1122—1123.

11. Ἡ ἄρτυσις. οἷπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν (ἔχαμον)
 Θεσμ. 162.

12. Ὁ παφλασμός, ἡ ζέσις, ἡ κατάσχεσις τῶν δαλῶν
 καὶ τὸ ἀπαφρίζειν. ἀνὴρ παφλάζει (ἡ ὀργή), παῦε παῦ', ὑπερ-
 ζέων (ἡ ὀργή) ὑφελκτέον τῶν δαλίων (ἡ πρᾶυνσις) ἀπαρυστέον
 (ἡ πρᾶυνσις) τε τῶν ἀπειλῶν ταυτηί. Ἰπτ. 919—922.
Σύμπλεγμα τεσσάρων μεταφορῶν.

13. Τὸ συγχυκᾶν καὶ ἡ φύρασις. καὶ μὴν ὀργῶ, νῆ τὸν
 Δία, καὶ προπεφύραται (ἡ προπαρασκευή) λόγος εἰς μοι, ὃν

διαμάττειν (τὸ λέγειν) οὐ κωλύει. Ὅρν. 462—463. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

14. Τὸ συγχυᾶν. — 1. οὐδ' ἂν μαλακὴν φυρασάμενος (ἢ ἤχῃσις) τὴν φωνήν. Νεφ. 979. — 2. ἔστιν κακὸν μου μέγα τι προπεφυραμένον (ἢ προπαρασκευή). Θεσμ. 75.

15. Ἡ ὀπτησις. ξυσταθεύσω (ὁ βασανισμός) τοῦτον. Λυσιστρ. 844.

16. Ἡ ὀπτησις καὶ ἡ στρέψις. σὸν ἔρχον ἤδη τοῦτον ὀπτᾶν (ὁ βασανισμός) καὶ στρέφειν (ὁ βασανισμός). Λυσιστρ. 839. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

17. Ἡ ἴσχνανσις, τὸ λευχὸν σεῦτλον (εἶδος φυτοῦ), ὁ χυλὸς καὶ ἡ μῖξις. Ἰσχνανα (ἢ πεζότης) μὲν πρῶτιστον αὐτὴν (ὀηλ. τὴν τέχνην) καὶ τὸ βάρος ἀφείλον ἐπυλλίοις καὶ περιπάτοις καὶ τευτλίοις λευκοῖς (ἢ μικρολογία), χυλὸν (τὸ στόλισμα) διδοὺς στωμυλμάτων, ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν· εἰτ' ἀνέτρεφον μονοφθιαίς, Κηφισοφῶντα μιγνύς (ἢ ἐμφάνισις)· εἰτ' οὐκ ἐλήρουν ὅ τι τύχοιμ', οὐδ' ἐμπεσῶν ἔφυρον. Βάτρ. 941—945. Σύμπλεγμα τεσσάρων μεταφορῶν.

18. Ὁ χυλὸς καὶ ἡ μῖξις. μῖξον δ' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας... φιλίας χυλῶ (τὸ αἰσθημα) καὶ ξυγγνώμῃ τινὶ πραοτέρᾳ κέρασον (τὸ δώρημα) τὸν νοῦν. Εἰρ. 996—999. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

19. Ἡ ρόφησις τοῦ ζωμοῦ. τὸν ζωμὸν αὐτῆς προπεσῶν ἐκλάφεται (ἢ φθορά). Εἰρ. 885.

20. Ἡ παρασκευάσις τοῦ εὐχύμου ζωμοῦ, τῆς λεγομένης καρύχης. ὅτι λέγειν οἷός τε κἀγὼ καὶ καρυκοποιεῖν (ἢ χολακεία). Ἰππ. 343.

21. Ἡ παρασκευάσις τοῦ χυλοῦ. Ἰ. Γ, XXXIII, ζ, 3.

22. Τὸ τρώγειν καὶ τὸ ὄξος. ἡδέως φάγοις (ἢ ἐπερᾶσις) ἂν ἐξ ὄξους (ἐξηγριωμένην) δίκην. Σφ. 1367. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

23. Τὸ τρώγειν. καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν (ἢ ἀκρόασις) ῥήματα; Ἀποσπ. 151.

24. Ὁ καταβροχθισμός, ἡ μὲ τὰς χειῖρας δοκιμασία τῆς ὠριμότητος τῶν σύκων, ἡ ὠριμότης καὶ ἡ ἀωρία. τὰ κοινὰ πρὶν λαχεῖν κατεσθίεις (ἡ κλοπή), κάποσυκάξεις (ἡ πείρασιν) πιέζων τοὺς ὑπευθύνους σκοπῶν ὅστις αὐτῶν ὥμός ἐστιν ἢ πέπων (ἔτοιμος) ἢ μὴ πέπων (μὴ ἔτοιμος). Ἰππ. 258—260. *Σύμπλεγμα* *τεσσάρων μεταφορῶν.*

25. Ἡ γλυκυφαγία. οἱ δὲ ξύμμαχοι ὥς ἡτθῇνται τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον ἐκ κηθαρίου λαγαριζόμενον καὶ τραγαλίζοντα (ἀπολαύοντα) τὸ μηδέν. Σφ. 673—674.

26. Ἡ ρόφησις. ἦν τις ἀστράτευτος ὢν ἐκροφῇ (ἡ κλοπή) τὸν μισθὸν ἡμῶν. Σφ. 1117—1118.

27. Ἡ ρόφησις ἐκ τρυβλίου. ἐγὼ γάρ φημί σοι παρέξειν, ὦ Δῆμε, μηδὲν δρῶντι μισθοῦ τρυβλίον ροφῆσαι (ἡ ἄφθονος ἀπόλαυσις). Ἰππ. 904—905.

28. Ὁ ἐμετός καὶ τὸ ἐμβάλλειν τὸν δάκτυλον εἰς τὸν λαϊμόν πρὸς σκοπὸν τοῦ ἐμετοῦ. ἔπειτ' ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμεῖν (ἡ ἐπιστροφή) ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου, κημὸν καταμηλῶν (ἡ χρῆσις). Ἰππ. 1147—1150. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

29. Ἡ πόσις τοῦ γάλακτος. πλήν κωλαγρέτου γάλα πίνειν (ἡ λῆψις τῶν χρημάτων). Σφ. 724.

30. Ὁ ἐκκοκχισμός. — 1. λήτεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας (ἡ ἐρήμωσις). Εἰρ. 63. — 2. εἰ μὴ σιωπήσει, θενῶν σου' κκοκκιῶ (ἡ ἐκβολή) τὸ γῆρας. Λυσιστρ. 364. — 3. ἐκκοκκιῶ (θὰ ἐξέλξω) σου τὰς στενοκωκύτους τρίχας. Λυσιστρ. 448.

31. Ἡ συγκέρασις τοῦ οἴνου. οὔτω πολυφόρφ ξυγκέραμαι (ὁ συνδυασμός) δαίμονι. Πλοῦτ. 853.

32. Ἡ πόσις τοῦ ἀνθοσμίου οἴνου. πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν (κακὰ πράγματα λέγεις). Βάτρ. 1150. *Ἀλληγορία.*

33. Ἡ πόσις τοῦ ὀξίνου οἴνου. θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες (παρωργισμένοι). Σφ. 1082.

IV. Αἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων ἐν γένει.

1. Τὸ ἀπουάσσειν. τὴν ὀργὴν ἀπομορχθεῖς (ἢ παῦσις). Σφ. 560.

2. Ἡ προδοσία. τόδε τὸ λαρκίδιον οὐ προδώσω (θὰ ἐγκαταλείψω) ποτέ. Ἀχ. 340.

3. Ὁ φόνος. ἀποκτενῶ (θὰ διατрупήσω, δηλ. τὸ καλᾶθιον). Ἀχ. 335.

4. Ἡ ἀποδημία. ὁ νοῦς δέ σου παρὼν ἀποδημεῖ (ἀπέχει). Ἰππ. 1119—1120.

5. Ἡ δεξιώσεις. χώραν τε πᾶσαν Κέκροπος, ἧ μ' ἐδέξατο. Πλοῦτ. 773.

6. Τὸ βαλανεύειν. ἀλλ' εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ ἄμαυτῳ βαλανεύσω (ἢ ὑπηροεσία). Εἰρ. 1103.

7. Ἡ ἄλκιψις. γυμναστικῶς ὕγρὸν χύτλασον (κατακλίθει) σεαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν. Σφ. 1212—1213.

8. Ἡ ὄρουξις τοῦ φρέατος. πάλαι γέ μ' ἐφφρεωρύχει (ἐκέντει). Λυσιστρ. 1033.

V. Ἡ μυθολογία.

1. Αἱ Βάχχαι. ταῖ δὲ κόμαι σείονθ' ἅπερ Βακχᾶν. Λυσιστρ. 1312. Παραβολή.

2. Ὁ Τιθωνός. ἄνδρα Τιθωνὸν (γῆρα ἐφθαρμένον) σπαράττων καὶ ταραττων καὶ κωκῶν. Ἀχ. 688.

VI. Ἡ ἱερουργία.

1. Ὁ ἱερεὺς. λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ (διδάσκαλος). Νεφ. 359.

2. Ὁ ἐταῖρος τοῦ θιάσου. ξυνθιαστῶτα (ἐταῖροι) τοῦ ληρεῖν. Πλοῦτ. 508.

3. Ὁ κρωγμός τῶν κατὰ μαντευόντων πτηνῶν. τοῦτο μὲν, ὦ γραῦ, στυγὴ κρωξιάς (εἶπες). Λυσιστρ. 506.

VII. Ἡ ποίησις.

Ἡ τὸν βόστρυχον τοῦ ἀδελφοῦ του ἀναγνωρίζουσα Ἠλέκτρα ἐν τῇ τραγωδίᾳ. νῦν οὖν Ἠλέκτραν κατ' ἐκείνην ἥδ' ἢ κωμωδία ζητοῦσ' ἦλθ', ἣν ποῦ 'πιτύχῃ θεαταῖς οὕτω τοφοῖς' γνώσεται γὰρ, ἣν περ ἴδῃ, τὰ δελφοῦ τὸν βόστρυχον. Νεφ. 534—536. Παραβολή.

VIII. Τὸ θέατρον.

1. Ὁ χορός. μὲν ἐξέκοψε τοὺς χοροὺς (τοὺς ὁδόντας) τοὺς προσθίους. Βάτρ. 547—548.

2. Ὁ δευτεραγωνιστῶν. ὅταν ἤδη 'γὼ διαπραξάμενος παραδῶ σοι δευτεριάζειν (ἢ μετέπειτα ἀπόλαυσις). Ἐκκλ. 634.

IX. Τὸ ἄσμα.

Τὸ ἄδειν μετὰ τινος. χαῦτη ξυνάδει (ὁμοιάζει) γὰτέρᾳ ταύτῃ νόσος. Λυσιστρ. 1088.

X. Ἡ μουσική.

1. Ἡ χροῦσις τῶν χορδῶν τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου. οὐ μὲν οὐ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας, τὸν τῶν πτωχῶν δ' ὑπεκρούσας (εἰπεας). Πλωτ. 548.

2. Ἡ κακὴ κιθάρισις. ὅπως μὴδὲν παραχορδισεῖς (ἢ ἀποπλάνησις) ὧν δεῖ σ' ἀποδείξαι. Ἐκκλ. 295—296.

3. Ὁ στροφεὺς τῆς λύρας. χίμαιραι αὐτῷ τότε τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ' (ἢ σφοδρότης) ἀνείμειν. Σφ. 574.

4. Ἡ συμφωνία τῶν αὐλῶν καὶ ὁ Ὀλύμπου νόμος. δεῦρο δὴ πρόσελθ', ἵνα ξυναυλίαν (ὁμοῦ) κλαύσωμεν Ὀλύμπου νόμον (θρογῳδίαν). Ἰππ. 8—9. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

5. Ἡ διαφθορά τῶν αἰλῶν. οἵτινες γέροντας ἄνδρας...

ἔατε καταγελάσθαι . . . κωφούς καὶ παρεξηγημένους (ἐξηγησθένισμένους). Ἀχ. 679—681.

XI. Ὁ χορός.

Ὁ χορὸς τραγικός, ἡ λεγομένη ἐμμελεια. ἀπολῶ γὰρ αὐτὸν ἐμμελείᾳ (ἡ τύφει) κονδύλου. Σφ. 1503.

XII. Οἱ ἀγῶνες.

1. Τὰ Ἰσθμια καὶ ἡ σκηνή. εἰς Ἰσθμια (εἰς συγχοίμην) σκηνήν (τὸ γυναιχεῖον αἰδοῖον) ἑμαυτοῦ τῷ πέει καταλαμβάνω. Εἰρ. 879. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

2. Ἡ ἀφετηρία τοῦ σταδίου. — 1 ἄφες ἀπὸ βαλβίδων (ὁ τόπος) ἐμέ. Ἰππ. 1150. — 2. ἀπὸ βαλβίδων (ἐξ ἀρχῆς) περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω τῆς ἡμετέρας. Σφ. 548—549.

3. Τὸ κατὰ μήκος τοῦ ἀφετηρίου τοῦ σταδίου τεντωμένον σχοινίον. γυναῖκες ἅπερ ἀπὸ μιᾶς ὑσπλαγίδος (ἡ ὁμοφωνία) ἀπήλασαν τοὺς ἄνδρας. Λυσιστρ. 1000—1001. Παραβολή.

4. Ἡ τὸ τέλος τοῦ σταδίου σημαίνουσα γραμμή. πρόβαινε νῦν, ὦ θυμέ· γραμμὴ (ὁ καιρὸς) δ' αὐτή. Ἀχ. 483.

5. Ὁ τοὺς γομφίους τρίζων παλαιστής (καὶ ἡ πλοκή τῶν παχέων σχοινίων τῶν φορητῶν πλοίων). οἷον δὲ κύψας ὁ κατάρατος ἐσθίει, ὥσπερ παλαιστής, παραβαλὼν τοὺς γομφίους, καὶ ταῦτα τὴν κεφαλὴν τε καὶ τὴν χεῖρὲ πῶς ὥδι περιάγων, ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία τὰ παχέα συμβάλλοντες ἐς τὰς ὀκτάδας. Εἰρ. 33—37. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο παραβολῶν

6. Ὁ τὸν ἀντίπαλον προσβάλλον, στρέφων καὶ περιπλέκων παλαιστής. ἀλλ' ἔπιθι καὶ στρόβει, . . . νῦν γὰρ ἔχεται μέσος (πρόσβαλε τὸν σχεδὸν νενικημένον). Ἰππ. 386—387. Ἀλληγορία.

7. Τὸ παρέχειν λαβήν. λαβήν (εὐκαιρίαν) γὰρ ἐνδεδωκας. Ἰππ. 847.

8. Τὸ παρέχειν λαβήν, τὸ καταρρίπτειν καὶ ὁ μεγάλας πλευράς ἔχων ἀντίπαλος. καὶ μὴ μεθῆς τὸν ἄνδρ', ἐπειδὴ σοι λαβήν (εὐκαιρίαν) δέδωκεν· κατεργάσει (ἢ νίκη) γὰρ ῥαδίως, πλευράς (ἢ εὐφράδεια) ἔχων τοιαύτας. Ἰππ. 841—842. Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.

9. Τὸ περιπλέκειν τὸν ἀντίπαλον. εὐθύς γὰρ σε μέσον ἔχω λαβών (ἔχω) ἄφυκτον. Νεφ. 1047.

10. Ἡ ὑποσκέλισις, ἢ διαστροφή τοῦ ὄϊου καὶ τὸ πατεῖν εἰς τὴν κοιλίαν. κἂν τιν' αὐτῶν γνῶς ἀπράγμον' ὄντα καὶ κεχηγνότα, καταγαγὼν ἐκ χερρονήσου διαλαβὼν ἡγκόρισας (ἢ κατηγορία) εἰτ' ἀποστρέψας τὸν ὦμον (ἢ κατηγορία) αὐτὸν ἐνεκολήθασας (ἢ καταδίχη). Ἰππ. 261—263. Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.

11. Τὸ τύπτειν εἰς τὴν γαστέρα, ἢ προσβολή, ὁ κείμενος ἀθλητής, τὸ παρέχειν λαβήν καὶ τὸ καταπατεῖν. ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων' ἔπαις' ἐς τὴν γαστέρα (ἢ προσβολή), κ'ὐκ ἐτόλμησ' αὐθις ἐπεμπιδῆσ' (ἢ προσβολή) αὐτῷ κειμένῳ (τεθνηκότι). Οὗτοι δ', ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λαβήν (εὐκαιρίαν) Ὑπέρβουλος, τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ' (ὁ χλευασμός) ἀεὶ καὶ τὴν μητέρα. Νεφ. 549—552. Σύμπλεγμα πέντε μεταφορῶν.

12. Τὸ πίπτειν καὶ τὸ κεῖσθαι. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσὼν γε κείσομαι (δὲν εἶμαι νενικημένος). Νεφ. 126. Ἀλληγορία.

13. Ὁ πυραμοῦς ἄρτος, ὅστις ἐδίδετο ὡς βραβεῖον ἐκείνῳ, ὅστις ἦτο ἄγρυπνος κατὰ τὴν παννουχίδα. — 1. ἦν δ' ἀναιδεία παρέλθῃ σ', ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς (τὸ βραβεῖον). Ἰππ. 277. — 2. τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς (τὸ βραβεῖον). Θεσμ. 94.

14. Τὸ σιτεύειν τοὺς πετεινοὺς μὲ σκόρδον, ἵνα γείνωσι μαχιμώτεροι. — 1. οὐ μὴ πρόσσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις (παρωργισμένοις). Ἀχ. 166. — 2. οἱ Μεγαρήs ὀδύναις πεφυ-

σιγγωμένοι (παρωργισμένοι). Ἀχ. 526. — 3. φάσκων φιλεῖν μ' ἐσχορόδισας (παρώργισας). Ἰππ. 946.

15. Ἡ δῆξις καὶ τὸ καταφαγεῖν τὸν λόφον καὶ τὸ χαρχάλε τοῦ πετεινοῦ. μέμνησό νυν δάκνειν (ἢ προσβολή), διαβάλλειν, τοὺς λόφους κατεσθίειν (ἢ προσβολή), χῶπως τὰ κάλλαι' ἀποφαγὼν (ἢ προσβολή) ἥξεις πάλιν. Ἰππ. 495—497. Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.

16. Τὸ ὀπίσθιος μέγας ὄνυξ τοῦ πετεινοῦ. ἦν τις τῷ πατρὶ προσδραμῶν εἶπη πατάξας, αἶρε πλήκτρον (ἢ ἄμυνα), εἰ μαχεῖ. Ὅρν. 758—759.

XIII. Ἡ ἀνδριαντοποιία.

Ἡ ἐκ κεχυμένου μετάλλου πλάσις. — 1. Ἰ. Γ, XXXII, 3. — 2. Ἰ. Γ, II, 1.

XIV. Ἡ ζωγραφική.

Τὸ ἀλουργὸν χρῶμα. περιαλουργὸς (ἐφθαρμένος) τοῖς κακοῖς. Ἀχ. 856.

XV. Ἡ κηροπλαστική.

Ἡ ἐκ κεχυμένου κηροῦ πλάσις. Ἰ. Γ, XXXII, 3.

XVI. Ἡ σιδηρουργική.

1. Ἡ διὰ τοῦ φουσητηρίου ζωπύρῃσις καὶ τὸ χαλκεύειν. καὶ ταῦτ' ἐφ' οἷσιν ἐστι συμφυσώμενα (ἢ διαπραγματεύσεις) ἐγῴδ'. ἐπὶ γὰρ τοῖς δεδεμένοις χαλκεύεται (διαπραγματεύονται). Ἰππ. 468—469. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

2. Ἡ σφυρηλάτησις. καὶ ξυγκροτοῦσιν (συνεργάζονται) ἄνδρες αὐτ' ἐκείθεν αὐ. Ἰππ. 471.

XVII. Ἡ ξυλουργική.

1. Τὸ πριονίδιον. παραπρίσματ' (λεπτότητες) ἐπῶν. Βάτρ. 881.

2. Ἡ συγχόλλησις. Ἰ. Γ, XX, 3.

3. Τὸ τεκτονεῦειν, ἡ πάσσαλοκοπία καὶ ἡ συγχόλλησις. ταυτὶ μὰ τὴν Δήμητρά μ' οὐκ ἐλάνθανεν τεκταινόμενα (παρασκευή) τὰ πράγματ', ἀλλ' ἡπιστάμην γυμνούμεν' (μηχανορραφούμενα) αὐτὰ πάντα καὶ κολλώμενα (μηχανορραφούμενα). Ἰππ. 461—463. Σύμπλεγμα τριῶν μεταφορῶν.

4. Ἡ κάμψις τοῦ σώτρου τοῦ τροχοῦ, ἡ τόρνευσις καὶ ἡ συγχόλλησις, Ἰ. Γ, XXXII, 3.

XVIII. Ἡ ὑφαντουργία.

1. Τὸ τυλίζειν τὴν κλωστήν. εἴμ' ἐπὶ τὸν Κλέων', ὅς αὐτοῦ τήμερον ἐκπηνιεύται (ἡ ἀφαίρεσις) ταῦτα. Βάτρ. 577—578.

2. Ἡ ὕφανσις. ἀλλὰ ταῦθ' ὕφηναν (ἐμμηχανορράφησαν) ἡμῖν, ἄνδρες, ἐπὶ τυραννίδι. Λυσιστρ. 630.

3. Τὸ προφορεῖσθαι τὸν στήμονα. ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένῳ (δεῦρο κάχεϊτε τρέχοντες). Ὅρν. 4.

XIX. Ἡ ἱματουργία.

Ἡ συρραφή. οἶδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ὅθεν πάλοι κατ-
τύεται (ἐξεγεύρεται). Ἰππ. 314.

XX. Ἡ ἱατρική.

1. Ἡ ἄλειψις. ὑπάλειψον (ἡ παροχή) εἰρήνην τῷ φθαλμῷ ταχύ. Ἀχ. 1029.

2. Ἡ ἐξ ἐρίου στάξις τοῦ ἐλαίου. οὐκ ἀπολαύεις πλήν

τοῦθ' ὃ φέρεις ἀκαρῇ, καὶ τοῦτ' ἐρίῳ σοι ἐνστάζουσιν κατὰ μικρὸν ἀεὶ, τοῦ ζῆν ἔνεχ', ὥσπερ ἔλαιον. Σφ. 701—702. *Παραβολή.*

3. Ὁ πυρετὸς μετὰ ῥίγους, ὁ πυρετός, ἡ ἀρχὴν, ὁ πνιγμός, ἡ κατάκλισις τοῦ ἀρρώστου ἐν τῷ ναφῷ τοῦ θεοῦ (καὶ ἡ συγκόλλησις). φησὶν τε μετ' αὐτοῦ τοῖς ἡπιάλοις (τὰ κακά) ἐπιχειρῆσαι πέρυτιν καὶ τοῖς πυρετοῖσιν (τὰ κακά), οἳ τοὺς πατέρας τ' ἡγῶν (ὁ ἐρεθισμός) νύκτωρ καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον (ἡ βάσανος), κατακλινόμενοί (ὁ ἐρεθισμός) τ' ἐπὶ ταῖς κοίταις ἐπὶ τοῖσιν ἀπράγμοσιν ὁμῶν ἀνθρωπισίας καὶ προσκλήσεις καὶ μαρτυρίας ξυνεκόλλων (ἐμψυχορράφουν), ὥστ' ἀναπηδᾶν δειμαίνοντας πολλοὺς ὡς τὸν πολέμαρχον. Σφ. 1037—1042. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα ἐξ μεταφορᾶν.*

XXI. Ὁ πολιτικὸς βίος.

1. Ἡ προστασία. ἥπερ μόνῃ (δηλ. ἀναίδεια) προστατεῖ (τὸ κύριον πρᾶγμα) ῥητόρων. Ἰππ. 323.

2. Ὁ δήμαρχος. δάκνει με δήμαρχός (ὁ χορέος) τις ἐκ τῶν στρωμάτων. Νεφ. 37.

3. Ὁ δημότης. ὁ λάρκος δημότης (ἡ ἰδιοκτησία) ὅδ' ἔστ' ἐμός. Ἀχ. 333.

4. Τὰ ψηφίσματα. μὴ πατεῖν τὰ τοῖν θεοῖν ψηφίσματα (οἱ νόμοι). Σφ. 377—378.

5. Τὸ ἐκτύπωμα τοῦ νομίσματος. ἴδιοί τινές σου, κόμμα καινόν (οἱ νέοι θεοί). Βάτρ, 890.

6. Τὸ κίβδηλον νόμισμα. ἔσικε δ' εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος (καχὸς ἄνθρωπος). Πλουτ. 862.

7. Ἡ ἐκδίκασις. τὰς ἐντὸς εἵκοσιν γὰρ ἐκδικάζομεν (ἡ καταπίεσις). Ἐκκλ. 984.

XXII. Ὁ πόλεμος.

1. Ὁ πόλεμος. ἄδρὸς ὁ πόλεμος (ὁ ἀγὼν) ἔρχεται. Βάτρ. 1099.

2. Ἡ ἐπιστρατεία. ὁ βορέας ὁ μέγας ἐπεστρατεύσατο (ἐπέπεσεν). Σφ. 1124.

3. Ἡ ἀρωγή. ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες οὐκ ἀρήξετε. Πλοῦτ. 477.

4. Ὁ ἐπιστρατεύων Μῆδος. κάμοι γὰρ ἀρτίως ἐπεστρατεύσατο Μῆδός τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυστακτῆς ὕπνος. Σφ. 11—12. Παραβολή.

5. Ἡ στρατιωτικὴ ἱκανότης. ἐστρατευμένοι (ῥασημένοι) γάρ εἰσι. Βάτρ. 1113.

6. Ὁ ἐλαφρῶς ὠπλισμένος στρατιώτης καὶ ἡ στρατεία. οἶμοι κακοδαίμων, φίλος αὖ στρατεύσομαι (ἐξυρτισμένῳ γενεῖῳ θὰ ἔλθω εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν γυναικῶν). Θεσμ. 232. Ἀλληγορία.

7. Τὸ ὄπλον. εὖοπλος (τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός) γὰρ εἶ. Ἀχ. 592.

8. Ἡ ῥίψις τοῦ δόρατος. — 1. διακοσίαισι βουτὶν ὑπερηκόντισα (ἢ ἐκνίκησις). Σφ. 659. — 2. ὑπερακοντίζεις (ἢ ἐκνίκησις) σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς. Ὅρν. 363. — 3. ἵν' οἱ θεοὶ τοὺς Γηγενεῖς ἀλαζονεύόμενοι καθυπερηκόντισαν (ἐξενίκησαν). Ὅρν. 824—825. — 4. κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν (ἐξενίκησεν). Πλοῦτ. 666.

9. Ἡ τόξευσις. νομιζὼν ἐκτετοξεῦσθαι (ἢ τελείωσις) βίον Πλοῦτ. 34.

10. Τὸ κατατοξεύειν. ῥηματίοισιν καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις κατατοξέσω (ἢ ἐκνίκησις). Νεφ. 943—944.

11. Ἡ οἰκοδόμησις πύργου. ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν ἀπύργωσ' οἰκοδομήσας (ἢ μεγαλοπρεπῆς ποίησις) ἔπessin μεγάλους. Σφ. 749—750.

12. Τὸ βέλος καὶ ὁ θώραξ. τάδε κέκτημαι πρόδλημα

κακῶν, σκευὴν βελέων (ὁ κίνδυνος) ἄλεωρήν (ἡ σκέπη). Σφ. 615.
Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

13. Ὁ χριός. οὐκουν ἄν . . . ἐς τὴν θύραν κριηδὸν ἐμπέ-
 σσινεν. Λυσιστρ. 307—309. *Παραβολή.*

14. Ἡ ναυμαχία. — 1. κακοῖς τοσοῦτοις ναυμαχεῖν (ἡ
 πάλη) ὁσημέραι. Σφ. 478. — 2. κύσθῳ λεοντὴν ναυμαχεῖν
 (ἡ συγκοίμησις) ἐνημμένον. Βάτρ. 430.

15. Ὁ μετεωρισμὸς τῶν δελφίνων καὶ ἡ προσόρμις τοῦ
 λέμβου. καὶ πρὶν ἐκείνῳ προΐκείσθαι σου, πρότερον σὺ τοὺς
 δελφίνας μετεωρίζου καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου (σὺ τοῦτον
 πρότερον πρόσβαλε). Ἰππ. 761—762. *Ἀλληγορία.*

16. Ἡ ἰδρυσίς τοῦ τροπαίου. μόνος γὰρ ὁ θεὸς οὗτος
 οἶδ' ὅτι τροπαῖον ἄν στήσαιο (ἡ φυγάδευσις) τῶν ταύτης τρό-
 πων. Πλούτ. 452—453.

17. Ἡ στεφάνωσις τοῦ νικητοῦ. ὡ πολλοῖς τοὺς πρεσβυ-
 τέρους ἤθεσι χρηστοῖς στεφανώσας (ἡ κόσμησις.) Νεφ. 957.

XXIII. Ἡ θήρα.

1. Ὁ κυνηγέτης. Θηρατὰ (ὁ ἐρευνητής) λόγων φιλομού-
 σων. Νεφ. 358.

2. Ὁ τιθασευτὴς τοῦ κυνός, ἡ παρότρυνσις τοῦ κυνός
 καὶ τὸ ἐπιπηδᾶν. ἵνα γινώσκῃς τὸν τιθασευτὴν (ὁ φοροεὺς)
 κᾶθ' ὅταν οὗτός γ' ἐπισίῃ (ὁ ἐρεθισμός), ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν
 τιν' ἐπιρρύξας (ὁ ἐρεθισμός) ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς (ἡ προ-
 σβολή). Σφ. 704—705. *Σύμπλεγμα τεσσάρων μετα-
 φορῶν.*

3. Ἡ ὄσφρανσις. — 1. οἱ δ' ὠσφροντο (ἔβλεψαν) πρε-
 σβυταί τινες. Ἀχ. 179. — 2. ἤδη γὰρ ἔζειν ταδί πλειόνων
 καὶ μειζόνωνπραγμάτων μοι δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὀσφραίνομαι
 (παρατηρῶ) τῆς Ἰππίου τυραννίδος. Λυσιστρ. 616—619.

4. Ἡ ἵχνευσις. — 1. κατὰ σοῦ τὴν ψῆφον ἵχνεύων (ἡ ζήτησις).
 Ἰππ. 808. — 2. εἰά νυν ἵχνευε (ἡ ζήτησις). Θεσμ. 663.

5. Τὸ κυρτὸν ξύλον τῆς παγίδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι τὸ δόλωμα. σκανδάληθρ' (ἢ ἐπιβουλῇ) ἱστὰς ἐπὼν. Ἀχ. 687.

6. Ἡ παρατήρησις τοῦ δικτύου, μήπως ἐλήφθη τι. ἐγὼ δ' ἔστηκα λινοπτόμενος (ῥυσυχος). Εἰρ. 1178.

7. Ἡ σύλληψις διὰ κυνηγεσίας. ἀ δ' οὐ κακῆμεθα, μίμησις ἤδη ταῦτα συνθηρεύεται (ἢ ἐπίτευξις). Θεσμ. 155—156.

XXIV. Ἡ ἀλιευτική.

1. Ἡ ἀνάσπασις τοῦ ἰχθύος διὰ τῆς καλάμης. — 1. ζητήτόν μ' ἐσκαλαμάσθαι (ὁ ἀποσυρμός). Σφ. 381. — 2. τῇ γλώττῃ τὸ τριώβολον ἐκκαλαμάται (ἐξέλκει). Σφ. 609.

2. Ὁ ἀλιεύς, ὅστις τοὺς θύννους ἀπὸ πετρῶν παρατηρεῖ. κατὰ τῶν πετρῶν ἄνωθεν τοὺς φόρους θυννοσκοπῶν. Ἰππ. 313. Παραβολή.

3. Τὸ τρυπᾶν τὸν θύννον διὰ τοῦ χάμακος. εἶτα δ' εἰπόμεθα θυννάζοντες (τρυπῶντες) ἐς τοὺς θυλάκους. Σφ. 1087.

XXV. Ἡ ἵπποτροφία καὶ ἡ ἵπποδρομία.

1. Οἱ πῶλοι. ᾧ δὲ πῶλοι ταὶ κόραι πᾶρ τὸν Εὐρώταν ἀμπάλλοντι πυκνὰ ποδοῖν. Λυσιστρ. 1308—1310. Παραβολή.

2. Τὸ κελητίζειν. — 1. ὅτε κελητίζει (ἢ συγχοίμῃσις) κέλευρον. Σφ. 501. — 2. οὐκοῦν κελητίζεις (ἢ συγχοίμῃσις), ὅταν Φαίδραν ποιῇς. Θεσμ. 153.

3. Ἡ ταχεῖα κίνησις τῶν ἵππων (καὶ ἡ στίλβη). ἀλλὰ τις ὥκειά Μουσάων φάτις οἷάπερ ἵππων ἀμρυγὰ (ἢ στίλβη ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς ταχείας κινήσεως). Ὅρν. 924—925. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς μεταφορᾶς.

4. Ὁ ἡνίοχος. αἰγίδος ἡνίοχος (ἢ δέσποινα), πολιούχος Ἀθάνα. Νεφ. 602.

5. Αἱ ἡνίαι. — 1. ὡς ἐγὼ . . . τούτῳ παραδώσω τῆς

Πυκνὸς τὰς ἡνίας (φροντίδα). Ἰππ. 1107—1109. — 2. μὴ παραλαβοῦσαι τῆς πόλεως τὰς ἡνίας (ἢ κυβέρονησις). Ἑκκλ. 466.

6. Ἡ ἡνιοχία. οἰκείως Μουσῶν στόμαθ' ἡνιοχῆσας (κυβερνήσας). Σφ. 1022.

7. Ἡ σεῖσις τοῦ χαλινοῦ. γλῶσσ' ἀνελικοσμένη φθονεροῦς κινουσα χαλινούς (ὁ φθόνος). Βάτρ. 827.

8. Ἡ παρελάσις καὶ ἡ σύντριψις τοῦ ἄρματος. παρελάωνων (νικῶν) τοὺς ἀντιπάλους τὴν ἐπίνοιαν ξυνέτριψεν (ἔχασεν). Σφ. 1050. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

9. Ἡ κυλίστρα, δηλ. ὁ τόπος, ὅπου οἱ ἀθληταὶ καὶ οἱ ἵπποι κυλίνονται. συσκειδᾶν πολλὰς ἀλινδήθρας (μωρίας) ἐπῶν. Βάτρ. 904.

XXVI. Ἡ κτηνοτροφία.

1. Ἡ βόσκησις. — 1. οὐ γὰρ ἀξίως . . . γηροβοσκούμεθ' (ἢ τροφή) ὅφ' ὕμῶν. Ἀχ. 677—678. — 2. ἐν τὰγορᾷ γὰρ κρινόμενος ἐβοσκόμην (ἢ τροφή). Ἰππ. 1258. — 3. αὐταὶ βόσκουσι (τρέφουσι) σοφιστάς. Νεφ. 331. — 4. οὐδὲν δρῶντας βόσκουσ' (τρέφουσιν) ἀργούς. Νεφ. 334. — 5. τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς (τιμᾷς) Σαθάξιον. Σφ. 10. — 6. τούτων εἴκοσιν ἄνδρας βόσκειν (ἢ τροφή) εἴ τις προσέταξεν ἐκάστη. Σφ. 708. — 7. ἐγὼ σ' ἀπέκληρον αἰεὶ, βόσκειν (ἢ τροφή) ἐθέλων. Σφ. 719—720. — 8. κάτω κάρα ρίψας με βουκολήσεται (ἢ τιμῇ). Εἰρ. 153. — 9. πορνοβοσκοῦσ' (μαστροπεύουσιν) ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί. Εἰρ. 849. — 10. πάνυ τοίνυν χρὴ ρύγχος βόσκειν (ἢ τροφή) σε τὸ λοιπόν. Ὅρν. 479. — 11. τίς ἂν ποτ' ἤλπισ' . . . γυναῖκας, ἃς ἐβόσκειμεν (ἢ τροφή) κατ' οἶκον . . . κατὰ μὲν ἄγιον ἔχειν βρέτας. Λυσιστρ. 259—262. — 12. βόσκει (τρέφει) δ' οἰκέτας. Λυσιστρ. 1204. — 13. ἐμοὶ γὰρ ἀνὴρ ἀπέθανεν . . . παιδάρια πέντε καταλιπὼν, ἀγὼ μόλις στεφανηπλοκοῦσ' ἐβοσκον (ἢ τροφή) . . . τέως μὲν οὖν ἄλλ' ἡμικάκως ἐβοσκόμην (ἢ ζωή). Θεσμ. 446—449. — 14. βουκολεῖν

(ἡ ἐπιμέλεια) ἐθέλει τὸν δῆμιον. Ἑκκλ. 81. — 15. βοσκήσομεν (ἡ τροφή) ὕμᾱς. Ἑκκλ. 599.

2. Ὁ χορτος. αἰθῆρ, ἐμὸν βόσκημα (ἡ τροφή). Βάτρ. 892.

3. Ὁ πιασμένος βοῦς. λέγειν ζητῶ τι πάλαι μέγα καὶ λαρινὸν (μεγαλοπρεπές) ἔπος τι. Ὅρν. 465.

4. Ἡ δάμαλις, εἰς τὴν ὁποίαν θέν ἐπλησίασεν ἀκόρη ταῦρος. οἴκοι δ' ἀταυρώτη (ἀγνή) διάξω τὸν βίον. Λυσιστρ. 217.

5. Τὸ οὐθαρ. ὦ πόλι φίλη Κέκροπος, . . . χαῖρε λιπαρὸν δάπεδον, οὐθαρ (χάλλιστον μέρος) ἀγαθῆς χθονός. Ἀποσπ. 110.

6. Ὁ ταῦρος. ἔβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύφας κάτω. Βάτρ. 804.

Παραβολή.

7. Τὸ ζυγόν. παρθένον, ἄζυγα (ἀγνήν) κούρην. Θεσμ. 1139.

8. Τὸ ζεῦγος. — 1. ζεῦγος (δύο) πριάμενος ἐμβάδουιν. Ἰππ. 872. — 2. ἐὰν δὲ ἐζύγον (βοηθόν) λάθω τινά. Πλοῦτ. 945.

9. Ἡ βληχῆ. τὰ δὲ συγκύφανθ' ἄμα βληχᾶται (χλαίουσιν). Σφ. 570.

XXVII. Ἡ μελισσοουργία.

1. Ἡ μέλισσα. Ἰ. Γ, XXVIII, 9.

2. Τὸ σμήνος μελισσῶν. — 1. μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμήνος (χορός) αἰοδῆς. Νεφ. 297. — 2. ἐσμὸς (πλῆθος) γυναικῶν οὕτως θύρασιν αὐτῶν βοηθεῖ. Λυσιστρ. 353.

3. Ἡ ἐπὶ ἄνθους καθημένη μέλισσα. δωροδόκοισιν ἐπ' ἄνθεσιν ἔζων (δῶρα περιμένων, δηλ. ὁ Κλέων). Ἰππ. 403.

4. Τὸ βλιμάζειν. — 1. καθείρξας αὐτὸν βλίττεις (βασανίζεις). Ἰππ. 794. — 2. ὁ δ' ἀπέβλισε (ἐσύλησεν) θοῖμάτιόν μου. Ὅρν. 498.

5. Τὸ βλιμάζειν τὴν σφηκίαν. — 1. ἐξελεῖν ἡμῶν μενοινῶν πρὸς βίαν τάνθρηνια (τὸν πλοῦτον). Σφ. 1080. — 2. θέλω ἡγῶ σωφρόνως . . . καθῆσθαι, . . . ἢν μή τις ὥσπερ σφηκίαν βλίττη με κἀρεθίζῃ. Λυσιστρ. 474—475. Παραβολή.

6. Τὸ μέλι. Ἰ. Γ, XXIX, 3.

XXVIII. Ἡ κηπουρική.

1. Ἡ φύτευσις. — 1. ἔπειτα παῖδας χρή φυτεύειν (ἢ γέννησις) κάκτρεφειν. Σφ. 1132. — 2. παῖδας ἐφύτευσας (ἐγέννησας) ὅτι χειροτεχνικωτάτους. Σφ. 1276.

2. Ἡ ἀνθesis. — 1. οὕτως ἤνθησεν (τὸ κλέος) ἐκεῖνος. Ἰππ. 530. — 2. ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ (ὁ ἔπαινος) διὰ τουτουσὶ τοὺς ἀνοήτους. Νεφ. 897—898. — 3. ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν (ὁ ἔπαινος). Νεφ. 962. — 4. τοῖς αἰδοίοις δρόσος καὶ χυὸς ὥπερ μήλοισιν ἐπήνθει (ἦτο). Νεφ. 978. — 5. εὐανθῆς (εὐρωστος) ἐν γυμνασίοις διατρίβεις. Νεφ. 1001. — 6. καὶ τοῦτο τοῦπιχώριον ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ (ἐμφανίζεται), τὸ «τί λέγεις σύ». Νεφ. 1173—1174. — 7. ἔτι πολιώτεραι δὴ αἰδ' ἐπανθοῦσιν (λευκαίνονται) τρίχες. Σφ. 1064—1065. — 8. πολὺς δ' ἀμφὶ τῆς γένουας ἀφρὸς ἤνθει (ἦν). Λυσ. στρ. 1257.

3. Ἡ ἀπάνθησις (καὶ ἡ πτῆσις). τὰ δ' ἄλλ' ἀπανθήσαντα (ὁ ἀφανισμός) πάντ' ἀπέπττετο (ἠφανίσθησαν). Ἐκκλ. 1121. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

4. Τὸ ἄνθος. ἡδὺ σου τοῖσι λόγοις σῶφρον ἔπεστιν ἄνθος (ἢ χάρις). Νεφ. 1025.

5. (Ὁ λειμών καὶ) ἡ δρέψις τοῦ ἄνθους. ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ λειμῶνα (ποιήματα) Μουσῶν ἱερὸν ὀφθεῖν γν δρέπων (μιμούμενος). Βάτρ. 1299—1300. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

6. Ὁ κάλυξ. σταθερὰ δὲ κάλυξ (ὁ τύπος) νεαρᾶς ἡβης. Ἀποσπ. 467.

7. Ἡ βλάστησις. — 1. βρύων (ἢ ἀφθονία) μελίτταις καὶ προβάτοις. Νεφ. 45. — 2. ἔβλασεν (ἢ γένεσις) Ἑρως ὁ ποθεινός. Ὅρν. 696. — 3. τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν βλαστάνει (ἢ γένεσις) βουλευμάτα. Λυσιστρ. 416.

8. Ὁ βλαστός. Λατοῦς χρυσώπιδος ἔρνος (ἢ θυγάτηρ). Θεσμ. 321.

9. Ὁ βλαστός (καὶ ἡ υἱίσσα). Κύπριδος ἔρνος (ἢ παρ-

θένος), μέλιττα (χαριτωμένη) Μούσης. Ἐκκλ. 973. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

10. Τὸ μῆλον καὶ ἡ ἄνθησις. τὸ τρυφερόν . . . τοῖς μήλοις (ὁ μαζός) ἐπανθεῖ (ἐμφανίζεται). Ἐκκλ. 901—904. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

11. Ἡ καρπολογία καὶ ἡ εὐκαρπία. ἀμέργει (ἡ σύλῃσις) τῶν ξένων τοὺς καρπίμους (πλουσίους). Ἰππ. 326. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

12. Ἡ ἀκαλήφη. ἀπὸ τῆς ὀργῆς τὴν ἀκαλήφην (ἡ τραχύτης) ἀφελέσθαι. Σφ. 884.

XXIX. Ἡ ἀμπειουργία.

1. Τὸ ἀποφυλλίζειν τὴν ἀμπελίδα. στρατηγούς κλαστάσεις (ἡ ταπεινώσεις). Ἰππ. 166.

2. Τὸ μικρὸν βοτρυδίου. ἐπιφυλλίδες (μικρά τινα) ταῦτα ἔστι καὶ στωμύλματα. Βάτρ. 92.

3. Τὸ γλεῦκος (καὶ τὸ μέλι). ἀντὶ σιραίου (ἡ τραχύτης) μέλιτος (ἡ ἡπιότης) μικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίσας. Σφ. 878. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

4. Ὁ ὀξίνης οἶνος. ὀξίνην (καχότροπον) Ὑπέربولον. Ἰππ. 1304.

5. Ὁ ἐξ ὄμφακος οἶνος. δεινὸν γὰρ οὕτως ὀμφακίαν (πικρόν) πεφυκέναι τὸν θυμόν. Ἀχ. 352—353.

6. Ἡ ψεύτικη κληματαριά. τὸν Σέλλου τοῦτον τὸν ψευδαμάρμαξον (ψεύστην). Σφ. 325—326.

XXX. Ἡ γεωργία.

1. Τὸ αὐλαχίζειν. ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν (ἡ χάραξις) ἐδεόμην τὸ χωρίον. Σφ. 850.

2. Ἡ αὐλαξ. — 1. Ἰ. Γ, XXXII, 27. — 2. τευτὶ τὸ ῥῶ μοχθηρόν . . . ποίαν αὐλακα (ἡ γραμμή). Θεσμ. 781—782.

3. Τὸ σπείρειν καὶ τὸ σπέρμα. σπείρεται (ὑπάρχει) γὰρ τοῦτ' ἐκεῖ τὸ σπέρμ' (τὸ γένος). Ὅρν. 110—111. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

4. Τὸ σπείρειν καὶ ἡ ἀκαρπία. καταπροῦδοτε καινοτάταις σπείραν' (δηλώσαντα) αὐτὸν διανοίαις, ἃς ὑπὸ τοῦ μὴ γινῶναι καθαρῶς ὑμεῖς ἐποιήσατ' ἀναλδεις (ἀπράκτους). Σφ. 1044—1045. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

5. Ὁ θερισμός. μέλλω γέ τοι θερίδδεν (νὰ φορτίσω). Ἀχ. 943.

6. Ὁ θερισμός, ἡ σπορά, ὁ στάχυς καὶ ἡ ξήρανσις. κατ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι, τἀλλότριον ἀμῶν (ἐκμεταλλεύων) θέρος (τὸ μὲν θέρος ὡς μετωνυμία ἀντὶ τῆς σπορᾶς, ἡ δὲ σπορὰ ὡς μεταφορὰ ἀντὶ τῆς νίκης ἐπὶ Δημοσθένους ἐν Σφακτηρίᾳ νικηθείσης). νῦν δὲ τοὺς στάχυν (τοὺς αἰχμαλώτους Σπαρτιάτας) ἐκείνους, οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγεν, ἐν ἑλύφῃ δήσας ἀφαυεῖ (βυσαλίζει) ἀποδοῦσθαι βούλεται. Ἰππ. 392—394. Σύμπλεγμα τεσσάρων μεταφορῶν.

7. Ὁ ἀλογτός. — 1. ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν (περιφέρων) ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ. Θεσμ. 2. — 2. μητέρ' ἠλόγησεν (ἔτυψεν). Βάτρ. 149.

8. Τὸ ἐκλεπίζειν καὶ τὸ ὄχυρον. ἀλλ' ἐσμέν αὐτοὶ νῦν γε περιεπιτισμένοι (μόνοι)· τοὺς γὰρ μετοίκους ὄχυρα (χάχιστον μέρος) τῶν ἀσιῶν λέγω. Ἀχ. 507—508. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

XXXI. Ἡ ἐμπορία.

Ὁ σύντροφος τοῦ ἐμπορίου. τὸν ξυνέμπορον (ἐταῖρον) τῆσδε τῆς χορείας. Βάτρ. 397.

XXXII. Ἡ ναυτιλία.

1. Τὸ πλοῖον. περὶ τῆς πόλεως γὰρ ἐστὶ τοῦ σκάφους (ἡ σωτηρία) ὅλον. Σφ. 29.

2. Ἡ τρόπις. λέγε νυν ἀνύσας τι τὴν τρόπιν (ἐξ ἀρχῆς) τοῦ πράγματος. Σφ. 30.

3. Τὰ ἐκ δρυὸς πλαγινὰ στηρίγματα τοῦ πλοίου ἐν τῇ ναυπηγίᾳ, (ἢ κάμψις τοῦ σώτρου τοῦ τροχοῦ, ἢ τόρνευσις, ἢ συγκόλλησις, ἢ ἐκ κεχυμένου κηροῦ πλάσις, ἢ στρογγύλωσις τοῦ ἄρτου καὶ ἢ ἐκ κεχυμένου μετάλλου πλάσις). δρυόχους (τὸ σχέδιον) τιθέναι δράματος ἀρχάς. κάμπτει δὲ νέας ἀφίδας ἐπῶν, τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ, καὶ γνωμοτυπεῖ κἀντονομάζει καὶ κηροχυτεῖ καὶ γυγγύλλει καὶ χοανεύει (ἐπιπόνους λέξεις καὶ φράσεις πλάττει). Θεσμ. 52—57. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα ἐπὶ μεταφορῶν.

4. Τὸ πίσσωμα τοῦ πλοίου. ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττον (ἢ συγκοίμησις) χρόνον. Πλουτ. 1093.

5. Ὁ ἐρέτης, ὁ χειρισμὸς τοῦ πηδαλίου, τὸ προφρατεύειν, ἢ τήρησις τῶν ἀνέμων καὶ ἡ πηδαλιουχία. ἔφασκεν ἐρέτην χρῆναι πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν, κἄτ' ἐντεῦθεν προφρατεύσαι καὶ τοὺς ἀνέμους διαθρῆσαι, κἄτα κυβερνᾶν αὐτὸν ἑαυτῷ (ἢ χωμφοδία ἔχει ἀνάγκην μελέτης). Ἰππ. 541—544. Ἀλληγορία.

6. Ὁ πλοῦς. — 1. τὸ πτέρυγε ποῖ ναυστολεῖς (ἢ πτήσις). Ορν. 1229. — 2. ἐάν τι πολλὰ πολλάκις πάθω ὑπὸ τοῖνδε τοῖν κασαλβάδωιν δεῦρ' ἐσπλέων (ἢ συγκοίμησις). Ἐκκλ. 1105—1106.

7. Ἡ χωπηλασία. — 1. τὴν νόχθ' ὅλην ἡλαυνέ (ἢ συγκοίμησις) μ' ἐν τοῖς στρώμασιν. Ἐκκλ. 39. — 2. πῶς οὖν δικωπεῖν (ἢ συγκοίμησις) ἀμφοτέρας δυνήσομαι. Ἐκκλ. 1091.

8. Ἡ τύψις τοῦ ὕδατος μὲ τὸ πλατὺ μέρος τῆς κώπης. τί . . . πλατυγίζεις (μάτην θορυβεῖς). Ἰππ. 830.

9. Ὁ ἀπὸ τοῦ κτύπου τῶν κωπῶν κρότος τοῦ ὕδατος. οἶον ῥοδιάζουσ' (ὁ καταβροχθισμός). Ἀχ. 807.

10. Ἡ γαλήνη. οἱ δ' εὐθέως τὰ πρόσωπα διεγαλήνισαν (ἐχαροποίησαν). Ἰππ. 646.

11. Ὁ οὖριος ἄνεμος. — 1. Ἰ. Γ, III, 8. — 2. ἔτι

γὰρ νῦν οὐρία (εὐτυχῶς) θείτε. Λυσιστρ. 530. — 3. τρέχε νῦν κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσας (ἐφορμήσας). Θεσμ. 1226.

12. Ὁ φοῖσβος καὶ ἡ κόπη. τούτων οὖν οὐνεκα ὅτι σωφρονικῶς κοῦκ ἀνοήτως ἐσπηδήσας ἐφλυάρει, αἴρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόδιον (ἢ χειροκρότησις), παραπέμψατ' ἐρ' ἔνδεκα κώπαις (μετὰ μεγάλης τιμῆς), θόρυβον χρηστὸν λιγυαίτην. Ἰππ. 544—547. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

13. Τὸ περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς σχηματιζόμενον καὶ τὴν θύελλαν προκηροῦττον μέγα κύμα. ὁ Παφλαγὼν οὗτος προσέρχεται, ὠθῶν κολόκυμα (ἢ ὀργή). Ἰππ. 691—692.

14. Τὸ θαλασσοῦμενον πλοῖον καὶ ἡ τήρησις τοῦ εἰς τὸν ἄντλον συναζομένου ὑδάτος. κᾶγωγ', ἐάν τι παραχαλᾷ, τὴν ἀντλίαν φυλάξω (ἐὰν παρέχῃς λαβὴν βλάβης, θὰ παρουσιασθῶ). Ἰππ. 434. Ἀλληγορία.

15. Ἡ θυσία τῆς μελαίνης ἀμνοῦ καὶ ἡ ἐκρηξιμένη θύελλα. ἄρν' ἄρνα μέλαιναν, παῖδες, ἐξενέγκατε τυφῶς γὰρ ἐκβαίνειν παρασκευάζεται (προσέξατε, διότι ἀρχίζει μέγας ἀγών). Βάτρ. 847—848. Ἀλληγορία.

16. Ὁ τέρθριος κάλως, δι' οὗ τὸ ἰστίον ἀναπεταννύεται καὶ συστέλλεται καὶ ὁ ἐλαττούμενος ἄνεμος. τοὺς τερθρίους παρίει, τὸ πνεῦμ' ἐλαττον γίγνεται (πρόσεξε, οὗτος ἐνδίδει ἥδη). Ἰππ. 440—441. Ἀλληγορία.

17. Ἡ πλοχὴ τῶν παχέων σχοινίων τῶν φορτηγῶν πλοίων. Ἰ. Γ, XII, 5.

18. Ἡ χαλάρωσις τοῦ σχοινίου, δι' οὗ διευθύνεται τὸ ἰστίον, καὶ ἡ πνοὴ τοῦ βορειοανατολικοῦ ἀνέμου, τοῦ λεγομένου καικίου. ἄθρει καὶ τοῦ ποδός παρίει· ὥς οὗτος ἦδη καικίας ἢ συκοφαντίας πνεῖ (πρόσεξε, διότι κατηγορεῖσαι). Ἰππ. 436—437. Ἀλληγορία.

19. Ἡ συστολὴ τοῦ ἰστίου ἢ τὸ πλεῖν τοῖς τὸ πνεῦμα μόνον ἐν ἄκρῳ καὶ μὴ κατὰ τὸ μέσον δεχομένοις ἰστίοις καὶ ἡ αὔρα. μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις, ἀλλὰ συστείλας, ἄκροισι χρώμενος τοῖς ἰστίοις, εἴτα μᾶλλον μᾶλλον ἄξεις, καὶ φυλάξεις,

ήνικ' ἂν τὸ πνεῦμα λείον καὶ καθέστηκεν λάβης (τὸ πρῶτον μετρίως ἔπειτα εὐκαιρίας τυχούσης κατὰ κράτος πρόσβαλε.) Βάτρ. 998—1004. Ἀλληγορία.

20. Ἡ συστολὴ τοῦ ἰστίου καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ οὐρίου ἀνέμου ἐγειρόμενα κύματα. ἐγὼ δὲ συστείλας (κλέψας) γε τοὺς ἀλλήλους εἴτ' ἀφήσω κατὰ κῶμ' ἐμαυτὸν οὖριον (ἢ εὐκαιρία), κλάειν σε μακρὰ κελεύσας. Ἰππ. 432—433. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

21. Ἡ συστολὴ τοῦ ἰστίου. ἀλλ' ὕφεσθε (ἢ μετρίασις) τοῦ τόνου. Σφ. 337.

22. Ἡ συστολὴ τοῦ ἰστίου καὶ ἡ πνοή. ὕφεσθαι (ἢ παῦσις) μοι δοκεῖ. τὸ ληκύνθιον γὰρ τοῦτο πνεύσεται (ἢ βλάβη) πολὺ. Βάτρ. 1220—1221. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

23. Ἡ ἀπόβασις. ἐπὶ τραπέζης κειμένη, δάλλοι (ἃς εἶναι παροῦσα). Ἀχ. 1158—1159.

24. Τὸ ἀνάποδον κωπηλάτισμα, ἵνα ὀπισθοδρομήσῃ κατὰ πρύμναν τὸ πλοῖον. — 1. ἦν πως πρύμναν ἀνακρούσῃται (ἢ μεταστροφῇ) πληγαῖς ταῖς εἰρεσιώναις. Σφ. 399. — 2. ἀτὰρ τὸ δεῖνα δεῖρ' ἐπανάκρουσαι (ἢ μεταστροφῇ) πάλιν. Ὅρν. 648.

25. Ὁ δῖς. ὥς μου τὸν θῖνα (τὸ βάθος τῆς καρδίας) ταράττεις. Σφ. 696.

26. Παρακέλευσις τοῦ κελευστοῦ πρὸς τοὺς κωπηλάτας νὰ σταματήσωσιν. ὡόπ (παῦσε). Ὅρν. 1394.

27. Ὁ λιμὴν (καὶ ἡ αὐλαξ). βυρέα σῶμα πελάζων ἀλίμενον (τὸ τερατῶδες) αἰθέρος αἶλακα (τὸ ἔφος) τέμνων. Ὅρν. 1399—1400. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

XXXIII. Ἡ φύσις.

α) Αἱ γενικαὶ ἰδιότητες τῆς φύσεως.

1. Ὁ λιμὼν. Ἰ. Γ, XXVIII, 5.

2. Τὰ εὐρύχωρα πεδία. Ἰ. Γ, XXXIII, ε, 2.

3. Τὸ δάσος. τὴν λόχμην (αἱ τρίχες) πολλὴν φορεῖς. Λυσιστρ. 800.

4. Ὁ κρημνός. κρημνοὺς (ἡχηρὰς λέξεις) ἐρείπων καὶ ξυνωμότας λέγων. Ἰππ. 628.

5. Ἡ φάραγξ καὶ ἡ Χάρυβδις. παῖε παῖε τὸν πανοῦργον . . . καὶ φάραγγα (ἄπληστον) καὶ Χάρυβδιν (ἄπληστον) ἀρπαγῆς. Ἰπτ. 247—248. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

β) Τὰ ζῷα.

1. Τὸ θηρίον. ὅφ' οἷων θηρίων (ἀγροίων ἀνθρώπων) γαστριζομαι. Ἰππ. 273.

2. Τὸ ἐπώλζειν καὶ τὸ ἐκνεοττεύειν. γλαυκὰς ὁμάς οὐποτ' ἐπιλείφουσι Λαυρεωτικάι, ἀλλ' ἐνοικήσουσιν ἔνδον, ἐν τε τοῖς βελαντίοις ἐκνεοττεύσουσι (θὰ εἶναι) κἀκλέψουσι (θὰ παρῆξωσι) μικρὰ κέρματα. Ὅρν. 1106—1108. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

3. Τὸ τρέφειν τὰ μικρὰ πτηνά. ἐξ ἧς ἐκνεοττοτροφῆθης (ἐπαυδεύθης). Νεφ. 999.

4. Τὸ πτερόν. κᾶτ' ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων (ὑπερηφάνων) τῶν Κοιτύρας. Νεφ. 800.

5. Κινῶ τὰς πτέρυγας, καθὼς τὸ νεογέννητον πτηνόν, ἔταν πράττην φορὰν δοκιμάζῃ νὰ πετάξῃ. φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις (μάτην θορυβεῖς). Πλούτ. 575.

6. Τύπτω τὰ πτερά καὶ προτείνω τὰ κέρατα. ἀνωρτάλιζες (ἡ ἑпарσεις) κἀκερουτίας (ἀνέτεινας τὴν κεφαλὴν). Ἰππ. 1344. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

7. Ἡ πτῆσις. — 1. ἡ ψυχὴ μου πεπότῃται (ἡ ἔξαρσις). Νεφ. 319. — 2. ὁ νοῦς πέτεται (εἶναι) τὴν νύκτα περὶ τὴν κλεψύδραν. Σφ. 93. — 3. ἀνεπτόμεθ' (ἀπῆλθομεν) ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν. Ὅρν. 35. — 4. φροῦδος ἄμπτάμενος (σπεύδων) ἔβα. Λυσιστρ. 106. — 5. ἐφ' ἕτερον ἀν πέτοίτο (ἡ ἀπομάχουσις). Ἐκκλ. 899. — 6. Ἰ. Γ, XXVIII, 3.

8. *Τὸ λείχεν.* σὺ δ' ἄνδρὸς ἐκπεπληγμένου . . . γνοὺς ἀπολάψεις (ἢ ἀπόλαυσις) ὅ τι πλείστον δύνασαι ταχέως. Νεφ. 810—812.

9. *Τὸ τρωγαλίζειν.* — 1. μή τις λαθὼν σου περιτράγη (ἢ σύλῃσις) τὰ χρυσία. Ἀχ. 258. — 2. αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρώγει (ἢ ἐπίθειςις). Σφ. 596. — 3. σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾷς τῆς σῆς τοὺς ἀργελοφους περιτρώγων (ἢ ἀπόλαυσις). Σφ. 672. — 4. τοῦ κύκλου παρέρτρωγον (ἢ ἀφαίρεσις) ὑφ' ἀμαρτωλίας. Εἰρ. 415. — 5. τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὧν εἶτ' ἀποτρώγει (ἢ ἐλάττωσις). Βάτρ. 367.

10. *Ἡ δῆξις.* — 1. δῆξομ' ἄρ' (ἢ ἐκδίχῃσις) ὑμᾶς ἐγώ. Ἀχ. 325. — 2. οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο πλὴν ψήψω δακεῖν (ἢ βλάβῃ). Ἀχ. 376. — 3. τοῦτ' ἔδακε (ἢ ταραχῇ) τὸν πόρπακα τὸν Κλεωνόμου. Ἰππ. 1372. — 4. δακνόμενος (ἢ βάσανος) ὑπὸ τῆς δαπάνης. Νεφ. 12—13. — 5. οὐ γὰρ δάκνει (ἢ ταραχῇ) σ', ὅταν δέῃ τίμιον πρίασθαι. Σφ. 253. — 6. δάκνων (ἢ βάσανος) σεαυτὸν καὶ τὸν ἀπολογούμενον. Σφ. 778. — 7. κοῦκ ἀναδύομαι, δάκνειν (ἢ μέμφεις) δάκνεσθαι (ἢ μέμφεις) πρότερος. Βάτρ. 860—861. — 8. ἀλλ' οὐκ ἔγχεστι συκοφάντου δῆγματος (ἢ κατηγορία). Πλοῦτ. 885.

11. *Οἱ ἀρουραῖοι μῦες.* ὅκκ' ἐσθάλητε, τὼς ἀρουραῖοι μῦες πᾶσσαι τὰς ἄγλιθας ἐξορύσσετε. Ἀχ. 762—762. *Παραβολή.*

12. *Ἡ κεντοῦσα ἀγρία μέλισσα.* τὸ πρόσωπον ἄπαν καὶ τῶφθαλμῷ κεντούμενος ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηγῶν ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολεῖται. Νεφ. 946—947. *Παραβολή.*

13. *Ὁ τὸ δέρμα ἀποβάλλων ὄφις.* γελῶ μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδὺς (ἀποφυγών) ἐκφυγὼν τὴν ἀσπίδα. Εἰρ. 335—336.

14. *Ἡ ἔρψις.* ὁ πόλεμος ἐρπέτω (ἢ προχώρησις). Ἰππ. 673.

15. *Οἱ τοὺς ὀδόντας τρίζοντες χάπροι.* ἀμὲ δ' αὖ Λεω-

νίδας ἄγεν ἅπερ τὼς κάπρως θάγοντας, οἷῳ, τὸν ὀδόντα. Λυσιστρ. 1254—1256. *Παραβολή.*

16. Τὸ τρίζειν τοὺς ὀδόντας. ἥνικ' ἂν ὀξύδαλου παρίδῃ θίγοντος ὀδόντας (προπαρασκευαζομένου) ἀντιτέχνου. Βάτρ. 815—816.

17. Ὁ σκύμνος τοῦ λέοντος καὶ ὁ λέων. οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον (φιλότιμον νεανίαν) ἐν πόλει τρέφειν. μάλιστα μὲν λέοντα (φιλότιμον ἄνδρα) μὴ ἔν πόλει τρέφειν. Βάτρ. 1431—1432. *Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.*

γ) Τὰ φυτά.

1. Τὸ δένδρον, (ἡ ἀνοιξίς,) ἡ βλάστησις, (ὁ χειμὼν καὶ) ἡ φυλλόρροια. ἔστι γὰρ δένδρον (ἄνθρωπος) πεφυκὸς ἔκτοπόν τι, καρδίας ἀπωτέρω, Κλεώνυμος, χρήσιμον μὲν οὐδέν, ἄλλως δὲ δειλὸν καὶ μέγα. τοῦτο τοῦ μὲν ἥρος (ἡ εἰρήνη) ἀεὶ βλαστάνει (ἔχει καλῶς) καὶ συκοφαντεῖ, τῷ δὲ χειμῶνος (ὁ πόλεμος) πάλιν τὰς ἀσπίδας φυλλορροεῖ (χάνει). Ὅρν. 1473—1481. *Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα πέντε μεταφορῶν.*

2. Αἱ δρύες καὶ αἱ πλάτανοι. Ἰ. Γ, XXXIII, ε, 2.

3. Τὸ φύλλον. ἀντήκασ' αὐτὸν πάρνοπι τὰ θρία (τὸ ἔριον) τοῦ τρίβωνος ἀποθεβληκότι. Σφ. 1311—1312.

4. Τὸ πρέμνον. ἦκετον δ' ἔχοντε πρέμνον (τὸ θεμέλιον) πράγματος πελωρίου. Ὅρν. 320.

5. Ὁ σχοῖνος. κοῦκ ἀνήσω πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖσιν ἀντεμπαγῶ δέξῃ. Ἀχ. 230—231. *Παραβολή.*

δ) Τὸ πῦρ.

1. Ἡ καῦσις. κάομαι (ἡ ὀργή) τὴν καρδίαν. Λυσιστρ. 8.

2. Τὸ ἀνάπτεισθαι. ὥπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυφῇ (ὁ ἔρω) μάλιστα μου. Λυσιστρ. 221.

3. Τὸ φλογίζεσθαι. μανιάσιν φλέγων (ἢ μανία) λύσσαις. Θεσμ. 680.

4. Τὰ θάλλπος. αἶ κε μὴ θαλφθῇ (ἢ ἀπάτη) λόγοις. Ἱππ. 210.

5. Ἡ τῆξις. τήκομαι (ὁ μαρασμός) μὲν πάλαι. Σφ. 317—318.

ε) Τὸ ὕδωρ.

1. Ἡ πηγὴ. κυνμήσας τραχικὸν λήρον, θαρρῶν τὴν κρου-
νὸν (ἢ ἀφθονίᾳ τῶν λέξεων) ἀφίει. Βάτρ. 1005.

2. Ὁ ροῦς, (τὰ εὐρύχωρα πεδία, αἱ δρυὲς καὶ αἱ πλά-
τανοι). εἶτα Κρατίνου μεμνήμενος, ὃς πολλῶν ῥεύσας (ἢ ἀπό-
λουσις) ποτ' ἐπαίνῳ διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων (ἀχωλύτως) ἔρρει,
καὶ τῆς στάσεως παρασύρων ἐφόρει τὰς δρυς (τοὺς ἀντιπάλους)
καὶ τὰς πλατάνους (τοὺς ἀντιπάλους) καὶ τοὺς ἐχθροὺς προθε-
λύμνους. Ἱππ. 526—528. Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα
τεσσάρων μεταφορῶν.

3. Ἡ ἄρδευσις. οὐδὲ κατάρδων (ἐπαινῶν) ἀλλὰ τὰ βέλ-
τιστα διδάσκων, Ἀχ. 658.

4. Ὁ ροῦς. ἄθροι καταρρέοντες (συντρέχοντες). Ἀχ. 26.

ς) Τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα.

1. Ἡ ἄνοιξις καὶ ὁ χειμὼν. Ἱ. Γ, XXXIII, γ, ι.

2. Ἡ λάμψις. ἄρ' ἐξέλαμψε (κατάδηλον εἶναι) τῶν γυναι-
κῶν ἢ τρυφῇ. Λυσιστρ. 387.

3. Ἡ λάμψις (καὶ ἡ παρασκεύασις τοῦ χυλοῦ). οὐδ' εἰ
Κλέων γ' ἔλαμψε (τὸ κλέος) τῆς τύχης χάριν, αὐθις τὸν
αὐτὸν ἄνδρα μυτιτωτεύσομεν (ἢ κατὰτριψις). Σφ. 62—63.
Πολυχρωμικὸν σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

4. Τὸ φέγγος. — 1. ὦ ταῖς ἱεραῖς φέγγος (τὸ σέμνωμα)
Ἀθήναις. Ἑκκλ. 1319. — 2. ἀναβοάσομαι τὸν εὐπαιδα
καὶ μέγα βροτοῖσι φέγγος (ἢ σωτηρία) Ἀσκληπιόν. Πλούτ.
639—640.

5. Ἡ στίλβη. Ἰ. Γ, XXV, 3.

6. Ἡ αὔρα. πολέμου μετάρπος αὔρα (μεταβολαί). Εἰρ. 945.

7. Ἡ νεφέλη. στρούθων νέφος (τὸ πλῆθος) ἀρθέν. Ὅρν. 578.

8. Ἡ θύελλα. — 1. ὥσπερὶ χειμῶν ἄρα ὀρνιθίας ἐς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας. Ἀχ. 876—877. Παραβολή. — 2. τῆς πόλεως χειμαζομένης (κινδυνευούσης) ἄρχων καταδωροδοκεῖται. Βάτρ. 361.

9. Ὁ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν τάρσων μέγας ἄνεμος. ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη καὶ μέγας καθιεῖς, ὁμοῦ ταραττων τὴν τε γῆν καὶ τὴν θάλατταν εἰκῇ. Ἰππ. 430—431. Παραβολή.

10. Ὁ ἀνεμοστρόβιλος μὲ ἀστραπὰς καὶ ὁ μέγας ἀνεμοστρόβιλος. καὶ γενναίως πρὸς τὸν Τυφῶ (Κλέωνα) χωρεῖ καὶ τὴν ἐριώλην (Κλέωνα). Ἰππ. 512. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

11. Ἡ ἀστραπή καὶ ἡ βροντή. ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλῆς οὐλύμπιος ἵστραπτ', ἐδρόντα (ἦτο παρωρισμένος). Ἀχ. 530—531. Σύμπλεγμα δύο μεταφορῶν.

12. Ἡ βροντή. ὁ δ' ἄρ' ἔνδον ἐλασίθρονι' (θορυβώδη) ἀναρρηγνὺς ἔπη. Ἰππ. 626.

13. Ἡ χάλαζα. ἀπὸ τῶν χαλαζῶν (ἢ προσβολή) δ', ὦ πονήρ' Εὐριπίδη, ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδῶν. Βάτρ. 852—853.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Ἄς ἐξετάσωμεν τώρα τοὺς τρόπους τοῦ Ὀμήρου, Πινδάρου καὶ τῶν τεσσάρων μεγάλων ἀττικῶν δραματικῶν, καὶ ἄς παραβάλωμεν αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους. Ἀλλὰ παραβάλλοντες τοὺς τρόπους πρὸς ἀλλήλους πρέπει τοῦτο κατ' ἀναλογίαν νὰ πονήσωμεν, ὃ ἐστὶ νὰ ἔχωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν, ὅτι ἡ μὲν Ἰλιάς ἐκ 15693, ἡ δὲ Ὀδύσσεια ἐκ 12110 στίχων ἀποτελοῦνται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Πινδάρου 3489, ἐκ τοῦ Αἰσχύλου 7715, ἐκ τοῦ Σοφοκλέους 10341, ἐκ τοῦ Εὐριπίδου 26037 καὶ ἐκ τοῦ Ἀριστοφάνους 15290 στίχοι περίπου εἰς ἡμᾶς παρελείφθησαν.

Ὡς πρὸς τοὺς τρόπους τῆς ἀναλογίας ἀναφαίνονται αἱ μέγιστα διαφοραὶ παρὰ ταῖς ἐκ τῆς ἀνωτέρας βαθμίδος τοῦ πολιτισμοῦ ληφθεῖσαις εἰκόσιν. Ἦγουν αἱ ἐκ τῆς ποιητικῆς, τοῦ θεάτρου, τοῦ ἔσματος, τῆς μουσικῆς, τῆς γυμναστικῆς, τοῦ χοροῦ, τῶν ἀγώνων, τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, τῆς ἀγαλματοποιίας, τῆς ζωγραφικῆς, τῆς γεωδαισίας, τῆς ἰατρικῆς καὶ τοῦ πολιτικοῦ βίου ληφθεῖσαι εἰκόνες ἐν τῇ Ἰλιάδι καὶ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ σπανιώτατα μόνον ἀπαντῶσιν, ἐνῶ παρὰ τῷ Πινδάρῳ τὸ πεντηκονταπλάσιον περίπου, καὶ παρὰ τοῖς τέσσαρσι ἀττικοῖς δραματικοῖς τὸ δεκαπλάσιον εὐρίσκεται. Κατὰ τι μεγαλητέρα εἶναι ἡ ἀναλογία εἰς τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσσειαν ἐν ταῖς κατηγορίαις τῆς θήρας, τῆς ἀλιευτικῆς, τῆς ἵπποτροφίας καὶ τῆς ἵπποδρομίας, τῆς κτηνοτροφίας, τῆς μελισσοργίας, τῆς κηπουρικῆς, τῆς ἀμπελοργίας, τῆς γεωργίας, τῆς ἐμπορίας καὶ τῆς ναυτιλίας,

πάντως ὁμῶς καὶ ἐνταῦθα τὸ ὀκταπλάσιον τῶν τρόπων εὐρίσκομεν παρὰ τῷ Πινδάρῳ, καὶ τὸ τετραπλάσιον παρὰ τοῖς τέσσαρσι δραματικοῖς. Πάλιν δὲ εἶναι φυσικόν, ὅτι οἱ ἐκ τῆς μαγειρικῆς ληφθέντες τρόποι, οἵτινες παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει συχνότερον καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι καὶ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ ἐνίοτε ἀναφαίνονται, παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ τοῖς τρισὶ μεγάλοις τραγικοῖς λείπουσιν, διότι αὗται αἱ ἐκ τῆς κατωτέρας βαθμίδος τοῦ πολιτισμοῦ ληφθεῖσαι εἰκόνες καλῆτερον ἀνταπεκρίνοντο εἰς τὸ πνεῦμα οὐχὶ μόνον τῆς κωμωδίας ἀλλὰ καὶ τῆς δημώδους ἐποποιίας, ἥ εἰς τὴν ὑψιπετῇ ποίησιν τοῦ Πινδάρου καὶ τῶν τραγικῶν. Τὰς μικρὰς τέχνας, ἥτοι τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου, τὴν ἐλεφαντουργικὴν καὶ τὴν κηροπλαστικὴν, πρὸς δὲ τὰς χειροτεχνίας, ὅ ἐστι τὴν σιδηρουργικὴν, τὴν ξυλουργικὴν, τὴν κεραμευτικὴν, τὴν ὑφαντουργίαν, τὴν ἱματουργίαν καὶ τὴν βυρσοδεφικὴν, αἵτινες ἀφθόνως τὴν Ἰλιάδα, τὴν Ὀδύσσειαν καὶ τὸν Ἀριστοφάνη ἐφωδίασαν, προτιμᾷ κατὰ τι μέτρον καὶ ὁ Πίνδαρος. ἀλλὰ ἡ τραγωδία ὀλιγίστους μόνον τρόπους ἔλαβεν ἐξ αὐτῶν. Ὡς τεκμήρια τοῦ ἀκμάζοντος ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς χρόνοις θρησκευτικοῦ βίου προσέξουσιν ἐν τῇ Ἰλιάδι καὶ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ τὰ ἐκ τῆς μυθολογίας καὶ τῆς ἱερουργίας παρελημμένα τῶν εἰκόνων στοιχεῖα, οὐχὶ τόσον παραβαλλόμενα πρὸς τὸν Πίνδαρον καὶ τὸν Αἰσχύλον, ὧν τινων αἱ ἐνταῦθα ἀνήκουσαι καὶ σχετικῶς πολυάριθμοι εἰκόνες τοὺς δύο θεοσεβεῖς ποιητὰς καταδεικνύουσιν, ὅσον παροβαλλόμενα πρὸς τὸν Σοφοκλῆ, Εὐριπίδην καὶ Ἀριστοφάνη, οἵτινες ὡς ποιηταὶ ἤττονος θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ ἅπαντες ὁμοῦ ὀλίγῳ μόνον περισσοτέρας παρέχουσιν ἐκ τῆς μυθολογίας καὶ τῆς ἱερουργίας εἰκόνας, ἢ μόνος ὁ Πίνδαρος, καὶ οὐδ' ἅπαντες ὁμοῦ παρέχουσι τόσας, ὥσας μόνος ὁ Αἰσχύλος. Ἐν τούτοις καὶ τὰ ἐκ τῆς φύσεως παρελημμένα στοιχεῖα τῶν τρόπων ἱκανῶς μεγαλητέραν σπουδαιότητα ἔχουσιν ἐν τῇ Ἰλιάδι καὶ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ ἢ παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ τοῖς τέσσαρσι δραματικοῖς, διότι ἐνῷ ἐκεῖ τὰ ἐκ τῆς φύσεως παρελημμένα στοιχεῖα τῶν τρόπων τῆς ἀναλογίας τὸ ἥμισυ συμπτάντων τῶν στοιχείων τῶν εἰκόνων

ἀπατελοῦσιν, παρουσιάζουσι παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ τοῖς τέσσαρσι δραματικοῖς αἱ ἐκ τῆς φύσεως εἰκόνες ἐν τέταρτον μόνον τῶν λοιπῶν εἰκόνων, ὡς σημεῖον τούτου, ὅτι ὁ πολιτισμὸς τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων ἦτο πλησιέστερος τῇ φύσει ἢ ὁ τοῦ Πινδάρου καὶ τῶν τεσσάρων δραματικῶν. Συλλήβδην δὲ θυάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἤδη καὶ αὐτὴ ἡ παραβολὴ τῶν τρόπων τῆς ἀναλογίας τρανῶς ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ πολιτισμὸς τῆς ἐποχῆς τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεύας εἶναι ἀρχεγονώτερος, ἢ ὁ τῆς λαμπρᾶς ἀττικῆς ἐποχῆς ἐν τῇ πέμπῃ π. Χ. ἑκατονταετηρίδι, εἰς ἣν ὁ Πίνδαρος καὶ οἱ τέσσαρες μεγάλοι Ἕλληνες δραματικοὶ ἀνήχουσιν.

Περίεργον εἶναι, ὅτι ἐν τῇ Ἰλιάδι καὶ τῇ Ὀδυσσεύᾳ οἱ ἐκ τοῦ πολέμου τρόποι εἶναι ὀλιγάριθμοι, ἐνῶ θὰ ἐνόμζε τις, ὅτι ἐν τῇ Ἰλιάδι, ἥτις τὰ κατορθώματα τῶν Ἀχαιῶν ἡρώων ἐξυμνεῖ, καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεύᾳ, ἥτις ταῦτα τὰ κατορθώματα προὑποθέτει, τὸ πολεμικὸν πνεῦμα καὶ διὰ τῆς συχνοτέρας χρήσεως τῶν ἐκ τοῦ πολέμου ληφθέντων τρόπων ἐκφράζεται. Δηλαδὴ ἐσφαλμένως θὰ ἐσκεπτόμεθα, ἐὰν ἐνομιζομεν, ὅτι ἡ Ἰλιάς ἀκριβῶς διὰ τοῦτο, ὅτι πολεμικὰς σκηνὰς ζωγραφίζει, δὲν δύναται νὰ λάβῃ τὰς εἰκόνας τῆς ἐκ τούτων τῶν σκηνῶν. Ἀπόδειξιν τούτου παρέχει αὐτὴ ἡ Ἰλιάς, ἥτις δωδεκάκις λαμβάνει ἐκ τοῦ πολέμου τὰ στοιχεῖα τῶν τρόπων τῆς, καὶ εἶναι φυσικόν, ὅτι θὰ ἡδύνατο νὰ ποιήσῃ τοῦτο καὶ περισσοτέρας φορές. Διδακτικοὶ εἶναι ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔποψιν οἱ τρόποι τοῦ Πινδάρου καὶ τῶν τεσσάρων δραματικῶν. Καθότι παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ, ὅστις μεταξὺ τούτων τὸ πλεῖστον ἡδύνατο ν' ἀπολαύσῃ τῆς εὐημερίας τῆς εἰρηνικωτέρας ἐποχῆς τοῦ Περικλέους, οἱ ἐκ τοῦ πολέμου παρηλημμένοι τρόποι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λείπουσιν, ἀλλὰ ἤττον ἤδη παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ καὶ Ἀριστοφάνει, οἵτινες ἦσαν μάρτυρες τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, καὶ ἥκιστα παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ τῷ Αἰσχύλῳ, ὧν τινων οἱ ἐνταῦθα ἀνέχοντες τρόποι ἐξέχουσιν ἐν συντόμῳ, τὸ πολεμικὸν πνεῦμα τῶν καθ' ἕκαστα ἐποχῶν ἀρκούντως πιστῶς κατοπτρίζεται ἐν τοῖς τρόποις τῶν εἰς τὰς ἐν

λόγῳ ἐποχὰς ἀνηκόντων τεσσάρων δραματικῶν καὶ τοῦ Πινδάρου. Τὸν ἱστορικὸν πυρῆνα τῶν ἐν τῇ Ἰλιάδι ἐξωγραφισμένων ἀγώνων ἀποτελοῦσι βεβαίως αὗται οἱ μάχαι, ἐν αἷς ἐλάμβανον μέρος οἱ ἐκ τῆς νοτίας Θεσσαλίας ὀρμώμενοι Ἀχαιοιοιοεῖς ἄποικοι εἰς τὰς βορειοδυτικὰς παραλίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τὰς ταύταις προσομόρους νήσους, ἰδίως δὲ εἰς τὴν Τρωάδα ἐναντίον τῶν μὴ ἐλλήνων ἐγχωρίων, αἱ μάχαι, ἅστινας οἱ ἄοιδοι τῆς πολεμικῆς ἀχαιοιοιοικῆς ἐποχῆς κατὰ πρῶτον ἐξόμνησαν. Ἀλλὰ οἱ τρόποι τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας τρανώτατα ἀποκαλύπτουσι τὴν εἰκόνα τοῦ πολιτισμοῦ εἰρηνικωτέρας ἐποχῆς, οὕτως δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ τρόποι μαρτυροῦσιν, ὅτι οἱ ποιηταί, οἵτινες τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσειαν ἐν τῇ σημερινῇ κυτταστάσει ἐδημιούργησαν, οὐχὶ εἰς τὴν πολεμικὴν ἀχαιοιοιοικὴν ἀλλὰ τὴν εἰρηνικωτέραν ἰωνικὴν ἐποχὴν ἀνέχουσιν, ἐν ὀλίγαις λέξεσιν, ὅτι ὁ πολιτισμὸς αὐτῶν δὲν εἶναι ὁ ἀχαιοιοιοικὸς ἀλλὰ ὁ ἰωνικὸς πολιτισμὸς,¹ καθὼς τοῦτο πρὸ πάντων ἐκ τῆς ἰωνικῆς διαλέκτου τῶν ἐπῶν καταφαίνεται. Ἦδη ὁ Ἀρίσταρχος κατενόησεν, ὅτι ὁ Ὅμηρος ἀρχαΐζει. Τοιοῦτοι ἀρχαϊσμοὶ εἶναι π. χ. τὰ αἰολικὰ γλωσσικὰ στοιχεῖα καὶ αἱ ἀνατομικῶς ἀκριβεῖς περιγραφαὶ τῶν τραυμάτων, οἵτινες ἐκ τῶν ἀρχαίων αἰολικῶν ἁσμάτων ἐν τοῖς δύο ἔπεσι πηγάζουσιν, καὶ πρέπει ὡς τοιοῦτους ἀρχαϊσμοὺς νὰ ἐκλάβωμεν καὶ τὰς ἐκ τοῦ πολέμου παρειλημμένας εἰκόνας τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας, ὡς παρομοίως λείψανα τῶν παναρχαίων αἰολικῶν ἁσμάτων.

Ἐκτὸς τῶν ἐκ τῆς μυθολογίας, ἱερουργίας καὶ τοῦ πολέμου εἰκόνων συμφωνεῖ ὁ Πίνδαρος πρὸς τὸν Αἰσχύλον καὶ ἐν τούτῳ, ὅτι καὶ οἱ δύο διὰ τῶν ἐκ τοῦ ἀνθρώπου ληφθέντων πολυαρίθμων τρόπων μετ' ἐμφάσεως ἐξαίρουσι τὸ ἄτομον.

¹ Τοιαῦτα συμπεραίνει καὶ ὁ A. Platt (Homer's similes. The Journal of Philology, 1896), ὅστις ἀκολουθῶν τὰς ἀρχάς μου πραγματεύεται τὰς παραβολὰς τοῦ Ὀμήρου ὑπὸ ἔποψιν τῆς ἱστορίας τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ δὲν μνημονεύει τὸ ὄνομά μου.

Ἀλλὰ ἡ αἰτία τούτου εἶναι ἄλλη παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ καὶ ἄλλη παρὰ τῷ Πινδάρῳ. Ὁ μὲν Αἰσχύλος, ὁ μαραθωνομάχος, ὅστις διὰ τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἀνηκόντων τρόπων του κατοπτρίζει τὸ πνεῦμα οὐχὶ μόνον τῆς αὐτοῦ ἐποχῆς ἀλλὰ καὶ τῆς αὐτοῦ ἀτομικότητος, ἐξαίρει τὸ ἄτομον ὡς ἐνθουσιώδης πρόμαχος τῶν μεγάλων ἐθνικῶν ἀγώνων, ὁ δὲ Πίνδαρος, ὥτινι αἱ ἡρωϊκαὶ διαμάχαι τῶν Περσικῶν πολέμων δὲν ἐνεποίησαν ὅσον τῷ Αἰσχύλῳ βαθεῖαν αἴσθησιν, ἐπομένως δὲ αἱ ἐκ τοῦ πολέμου τρόποι του μόνον τὸ πνεῦμα τῆς αὐτοῦ ἐποχῆς οὐχὶ δὲ τῆς αὐτοῦ ἀτομικότητος δεικνύουσιν, ἐξαίρει τὸ ἄτομον ὡς ποιητής, ὅστις τοὺς νικητὰς τῶν ἀθλητικῶν ἀγώνων ἐξυμνεῖ, σαφῶς δὲ μαρτυροῦσι τοῦτο αἱ ἐκ τούτων τῶν ἀγώνων ληφθεῖσαι ἀναλόγως πολυάριθμοι καὶ ἐν σχέσει πρὸς τοὺς τέσσαρας δραματικούς ἐξέχουσαι εἰκόνες του. Μετὰ προτιμήσεως ἀρύεται ὁ Πίνδαρος τοὺς τρόπους ἐκ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, οἵτινες μόνῃ παρ' αὐτῷ εἶναι πολυαριθμότεροι, ἢ παρὰ τοῖς τέσσαρσι δραματικοῖς. Τούτων μέγιστον εἶναι ἐν Ὁ. 6, 1—4 (ἰδὲ Γ, IX, 12) τοῦτο τὸ ἐκ μιᾶς παραβολῆς καὶ μιᾶς ἀλληγορίας συνιστάμενον σύμπλεγμα, ἐν ᾧ παραβάλλει τὸ προσείμενον τοῦ ποιήματος πρὸς τὸ «πρόθυρον τοῦ θαλάμου». Πάλιν ἐφελκύνουσι τὴν προσοχὴν ἡμῶν παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ αἱ ἐκ τῆς ἱατρικῆς ληφθεῖσαι πολυάριθμοι καὶ ἐμψαυτικαὶ εἰκόνες, αἵτινες μαρτυροῦσι τὰς ἐκ τῶν μαχῶν ἐντυπώσεις του, καὶ καθὼς αἱ ἐκ τοῦ πολέμου ληφθεῖσαι εἰκόνες, τὸ μάχιμον πνεῦμα τοῦ ποιητοῦ καὶ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ.

Ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τούτου τοῦ συγγράμματος ἐξέθηκα, ὅτι ἡ μὲν συνεκδοχὴ καὶ ἡ μετωνυμία εἶναι ἀπόρροια τοῦ διαλογισμοῦ, οἱ δὲ τρόποι τῆς ἀναλογίας ἀπόρροια τῆς φαντασίας. Ἐὰν νῦν ἀποβλέψωμεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτο μὲν τῆς συνεκδοχῆς καὶ μετωνυμίας τοῦτο δὲ τῶν τρόπων τῆς ἀναλογίας, ὁρῶμεν, ὅτι ἡ συνεκδοχὴ καὶ ἡ μετωνυμία ἐν σχέσει πρὸς τοὺς τρόπους τῆς ἀναλογίας εἶναι ἐν τῇ Ἰλιάδι καὶ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ ὀλιγαριθμώταται, ἀλλὰ παρὰ τῷ Πινδάρῳ ἀποτελοῦσι περίπου τὸ ἕνατον, παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ τὸ ἕκτον, παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τὸ τρίτον καὶ παρὰ τῷ

Εὐριπίδῃ τὸ ἥμισυ τῶν τρόπων τῆς ἀναλογίας, ἐνῶ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει ἐπαισθητῶς μειούμεναι τὸ ὄγδον μόνον δεικνύουσιν, τουτέστιν ὁρῶμεν, ὅτι ἡ συνεκδοχὴ καὶ ἡ μετωνυμία ἐν σχέσει πρὸς τοὺς τρόπους τῆς ἀναλογίας βαθμηδὸν προχωροῦσιν ἀπὸ τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας διὰ μέσου τοῦ Πινδάρου, Αἰσχύλου, Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου μέχρι τοῦ Ἀριστοφάνους. Πάντα δὲ ταῦτα τεκμηριοῦσιν, ὅτι ἡ φαντασία, ἣτις ἐν τῇ Ἰλιάδι καὶ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ ἀπολύτως κυριαρχεῖ, βαθμηδὸν ἐλαττοῦται παρὰ τῷ Πινδάρῳ, Αἰσχύλῳ, Σοφοκλεῖ καὶ Εὐριπίδῃ, ἀλλὰ παρ' Ἀριστοφάνει ἐκ νέου ἐνδυναμοῦται καὶ τὰνάπαλιν, ὅτι ὁ διαλογισμός, ὅστις ἐν τῇ Ἰλιάδι καὶ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ μόλις ἀπαντᾷ, βαθμηδὸν ἐνδυναμοῦται παρὰ τῷ Πινδάρῳ, Αἰσχύλῳ καὶ Σοφοκλεῖ, καὶ κορυφοῦται παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ, τῷ σκηνητῷ φιλοσόφῳ, ἐνῶ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει σημαντικῶς ἐξασθενεῖ. Ὅτι ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ οἱ τρόποι τῆς ἀναλογίας εἶναι σημαντικῶς ὀλιγαριθμότεροι ἢ ἐν τῇ Ἰλιάδι, τοῦτο οὐχὶ εἰς τὴν μείωσιν τῆς φαντασίας ἀλλὰ εἰς ταύτην τὴν περίστασιν ὀφείλεται, ὅτι ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ πολὺ σπανιώτερον τυγχάνει εὐκαιρία πρὸς ἐναργεστέραν δι' εἰκόνων διήγησιν ἢ ἐν τῇ τόσῃ ἀφθονίᾳ δραματικῶν σκηνῶν ἐχούσῃ Ἰλιάδι.

Ἐν τοῖς τρόποις τῆς ἀναλογίας ἡ φαντασία πλαστικῶς δημιουργεῖ τὰς εἰκόνας τῆς, ὧν τὸ πλεῖστον ἀνεπτυγμένη εἶναι ἢ παραβολή. μικροτάτῃ ἢ μεταφορά, καὶ μεταξὺ τούτων τῶν δύο ἴσταται ἡ ἀλληγορία, οὕτως δὲ γεννᾷ ἡ φαντασία ἐν τῇ μεταφορᾷ τὴν μικροτάτην ἐν δὲ τῇ παραβολῇ τὴν μεγίστην πλαστικὴν εἰκόνα. Ἐὰν ἐκ ταύτης τῆς ἀπόψεως ἐξετάσωμεν τοὺς τρόπους τῆς ἀναλογίας ἐν τῇ Ἰλιάδι καὶ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ, παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ τοῖς τέσσαρσι δραματικοῖς, καταντῶμεν εἰς νέα διδάγματα. Δηλαδή ὁ ἀριθμὸς τῶν παραβολῶν ἀποτελεῖ ἐν τῇ Ἰλιάδι τὸ τετραπλάσιον τῶν μεταφορῶν, ἀλλὰ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ τὸ διπλάσιον μόνον, τοῦναντίον δὲ ὑπερτερεῖ παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ τοῖς τέσσαρσι δραματικοῖς ἡ μεταφορά. Ἐν τούτοις ἡ Ἰλιάς πρωταγωνιστεῖ οὐχὶ μόνον ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν

τῶν παραβολῶν ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν, καθ' ὅσον αἱ διεξοδικαὶ παραβολαὶ αὐτῆς ἀποτελοῦσι περισσότερον ἢ τὸ διπλάσιον τῶν συντόμων παραβολῶν,² ἐνῷ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ κατὰ τοῦτο ἐπικρατεῖ ἡδὴ ἰσορροπία,³ τοῦναντίον ὑπερβάλλουσι παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ τοῖς τέσσαρσι δραματικοῖς αἱ βραχεῖαι παραβολαί.⁴ Ὑπολείπεται ὁ Ὅμηρος ὡς πρὸς τὴν ἀλληγορίαν, ἥτις ἐν τῇ Ἰλιάδι ἅπαξ⁵ μόνον, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ οὐδ' ἅπαξ⁶ εὐρίσκεται, ἐνῷ παρὰ τοῖς τέσσαρσι δραματικοῖς συχνότερον ἀπαντᾷ.⁷ Πολυαριθμοτάτῃ ὅμως καὶ πολλάκις διεξοδική εἶναι ἡ ἀλληγορία παρὰ τῷ Πινδάρῳ.⁸ Ἄλλο χαρακτηριστικὸν τῆς Ἰλιάδος εἶναι, ὅτι σχηματίζει ἐκ δύο ἢ περισσοτέρων (τριῶν, τεσσάρων, πέντε, καὶ δὴ ἕξ) τρόπων τῆς ἀναλογίας μίαν μεγαλύτεραν πλαστικὴν ἐνότητα, ὅτι ἀγαπᾷ τὰ συμπλέγματα τῶν τρόπων, ἐν οἷς ὡς στοιχεῖα τῆς συνθέσεως αὐτῶν καὶ πάλιν αἱ διεξοδικώταται εἰκόνες, αἱ παραβολαὶ ὑπερισχύουσιν.⁹ Τὸ

² Ἡ Ἰλιάς ἔχει 194 ἀνεπτυγμένους καὶ 90 βραχεῖας (ἐν συνόλῳ 284) παραβολάς.

³ Ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ εὐρίσκονται 39 ἀνεπτυγμένοι καὶ 30 βραχεῖαι (συνλήβδην 69) παραβολαί.

⁴ Παρὰ τῷ Πινδάρῳ ὑπάρχουσιν 26 βραχεῖαι καὶ 12 ἀνεπτυγμένοι (ἐν συνόλῳ 38), παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ 74 βραχεῖαι καὶ 3 ἀνεπτυγμένοι (συνλήβδην 77), παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ 38 βραχεῖαι καὶ 3 ἀνεπτυγμένοι (ἐν συνόλῳ 41), παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ 85 βραχεῖαι καὶ 5 ἀνεπτυγμένοι (συνλήβδην 90) καὶ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει 23 βραχεῖαι καὶ 2 ἀνεπτυγμένοι (ἐν συνόλῳ 25) παραβολαί.

⁵ Ἐν τῇ Ἰλιάδι ὑπάρχει ἐν 19, 221—224 (Γ, XXI, 7) μία ἀνεπτυγμένη ἀλληγορία.

⁶ Ἡ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ 14, 214—215 εὐρισκόμενη ἀλληγορία εἶναι παροιμιώδης, καὶ ὡς τοιαύτῃ δὲν ἔχει ποιητικὴν ἀξίαν.

⁷ Παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ ἀπαντῶσι 14 βραχεῖαι καὶ 1 ἀνεπτυγμένη (ἐν συνόλῳ 15), παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ 12 βραχεῖαι καὶ 2 ἀνεπτυγμένοι (συνλήβδην 14), παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ 12 βραχεῖαι καὶ 2 ἀνεπτυγμένοι (ἐν συνόλῳ 14) καὶ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει 11 βραχεῖαι καὶ 2 ἀνεπτυγμένοι (συνλήβδην 13) ἀλληγορίαι.

⁸ Ὁ Πίνδαρος παρέχει 30 ἀνεπτυγμένους καὶ 13 βραχεῖας (ἐν συνόλῳ 43) ἀλληγορίας.

⁹ Τὸ σύνολον τῶν συμπλεγμάτων τῶν τρόπων εἶναι ἐν τῇ Ἰλιάδι 33.

μεγαλοπρεπέστατον σύμπλεγμα τρόπων εὑρίσκεται ἐν τοῖς στίχοις 725—759 τῆς 17. ῥαψωδίας (ἰδὲ Γ, XVI, 14), ὅπου ἐν 35 στίχοις 5 παραβολαὶ καὶ 1 μεταφορὰ μίαν μεγαλητέραν ἐνότητα ἀποτελοῦσιν· τοῦτο ἀκολουθεῖ ἐν τοῖς στίχοις 455—483 τῆς 2. ῥαψωδίας (ἰ. Γ, XIX, 38) τὸ ἐξ 6 παραβολῶν καὶ 29 στίχων συνιστάμενον σύμπλεγμα. Ἐν γένει δὲ ἐν τῇ Ἰλιάδι κατὰ τὸ πλεῖστον ἔχουσι πλοῦτον εἰκόνων· ἡ 11. ῥαψωδία σὺν 22 τρόποις (10 μικροῖς, 12 μεγάλοις) ἐν 103 στίχοις, ἡ 13. ῥαψωδία σὺν 25 τρόποις (9 μικροῖς, 16 μεγάλοις) ἐν 97 στίχοις, καὶ ἡ 16. ῥαψωδία σὺν 28 τρόποις (9 μικροῖς, 19 μεγάλοις) ἐν 116 στίχοις· ἀλλὰ πάσας ὑπερβάλλει ὡς πρὸς τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν πλουσιοπάροχον ἀνάπτυξιν τῶν εἰκόνων ἡ 17. ῥαψωδία, ἡ Μενελάου ἀριστεία, σὺν 22 τρόποις (8 μικροῖς, 14 μεγάλοις) ἐν 129 στίχοις, καὶ εἰς ταύτην τὴν ῥαψωδίαν ἀνήκει καὶ τὸ ἄνω μνημονευθὲν μέγιστον ἐν τῇ Ἰλιάδι εἰκόνων σύμπλεγμα. Τῆς Ἰλιάδος ὑπολείπεται ἡ Ὀδύσεια καὶ ὡς πρὸς τὰ συμπλέγματα τῶν τρόπων οὐχὶ μόνον ἕνεκα τοῦ ὀλιγαριθμοῦ ἀλλὰ καὶ τῆς σμικρότητος τοῦ σχήματος αὐτῶν.¹⁰ Παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ τοῖς τέσσαρσι δραματικοῖς εἶναι μὲν τὰ συμπλέγματα τῶν τρόπων ἀρκούντως συχνά, ἀλλὰ συνήθως ἐκ μικρῶν τρόπων (μεταφορῶν) σχηματίζονται καὶ εἶναι σμικρὰ τὸ σχῆμα.¹¹ Οὕτως ἡ Ἰλιάς τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ὡς πρὸς τὴν διεξοδικότητα τῶν παραβολῶν καὶ τῶν συμπλεγμάτων τῶν τρόπων· αἱ παραβολαὶ καὶ τὰ συμπλέγματα αὐτῆς εἶναι μεγαλοπρεπῆ πλαστικὰ δημιουργήματα, ἐν συγκρίσει δὲ πρὸς ταῦτα δεικνύει καὶ αὐτὴ ἡ Ὀδύσεια ἤδη σημαντικὴν ἐλάττωσιν, ἐνῷ αἱ παραβολαὶ καὶ τὰ συμπλέγματα τῶν τρόπων παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ τοῖς τέσσαρσι δραματικοῖς ἐκτὸς ὀλιγίστων ἐξαιρέσεων τῇ ἀληθείᾳ

¹⁰ Ὁ ἀριθμὸς τῶν συμπλεγμάτων τῶν τρόπων εἶναι ἐν τῇ Ὀδύσειᾳ 5.

¹¹ Παρὰ τῷ Πινδάρῳ ὑπάρχουσιν 73, παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ 100, παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ 23, παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ 60 καὶ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει 57 συμπλέγματα τῶν τρόπων.

καταντῶσι περιορισμένα, ὥστε ἀπὸ τῆς Ἰλιάδος διὰ μέσου τῆς Ὀδυσσεΐας, τοῦ Πηνδάρου καὶ τῶν τριῶν τραγικῶν μέχρι τοῦ Ἀριστοφάνους αἰσθανόμεθα τὴν ἀκατάπαυστον ἐξασθένειν τοῦ πλαστικοῦ πνεύματος. Εἶναι ἐνδιαφέρον, ὅτι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοῦτο ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ καὶ ἀγαλματοποιίᾳ τὸ πλαστικὸν πνεῦμα διηνεκῶς ἐνδυναμοῦται, καὶ τέλος κορυφοῦται ἐν τῇ ἐποχῇ τοῦ Περικλέους. Συλλήβδην δὲ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἐν τοῖς ἐγκρίτοις χρόνοις τοῦ ἀρχαίου ἑλληνισμοῦ τοῦτο μὲν ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ καὶ ἀγαλματοποιίᾳ τοῦτο δὲ ἐν τῇ ποιήσει δεικνύει ἡ δρᾶσις τοῦ πλαστικοῦ πνεύματος ἀντίστροφον πορείαν, διότι ἐφ' ὅσον αὕτη ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ καὶ ἀγαλματοποιίᾳ ἐνισχύεται, ἐπὶ τοσοῦτον ἐν τῇ ποιήσει χαλαροῦται. Καθὼς φαίνεται, εἶναι ἀναμφισβήτητον, ὅτι αἱ διεξοδικαὶ παραβολαὶ καὶ τὰ ἐκτενῆ τῶν τρόπων συμπλέγματα ἐν τῇ Ἰλιάδι καὶ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ οὐχὶ ἐκ τῶν χρόνων τῶν αἰολικῶν ἐπικῶν ᾠμάτων ἀλλὰ ἐκ τῶν τῆς ἰωνικῆς ἐποποιΐας πηγάζουσιν, καὶ εἶναι ἐνδεχόμενον, ὅτι οὐχὶ διὰ μιᾶς ἀλλὰ ὡς προϊόντα τῆς δημῳδούς ποιήσεως βραδέως διὰ ἐπανειλημμένης ἐπαυξήσεως ἐκ τῶν βραχειῶν παραβολῶν προήρχαντο. Ἀλλὰ ὅπωςδῆποτε καὶ ἂν ἐγένοντο, εἶναι ἀναμφίλεκτον, ὅτι τὸν προωρισμὸν τῶν, δηλαδὴ τὴν ἐναργεστέραν διήγησιν ἄριστα ἐκτελοῦσιν. Διότι εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἡ ἐκτενὴς περιγραφή καὶ ὁ χρωματισμὸς τοῦ ὁμοιάζοντος παντελῶς ἀποσπᾷ τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἀπὸ τοῦ παρομοιαζομένου, ἀλλὰ τοῦτο διαρκεῖ μόνον, μέχρις οὗ ὁ ποιητὴς μεταβῇ εἰς τὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βραχεῖαν μνείαν τοῦτου τοῦ τελευταίου, ὅτε διὰ ταύτης τῆς ταχείας παρεκβάσεως τῆς διηγήσεως τὸ παρομοιαζόμενον ζωηρότατα διαφωτίζεται.

Ἐν τῇ Ἰλιάδι αἱ μὲν παραβολαὶ συχνάκις, τὰ δὲ συμπλέγματα τῶν τρόπων συνήθως ἐκ στοιχείων οὐχὶ εἰς μίαν ἀλλὰ εἰς δύο ἢ περισσοτέρας (τρεις, τέσσαρας, πέντε, ἕξ, καὶ δὴ ἑπτὰ) κατηγορίας ἀνηκόντων σχηματίζονται. Π. χ. ἡ ἐξῆς παραβολὴ τῆς Ἰλιάδος (3, 60—63, ἴδὲ Γ, X, 4): «αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρής, ὅς τ' εἰσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε

τέχνη νήιον ἐκτάμνησιν, ὁφέλλει δ' ἄνδρὸς ἐρωήν· ὥς σοι ἐνὶ στήθεσσι·ν ἀτάρβητος νόος ἐστί,» ἡρύσθη μόνον ἐκ τῆς ξυλουργικῆς· ἀλλὰ ἡ ἐπομένη παραβολὴ τῆς Ἰλιάδος (15, 410—413, ἰ. Γ, X, 3)· «ὥς τε στάθμη δόρου νήιον ἐξιθύνει τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμενος, ὅς ῥά τε πάσης εὖ εἶδῃ σοφίης ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης, ὥς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πόλεμός τε,» λαμβάνει τὰ στοιχεῖα αὐτῆς ἐκ τῆς ξυλουργικῆς καὶ τῆς μυθολογίας («ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης»). Ἡ πρώτη παραβολὴ εἶναι μονόχρους, ἀλλὰ ἡ δευτέρα εἶναι ἤδη μᾶλλον χρωματισμένη, οὕτως δὲ ἐξ ὅσον περισσοτέρων κατηγοριῶν εἶναι συνθεθιμένη μία παραβολὴ ἢ συνίσταται ἐν σύμπλεγμα τῶν τρόπων, τοσοῦτο μᾶλλον πλουτοῦσι χρωμάτων. Αὕτη ἡ πολυχρωμία τῆς ποιήσεως εἶναι συχνὴ καὶ ἀνεπτυγμένη ἐν τῇ Ἰλιάδι,¹² ἀλλὰ σπανία καὶ ἐλλειπεστετέρα ἤδη ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα, παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ τοῖς τέσσαρσι δραματικοῖς.¹³ Αὕτη ἡ πολυχρωμία, ἣτις ἐν τοῖς ἐγκρίτοις χρόνοις τοῦ ἀρχαίου ἐλληνισμοῦ τόσον ἐν τῇ ποιήσει ὅσον καὶ ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ καὶ ἀγαλματοποιῇ εἶναι· οὐσιωδὲς συμπλήρωμα τοῦ πλαστικοῦ πνεύματος, μετὰ τούτου θριαμβεύει ἐν τῇ Ἰλιάδι, καὶ μετὰ τούτου πάλιν μειοῦται ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα, παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ τοῖς τέσσαρσι δραματικοῖς.

¹² Ἐν τῇ Ἰλιάδι εὐρίσκονται 118 πολυχρωμαίαι, αἵτινες πλάττονται· ἐκ 2 κατηγοριῶν 59 φορές, ἐκ 3 κατ. 33 φορές, ἐκ 4 κατ. 11 φορές, ἐκ 5 κατ. 11 φορές, ἐξ 6 κατ. 1 φορές, ἐξ 7 κατ. 3 φορές.

¹³ Ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ ἀπαντῶσιν 21 πολυχρωμαίαι, αἵτινες σχηματίζονται· ἐκ 2 κατ. 16 φορές, ἐκ 3 κατ. 4 φορές, ἐκ 4 κατ. 1 φορές. Παρὰ τῷ Πινδάρῳ εὐρίσκονται 53 πολυχρωμαίαι, αἵτινες πλάττονται· ἐκ 2 κατ. 43 φορές, ἐκ 3 κατ. 6 φορές, ἐκ 4 κατ. 3 φορές, ἐκ 5 κατ. 1 φορές. Ὁ Αἰσχύλος περὶ 48 πολυχρωμίας, αἵτινες πλάττονται· ἐκ 2 κατ. 43 φορές, ἐκ 3 κατ. 2 φορές, ἐκ 4 κατ. 2 φορές, ἐκ 5 κατ. 1 φορές. Ὁ Σοφοκλῆς ἔχει 9 πολυχρωμίας, αἵτινες σχηματίζονται· ἐκ 2 κατ. 8 φορές, ἐκ 3 κατ. 1 φορές. Ὁ Εὐριπίδης παρέχει 37 πολυχρωμίας, αἵτινες πλάττονται· ἐκ 2 κατ. 33 φορές, ἐκ 3 κατ. 3 φορές, ἐκ 5 κατ. 1 φορές. Παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει ὑπάρχουσι 12 πολυχρωμαίαι, αἵτινες σχηματίζονται· ἐκ 2 κατ. 8 φορές, ἐκ 3 κατ. 2 φορές, ἐκ 4 κατ. 1 φορές, ἐκ 5 κατ. 1 φορές.

Ἡ γένεσις τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας συμπύπτει ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ ἰωνικοῦ πολιτισμοῦ, καὶ καθὼς εἶδομεν, οἱ τρόποι τῆς ἀναλογίας ἐν τούτοις τοῖς δύο ποιήματιν ἀρκούντως πιστῶς κατοπτρίζουσι τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ τοῦτου τοῦ πολιτισμοῦ. Ἐν τούτοις ἡξέυρομεν, ὅτι ἡ Ὀδύσεια ἀνήκει εἰς μεταγενεστέραν περίοδον τῆς ἰωνικῆς ἐποχῆς ἢ ἡ Ἰλιάς, καὶ σχεδὸν εἰπεῖν εὐρίσκομεθα ἐν τῇ ἀληθείᾳ παραδεχόμενοι, ὅτι ἡ μὲν Ἰλιάς ἐγένετο ἐν τῇ 9. π. Χ. ἑκατονταετηρίδι ἡ δὲ Ὀδύσεια ἐν τῇ 8. Αὔτη ἡ χρονικὴ διαφορά, εἰ καὶ ὑφίσταται ἐντὸς τῶν ὁρίων μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μεγαλητέρας τοῦ πολιτισμοῦ ἐποχῆς, συνεπάγεται ὅμως διαφορὰς τινὰς ὡς πρὸς τὸν πολιτισμόν, καθὼς τοῦτο ἐκ τοῦ πολιτισμοῦ καταφαίνεται, ὅτινα ἐν τῇ κατὰ μίαν περίπτου ἑκατονταετηρίδι τῆς Ἰλιάδος μεταγενεστέρα Ὀδυσσεΐα εὐρίσκομεν, καὶ ὅτις εἶναι ὑπὸ τινὰς ἐπόψεις μᾶλλον προηγμένος τοῦ τῆς Ἰλιάδος. Ταύτην τὴν εἰδικωτέραν τοῦ πολιτισμοῦ διαφορὰν ἐπαισθητῶς πῶς δὲν διαφωτίζουν οἱ τρόποι τῆς ἀναλογίας ἐν τοῖς δύο ἔπεσιν, οἵτινες, καθὼς εἶδομεν, μόνον τὴν μεγαλητέραν τοῦ ἰωνικοῦ πολιτισμοῦ ἐνότητά κατοπτρίζουσιν. Ἐν τούτοις ἰδιαίτερος πρέπει νὰ ἐξάρωμεν τοῦτο τὸ ἐκ τῆς ἐρεύνης τῶν τρόπων προκύψαν διδάγμα, ὅτι μετὰ τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας ὡς πρὸς τὴν δύναμιν τῆς φαντασίας, ἥτις ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ἔπεσι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον κυριαροῦν, δὲν ὑπάρχει διαφορά, ἀλλὰ τὸ ὑπὸ τῆς φαντασίας γεννηθὲν πλαστικὸν πνεῦμα καὶ τὸ χαρακτηριστικὸν συμπλήρωμα τούτου, ἡ πολυχρωμία, δεικνύουσιν ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ σημαντικὴν ἤδη μείωσιν.

Τὴν διαυγῆ διάταξιν τῆς παραβολῆς, ἥτινα παρὰ τῷ Ὀμήρῳ καὶ τοῖς δραματικοῖς ὁρῶμεν, μᾶλλον ζητοῦμεν παρὰ τῷ Πινδάρῳ. Ἡ συνειδητὴ γλωσσικὴ τέχνη τοῦ Πινδάρου μᾶλλον ὑπαινίσσεται ἢ ἐκφράζει τὴν παραβολήν, καὶ καθιστᾷ διὰ περιπεπλεγμένης συντάξεως πολλάκις δύσκολον τὴν κατανόησιν αὐτῆς, καθὼς τοῦτο κατ' ἐξοχὴν ἐν τῷ ἐν Ὀ. 1, 1—8 (ἰδὲ Γ, XXVIII, ζ, 34) εὐρίσκομένῳ καὶ ἐκ δύο παραβολῶν

συνισταμένῳ συμπλέγματι ὁρώμεν. Ὁ Ὅμηρος ὡς φυσικὸς τεχνίτης τῆς γλώσσης ἐκφράζει καὶ τὰ δύο μέρη τῆς παραβολῆς, τὸ ὁμοιάζον καὶ τὸ παρομοιαζόμενον, συνήθως διὰ δύο συγκριτικῶν μορίων, διὰ τοῦ τύπου «καθὼς — οὕτως»· παρὰ δὲ τῷ Πινδάρῳ καὶ τοῖς δραματικοῖς εἶναι ὁ συνηθέστατος τύπος τῆς παραβολῆς, ὅτι μόνον τὸ ὁμοιάζον εἰσάγεται διὰ συγκριτικοῦ μορίου, τὸ δὲ παρομοιαζόμενον μένει ἄνευ μορίου, ἀσημεῖωτον· ἀλλὰ ὁ Πίνδαρος μεταχειρίζεται ἐνίοτε ἀντιθετικὸν (δέ), ὑποθετικὸν (εἰ) ἢ συμπλεκτικὸν (καί, τε) σύνδεσμον ἀντὶ συγκριτικοῦ συνδέσμου.¹⁴ Ἡ ἐν Π. 1, 43—44 (ἰδὲ Γ, VIII, 6) ἀπαντῶσα

¹⁴ Οἱ τύποι τῆς παραβολῆς εἶναι παρὰ τῷ Πινδάρῳ οἱ ἑξῆς: — I. Ὁ συνηθέστατος τύπος εἶναι, ὅτι τὸ μὲν ὁμοιάζον εἰσάγεται διὰ συγκριτικοῦ μορίου, τὸ δὲ παρομοιαζόμενον μένει ἄνευ μορίου, ἀσημεῖωτον. Οἱ δὲ κατ' ἑκάστα τύποι εἶναι: ὅς — ο (= μὴδέν). 'I. 6, 1—9 (Γ, V, 6), 'O 6, 1—4 (Γ, IX, 12), 'Αποσπ. 123, 6—7 (Γ, XXIII, 4), Π. 11, 39—40 (Γ, XXVII, 7), Ν. 8, 40—42 (Γ, XXVIII, γ, 3), 'Αποσπ. 101, 1—2 (Γ, XXVIII, ε, 3). ὥς — ο. 'O 2, 94—96 (Γ, XXVIII, β, 11), 'I. 4, 23—24 (Γ, XXVIII, ζ, 16). ἔσπερ — ο. Π. 1, 90—91 (Γ, XXVII, 20). ὥτε — ο. Ν. 7, 70—74 (Γ, VIII, 7), Π. 10, 53—54 (Γ, XXIII, 1), 'I. 4, 17—19 (Γ, XXVIII, γ, 5), Ν. 7, 61—62 (Γ, XXVIII, ζ, 32), Π. 4, 64—65 (Γ, XXIV, 7). ὥτ' — ο. Ν. 6, 26—27 (Γ, XVIII, 12). ὥθ' — ο. Ν. 7, 93—94 (Γ, XXI, 6). ἄτε — ο. 'Αποσπ. VII, 12—15 (Γ, I, 28), 'O. 1, 1—8 (Γ, XXVIII, ζ, 34). ἄτ' — ο. Π. 4, 29—31 (Γ, II, 5), 'O. 12, 13—15 (Γ, VIII, 15). οἶον — ο. Π. 5, 111—114 (Γ, XXVIII, β, 8). οἶοι — ο. 'Αποσπ. 1, 6—7 (Γ, XXVIII, β, 12). ἴσον — ο. Ν. 6, 64—65 (Γ, XXVII, 33). ἄγχι — ο. Ν. 6, 7—11 (Γ, XXVI, 8). ἄτε, ὥς — ο. Π. 2, 79—80 (Γ, XX). ἄτ', δίξαν — ο. Π. 2, 84—85 (Γ, XVIII, β, 2). — II. Τρεῖς παρατάσσονται ἀουδέτως τὰ δύο μέρη τῆς παραβολῆς, δηλ. καὶ τὰ δύο μέρη μένουσιν ἄνευ μορίων, δηλαδή: ο — ο. Π. 4, 289—290 (Γ, IV, 3), 'I. 6, 72—73 (Γ, XVIII, 7), Π. 5, 111—114 (Γ, XXVIII, β, 8). — III. Δύο φορές λαμβάνει τὸ μὲν ὁμοιάζον συγκριτικόν, τὸ δὲ παρομοιαζόμενον συμπλεκτικὸν σύνδεσμον, ὅ ἐστιν ὥς — καί. 'O. 7, 1—10 (Γ, I, 33). ὥτε — καί. 'O. 10, 86—94 (Γ, I, 29). — IV. Εὐρίσκονται ἀνὰ μίαν φοράν αἱ ἑξῆς συνενώσεις τῶν δύο μερῶν: ὁπᾶ — ὁπᾶ τε. 'O. 10, 9—11 (Γ, XXVIII, ε, 7). δ', τ' — καὶ οὕτως. Ν. 11, 37—41 (Γ, XXVI, 7). ο — καί. 'O. 2, 108—109 (Γ, XXVIII, α, 1). ο — δέ. Ν. 4, 82—85 (Γ, XI, 2). δέ —

ἀλληγορία ἔχει τρόπον τινὰ καὶ τῆς παραβολῆς τὸ χαρακτηριστικόν, καθ' ὅσον εὐρίσκεται ἐν αὐτῇ καὶ συγκριτικὸν μόριον (ὥσείτ').

Ὁ συνήθης τρόπος τῆς ἐκφράσεως τῆς παραβολῆς εἶναι, ὅτι τὸ ὁμοιάζον καὶ τὸ παρομοιαζόμενον θετικῶς συμπαρατίθενται, ἀλλὰ ἐνίοτε ἀπαντᾷ παρέκβασις ἀπὸ τούτου τοῦ συνήθους τρόπου παρὰ τῷ Ὁμήρῳ, Σοφοκλεῖ καὶ Εὐριπίδῃ. Α. χ. ἡ ἐξῆς παραβολή, ὃ ἐστὶ τοῦτο τὸ σύμπλεγμα παραβολῶν ἐν τῇ Ἰλιάδι (20, 371—373, ἰδὲ Γ, XXIII, δ, 2) ἔχει ὑποθετικὸν τύπον· «τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰθῶνι σιδήρῳ.» Ἀρνητικὸν τύπον ἔχουσα ὑπερβολικὴ παραβολή εἶναι ἐν τῇ Ἰλιάδι (17, 20—23, ἰ. Γ, XXIII, β, 33) ἡ ἐπομένη· «οὔτ' οὖν παρδάλιος τόσσον μένος οὔτε λέοντος οὔτε σὺς κάπρου ὀλοόφρονος, οὗ τε μέγιστος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένει βλεμναίνει, ὅσσον Πάνθου υἱὲς εὐρμελῖαι φρονέουσιν»· σύμπλεγμα παραβολῶν τοῦ αὐτοῦ εἵδους εὐρίσκεται ἐν τῇ Ἰλιάδι ἐν 14, 394—401 (ἰ. Γ, XXII, 22) καὶ παραβολή τοῦ αὐτοῦ εἵδους παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴ. 629—631 (ἰ. Γ, XXV, β, 11, 1). Τὴν ἐξῆς συγκριτικὸν τύπον δεικνύουσιν ὑπερβολικὴν παραβολὴν ὁρῶμεν ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ ἐν 16, 215—219 (ἰ. Γ, XIX, β, 10)· «ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσι ὑφ' ἥμερος ὥρτο γόοιο· κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἢ τ' οἰωνοί, φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαρφώνυχες, οἷσί τε τέκνα ἀγρόται ἐξεῖλοντο πάρος πετεηνὰ γενέσθαι· ὥς ἄρα τοί γ' ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβον»· καὶ παραβολή τοῦ αὐτοῦ εἵδους εὐρίσκεται παρὰ Εὐριπίδῃ ἐν Ὅρν. 727—728 (ἰ. Γ, XXIV, 36). Αἱ ἀρνητικὸν καὶ συγκριτικὸν τύπον ἔχουσαι παραβολαὶ εἶναι ἐν ταῦτῳ καὶ ὑπερβολικαὶ παραβολαί, διότι ἐκφράζουσιν, ὅτι ἰδιότης τις ἐν τῷ παρομοιαζομένῳ εἰς ἀνώτερον βαθμὸν ὑπάρχει ἢ ἐν τῷ ὁμοιάζοντι.

καὶ Π. 10, 67—68 (Γ, XI, 5)· μέν δέ — δέ· Ὁ. 1, 1—8 (Γ, XXVIII, ζ, 34)· εἰ — δέ· Ὁ. 3, 42—45 (Γ, XXVIII, ε, 2).

Τέλος τολμηράν τινα χρήσιν τῶν τρόπων πρέπει νά μνημονεύσωμεν, καθ' ἣν μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις ταυτοχρόνως ἐκφράζει δύο τρόπους. Π. χ. ἐν παραβολῇ τινι (τουτέστι τρόπων συμπλέγματι) τῆς Ἰλιάδος (10, 5—10, ἰδὲ Γ, V, 7) τὸ «στόμα» τοῦ πολέμου («πολέμοιο στόμα») ὡς συνεκδοχὴ σημαίνει αὐτὸν τὸν προσωποποιημένον «πόλεμον», ἀλλὰ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς, οὕτως δὲ τὸ στόμα ἐκφράζει δύο διαφόρους τρόπους, τουτέστι «συνεκδοχήν», καὶ ἡ συνεκδοχικὴ σημασία αὐτοῦ στοιχεῖόν τι τῆς «παραβολῆς». Ἡ π. χ. ἐν ἄλλῃ τινὶ παραβολῇ (ὅ ἐστι τρόπων συμπλέγματι) τῆς Ἰλιάδος (2, 780—785, ἰ. Γ, V, 15) ἡ «βόσκησις» («ὡς εἶτε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο») ὡς μεταφορὰ σημαίνει «πυρπόλησιν», ἀλλὰ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι ἐν ταῦτῳ στοιχεῖον τῆς παραβολῆς, οὕτως δὲ ἡ βόσκησις ἐκφράζει δύο διαφόρους τρόπους, δηλαδὴ «μεταφοράν», καὶ ἡ μεταφορικὴ σημασία αὐτῆς στοιχεῖόν τι τῆς «παραβολῆς». Λοιπὸν οὗτος ὁ διπλοῦς τρόπος εἶναι εἰκὼν, ἥτις τῇ μεσιτεῦσαι ἄλλης τινὸς ἀναγκαιῶς συνυπακουστέας εἰκόνας ἀντικαθιστᾷ τὴν κυρίως ἔννοιαν. Τοιοῦτος διπλοῦς τρόπος ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ἰλιάδι δεκάκις,¹⁵

¹⁵ Οἱ δέκα διπλοὶ τρόποι τῆς Ἰλιάδος εἶναι οἱ ἑξῆς· 2, 780 (Γ, V, 15)· ἰδὲ τὴν ἐρμηνείαν ἐν τῷ κειμένῳ. 5, 524 (Γ, XXIII, ζ, 30)· ἡ «κοίμησις» (εὐδῆσι) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «παῦσιν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς. 10, 8 (Γ, V, 7)· ἰδὲ τὴν ἐρμηνείαν ἐν τῷ κειμένῳ. 11, 269 (Γ, I, 6)· τὸ «βέλος» ὡς μεταφορὰ σημαίνει «δόδυνην», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς. 13, 139 (Γ, XXIII, α, 35)· ἡ «ἀναΐδεια» (ἀναϊδέος... πέτρης) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «ὄλεθρον», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς. 15, 606 (Γ, V, 18)· ἡ «μάνια» (μάλνεται) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «πυρπόλησιν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς. 16, 162 (Γ, XXIII, β, 38)· ὁ «φόνος» ὡς μετωνυμία σημαίνει «τὸ διὰ φόνου ἐκχυθὲν αἷμα», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς. 16, 391 (Γ, XXIII, ε, 14)· ὁ «στεναγμός» (στενάχουσι) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «πάταγον», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς. 17, 390 (Γ, XIII)· ἡ «μέετη» (βοεῖην... μεθύουσιν) ὡς μεταφορὰ σημαίνει

ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ οὐδ' ἅπαξ, παρὰ τῷ Πινδάρῳ δεκατρεῖς,¹⁶ παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ δεκαπέντε,¹⁷ παρὰ τῷ Σοφοκλεὶ τέσσαρας¹⁸ φορές,

τὸ ὅ τι «εἶναι τι ποτισμένον», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς. 17, 755 (Γ. XVI, 14)· ἡ «νεφέλη» (νέφος) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «στίφος», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς.

¹⁶ Οἱ δεκατρεῖς διπλοῖ τρόποι τοῦ Πινδάρου εἶναι οἱ ἑξῆς· Ὁ. 7, 2 (Γ, I, 33)· ἡ «δρόσος» (δρόσῳ) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «ὕγρον», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς. Ὁ. 7, 6 (Γ, I, 33)· ἡ «εὐνή» (εὐνῆς) ὡς μετωνυμία σημαίνει «γάμον», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς. Ὁ. 10, 87 (Γ, I, 29)· ὁ «ποιμήν» (ποιμένα) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «κληρονόμον», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς. Π. 1, 44 (Γ, VIII, 6)· ἡ «παρειά» (χαλκοπάρον) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «ἀκωκήν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς ἀλληγορίας. Π. 2, 80 (Γ, XX)· τὸ «ἔρκος» ὡς μεταφορὰ σημαίνει «ἐπιφάνειαν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς. Π. 6, 12 (Γ, XXVIII, ζ, 29)· ὁ «ἀμείλικτος στρατὸς» (στρατὸς ἀμείλιχος) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «καταστρεπτικὴν ἔχυσιν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς ἀλληγορίας. Ν. 3, 78 (Γ, V, 5)· ἡ «δρόσος» (ἔρσ') ὡς μεταφορὰ σημαίνει «ἄφρον», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς ἀλληγορίας. Ν. 3, 84 (Γ, XXVIII, ζ, 7)· ἡ «ὄρασις» (δέδορκεν) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «λάμψιν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως σημαίνει ὡς δευτέρα μεταφορὰ «γένεσιν». Ν. 7, 72 (Γ, VIII, 7)· ἡ «παρειά» (χαλκοπάρον) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «ἀκωκήν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς. Ν. 7, 73 (Γ, VIII, 7)· ἡ «δύναμις» (σθένος) ὡς μετωνυμία σημαίνει «σθεναρὸν σῶμα», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς. Ν. 9, 41 (Γ, XXVIII, ζ, 8)· ἡ «ὄρασις» (δέδορκεν) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «λάμψιν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως σημαίνει ὡς δευτέρα μεταφορὰ «γένεσιν». Ἰ. 6, 1 (Γ, V, 6)· ἡ «ἄνθησις» (θάλλοντος) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «εὐθυμίαν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς. Ἀποσπ. 123, 6 (Γ, XXIII, 4)· ἡ «δῆξις» (δαχθεῖς) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «θέρμανσιν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς.

¹⁷ Ὁ Αἰσχύλος ἔχει τοὺς ἑξῆς δεκαπέντε διπλοὺς τρόπους· Ἐπτ. 503, (Γ, XXIX, β, 14)· ἡ «θύελλα» (θύσχιμον) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «φοβερότητα», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παρα-

παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ δώδεκα¹⁹ καὶ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει πέντε²⁰ φορές.

Παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ εὐρίσκεται μίαν φοράν, ὅτι ἡ αὐτὴ

βολῆς. Ἐπτ. 584 (Γ, I, 19)· ἡ «πηγὴ» (πηγὴν) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «βίον», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχείον τῆς ἀλληγορίας. Ἐπτ. 607 (Γ, XXVIII, 1)· ἡ «μάστιξ» (μάστιγι) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «τιμωρίαν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχείον τῆς παραβολῆς. Ἐπτ. 608 (Γ, XXVIII, 1)· τὸ «δίκτυον» (ἀγρεύματος) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «τύχην», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχείον τῆς παραβολῆς. Πέρσ. 821 (Γ, XXIV, 12)· τὸ «ἑέρος» ὡς μετωνυμία σημαίνει «σποράν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα μεταφορὰ. Ἰκ. 636 (Γ, XXVI, 1)· ἡ «ἄροτρίασις» (ἄρότοις) ὡς μετωνυμία σημαίνει «ἄγρόν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα μεταφορὰ. Ἀγ. 52 (Γ, XXIX, β, 23)· ἡ «κώπη» (ἐρετμοῖσιν) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «πτερόν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχείον τῆς παραβολῆς. Ἀγ. 52 (Γ, XXIX, β, 23)· ἡ «κωπηλασία» (ἐρεσσόμενοι) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «κίνησιν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχείον τῆς παραβολῆς. Ἀγ. 57 (Γ, XXIX, β, 23)· ὁ «μέτοικος» (μετοίκων) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «ἐξέλαιον», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχείον τῆς παραβολῆς. Ἀγ. 720 (Γ, XXIX, β, 46)· τὰ «προτέλεια» (προτελείοις) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «ἀρχήν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχείον τῆς παραβολῆς. Ἀγ. 1010 (Γ, XXVIII, 49)· ἡ «σφενδόνησις» (σφενδόνας) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «τὸ ῥίπτειν τὸ φορτίον», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως σημαίνει ὡς δευτέρα μεταφορὰ «θύσιαν». Ἀγ. 1145 (Γ, XXIX, β, 16)· ἡ «ἄνθησις» (ἀμφιζαλῆ) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «περικύκλωσιν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχείον τῆς παραβολῆς. Ἀγ. 1392 (Γ, XXVI, 8)· ὁ «τοκετός» (ἐν λοχεύμασιν) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «βλάστησιν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχείον τῆς παραβολῆς. Ἀγ. 1618 (Γ, XXVIII, 13)· ἡ «δοχὸς» (δορός) ὡς συνεκδοχὴ σημαίνει «πλοῖον», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα μεταφορὰ. Ἀγ. 1655 (Γ, XXVI, 9)· τὸ «ἑέρος» ὡς μετωνυμία σημαίνει «σποράν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα μεταφορὰ.

¹⁹ Παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ υπάρχουν οἱ ἐξῆς τέσσαρες διπλοὶ τρόποι. Αἱ. 140 (Γ, XXV, β, 14)· ὁ «ὀφθαλμός» (ὄμμα πελείας) ὡς συνεκδοχὴ σημαίνει «ἄγρ' ἀν περιστεράν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχείον τῆς παραβολῆς. Αἱ. 675 (Γ, XXV, ζ, 12)· ὁ «στεναγμός» (στένοντα) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «πάταγον», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα

λέξεις ταυτοχρόνως ἐκφράζει τρεῖς τρόπους. Δηλ. ἐν τῷ 587. ἀποσπάσματι (Γ, XVII, 5) τὸ «θέρος» ὡς μετωνυμία σημαίνει

στοιχεῖον τῆς ἀλληγορίας. Ἀντ. 588 (Γ, XXIV, 26)· τὸ «Ἑρεβος» ὡς μεταφορὰ σημαίνει «βάθρος», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς. Ἀποσπ. 587 (Γ, XVII, 5)· ὁ «Ξερισμὸς» (Ξερισθῆ) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «ἀποκοπὴν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς.

¹⁹ Παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ εὐρίσκονται οἱ ἐξῆς δώδεκα διπλοὶ τρόποι. Μήδ. 1200 (Γ, XXV, γ, 3)· τὸ «δάκρυον» (δάκρυ) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «ἰκμάδα», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς. Μήδ. 1281 (Γ, XXII, 10, 1)· ἡ «ἄροτρίασις» (ἄροτον) ὡς μετωνυμία σημαίνει «σποράν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα μεταφορὰ. Τρω. 1300 (Γ, XXV, β, 12, 1)· τὸ «πετρὸν» (πτέρυγι) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «ἀνύψωσιν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς. Τρω. 1320 (Γ, XXV, β, 12, 2)· τὸ «πετρὸν» (πτέρυγι) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «ἀνύψωσιν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς. Ἐκ. 1025 (Γ, XXIV, 64)· ὁ «ἄντλος» (ἄντλον) ὡς συνεκδοχὴ σημαίνει «θάλασσαν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς. Φοίν. 528 (Γ, XVII, 14)· ἡ «ἄμαξα» (ἄπῆνας) ὡς μετωνυμία σημαίνει «ζεῦγος», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα μεταφορὰ. Φοίν. 1380 (Γ, XXV, β, 33)· ἡ «σιαγὼν» (γένυν) ὡς συνεκδοχὴ σημαίνει «ὀδόντα», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς. Ἰκ. 82, (Γ, XXV, α, 5)· ὁ «κλαυθμὸς» (γόων) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «στάξιν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς. Ἡρ. 168 (Γ, XXIV, 31, 1)· ὁ «ἄντλος» (ἄντλον) ὡς συνεκδοχὴ σημαίνει «θάλασσαν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα μεταφορὰ. Ἰων. 1095 (Γ, XXII, 10, 6)· ἡ «ἄροτρίασις» (ἄροτον) ὡς μετωνυμία σημαίνει «σποράν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα μεταφορὰ. Βάκχ. 1027 (Γ, XXII, 10, 7)· τὸ «θέρος» ὡς μετωνυμία σημαίνει «σποράν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα μεταφορὰ. Ἀποσπ. 423 (Γ, XXII, 15)· τὸ «θέρος» ὡς μετωνυμία σημαίνει «σποράν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα μεταφορὰ.

²⁰ Παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει ἀπαντῶσιν οἱ ἐξῆς πέντε διπλοὶ τρόποι. Ἀχ. 668 (Γ, III, 8)· ὁ «ἔρεθισμὸς» (ἐρεθιζόμενος) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «ζωπύρησιν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς. Ἀχ. 668 (Γ, III, 8)· ὁ «οὐρίος ἄνεμος» (οὐρία ῥιπίδι) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «ζωπύρησιν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχεῖον τῆς παραβολῆς. Ἀχ. 672 (Γ, III, 8)· ἡ «στίλπνῃ μετωπιαία

«σποράν», αὕτη δὲ ἡ σημασία τῆς λέξεως ὡς μεταφορὰ ἐκφράζει «χαίτην», καὶ πάλιν αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι ἐν ταύτῳ στοιχείῳ τῆς παραβολῆς, οὕτως δὲ τὸ θέρος ἐκφράζει τρεῖς διαφόρους τρόπους, δηλ. «μετωνυμίαν», ἡ δὲ μετωνυμικὴ σημασία τοῦ «μεταφοράν», καὶ πάλιν ἡ μεταφορικὴ σημασία τοῦ στοιχείῳ τι τῆς «παραβολῆς». Λοιπὸν ἐνταῦθα εἶναι λόγος περὶ *τριπλοῦ* τρόπου, ὃ ἐστὶ περὶ εἰκόνας, ἧτις τῇ μεσιτεύσει δύο ἄλλων ἀναγκαίως συνυπακουστέων εἰκόνων ἀντικαθιστᾷ τὴν κυρίως ἔννοιαν.

Ταῦτα εἶναι τὰ διδάγματα, ἅτινα ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν τρόπων τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας, τοῦ Πινδάρου καὶ τῶν τεσσάρων μεγάλων ἀττικῶν δραματικῶν προκύπτουσιν. Οἱ τρόποι κατοπριζοῦσι τὸν ἀρχεγονώτερον πολιτισμὸν τῆς ἐποχῆς τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας καὶ τὸν ἀνεπτυγμένον πολιτισμὸν τῆς λαμπρᾶς ἀττικῆς ἐποχῆς· δεικνύουσι τὸν παρὰ τῷ Ὀμήρῳ μόλις ἀπαντῶντα διαλογισμὸν, τὴν βαθμιαίαν ἐνδυνάμωσίν τοῦ παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ τοῖς τρισὶ τραγικοῖς, καὶ τὴν σημαντικὴν ἐξασθένεισίν τοῦ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει· τάνάπαλιν τὴν παρὰ τῷ Ὀμήρῳ ἀπόλυτον κυριαρχίαν τῆς φαντασίας, τὴν βαθμὴδὸν ἐλάττωσίν της παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ τοῖς τρισὶ τραγικοῖς, καὶ τὴν ἐκ νέου ἐνδυνάμωσίν της παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει· τὴν ἐν τῇ Ἰλιάδι τελείαν ἐνίσχυσιν τοῦ πλαστικοῦ πνεύματος, τὴν βαθμιαίαν χαλάρωσίν τοῦ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ, παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ τοῖς τέσσαρσι δραματικοῖς· δεικνύουσι τὴν εἰς τὰς ἐκ τῶν χειροτεχνιῶν καὶ μικρῶν τεχνῶν ληφθεῖσας εἰκόνας ἀποκαλυπτομένην δημοτικότητα τοῦ Ὀμήρου καὶ Ἀριστοφάνους, τὴν θεοσέβειαν τοῦ Πινδάρου καὶ τοῦ Αἰσχύλου, τὸν Πίνδαρον ὡς προ-

ταίνια» (λιπαράμπυκα) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «καλὴν παρασκευασιν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχείον τῆς παραβολῆς. Ἰππ. 392 (Γ, XXX, 6)· τὸ «θέρος» ὡς μετωνυμία σημαίνει «σποράν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα μεταφορὰ. Ὀρν. 925 (Γ, XXV, 3)· ἡ «σιτῖβη» (ἀμυρυγά) ὡς μεταφορὰ σημαίνει «ταχέϊαν κίνησιν», καὶ αὕτη ἡ σημασία τῆς λέξεως εἶναι συνάμα στοιχείον τῆς παραβολῆς.

τιμῶντα τὰς χειροτεχνίας, τὰς μικρὰς τέχνας, τὴν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ τοὺς ἀγῶνας, τὸν Αἰσχύλον ὡς ἐνθουσιώδη μαχητὴν, τὸν Σοφοκλῆ, Εὐριπίδην καὶ Ἀριστοφάνη ὡς ποιητὰς ἥττονος θρησκευτικοῦ πνεύματος· καὶ χαρακτηρίζουσι τὸν μὲν Ὅμηρον ὡς φυσικόν, τὸν δὲ Πίνδαρον ὡς συνειδητὸν ἀριστοτέχνην τῆς γλώσσης.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.

*Συγγράμματα τοῦ συγγραφέως.**

Βιβλία.

Latin verstan és prosodia.¹ Gymnasiumok számára és magánhasználatra: Budapest, Franklin-Társulat, 1881.

Görög mondattan.² A gymnasiumok felső osztályai számára. Budapest, Eggenberger, 1883.

Beiträge zur vergleichenden Tropik der Poesie. Erster Theil: Systematische Darstellung der Tropen des Aeschylus, Sophocles und Euripides mit einander verglichen und in poetischer und culturhistorischer Rücksicht behandelt. Berliner Studien für classische Philologie und Archäologie. III. Band, III. Heft. Berlin, Calvary, 1886.

C. Sallustii Crispi Bellum Catilinæ et Bellum Jugurthinum. Edidit —. Budapestini, Lampel, 1889.

A görög tragœdia. Első kötet. A görög tragœdia története.³ Görög és római irodalomtörténeti munkák. Kiadja a M. T. Akadémianak Classica-philologiai Bizottsága. Budapest, 1889.

* Ἐκ τῶν ἐργασιῶν μου δὲν ἀπαριθμῶ ἐδῶ 110 περίπου μικρότερα ἄρθρα, 37 βραχείας σημειώσεις, 41 μεταφράσεις (κατ' ἐξοχὴν ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Χριστοπούλου) καὶ 171 κρίσεις βιβλίων. — Τὰ ἐνταῦθα μνημονευόμενα οὐγγρικά περιοδικὰ εἶναι τὰ ἑξῆς: Egyet. Phil. Közl. = Egyetemes Philologiai Közlöny = Γενικὸν Φιλολογικὸν Ὅργανον, Erd. Múz. = Erdélyi Múzeum = Μουσεῖον τῆς Τρανσυλβανίας, Nyelvtud. Közl. = Nyelvtudományi Közlemények = Γλωσσολογικαὶ Ἀνακοινώσεις, Századok = Αἰῶνες.

¹ Λατινικὴ στιχουργικὴ καὶ προσῳδία.

² Συντακτικὸν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης.

³ Ἡ ἑλληνικὴ τραγωδία. Τόμος πρῶτος. Ἡ ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς τραγωδίας.

Újgörög nyelvtan olvasmányokkal és bevezetéssel az újgörög nyelvtudományba.⁴ Budapest, Franklin-Társulat, 1894.

Ókori Lexikon. Szerkesztette —. Első kötet.⁵ Budapest, Franklin-Társulat, 1902.

A közép- és újkori görög irodalom története.⁶ Egyetemes Irodalomtörténet, szerkeszti Heinrich Gusztáv. Első kötet. Ókori keleti népek és hellének. 653—722. Budapest, Franklin-Társulat, 1903.

Ókori Lexikon. Szerkesztette —. Második kötet.⁷ Budapest, Franklin-Társulat, 1904.

Διατριβαί.

Systematische Darstellung der Proportionstropen bei Sophocles. Zeitschrift für die österreichischen Gymnasien, 28 (1877) 721—736.

Aeschylus és Sophocles képei.⁸ Egyet. Phil. Közl. 2 (1878) 205—213.

Rendszeres tárgyalása Aeschylus és Sophocles tropusainak különös tekintettel az aránytropusokra.⁹ Nyelvtud. Közl. 14 (1878) 95—165.

Euripides tropusai összehasonlítva Aeschylus és Sophocles tropusaival. Miveltésgtörténeti és költészeti szempontból. Adalék a költészet összehasonlító tropikájához.¹⁰ Értekezések a nyelv- és széptudományok köréből. Budapest, Kiadja a M. T. Akadémia. X. kötet, VI. szám, 1882.

Az újgrammatikai irány és a pszichológiai momentum a mondatban.¹¹ Egyet. Phil. Közl. 6 (1882) 634—645.

Aeschylusból. I. A Lebilincselt Prometheus. II. Antigone és

⁴ Γραμματική τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης μετ' ἀναγνωσμάτων καὶ εἰσαγωγῆς εἰς τὴν νεοελληνικὴν γλωσσολογίαν.

⁵ Λεξικὸν τῆς ἀρχαιότητος. Συντάχθη ὑπὸ —. Τόμος πρῶτος.

⁶ Ἱστορία τῆς μεσαιωνικῆς καὶ νέας ἐλληνικῆς λογοτεχνίας.

⁷ Λεξικὸν τῆς ἀρχαιότητος. Συντάχθη ὑπὸ —. Τόμος δευτέρος.

⁸ Αἱ εἰκόνες τοῦ Αἰσχύλου καὶ Σοφοκλέους.

⁹ Συστηματικὴ πραγματεία τῶν τρόπων τοῦ Αἰσχύλου καὶ Σοφοκλέους ἰδίᾳ ἐξ ἀπόψεως τῶν τρόπων τῆς ἀναλογίας.

¹⁰ Οἱ τρόποι τοῦ Εὐριπίδου παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς τρόπους τοῦ Αἰσχύλου καὶ Σοφοκλέους ἐξ ἀπόψεως τῆς ἱστορίας τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ποιητικῆς. Συμβολὴ εἰς τὴν συγκριτικὴν τροπικὴν τῆς ποιήσεως.

¹¹ Ἡ νεογραμματικὴ κατεύθυνσις καὶ τὸ ψυχολογικὸν ἐν τῇ προτάσει.

Ismene párdala. Aeschylusnak Heten Theba ellen című tragœdiájából. A budapesti ág. hitv. ev. főgymn. programmja,¹² 1886.

A kisebb görög tragikusok tropusai míveltségtörténeti és költészeti szempontból. Adalék a költészet összehasonlító tropikájához.¹³ Értekezések a nyelv- és széptudományok köréből. Budapest. Kiadja a M. T. Akadémia. XIII. kötet, XI. szám, 1886.

System einer syntax nach den Kategorien der satzteile und sätze. Neue Jahrbücher 1890, 381—387.

Emlékbeszéd Pott Frigyes Ágoston külső tagról.¹⁴ A Magyar Tudományos Akadémia elhunyt tagjai fölött tartott emlékbeszédék. VI. kötet, 10. szám. Budapest. Kiadja a Magyar Tudományos Akadémia. 1890.

Az analogia a görög szavak képződésében. Hunfalvy-Album,¹⁵ 228—233. Budapest, Hornyánszky, 1891.

Az újjörög nyelv.¹⁶ Erd. Múz. 1893.

Τὰ μεταφορικὰ σχήματα τοῦ Ἀριστοφάνους παραβαλλόμενα πρὸς τὰ μεταφορικὰ σχήματα τοῦ Αἰσχύλου, Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου. Ἀθηνᾶ, 5 (1893) 241—284.

Az analogia az újjörög szavak képződésében.¹⁷ Egyet. Phil. Közl. 18 (1894) 22—34.

Paraspondylos Zotikos költeménye a várnai csatáról.¹⁸ Értekezések a nyelv- és széptudományok köréből. Kiadja a Magyar Tud. Akadémia. XVI. kötet, IV. szám. Budapest, 1894.

Zotikos és Hierax a várnai csatáról.¹⁹ Századok, 1894.

Συμβολαὶ εἰς τὴν μελέτην τῶν μεταφορικῶν σχηματῶν τῆς ποιήσεως ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν ποιητικὴν. Μέρους τρίτον. Τὰ μεταφορικὰ σχήματα τῶν μικροτέρων καὶ ἀνωτέρων ἀρχαίων Ἑλλήνων τραγικῶν. Ἀθηνᾶ 6 (1894) 426—441.

¹² Ἐκ τοῦ Αἰσχύλου. I. Προμηθεὺς Δεσμώτης. II. Ἡ διωδία τῆς Ἀντιγόνης καὶ τῆς Ἰσμήνης ἐκ τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας τοῦ Αἰσχύλου. Μετάφρασις.

¹³ Οἱ τρόποι τῶν μικροτέρων Ἑλλήνων τραγικῶν ἐξ ἀπόψεως τῆς ἱστορίας τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ποιητικῆς. Συμβολὴ εἰς τὴν συγκριτικὴν τροπικὴν τῆς ποιήσεως.

¹⁴ Ἐπιμνημόσυτος λόγος εἰς Φρειδερίκον Αὐγουστον Pott ἀλλοδαπὸν μέλος τῆς Οὐγγρικῆς Ἐπιστημονικῆς Ἀκαδημίας.

¹⁵ Ἡ ἀναλογία ἐν τῇ διαπλάσει τῶν ἐλληνικῶν λέξεων.

¹⁶ Ἡ νεοελληνικὴ γλῶσσα.

¹⁷ Ἡ ἀναλογία ἐν τῇ διαπλάσει τῶν νεοελληνικῶν λέξεων.

¹⁸ Τὸ ποίημα τοῦ Παρασπονδυλοῦ Ζωτικῶ περὶ τῆς ἐν Βάρνα μάχης.

¹⁹ Ὁ Ζωτικὸς καὶ ὁ Ἰέραξ περὶ τῆς ἐν Βάρνα μάχης.

A classica philologia egyetemeinken és gymnasiumainkon. Beszéd a kolozsvári magy. kir. Ferencz-József tudomány-egyetemen.²⁰ 1895 május hó 29-én.

A magyarok ősi neve Konstantinos Porphyrogennetosnál.²¹ Egyet. Phil. Közl. 20 (1896) 385—389.

Még egyszer a magyarok ősi nevérol Konstantinos Porphyrogennetosnál.²² Egyet. Phil. Közl. 20 (1896) 800—806.

Adalék Árpád családjának genealogiájához.²³ Egyet. Phil. Közl. 21 (1897) 6—10.

A magyarok ősi nevérol Konstantinos Porphyrogennetosnál. Harmadik közlemény.²⁴ Egyet. Phil. Közl. 22 (1898) 209—221.

Emlékbeszéd Télfy Iván levelező tag felett.²⁵ A Magyar Tudományos Akadémia elhunyt tagjai felett tartott emlékbeszéd. XL. kötet, 3. szám. Budapest. Kiadja a Magyar Tudományos Akadémia. 1902.

A classica philologia jövője tekintettel hazai viszonyainkra.²⁶ Értekezések a nyelv- és széptudományok köréből. Kiadja a Magy. Tud. Akadémia. XIX. kötet, 5. szám. Budapest, 1905.

Classica philologia és görög-latin philologia.²⁷ Egyet. Phil. Közl. 30 (1906) 1—6.

A görög nyelv dialectusai.²⁸ Egyet. Phil. Közl. 31 (1907) 273—369.

Az irodalmi nyelv kérdése a mai görögöknél.²⁹ Egyet. Phil. Közl. 33 (1909) 1—16.

Τὸ ζήτημα τῆς γραφομένης παρὰ τοῖς σημερινοῖς Ἑλλήσιν. Egyet. Phil. Közl. 33 (1909) 241—250 καὶ Ἐμπρὸς 1909 τῇ 18. 19. καὶ 21. ἀπριλίου.

²⁰ Ἡ κλασσικὴ φιλολογία ἐν τοῖς πανεπιστημίοις καὶ γυμνασίοις ἡμῶν. Λόγος ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ ἐν Κλαυδίουπόλει πανεπιστημίῳ.

²¹ Τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Οὐγγρων παρὰ τῷ Κωνσταντίνῳ τῷ Πορφυρογεννήτῳ.

²² Καὶ πάλιν περὶ τοῦ ἀρχαῖου ὀνόματος τῶν Οὐγγρων παρὰ τῷ Κωνσταντίνῳ τῷ Πορφυρογεννήτῳ.

²³ Συμβολὴ εἰς τὴν γενεαλογίαν τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀρπαδῆ.

²⁴ Περί τοῦ ἀρχαῖου ὀνόματος τῶν Οὐγγρων παρὰ τῷ Κωνσταντίνῳ τῷ Πορφυρογεννήτῳ. Τρίτον ἄρθρον.

²⁵ Ἐπιμνημόσυτος λόγος εἰς Ἰωάννην Τέlfy ἀντεπιστέλλον μέλος τῆς Οὐγγρικῆς Ἐπιστημονικῆς Ἀκαδημίας.

²⁶ Το μέλλον τῆς κλασσικῆς φιλολογίας ἰδίᾳ ὑπὸ τὰς παρ' ἡμῖν συνθήκας.

²⁷ Ἡ κλασσικὴ φιλολογία καὶ ἡ ἑλληνο-λατινικὴ φιλολογία.

²⁸ Αἱ διάλεκτοι τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης.

²⁹ Τὸ ζήτημα τῆς γραφομένης παρὰ τοῖς σημερινοῖς Ἑλλήσιν.

Emlékbeszéd Krumbacher Károly k. tag felett.³⁰ A Magyar Tudományos Akadémia elhunyt tagjai fölött tartott emlékbeszédek. XV. kötet, 2. szám. Budapest. Kiadja a Magyar Tudományos Akadémia. 1910.

Συμβολαὶ εἰς τὴν συγκριτικὴν τροπικὴν τῆς ποιήσεως ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν ποιητικὴν. Μέρος τρίτον. Οἱ τρόποι τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς τοῦ Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου καὶ Ἀριστοφάνους. Egyet. Phil. Közl. 35 (1911) 1—85.

Κάρολος Krumbacher καὶ ἡ ἑλληνικὴ φιλολογία. Egyet. Phil. Közl. 35 (1911) 168—175.

Karl Krumbacher und die griechische Philologie. Neue Jahrbücher 27 (1911) 377—382.

Συμβολαὶ εἰς τὴν συγκριτικὴν τροπικὴν τῆς ποιήσεως ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν ποιητικὴν. Μέρος τέταρτον. Οἱ τρόποι τοῦ Πινδάρου παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς τῆς Ἰλιάδος, τῆς Ὀδυσσεΐας, τοὺς τοῦ Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου, Ἀριστοφάνους. Egyet. Phil. Közl. 36 (1912) 265—309 καὶ τὸ τελικὸν μέρος ταύτης τῆς μελέτης, τὸ ἐπιγραφόμενον· Οἱ τρόποι τοῦ Πινδάρου, ἐν Ξένια. Hommage international à l'Université Nationale de Grèce à l'occasion du soixante quinzième anniversaire de sa fondation (1837—1812). Première Partie. 42—48.

Die Tropen der Ilias und der Odyssee. Neue Jahrbücher 29 (1912) 665—670.

³⁰ Ἐπιμνημόσυνος λόγος εἰς Κάρολον Krumbacher ἄλλοδαπὸν μέλος τῆς Οὐγγρικῆς Ἐπιστημονικῆς Ἀκαδημίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ.

	Σελ.
Πρόλογος	3
Συγγράμματα εἰς τοὺς τρόπους τοῦ Ὅμηρου, Πινδάρου, Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου καὶ Ἀριστοφάνους ἀναφερόμενα	7
Εἰσαγωγή	13
Συστηματικὴ συμπαράθεσις καὶ ἐρμηνεία τῶν τρόπων τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεΐας, τοῦ Πινδάρου, Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου καὶ Ἀριστοφάνους	22
Οἱ τρόποι τῆς Ἰλιάδος	22
Οἱ τρόποι τῆς Ὀδυσσεΐας	92
Οἱ τρόποι τοῦ Πινδάρου	109
Οἱ τρόποι τοῦ Αἰσχύλου	155
Οἱ τρόποι τοῦ Σοφοκλέους	216
Οἱ τρόποι τοῦ Εὐριπίδου	253
Οἱ τρόποι τοῦ Ἀριστοφάνους	339
Ἐπίλογος	373
Παράρτημα. Συγγράμματα τοῦ συγγραφέως	392

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Σελ. 20. στ. 7. κάτωθεν μεταξύ «ἡ γεωργία» καὶ «ἡ ναυτιλία» λείπει·
«ἡ ἐμπορία».

Σελ. 20. στ. 10. κάτωθεν μεταξύ «ἡ βυρσοδεψικὴ» καὶ «ἡ ἰατρικὴ»
λείπει· «ἡ γεωδαισία».

